
KUZEY RÜZGARI

1. TANITIM
2. 1 "Ölüm"
3. 2 "Asker"
4. KESİT
5. 3 "Hüzün"
6. KESİT
7. 4 "Gerçekler"
8. 5 "Yıllar Sonra"
9. KESİT
10. 6 "Silah"
11. KESİT
12. 7 "Gitmek"
13. KESİT
14. 8 "Yara"
15. KESİT
16. 9 "Kavuşmak"
17. KESİT
18. 10 "Aşk"
19. KESİT
20. 11 "Sır"
21. KESİT
22. 12 "Ayrılık"
23. KESİT
24. 13 "Baba"
25. KESİT
26. 14 "Sancı"
27. KESİT
28. 15 "Gerçekler"
29. ÖNEMLİ DUYURU
30. KESİT
31. 16 "Fotoğraf"
32. 17 "Misafir"
33. SUSKUNUM
34. KESİT
35. 18 "Yara"
36. KESİT

37. 19 "YÜZLEŞME"
38. 20 "Poyraz"
39. KESİT
40. 21 "Kavga"
41. KESİT
42. 22 "Oyun"
43. KESİT💣
44. 23 "Liya"
45. KESİT
46. 24 "Kuymak"
47. KESİT
48. 25 "Dansöz"
49. KESİT
50. 26 "İsteme"
51. 27 "Çapkın"
52. KESİT
53. KESİT 2
54. 28 "Kıskançlık"
55. 29 "Emre"
56. KESİT
57. 30 "Risk"
58. 31 "Saklamak"
59. 32 "Gökbörü"
60. KESİT
61. 🔥FEVERAN🔥
62. 33 "Gece"
63. 34 "Bebek"
64. 35 FİNAL

TANITIM

On yıl boyunca ölü bir adama âşık olmak...

Hiçbir karşılık beklemeden, yalnızca toprağını öpmek...

Ona en çok ihtiyacın olduğu anda mezarına sarılmak...

Can verirken giydiği kanlı gömleği saklayacak kadar çok sevmek...

Genç kadın bu acıların hepsini yaşamıştı. Sevdiği gittiğinde, kalbi en derinden sarsılmıştı. Hiç kimsesi kalmamış gibi hissetmiş, sevdiği adamın yokluğuna sarılmıştı.

Ta ki; o silahı kafasına dayayana kadar...

Alisa işte o gün yeniden doğmuştu.

Defalarca rüyasında gördüğü, gözlerine bakmaya doyamadığı o adam tam karşısındaydı.

Kadın yıllarca ölü bir adamı sevmişken, şimdi o adam tam karşısında duruyordu.

Asıl hikâyeleri işte şimdi başlıyordu...

Tanıtım bölümümüz sizlerle!

Tanıtım hakkında ne düşündüğünüzü buraya yazabilirsiniz.😇

Daha önce de açıkladığım gibi; biraz dinlendikten sonra yazmaya başlayacağım. Bu süre boyunca belki kesit atabilirim.

Şimdiden hikâyemize destek olmayı unutmayın!

Yine belirtmek isterim ki; gerçekten güzel ve farklı bir kurgu olacak!

Daha önce bu kadar gizemli bir kurgu yazmamıştım. Önceki yazdıklarımdan biraz daha farklı olacağını düşünüyorum.

Hiç beklemediğiniz şeylerle karşılaşacaksınız zira gerçekten 'farklı ve gizemli' olacak.

O kadar heyecanlıyım ki, şimdiden neler olacağını düşündükçe tepkilerinizi merak ediyorum.

Poyraz Atabey, birçoğunuzu yokluğuyla ağlatan adam... Ne oldu da on yıl boyunca geri dönmedi? Hem de Alisa'sı için deli olurken...

Alisa'nın gördükleri hayal miydi? Eğer hayal değilse; nasıl bir anda adam yok oluyordu? Belki de gerçekten hayal görüyordu zira adam sihirli olamazdı...

Peki ya en önemlisi; nasıl karşılaşmıştılar? On yılın ardından birbirini görünce ne hissetmişlerdi?

Merak edilecek o kadar çok soru var ki... Aklınızın karıştığını biliyorum. Ben de bunu istiyorum.

POYRAZ ATABEY nasıl geri döndü?

Bunu hep birlikte göreceğiz!

Hikâyeyi en başından yazıp sizleri sıkmayacağım. Şimdiki zamandan devam edeceğiz. Zamanla ne demek istediğimi anlayacaksınız.😊

Bölüm sayısı toplamda 20 ya da 25 olacak. Sizleri sıkmayan, güzel ve özgün bir kurgu olarak akıllarınızda kalmasını istiyorum.

Sabırla beklemenizi istiyorum... Biraz kafamı toparladıktan sonra, bu hikâyemi kaleme alacağım.

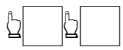
Her daim sevgisini hissettiren okuyucularıma tüm kalbimle teşekkür ederim.❤

Sevildiğinizi unutmayın!😻

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

1 "Ölüm"

ALİSA

20.10.2009

Hava bugün çok kasvetliydi...

Böylesine güzel bir günde, neden hava böyle küskündü? Anlam veremedim... Her şey çok güzel olmalıydı.

Yarın sevdiğim adamın kollarında olacaktım. Onu tam bir haftadır görmüyordum. İçimdeki özlem öylesine derindi ki, gördüğüm anda boynuna atlayıp sıkıca sarılacaktım.

Üzerime giydiğim dar elbiseyle birlikte aynaya baktım. Gözlerim mutlulukla ışıldıyordu.

Telefonum çaldığında hemen odanın içinde telefonumu aramaya başladım. Nereye koyduğumu bulamayınca sinirle ofladım.

En sonunda yastığımın altından telefonumu çıkardım. Rahat bir nefes verirken dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı.

Poyraz beni görüntülü arıyordu...

Aramasını onayladığımda o güzel yüzünü gördüm. Sanki onu ilk kez görmüşüm gibi kalp atışlarım hızlandı. Soluğumun kesildiğini hissederken hemen yatağa oturdum.

"Poyraz'ım..."

Sesim özlem doluydu.

"Tutaste şk'imir..."

Gözlerim dolarken mutlulukla gülümsedim. Bana böyle hitap etmeyi severdi.

Lazca'da ay ışığım benim demekti...

"Yarın için o kadar çok heyecanlıyım ki!" Sevdiğim adamın güzel gözlerine baktım.

Son kez baktığımı bilmeden...

Poyraz esmer teni, kısık gözleri ve kirli sakallarıyla o kadar yakışıklıydı ki her defasında iyi ki ona şans vermişim diyordum.

Poyraz ise tebessüm etti.

"Ben de çok heyecanlıyım. Nasıl olduğunu görmek istedim."

Erkeksi, tok sesine içim gitti.

"Elbise deniyordum."

Poyraz yavaşça başını salladı.

"Çok güzel olacağını zaten biliyorum. İstesen de çirkin olamazsın. Boşuna sıkma canını, sen ne giyersen giy ben seni beğeneceğim."

Kıkırdadım.

"Uçakta karşılaştığımız anı hatırlıyorum da, epey çirkindim. Gözlerim şişmiş, ölü gibi bakıyordum. Ah o hâlimi nasıl sevdin be adam!"

Poyraz bakışlarını yoldan çekti.

"O yorgun gözlerindeki bakışı sevdim gzamşine..."

Yanaklarım yanarken utanarak tebessüm ettim. Aniden böyle sözler söyleyip beni utandırmayı seviyordu.

"Utandın mı?" Alay dolu sesine aldırmadan gülümsemeye devam ettim.

Bakışlarını yoldan çektiğinde trafik lambasının kırmızı yandığını anladım. Bu iyiydi! Birbirimizin gözlerine daha çok bakabilirdik...

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Küçük bir işim var, çok önemli bir şey değil."

Poyraz'ın ansızın yüzüne çöken huzursuzluğu hemen fark ettim. Kendini çabuk toparlasa da ben bir kere sezmiştim.

"Poyraz! Bir şey mi oldu?"

Sadece gülümsedi, hiçbir şey belli etmeden beni yine kendine inandırdı.

"Hiçbir şey yok güzelim, onu da nereden çıkardın?" Ardından bakışlarını yüzümden çekti. "Şimdi kapatmam gerekiyor, lamba yandı."

Mecburen başımı sallarken ona son kez gülümsedim.

"Poyraz..." Utansam da sonunda yanağımı dişlemeyi bıraktım. "Ben seni çok seviyorum!" Dedim içtenlikle.

Poyraz'ın yüzünde buruk bir tebessüm oluştu.

"Si Malimber..." Diye fısıldadı.
(Seni seviyorum) Birkaç saniye birbirimizin gözlerine baktık... İkimizinde hissettiği aşk öylesine belliydi ki, kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi.

Poyraz bana öyle derin bakıyordu ki, bu zamanda böyle âşık bir adam bulduğuma şaşırıyordum.

Hem de hiçbir çaba göstermeden, en çirkin hâlimi görüp sevmişti...

Tanışmak için yalvardığı günler gözümün önüne gelirken derin bir iç çektim.

Ne de güzel sevdirmişti kendini...

İstememe rağmen bir an olsun pes etmemişti, sonunda ben de âşık olmuştum. O kadar tatlıydı ki küçük kalbim bu adamın büyük sevgisine daha fazla dayanamamıştı...

Gözlerimiz yeniden buluştuğunda ona öpücük attım. Poyraz başını iki yana sallayarak güldü.

"Deli kızım benim... Karadeniz'in en güzel, en alımlı hatunu... İyi ki benimsin, hep benim kal olur mu?"

Mutlulukla başımı salladım.

"Hep senin kalacağım sevgilim... Sana söz veriyorum ki; hep senin kalacağım."

Poyraz sanki son defa yüzüme bakacağını hissetmiş gibi uzun uzun baktı bana... Ben de sessizce onu izledim.

Aniden kapanan kamerayla birlikte aramayı bitirdiğini anladım.

Hevesle ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarımı giydim.

Sevgili olmamızın üstünden tam bir yıl geçmişti... Yarın yıl dönümümüzdü. İlk kez birlikte oluşumuzu kutlayacaktık!

Aynada kendime bakarken ansızın gök öyle bir gürledi ki, korkuyla yerimden sıçradım.

Ne olduğunu anlayamadan yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Hızla açık penceremi kapatırken gözlerim korkuyla büyümüştü.

Trabzon yağmurlu havaları severdi... Ona, o güzel yeşillere, o güzel dağlara yağmur çok yakışırdı fakat bugün biraz daha farklıydı.

Gün boyunca fırtınalar dinmemişti. Hava hep karamsar kalmış, hiç aydınlanmamıştı. Korkuyla çarptı küçük yüreğim...

"Neler oluyor Allah'ım?" Diye fısıldadım kendi kendime.

Ardından yeniden bir gök gürültüsü duyuldu...

Hızla perdeyi çekerken üstümdekileri çıkardım.

Sadece yarını düşünmeliydim, sadece sevdiğim adamı öpüp koklayacağım yarını düşünmeliydim...

***

Ellerim titrerken zorlukla derin nefesler almaya çalıştım...

"Alisa, annem yapma!"

Annem gözyaşları arasından beni durdurmaya çalışıyordu...

Hızla annemi itip tabuta doğru koştum...

Bütün kalabalığı aşarken onun yanına gittim...

Titreyen ellerim tabutun üzerindeki çerçeveyi buldu...

O güzel kahveler artık bana bakmıyor gibiydi, nefessiz kalmıştım... Bedenim uyuşmuştu. Beynim çalışmıyordu. Bütün organlarım çalışmayı durdurmuş gibiydi.

Derin bir sessizlik oldu...

Ya da ben öyle sandım...

"P-Poyraz?"

Tir tir titriyordum...

Elimi yavaşça fotoğrafında gezdirdim. Bütün bu olanlar rüya olmalıydı değil mi? Kesinlikle rüyaydı! Poyraz, Alisa'sını bırakıp da gidemezdi...

Biz ne hayaller kurmuştuk... Çok yakında evlenip, yuvamızı kuracaktık... Çocuklarımızın ismi bile belliydi!

Gördüklerim bir rüya olmalıydı değil mi? Rüyadan ibaret olmalıydı...

Daha dün akşam beni arayıp konuşmuştu! Ölmemişti, ölemezdi... Rüya olmalıydı, bu bir rüya olmalıydı!

"Poyraz!" Diye bütün gücümle bağırdım...

Acı içinde yere çökerken hüngür hüngür ağlıyordum...

"Ben seni çok sevdim, ne ölümü? Daha dün konuştuk! Yalvarırım bana şaka yapma... Beni kandırıyorsun değil mi? Beni korkutmak için yapıyorsun! Bak, ben çok korktum. Ne olur artık kandırma beni. Söz bir daha sana hiç küsmeyeceğim. Sen yeter ki gelip şaka de, Alisa'm de..."

Hıçkırıklarım konuşmamı engelledi.

Arkamdan belime sarılan kollar babama aitti.

"Kızım, evimize gidelim. Yalvarırım yapma!" Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

Babamı iterken ayağa kalktım. Yavaşça tabuta sarıldım.

"Burada yatan Poyraz değil, duydunuz mu beni? Burada yatan Poyraz değil!" Diye bütün gücümle bağırdım.

Babam hızla beni tuttu. "Alisa yapma kızım! Yeter yalvarırım! Yetmedi mi kendini yırttığın? Haydi gidelim, sen iyi değilsin!" Dedi.

Bütün gücümle çığlık atarken daha fazla bacaklarım beni tutamadı...

Kendimi yerde bulduğumda canım acımadı. Hissizdim, tamamen hissizdim... Elim ayağım uyuşmuştu.

Dün gökyüzünü ağlatan o şimşekler, sanki ertesi günün habercisi gibiydi...

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken bedenim daha fazla bu acıyı kaldıramadı...

Heyecanla Poyraz'ın hazırlattığı masaya oturup beklemeye başladım. Bir restoranı yıl dönümümüze özel kapattırmıştı...

Duvarda asılı olan fotoğrafımızı görünce dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı. Sevdiğim adamı büyük bir heyecanla beklerken yeniden telefonumu elime aldım.

"Gzamşine, gözümün nuru... Seni çok sevdiğimi unutma olur mu? Seni her şeyden çok seviyorum."

En son attığı mesaj buydu...

"Ben de seni seviyorum aşkım, hem de çok! Uyanır uyanmaz bu mesajı görmek kendimi çok iyi hissettirdi!"

"Birazdan restorana geçeceğim. Şimdiden ilk yılımız kutlu olsun kara sevdam... Orada beni beklediğini biliyorum. Bir haftadan sonra sana kavuşacağım ya, öyle mutluyum ki! Bir hafta bile eziyet gibi geldi... Keşke senin işlerin, benim okulum olmasaydı! Sürekli senin yanında olmak istiyorum. Seni çok seviyorum, beni hiç bırakma olur mu?"

İçimden gelen her şeyi yazmıştım...

Neden bilmesem de; bir anda içimden gelen her şeyi döküvermiştim.

Cevap gelmedi...

Bekledim, bekledim, bekledim...

Hâlâ cevap yoktu!

Daraldığımı hissederken hızla ayağa kalktım. Kaç kere arasam da telefonu açmıyordu!

"Ne oluyor Poyraz?!"

Telefonum çaldığında arayana bakmadan açtım.

"Alo, Poyraz? Neredesin sen? Tam iki saattir seni bekliyorum! Tam iki saat! Neden mesaj atmadın, yoksa mesajımı okumadın mı?"

Art arda söylediğim cümlelerle birlikte derin bir sessizlik oldu.

"A-Alisa..." Bu Ataman'ın sesiydi...

Ataman, Poyraz'ın kardeşiydi...

Kaşlarım çatıldı. "Ataman?" Yine aynı sessizlik... "Ataman ne oluyor? Allah aşkına söyle! Bir şey mi oldu, Poyraz nerede?!"

Yine aynı sessizlik...

"Ataman!" Diye haykırdım.

Elim korkuyla kalbime gitti...

En sonunda Ataman konuşmaya başladı. Neden sesi titriyordu? Hem de deli gibi, sanki delicesine ağlıyormuş gibi...

"Alisa..." Derin bir nefes almaya çalıştı. "Alisa abimi kaybettik!"

Kaşlarım çatılırken duyduklarımı idrak etmekte zorlandım.

"A-Anlamadım?" Diye fısıldadım.

Yanlış duymuş olmalıydım, yanlış anlamış olmalıydım!

"N-Ne?"

"Abim öldü Alisa! Benim yüzümden, benim yüzümden abim öldü!" Diye bağırdı.

Aniden telefon yüzüme kapandı...

Elim ayağım buz keserken donup kalmıştım... Bu duyduklarım gerçek olamazdı! Bu duyduklarım sadece kötü bir şakaydı!

Güçsüzce yeniden sandalyeye otururken bakışlarım karşımdaki fotoğrafı buldu.

Poyraz bana sarılmış gülümsüyordu, ben de ona dönmüştüm...

Gözümden bir damla yaş düşerken boğazıma büyük bir yumru oturdu.

"Poyraz!"

Bütün gücümle haykırdım...

Ne bedenim, ne kalbim bu acıyı kaldıramıyordu...

SINIR: 1.65K VOTE 400 YORUM

İlk bölümümüz sizlerle!

Selam kuzular! Bomba gibi geri döndüm bence...💣

Bölümün kısa olduğunu biliyorum ancak bunu biraz 'giriş' bölümü olarak da düşünebilirsiniz. Bu sahneleri özellikle ilk bölümde yazmam gerekiyordu.

Olaylar geçmiş zamandan başlamayacak. Elbette ara ara geçmişe döneceğim ama Yüreğimdeki Sarmaşık gibi tamamen geriden almayacağım.

Aslında kurgumuz daha farklı. Sizin için ablamla birlikte oturup düşündük ve ortaya enfes bir kurgu çıkardık! Bu bölüm giriş bölümü olsun, hikâyemize yavaştan alışın istedim...❤

Hâlâ kendimi toparlayabilmiş değilim ama sizleri daha fazla bekletmek istemedim. Bölümlerin geliş süresi boyunca üniversite sınavına hazırlandığımı sakın unutmayın... Bunu önemle rica ediyorum!

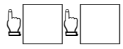
Bu sürprizim karşısında bol bol oy ve yorum bekliyorum! Upuzun yorumlar görmek istiyorum, haberiniz olsun!😍

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

2 "Asker"

ALİSA

Donukça karşımdaki duvarı izledim...

Yemek yememekten zayıf düşmüş bedenimin kendine hayrı yoktu. Sadece yaşamak için bir şeyler yemeye çalışıyordum.

Annem ve babam için, ben ölürsem üzülürler diye....

Bu hayatı çok da umursadığım söylenemezdi. Poyraz gideli tam on yıl olmuştu...

Koskoca on yıl!

İntihar etmek istemiştim, denemiştim de ama her seferinde ailem beni kurtarmıştı! Annemin o perişan yüzü aklımdan silinmiyordu. Bir daha intihar etmeyeceğim dedim kendi kendime, zaten ailemin hayatını mahvetmiştim. Bir daha onlara aynı şeyleri yaşatmak istemiyordum.

On yıldır mutsuzduk... Benim yüzümden herkes mutsuzdu. Ne annem, ne babam... Eskiden neşeyle işten gelen babamın boynuna atlardım, anneme yemekler yapardım, evin deli kızıydım...

Peki ya şimdi?

Şimdi ise evin ruhsuz kızıydım...

Yemek bile yemiyordum. Çok az yiyor, annemi tatmin etmeye çalışıyordum. Zorlayınca olmayacağını anladığı için susuyordu. Azıcık yememe bile şükrediyordu.

Elime telefonumu alırken Cuma yazısını gördüm. Ah, nasıl da unutmuştum? Poyraz Cuma günü ölmüştü... Her Cuma mezarına gider, sevgimi

bırakırdım.

Hızla yataktan kalktım ve üstümü giyindim. Aynadan kendime bakarken sıkıntıyla derin bir nefes verdim.

Poyraz beni bu hâlde görürse üzüldüğümü düşünürdü! O bana kıyamazdı ki...

Beni süslenmeden görmesine hep kızardım. Onun karşısına en güzel hâlimle çıkmak isterdim. O ise buna aldırış etmezdi. Bazı geceler gizlice odama girerdi, beni en kötü hâlimle görürdü.

"Güzel olmak için süslenmene gerek yok tutaste şk'imir... Sen her hâlinle güzelsin, bu pijamaların içinde bile!"

Gözümden bir damla yaş düşerken hemen yakalayıp sildim.

Benim şapşal sevgilim...

Bir hafta ayrı kalmak ağır gelirken, ondan tam on yıl ayrı kalmıştım.

Yirmi sekiz yaşında güçlü bir kadın olmuştum.

On sekiz yaşımın en güzel mucizesiydi Poyraz... Tam on yıl geçmiş, yirmi sekiz yaşına gelmiştim.

On sekizden sonra yaşım büyümeyi bırakmıştı. Ben hâlâ Poyraz'la tanıştığım yaştaydım. Hâlâ on sekizdim, hâlâ Poyraz yaşıyordu...Poyraz benim küçük yaşımın verdiği deli cesaretiydi...

Çok abartı olmayan bir makyajı yakıştırdım kendime. Odamdan çıkarken annemle göz göze geldim.

Bakışları hüzünlüydü...

"Ona mı gidiyorsun?" Hafifçe başımı olumlu anlamda salladım. "İyi, çok geç kalma. İki saate dönmüş ol, olur mu güzel kızım?"

Bir şey demeden evden çıktım. Saatlerce onun yanında kaldığımı bilirdim...

Tam bir saat, ayaklarım soğuktan uyuşana kadar onun mezarına yürüdüm.

Buraya her geldiğimde, bu mezar taşını her okuduğumda yüreğime bir kor düşüyordu.

Poyraz Atabey

21.10.2009

Ruhuna Fatiha

Boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunamadım, dudaklarım hafifçe aralandı ama konuşamadım...

En sonunda kendimi toparladım.

"P-Poyraz, ben geldim..."

En son geçen hafta gelmiştim. Her hafta mezarına uğruyordum. Kar yağdığında bile, yağmur sağanak yağsa bile geliyordum. Annemin gitme sözlerine aldırış etmiyordum.

Üzüntüyle elimi toprağa koydum.

"Alisa'n geldi..."

Ardından gözümden bir damla yaş düştü. Titreyen ellerimle yavaşça toprağını elime aldım.

"Ben sana her sarılmak istediğimde bu toprak kokusunu içime çekmek zorunda mıyım Poyraz? Ben toprak kokusunu istemiyorum, ben seni istiyorum! Senin kokunu özledim, bu kokuyu istemiyorum!"

Gözyaşlarıma hıçkırıklarım eşlik etti... Onun karşısında ağlamak istemesem de hep ağlıyordum. Bu isim, bu mezar taşına yakışmıyordu!

"Ha-Hatırlıyor musun; sana toprak kokusunu çok sevdiğimi söylemiştim... Yağmur yağdıktan sonra çok güzel kokar demiştim..." Hızla başımı iki yana

salladım. "Artık sevmiyorum! Şu on yıldır bu kokudan nefret ettim! Toprak kokusundan nefret ediyorum!"

Elimdeki toprağı sıktım.

Hüngür hüngür ağlıyordum...

Üzüntüyle başımı yere eğdim.

"Ben burada yatanın sen olduğuna hâlâ inanamıyorum Poyraz... Ne olur gel artık, gel ve kurtar beni! Ölenler geri gelmez mi? Belki gelir, hiç umut yok mu?"

Titreyen sesime inat acıyla gülümsedim.

Hiç umut yoktu...

Onun bana aldığı kolyeyi takmıştım. Kolyemi ona gösterdim.

"Sen almıştın, hatırlıyorsun değil mi? Ben onu hâlâ saklıyorum... Aldığın her şeyi saklıyorum Poyraz!"

Yavaşça toprağını okşadım...

"Yanına gelsem, sana sıkıca sarılsam, bana bir kez sevgilim desen; çok mu şey istiyorum? Seni çok özledim kalbim... Sen gittiğinde benim ruhum da gitti... Benim ruhum şu anda senin yanında yatıyor, o da seninle birlikte öldü... Ben sadece bir bedenden ibaretim... Ruhum, kalbim hâlâ senin..."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Güçsüzlükle mezar taşına doğru ilerledim. *Poyraz Atabey* yazıyordu... Keşke orada benim adım yazsaydı da ona bir şey olmasaydı...

Yavaşça adını okşadım. Gözlerim kapanırken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

"Bu ne çok hasret sevgilim... Ömrümden on yıl gitti. Yirmi sekiz yaşındayım. Bana sorarsan hâlâ on sekiz zira ben seninle birlikte öldüm. Sen toprağa girdiğin gün ben öldüm Poyraz... Yaşım hiç büyümedi biliyor

musun? Yirmi sekiz yaşında değilim ben, hâlâ seninle tanıştığım yaştayım..."

Havanın karardığını fark ederken yeniden gözyaşlarımı sildim.

"Ma si maoropen..." Diye fısıldadım acıyla.

Seni seviyorum demekti...

Daha fazla burada kalamazken hızla mezarlıktan çıktım.

"Allah'ım sen bana dayanma gücü ver... Bu acıyı verdiğin gibi, ne olur dayanma gücü de ver... Ben artık dayanamıyorum, çok zor geliyor..."

Kendi kendime mırıldanarak dua ettim. Hızlı hızlı yürüyordum.

Aniden önümde duran siyah arabayla birlikte şaşkınca durdum.

"Hanımefendi, hava çok soğuk değil mi? İsterseniz gideceğiniz yere kadar bırakalım."

Kaşlarımı çattım, bunlar da kimdi?

Bana bakan iki adamı görebiliyordum. Arka koltukta kimin olduğuna bakmak isterken camlar buna izin vermedi. Arabanın içi gözükmüyordu!

Göz devirdim ve camını açan adama yaklaştım.

"Belanı benden bulma, defol git! Mezarlığın önünde yaptığına bak! Allah'tan da mı korkmuyorsun? Sizin gibileri iyi bilirim ben! Beni kaçırın, sonra haberlere kadar çıkayım! Olan benim saflığıma olsun değil mi? Sizde acıma duygusu var mı ki, öldürün geçin! Bir de size kanacağımı sanıyorsunuz!"

O kadar öfkeliydim ki, bir anda karşımdaki adama patlamıştım...

Şoför koltuğundaki adam güldü.

"Yanlış anladınız sanırım, buranın yolu tehlikelidir. Akşam olduğunda köpekler basıyor burayı. Birazdan gelirler. Nasıl evinize gideceksiniz?"

Ah, kesinlikle sabrım sınanıyordu!

"Defol git dedim sana! Buradaki köpekler bana zarar vermez! Ben kaç kere bu yoldan gittim senin haberin var mı? Haydi işine bak!"

Hızlı hızlı yürümeye devam edecektim ki araba yine tam önümde durdu.

Sinirle yumruğumu sıktım ve aldırış etmeden diğer taraftan yürümeye çalıştım.

Arabayı yine önüme kırmıştı!

"Senin derdin ne? Jandarmayı aramamı mı istiyorsun hasta herif!"

Adam başını iki yana salladı.

"Aramanıza gerek yok, ben zaten askerim. Benim görevim halkımı korumak değil mi? Vatanımdaki her kadın, her çocuk benim için önemlidir. Saat geç oldu, sadece evinize bırakacağım yoksa içim rahat etmeyecek."

Bana uzattığı kartı elinden aldım.

Kağan Kutluay

Gerçekten de askerdi...

Bana uzattığı kartı ona verdim.

"Kadınları korumak istemeniz takdire şayan fakat ben yürümek istiyorum." Dedim.

Kağan denen adam başını salladı.

"Engin, haydi abiciğim. Arkaya geç de hanımefendi önde tek başına rahat etsin." Dedi.

Yanındaki adam aniden arabadan indi. Upuzun boyuna şaşırıp kalmıştım. İki metreden uzun gibi görünüyordu. Tıpkı, tıpkı Poyraz gibi!

Zorlukla boğazımı temizledim. "Buna gerek yoktu. Teşekkür ederim ama yürümek bana gerçekten iyi gelecek." Adam gülümsedi.

Yavaşça arkasını işaret etti.

"Buradaki herkes asker, korkmana gerek yok. Hepimizin karısı, annesi, çocukları var. Yolda bulduğumuz masum bir cana kıyacak değiliz. Biz Türk askeriyiz; görevimiz vatanımızı korumak, rahatını sağlamaktır."

Bunca söze bir şey diyemeden başımı salladım. Hem hava gerçekten soğumaya başlamıştı. Eve gidişim bir saatti. Annem de geç kalma demişti.

Adamların asker olmasına güvenerek yavaşça ön koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım.

Kağan denen adam da hiç zayıf durmuyordu.

Bakışlarım arka koltuğa kayarken yan yana oturan üç adama baktım.

Cam kenarındaki adam telefonuyla ilgileniyordu. Burnuna kadar çektiği atkıyı anlamlandıramadım. Hava o kadar soğuk değildi.

Siyah atkının üstünde yer alan ay ve yıldız beyazdı. Gerçekten asker olduklarına inanmıştım. Beni kandıracak hâlleri yoktu ya!

Adamın ne saçı görünüyordu, ne de gözleri! İlginç bir şekilde gözlük de takmıştı. Simsiyah gözlükten, gözlerinin rengini bile seçemiyordum!

Sanki ayazda kalmış gibi yüzünü kapatmasına anlam verememiştim. Diğerlerine baktığımda onun kadar abartmadıklarını gördüm. Sadece bir tanesi aynı şekilde yüzüne atkıyı sarmıştı.

"Ne oldu, çok mu beğendiniz bizim çocukları?" Adamın alaycı sesiyle birlikte şaşkınca ona döndüm.

"Ben mi?" Diye sordum hayretle.

Adam başını iki yana salladı ve güldü. "İki saattir incelediğiniz için..." Kızgınca kaşlarımı çattım.

"Öyle bir şey yok! Zaten yüzleri bile belli değil ki! Neyi beğenebilirim? Sadece doğru söylediğinizden emin olmak istedim."

Adam kızgın bakışlarımı fark etmiş olacak ki bir anda ciddileşti.

"Sadece küçük bir şakaydı."

Ona cevap vermeden yola döndüm.

Yol ikiye ayrılıyordu.

"Şuradan-"

Sözüm yarıda kesildi.

Adam sanki biliyormuş gibi benim evime giden yola girdi. Kaşlarımı çattığımda adam kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Belki diğer yoldan gidelim diyecektim? Neye dayanarak bu yola girdiniz?" Diye sorduğumda gülümsedi.

"İlerdeki büfeden sigara alacaktım, o yüzden. Eğer diğer yola girmek isteseydiniz U dönüş yapardık." Dedi.

Bir şey söylemeden kollarımı önümde birleştirdim. Araba çok geçmeden büfenin önünde durdu.

"Bir şey ister misiniz?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Adam arabadan indiğinde arkamdaki üç adama bakamadım bile...

O kadar çok ağlamıştım ki artık gözlerimin altı acıyordu.

Arabadaki sessizlikten çekinsem de dayanamayıp burnumu çektim. Gözlerimi elimin tersiyle sildim.

Annemin aradığını görünce mecburen telefonu açtım.

"Alo?" Sesim yorgundu... "Alo, annem? Nerede kaldın? Bak çok gecikme diyorum sana! Baban seni almaya gelsin mi? Şimdi o köpekler dizilmiştir oraya!" Benim için endişeleniyordu...

"Babamın gelmesine gerek yok, eve gitmeme çok az kaldı zaten. Köpekler gelmeden yola çıktım, korkma yani." Dedim. "Yine harap ettin kendini değil mi? O güzel gözlerin şişmiştir şimdi..." Dedi.

Zorlukla yutkundum. "Çok ağlamadım ki, birazcık ağladım. Gözlerim de şişmedi, sen endişe etme..." Ardından derin bir nefes aldım. "Hem gittiğim iyi oldu. Poyraz beni özlemiş, hem de çok!" Dedim.

Annem birkaç saniye durdu. Ne diyeceğini bilemiyor olmalıydı.

"Anne bana kafayı yemişim gibi davranma! Sadece hissettim. Bana gelip söyleyecek hâli yok ya! Ben çok özlediğini hissettim, bence doğru hissediyorum! Sanki delirmişim gibi cevap vermiyorsun!" Diye kızdım.

Nerede olduğumun farkına varınca yanaklarım utançla kızardı. Bir an önce telefonu kapatsam iyi olurdu!

"Yok kızım, olur mu öyle-" Annemin sözünü kestim. "Ben birkaç dakikaya evde olurum. Endişelenmene gerek yok. Şimdi kapatıyorum, eve gelince konuşuruz." Deyip telefonu kapattım.

Sahi ne konuşacaktım ki? Arkadaki adamlar yanlış anlamasın diye öyle söylemiştim! Hem beni dinleyecek hâlleri yoktu ya!

Yavaşça bakışlarımı arkamdaki adamlara çevirdiğimde yanaklarım daha çok yandı.

Hepsi de bana bakıyordu!

Gözlüklü adamdan emin olamasam da sanki beni izliyor gibiydi...

Önüme dönerken ne yapacağımı bilemedim. Bacak bacak üstüne atarken utancımı atlatmaya çalıştım.

Kağan denen adam sonunda arabaya bindi. Elindeki suyu bana uzattı.

"Çok yorgun görünüyorsunuz. Belli ki çok ağlamışsınız, o yüzden size de su aldım. Belki iyi gelir diye..."

Adamın elindeki suyu aldım ve içtim. Gerçekten de iyi gelmişti. Boğazım kurumuştu!

"Teşekkür ederim."

Adam cevap vermeden arabayı çalıştırdı. Düz yolda ilerlediğimizde adama baktım.

"Evimi tarif edeyim mi?" Adam hiç yolu sormamıştı!

Hafifçe başını salladı.

"Zaten şimdi tarif eder misiniz diyecektim. Nereden gideceğiz?" Diye sordu.

Sonunda sorabilmişti!

Evimi tarif ettiğimde adam bir şey demeden başını salladı.

Gözlerimi kapatırken başımı cama yasladım. Kolyemin ucunu sıkıca tuttum.

Onun bana aldığı kolyeydi...

Aradan geçen beş dakikanın ardından gözlerimi açtım.

Hiç kimse konuşmuyordu. Arkadaki adamlar da konuşmuyordu. Neden hiç konuşmadıklarına da anlam veremedim.

Kağan aynadan arkadaki adama baktı.

Kendini kamufle eden adam yavaşça alnını işaret edip elini yüzünden çekti.

Kağan en sonunda bana döndü.

"Alnınıza ne oldu? Bir yere mi vurdunuz?" Şaşkın şaşkın yanımdaki adama baktım.

Arkadaki adam nasıl bu karanlıkta alnımı görmüştü? Üstelik o noktayı saçım kapatıyor gibiydi! Çok yukardaydı, nasıl görmüştü? En önemlisi, neden kendi sormamıştı?

Bunu merak etmesi tuhafıma gitti. Korktuğumu hissederken koltuğa daha çok sindim.

"B-Bir şey olmadı, küçük bir kaza." Diye mırıldandım.

Arkadaki adamın yumruğunu sıktığını görebiliyordum.

Kağan'ın bakışlarında bir an telaş görsem de hemen düzelmişti. "Bunu öğrenmek benim hakkım. Evde size şiddet uygulamadıkları ne malum? Bunu bize çekinmeden söyleyebilirsiniz."

Korkuyla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kimse bana şiddet uygulamıyor. Bu sabah dolabın açık olduğunu görmeden başımı vurdum. Hepsi bu!"

Kağan rahat bir nefes verdi ve aynadan arkadaki adama bakıp başını salladı.

Bir an önce eve gitsem iyi olurdu! Bu adamlar bir tuhaf davranıyordu!

Hafifçe açık olan camı kapattım. Yeniden yorgun gözlerimi kapatırken birkaç saniye sonra donup kaldım.

Burnuma dolan koku...

Hızla gözlerimi açtım.

Kafayı yemiş olamazdım değil mi?

Bu koku ona aitti!

Nerede alsam tanırdım ben bu kokuyu... Ona sıkıca sarıldığımda aldığım o koku şimdi bu arabanın içine sinmişti!

"Geldik."

Eve geldiğimizi fark bile edemedim.

Bakışlarım arkadaki adamı bulurken nefesim kesildi. Nefes almayı bile unutmuştum...

"Geldik."

Kağan'ın sesini duyamadım bile...

Bu koku ondan başkasına ait olamazdı ki!

"P-Poyraz?"

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, onların duyamadığını düşündüm.

Üç adam da bana bakıyordu, hiçbir şey söylemeden...

Sadece susup kendini kamufle eden o adama baktım. Neden bunu yapmıştı? Neden kendini kamufle etmişti?

Kağan koluma dokundu.

"Bir sorun mu var?" Diye sordu.

Bakışlarımı onun yüzünden çekmedim. En sonunda telefonuyla ilgilenmeye başladı. Aklınca beni umursamıyordu!

Tek kozumu oynadım; ağlamama dayanamazdı...

Dudaklarımdan kopan hıçkırıkla birlikte hızla telefonunu bıraktı.
Gözümden akan bir damla yaşı sildim.

Öfkeyle yumruğunu sıktı.

"Hanımefendi, bir sorun mu var?" Kağan'ın sesiyle birlikte ona döndüm. "İyi misiniz?" Tuhaf bakıyordu...

Hızla arabadan inerken kapıyı sertçe kapattım. Belki de kuruntu yapıyordum. Kendi kafamda kurmuştum işte! Koku falan yoktu, annem haklıydı!

"İyiyim, çok iyiyim! Evime bıraktığınız için teşekkürler."

Arkama bile bakmadan eve doğru koştum.

Defalarca zile bastığımda annem sonunda kapıyı açtı.

"Alisa?" Şaşkınca bana bakıyordu.

Hızla kendimi içeriye attığımda arabanın gitmediğini biliyordum.

Kapıyı sıkıca kapattığımda arabanın gittiğini duydum...

Dehşetle elimi kalbime götürdüm.

Ben gerçekten kafayı yemiştim! Acilen bir doktora görünsem iyi olurdu yoksa evde durdukça daha çok kafayı yiyecektim!

SINIR: 1.70K VOTE 400 YORUM

2 Kasım Cumartesi günü saat 14.00-15.00 arası İSTANBUL TÜYAP'ta olacağım. Benimle sıkıca sarılmak, tanışmak, fotoğraf çekilmek isteyen herkes gelebilir! Sizleri çok sevdiğimi unutmayın... ❤

SERSERİ PATRONUM FEVERAN, tüm kitapçılarda satışta!

Ayrıca bölüm çok içime sindi! Hikâyenin devamı bomba gibi... Sizi bir sürü sürprizle karşılaştıracağım!😍

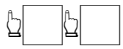
Bunun için sınırı çabucak geçmeniz, bölümlere bol bol oy vermeniz gerekiyor.

Ne kadar oy, o kadar uzun bölüm!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Soğuk suyu yüzüme çarparken kurulamak istemedim. Hızla kapıyı açıp bu pis yerden çıkmak istiyordum.

Kapıyı açar açmaz yüzümü buruşturdum. Elimi ağzıma götürürken hemen kapıyı kapattım. Midem bulanıyordu.

"İyi misiniz?"

Duyduğum kalın sesle birlikte başımı kaldırdım.

Karşımdaki adam bir doksan boylarındaydı. Şaşkınca geri çekildim.

"B-Ben..." Hızla başımı iki yana salladım. "İyiyim, teşekkürler." Dedim.

Adam bir şey söylemeden başını salladı. Umursamadan geçip gidecektim ki aniden başım döndü.

Hızla kapıya tutunduğum sırada adam hemen beni tuttu.

"Yenge, iyi olduğuna emin misin?!"

Hızla kendimi geriye çektim. Kaşlarım çatılırken anlamayarak karşımdaki adama baktım.

Yenge mi demişti?

"Yenge?" Dedim sorarcasına.

Yeni bölüm yine efsane olacak.

Bölümü henüz bitirmedim. Bitirince sizlerle olacak. Şimdilik küçük bir kesit paylaşıyorum. Sıkça böyle kesitler göreceksiniz. Bölüm gelene kadar sizi tatmin edeceğini düşünüyorum. Bir nevi fragman gibi düşünebilirsiniz.

<u>Önemli:</u>

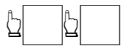
İlk defa bu tarzda bir hikâye yazıyorum. Bu kadar farklı bir hikâyeye de farklı bir kapak arıyorum. Dolayısıyla, eğer aranızda gerçekten güzel kapak yapabilen biri varsa bana ulaşabilir.

Acemice yapılmış kapaklar hoşuma gitmiyor. Yapıştırma gibi durmasından da rahatsızlık duyuyorum. Gerçekten bu işte iyi olan biri varsa benim için çok iyi olur zira gerçekten hikâyenin konusuna uygun bir kapak istiyorum.😇

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

3 "Hüzün"

Hikâyemizin yeni adını fark ettiniz mi?

Bundan sonra hikâyemizin adı; *KUZEY RÜZGÂRI BÖRÜ* olacak.

Neden *BÖRÜ* derseniz de bu bölümde küçük bir ipucu bulacaksınız.

İyi okumalar!

ALİSA

Gözüme uyku girmiyordu...

Bugün bindiğim o asker arabası aklımı kurcalıyordu.

Kendini kamufle eden o adam aklımdan gitmiyordu...

"Allah'ım biliyorum, ben kuruntu yapıyorum... Belki de o adam yalnızca bir asker, düşmana karşı gizledi kendini... Ne olur aklımdan çıkar artık onun o olma ihtimalini... Olmadığını biliyorum. O kokunun bana zihnimin bir oyunu olduğunu da biliyorum. Ne olur yeter artık... Hayal görmekten çok yoruldum. Al canımı bitsin bu işkence!"

Gözyaşlarım yastığımı ıslatıyordu...

Uyumak için kendimi zorladım.

"Allah'ım, ne olur rüyamda göreyim..." Acıyla fısıldadım. "Çok özledim."

Öyle özlemiştim ki; kokusunu, varlığını, o çok sevdiğim saçlarını... Göğsümde uyumayı çok severdi. Başını göğüslerime yaslar yaslamaz uykuya dalardı. Böyle uyumak daha huzur verirmiş, öyle söylerdi...

Başını göğsüme yasladığında kalp atışlarımı duyarmış...

"Şurası var ya, tam şurası... Benim huzur bulduğum yer. Başımı yaslar yaslamaz o güzel kalbinin atışını duymak var ya, bunu hiçbir şeye değişmem. Öyle huzurlu uyuyorum ki, ne çabuk uyuduğuma şaşırıyorum. Sevdiğim kadının kokusu, o küçük elleriyle saçlarımı okşaması... İçim eriyor be kadın! Seninle olduğum her an içim eriyor..."

Zorlukla gözyaşlarımı sildim. Ağlamam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Giden geri gelmiyordu, olan geride kalana oluyordu...

Gözlerimi sıkıca kapattım. Diğer yastığı elime aldığımda göğsüme bastırdım. Belki böyle yaparsam Poyraz yatıyormuş gibi hissedebilirim diye düşündüm.

Yastığı sıkıca göğsüme bastırırken burnumu yastığa yasladım.

Poyraz'ın göğsümde uyuduğu günleri hatırladıkça yastığı sanki oymuş gibi hayal edip mutlu olmak istedim.

Artık sadece hayal edebilirdim, o ölmüştü... Gerçek buydu!

Poyraz Atabey sevdiği kadına kıymıştı!

***

Yanaklarımı gıdıklayan sakallarla birlikte hafifçe gözlerimi araladım.

Gelmişti!

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. Allah duamı kabul etmişti! Rüya olduğunu biliyordum artık ama o yedi saniye bile öyle huzurlu geliyordu ki, bir hafta boyunca etkisinden çıkamıyordum.

"Poyraz?"

Kendi kendime mırıldandım.

"Sevgilim..." Dedi.

Dudaklarını yanağıma bastırdığında içim bir hoş oldu.

Yavaşça ellerimi yüzüne koydum. Yeni çıkmış sakalları elime batıyordu. O güzel sakallarını okşadım.

"Seni çok özledim."

Poyraz sakallarındaki elimi tutup dudaklarına götürdü.

Öyle içten bir öpücük kondurdu ki, sanki gerçek gibiydi...

"Ben de seni çok özledim Alisa'm..."

Huzurla ona sokulurken gözlerimi kapattım. Ansızın dudaklarını alnımdaki o küçük yaraya değdirdi.

"Çok acıdı mı?" Diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Senin yokluğunun verdiği acı kadar değil."

Derin bir nefes aldı...

"Acımasın, ölürüm..." Dedi fısıltıyla.

Başımı onun göğsüne yaslarken gözlerimi sıkıca kapattım.

En son dudaklarımda küçücük bir baskı hissetmiştim...

***

Gözlerimi araladığımda hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydim.

Elimi dudaklarıma götürürken gözlerimi kapattım.

"Özledin değil mi dudaklarımı öpmeyi? Arsızsın sen! Rüyamda bile öpmeden duramıyorsun."

Ardından kıkırdadım...

Uzun bir zaman sonra kendimi mutlu hissediyordum.

Ayağa kalktığımda duş almaya karar verdim. Soğuk bir duşun ardından sıcak bir çay içmek bana iyi geliyordu.

Duşumu aldıktan sonra odama gelip üstümü giydim. Kendimi rahatlamış hissediyordum. Duş almayalı üç günü geçmişti.

Yatağıma otururken dizlerimi kendime doğru çektim.

Annem delirdiğimi düşünüyordu. Oysaki ben delirmemiştim, sadece çok âşıktım...

Geçmiyordu, bitmiyordu da... Yakıp kül ediyordu, parçalara ayırıyordu... Bir saniye olsun acısı dinmiyordu. Olan bana oluyordu. Bütün acılara katlanan ben oluyordum. Tek başıma yanıyordum. Bu aşkı tek başıma yaşıyordum...

Başımı dizlerime yaslarken ansızın kapı açıldı.

Annem odama girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Güzelim, prensesim..." Dedi sevgiyle.

Zorlukla gülümsedim.

"Annem?" Dediğimde yatağıma oturdu.

"Şey..." Bir sıkıntısı olduğu belliydi.

Çok geçmeden sıkıntısının ne olduğunu anlamıştım.

"Kuyumcunun oğlu mu?" Dedim bıkkınca.

Annem elini yanağıma koydu.

"Evet ama hemen kestirip atmasan... hatırım için dinle." Dedi yalvarırcasına.

Başımı salladım.

"Boşuna anlatıyorsun ama anlat anne." Artık gerçekten bıkmıştım.

Annem saçlarımla oynadı.

"Çocuk bir seksen beş boylarında, yağız bir delikanlı... Öyle kadınlarla gezip tozan bir adam değil, işinde gücünde. Kuyumcuları desen beşinci şubesini açacak... Durumları da çok iyi, adam da epey yakışıklı..." Annem gülümsedi. "Diyorum ki bir şans versen? En azından sevmeyi denesen olmaz mı? Tamam evlenme ama en azından bu çocuğu kaçırma. Önce deneyin, anlaşırsanız evlenirsiniz." Göz devirdim.

"Kalbimde zaten biri varken nasıl onu seveyim? Bu yalnızca onu kandırmak olur!" Dedim.

"Alisa yeter artık! O adam öldü anlamıyor musun?! Üstünden on yıl geçti, o geri gelmeyecek-" Çığlık çığlığa bağırdığımda sustu.

"Sus!" Diye bağırdım. "Çık odamdan anne, çık!" Dedim.

"Annem yalvarırım kabullen artık, on yıl geçti! Bu sürede çoktan evlenmiş çoluk çocuğa karışmış olurdun... Daha ne kadar ölmüş bir adamı sevmeye devam edeceksin?" Dedi. "Ben senin iyiliğini istiyorum, anla artık şunu!" Gözlerim dolarken bakışlarımı kaçırdım.

"Poyraz'dan olmayacaksa çocuğum olmasın hiç, çok da önemli değil." Annem ofladı.

"Ölü gibisin..." Diye fısıldadı. "Kendine gel artık kızım, kendine gel..." Bakışlarımı tavana çevirdim.

"Biz nişanlanacaktık..." Gözlerimden yaşların akmasına izin verdim. "Düğünümüz de olacaktı..." Diye fısıldadım.

"Kızım unut artık şu adamı, böyle hayat mı geçer? Tamam ben de Poyraz oğlumu çok severdim ama o gitti..." Acıyla hıçkırdım.

"Gitmedi anne, gitmedi... O beni bırakamaz ki..." Dedim burukça.

"Eğer yaşasaydı bırakmazdı tabii ki ama hayat..." Dedi. "Yirmi sekiz yaşına geldin, bak sonra çocuğun olmayacak! Yani elbet ki olur ama yaşın ilerledikçe bu durum iyice zorlaşacak. Şu kuyumcunun oğluyla bir evlensen, belki seversin..." Annem kararsızca bana baktı.

"Ne oldu anne?" Bıkkın sorumla birlikte çekinerek bakışlarını kaçırdı.

"Biraz Poyraz'a benziyor. Sakalları, gözlerinin çekikliği, göz rengi... Benziyorlar sanki." Dediğinde yavaşça doğruldum.

"Poyraz'a mı benziyor?" Dedim şaşkınca.

"Yani sadece gözleri ve sakalları... Tabii Poyraz kadar uzun ve heybetli değil ama o da uzun. Bir de tabii ondan zayıf." Dedi.

"Fotoğrafı var mı?" Diye sordum.

Annem başını salladı ve telefonunu eline aldı.

"Ayten atmıştı diye hatırlıyorum." Dedi.

Telefonunu biraz kurcaladıktan sonra bana uzattı.

Annemin elinden telefonu alır almaz fotoğrafı inceledim.

Birazcık benziyordu...

"Poyraz'ım gibi değil... O çok içten bakardı, böyle sıcacık kahveleri vardı..." Hüzünle elimi fotoğrafa götürdüm. "Bu adam çok soğuk bakıyor. Gülümsemiş ama içten bir gülümseme değil bu. Gözlerinin içi gülmüyor." Dedim.

Annem göz devirdi.

"Kızım gözlerinin içinin gülmesinden sana ne?" Diye homurdandı.

"Bakışlar önemli benim için!" Diyerek kendimi savundum.

"Senin için önemli olan tek şey o adam... Karşına çıkacak adamın tıpatıp ona benzemesini istiyorsun. Sesinin, bakışlarının, gülüşünün, heybetinin... Kısaca sen onu istiyorsun." Dedi.

"Çok aşığım çünkü." Dedim üzüntüyle.

Annem yanağımı okşadı.

"Annem ben senin iyiliğini düşünüyorum. İstersen yarın çocukla bir kahvaltıya git. Eğer tavrı hoşuna gitmezse hemen eve gelirsin ve onunla bir daha görüşmezsin ama inan ki çok efendi bir çocuk. Eminim ki hoşlanacaksın." Dedi.

"Tamam." Dedim yorgunca.

Annem şaşkınca bana baktı.

"Ne?" Dedi.

"Sırf gözlerinin rengi ve yapısı ona benziyor diye..." Annem hevesle başını salladı.

"Allah'ım çok şükür." Dedi ve ayağa kalktı.

Mutlulukla odamdan çıktığında göz devirdim ve ayağa kalkıp kapımı kapattım.

Gözlerim küçük sandığımı ararken çok geçmeden bulmuştum.

Annem yine yerini değiştirmiş olmalıydı.

Hemen sandığı elime aldım ve kapağını açtım.

İçinin boş olduğunu görmemle birlikte kaşlarımı çattım.

Fotoğraflarımız, onun bana yazdığı mektup, bilekliği...

Hiçbir şey yoktu!

Hemen odamdan çıktım.

"Anne?!" Dedim. "Sandığın içi boş!" Telaşla ona baktığımda annem korkuyla bana baktı.

"Tamam Ayten, ben seni arayacağım." Dedi ve telefonunu kapattı.

"Sandığın içindekiler nerede?" Sakin sorumla birlikte sustu. "Anne anılarımı nereye koydun?!" Diye gürledim.

"Ş-Şey..." Sustu.

"Yoksa attın mı?" Dedim.

Annem bakışlarını kaçırdı.

"Anne attın mı?!" Diye bağırdım.

Gözlerimden yaşlar birer birer damlarken acıyla kendimi yere attım.

"Nasıl atarsın, sen nasıl bir annesin?" Öfkeyle ona baktım. "Anılarımı nasıl atarsın ya nasıl?!" Delirecek gibiydim...

Elimi defalarca yere vurdum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım...

"Alisa, annem..." Annem yere eğildi. "Daha fazla onları görüp kendine eziyet etmeni istemedim. Yıllardır onlara bakıyorsun da ne oluyor? Hem böylesi senin için daha iyi olacak..." Dedi.

Acıyla bağırdım ve sehpada duran vazoya sertçe vurdum.

Vazo yanımda parçalara ayrılırken annem korkuyla çığlık attı.

"Alisa ne yapıyorsun?!" Dedi.

Kırılan bir parçayı aldım ve boğazıma götürdüm.

"Kendimi öldürürüm anne!" Dediğimde korkuyla bana baktı.

"Özür dilerim annem!" Dedi.

"Benim anılarıma nasıl kıydın, nasıl..." Hıçkırıklarım konuşmamı engellerken annem yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Gebereyim de kurtulayım artık! Sevdiğimin yanına gideyim, birbirimize kavuşalım... Çok özledim, artık dayanamıyorum!" Annem ağlamaya başladı.

"Sus Alisa yalvarırım sus! Sakın bir delilik yapma, benim senden ve babandan başka kimim var?" Dedi.

"Kızım?" Babamın sesini duydum.

Elindeki poşetleri kenara attı ve hızla yanıma geldi.

"Prensesim, ne oldu?" Gözyaşlarımı sildi.

"Baba sandığımın içi bomboştu! Annem anılarımı atmış..." Babam beni göğsüne çekerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

"Ben o anıları çöpten aldım kızım, sen merak etme. Bizim odada kazaklarımın altına koydum annen görmesin diye." Dediğinde hızla başımı kaldırdım.

"Gerçekten mi?" Babam başını salladığında mutlulukla ayağa kalktım ve koşarak onların odasına girdim.

Çekmeceyi açıp kazakları görünce hemen altına baktım.

Hepsi oradaydı!

Rahat bir nefes aldım ve bütün anılarımı elime aldım.

Odama gelir gelmez hepsini yeniden sandığıma koydum.

"Çok şükür..." Dedim ve fotoğraflarımıza baktım.

Poyraz'ın omzumu öptüğü fotoğrafa içim giderken yüzüne küçük bir öpücük kondurdum.

"Aşkım..." Dedim özlemle.

Korkuyla koltuğuma daha çok sindim.

Uçaktan deli gibi korkuyordum..

Yanımda beni sakinleştirecek kimse yoktu...Ne annem ne babam, hiç kimse yoktu.

İstanbul'a arkadaşımın babasının cenazesine gelmiştim. Arkadaşım bana o kadar çok destek olmuştu ki, şimdi gitmesem kesinlikle ayıp olurdu.

Giderken otobüsle gitmeme rağmen dönerken uçağı tercih etmek zorunda kalmıştım. Yollar iyice kötüleşmişti ve babam da buzlu yollarda gitmemi istemeyip hemen uçak biletimi almıştı.

Uçağın ilerlemeye başlamasıyla birlikte korkuyla gözlerimi kapattım.

Birazdan korkulu rüyam başlayacaktı...

Uçağın havalanmaya başlamasıyla birlikte korkuyla yanımdakinin elini tuttum.

Gözlerim hâlâ kapalıydı...

Uçağın daha da yükselmesiyle yanımdakinin elini iyice sıktım.

O da parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Güldüğünü duyarken gözlerimi açmaya korkuyordum.

"Gözlerinizi açabilirsiniz, korku dolu anlar geçti." Dedi.

Yanımdakinin bir adam olduğunu fark etmemle telaşla gözlerimi açtım.

Ah, anlamalıydım!

Bu kadar büyük bir el kadın eli olamazdı ki!

Utançla adama baktığımda gözlerimiz buluştu.

Şaşkınca adama bakarken o da bana bakıyordu.

Bu kadar yakışıklı bir adam beklemediğim aşikârdı...

"B-Ben çok özür dilerim, korktum... İnanın farkında değildim, afedersiniz." Dedim ve hızla elimi çektim.

Bakışlarımı cama çevirirken güldüğünü duydum.

"Utanılacak bir şey yok, yükseklik korkunuz olabilir. Buna saygı duyarım." Dedi.

Adamın sesine resmen âşık olmuştum...

"Teşekkürler." Dedim ona bakmadan.

Adam elini uzattığında ona döndüm.

"Poyraz." Dedi.

Anlamayarak ona baktığımda gülümsedi.

"Adım, Poyraz Atabey." Yutkundum.

"Alisa Öz." Dedim ve hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Hm demek Alisa, çok severim bu ismi biliyor musunuz?" Ona cevap vermediğimde arkasına yaslandı. "Yolculukta sohbet etmekten pek hoşlanmıyorsunuz demek... O zaman sizin kafanızı şişirmeyeyim. Yine de tanıştığımıza çok memnun oldum. Eğer korkarsanız elimi tutabilirsiniz, kızmam merak etmeyin." Dedi ve kulaklığını taktı.

Bakışlarım yeniden cama kayarken sinirle bir küfür savurdum.

Poyraz bana şaşkınca baktığında ofladım.

"Cam kenarına siz geçseniz olur mu? Ben bakamıyorum, baktıkça deliriyorum!" Dedim.

Yükseklik korkum beni bitiriyordu... Mesafe az da olsa korkardım. Şimdi ise resmen bulutların üstündeydim, korkmam çok normaldi!

Poyraz başını salladığında minnetle ona baktım. Hemen yer değiştirdik ve kemerlerimizi taktık.

"Teşekkür ederim." Dedim.

"Rica ederim." Dedi.

Adamın kibarlığı karşısında neredeyse eriyip gidecektim...

Korkmasam da yavaşça onun elini tuttum.

"Sorun olmaz değil mi?" Diye sordum.

"Hayır." Gözlerini kapattı.

"Şey, eşiniz kızmasın?" Diye mırıldandım.

Adamın yaşı oldukça büyük duruyordu.

"Eşim yok." Dedi.

"Öldü mü?" Güldü.

"Hiç olmadı, ben hiç evlenmedim." Dediğinde dudağımı ısırdım.

"Hı şey biraz yaşlı duruyorsunuz da ben ondan şey ettim..." Utançla inledim ve bakışlarımı kaçırdım.

Küçük bir kahkaha attı ve ellerimi okşadı.

"Üşümüşsünüz..." Dedi.

"Ben yaşlı demek istemedim." Dediğimde gülümsedi.

"Yirmi dört yaşındayım, peki ya siz?" Diye sordu.

"On yedi." Dedim.

"Küçükmüşsünüz daha..." Kaşlarımı çattım.

"Küçük değilim!" Dedim.

Poyraz ellerimi okşamaya devam etti.

"Küçük olman engel olur mu?" Diye sordu.

Anlamayarak ona baktım.

"Neye engel olacak ki?" Poyraz gözlerime baktı.

"Benim olmana.." Ağzım şaşkınlıkla açılırken bakışlarını kaçırdı. "Sanırım âşık oldum." Dedi.

İnanamayarak karşımdaki adama baktım ve hemen elimi çektim.

"Siz ne saçmalıyorsunuz?!" Dedim.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama gerçekten kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Trabzon'a gidince görüşme şansımız hiç mi yok?" Dedi.

"Beyefendi iki dakika önce gördüğünüz insana âşık olamazsınız!" Dedim.

"İki dakika önce görmedim ki." Dedi ve yeniden elimi tuttu. "Havaalanında gördüm. Normalde buradan Yunanistan'a gidecektim ama seni o kadar çok beğendim ki alelacele gideceğin yere bilet aldım. Neyse ki birinin işi çıkmış, tek bir koltuk boştu ama senin yanın değildi. Ben de burada oturan kadına âşık olduğumu söyledim. O da hemen kalkıp benim yerime geçti." Gözlerim kocaman olurken korkuyla arkama yaslandım.

"Siz gördüğünüz her kadına âşık oluyor olmalısınız!" Diye tersledim.

"Ne ilgisi var?" Dedi.

Bir de bu adamın elini tutmuştum!

İnşallah başıma bela olmazdı, onunla uğraşmak istemiyordum.

Adamın beni izlediğini fark edince göz devirdim ve ona döndüm.

"İnince beni takip etmezsiniz değil mi?" Alayla güldü.

"Alisa Hanım..." Sinsi bir edayla gülümsedi. "Nerede oturduğunuzu, babanızın işini, annenizin temizlik için evlere gittiğini bile öğrendim. Bence bunları düşünmeyin." Benimle dalga geçmek için sizli konuşuyordu!

Korkuyla yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Çok güzelsiniz, maşallah." Dedi alayla.

"Sağ olun, hep söylerler zaten!" Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Kim söylüyormuş?" Omuz silktim ve bakışlarımı kaçırdım. "Erkekler mi?!" Ofladım.

"Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." Poyraz öfkeyle başını cama çevirdi.

"Ben sana gösteririm erkekleri, bekle sen!" Dedi.

Ruh hastası!

Aradan geçen bir saatin ardından yapılan anonsla gelmek üzere olduğumuzu anladım.

İçimi saran korkuyla birlikte yutkundum.

Yine dayanamayıp onun elini tuttum. O da bunu bekliyormuş gibi birden beni göğsüne doğru çekti.

Şaşkınca ona bakarken tam geri çekilmek isteyecektim ki uçağın alçalmasıyla birlikte onun elini daha çok sıktım.

Ellerimi elleriyle daha sıkı sardı ve birden alnımı öptü.

"Siz, siz delisiniz!" Dedim öfkeyle.

"Havaalanına gelene kadar her şey normaldi. İlk defa âşık oluyorum, heyecanımı mazur gör." Dedi.

Yolculuk bitene kadar onun göğsünde kalmaya devam ettim. Hiç tanımadan bile bana verdiği güven o kadar güzeldi ki...

Gözlerimdeki yaşları sildim.

"Ç-Çok özledim..." Diye fısıldadım.

Kuyumcunun oğluyla görüşsem ne olacaktı ki? Sırf annemin gönlü olsun diye kabul etmiştim.

Bana kimse Poyraz'ı unutturamazdı...

***

Geldiğimiz küçük ve sevimli pastaneyi izledim. Bakışlarım öyle boştu ki, buranın sevimli bir yer olması bile beni tatmin etmemişti.

"Fıstığım, gel şöyle geçelim."

Babam o kadar çok ısrar etmişti ki, onu kıramamıştım. Uzun zamandır mezarlık dışında bir yere gitmiyordum. Belki bana da iyi gelir diye düşünmüştüm ama iyi gelmiyordu...

Bunaldığımı hissederken montuma daha sıkı sarıldım.

"Sana sütlaç alayım mı prensesim? Sen çok seversin."

"Hamsiköy sütlacı!"

Babam hevesli hâlime bakıp tebessüm etti. Hafifçe başını salladı.

"Sen burada beni bekle. Annene de bir tane alacağım. Evde yer artık." Dedi.

Babam gittiğinde burukça gülümsedim.

Ben hamsiköy sütlacını çok sevmezdim ki... Poyraz çok severdi. O seviyor diye sürekli yapardım. Babam da benim sevdiğimi düşünürdü.

Ben yalnızca sevdiğim adamı seviyordum. Onun sevdiği her şeyi seviyordum. Delicesine bir aşktı bu...

Babam birkaç dakika sonra elinde sütlaçlarla birlikte geldi.

Çok sevemediğim için yarısını yedim ve bıraktım. Poyraz burada olsaydı hepsini yerdim. O yanımdayken hiçbir şeyin önemi yoktu.

Benim yaptığım sütlaçlara bayılırdı... *Annemden bile güzel yapıyorsun* derdi. Sürekli isterdi de... Ben de sürekli yapar, ona götürürdüm.

"Sen gel, ben sana yine sütlaçlar yaparım sevgilim..."

Kendi kendime mırıldanıyordum.

"Bir şey mi dedin kızım?" Babam merakla bana bakıyordu. Onu üzmemek için gülümsedim ve yavaşça elini tuttum.

Bu adam üzülmeyi hak etmiyordu... "Canım babam, sadece şarkı söylüyordum." Ardından önümdeki sütlacı birazcık geriye ittim. "Bir tuvalete gitsem sorun olur mu?" Babam hafifçe başını salladı.

"Beş dakika sonra gelmezsen ben gelirim, ona göre acele et." Dedi.

Babam bile bana güvenmiyordu...

Hızlı adımlarla tuvalete girdiğimde pis olduğunu gördüm. Bu midemi bulandırdı. Sadece yüzümü yıkayıp çıksam iyi olacaktı.

Soğuk suyu yüzüme çarparken kurulamak istemedim. Hızla kapıyı açıp bu pis yerden çıkmak istiyordum.

Kapıyı açar açmaz yüzümü buruşturdum. Elimi ağzıma götürürken hemen kapıyı kapattım. Midem bulanıyordu...

"İyi misiniz?"

Duyduğum kalın sesle birlikte başımı kaldırdım.

Karşımdaki adam bir doksan boylarındaydı. Şaşkınca geri çekildim.

"B-Ben..." Hızla başımı iki yana salladım. "İyiyim, teşekkürler." Dedim.

Adam bir şey söylemeden başını salladı. Umursamadan geçip gidecektim ki aniden başım döndü.

Hızla kapıya tutunduğum sırada adam hemen beni tuttu.

"Yenge, iyi olduğuna emin misin?!"

Hızla kendimi geriye çektim. Kaşlarım çatılırken anlamayarak karşımdaki adama baktım.

Yenge mi demişti?

"Yenge?" Dedim sorarcasına.

Adam çenesini sıkarken en sonunda ciddi hâlinden eser kalmayacak şekilde gülümsedi.

"Şey, ağız alışkanlığı... Kusuruma bakmayın. Eğer iyi hissetmiyorsanız sizi hastaneye kadar bırakabilirim."

İki gündür insanların yardımını çekip duruyordum. Bu normal miydi? Dün bir, bugün iki!

"Babam burada, kimsenin yardımına ihtiyacım yok benim!" Deyip adamı itmeye çalıştım.

İtemedim...

Adam yerinden oynamıyordu. Sinirle geri çekildim.

"Bakın, evime gidip dinlenmek istiyorum! Rica ediyorum önümden çıkın! Zaten derdim başımdan aşkın, bir de sizinle uğraşmak istemiyorum."

Sesim netti.

Adam buna aldırmadan kolumdan tutmaya devam etti.

"İyi görünmüyorsunuz!"

Sinirle güldüm. Gerçekten Allah beni sınıyordu! Zaten başım dönüyordu, bir de bu adamla uğraşıyordum!

Oysaki tek planım eve gidip biraz uzanmaktı. Dışarıya çıkmak bana yaramamıştı.

"İyiyim, lütfen önümden çekilin!"

Tam adamın önünden geçip gidecekken başım öyle bir döndü ki mecburen adama tutundum.

Adam telaşla bana bakıyordu.

"Hastaneye gitmeliyiz! Hem de hemen! Eğer gitmezsek onun çenesinden kurtulamayız!" Dedi adam.

Midem çok bulanıyordu...

Gözlerim kararırken yanımdaki adamın kolunu tuttum.

"Börü, sakin ol kardeşim!" Diye bağırdı yanımdaki adam.

Gözlerim kapanırken telaşla bana bakan kahveleri gördüm.

Poyraz'ın kahvelerini, o çok sevdiğim kahveleri...

SINIR: 1.90K VOTE 400 YORUM

Daha önce okuduğunuz sahneler hikâyenin devamını etkileyeceği için burada da olacak. Tanışma sahnesini de tekrar hatırlamış olduk.

Bütün güzel yorumlarınız için teşekkür ederim. Hikâyenin devamında öyle şeyler olacak ki, şimdiden tepkilerinizi çok merak ediyorum.

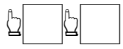
Daha önce okuduklarınızdan çok farklı olmasını diliyorum zira bu sefer kurgumuz gerçekten efsane!

Sevildiğinizi unutmayın!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Hüngür hüngür ağlarken bir el omzuma dokundu.

Şaşkınca başımı kaldırdığımda bir kadın omzumu sıktı.

Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"İyi misiniz?" Diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Boğazımı temizledim ve hafifçe başımı salladım.

Bir anda kendimi tutamamıştım işte!

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğim sırada kadın çantasından peçete çıkardı.

Verdiği peçeteyle gözyaşlarımı sildim. Hâlâ dudaklarım titriyordu...

Kadın çantasından su çıkardığında garipsedim. O da bunu anlamış olacak ki tebessüm etti.

"Daha yeni aldım, hiç içmemiştim. Size kısmetmiş... Alın için lütfen. Çok üzüldüğünüzü görünce dayanamadım." Dedi.

Elindeki suyu alıp yavaşça içtikten sonra kadına uzattım.

İyi gelmişti...

"Teşekkür ederim." Diye mırıldandım.

Kadın elini uzattı.

"Ben Azra," Mecburen elini sıktım.

"Alisa." Kadın yeniden tebessüm etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Daha iyisiniz değil mi?" Diye sordu.

Onu başımla onayladım.

Bugün üçüncü yardımımı da almıştım. Ne hikmetse ben kötü olduğumda insanlar hızır gibi yardımıma koşuyordu.

Mezarlıkta akşam olmadan bir araba önümde durmuş, beni evime bırakmıştı. Tam bayılacakken bir adam beni tutmuştu. Şimdi ise yolun ortasında ağlarken bir kadın gelip bana yardım etmişti.

Sanırım Allah bana acıyıp insaflı kullarını gönderiyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"İsterseniz banklara kadar eşlik edeyim size. Biraz oturun, dinlenin..."

Kadının tatlılığına aldırmadan başımı olumsuz anlamda salladım.

"İstemiyorum, ben kendim yürürüm." Dedim.

"Ama-" Telefonu çalınca mecburen başını salladı. "Peki, siz nasıl isterseniz. Tanıştığımıza tekrar memnun oldum, iyi günler." Dedi.

Kadın bana arkasını döndüğünde kaşlarımı çattım. Alelacele gitmesine anlam veremedim.

Demek ki önemli bir telefon gelmişti...

Aniden kadının peşinden gidip telefonu kulağından aldım.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum...

Telefonu kulağıma götürdüm.

O kadar hızlı davranmıştım ki hiçbir şey yapamamıştı...

Yeni kapağımız sizlerle! bsudeee Çok teşekkürler, ben çok sevdim!

Ne kadar oy, o kadar uzun bölüm! Eğer 3. Bölüme gelen oyları iyice arttırırsanız ben de kelime sayısını arttırırım. ☺

Ben yeni bölümü şimdiden çok sevdim, haberiniz olsun. Yine birazcık bomba olabilir.😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

4 "Gerçekler"

ALİSA

O kadar yorgundum ki...

Gözlerimi açınca bir hastane odasında olduğumu fark ettim. Başımı çevirmemle kolumdaki serumu gördüm.

Bayılmış olmalıydım...

Babam ellerini ellerimin arasına aldı.

"Küçük kızım benim... İlk göz ağrım, canım... Doktor büyük ihtimalle stresten kaynaklı olarak bayıldığını söylüyor. Yetmedi mi on yıldır kendine çektirdiğin eziyet? Yetmedi mi be kızım?"

Gözümden bir damla yaş düştü...

Bir şey diyemeden bakışlarımı kaçırdım.

Utanıyordum...

Hem de çok utanıyordum!

Aileme çektirdiğim eziyet yetmiyormuş gibi bir de hastaneyle onları uğraştırıyordum. Buna hakkım yoktu! Kaç yaşında insanları üzmeye hakkım yoktu!

"Hemen yanlış anlama güzel kızım. Ben sadece seni düşünüyorum. Sen benim mucizemsin. Biz annenle seni kaç yıl bekledik haberin var mı? Sen benim canımsın, en değerlimsin."

Acıyla güldüm...

"Beklediğinize pişman olduysanız hakkınızdır... Size iğrenç bir hayat yaşatıyorum. Ömrünüz benim için endişelenmekle geçiyor. Anla beni baba, çok canım yanıyor! Ben sizi üzmek istemedim. Ben sizi çok seviyorum, size zarar vermek ister miyim hiç? Olmuyor, unutamıyorum onu!"

Babam burukça tebessüm etti. Elini yanağıma koyarken şefkatle okşadı.

"Ben onu unutamamana kızmıyorum. Kendini harap etmene kızıyorum. Ben seni üzülürken görmeye nasıl dayanayım?"

Babamın gözleri dolmuştu...

Dudaklarını saçıma bastırdığında başımı göğsüne yasladım.

"Özür dilerim, size yaşattığım bütün acılar için..." Diye fısıldadım.

Babam elimi öptü.

"Bir evlat babasına acı yaşatır mı hiç? Sen bana acı verebilir misin güzelliğim benim? Senin varlığına şükrediyorum ben. Baban sana kıyamaz ki." Dedi.

Babama sıkıca sarıldım. "İyi ki benim babamsın. Seni her şeyden çok seviyorum. Canımın en içi..." Ona sokuldum.

Serumun bitmesiyle birlikte hemşire serumu çıkardı.

"Ben bayıldığımda yanımda bir adam vardı. Kimdi o?" Diye sordum.

Anında aklıma geldi yüzü...

Sarışın, mavi gözlü bir adamdı. Uzun boyluydu.

Babam durdu ve düşündü. "Kimi diyorsun?" Ardından hatırlamış olacak ki sorumu yanıtladı. "Senin bayıldığını haber verdi. Allah'tan oradaymış da seni tutmuş. Allah korusun başını yere çarpabilirdin! Kötü olduğunu görünce gitmeyip beklemiş. En sonunda adamın kollarına yığılmışsın... Allah razı olsun, hemen yardım çağırdı." Dedi.

Gözlerimi kapattığımda sevdiğim adamın kahvelerini anımsadım.

Oradaydı!

Bana öyle telaşlı bakmıştı ki, korkmuştu...

Hafızamı zorlarken adamın sözlerini yeniden işittim.

"Börü, sakin ol kardeşim!"

Börü...

Bu da ne demekti?

Aklım karışmıştı. Kim sakin olacaktı ki? Bunu kime diyebilirdi?

Ardından donup kaldım.

Yenge...

Hızla başımı iki yana salladım. Bu da mı hayaldi? Babam o adamın gerçekten var olduğunu söylemişti! Demek ki hayal değildi...

O bana gerçekten *yenge* demişti!

Yenge dedikten sonra ise sevdiğimi görmüştüm...

Karşımda duruyordu, hem de sapasağlam bir şekilde!

"Geçmiş olsun."

Hemşirenin odadan çıkmasıyla birlikte kendime geldim.

Şaşkınca aralanmış dudaklarımı hemen kapattım. Hevesle babama bakarken tam ağzımı açacaktım ki sustum.

Bana inanmayacaktı...

Buna kim inanırdı ki? Ölen biri geri gelmezdi! Babama anlatsam o da annem gibi delirdiğimi düşünürdü.

Üzüntüyle bakışlarımı yere çevirdim. Derdimi anlatabileceğim kimsem yoktu. Bütün arkadaşlarımı kaybetmiştim... Okulumu bırakmış, bir daha kimseyi arayıp sormamıştım. Poyraz öldükten sonra adeta kendimi eve hapsetmiştim.

Gerçi, arkadaşım olsa ne olurdu ki? Kim benim derdimi çekerdi? Kimse o yaşıyor olabilir demezdi. Hiç kimse bir deliyle uğraşmak istemezdi.

Babam elimi tuttu.

"Anlat bakalım Alisa Hanım, seni böyle düşündüren şey ne?"

Yavaşça doğruldum.

"Eve gitmek, dinlenmek istiyorum."

Konuşmak istemiyordum. Bana inanmayacağını biliyordum.

Babam ise başını olumsuz anlamda salladı.

"Gitmeyeceğiz prensesim, aklını karıştıran her ne ise bana anlatacaksın." Dayanamayıp güldüm. "Anlatınca bana inanacağını sanmıyorum. Bence sesimi kesip oturmam daha mantıklı. Hem böylece seni de yormuş olmam." Dedim.

Babam şaşkınca beni izliyordu.

Söylediklerime inanamamıştı. "Alisa, kendine gel! Ben senin babanım, bana her sorununu anlatmalısın!" Elimi sıkıca tuttu. "Annene hiçbir şey anlatmayacağım. Baba-kız aramızda kalacak. Anlat haydi, seni düşündüren şey ne?"

Bakışlarımı kaçırdım.

"Poyraz yaşıyor."

Babam kaşlarını çattı. Yüz ifadesini dikkatle incelerken dayanamayıp kahkaha attım. İnanmıyordu işte, bana inanmıyordu! Sanki aptalmışım gibi boş boş yüzüme bakıyordu!

"Alisa-" Hızla sözünü kestim. "Gördün mü baba? Bak, inanmadın! Evet eminim ki yine hayal görmüşümdür. Diyeceğin tek şey bu; hayal! Hayal olmadığını biliyorum. Hayal görmek saliselik olur. Poyraz'ın arkadaşları gelip yenge diye telaşlanıyorsa o hayal değildir!" Dedim.

Ayağa kalktığım sırada babam öylece yanımda dikiliyordu.

Hiçbir şey demeden kapıya kadar yürüdüm. Arkama baktığımda babamın öylece durduğunu gördüm.

"Haydi gidelim." Dedim yorgunca.

Babam dalgınca beni izliyordu.

Hiçbir şey söylemedi, ardından derin bir nefes aldı.

"Poyraz'ın yaşadığına emin misin?" Diye sordu.

Gözlerim şaşkınca büyürken inanamayarak ona baktım.

Bana inanıyor muydu?

"Bu kanıya nereden vardın?" Bana doğru bir adım attı. "Bu çok ciddi bir konu Alisa! Evet, hayal görüyor olabilirsin! Sonuçta o adam öldü, kendi ellerimizle gömdük biz onu! Bu gerçekten ciddi bir konu! Eğer yaşıyorsa neden ailesini bıraksın, onlara acı çektirsin ki? Ne gibi bir amacı olabilir?" Dedi.

Heyecanla babama doğru koştum. Bir anda boynuna atlarken babam hayretle bana bakıyordu.

"Bana inandığın için teşekkür ederim! Ben delirmedim, bana inanıyorsun değil mi?"

Babam yavaşça yüzümü avuçladı. Sevgiyle yanaklarımı öptü.

"Bu çok zor bir ihtimal Alisa'm... Hemen umutlanmanı istemiyorum. Evet, sana inanıyorum ama bunun imkânsıza yakın bir şey olduğunu biliyorum. Sen üzülme diye söylüyorum bunları, hayal kırıklığı yaşama diye..."

Babama sıkıca sarıldım. "Anneme anlatmak yok değil mi?" Hafifçe başını salladı. "Baba, küçücük bir umut bu! O yaşıyor olabilir! Belki hayal de olabilir ama ben bayıldığımda oradaydı! Korktu, endişelendi... Öyle bir bakıyordu ki bana, her an beni alıp götürecek gibiydi..."

***

Poyraz'ın bana aldığı bilekliği taktım. Mutlulukla bilekliğime küçük bir öpücük kondurdum.

"Alisa, bak sana ne aldım!"

Poyraz'ın yüzüne bile bakmadım. Küskünce ona arkamı döndüm.

"Git sen onu o kıza ver! Malum sana çok güzel bir tişört almış! Hakkını verseydin keşke!" Diye kızdım.

Poyraz ise keyifle gülüyordu.

Arkamdan belime sarıldığında onu kalçamla itmeye çalıştım.

"Bırak!" Dedim sinirle.

Poyraz dudaklarını omzuma bastırdı.

"Birileri bana çok kızgın..." Beni kendisine yasladı. "Ayrıca çok da kıskanç..." Göz devirdim.

Başımı ona çevirdim. "Hâlâ eski sevgilinin aldığı hediyeleri saklıyorsun! Hani bana çok âşıktın, görür görmez vurulmuştun? Ona da aynı sözleri söyledin değil mi?!" Diye bağırdım.

Poyraz yanağımı öptü. Öyle tatlı gülüyordu ki, o sert görüntüsünün altında yumuşacık bir adam yatıyordu.

"Benim bir şeyi sakladığım yok! Aklımda bile yoktu onun aldığı şeyler! Hem çok kısa sürdü diyorum, neyi uzatıyorsun?" Dedi.

Dün Poyraz'ın kıyafetlerine bakarken gözüme çok çirkin bir tişört çarpmıştı. Poyraz asla bunu giymez demiştim kendi kendime. Adam gömlek seviyor, bu baskılı tişörtü ne yapsın diye düşünüp hediye olduğunu anlamıştım.

Daha etiketi bile üstünde duruyordu! Bir kez bile giymemiş olmalıydı.

Kim aldı diye sorduğumda ise yüzünün rengi atmıştı. Hemen arkadaşım dese de yalan söylediğini anlamıştım.

Kıyameti koparıp evden gittiğimde defalarca beni aramıştı. En sonunda telefonumu kapatmıştım.

Şimdi ise gizlice evime girmişti...

"Neyi mi uzatıyorum? Geçen gün arkadaşımla senden habersiz kahve içtiğim için delirmiştin! Tabii sana göre hava hoş, benim hiç erkek arkadaşım olmadığı için şanslısın! Ne hissettiğimi anlamıyorsun!" Dedim.

Poyraz yavaşça çenemi tuttu.

"O piçin sende gözü vardı! Benden habersiz gitmene tabii ki kızdım! Bir daha aynı şeyi yaşamayacağımıza eminim!"

Beni tehdit ediyordu!

Arkadaşımla çok kötü kavga etmişlerdi. Onu hastanelik edene kadar dövmüştü. Adama karşı direnmek mümkün değildi. Poyraz çok güçlüydü!

Yutkunamazken yavaşça başımı salladım. Neredeyse ayrılacaktık! O kadar çok korkmuştum ki, telefonda ağladığımda Poyraz daha fazla dayanamamıştı.

Ben Poyraz'ı kaybetmeyi göze alamazdım... Belki aptalcaydı ama dayanamazdım. O da bunu çok iyi biliyor, kozunu iyi oynuyordu.

Poyraz aniden beni kendisine çekti. Dudaklarını boynuma bastırdı.

"Kurban olduğum, bak senden öncesinden bahsediyoruz. Ulan kıza dokunmadım bile, kaç yıl önceydi! Ergendim lan ergen!" Dediğinde göz devirdim.

"Bunca yıl sakladın demek? Atmaya kıyamadın çocukluk aşkının aldığı şeyleri!" Ona arkamı döndüm.

Poyraz yeniden güldü.

"Bir kez bile giymedim. Bir kez bile! Varlığını bile unutmuşum... Zaten bayağı arkalardaydı! Vallahi saklamadım, eğer senin aldığın bir hediye olsaydı yanımdan ayırmazdım! Âşığım sana Alisa, bunu bilmiyor musun?"

Daha fazla dayanamadım ve gülümsedim. Bir gündür benim nazımla uğraşıyordu. Adam işlerini bırakıp benimle ilgilenmişti. Hem de yarın toplantısı olmasına rağmen!

"Tamam, affettim..."

Poyraz rahat bir nefes verdi.

"Sonunda be kızım! Ne çok uğraştırdın beni, saçma sapan şeylere trip atıyorsun!"

Gözlerimi devirdim.

Poyraz dudaklarını saçıma bastırdı. "Onca işimin gücümün arasında sürekli seninle ilgileniyorum. Daha ne yapayım, sen söyle!" Dedi.

Kıkırdadım ve yavaşça göğsüne sarıldım.

"Tabii ki ilgileneceksin! O kadar peşimden koştun. Bir zahmet nazımı çek aşkım." Dedim.

Poyraz gülümsedi, elleri belimi kavramıştı. Alnını alnıma yaslarken dudaklarıma sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Nazını da, derdini de ben çekerim tutaste şk'imir... Yeter ki birbirimizden hiç ayrılmayalım, hep birlikte olalım."

Uzanıp sevdiğim adamın dudağının kenarını öptüm.

Sevgiyle sakallarını okşadım.

"Biz hep birlikte olacağız sevgilim." Diye fısıldadım.

Poyraz ellerimi öptü...

Aniden geri çekildiğinde elindeki kutuyu bana uzattı.

"Poyraz, bu kadar sık hediye almana gerek yok." Dediğimde başıyla kutuyu gösterdi.

Mecburen kutuyu açtım. Bana pırlanta bir bileklik almıştı. Işıl ışıl parlıyordu ve hiç ucuz gibi görünmüyordu.

"Beğendin mi?"

"Buna çok para vermiş olmalısın... Çok beğendim ama bu kadar sık hediye almanı istemiyorum. Hiç ucuz gibi durmuyor!"

Poyraz beni umursamadan bilekliği bileğime taktı.

O kadar zarifti ki...

"Çok güzel oldu, çok yakıştı sana." Poyraz hayranlıkla beni izliyordu.

Tebessüm ettim ve ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim."

Birbirimize sıkıca sarıldık...

Poyraz boynumda en sevdiği noktaya dudaklarını bastırdı.

"Ölüyorum sana efulim, ölüp ölüp bitiyorum... Kocaman adamı getirdiğin hâle bak!" Diye sitem etti.

Güldüm ve o çok sevdiğim sakallarını öptüm.

Çok âşıktım, çok çok aşıktım... Ona kızamıyordum bile!

Her gün ağladığım gibi, yine çaresizce ağladım.

Saçmaladığımı biliyordum...

O adam Poyraz değildi. Babam haklıydı, biz onu gömmüştük!

Ölmüştü işte, neyi kabullenemiyordum ki?

Benim sevdiğim adam beni görmeden bir saniye bile duramazdı. Kaldı ki on yıl duracaktı! Delirirdi, beni görmemeye katlanamazdı! O bensiz yapamazdı, tıpkı benim de onsuz yapamayacağım gibi...

En sonunda yenilmişlikle gözyaşlarımı sildim.

Belki de annem haklıydı, artık gerçekten de önüme bakmalıydım.

Belki bir yuva kurarsam acım dinerdi. Bir çocuğum olsa kendimi ona adayabilirdim. Belki Poyraz'ı yavaş yavaş unuturdum...

Başka bir adamın bana dokunduğunu düşününce midem bulandı. Hemen bu düşünceyi kafamdan silip attım.

Hayat devam ediyordu, yuva kurmak benim de hakkımdı. On yıl boyunca kimseye göz ucuyla dahi bakmamıştım. Hiç istememiştim ama gün geçtikçe daha kötü oluyordum.

Hayal görmekten bıkmıştım. Herkesi Poyraz sanıp yaşıyor diye umutlanmak bıkmıştım. Daha önce hastaneye yatmıştım, şimdi yeniden yatmak istemiyordum.

Aynı şeyleri defalarca yaşamak istemiyordum...

Kendime yazık etmek istemiyordum...

***

Üşüdüğümü hissederken montuma daha sıkı sarıldım.

İlker bana baktı.

Annemi kırmayıp onunla kahvaltıya gitmeyi kabul etmiştim. Annem sürekli kuyumcunun oğlu deyip duruyordu.

"Üşüdün mü?" Ona cevap vermedim.

İçimdeki sızı her dakika artıyordu...

Ona ihanet etmiş gibi hissediyordum...

Yavaşça siyah bilekliğime dokundum ve gözlerimi kapattım.

Ona çok yakışırdı...

Belki dışarıdan gören biri için hiçbir anlamı yoktu ama benim için anlamı büyüktü. Sadece siyah, sade bir bileklikti ama benim gözümde o kadar güzeldi ki...

"Aşkım..." Diye fısıldadım.

"Bir şey mi söyledin?" Diye soran İlker'e baktım.

"Hayır." Başımı yeniden cama çevirdim.

Ölen bir adama âşıktım...

İç çektim ve dışarıyı izledim.

Poyraz gözlerime öyle bir bakıyordu ki, utanıp bakışlarımı kaçırdım.

Telefonuma günlerdir mesaj atıyordu, buluşmak için yalvarıyordu.

En sonunda dayanamayıp tamam demiştim. Tek amacım onu reddetmekti, daha fazla başıma bela olsun istemiyordum.

Havaalanında ısrarla beni evime bırakacağını söylemişti. Ne kadar kabul etmesem de en sonunda beni bunalttığı için kabul etmiştim.

Evime girmeden önce numarasını yazıp bana uzatmıştı. Ona ne kadar kızsam da akıllanmamıştı.

Sonunda ona döndüm.

"Poyraz Bey?" Dedim çekinerek.

Poyraz güldü ve elimi tuttu.

"Söyle Alisa'm..." Yutkundum.

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin! Sizden korkuyorum, beni korkutuyorsunuz!" Kaşlarını çattı.

"Benden korkuyor musun?" Ciddi gözüküyordu...

"Evet!" Dedim. "Sapık gibi peşimdesiniz, benim yaşım daha çok küçük! Bırakın beni, yeter artık!" Bakışlarımı kaçırdım. "Babam duyarsa sizi öldürür, yapmayın artık!" Poyraz'ın bakışları sertleşti.

"Bana sizli konuşup durma!" Dedi ve elimi tuttu. "Ne olur sanki kabul etsen, belki beni seveceksin!" Ofladı. "Kaç gündür sana ulaşmaya çalışıyorum, ısrarla cevap vermiyorsun! Merak ettim seni, beni ne diye korkutuyorsun ki?" Elimi çektim.

"Poyraz yeter!" Diye bağırdım.

Poyraz şaşkınca bana baktı ve ardından güldü.

"Oy Poyraz'ın kurban olsun sana, ha şöyle güzelim." Dedi.

Göz devirdim.

"Ruh hastasısın!" Diye bağırdım. "Gidip seni araştırdım, bir de ne öğreneyim..." Merakla bana bakıyordu. "Zenginmişsin, şirketiniz Trabzon'un en iyi şirketlerinden biriymiş..." Başımı iki yana salladım. "Eminim ki seninle evlenmek isteyen bir kadın bulursun. Yakışıklısın, boylu poslusun, zenginsin..." Sinirle güldüm. "Ya senin derdin ne Allah aşkına? Küçük bir kızda ne buluyorsun anlamadım ki!" Dedim.

Poyraz güldü.

Sadece güldü...

"Bir şey söylesene!" Dediğimde iç çekti.

"İltifatlarını sevdim, beni yakışıklı bulduğunu tahmin edebiliyordum." Dedi.

Sinirle ayağa kalktım.

"Bir daha beni arama yoksa polise gideceğim!" Kahkaha attı.

"Ne diyeceksin? Bir adam var ve bana âşık mı diyeceksin?" Yavaşça ayağa kalktı. "Alisa, ben psikopat değilim güzelim. Eğer beni araştırdıysan hakkımda neler söylendiğini de duymuşsundur." Başımı salladım.

Sürekli köylüye yardım eden, çocukların eğitimi için destek veren, kapısına geleni geri çevirmeyen bir adamdı.

Kime sorduysam aynı şeyi söylemişti... Gerçekten iyi bir insan olmalıydı. Bütün köy halkı onu çok seviyor ve sayıyordu.

"Sence ben manyak bir adam mıyım?" Sesi alaycıydı. "İşim gücüm yok gidip birine musallat olayım mı diyorum?" Yeniden güldü. "Seni gerçekten seviyorum Alisa... Aklımdan çıkmıyorsun, görür görmez âşık oldum sana... Neden beni anlamak istemiyorsun?" Dedi.

Kalbimin atışları hızlanırken zorlukla ona baktım.

"Beni böyle zorlayacak mısın?" Diye sordum.

Poyraz bakışlarını kaçırdı.

"Tabii ki zorlamayacağım, beni sevmemene saygı duymak zorundayım ama en azından denemeni isterdim." Dedi. "Sana zaman versem, bana bir cevap verir misin?" Yeniden göz devirdim.

"Benim yaşım küçük!" Poyraz ellerimi tuttu.

"Bak yüzüme..." Çenemi tuttuğunda yüzüne baktım. "Aşkın yaşı yoktur, insan kime âşık olacağını seçemiyor ki!" Gözlerime baktı. "Tamam seni zorlamayacağım ama bana bir cevap ver! İstersen zaman verebilirim. Eğer sevmediğini söylersen peşini bırakacağım." Dedi.

"İstemiyorum!" Dediğimde yüzümü avuçladı.

"Sevmeyi denesen?" Ofladım.

"Denemek istemiyorum. Eninde sonunda benden sıkılacaksın! Yaşımın küçük olması seni rahatsız edecek, kendi yaşıtlarınla ilgilenip beni unutucaksın... O zaman ben ne yapacağım, hiç düşündün mü?!" Gülümsedi.

Yanağımı okşadı.

"Kendi yaşıtlarımı isteseydim illa ki birini bulurdum değil mi? Ben sevdiğim kadını ortada bırakacak bir adam değilim." Dedi.

Alayla güldüm.

"Sevdiğin kadınları!" Diye düzelttim.

Poyraz kaşlarını çattı.

"Benim bir tane sevdiğim var." Birden durdu ve gülümsedi. "Sen neye sinirlendin ki şimdi?" Ofladım.

"Ne sinirlenmesi ya, sen ruh hastasısın!" Poyraz birden belimi kavradı.

"Yemin ederim sinirlendin, böyle sanki bir öfkeyle baktın bana..." Sırıttı. "Kıskandın mı yoksa?" Şaşkınca ona baktım.

"Ben mi?" Güldü.

"Alisa güzelim ilk dakikadan olmaz ki böyle... Hemen kıskanmaya başladın!" Öfkeyle onu ittim.

"Yok öyle bir şey, sen normal değilsin!" Diye kızdım.

Yanaklarımın yandığını hissederken gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Gel buraya..." Dedi ve beni kendine çekti.

Dudaklarını saçıma değdirdi.

Ellerimi göğsüne koyduğumda kokumu içine çekti.

"Poyraz yapma, biri görecek şimdi!" Dedim.

"Kim görecek?" Benimle dalga geçmesine aldırmadım.

"Beni tanıyan biri görürse babama söyler! Bak seni gerçekten vurabilir, babam beni çok seviyor ve kimseyle paylaşmak istemez!" Dedim.

Poyraz güldü.

"Babanla konuşurum, senin yaşın gelince de evleniriz." Dedi.

İnanamayarak ona baktım.

"Her şey bu kadar kolay mı olacak sanıyorsun?" Dedim.

Poyraz saçımı öptü.

"Açıkçası pek zorlanacağımı düşünmüyorum." Alayla güldüm. "Zaten baban beni çok seviyor, benden iyi damat mı bulacak?" Şaşkınlıkla durdum.

"Anlamadım?" Poyraz belimi okşadı.

"Yarın size geliyorum, annen bana yemekler yapacak." Kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?" Ne diyordu bu adam?

Babam onu tanıyor olamazdı ki!

Hem bizde ne işi vardı?

"Eve gidince annen sana söyleyecektir." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Yoksa beni istemeye mi geleceksiniz?" Kahkaha attı.

Bu olamazdı ki, benim yaşım daha çok küçüktü!

"Alisa hayır bebeğim... Çok aceleye getiriyorsun, biraz birbirimizi tanımalıyız." Dedi.

Sinirle göğsüne vurdum.

"Ya ne bileyim, senin bizde ne işin var ki?" Beni kendine daha çok çekti.

İtiraz etmek istemedim....

"Babanın dükkân açmasına yardım etmiştim... Seni tanımıyordum bile, kader işte..." Ağzım şaşkınlıkla açılırken ona baktım.

Babamın övgüyle bahsettiği Poyraz o muydu gerçekten?

Battığımız zaman bize yardım eden adam Poyraz Atabey miydi?

Babamın ağzından onun soyadını hiç duymamıştım, hep adını söylemişti...

"Bu kadar şaşırdığına göre adımı duymuştun demek." Dedi.

"Poyraz..." Sustum.

İnanamıyordum...

"Seni şimdi babandan istesem bana hayır demez. Tabii ki şimdi evlenmeyeceğiz ama eğer istersen babanla şimdiden konuşabilirim. En azından baban beni vurmaz." Dedi.

Benimle dalga geçmesine aldırmadan ona yaklaştım.

"Babama ne diyeceksin ki?" Diye sordum.

"Seni sevdiğimi söyleyeceğim. Sevgili olduğumuzu ve senin bana emanet olduğunu söyleyeceğim. Bana zaten güveniyor... İlerde de evleneceğimizden bahsedeceğim. İçin rahat edecekse birlikte olduğumuzu öğrenebilir." Dedi.

"Poyraz..." Yeniden sustum.

Poyraz yanağımı öptü.

"Hâlâ benden korkuyor musun?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

Babam hep onun merhametinden bahsederdi...

Ne kadar iyi biri olduğunu anlatırdı ama pek ilgilenmezdim.

Şimdi ise o adam karşımdaydı...

"Soruma cevap ver." Dedi.

"P-Poyraz..." Bakışlarımı kaçırdım.

Hiç korkmamıştım ki...

Ona karşı hiç kötü bir şey hissetmemiştim...

Bir anda dudaklarımda hissettiğim baskıyla birlikte şaşkınlıkla ona baktım.

Beni kendine daha çok çektiğinde itiraz etmedim.

Dudaklarımı öptüğünde ne yapacağımı bilemedim.

Ellerimi göğsüne koyup itmeye çalıştığımda ellerimi tuttu.

Yavaşça geri çekildi.

"P-Poyraz ne yapıyorsun? Benim yaşım çok küçük, bunun farkında mısın?" Ofladı.

"Ne yaptım sanki? Elinden tutup zorla evlenelim mi dedim, hayır! Babanla konuşayım diyorum, en azından bizi bilsin ki sana kızmasın diye..." Başını iki yana salladı. "Benden korkuyorsun değil mi?" Sinirle güldü. "Hata bende, kafama sıçayım! Seni görür görmez hemen yanına gelmemeliydim... Keşke türlü türlü oyunlar çevirseydim de öyle karşına çıksaydım!" Gözlerini kapattı. "Allah'ım neden, neden bu kadar aptal bir adamım..." Kendi kendine söyleniyordu.

Titrek bir nefes aldım ve ona yaklaştım.

"Poyraz..." Sesim titriyordu.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Seni korkutuyorum değil mi? Haksızsın da diyemiyorum... Aramızdaki yaş farkı çok değil ama sen küçüksün..." Etrafına baktı. "O zaman sen yirmi yaşına gelince tekrar karşına çıkayım, o zamana kadar daha çok olgunlaşmış olursun. Belki daha sağlıklı düşünürsün..." Dedi.

Beni bırakmak istemiyordu...

Gözümden akan bir damla yaşın yanağıma doğru süzülmesine izin verdim...

"Beni gerçekten bekleyecek misin?" Diye sordum.

Bakışları yumuşarken yavaşça başını salladı.

"Beklerim güzelim, benim olman için beklerim ama..." Sustu.

Burnumu çektim.

"Ama ne?" Gözlerime baktı.

"Başka birinin olmasını istemiyorum! Sen de beni bekleyeceksin, birbirimizi bekleyeceğiz..." Sesi netti.

Neyi bekleyecektik ki?

Babam beni güvenmediği birine hayatta vermezdi ama ona güveniyordu... Babam bir insana kolay kolay güvenmezdi.

Belki de o gün otobüsle dönseydim onunla tanışamayacaktım... Hâlâ kim olduğunu bilmeyecektim...

Kader, bizi bir araya getiren şeydi.

Ona hayır demek istemiyordum... Onu tanımadığım için endişelerim vardı ama şu an hepsi uçup gitmişti.

"Beklemeyeceğiz..." Dedim.

Poyraz sinirle güldü.

"Beklemek bile istemiyorsun öyle mi? Bu kadar çok mu ısınamadın bana, bu kadar mı iticiyim senin gözünde? Sapık değilim ben, hayatımda hiç kimseye seni seviyorum bile demedim!" Dedi. "En azından beni tanıdıktan sonra evet veya hayır deseydin. Ben seni unutmaya çalışmak istemiyorum, senin kalbini istiyorum..." Diye fısıldadı.

Çekinerek ona sokulduğumda şaşkınca durdu.

"Kabul ediyorum Poyraz, kabul ediyorum..." Dedim ben de fısıltıyla.

Ellerimi dudaklarıma götürdüm ve hüzünle gülümsedim.

Nasıl özlemiştim...

"Geldik." Dedi.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken durdum.

Burası Poyraz'la sık sık kahvaltı yapmaya geldiğimiz yerdi...

On yıldır hiç buraya gelmemiştim. Anılarımı görünce canım yanar diye hep kaçmıştım...

Öfkeyle arkama döndüğümde yutkundum.

Poyraz beni izledi.

"Çok beğendin sanırım." Dedi.

Yüzündeki gülümsemeyle yanıma geldi.

"B-Ben..." Başımı iki yana salladım, hayal görüyor olmalıydım!

"Alisa iyi misin?" Poyraz endişlenmişti.

Yavaşça ona yaklaştım.

Gerçekten özlem bitmiş miydi? Poyraz canlı canlı yanımda mıydı?

Hızla onun boynuna atladığımda şaşkınca güldü.

"Poyraz seni çok özledim..." Gözlerim dolarken ona daha sıkı sarıldım. "B-Beni nasıl bırakırsın?" Ona kızamıyordum bile...

"Alisa-" Sözünü kestim.

"Sus ne olur..." Diye fısıldadım.

Poyraz beni sarstı.

"Alisa, Alisa!" Yavaşça geri çekildim.

İlker şaşkınca bana bakıyordu.

"Alisa ben Poyraz değilim!" Dedi.

Kanım donarken öfkeyle gözlerimi kıstım.

"S-Sen..." Sustum.

Hayal görmüştüm, gerçek değildi...

"Sen alçak herifin tekisin!" Diye bağırdım. "Aynı ona benziyorsun, bana onu hatırlatıyorsun!" Sinirle ellerimi saçlarıma geçirdim. "Sen o değilsin, defol git tamam mı?!" Dedim.

Bacaklarım titriyordu...

İnsanların bana bakmasını umursamadan var gücümle koştum....

"Alisa?!" Bana bağıran İlker'i duymamazlıktan geldim. "Dur ne olur!" Dedi.

En sonunda bir ara sokağa girdim ve soluk soluğa durdum.

"Alisa?!" İlker yanıma geldi.

"N-Ne var?" Diye homurdandım.

Gözlerimden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim.

"Bak bana!" Çenemi tuttu. "O adam öldü anlıyor musun, o öldü!" Bana yaklaştı. "Ne zamana kadar bir ölüyü seveceksin?" Yutkundum.

"Ölene kadar." İlker yüzümü avuçladı.

"Beni onun yerine koyamaz mısın?" Dedi ve gözlerime baktı. "Hayatını ölmüş biri için mahvedemezsin... Eğer istersen ben yaralarını sarabilirim, sana destek olabilirim." Onun gözlerine baktım.

"Benziyorsun, ona benziyorsun..." Diye fısıldadım.

"O yok, buna alışman gerekiyor." Dedi. "Konuya bu kadar erken girmek istemezdim ama kaçıp gittin..." İç çekti. "Ben sana destek olurum Alisa, eğer hayatında bana da yer varsa..." Sustu ve gözlerimin en içine baktı.

Onun bana uzun bir süredir ilgisi olduğunu annem zaten söylemişti.

"İstemiyorum." Dedim net bir sesle. "Ben zaten birinde yandım... Eğer seni de kendi cehennemime alırsam kül olursun ve emin ol ki bunu hiç

istemezsin." Bana bir şey söylemesine izin vermeden bilmediğim sokakta yeniden koşmaya devam ettim...

İstemiyordum, ondan başkasını istemiyordum...

Ben o ölü adamı sevmeye devam edecektim, hiç vazgeçmeyecektim...

Hızla koşup buradan uzaklaşmak istedim...

Çarptığım bedenlerin bana laf saymasını umursamadan bütün gücümle koştum.

Sanki acım dinecekmiş gibi...

Hayaldi işte her şey! İlker'i de Poyraz sanmıştım! Sadece hayal görüyordum. Poyraz ölmüştü!

En sonunda acıyla yere çöktüm...

Hüngür hüngür ağlarken bir el omzuma dokundu.

Şaşkınca başımı kaldırdığımda bir kadın omzumu sıktı.

Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"İyi misiniz?" Diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Boğazımı temizledim ve hafifçe başımı salladım.

Bir anda kendimi tutamamıştım işte!

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğim sırada kadın çantasından peçete çıkardı.

Verdiği peçeteyle gözyaşlarımı sildim. Hâlâ dudaklarım titriyordu...

Kadın çantasından su çıkardığında garipsedim. O da bunu anlamış olacak ki tebessüm etti.

"Daha yeni aldım, hiç içmemiştim. Size kısmetmiş... Alın için lütfen. Çok üzüldüğünüzü görünce dayanamadım." Dedi.

Elindeki suyu alıp yavaşça içtikten sonra kadına uzattım.

İyi gelmişti...

"Teşekkür ederim." Diye mırıldandım.

Kadın elini uzattı.

"Ben Azra," Mecburen elini sıktım.

"Alisa." Kadın yeniden tebessüm etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Daha iyisiniz değil mi?" Diye sordu.

Onu başımla onayladım.

Bugün üçüncü yardımımı da almıştım. Ne hikmetse ben kötü olduğumda insanlar hızır gibi yardımıma koşuyordu.

Mezarlıkta akşam olmadan bir araba önümde durmuş, beni evime bırakmıştı. Tam bayılacakken bir adam beni tutmuştu. Şimdi ise yolun ortasında ağlarken bir kadın gelip bana yardım etmişti.

Sanırım Allah bana acıyıp insaflı kullarını gönderiyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"İsterseniz banklara kadar eşlik edeyim size. Biraz oturun, dinlenin..."

Kadının tatlılığına aldırmadan başımı olumsuz anlamda salladım.

"İstemiyorum, ben kendim yürürüm." Dedim.

"Ama-" Telefonu çalınca mecburen başını salladı. "Peki, siz nasıl isterseniz. Tanıştığımıza tekrar memnun oldum, iyi günler." Dedi.

Kadın bana arkasını döndüğünde kaşlarımı çattım. Alelacele gitmesine anlam veremedim.

Demek ki önemli bir telefon gelmişti...

Aniden kadının peşinden gidip telefonu kulağından aldım.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum...

Telefonu kulağıma götürdüm.

O kadar hızlı davranmıştım ki hiçbir şey yapamamıştı.

"Eğer Börü Alisa'nın o adamla buluştuğunu öğrenirse biz biteriz! Kafayı yer ulan bu manyak, şimdi ne bok yiyeceğiz?!"

Donup kaldım...

Elimdeki telefon yere düşerken Azra'nın şokla bana baktığını gördüm.

Bu ses o kadar tanıdıktı ki...

Bu ses Kağan'dan başkasına ait değildi!

SINIR: 1.90K VOTE 450 YORUM

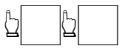
En uzun bölüm bu bölüm oldu. Bol bol oy vermeyi unutmayın. Açıkçası bu bölümü çok sevdim. Hepinizin yorumlarını okuyor olacağım.

Oy veren, yorum yapan ve hikâyemizi gerçekten seven herkese teşekkür ederim.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

5 "Yıllar Sonra"

ALİSA

Hüngür hüngür ağladım...

Azra şaşkınca beni izliyordu.

"A-Alisa Hanım?"

Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi...

En sonunda beni kolumdan tutup kaldırdı. Banka kadar yürümeme yardım etti.

"Ne oldu anlamadım. Erkek arkadaşım aramıştı, neden telefonumu elimden aldınız?" Hafif kızgın sesine aldırmadım.

"Ben salak değilim! Konuşan Kağan'dı, tanıdım!" Diye bağırdım.

Azra'nın şaşkınlığı büyürken hemen kendini toparladı.

"Bakın Alisa Hanım, kimsiniz bilmiyorum... Sadece yardım etmek istedim. Lütfen kendinize gelin. Bu yaptığınız doğru değildi! Ayrıca erkek arkadaşımın adı Kağan değil! Biriyle karıştırıyorsunuz!" Dedi.

Tam gidecekti ki hızla kolunu tuttum.

"Gitme!"

Azra mecburen bana döndü. Tam itiraz edecekti ki gözyaşlarımı görünce bana kıyamadı.

Birlikte banka oturduğumuzda yavaşça elimi tuttu.

"Bakın, isterseniz sizi bir arkadaşıma yönlendirebilirim. Psikolog-" Hızla sözünü kestim.

"Ben kaç tane doktora gittim senin haberin var mı?! Unutamıyorum Poyraz'ı... Tam on yıl oldu! Ne olur ara onu, arkadaşı olduğunu biliyorum! O yaşıyor, biliyorum işte! Ara ne olur, bir kez sesini duyayım..."

Azra yavaşça bana sarıldı.

Hüzünlü gözlerinden bana acıdığını anlayabiliyordum.

"Kim bilir nasıl bir yürek acınız var, canınız çok yanmış belli... Keşke size merhem olabilsem, keşke tanısam o söylediğiniz adamı... İnanın size hemen getirirdim onu..."

Hâlâ beni kandırıyordu...

Hızla ondan uzaklaşırken ellerimle yüzümü kapattım.

"G-Git!"

Canım çıkana kadar ağlamak istiyordum...

Doğru söylüyor olabilir miydi?

Hadi Kağan'ın sesini benzetmiştim, peki ya Alisa demesi? *Eğer Börü Alisa'nın o adamla buluştuğunu öğrenirse delirir* demesi....

Kafam patlamak üzereydi!

Büyük bir çığlık attım...

Ben aptal bir kadın değildim!

Poyraz'ın bana vereceği büyük bir hesap vardı. On yıl boyunca ne halt ettiğini anlatacaktı! Nasıl sevdiği kadını bıraktığını acımadan yüzüme vuracaktı!

Azra koluma dokundu.

"İntihar edeceğim, dayanamıyorum artık! Çok özledim..." Dedim fısıltıyla.

Sanki onun duymadığını sanmış gibi...

Oysaki tek amacım ona duyurmaktı.

Artık oyunu kurallarına göre oynayacaktım. Madem karşıma çıkmaya cesareti yoktu, ben de ona göre bir plan yapacaktım. İt gibi karşıma çıkmak zorunda kalacaktı...

Göz ucuyla baktığımda Azra'nın sarsıldığını gördüm. Kadın adeta korkuyla titremişti...

"N-Ne?" Hızla ellerimi yüzümden çekti. "İntihar mı dediniz?" Dehşetle başını iki yana salladı. "Olmaz! Çok günah, affı yok bunun!" Dedi.

Peki ya benim yaşadıklarım? Bana yapılanlar günah değil miydi?

"Demek duydunuz..." Acıyla ayağa kalktım. "Ben gidiyorum. Yardımlarınız için teşekkürler." Soğukluğum karşısında donup kaldı.

İntihar edeceğime emin olmuş olmalı ki gözleri korkuyla parlıyordu.

Ben de bunu istiyordum...

Hemen gitmemi engelledi.

"Durun lütfen! Bakın ben Poyraz diye birini tanımıyorum-" Elimi kaldırıp sözünü kestim.

Acıyla gözlerine baktım.

"Sen hiç âşık oldun mu?"

Azra sustu...

"Cevap ver, hiç âşık oldun mu?!"

Dudaklarını kıpırdatacak gibi olsa da bundan vazgeçip hafifçe başını salladı.

Demek canı bu kadar çok yanmıştı. Âşık olduğunu bile söyleyemiyordu...

"Sen ne anlarsın aşktan? Söylesene! Acı çektiğimi görmüyor musun Azra? Her şeyi bile bile nasıl susuyorsun? Nasıl bana deli muamelesi yapılmasına izin veriyorsun? Senin sevdiğin adam öldü mü? Senin sevdiğin adam hiç öldü mü?!" Diye bağırdım.

Azra'nın gözünden bir damla yaş düştü...

Yüzüme bakamadı. Suçluydu tabii! Yüzüme bakmaya utandı...

"Cevap ver lan bana! Senin sevdiğin adam öldü mü?!" Diye gürledim.

Azra gözyaşlarını sildi. Güçsüzce başını iki yana salladı.

"Ö-Ölmedi..." Fısıldadı.

Acıyla güldüm. "Tabii ya! Sen ne anlarsın? Sana deli muamelesi yapılmadı hiç! Bana annem bile deli muamelesi yapıyor! Deli değilim ben! Ben deli değilim, sadece aptalım! Benden kaçan bir adama âşığım... O ölmedi, kaçıyor! Neyden, kimden kaçıyor? Sen her şeyi bilmene rağmen susuyorsun! İnşallah Allah seni sevdiğin adamla sınamaz. İnşallah bunun nasıl bir acı olduğunu anlamazsın..."

Koşar adımlarla olduğum yerden uzaklaştım...

Trabzon soğuktu, çok soğuktu! İçim üşüyordu... Elim ayağım buz kesmişti. Art arda geçirdiğim titremeleri umursamadan koşmaya devam ettim.

Ansızın önüme çıktı...

Şaşkınca geri çekilirken nasıl önüme çıktığını anlamadım bile!

Azra hızla beni göğsüne bastırdı.

"Geçecek Alisa, sana yemin ederim ki her şey geçecek... Özür dilerim, çok özür dilerim! İnan mecburum, Allah kahretsin ki mecburum! Ne olur kendine bir şey yapma..." Dedi.

Onun yüzüne baktığımda yavaşça gözyaşlarımı sildi.

"Benim sevdiğim adam ölmedi belki ama ben onun için öldüm... İnan hiçbir farkımız yok. O yaşıyor da ben mutlu muyum sanki? Yüzüme bile bakmıyor! Sevmiyor artık beni..." Kaşlarımı çattım.

Azra geri çekildi.

"Senin sevdiğin adam Kağan mı?" Diye sordum.

Azra hafifçe başını sallayarak beni onayladı.

Kağan aradığındaki telaşının sebebi aşktı demek... Demek o da aşkın ne olduğunu biliyordu!

"Neden yüzüne bile bakmıyor?" Dedim.

Azra ise yeniden dolan gözlerini benden sakladı.

"O-Onu aldattım..."

Başka hiçbir şey söyleyemedi...

Dudaklarım şaşkınca aralandı.

İnsan gerçekten sevdiği bir insanı aldatır mıydı? Poyraz'la sevgili olduğumuz zamanları hatırladım. Başka bir erkeği düşlemeyi bırak, kimseyi yakışıklı bile bulamazdım.

Bir de seviyorum mu diyordu? Sevgi bu kadar basit miydi? Aşk bu kadar kolay mıydı? Gerçekten sevseydi eğer, aldatır mıydı?

"Bakma öyle! İffetsiz bir kadın değilim! Benim ilk sevgilimdi o! Her şeyi onunla yaşadım! Her şeyi! O kadar çok sevdim ki, kendi isteğimle onun

oldum! Bana sevmiyorsun der gibi bakma! Çok seviyorum, sen nasıl seviyorsan ben de seviyorum!"

Alaylı bir ifade yerleştirdim yüzüme.

"Sen sor bakalım Poyraz'a, onunlayken tek bir adama dahi göz ucuyla bakmış mıyım? Baksam Poyraz beni süründürürdü zaten!"

Azra hiçbir şey söylemedi. Gerçekten sevdiğini anlayabiliyordum... Kağan deyince gözleri ışıldıyordu. Madem bu kadar çok seviyordu, neden onu aldatmıştı?

Aklım karmakarışıktı...

Azra en sonunda beni sarstı.

"Sakın bunu yapma Alisa, sakın! Beni dinlemek zorundasın! Beni dinleyeceksin!" Diye bağırdı. "İntihar etmek sadece işleri çıkmaza sürükler! Her şey bu kadar yakınken sakın bunu yapma! Sakın size kıyma..."

Ardından çekip gitti...

Nasıl gözden kaybolduğunu bile anlayamadan gitti...

***

Gözyaşlarımı sildim ve çerçeveyi yeniden yerine koydum.

Güzel kahveleri aklımı alıyordu... Fotoğraflarında bile bakmaya doyamıyordum. Kim bilir gerçekte görsem o zaman ne olurdu?

"Özlettiniz kendinizi Poyraz Bey!" Dedim suçlarcasına. "Hani beni hiç bırakmayacaktın? Hani ben senin sevdiğindim, hani?! Madem öyle, neden gittin? Söyle, beni nasıl bıraktın? Biz evlenecektik, benim çocuklarım sana baba diyecekti..."

Belki de artık zamanı gelmişti...

Poyraz beni özlüyor olmalıydı. O benim elime bir şey batsa kıyamazdı. Hemen ellerimi öper, acısı geçecek derdi...

Geçmiyordu...

Yavaşça ayağa kalktım ve alttaki çekmeceyi açtım.

Kalın bir ipi bulduğumda elime aldım.

Tam zamanıydı...

Hemen kapımı kilitlediğimde içim buruktu. Annemle ve babamla veda konuşması yapamamıştım.

Bu ikinci kez intihara kalkışımdı...

İlkinde, teyzem görmüştü. Koşarak yanıma gelip beni engellemişti. Bir süre hastanede yatmış, düzelmeyi ummuştum.

Aldığım psikolojik desteklerin hiçbiri işe yaramamıştı.

Onun açtığı yara kapanmıyordu. O yarayı ancak o kapatabilirdi.

Kenardaki sandalyenin üstüne çıktım ve ipi bağladım.

Gözlerim son kez odamda gezindiğinde durdum.

Sandalyeden inip dolabımı açtım. Poyraz'ın kanlı gömleği elime gelince kokusunu içime çektim.

"Seni çok seviyorum... Dayanamadım, ne olur beni affet..."

Gözlerim yeniden fotoğrafımıza kaydı.

"Yanına geliyorum sevgilim, artık hiç ayrılmayacağız..."

Yeniden sandalyeye çıktım ve ipi yavaşça boynuma geçirdim.

Artık canımın acısına, onun hasretine dayanamıyordum.

Gözlerimi kapattım.

Birazdan her şey bitecekti, Poyraz beni bekliyordu...

Dayanamayıp yine gözlerimi araladığımda adeta donup kaldım.

Poyraz tam karşımdaydı!

"Ha-Hayalsin..." Diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım attı.

"İn Alisa, eğer kendine zarar verirsen seni affetmem!"

Gözlerim açık olan pencereye kaydığında heyecanla yutkundum.

Buradaydı!

İlk defa benimle konuşmuştu! On yıl sonra ilk defa...

"Seni çok özledim!" Çaresizce boynumdaki ipi tuttum. "Dayanamıyorum Poyraz, yanına geliyorum! Artık hiç ayrılmayacağız." Dedim.

Poyraz gözlerime bakıyordu...

"Dur bir dakika, dur!" Korkuyla ipi sıktım. "Sen hayal değilsin!" Başımı iki yana salladım.

Yemin ederim ki oydu! Tam karşımdaydı, beni izliyordu!

Hayali bu kadar güzel bakabilir miydi ki? Bu bir hayal olamazdı, olmamalıydı!

Kahvelerinde ve yeni çıkmış sakallarında gözlerimi gezdirdim.

Gerçek gibiydi!

Hiçbir şey söylemeden öylece karşımda dikildi.

"Ben gerçeğim de, ölmedim de!" Diye bağırdığımda sustu.

Hayaldi işte, birazdan gidecekti!

Sinirle ipi boynuma tam yerleştirdim. "Yeter artık, hayal görmek istemiyorum!" Gözlerimi kapattığım sırada sesini duydum.

"Gel..."

Hızla gözlerimi açtım.

Kollarını açıp bana gel işareti yaptığında yutkunamadım.

İlk defa bu kadar uzun bir hayal görüyordum... Buna inanamıyordum!

"Ge-Gerçekten mi?" Diye fısıldadım.

Hafifçe başını salladığında ipi boynumdan çıkardım ve sandalyeden indim.

Eğer koşmazsam, yok olacaktı!

Koşarak onun boynuna atladığımda beni belimden tuttu.

Şokla donup kaldım...

Hâlâ sıcacıktı!

Dudaklarını saçımda gezdirdi ve defalarca öptü...

"Alisa'm..."

Titreyen ellerimi sakallarına çıkardım.

Gerçekten hissedebiliyordum! Elime batan tüyleri gerçekten hissediyordum!

"Buradasın..." Başımı iki yana salladım. "Buradasın, değil mi?" Belimi okşadı.

"Buradayım bir tanem..." Başımı onun boynuna yasladım.

Hissettiğim sıcaklık, yalan mıydı?

"Hayal olamazsın..." Dehşetle kendimi ona daha çok yasladım. "Gitmene izin vermem!" Poyraz kokumu içine çekti.

"Mis gibi kokuyorsun..." Özlemle dudaklarını boynuma değdirdi. Öpmeyi en çok sevdiği yere dudakları değince gömleğini sıktım.

Çok özlemiştim...

"Seni çok özledim sevgilim!"

Poyraz burukça tebessüm etti. "Ben de seni çok özledim, güzel gözlüm..." Dedi.

Gerçekten özlemiş miydi?

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde ona yapıştım.

"Gideceksin!" Dehşetle gözlerine baktım. "İzin vermem, bu sefer olmaz!" Poyraz burnunu boynuma sürttü.

Hiçbir şey söylemeden beni öpüp koklamasına izin verdim.

"Seni çok seviyorum Poyraz, çok!" Yine bir şey söylemedi. "Ben artık her hafta mezarını öpmek istemiyorum! Seni istiyorum, dayanamıyorum..."

Bana sıkıca sarıldı.

"Dayanacaksın sevgilim..."

Sevgilim demesine içim giderken dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

"Ölmedin değil mi? Sadece gitmek zorunda kaldın! Yoksa beni bırakmazdın." Hıçkırdım. "Giden on yılımıza yazık değil mi? Biz evlenecektik!"

Poyraz'ın gözleri dolduğunda boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu.

"Bak, bak ardında bıraktığın kadına!" Kendimi gösterdim. "Yemek yemiyorum ben! Yaşayan bir ölüden farkım yok... Arkadaşım bile kalmadı! Annem bile benden bıkmaya başladı!" Bağırdığımda bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Sustu...

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda özlediğim o tadı almıştım...

O tad şimdi tam iki dudağımın arasındaydı!

Yavaş yavaş onu öpmeye başladığımda bana karşılık verdi...

Onu tadını çıkarırcasına doya doya öpüyordum... Sanki hiç bırakmayacakmış gibi...

Kapı sertçe yumruklandığında korkuyla dudaklarımızı ayırdım.

"Alisa, kapıyı aç annem!"

Korkuyla Poyraz'a döndüm.

Geri çekilecekti ki buna izin vermeden önüne geçtim.

"Hayır, bu defa olmaz! Yine gidemezsin!"

Poyraz'ın gözünden bir damla yaş düştü... Dudaklarımı gözüne bastırdım.

"Aşkım..." Ona sokuldum. "Ne olur gitme..." Sesim öyle acizdi ki...

Poyraz geri çekildiğinde acıyla bağırdım.

"Poyraz!"

Adını zikrettiğimde pencereye yaklaştı.

"Kendimi öldürürüm!" Diye gürledim.

Bu onu durduğunda yeniden ona sarıldım. "Gi-Gitme, ne olur... Ben senin her gece beni görmeye geldiğini biliyorum. Babam bana inanmıyor, kimse bana inanmıyor!" Hıçkıra hıçkıra ağladığımda titreyen elini saçlarıma değdirdi.

"Ağlama, ölürüm..." Sesi titriyordu.

O da ağlıyordu...

Ben buna dayanamazdım ki, onun gözlerinde yaş görmeye dayanamazdım!

"Ben senin gerçek olduğunu biliyorum! Yine kaçıp gideceksin değil mi? Sanıyorsun ki Alisa hayal sanıp susacak!" Başımı göğsüne yasladım. "Biliyorum, ölmedin... Hiç kimseye söylemem, söz sevgilim! Yeter ki benden hiç gitme!"

Saçlarımı okşamasına içim gidiyordu...

Dudaklarını saçlarıma değdirdi.

"Alisa'm..."

Bir anda odanın kapısı sertçe açıldığında korkuyla yerimden sıçradım.

Annem dehşetle ipe bakıyordu.

Babam şok olmuş, hiçbir şey söyleyemiyordu.

"An-Anne ben..." Sustum.

Bakışlarımı arkama çevirdiğimde orada olmadığını gördüm.

Gitmişti!

Saliseler içinde nasıl gidebilirdi ki?

Üstelik pencerem de kapalıydı!

Kalbime bir hançerin saplandığını hissederken sarsıldım.

Hayaldi...

Dokunuşları, öpüşü, her şeyi... Hepsi hayaldi, öyle mi?

Acıyla gözlerimi kapattım.

Eğer yaşıyorsa, eğer yaşıyorsa bana hiç mi acımamıştı? On yıl, ömrümden on yıl gitmişti! Hayal miydi bilmiyordum...

Azra hayal değildi. En sonunda bana deli muamelesi yapmayı bırakmıştı.

Demek bana acımıştı...

Babam yanıma uzanmış, uyuyordu. Annem de bizi izliyor, nöbet tutuyordu.

Bazen yer değiştiriyorlardı. Eğer kendime bir şey yaparsam diye beni bir saniye bile yalnız bırakmıyorlardı!

Bunalmıştım, bir de başıma bu çıkmıştı!

Babam kollarını bana sardığında tavanı izledim.

Bu gece gelmemişti...

Onun hayal olduğunu kendime yediremiyordum.

Beni öpmüştü, beni koklamıştı...

Bakışlarım penceremi bulduğunda onunla göz göze geldim.

Hızla doğrulduğumda annem şaşkınca bana döndü.

"Alisa?!"

Yutkunamadım...

"Ge-Geldi... Poyraz, geldi!"

Mutluluğum sesime yansıdığında annem pencereye baktı.

"Ne Poyraz'ı annem, orada hiç kimse yok!" Dedi.

Üstümdeki örtüyü itip koşarak pencereye geldim.

Hiç kimse yoktu!

Pencereyi açıp dışarıya baktım. Az önce buradaysa, çok uzaklaşmış olamazdı ki!

Etrafta kimse görünmüyordu!

Yıkılmışlıkla kendimi yere bıraktığımda annem bana sarıldı.

"Hayaldi kuzum, hayaldi..." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Değildi! Bugün beni öptü, bu da mı hayaldi?!" Kabullenemiyordum...

Annem beni göğsüne bastırdı.

"Alisa, yeniden hastaneye yatmanı istemiyorum kızım... Yalvarırım yapma, unut artık onu! Biliyorum çok zor, biliyorum dayanamıyorsun ama o öldü!" Hıçkırdım...

"Ölmedi!" Diye bağırdım. "Ölmedi, her gün beni görmeye geliyor!" Annem saçımı öptü.

"Onların hepsi hayal kızım! Anla artık, onu toprağa gömdüler! O kardeşinin kollarında ölmedi mi? Kardeşi o ölmeseydi bunu anlamaz mıydı? Cesedini ailesi görmedi mi? Gördü! O öldü kızım, anla artık!"

Annemin bağırışlarına kulaklarımı kapattım.

"Ha-Hayır, ölmedi!"

Annem beni sarstı. "Alisa, kendine gel annem!" Başımı iki yana salladım. "Ölmedi!" Diye bağırdım.

Babam korkuyla uyanmış, hemen yanıma gelmişti.

"Kızım-" Onun sözünü kestim. "Baba annem bana inanmıyor! Size o ölmedi diyorum, ölmedi!" Çıldırmış gibiydim...

Bakışlarım pencereyi bulurken kalbim sıkıştı. Kapalıydı!

Bir zamanlar beni görmek için gizlice bu pencereden girerdi...

Artık daha fazla dayanamadığımı hissedince çığlık çığlığa bağırmaya başladım...

İçimdeki aşk bitmiyordu!

Ben yaşadığım sürece de bitmeyecekti!

Her şey hayal miydi? Olamazdı ki! Azra ve Kağan hayal değildi!

Börü...

Börü, Poyraz'dı!

Yavaş yavaş taşlar yerine oturuyordu... Yıllarca hayal görmemiştim, ben deli değildim!

Poyraz gerçekten gelmişti!

Asla aksine inanmayacaktım! Eğer inanırsam kaybederdim.

Dolabımı açtığımda Poyraz'ın bana hediye ettiği kırmızı fuları elime aldım.

Dudaklarımı fulara bastırdım...

"Bu uzun süre sende kalmıştı. Kokuma sarılarak yattığını söylerdin. Hiç yanından ayırmazdın... Hatırlıyor musun sevgilim?"

Aşkımız çok büyüktü...

Hızla fuları bileğime bağladım. Herkesin uyuduğuna emin olduktan sonra sandığın altına saklanmış silahı aldım ve belime yerleştirdim.

"Allah'ım, sen çok büyüksün... Gördüklerim hayal değildi, biliyorum... Sen bana yardım et, ne olur Allah'ım..."

Odama geldiğimde pencereyi açtım ve gizlice aşağıya indim.

Evet, pencere sonuna kadar açık kalmıştı!

Rahat bir nefes verdim ve bileğimdeki fuları biraz ilerledikten sonra yere bıraktım.

"Bul beni Poyraz, yalvarırım bul..."

Bulursa bir tek o bulurdu...

Babamın bana aldığı arabanın yanına geldim. Binmek nasip olmamıştı. Zaten çok iyi bir model değildi. Eski olsa da gönlümü almak için bu arabayı bana hediye etmişti. Adamcağız bir de bu araba için borca girmişti. Sırf beni biraz da olsa mutlu edebilmek için...

Hızla arabaya bindim. Yolumu çok iyi biliyordum. Poyraz da çok iyi biliyordu... Bizden başka bilen kimse de yoktu.

Yarım saat süren yolun ardından arabayı biraz uzağa park edip indim.

Çok yüksekti, çok yüksek bir uçurumdu...

Trabzon'un denizi burada ayrı bir hırçınlaşıyordu. Dalgalar öyle sertti ki, sanki bütün Karadeniz'in hırçınlığı burada toplanmıştı.

Beklemeye başladım...

Sadece bekledim... Ölümü değil, onu bekledim. Bu sefer Poyraz'ı bekledim.

Bir umut, belki gelir diye...

Gözlerimi sıkıca kapattım...

Aradan geçen iki saatin ardından ellerim buz gibi olmuştu. Isınmak için her yolu denesem de olmuyordu.

Demek hâlâ yokluğumu fark etmemişlerdi...

Ya da kimsenin beni takip ettiği yoktu...

Uzaktan gelen araba sesini duymamla birlikte kalbim heyecanla çarptı.

Hızla belimdeki silahı çıkarıp kafama dayadım.

Gelmiş miydi?

Gerçekten gelmiş miydi?!

Jeep'in durduğunu gördüm. Hızla uçuruma yaklaşırken gözlerimi sıkıca kapatmıştım. O gelmeden arkamı döndüm.

Sanki kimseyi beklemiyormuş gibi...

"Alisa?!"

Bu ses defalarca beynimde yankılandı...

Bacaklarım tir tir titriyordu... Ayakta bile duramıyordum.

"Allah'ım ne olur rüya olmasın..." Diye fısıldadım.

Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

"Alisa!" Diye gürledi.

Aniden belime sarılan kolları hissederken şaşkınca ona döndüm.

Sinirden kızarmış yüzü, sıktığı yumruğu, öfkeden şişmiş damarlarıyla bana bakıyordu.

Ellerim titrerken Poyraz aniden silahı elimden aldı. Bunu öyle çevik bir hareketle yaptı ki elinden alamadım bile...

Aniden beni göğsüne bastırdı. Bana sıkıca sarıldığında kokusu burnuma doldu.

"Neden yaptın, bunu neden yaptın be kadın? Aklım çıktı lan aklım! Nasıl korktum haberin var mı? Gecenin bu saatinde burada ne işin var, bu silah nereden çıktı?!"

Sinirini hâlâ atamamıştı. Belli ki geç kalsa intihar edeceğimi sanmıştı.

Yavaşça başımı kaldırdığımda göz göze geldik, sadece sustu...

Gözlerindeki kızgınlık yerini özleme bırakmıştı.

Belki, bu da hayaldi? Olabilir miydi, ben gerçekten deli miydim?

Hızla Poyraz'ı iterken uçuruma doğru koştum...

Hayal görmek istemiyordum!

"Alisa!"

Peşimden koştuğunda beni belimden yakaladı.

"Bırak!" Diye bütün gücümle bağırdım.

"Bırakmam, bu sefer bırakmam..." Dedi.

Hırsla onu iterken bir anda ağlamaya başladım... Kriz geçiriyor gibi bir hâlim vardı. Artık çok yorulmuştum!

"Tamam, ağlama... Alisa'm, güzelim, gzamşine..." Dudaklarını saçıma bastırdı.

Sanki, sanki gerçek gibiydi...

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Hayal değil, geldim sevgilim. Buradayım, ben senden hiç gidemedim..." Diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı sildiğinde alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz birbirine karışırken yutkunamadım.

"P-Poyraz, geldin mi gerçekten?"

"Geldim ömrüm, geldim canımın içi..."

"Ölmedin değil mi? Ölmedin..."

"Buradayım güzelim, artık saklanmak yok!"

Gözümden bir damla yaş düştü...

Kahverengileri yumuşacıktı...

Yere çöktüğümü bile fark edememiştim...

Kendimi tutamayıp Poyraz'ın yüzüne sert bir tokat attım.

Başı yana savruldu...

"On yıl..." Acıyla hıçkırdım. "On yıl boyunca neredeydin? On yıl be, on yıl!" Hıçkıra hıçkıra ağladım... "Gençliğimi çaldın... Sen öldün diye ben her gün öldüm be Poyraz, ben her gün öldüm! Herkes beni deli sandı... Kalbin nasıl dayandı, söylesene... Giden on yılımıza ne olacak, söyle!" Diye bağırdım son gücümle...

Poyraz'ın da gözleri doldu...

Başını yere eğdi.

"Özür dilerim kadınım, çok özür dilerim! Yaptığım her şey için..."

Öfkeyle göğsüne vurdum.

"Özür dileyince geçmiyor! Neden saklandın, neden? Beni nasıl unuttun?"

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde elini ittim.

Öfkeyle göğsünü yumruklamaya devam ettim.

"Nefret ediyorum senden, nefret ediyorum!" Hıçkırıklarım yüzünden daha fazla konuşamadım...

Poyraz dudaklarını boynuma bastırdı.

"Hiçbir Allah'ın günü unutmadım ki... Eğer unutsam şu an burada olur muydum? Kalbim hâlâ senin için çarpar mıydı?" Dedi.

Daha çok öfkelendim...

Büyük bir çığlık attım ve daha çok vurdum göğsüne...

Poyraz beni durdurmuyordu...

En sonunda yenilmişlikle durdum.

Daha fazlasına gücüm yoktu...

Dayanamadım...

On yıldır kokusuna hasret kaldığım adama sıkıca sarıldım.

O da bunu bekliyormuş gibi hemen sardı küçük bedenimi...

Dudaklarını omzuma değdirdiğinde gözünden bir damla yaş düştü.

O kolay kolay ağlamazdı...

Hele de benim karşımda, sevdiği kadın karşısında güçsüz görünmek istemezdi...

Titreyen ellerimle o yaşı yakalayıp sildim.

"P-Poyraz..." Ona sokuldum. "Ben seni çok seviyorum..." Dedim özlemle.

Poyraz yüzündeki elimi alıp dudaklarına götürdü. Defalarca elimi öptü...

"Ben de, ben de seni çok seviyorum nefesim..." Dedi.

Gözlerimi sıkıca kapatırken kendimi ona bıraktım.

Beni kucağına aldığında kollarımı boynuna sardım. Beni götürüyordu...

Nereye gittiğimi bile bilmeden ona sokulmaya devam ettim.

Dudaklarımda hissettiğim öpücükle birlikte nefesim kesildi.

Poyraz Atabey dönmüştü...

Planım işe yaramıştı!

O ölmemişti...

Poyraz Atabey, on yılın ardından geri dönmüştü!

SINIR: 2K VOTE 500 YORUM

Bölümü çook sevdim. Sizleri daha fazla bekletmek istemedim. Artık Poyraz Atabey geri döndü! Tabii biraz da Alisa'nın sayesinde... Alisa gerçekten zeki bir kız, bunu zamanla daha iyi anlayacaksınız. Neler yapacak neler... ❤

Unutmadan; bu Cumartesi (2 Kasım) İstanbul TÜYAP'ta olacağım. Benimle sarılmak, konuşmak isteyen herkes gelebilir! Saat 14.00-15.00 arası orada olup, sizler için imza vereceğim. İlk imza günüme hepinizi bekliyorum. Tanışmak için, fotoğraf çekilmek için buyurun gelin!😍

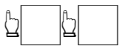
Bu bölüme bol bol yorum ve oy bekliyorum, haberiniz olsun.

Sizi çook seviyorum!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Kağan eğer Börü Alisa'nın o adamla buluştuğunu öğrenirse kafayı yer demişti. Tahminlerim doğru çıktı." Dedim.

Poyraz bana öyle bir baktı ki gülmemek için kendimi sıktım.

"Alisa o adamla buluşursa?" Sorarcasına bana bakıyordu. "Hangi adam? Baban mı?" Gerçekten anlamamıştı!

Sanki pot kırmış gibi şaşkınca dudaklarımı araladım.

Hemen elimi ağzıma kapatırken yanlışlıkla olmuş gibi bakışlarımı kaçırdım.

"Alisa o adam kim lan?!"

Arabayı aniden sağa çekti.

Öfkeyle yanan gözlerine bakamıyormuş gibi yaptım.

"Sana o herif kim dedim?! Kiminle buluştun, söyle çıldırtma beni!"

"B-Ben sana söylemişlerdir sandım..."

Poyraz öfkeyle direksiyona vurdu.

"O adam kim dedim sana!" Diye bağırdı. Aniden durdu. "Yoksa, yoksa..." Kafasını salladı. "Yok, o kuyumcu piçi değildir, bir erkekle buluşmazsın sen!"

Kabullenemiyordu...

Sinirle saçlarını çekmeye başladı.

"Allah'ım, sen bana sabır ver!" Sertçe kolumu tuttu. "Sen o herifle mi buluştun?!"

Hikâyeye olan ilginiz için çok teşekkür ederim. Herkes yeni bölüm bekliyordu, ben de henüz bitirmediğim için kesit atayım dedim.❤

Bildiğiniz üzere sınava hazırlanıyorum. O yüzden yazıp atmak çok da kolay olmuyor. Buna rağmen sizleri bölümsüz bırakmıyorum.☺

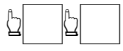
Şimdilik bu kesit sizi biraz idare etsin. 2-3 güne söz bölümü atmaya çalışacağım.

Sizleri seviyorum!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

6 "Silah"

ALİSA

İkimizde sessizdik...

Bir kez bile yüzüne bakmamıştım.

Beni arabasına bindirmişti. Yaklaşık bir saattir yoldaydık. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Çok kırgındım.

Yaşaması için yıllarca dua etmeme rağmen, hiç karşıma çıkacağını düşünmemiştim.

Ben şimdi ne yapacaktım?

Bir yanım affet, sarıl sevdiğine derken diğer yanım tam tersini söylüyordu. Giden on yılımıza kırgındım... Nasıl bana deli muamelesi yapabilmişti? Neden ben buradayım diyememişti?

Elimde hissettiğim öpücüklerle birlikte yine ona dönmedim.

Arabayı çalıştırdığından beri elimi bırakmıyordu. Elimi sıkıca tutmuştu, arada öpüyordu.

Ben de elimi çekmedim, çekmek istemedim.

Eğer ona yüz verirsem çok daha fazlasını yapardı fakat yüz bulamıyordu. Zaten utanıyordu, yüzüme bakamıyordu. Benimle konuşmaya çalışsa da onu umursamamıştım.

"Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?"

Ona cevap vermedim.

Bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Yapma böyle Alisa'm... Her şeyi açıklayacağım sana. İnan gitmek istemedim, seni bırakmak istemedim! Kaçırdılar beni, ben seni bırakır mıydım lan? Söyle, sana kıyabilir miydim?"

Sinirle ona döndüm.

"Kıydın işte! Kıydın bana!" Ardından şaşkınca sustum. Kaçırdılar mı demişti? "K-Kim kaçırdı?"

Poyraz yola döndü.

"Bunları şimdi değil, eve varınca konuşacağız. Şimdi bunları konuşmak istemiyorum. Evimize gidince oturup uzun uzun konuşuruz. Eminim ki bana hak vereceksin."

Dolan gözlerimi ondan sakladım.

"Eğer gitmeseydin seninle ilk yılımızı kutlayacaktık. Bana evlenme teklifi edecektin! Nişanlanacak, ardından evlenecektik..." Sesim titriyordu. "Şimdiye kadar en az üç tane çocuğumuz olmuştu! Güzel bir ailemiz, huzurlu bir evimiz..."

Poyraz elini yavaşça bacağıma koydu. Bacağımı küçük küçük okşamasına ses etmedim.

"Olacak gzamşine... Belki geç kaldık ama olacak. Ağlama ne olur, sen ağladıkça benim kafama sıkasım geliyor! Şu gözyaşlarının sebebi olmak var ya, tiksiniyorum kendimden!" Dedi.

Küskünce bakışlarımı yüzünden çektim.

"Sen beni sevmiyorsun..."

Poyraz şaşkınca durdu.

"Ben mi sevmiyorum?"

Göz devirdim.

"Seninle konuşmak istemiyorum!"

Poyraz aniden arabayı durdurdu.

Bir anda beni belimden tuttuğunda ne olduğunu anlamadım.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçarken beni kucağına aldı. Bunu nasıl yaptığını bile anlamadım. İtiraz dahi edememiştim! O kadar güçlü ve çevikti ki, şaşıp kalmıştım.

Hızla ondan kurtulmak istedim. Çırpındığımda beni göğsüne bastırdı.

"Uslu dur!" Göz devirdim.

"Pislik adam! On yıl boyunca aklın neredeydi? Şimdi hemen bana sahip olabileceğini mi sanıyorsun? Ya ben evlenseydim, ha? Ya evlenseydim?! Sonuçta birine âşık olabilirdim değil mi-"

Sözüm yarıda kesildi.

"Alisa!" Diye gürledi. "Ben seni kimseye yâr etmezdim! Eğer cesareti olan varsa onu tebrik ederim. Benim sevgilime yan gözle bakmak ha? Direkt kafasını uçururum!"

Poyraz, İlker'le buluştuğumu bilmiyordu.

Azra korkudan söyleyememişti demek...

Yavaşça Poyraz'ın dizine oturdum. Göz göze geldiğimizde dudaklarımı ıslattım.

"Beni seviyor musun?"

"Çok seviyorum Alisa'm..."

"Ben seni sevmiyorum."

Poyraz şaşkınca bana baksa da ardından güldü.

Belimi okşarken beni yeniden kucağına sabitledi.

"Seviyorsun..." Diye mırıldandı.

Göz devirdim.

Kollarımı önümde birleştirdim. Onun yüzüne bile bakmadım.

Poyraz ellerini saçımda gezdirdi.

"Aşkım özür dilerim... Hatalıyım biliyorum! Aptalım, affet ne olur... Her şeyi anlatacağım sana, söz veriyorum ki." Dedi.

Acıyla güldüm.

"Söz verme Poyraz... Ben kaç yaşına gelmişim, ömrümden on yıl gitmiş... Bana nasıl bir bahane sunabilirsin ki?"

Poyraz ise yanaklarımı okşadı. Sevgiyle beni kendisine daha çok çekti.

"Bahane mi? Ulan kendi isteğimle olmadı! Ben seni bırakamazdım Alisa'm... Sensiz dayanamazdım."

Hafifçe başımı salladım. Tek amacım asıl merak ettiğim konuya gelmekti.

"Hepsi senin arkadaşın değil mi?" Diye sordum. Anlamayarak bana baktı. "O gün askerim diyen adam, sabah gördüğüm o kız... Hepsi senin arkadaşın!"

Poyraz yavaşça başını salladı.

"Kağan ve Azra, evet benim arkadaşlarım."

Kaşlarımı çattım.

"Sen asker misin?"

Poyraz yine başını salladı.

"Komutanım." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

Nereden çıkmıştı bu komutanlık? Gerçekten anlamıyordum...

Ben de başımı salladım.

"Artık yerime geçebilir miyim?" Alaylı sesime aldırmadı.

Yüzümü avuçlarının arasına alırken yaklaşıp dudaklarımı öptü.

Tam tokat atacağım sırada bileğimi tuttu.

"Ben hak ettiğim tokadı zaten yedim. Daha fazlasına lüzum yok."

Kahkaha attım. "Senin hak ettiğin şey sadece bir tokat mı? Alnının çatından vurmalıydım seni, senin hak ettiğin buydu!" Sesimi yükseltmiştim.

Poyraz yavaşça boynuma yöneldi.

Yıllar sonra dudaklarını o çok sevdiği noktaya bastırdı...

İçim titredi...

"Çok özlemişim, güzel gözlüm..." Diye fısıldadı.

Sertçe yutkundum.

"Ben hiç hayal görmedim değil mi? Her gece yanımdaydın! Geldin, öptün beni... Rüya gördüm sandım! Hatta, hatta kendimi asacaktım!"

Devamını getiremedim...

Eğer Poyraz beni izliyor olmasaydı ölebilirdim! Sadece birkaç dakika bile beni mezara götürebilirdi. O zaman nasıl kendini affedebilirdi?

Poyraz hızla beni kendine bastırdı.

"Ölürdüm, ölürdüm... Seni kurtardım, buna izin vermedim. Sana bir şey olsaydı ben yaşayamazdım. Sensiz yaşamak bile bu kadar zorken tamamen gittiğini düşünemiyorum. Ne olur beni hiç bırakma..."

Gözlerindeki korkuyu fark edebilmiştim. Beni kaybetmekten gerçekten korkuyordu.

Ağlamamak için kendimi sıktım.

"Bırak beni! Yeter öpüp kokladığın! Beni evime bırak!" Diye kızdım.

Poyraz ise başını olumsuz anlamda salladı.

"Samsun'a gideceğiz. Daha yolumuz uzun." Dehşetle geri çekildim.

"Uzak, gidemem ben Samsun'a! Evime bırak beni!"

Poyraz yavaşça kolumu okşadı.

Gözleri sevgiyle parlıyordu. Pişman olduğunu biliyordum... Belki de gerçekten mecbur kalmıştı. O beni bırakmazdı, bırakamazdı...

"Alisa, yapma böyle ne olur! Ben seninle konuşmak için çıldırdım ulan! Herkes bunu engelledi, herkes! *Sen en az altı ay yoksun, o kız ne yapacak* dediler... *Ya şehit olursan, o zaman yine üzülür* dediler! Çıkamadım karşına... Seni yine üzerim, tekrar terk ederim diye çıkamadım!" Yanağımı okşadı. "Ben Irak'ta savaşırken seni yanımda götüremezdim ki! Ben Suriye'de canımı ortaya koyarken seni tekrar üzemezdim! Anla artık kadın, seni daha fazla yaralamamak için geri dönemedim! Çok ciddi yaralar aldım! Şunca yılda o kadar çok şey yaşadım ki... Hafızamı kaybetmekle başladı, komaya girene kadar devam etti! Kaç kere vuruldum da atlattım, net bir sayısı bile yok! Sen gelmiş karşıma çıksaydın diyorsun! Kolay mı sanıyorsun? Kolay olsa çıkmaz mıydım? Seni tekrar üzmekten deli gibi korktum lan!" Diye bağırdı.

Sustum...

Kalbim korkuyla çarpıyordu.

Gözümden bir damla yaş süzüldü...

Ellerimi Poyraz'ın yanaklarına koydum. O kadar ürkekti ki dokunuşlarım, o da bunu hissetti.

Elimi tutup avuç içime sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Bakma öyle... Vatanım için yaptım."

Gözyaşlarımı sildi.

"Vu-Vuruldun... Komada kaldın, hafızanı kaybettin..." İnanamıyordum...

Poyraz beni kendisine daha çok çekti.

"Hiçbiri senin yokluğun kadar acıtmadı canımı... Ben çok mutluydum sanıyorsun! Ben sensiz ölüydüm Alisa! Neden anlamak istemiyorsun? Ben gerçekten ölüydüm! Seni uzaktan görmek çok zordu... Yanıma almak istedim, yapamadım işte!"

"Yanına akmak isteseydin alırdın! Sen beni sevmiyorsun!"

Poyraz aniden dudaklarıma yapıştı.

Ne olduğunu anlayamadım... Tek fark edebildiğim şey dudaklarımdaki tadı çok özlediğimdi...

Poyraz yavaş yavaş alt dudağımı emiyordu. Sanki tadını çıkara çıkara öpüyor gibiydi. O kadar yavaş ve tutkulu öpüyordu ki, gerçekten de büyük bir aşkla öpüyordu.

Belimi sıkıca kavramıştı. Büyük elleri belimi okşamaya başlayınca zorlukla onu ittim. Karşılık vermemiştim.

Poyraz'ın gözleri siyaha dönmüştü. O koyu kahveler iyice koyulaşmıştı. Hafifçe kıstığı gözleriyle o kadar çekici duruyordu ki, ona tekrar âşık olmamaya çalıştım.

On yılın ardından biraz yaşlanmıştı. Otuz dört yaşındaydı...

"Özledim..."

Parmaklarını yavaşça saçımda gezdirdi.

Otuz yaşını aşmıştı. Eski hâline göre çökmüş görünüyordu. Eskiden daha neşeli bakardı. Bu on yıl onu gerçekten yormuş olmalıydı.

Ne kadar otuz dört yaşına gelse de, hâlâ yakışıklıydı. Gür saçları on yıl önceki gibiydi. Simsiyah saçları, kapkara gözleri... Ölüyordum bu adama. Ne yaparsa yapsın hâlâ âşıktım. Yine de bunu ona belli etmeyecektim.

Onu affedemiyordum...

On yıldır onu görmüyordum, o kadar çok özlemiştim ki... Ellerini, saçlarını, kokusunu, varlığını...

Çok özlemiştim...

Poyraz üzgün gözlerime kıyamazken burnumun ucunu öptü.

"Hiç küsme bana! O sevmiyorum diyen diline inanmam ben! Öper öpmez hissettim, hâlâ deli gibi seviyorsun beni." Kaşlarımı çattım.

"Sen utanmadan hâlâ konuşuyor musun?!" Diye kızdım.

Poyraz burukça tebessüm etti.

"Ne yaparsak yapalım ayrılamıyoruz. Görmüyor musun Alisa? Affet beni ne olur..." Başımı olumsuz anlamda salladım.

Önce açıklamasını dinleyecektim.

Belimdeki ellerini çektim.

"Ben Samsun'a falan gelmem! Aşağıya inip konuşabiliriz."

Poyraz yavaşça yan koltuğu gösterdi.

Göz devirdim ve ön koltuğa oturdum. Onun etkisinden çıkınca rahat bir nefes vermiştim.

Onun yanındayken, o benim dibimdeyken mantıklı düşünemiyordum!

Poyraz yeniden arabayı çalıştırdı.

Aklıma gelen şeyle birlikte dehşetle sevdiğim adama döndüm.

"Bizimkiler?! Kahretsin, onlar beni merak edecek şimdi!"

Poyraz elini dizime koydu.

"Korkma güzel gözlüm, ben bir şekilde halledeceğim." Tam itiraz edecektim ki beni susturdu. "Teyzenle görüşür, ailene yalan söylemeye ikna ederiz. Onlar da Giresun'da ki teyzende kaldığını sanar. Kafa dinlediğini düşünüp izin verirler. Bak, halloldu bile!" Dedi.

Hızla başımı iki yana salladım. "Teyzemin yalan söyleyeceğini sanmıyorum!"

Poyraz tebessüm etti.

"Sen bana güven... Söz ailen anlamayacak."

Sinirle bakışlarımı kaçırdım.

"Nereye kadar senin yanında kalacağım? Bir sor bakalım ben seni istiyor muyum?!" Dedim.

"İstiyorsun..." Diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemek istemedim. Adam bendeki değerini çok iyi biliyordu! Hiçbir söylediğime inanmıyordu.

Tabii haklıydı...

Onun için tam iki kez intihara kalkışmıştım. Onu uğruna ölecek kadar çok seviyordum... O da bunu çok iyi biliyordu.

Hatta kanlı gömleğini hâlâ sakladığımı, aldığı bütün hediyeleri atamadığımı, ona ait bütün fotoğrafları çerçevelettirdiğimi biliyordu.

Geceleri beni izliyor, aniden kayboluyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Sanki, sanki bir gerilim filminin içinde gibiydim...

Nasıl olur da aniden kaybolup gidebiliyordu?

"Sana neden gittiğimi anlatacağım, ondan sonra bana kızmaya devam edeceksin. En sonunda haklı olduğumu anlayıp boynuma atlayacaksın. Yine birbirimizin olacağız... Gerçi, hâlâ öyleyiz." Gülümsüyordu.

Gözlerine baktığımda gülümsemesi genişledi.

"Tam on yıl boyunca kimseye göz ucuyla dahi bakmadın. Herkes bana Alisa bir gün bir başkasına âşık olabilir diyordu, ben de olamaz diyordum. Sen beni haklı çıkardın! On yıl boyunca sadece beni düşündün. Sana öyle minnettarım ki... Aşkımıza sahip çıktın. Beni öldü bildiğin hâlde aldatmadın. Bu adamı daha nasıl mutlu edeceksin be güzelim?" Dedi.

Ona cevap vermedim.

Aklıma gelen hınzırlıkla birlikte yavaşça boğazımı temizledim.

"Börü sen misin?" Diye sordum.

"Evet, benim."

İstediğim cevabı alırken keyifle arkama yaslandım.

"Kağan eğer Börü Alisa'nın o adamla buluştuğunu öğrenirse kafayı yer demişti. Tahminlerim doğru çıktı." Dedim.

Poyraz bana öyle bir baktı ki gülmemek için kendimi sıktım.

"Alisa o adamla buluşursa?" Sorarcasına bana bakıyordu. "Hangi adam? Baban mı?" Gerçekten anlamamıştı!

Sanki pot kırmış gibi şaşkınca dudaklarımı araladım.

Hemen elimi ağzıma kapatırken yanlışlıkla olmuş gibi bakışlarımı kaçırdım.

"Alisa o adam kim lan?!"

Arabayı aniden sağa çekti.

Öfkeyle yanan gözlerine bakamıyormuş gibi yaptım.

"Sana o herif kim dedim?! Kiminle buluştun, söyle çıldırtma beni!"

"B-Ben sana söylemişlerdir sandım..."

Poyraz öfkeyle direksiyona vurdu.

"O adam kim dedim sana!" Diye bağırdı. Aniden durdu. "Yoksa, yoksa..." Kafasını salladı. "Yok, o kuyumcu piçi değildir, bir erkekle buluşmazsın sen!"

Kabullenemiyordu...

Sinirle saçlarını çekmeye başladı.

"Allah'ım, sen bana sabır ver!" Sertçe kolumu tuttu. "Sen o herifle mi buluştun?!" Göz devirdim.

"Buluştum Poyraz! Artık yuvamı kurmak istedim, ne var bunda?" Dedim.

Poyraz yumruğunu sıktı.

"Yuva öyle mi?" Sinirle güldü. "Benimle kurduğun o hayalleri o adamla mı yaşacaktın? Sana inanamıyorum!"

Hızla arabadan indi.

Arabaya öyle bir tekme attı ki, yerimden sıçradım.

Hemen arabadan indim.

"Sadece konuştum! Aramızda bir şey olmadı. Zaten kabul etmedim. Annemi kırmak istemedim. Uzatma!" Bana döndü.

Aniden beni arabaya yasladı.

"Uzatma öyle mi?" Dişlerini sıktı. "Ben sana dokunmaya kıyamıyorum lan! Ben sana dokunmaya kıyamıyorum! Başka bir adamın dokunmasına nasıl katlanayım?!" Dedi.

Sertçe yutkundum. "Senin hayatında, ben gitttikten sonra..." Bunu düşünmek bile istemiyordum! "Biri oldu mu?" Diye sordum çekinerek.

"Hayır, ben sevgime ihanet etmedim!" Diye gürledi.

Hızla onun yakalarını tuttum. "Ne ihaneti be, ne ihaneti?! On yıl boyunca seni bekledim ben! Ömrümden on yıl gitti! Sadece seni sevdim. Her gün ağladım, yemek yemedim! Kimseye göz ucuyla dahi bakmadım!" Hıçkırdım. "Ş-Şimdi, ben sevgime ihanet etmiş mi oluyorum? Her hafta mezarına gelip boş bir mezara ağladım... Sadece annemi kırmadığım için mi sevgime ihanet etmiş oluyorum? Ha, söyle! Yaptıklarına utanmayıp hâlâ bana bağırıyorsun! Senin yüzünden herkes bana deli muamelesi yaptı! Önce buna vicdanın sızlasın Poyraz Atabey, önce yaptıklarına vicdanın sızlasın!" Diye gürledim.

Ardından hızla koştum...

Nereye gittiğimi bile bilmeden koştum...

Beni yakaladığında çırpındım.

"Bırak, bırak beni!" Bağırmama aldırmadı.

Beni kucağına aldığında göğsüne vurdum. Gitmeme izin vermemişti.

"Gidemezsin Alisa, benden gidemezsin!" Sesi netti.

Yeniden göğsüne vurdum... Beni bırakmıyordu, çaresizlikle vurmayı kestim.

Arabanın yanına geldiğimizde onun yüzüne bile bakmadım. Arabanın kapısını açarken dikkatle beni arabaya bindirdi. Gözyaşlarımı silerken onun da arabaya bindiğini anladım.

Çok geçmeden arabayı çalıştırdı.

Göz ucuyla ona baktığımda kaşlarının hâlâ çatık olduğunu gördüm. Büyük elleri direksiyonu öyle bir sıkmıştı ki, sanırım hıncını direksiyondan alıyordu.

"Allah'ım, ben bu adamı nasıl affedeceğim?" Diye mırıldandım.

Karşıma çıkmasını deli gibi istememe rağmen, şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

O karşıma çıkınca her şey masallardaki gibi olacak sanmıştım. Sanki onu hemen affedebilecekmişim gibi...

Öyle olmamıştı!

Bana yaşattığı acıları unutamıyordum! Ona köpek gibi âşık olmama rağmen affedemiyordum...

***

Havalandığımı hissederken gözlerimi araladım. Üşümüş bedenim titriyordu.

Bir el üşümemem için yavaşça bacaklarımı okşadı. Tanıdığım kokuyu içime hapsederken başımı onun boynuna yasladım.

Uyumuş olmalıydım...

Bir zil sesi duydum.

"Eve girince ısınırsın. Ben seni ısıtmaya çalıştım ama hâlâ üşüyorsun. Kansızlıktan oluyor bunlar hep!" Diye söylendi.

Bu Poyraz'ın sesiydi!

Hızla başımı kaldırdım. Tam inecektim ki beni kendisine daha çok bastırdı.

"Mızmızlanma güzelim! Seni birazdan yatağıma yatıracağım. Uykunu bölme, yarın konuşuruz." Dedi.

Tam itiraz edecektim ki dudaklarıma yaklaştı. Hızla yanağımı çevirdiğimde güldü ve yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Poyraz?" Bu Azra'nın sesiydi! "A-Alisa?" Dehşetle bana bakıyordu. "Poyraz sen deli misin?! Birkaç hafta sonra operasyona gideceğiz biz! Bunu yapmamalıydın..." Anlamayarak Poyraz'a baktım.

Ne operasyonundan bahsediyordu?

Poyraz sertçe kapıya vurduğunda kapı tamamen açıldı.

"Ben neyi yapıp yapmayacağımı senden daha iyi biliyorum Azra! Unutma, devlet seni bana yardımcı olarak vermişti. Şu ana kadar verdiğim hiçbir karara karışmadınız, şimdi de karışmayacaksınız!" Dedi.

Azra yutkundu.

"Poyraz yalvarırım yapma! Ben Alisa'yı düşündüğüm için diyorum! Onun burada olması tehlikeli, bunu sen de biliyorsun!"

Poyraz onu umursamadan içeriye geçti.

Korkuyla ona baktığımı anlamış olacak ki beni tedirgin etmemek için gülümsedi.

"Ben sana zarar gelmesine izin verir miyim gzamşine? Korkma, ben buradayım. Ben varken hiç kimse sana zarar veremez." Burnumun ucunu öptü.

Azra ne tehlikesinden bahsediyordu?

Kağan'ın sesini duydum. "Kardeşim, nerede kaldın-" Ardından şaşkınca bize baktı. "Hasiktir!" Bakışları dehşete dönüştü.

Poyraz göz devirdi.

"Tek kelime daha etmeyin, o bizimle kalacak! Kendimi affettirene kadar... Sonra evine bırakacağım. Operasyondan dönünce de evleneceğiz." Ardından durdu. "Eğer operasyondan dönmek nasip olmazsa, şehit düşersem de içinizden birine emanet olur."

Kalbime büyük bir sancı girdi.

Gözlerim dolarken sevdiğim adama sokuldum. "Ne operasyonundan bahsediyorsunuz?" Diye sordum.

"Operasyon hakkında Alisa'ya hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Daha çok korktum....

"P-Poyraz ne oluyor?"

Söylediklerime cevap vermiyordu!

"Ulan Börü, sen kafayı yemişsin! Biz sana bekle dedik, ne diye acele ettin? Onu nasıl koruyup kollayacaksın?" Dedi Kağan.

Poyraz alayla güldü. "Sen Azra'yı nasıl koruyup kolluyorsan, öyle koruyacağım Kağan."

Kağan donup kaldığında Azra da ondan farksızdı.

Kağan yutkundu ve Azra'ya kaçamak bir bakış attı. Azra ise yeri izliyordu. Kağan'a bakmaya çekiniyordu.

"Ben sadece Azra'yı mı koruyorum? Ben herkesi korumaya çalışıyorum! Özellikle ona özel değil!"

"Öyle mi? O yüzden mi Azra vurulduğunda günlerce uyumadan başında bekledin? Nida da vurulmuştu ama hiç başında beklediğini hatırlamıyorum." Dedi Poyraz.

Azra zorlukla başını kaldırdı. Kağan'la göz göze geldiler. Kağan gözünü kırpmadan onu izliyordu. Yemyeşil gözleri vardı. Azra açık kahvelerini ondan kaçırdı.

"Bırak şimdi bizi Börü, konu sensin!" Azra konuyu dağıtmaya çalışıyordu.

Kağan alayla güldü.

"Biz?" Durdu. "Biz demek... Biz diye bir şey olmadı ve asla olmayacak!" Sesi çok sertti.

Azra'nın gözleri doldu.

"Ol-Olmadı mı?"

"Olmadı Azra, gelip geçici şeyleri çok kafana takıyorsun! Yapma, komik oluyor." Dedi Kağan.

Ardından hızla yanımızdan ayrıldı.

Azra'ya çok üzülmüştüm. Dün bana acıyan gözlerle bakan oydu, bugün ise bendim. Madem bu kadar çok seviyordu, neden aldatmıştı?

Yere inmek istediğimde Poyraz'a döndüm.

"Artık inebilir miyim?"

"Uykunu bölmeseydin!"

"Uyku falan kalmadı. Buradan en az üç sezonluk dizi çıkar. Ben şimdi enfes bir plan yaparak bu ikisini kavuşturacağım. Tabii önce olayın nasıl geliştiğini öğrenmem gerek!" Dedim.

Poyraz beni yere bıraktı. Tam gidecektim ki hızla beni belimden yakaladı.

"Bu işlere sen karışma Alisa'm... Kağan, Azra'yı çok seviyor. Onun kanayan yarası o, bir yıldır ayrılar. Sakın Kağan'la Azra hakkında konuşma. Bundan hiç hoşlanmıyor. Sen onları boş ver. Plan falan yapma! Bırak önce biz kavuşalım, sonra onları düşünürüz." Dedi.

Kağan'ı taklit ettim.

"Biz diye bir şey olmadı ve asla olmayacak."

Ardından salona yöneldim.

Madem Poyraz beni kaçırmıştı, ben de tadını çıkaracaktım.

Yeter ağlamıştım! Biraz da arkadaş edinsem fena olmazdı sanki. Azra ilk başta sinirlerimi bozsa da bence iyi bir kızdı. Hem benim gibi yarası vardı. Onunla iyi anlaşabilirdim.

Hatta ona bir iyilik yapabilir, ona yardım edebilirdim.

Tabii Kağan aldatıldıktan sonra affeder miydi bilmiyordum. Görünüşe göre hâlâ kızgındı. Bir yıl geçmesine rağmen öfkesi ilk günkü gibi tazeydi.

Ne kadar kızarsa kızsın, hâlâ seviyordu...

Gözlerindeki o kızgınlıkta bile belliydi Azra'ya olan aşkı... Affedemiyordu, haklıydı. Poyraz beni aldatsaydı yüzüne bile bakmazdım. Acaba Azra bunu neden yapmıştı?

İnsan neden sorunsuz, aşk dolu bir ilişkiyi mahvederdi ki? Hem de bile isteye! Nasıl başkasına bakar, nasıl aldatabilirdi? Aklım almıyordu!

Poyraz'ın elimi tutmasına izin verdim. Salondan içeriye girdiğimizde bakışlar bize döndü.

"Yenge?"

Şaşkınca bana baktı adını unuttuğum adam. Arabada benim binmem için arkaya geçen adamdı bu!

"Alisa birkaç gün bizimle kalacak. Beni affedene kadar, çok sürmez umarım. Rahatsız olan varsa evden gidebilir. Kesin kararımdır, itiraz istemiyorum!"

Poyraz'ın sesi çok netti.

Saçları beline uzanan kadın ayağa kalktı. Kaşları çatılmıştı.

"Ya sen kafayı mı yedin? Ne demek bizimle kalacak? Eğitimi bile yok bunun! Ya yerimizi tespit ederlerse, o zaman ne olacak? Kim koruyacak bu kızı? Hayatı boyunca eline silah aldı mı acaba?"

Kızın sert ve bir o kadar da alaylı sesine aldırmadım.

"Birincisi; silah kullanmayı biliyorum. İkincisi; ben kendimi korurum." Dedim.

Kadın kahkaha attı ve geri yerine oturdu.

"Kes sesini Nida! O senin gibi değil, neden eğitimi olsun ki? Onun bizler gibi hayalleri yok! O benim *sevgilim* olarak burada!" Diye bağırdı Poyraz.

Nida ise bunu duyunca Poyraz'a sert bir bakış attı.

"Sevgilin demek!"

Poyraz onu başıyla onayladı.

"Yakında da karım olacak!"

Nida yeniden kahkaha attı.

"Ailenin karşısına çıkabileceksin yani?"

Poyraz ona daha fazla cevap verme gereği duymadı.

Elini belime yerleştirdi.

"Bu Kağan, onu zaten tanıyorsun," Hafifçe başımı salladım. "Bu Engin." Demek adını unutttuğum adamın adı Engin'di. "Bu Barlas." Barlas gülümsedi. "Bu Nida." Nida yüzüme bile bakmadan telefonuyla ilgilendi. "Bu da Azra." Azra kapıda bizi izliyordu.

Nida canımı sıkmıştı. Poyraz'ı seviyor olmasından korkmuştum. Belki de aralarında bir şey olmuştu. Sevgilin derken tepkiliydi ve belli ki benden hiç

haz etmiyordu.

Poyraz benden başka kimsenin olmadığını söylemişti. O yalan söylemezdi ki... Onun her sözüne inanırdım ben zira bilirdim ağzından yalan bir cümle çıkmayacağını...

İçimi dolduran kıskançlıkla birlikte tersçe onun elini ittim.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Barlas ayağa kalktı.

"Hoş geldin yengem."

Barlas'ı süzdüğümde kim olduğunu sonunda hatırladım.

Bayılırken beni tutan adamdı!

Her şey plandı işte! Karşıma çıkan insanların hepsi buradaydı!

Poyraz en sonunda Azra'ya döndü.

"Azra senden rica ettiğim şeyi yapar mısın?" Azra başını salladı.

"Tabii ki, seni kırar mıyım hiç?"

Sadece gülümsemeye çalıştı ve ardından hızla salondan çıktı.

Nida yavaşça elini Kağan'ın dizine koydu.

"Kağan, neye canın sıkıldı?" Kağan omuz silkti. "Yine Azra canını sıkmış olmalı. Ne yaptı kim bilir?" Diye söylendi.

Kağan sevdiği kadın hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. Nida yavaşça başını Kağan'ın omzuna yasladı.

"Bitti gitti Kağan... O seni aldattı, hâlâ onun için canını sıkıyorsun!"

Tatlı tatlı dudağını büküp Kağan'a sokuluyordu.

Kağan hışımla ayağa kalktı.

"Sana kaç kere Azra hakkında konuşma diyeceğim? Sizene lan, aldatılan benim, size ne!" Diye gürleyip odadan çıktı.

Zaten canı sıkkındı, Nida da iyice üstüne gelmişti.

Aklım iyice karışmıştı. Sanırım Nida, Kağan'dan hoşlanıyordu.

E o zaman neden beni sevmiyordu? Derdi neydi bu kızın?

Engin gülümsedi.

"Aç mısın yenge?" Diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Hâlâ yaşadıklarıma inanamıyordum...

Poyraz yeniden elimi tuttu. "Biz sonra yeriz Engin, sağ ol." Beni salondan çıkardı.

Merdivenleri çıktığımızda solumuzda kalan odaya girdik.

Azra büyük koltuğa yatak hazırlamıştı.

"Çok sağ ol Azra." Dedi Poyraz.

Azra bir şey demeden tebessüm etti ve odadan çıktı.

Azra ve Kağan'ın kavuşması şarttı! Nida'yı hiç sevmemiştim...

Poyraz kapıyı kapattı.

"Burada kalacağız, tamam mı yavrum?"

Şaşkınca odaya baktım.

"Aynı odada mı?"

Hafifçe başını salladı.

"Ben koltukta uyuyacağım. Sen beni affedince de birlikte uyuruz."

Ona arkamı döndüm.

"Seninle uyumam ben! Aynı odada kalmak da istemiyorum!"

Poyraz arkamdan bana sarıldı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki... Bir daha bana böyle sarılamayacak diye çok korkmuştum.

Dudaklarını hafifçe omzuma bastırdı. Dudaklarını bastırarak boynuma kadar ilerlediğinde en sevdiği noktaya sıcacık bir öpücük kondurdu.

Tüylerim diken diken olmuş, donup kalmıştım. Çok seviyordum, ne yaparsa yapsın seviyordum işte!

Poyraz saçlarımı kenara çektiğinde başını boynuma gömdü.

Sakalları boynumu gıdıklarken onu kalçamla hafifçe ittim.

Sakallarını boynuma sürttüğünde gözlerimi kapattım.

O çok sevdiğim koku bana o kadar çok yakındı ki, inanamıyordum...

"Yaptığım her şey için, on yıl boyunca gelemediğim için affet beni Alisa'm, yalvarırım affet..." Diye fısıldadı. "Başıma neler geldi bilmiyorsun... Sensiz nasıl acı çektim bilmiyorsun." Dedi.

Yavaşça onu ittim.

"Anlat, dinliyorum!"

Koltuğa oturduğunda beni dizine çekti.

İtiraz etmeden gözlerine baktım. Bir an önce anlatmasını istiyordum.

O ise dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Çok güzelsin."

Ansızın gelen iltifata karşı göz devirdim.

"Anlat!" Dedim.

Poyraz kolunu belime sardı. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Bundan tam on yıl önce; tam on yıl önce vuruldum... Hepinizin beni öldü sandınız, ben kimliğimi kaybettim..."

Gerçekleri anlatmasını beklerken sıkıca gözlerimi kapattım.

"Allah'ım, ne olur onu affedeyim..."

İçimden ettiğim tek dua buydu...

Umarım onu affedebilirdim...

"İşte o gün, tam da o gün beni kaçırdılar! Hiçbir şeyden haberim yoktu..."

Ansızın bir silahın patlama sesi duyuldu...

Poyraz hızla ayağa kalkarken beni arkasına aldı.

"Siktir, ne oluyor lan?!" Diye bağırdı.

Beline yerleştirdiği silahı eline aldı.

"P-Poyraz, ne oluyor?"

Korkuyordum...

Poyraz bana bakmadı.

"Burada bekle, camlar kurşun geçirmez. Korkma olur mu? Ben hemen geleceğim." Dedi.

Tam gidecekti ki ona sarıldım.

"Hayır gitme!"

Poyraz beni yavaşça itti. "Burayı bulmuş olabilirler! Kahretsin, Allah kahretsin! Hemen müdahale etmem gerekiyor! Sen burada beni bekle, ben geri dönünce seni alacağım." Gözlerim doldu.

Poyraz'a sıkıca sarıldım.

"Hayır, yine gitme ne olursun... Ben bir kez daha seni kaybedemem..."

Hıçkıra hıçkıra ağladım...

Onu yine kaybetmek istemiyordum...

Poyraz tam ağzını açacaktı ki bir silah sesi daha duyuldu.

Korkuyla kendimi ona daha çok yasladım.

Bu sefer onu kaybedemezdim, bu sefer buna izin veremezdim...

SINIR: 2.45K VOTE 580 YORUM

Gelen oylar arttıkça benim motivasyonum da artıyor. Ne kadar çok oy gelirse, o kadar çok uzun bölüm gelir! İnşallah hep böyle devam edersiniz, sizleri seviyorum!

Normalde bu hikâyeyi yazmayacaktım. O kadar çok ısrar ettiniz ki, sizi kırmak istemedim. Normalde üçüncü seride Alisa&Poyraz çifti olmayacaktı. Poyraz'ın yaşaması için ettiğiniz ısrarları unutmayın lütfen... Poyraz geri geldiğinde aradan on yılın geçmiş olacağını zaten biliyordunuz. Bunu bilerek benden BÖRÜ'yü yazmamı istediniz. Kızmanızı anlayabiliyorum fakat benim de aklımda bir kurgu var. Evet, Alisa onu affetmedi. Kırgın olmakta da haklı ama şunu unutmayın ki Poyraz'ın geri gelmesini siz istediniz... O yüzden şimdi 'asla affetmesin' demek biraz tuhaf oluyor. Adamın kaç yıl sonra çıkıp geleceğini zaten biliyordunuz.

Kaldı ki Alisa zaten onu affetmedi kuzular... Sakin olun, sadece içinde on yılın hasreti var. On yıl boyunca sevdiğiniz insandan ayrı kaldığınızı düşünün. Tabii ki kızgın, affedemiyor ama bir yandan da sevdiğine kıyamıyor. Alisa arafta kalmış durumda...

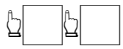
Ayrıca daha Alisa'nın hınzır planlarını okuyacağız!

Oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Nida kulağıma fısıldadı ve geri çekildi.

Korkuyla çarptı kalbim...

Nida gözden kaybolurken ben çoktan ağlamaya başlamıştım...

Koşarak yukarıya çıktığımda hızlıca odaya girdim.

Poyraz koltuğa uzanmış, gözlerini kapatmıştı.

Bakışları bana döndüğü sırada hemen doğruldu.

"Gzamşine?!"

Onun dizlerine oturduğumda bana sıkıca sarıldı. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu.

"Ne oldu?!"

Konuşacak hâlim yoktu, yalnızca ağlıyordum...

Araya kaçan küçük küçük hıçkırıklar konuşmamı engelliyordu.

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde yüzümün her karesini öptü. Beni göğsüne bastırıp ben sakinleşene dek uzun saçlarımı okşadı.

En sonunda titrek bir nefes verdim.

"Alisa'm, iyi misin? Ne oldu iki dakikada?!"

Yutkunamadım. "De-Dedi ki o kız..." Boğazımı temizledim. "Tehlikeli bir operasyon, Irak, belki ölecek!" Cümle bile kuracak durumda değildim.

Poyraz sinirle dişlerini sıktı. Neyse ki beni anlamıştı.

"Nida dedi değil mi?!" Bağırdığında onu başımla onayladım. "Geri zekalı! Aptal kız, aptal!"

Bu kadar sinirlendiğine göre söyledikleri doğruydu...

Bir hançer saplandı kalbime...

Ağlamam şiddetlenirken Poyraz beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hüngür hüngür ağladım...

Deli gibi, hıçkıra hıçkıra feryat ettim...

"Tamam, tamam..." Poyraz boynumu öptü. "Ben sana yalan söyler miyim hiç? Laz kızım benim... O seni korkutmak için öyle söylemiş. Bana bir şey olmayacak. Döndüğümde de düğünümüzü yapacağız. Tamam mı yavrum? Boşuna üzme kendini..." Dedi.

Sevdiğim adamın sakallarını okşadım.

"Yalan söyleme bana! Kandırma beni! Kötü şeyler olacak, ben biliyorum!"

Şu an yazmakta olduğum bölüm çooook uzun haberiniz olsun. Şimdiden uzun ve daha sonunu tamamlamadım bile!☺

Önceki bölümdeki oyları arttırırsanız bölümü daha erken atmaya çalışırım.❣

Ayrıca bölümde Azra&Kağan sahneleri de olacak. Ben çok seveceğinizi düşünüyorum. Azra'nın Kağan'ı aldatmasının nasıl olduğunu da öğreneceksiniz.

Bol bol oy ve yorum bekliyorum kuzular, haberiniz olsun!❤

Bölümü şimdiden çook sevdim.

Kesite de düşüncelerinizi yazmayı unutmayın! Sizleri seviyorum.

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

7 "Gitmek"

AZRA

Silah seslerini duyunca gözlerimi kapattım. Artık ölsem ne olurdu ki? Kim benim için üzülürdü? Kimim vardı? Bir ailem bile yoktu!

Eğer ailemin karşısına çıkarsam beni öldürürlerdi. En iyisi vatan uğruna ölmek olurdu.

Hayalini kurduğum yerde olmama rağmen, MİT'de olmama rağmen hâlâ mutlu değildim.

Bir de başıma aşk çıkmıştı! Kaçıp geldiğim Mardin'den sonra başıma daha büyük bir dert açılmıştı!

Sidar...

Benim hiç haz etmediğim nişanlım...

Ailem zorla kuzenime vermişti beni... İstemememe aldırmamışlardı. Ailemde beni gerçekten seven, değer veren kimse yoktu.

İzlediğim diziden etkilenip MİT'de çalışma hayalleri kurmaya başlamışım. Gerçekten bir ajan olmak istiyor, devletime yardım etmek istiyordum.

Bunu kime anlatsam *imkânsız* derdi... Sadece ablama söylediğimde bile kahkahayla güldüğünü bilirdim. *Kadından ajan mı olur* demişlerdi...

Ansızın bir gün kaçıp gittim. Nişanlandığım günün ertesi günü... Görkemli bir nişanın ardından takmışlardı parmağıma o lanet yüzüğü! Hemen çıkarıp attığımı hatırladım...

Yolum İstanbul'a düştü...

Cebimde beş kuruş para yoktu. Poyraz'la tanıştım. Gidecek yerim yurdum olmadığını anlayınca beni evine aldı. Kabul etmesem de beni dinlemedi. Abi oldu bana, destek oldu. İlk başta evine gitmeye korkmuştum.

İstanbul büyük şehirdi. Şehir büyüdükçe içindeki kötülükler de büyüyordu. Hele İstanbul kurtlar sofrasıydı benim için... O kadar büyük şehirde kime güvenebilirdim ki?

Allah iyi ki karşıma onu çıkarmıştı. Neden kaçtığımı, hayallerimin olduğunu anlattım. Bana gülmedi, *kadınsın olmaz* demedi. Aksine beni dinledi.

Bilmiyordum ki onun da bir ajan olduğunu... Hem de devletin en çok güvendiği adamlardan biri olduğunu...

Poyraz Atabey...

Onun hayatı askerlikle başlamıştı. Kademe kademe yükselmiş, sonunda komutan olmayı başarmıştı.

Vatanı için mücadele etmek istemişti. Yapmıştı da! Vatanını en güzel şekilde korumuştu. Her Türk askeri gibi vatanına aşkla bağlıydı.

Devlet bu adamın gücünün farkına varmıştı. Bir gün kendini hem devlete, hem de vatana hizmet ederken bulmuştu.

Onca asker komutanlarının ayrıca bir MİT ajanı olduğunu bilmiyordu. Bu gizli bilgiydi, bunu kimse bilmemeliydi.

Poyraz işini çok iyi bilirdi. Kimi zaman dağa bile çıkmış, MİT'in en gözde çalışanı olmayı başarmıştı. Devletin bilmediği çoğu gerçeği de ortaya çıkarmıştı.

Bir yandan komutanlığına devam ediyordu. MİT buna gerek olmadığını söylese de o vatan aşkı için yanıp tutuşuyordu. Hem çok iyi bir ajan, hem çok iyi bir komutandı. Onu her zaman kendime idol olarak görmüştüm.

Benim bugünlere gelmemde çok katkısı vardı. İçimdeki ışığı görüp beni önemli kişilerle tanıştırmıştı. Tabii MİT gibi büyük bir yerde ajan olmak

kolay değildi, torpil olmuyordu. Gerçekten belli bir özelliklere sahip olmak gerekiyordu.

Bunun için eğitim almıştım. Ben Poyraz gibi asker değildim. Sadece bir ajandım. Bende gerçekten bir ışık görmüşlerdi.

MİT'e kabul edildiğim günden bu yana çok çalışıyordum. Beni bu göreve layık görenleri utandırmamak için...

Araladığım kapıdan dışarıya çıktım.

Hiç saklanmadım bile...

Tek isteğim birinin beni vurmasıydı. Tek istediğim vurulmaktı.

Saklanmayacaktım, çatışmayacaktım da... Sadece ölmek istiyordum. Yanıma silah bile almamıştım...

Silah sesleri arttığında korkusuzca yürüdüm ölüme doğru...

"Azra!"

Bu Kağan'ın sesiydi...

Sevdiğim adam...

İki yıllık bir ilişkimiz vardı. Her şey sorunsuz gidiyordu. Birbirimizi çok seviyor, birlikte kalıyorduk.

Bir yılın ardından ona güvendim ve ilk kez onunla birlikte oldum. O kadar çok seviyordum ki, gözüm hiçbir şey görmüyordu. O da beni seviyordu... Hâl böyle olunca güvendim. Defalarca birlikte olduk... O kadar çok âşıktık ki birbirimize, birbirimiz olmadan duramaz hâle gelmiştik.

Ta ki o gün...

Kağan'a gelen mailde benim nişanımdan olan fotoğraflarım vardı. Kahretsin ki mutsuz olmama rağmen ailem yüzünden gülüyordum! Mutlu bir gülüş bile değildi...

"Elalem suratını asık görünce ne der, sakın o suratını asma! Seni ölmekten beter ederim Azra!"

Bunlar babamın sözleriydi... Daha yeni dayak yemiştim, dudağım patlamıştı. Beni herkesin ortasında dövmeye kalkar diye yalandan gülmüştüm.

Nişanlım belime sarılıyordu. Ellerimizi kaldırıp yüzüklerimizi gösteriyorduk, sanki çok mutlu gibi...

Bunu görünce çıldırmıştı. Ona daha önce kimseyi sevmediğimi, ilk ilişkim olduğunu söylemiştim.

Yalan da değildi... İlk sevgilimdi ve çok seviyordum.

Sen bu adamdan ne zaman ayrıldın diye sorduğunda susmuştum zira ayrılmamıştım...

Öylece kaçıp gitmiştim, nişanlıma hiçbir şey söylememiştim.

Kağan'a yalan söylemeyip gerçeği itiraf ettiğimde delirmişti. Onu aldatmadığımı söylesem de bunu kabul etmiyordu.

"Ulan madem nişanlın vardı, ne diye söylemedin? Bana gelip onu sevmiyordum diyorsun! Adamdan ayrılmamışsın bile!"

"Sen benim nişanlı olduğumu öğrensen ne yapardın, söyle ne yapardın?! Nişanlımdan ayrılmayıp seninle bir ilişkiye başlasaydım ne yapardın?! Bir de seni aldatmadım diyorsun! Daha nasıl aldatacaksın lan, daha nasıl aldatacaksın? Bildiğin nişanlın varmış!"

"Bitti Azra, sana olan iyi niyetim bitti! Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum! Sakın bana yalvarmaya kalkma! Seni asla affetmeyeceğim kadın, asla!"

Affetmemişti de...

Nişanlımdan ayrılmaya zaman harcasaydım hemen aileme haber verirdi! Buna zamanım mı vardı?

Mektup bile yazmak istemedim. İzimi bulsunlar istemedim, kaçıp gittim...

"Nişanlına gayet aşkla bakıyorsun! Yüzündeki mutluluğu görmüyor musun? Yazıklar olsun lan sana, bildiğin kandırdın beni! Ben de sana evlenme teklifi etmeyi düşünüyordum! Yazık bana, çok yazık..."

Mutlu değildim ki... Gülmek zorunda kalmıştım, hepsi buydu. Âşık hiç değildim, o benim kuzenimdi ve ben ona hiç o gözle bakmamıştım!

Fotoğrafları kimin yolladığını bulamamıştım. Ben tam bulacakken Kağan beni engellemişti.

"Kim gönderdiyse Allah razı olsun, yoksa sana kanmaya devam edip evlenecektim! Kim bilir belki benim üstüme de bir sevgili yapardın, daha önce yapmadığın şey değil sonuçta!"

O kadar sert sözlerine oturup deli gibi ağlamıştım. En sonunda beni daha fazla üzmemek için o sözleri söylediğine pişman olduğunu söyleyip odamdan çıkmıştı.

Canım çok yansa da bir kez bile yüzüme bakmamıştı. Sadece işimiz hakkında konuşuyorduk. Sanki arkadaşıymışım gibi davranıyordu. Sanki beni defalarca koynuna alan o değildi...

Her gün yüz yüze baksak da o beni hiçe saymıştı. Sadece planlarımız hakkında konuşuyorduk. Bu kadar!

Benden sonra bir aşk hayatı olmamıştı. Engin şakasına ona birini bulduğunu söyleyince bile Kağan sinirden köpürüyordu. Ben de sinirden köpürüyordum! Engin sırf beni sinirlendirmek için bunu defalarca yapıyordu.

En sonunda ona inanmıştım. Kağan'ın çok güzel bir kızla buluşmaya gideceğini söylemişti. Hatta mesajlaştıklarını, Kağan'ın ona ilgisi olduğunu...

Bana kızın güzelliğini iki saat anlatınca da ağlamaya başlamıştım. Engin ise şaşkınca kalakalmıştı. Bana şaka yaptım dese de inanmamıştım.

Üzülmememem için söylüyor sanmıştım.

"Ne oluyor burada?"

İçeriye giren Kağan'ın sesi sertti.

"Oğlum seninki susmuyor! Şaka yaptım diye ağlıyor! Ne yapacağımı şaşırdım!" Demişti Engin.

Kağan onu odadan kovunca bana ne olduğunu sormuştu.

"Ya sana inanamıyorum! O kızın göğüsleri eminim ki benimkinden daha güzeldir! Bir de benim göğüslerimi çok sevdiğini söylerdin! Tabii o kızı görünce bayılmışsındır... Mankenmiş bir de! Upuzun bacaklarına da bayıldın değil mi? Ah neydi, incecik de beli vardı! Sanki benim yok!"

Kağan birkaç saniye yüzüme bakıp ardından kahkaha atmıştı. Bu özelliklerin hepsinin Engin'in bir uydurması olduğunu anlamıştı.

"Keşke, nerede böyle bir kadın? Şu özelliklere sahip bir kadını bulsam nikâhı basardım, kader işte..."

Ben ise onu yanlış anlayıp daha çok ağlamıştım.

"D-Demek evleneceksin... Eğer öyleyse ben buradan giderim! Geri evime dönerim! Orada da beni yaşatmazlar zaten!"

Kağan derin bir nefes almıştı.

"Allah'ım, sen beni neyle sınıyorsun?" Çenemi tutmuştu. "Öyle bir şey yok Azra! Engin seni kandırmış. Hiçbir yere dönmeyeceksin!"

Ben ise o sevinçle boynuna atlamıştım.

"Benim bir gün bir ilişkim olabilir, bunu biliyordundur umarım." Derken yüzü yine eski sert hâline dönmüştü.

Ben ise ona daha sıkı sarıldım.

"Hayır, olmasın!" Geri çekildiğimde Kağan gözyaşlarımı sildi. "Lütfen olmasın... Eğer istersen odamdan bile çıkmam, yüzümü bile görmezsin... Yeter ki kimseyle olma..."

Kağan gerçekten de kimseyle olmamıştı. O gün ona tam altı ay sonra sarılmıştım.

Şimdi ise bu olayın üstünden de altı ay geçmişti. Yine beni affetmemişti...

"Kağan?" Dedim.

Hızla belime dokundu. Silah olmadığını görünce büyük bir küfür savurdu.

"Silahsız dışarıya mı çıktın? Lan adamlar yerimizi tespit etmiş, sen üstünde hiçbir şey olmadan nasıl dışarıya çıkarsın?!" Beni arkasına aldı. "Çabuk eve gir!" Benim için endişeleniyor muydu?

Gerçi özellikle benim için olmadığını söylemişti. Aynı ekipte çalışıyorduk neticede, endişelenmesi normaldi.

Üzgünce bakışlarımı ondan çektim ve eve doğru ilerledim.

Eve girdiğimde kapıyı sertçe kapattı.

İçimde oluşan endişeyle birlikte onun gelmesini bekledim.

Engin ve Barlas geldiğinde beni süzdüler.

"Kağan nerede?"

"Gitti."

Ardından Nida da geldi.

"Kağan nerede?!" Telaşla bana bakıyordu.

Sinirlenmek istemedim. "Gitti." Dedim soğukça.

Nida hızla kapıyı açtı.

"Kağan!"

Sinirle yumruğumu sıktım.

Tam dışarıya çıkmıştı ki durdu.

Kağan içeriye girdiğinde o da peşinden geldi.

"Ne oldu?" Engin'in sorusuna omuz silkti.

"Aptal insanlar düğün yapıyormuş, havaya ateş etmişler! Sandığımız gibi değil yani, kimse yerimizi tespit etmemiş." Dedi Kağan.

Nida mutlulukla Kağan'a sarıldı.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum. Keşke beni bekleseydin, birlikte giderdik! Ya bizi bulsalardı, tek başına mı gidecektin?!"

Kağan yavaşça onu itti.

"Bir şey olmadı Nida, korkmana gerek yok."

Nida dudağını büktü.

"Bendeki değerini biliyorsun... Çok korktum seni burada göremeyince! Lütfen bir daha haber vermeden gitme, lütfen..." Onun yanağını öptü.

Sanki kanım çekiliyordu...

Hızla odama çıkarken ağlamamak için kendimi sıktım.

Ağlamayacaktım!

Beni sevmiyordu işte! Belli ki Nida'yla aralarında bir şey vardı. Belki de Kağan ona karşı boş değildi!

Nida bu eve geldiği günden beri ona yanıktı. O fotoğrafları da o göndermişti. Biliyordum işte! O yapmıştı, bizi ayırmak için...

Canım çok yanıyordu...

Daraldığımı hissederken hızla üstümdeki gömleği çıkardım.

Penceremi sonuna kadar açarken derin bir nefesler almaya çalıştım.

Aniden bir el beni itti.

Ne olduğunu anlayamazken penceremin kapandığını gördüm. Hatta ışık hızında perdeyi de çekmişti!

Şaşkın şaşkın Kağan'a bakıyordum. Normalde odama uğramazdı ki!

"Bu hâl ne?!"

Kızgın sesine aldırmadım.

"Ben daraldığım için..."

Hızla üstündeki tişörtü çıkarıp bana giydirdi. Onun kokusu burnuma doldu. O kadar çok özlemiştim ki...

"Daraldın diye pencere karşısında soyunuyor musun? Ya biri görseydi, ya odaya benden başkası girseydi?!" Çok kızgındı.

Küçük bir kahkaha attım.

"Sen beni kıskandın mı?"

Kağan alayla güldü.

"Ne kıskanması Azra? Hava çok soğuk! Sütyenle duruyorsun! Pencereyi kapatmasa mıydım?"

Yatağıma oturdum.

"Peki odaya senden başka biri girse ne olurdu?" Madem bunu dert ediyordu, nedenini söyleyecekti.

Kağan'ın kaşları çatıldı. Sertçe yutkunduğuna şahit oldum.

Soruma cevap vermedi...

"Ne söylemeye geldin?" Diye sordum.

Normalde odama girmezdi.

Yavaşça yanıma oturdu.

"Sana açık konuşacağım Azra..." Hızla ağzını kapattım.

Ağzından çıkan her bir söz canımı yakacaktı, biliyordum.

"Sus ne olursun! Zaten canım yanıyor, iyice yaramı deşme!" Dedim.

Kağan elimi dudaklarından çekti.

"Söylemek zorundayım Azra!" Sesini yükseltti. "Amacım seni üzmek değil, bunu istemediğimi biliyorsun! Sadece gerçekler-" Çığlık attım.

"Sus artık, duymak istemiyorum! Yaptığım tek hata sana nişanlım olduğunu söylememekti! Ben geride bırakmıştım her şeyi, nişanlıma ayrıldığımızı söyleseydim beni vururlardı! Kaçıp gitmeseydim evli bir kadın olacaktım! Ben onu hiç sevmedim! Kuzenimdi o benim, zorladılar! Niye anlamak istemiyorsun?" Tam ağzını açacaktı ki elimi kaldırıp onu susturdum. "Eğer nişanlı olduğumu bilseydin bana yaklaşmazdın! Kendine bunu yediremezdin! Seni tanımıyor muyum ben? Eğer söyleseydim aşkımızı yaşayamazdık, kavuşamazdık!" Diye bağırdım.

Kağan dişlerini sıktı.

"Aşk falan yoktu Azra, hiç olmadı! Sadece..." Sustu.

Bunu söylediğine inanamadım...

Elimle ağzımı kapattım. Dehşet içinde ona bakıyordum. Öyle demek istememiştir diye düşündüm.

Gözümden bir damla yaş süzüldü...

"S-Sadece beni kullandın..." Diyebildim.

Kağan hızla ayağa kalktı.

"Sadece hoşlandım diyecektim! Seni kullanmadım, sadece basit bir hoşlantıydı!"

Pencereme yaslanırken ağladığımı görmesin istedim.

"Âşıktın hani? Gözlerime baka baka beni kandırdın mı? Bu muydu sevgin? Babam bile beni senin sevdiğin kadar sevmemişti... Ben kendimi sana bu kadar çok kaptırmışken, bana benimle öylesine bir ilişki yaşadığını söylüyorsun! Ben sana güvendim, ben seni sevdim be! Bu kadar kötü olamazsın..." Sesim titriyordu.

Kağan sertçe boğazını temizledi.

"Sevme beni Azra! Ben seni hiç sevmedim! Bırak artık o toz pembe hayalleri! Senin hikâyendeki evleneceğin o adam ben değilim!" Ardından kapımın kapandığını duydum.

Acıyla yere çökerken deli gibi ağladım...

Sevdiğim adam beni hiç sevmediğini söylüyordu...

Defalarca beni sevdiğini haykırmasına rağmen şimdi sevmediğini söylüyordu!

Belki de sadece kullanılmıştım. Ne sanıyordum ki? Kendi ailemden sevgi görmeyip elin adamından sevgi görmeyi mi bekliyordum?

Yine hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmamıştı. Sonunda yine kimsesiz kalan ben olmuştum. Sevdiğim adam da beni bırakmıştı. Artık arkamdan ağlayacak hiç kimse yoktu...

ALİSA

Sevdiğim adama öyle sıkı sarılmıştım ki, küçük bedenim korkuyla titriyordu.

Poyraz beni yavaşça kucağına aldı. Gözlerime dudaklarını bastırdı.

"Bak gördün mü? Korkuyorsun! Sadece bir silah sesine korkuyorsun! Ben seni nasıl yanıma alsaydım? Ben çok uzaklara gidince sürekli bana ulaşmaya çalışacaktın. Korkacaktın, ağlayacaktın..." Ona sokuldum.

"Seni öldü sandığımda da çok ağlamıştım..." Saçımı öptü.

Kollarını sevgiyle belime sardı.

"Gzamşine, gözümün nuru..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Anla, yapamazdım... Kendi canım tehlikedeyken seni de buna bulaştıramazdım. Biliyordum, benim Laz kızım rahat durmayacaktı. Sürekli beni görmeye gelecekti."

Hiçbir şey söylemedim.

Poyraz ellerini üstümden çekti. Tam odadan çıkacakken onu durdurdum.

"Poyraz gitme!"

Tebessüm etti.

"Bir tehlike olsaydı hemen bunu bana bildirirlerdi. Silah sesi başka bir yerden geliyor olmalı yoksa bu kadar çok oyalanamazdık. Korkma o yüzden." Tedirgindim. "Alisa korkma bir tanem, ben yanındayım. Bir sorun çıkmamıştır, çıksaydı haber gelirdi." Dedi.

Öyle de olmuştu.

Aşağıya indiğimizde Engin bize silah seslerinin yakında yapılan bir düğünden geldiğini söyledi. Bunu duyar duymaz Poyraz'dan uzaklaşmıştım.

Boşuna korkmuştum demek!

"Kağan nerede?" Diye sordu Poyraz.

"Azra'nın yanına gitti muhtemelen. Odadan bağırış sesleri geliyordu. Kavga ediyorlar."

Sıkıntıyla dudağımı büktüm.

Nida ise dudağını ısırdı. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Sinirle ona baktığımı fark etmiş olacak ki aynı sert bakışları bana gönderdi.

"Ben onları kavuşturacağım, sen görürsün! Bakalım onlar birlikteyken de böyle gülebilecek misin?"

İçimden bildiğim bütün küfürleri ediyordum. Keşke bir tanesini yanlışıkla ağzımdan kaçırsaydım. Kaçırsaydım da bilseydi kendisinin ne olduğunu!

"Yemek ne var?"

Poyraz gergin havayı dağıtmak istiyor gibiydi.

"Ben yemeyeceğim. Çok uykum var, dinlenmek istiyorum." Dedim.

"Aç aç yatmana izin vermem gzamşine, zorlama da!" Diye kızdı.

Dudağımı büktüm. Etki etmemiş olacak ki belimi sardı.

"Siz aç mısınız?" Diye sordu Poyraz arkadaşlarına. Herkesten olumsuz cevap aldığında mutfağa geçtik.

Poyraz buzdolabını açtığında yorgunca sandalyeye oturdum.

İkimize de kola çıkardıktan sonra ocaktaki yemeğe baktı.

"Of, siktir!" Diye söylendi. "Nida makarna yapmış. Yapabildiği tek şey bu! Eğer yemezsen dışardan söyleyebiliriz." Dedi.

Yavaşça ayağa kalktım.

Makarnadan küçük bir çatal alırken yüzümü buruşturdum.

"Sana bu tatsız tuzsuz yemekleri mi yediriyorlar?" Diye sordum.

Makarnada lezzet bile yoktu ki!

Güya soslu makarna olsa da sosun tadı bile anlaşılmıyordu.

"Hiç kimse senin gibi yemek yapamıyor güzelim, çok aradım yemeklerini! Sırf yemek yapman için bile seninle evlenebilirim."

Burukça tebessüm ettim.

"Seni aç bırakmışlar... Kıyamam, kim bilir nasıl şeyler yedirdiler sana! Ben olsaydım aç bırakmazdım ki... Zayıflamışsın da zaten! Pis kadının kendi ne ki yemekleri ne olsun!"

Poyraz güldü.

"Bana şöyle güzel bir sarma yapmana hayır demezdim doğrusu!" Masum masum gözlerime bakıyordu.

Yeniden gülümsedim ve başımı salladım.

"Hamsiköy sütlacı da yaparım yanına, sen çok seversin." Dedim.

Poyraz'ın gözleri ışıldadı.

"Valla mı?"

Kıkırdadım. "Valla!" Diyerek onu onayladım.

Poyraz sırıttı. Dibime kadar girdiğinde omzuma küçücük bir öpücük kondurdu.

"Bana kıyamıyor musun?" Dedi.

Gözlerim doldu.

Nedenini bilmediğim bir şekilde...

Yıllar sonra onu karşımda gördüğüme inanamıyordum! Hâlâ hayal gibi geliyordu. Belki de hayaldi!

Birazdan rüyamdan uyanacaktım. Yine mezarına gidip ağlayacaktım.

Poyraz geri gelmeyecekti!

"Ne oldu?" Poyraz yavaşça elini yanağıma koydu. Şefkatle yanağımı okşadı. "Alisa'm, ömrüm... Ne oldu, söyle bana."

Korkuyla irkildim. Gözümden düşen iri yaş yanağıma doğru süzülürken sevdiğim adamın yüzüne baktım.

"Alisa iyi misin?!"

Korkmuş görünüyordu.

Zorlukla başımı salladım. Bacaklarım uyuşmuş gibiydi, zor ayakta duruyordum. Birazdan düşüp bayılmam bile muhtemeldi.

Poyraz'ın yanağımdaki elini tuttum. Sevgiyle elini dudaklarıma götürürken tam avuç içine küçük bir öpücük bıraktım.

Poyraz şaşkınca bana baksa da ardından gülümsedi.

"Ne oldu, benim küçük Laz kızım aşka mı geldi?" Hafif alaycı sesinin ardında ciddi bir merak yatıyor gibiydi zira bunu hissetmiştim.

Sevdiğim adamın göğsüne sarıldım. Poyraz kollarını bana sararken epey keyifli görünüyordu.

"Rüya görüyorum diye çok korkuyorum Poyraz... Ne olur artık rüya olmasın. Hem bu kadar uzun rüya olmaz ki!"

Çocuksu tavrıma güldü.

Saçımı öperken belimi okşuyordu.

"Güzelim benim, rüya değil... Ben buradayım. Artık hep seninleyim, söz veriyorum ki!"

Burnumu çektim.

"Gerçekten mi?"

Yanağımı öptü.

"Gerçekten!"

En sonunda başımı sallayıp geri çekildim. Onın gözlerinin en içine baktım. Belki ufak da olsa olumlu bir yanıt alabilirim diye...

"Operasyona gitmesen olmaz mı?"

Korkuyordum... Onu on yıl sonra bulmuşken tekrar kaybetmekten korkuyordum!

Şehit olursam demişti...

Böyle bir ihtimal vardı!

O ölebilirdi, şehit olabilirdi!

Poyraz sıkıntıyla derin bir nefes verdi. "Gideceğim Alisa, gitmek zorundayım!" Hıçkırdım.

"Gitme Poyraz, istemiyorum! Ölme riskin var, ben seni nasıl bekleyeceğim? Her an yüreğim korkuyla çarpacak! Haberlere bakmaya korkacağım!" Dedim.

Poyraz sertçe yutkundu.

"Sadece bir ay... Sadece bir ay bekleyeceksin! Bu diğerleri gibi altı ay sürmeyecek. Şükür ki bir ayda bitecek." Acıyla inledim.

Hızla geri çekilirken başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bir ay çok!" Diye bağırdım.

Poyraz ellerimi tuttu.

"Sen bir aya katlanamazken, nasıl karşına çıkacaktım? Altı ay boyunca benden haber alamayacaktın! Sadece ara ara sana ulaşacaktım. Diğer zamanlar aklından çıkmayacaktı. Öldü mü diye için içini yiyecekti! Karşına çıksam daha mı iyi olurdu?"

Onun sakallarını okşadım.

"Ş-Şimdi korkmayacak mıyım? Ben bir ay bekleyemem Poyraz!" Poyraz çok kararlı görünüyordu. Omuzlarım çökerken üzüntüyle derin bir nefes verdim. "Ne zaman gideceksiniz ve nereye gideceksiniz?" Diye sordum çaresizce.

Poyraz'ın alaylı hâlinden eser kalmamıştı. Canı pahasına koruduğu vatanını nasıl sevdiğini anlayabiliyordum.

Eskiden Türk tarihiyle ilgili birçok roman okuduğunu biliyordum. Tarihe büyük bir ilgi duyardı. Sadece Türk tarihi değil, dünyadaki her milletin tarihini keyifle okurdu.

Kitaplığında savaşlarla ilgili birçok eser görmüştüm. I. Dünya Savaşı, II. Dünya Savaşı ve hatırlayamacağım kadar çok konuyu ele alan kitaplar görmüştüm.

Poyraz tarihi seviyordu, bunu biliyordum fakat bir gün asker olacağını tahmin edemezdim. Askerliği kesinlikle bedelli yapmayacağından emindim. O gerçekten asker olmayı isterdi.
Buna tabii ki saygı duyardım ancak bunu meslek hâline getirmesi beni endişelendiriyordu.

Her an ona bir şey olacak endişesiyle nasıl yaşayacaktım? On yılımız gittikten sonra kalbim bu endişeye nasıl dayanacaktı?

Zordu, çok zordu... Asker yakını olmak gerçekten çok zordu. O endişeyi düşündükçe kalbime bir bıçak saplanıyordu. Henüz onu savaşa bile

göndermememe rağmen korkuyordum işte!

"P-Poyraz, kızma ama..." Söyle dercesine gözlerime bakıyordu. "Eğer gerçekten bir yuva kuracaksak..." Zorlukla başımı yere eğdim. "Askerliği bırakamaz mısın? Trabzon'a dönünce şirketinizde çalışmaya başlarsın. Zaten sen şirketi çok iyi yönetmiyor muydun? Çok iyi bir yöneticisin! Ne olur yeniden şirketinize dön..."

Bunu istemeye hakkım yoktu. Sadece korkuyordum. Beni dinlemeyecekti belki ama bir umut ona söylemek istemiştim. Ben de milletimi, vatanımı çok seviyordum ama korkuyordum işte!

On yılın ardından tekrar gider diye korkuyordum...

Poyraz derin bir nefes aldı. "Bu çok ciddi bir karar olur Alisa. Ayrıca ben sadece bir komutan da değilim. Bunun yanında Millî İstihbarat Teşkilatı'na hizmet ediyorum. İkinci görevim komutanlıktan daha zor. Bizzat devlet beni bu göreve getirdi."

Donup kalırken ne diyeceğimi bilemedim.

Bu da nereden çıkmıştı?

"N-Neler oluyor Poyraz? Ben anlamıyorum! Gerçekten anlamıyorum! Bütün bunlar nasıl oldu?"

Poyraz konuyu uzatmak istemiyor olacak ki yeniden buzdolabının kapağını açtı.

Tam ağzını açacaktı ki onu susturdum.

"Yani ajan gibi bir şey mi? Hani dizilerde oluyor ya, bütün bunlar gizli kalıyor. Öyle bir şey mi?" Diye sordum.

Poyraz ise hafifçe başını salladı. "Tam olarak dizilerde gördüğün gibi olmasa da yakın... Evet, MİT'de her şey gizlidir. Hiç kimse ajan olduğunu asla belli edecek davranışlarda bulunmaz. Bu gizli bilgidir, bilinmemesi büyük bir önem taşır." Dedi.

Yüreğime başka bir ağırlık daha çökmüştü...

Poyraz yüzümdeki üzüntüyü görmüş olacak ki yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Alisa'm, çok yanlış bir zamanda yanıma aldım seni... Azra'ya ve Kağan'a kızma olur mu? Onlara orada kızdım ama haklıydılar. Şu operasyon bittikten sonra almalıydım! Eğer o silahı kafana dayamasaydın seni yanıma almayacaktım. Şimdi ne bok yiyeceğim bilmiyorum. Önceden beni bekleyen bir yakınım yoktu, şimdi sen varsın! Korkacaksın, şimdi bile korkuyorsun! Ne yapacağım bilmiyorum..."

Poyraz numaradan intihara kalkıştığımı bilmiyordu... Duysa belki de bana çok kızardı! Yanaklarım utançla yandı.

"Hiç kızarmasın o güzel yanakların! Bana numara yaptığını biliyorum! Gerçekten intihar etmediğini anlamadım mı sandın? Ben seni senden iyi tanıyorum yavrum." Şaşkınca ona baktım.

Nasıl anlamıştı?

Hemen itiraz ettim. "Hayır, hiç de bile! Ben gerçekten canıma kıyacaktım!" Kahkaha attı.

"Alisa'm, beni mi kandırıyorsun? O an yemiştim bunu, mantıklı düşünememiştim. Geçen sefer de intihar etmeye kalkınca korkmuştum. Azra bana hiçbir şey söyleyemedi. Onu da kandırmışsın. Senin odana geldiğimde odanda yoktun. Sonra bahçeye indim, yerdeki fuları gördüm. Hemen bizimkileri aradığımda Azra bana korkuyla her şeyi anlattı. Ben ise hemen bizim uçurumumuza gittim, nasıl korktum bilemezsin... Araba yaklaşınca belindeki silahı çıkardın. Bunları o an mantıklı düşünememiştim. Korkuttun beni, sana bir şey olacak sandım!" Yanağımı okşadı. "Sonradan anladım... Sen var ya sen, öyle fenasın ki! Özüne dönmeye başladın!

Bakışlarımı kaçırdım.

"Bana kızmadın mı?"

Poyraz tebessüm etti.

"Sana kavuşmak için fırsat arıyordum, kızmam mümkün mü?" Saçımı okşadı. "Sadece geceleri gelip öpebiliyordum o güzel yüzünü... Senin haberin bile olmuyordu. Bazen uyanıp rüya sanıyordun, bana sıkıca sarılıp ağlıyordun. O an kalbimin parçalara ayrıldığını sana nasıl anlatayım be kadın? Öyle sıkı sarılırdın ki, ben de gece boyunca seni izlerdim."

Ona sokuldum.

"Ben seni çok bekledim Poyraz... Çok bekledim! Öldü dediklerinde inanmadım. O ölmedi dediğimde bana kimse inanmadı."

Burnumun ucuna küçük bir buse kondurdu.

"Sen benim diğer yarımsın. Senin canın yansa ben hissederim. Ölmediğime inandın, benim ortaya çıkmam için çok dua ettin. Güzel kalpli kadınım benim..."

Gülümsedim ve gözümde biriken yaşları elimin tersiyle sildim.

Gerçek olduğuna inanmak çok zordu...

Her Cuma mezarına gitmeyecektim. Artık bitmişti! Artık yanımdaydı...

Poyraz'la uzunca sarıldık. Saat geç olduğu için ikimize de çok uğraşmadan sandviç yaptım. Zaten uykum vardı. Yukarı çıkıp huzurla uyumak istiyordum.

"Ben tuvalete gideceğim."

Poyraz bana baktı.

"Sola dönünce göreceğin ilk kapı."

Başımı salladım.

Mutfaktan çıkarken mutlulukla gülümsüyordum. Poyraz'ın yaşaması hayatımın en büyük mucizesiydi!

Tuvalete girdiğimde işlerimi çabucak hallettim. Bir an önce sevdiğim adamın yanına gitmek istiyordum.

Tuvaletten çıktığımda çarptığım omuzla birlikte acıyla geri çekildim.

Nida alayla tebessüm ediyordu.

"Senin ne işin var burada?!" Diye sesimi yükselttim.

"Ben bu evde yaşıyorum. Asıl senin ne işin var?" Dedi.

Göz devirdim. Bu kadınla uğraşmak istemiyordum!

Tam geçip gidecektim ki kolumu tuttu.

"Operasyon Irak'ta olacak, dağda... O sana bir ay dedi ya hani, seni üzmemek için... Orada kalma süresi çok daha uzayacaktır. Bakmışsın o bir ay, olmuş sana beş ay! Hatta bir bakmışsın ki, sonucu ölüm..." Donup kaldım. "Operasyon şu ana kadar gittikleri arasında en tehlikelisi, haberin olsun." Kulağıma fısıldadı ve geri çekildi.

Korkuyla çarptı kalbim...

Nida gözden kaybolurken ben çoktan ağlamaya başlamıştım...

Koşarak yukarıya çıktığımda hızlıca odaya girdim.

Poyraz koltuğa uzanmış, gözlerini kapatmıştı.

Bakışları bana döndüğü sırada hemen doğruldu.

"Gzamşine?!"

Onun dizlerine oturduğumda bana sıkıca sarıldı. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu.

"Ne oldu?!"

Konuşacak hâlim yoktu, yalnızca ağlıyordum...

Araya kaçan küçük küçük hıçkırıklar konuşmamı engelliyordu.

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde yüzümün her karesini öptü. Beni göğsüne bastırıp ben sakinleşene dek uzun saçlarımı okşadı.

En sonunda titrek bir nefes verdim.

"Alisa'm, iyi misin? Ne oldu iki dakikada?!"

Yutkunamadım. "De-Dedi ki o kız..." Boğazımı temizledim. "Tehlikeli bir operasyon, Irak, belki ölecek!" Cümle bile kuracak durumda değildim.

Poyraz sinirle dişlerini sıktı. Neyse ki beni anlamıştı.

"Nida dedi değil mi?!" Bağırdığında onu başımla onayladım. "Geri zekalı! Aptal kız, aptal!"

Bu kadar sinirlendiğine göre söyledikleri doğruydu...

Bir hançer saplandı kalbime...

Ağlamam şiddetlenirken Poyraz beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hüngür hüngür ağladım...

Deli gibi, hıçkıra hıçkıra feryat ettim...

"Tamam, tamam..." Poyraz boynumu öptü. "Ben sana yalan söyler miyim hiç? Laz kızım benim... O seni korkutmak için öyle söylemiş. Bana bir şey olmayacak. Döndüğümde de düğünümüzü yapacağız. Tamam mı yavrum? Boşuna üzme kendini..." Dedi.

Sevdiğim adamın sakallarını okşadım.

"Yalan söyleme bana! Kandırma beni! Kötü şeyler olacak, ben biliyorum!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Alisa!"

Beni uyardığında ofladım. Korkuyordum işte! Nida beni çok kötü korkutmuştu!

"O asalaktan gidip bunun hesabını soracağım. Seni ağlatmanın hesabını verecek bana!"

Çok öfkeliydi...

Onun kucağına iyice yerleştim.

Acıyla hıçkırdım. "S-Sana bir şey olmayacak değil mi *sevgilim*?" Diye sordum titreyen sesimle...

Poyraz burukça gülümsedi.

"Senin o sevgilim diyen ağzını yerim lan yerim!"

Yaklaşıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

Bu sefer kaçmadım ondan... Onu yeniden kaybetme korkusu dolmuştu içime! Bunu düşündükçe bile nefes alamıyordum!

Poyraz dikkatle ayağa kalktığında beni sıkıca tutmuştu.

Onun kucağında huzurla kollarımı boynuna sardım. Dudaklarımı onun yanağına bastırdığımda hâlâ hıçkırıyordum.

Poyraz beni yatağa bıraktığında geri çekildi.

"Ben birazdan geleceğim. Sen beni bekle, tamam mı güzelim?"

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım. O kıza hesap sormaya gideceğini çok iyi biliyordum.

Onu yakalarından tutup kendime çektim. Burunlarımız birbirine değdiğinde hafifçe dudaklarımı araladım.

"G-Gitme..."

Poyraz gözlerime baktığında bana kıyamadı.

Yanıma uzandığında yorganı üstümüze çekti. Birbirimize yapıştığımızda hâlâ ağlamaklıydım.

Poyraz beni göğsüne çekmişti. Saçımı kaç kere öptüğünü bile sayamadım... Onu o kadar çok seviyordum ki, bir daha kaybetmekten çok korkuyordum.

"Allah'ım, ne olur onu koru..."

İçimden ettiğim tek dua bu olmuştu...

***

Sabah Nida ve Engin kahvaltıyı hazırlamıştı. Nida denen kızın yüzüne bile bakmıyordum.

"Azra hâlâ uyanmadı mı?" Diye sordu Barlas.

"Uyanmadı sanırım." Dedi Engin.

Kağan'ın bakışları anında bu iki adamı buldu. Kaşları çatıldı.

"Biriniz bakın da gelin." Umursamıyormuş gibi yapsa da buna kendi de inanmıyor gibiydi.

"Bana ne lan! Senin sevgilin değil mi? Git bak!" Diye homurdandı Engin.

Nida'nın yüzü anında düştü.

Kimseden hayır gelmeyeceğini anlayan Kağan ayağa kalktı.

Dün gece içmiş olmalıydı. Salonda bitmiş rakı şişeleri hâlâ duruyordu. Kağan inanılmaz yorgun gözüküyordu.

"Ben bakardım." Dedi Nida.

"Benim sevgilim ya, ben bakarım." Kağan'ın sesi alaycıydı.

Nida mosmor olduğunda gülmemek için kendimi sıktım.

Çayımdan bir yudum alırken Poyraz da yanıma oturmuştu.

"Ee yenge, sevdin mi evi?" Diye sordu Barlas.

Tam ağzımı açacakken merdivenlerden gelen sesle birlikte korkuyla arkama baktım.

Kağan hışımla aşağıya inmişti.

"Azra yok!" Diye bağırdı.

Herkes dehşetle ayağa kalktığında Kağan öfkeyle koltuğa tekme attı.

"Azra yok lan, Azra yok!" Diye gürledi.

Barlas kaşlarını çattı. "Banyodadır belki?" Kağan'ın öfkesi dinmiyordu.

"Ne banyosu lan, ne banyosu?! Eşyalarını almış, valizi de yoktu! Gitmiş lan, bırakmış beni!" Delirmiş gibiydi...

Poyraz hızla telefonunu çıkardı.

"Buluruz aslanım, korkma!"

Kağan öyle bir bağırıyordu ki, ben bile ürkmüştüm.

"Gitti, kaçtı benden! Kim bilir nerede?" Koltuğu kırana kadar tekme attı. "Gitti! Azra'm gitti, sevdiğim kadın gitti!" Diye acıyla bağırdı..

Kağan'ın perişan hâline çok üzülmüştüm.

Bakışlarım Nida'ya kaydığında gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Unutamamış..." Diye fısıldadı kendi kendine.

Bunu yalnızca kendisinin duyduğunu sansa da ben de duymuştum.

Kağan acıyla yere çöktü.

"Gitti..."

Kağan aynı şeyi defalarca fısıldadı...

Azra gitmişti...

4064 Kelime...

SINIR: 2.55K VOTE 580 YORUM

Çook uzun bir bölüm oldu. Oy vermeyi unutmayın. Çok oy = çok kelime!

Gençler kesinlikle Azra&Kağan için ayrı bir kitap yazmayı düşünmüyorum.

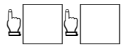
Bunu kolay sanıyorsunuz ama gerçekten çok zor. Yeni bir kitaba başlamak, her şeyi sıfırdan almak zahmet istiyor. Azra&Kağan için bunu yapmayacağım, onları sadece burada okuyacaksınız.❣

Oy veren ve yorum yapan herkese çok teşekkür ederim. Sevildiğinizi unutmayın!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Barlas da söze girdi.

"Kağan sabahtan beri ağzımıza sıçıyor! Haydi yengem, uğraştırma bizi. Bak sonra zorla kucağıma alırım, öyle gideriz buradan!" Dedi.

Kağan kaşlarını çattı. "Ne kucağı lan? Kucak mucak anlamam, bir de yenge diyor piç!" Diye bağırdı.

Barlas sırıtırken ben de güldüm. Burada yüzü asık olan tek bir kişi vardı; Nida...

"Barlas benim kardeşim. Ben ona güveniyorum. Aramızdaki ilişkiye karışamazsın Kağan!" Sesimi yükselttim.

Kağan sinirle güldü.

"Azra beni sinirlendirme!" Aniden kolumu tuttu.
"Yürü, gidiyoruz!"

Onu ittim. "Hiçbir yere gelmiyorum! Kararlarıma saygı duy Kağan Kutluay! Ben senin oyuncağın değilim! Dün benden nefret ediyordun, senin sadece..." Ardından sustum.

Kaşlarını çattı.

"Azra, zorlama güzelim! Eve geçince konuşuruz!" Hâlâ beni çekiştiriyordu!

Herkes bizi izliyordu.

"Kağan, bırak! Burada kalmak istiyor görmüyor musun? Seni istemeyen birini isteyemezsin!" Dedi Nida.

"Ben onu istiyorum, anlıyor musun Nida? Ben onu köpek gibi istiyorum!" Diye gürledi Kağan.

108K olduk!🔥

Bunun şerefine kesit sizlerle!💥

Bu kesit de Kağan ve Azra içindi...

Sizleri sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

8 "Yara"

AZRA

Mardin'e dönmüştüm...

Ne yazık ki buradan kurtuluşum yoktu. Aileme uzak bir yerden ev kiralamıştım.

Sakin adımlarla eşyalarıyla birlikte kiraladığım evi dolaştım.

Çok lüks bir yer değildi. Gayet sade bir aile evine benziyordu. Gelenim gidenim de olmayacaktı.

Bundan sonra yalnız yaşayacaktım.

Kağan'ın sözleri çok ağrıma gitmişti. Bizim aşkımız sadece basit bir hoşlantıdan ibaret değildi!

Artık onu görmek istemiyordum!

Nida ona sokuldukça sinirlerim tepeme çıkıyordu! Bir de utanmadan yanağından öpmüştü! Benim gözlerimin önünde! Sonuçta ben onun bir zamanlar sevgilisiydim!

Acıyan boğazımla birlikte yüzümü buruşturdum. Mutfağa geldiğimde kenardaki suyu görünce rahat bir nefes vermiştim.

Dolabın kapağını açtığımda iğrenip tekrar kapattım.

Bardaklar pisti!

Bardakları görünce suyu içmekten de vazgeçmiştim.

Sıkıntıyla kendime seçtiğim odaya yürüdüm. Hiç markete gidesim yoktu.

Yatıp dinlenecektim. Gece boyunca uyuyamamıştım . Nida'nın yüzünü görmek istemiyordum! Kağan'la rahat rahat yalnız kalabilirlerdi!

Adam zaten beni sevmediğini söylüyordu. Ben de kendi kendime umutlanmıştım işte!

Kimsem kalmamıştı...

Annem, babam, kardeşlerim...

Yoktu!

Sevdiğim adam, beni asla bırakmayacak dediğim adam...

O da yoktu!

Yorgunca kendimi yatağa bıraktım. Ağlamaktan şişmiş gözlerime bakmaya korkuyordum. Dağılmıştım... Kağan tek bir sözüyle beni yıkmıştı. Bütün umutlarım tükenmişti.

Duyduğum sesle birlikte korkuyla yataktan kalktım.

Ne oluyordu lan?!

Hızla silahımı aramaya başladım.

"Nereye koydum, Allah kahretsin!"

Ben silahlarımı asla yanımdan ayırmazdım!

Adım sesleri gittikçe yaklaşırken kapımın arkasına saklandım.

Çok iyi derecede dövüş eğitimim vardı. Elimde silahım olmasa bile karşımdaki adamın boynunu kırmasını bilirdim.

Kapım hışımla açıldığında hızla içeriye giren adamın boynuna yapıştım.

Ansızın bana dönmesiyle birlikte donup kaldım.

"Azra!"

Ellerimi bile çekemedim...

Kağan beni belimden tutup kendisine çekti. Burnunu saçlarıma sürttü.

"Ulan ne yapıyorsun sen, ne demek ev kiralamak?! Delirtmek mi istiyorsun beni?!" Başını boynuma gömdü.

Şaşkın şaşkın kapıya bakarken herkesin gelmiş olduğunu gördüm.

Gerçekten hemen gelmişler miydi?

Devletin bizim için her zaman ayırdığı bir özel uçak olurdu. Özel uçakla gelmiş olmalıydılar zira bu kadar çabuk gelemezlerdi!

Hızla ellerimi Kağan'ın boğazından çektim.

"N-Ne yapıyorsun?" Diye sordum hayretle.

Ben yokluğumu bile fark etmez diye düşünüyordum!

"Korktuğum başıma geldi... Ne demek Mardin'e dönmek! Buraya nasıl dönersin? Burası sana iyi gelmez!"

Sesi boğuk çıkıyordu.

Ailem benim burada olduğumu bilse öldürürlerdi... Öldürsünler dedim kendi kendime, yaşamamın kime ne faydası olmuştu ki?

"Artık Mardin'de yaşayacağım Kağan! Kesin kararımdır!"

Kağan başını boynumdan kaldırdı.

"Anlamadım?"

Sert sesine aldırmadım.

"Artık burada yaşayacağım." Dedim.

Kağan alayla güldü. Kendi kendine gülüp sakinleşmeye çalıştı.

"Tek başına burada yaşayacaksın, öyle mi?" Onu başımla onayladım.

Kağan delirmiş gibiydi...

Belinden silahı çıkarıp pencereye defalarca ateş etti...

İnanamayarak cama bakıyordum... Bu adam ne yapıyordu?!

"Burada nasıl kalacaksın lan?! Camları bile kurşun geçiriyor! Delirtme beni da delirtme!" Diye gürledi Kağan.

Yaptığına hayret etmiştim... Odadaki pencere artık yoktu!

Nida'nın yüzünün asıldığına şahit olmuştum.

"Neden bunu yaptın?! Ben nasıl bu odada kalacağım?" Diye kızdım.

"Kalmayacaksın güzelim, sen bu evde kalmayacaksın!" Dedi Kağan.

Nasıl da kendinden emindi!

Sinirle onu ittiğim sırada Poyraz içeriye girdi.

"Azra saçmalama güzelim! Haydi al eşyalarını, eve dönüyoruz! Ben seni burada bırakmam." Omuz silktim.

"Poyraz, bunu yapma! O eve dönmek istemiyorum! Ben artık tek başıma yaşayacağım!"

Barlas da söze girdi.

"Kağan sabahtan beri ağzımıza sıçıyor! Haydi yengem, uğraştırma bizi. Bak sonra zorla kucağıma alırım, öyle gideriz buradan!" Dedi.

Kağan kaşlarını çattı. "Ne kucağı lan? Kucak mucak anlamam, bir de yenge diyor piç!" Diye bağırdı.

Barlas sırıtırken ben de güldüm. Burada yüzü asık olan tek bir kişi vardı; Nida...

"Barlas benim kardeşim. Ben ona güveniyorum. Aramızdaki ilişkiye karışamazsın Kağan!" Sesimi yükselttim.

Kağan sinirle güldü.

"Azra beni sinirlendirme!" Aniden kolumu tuttu.
"Yürü, gidiyoruz!"

Onu ittim. "Hiçbir yere gelmiyorum! Kararlarıma saygı duy Kağan Kutluay! Ben senin oyuncağın değilim! Dün benden nefret ediyordun, senin sadece..." Ardından sustum.

Kaşlarını çattı.

"Azra, zorlama güzelim! Eve geçince konuşuruz!" Hâlâ beni çekiştiriyordu!

Herkes bizi izliyordu.

"Kağan, bırak! Burada kalmak istiyor görmüyor musun? Seni istemeyen birini isteyemezsin!" Dedi Nida.

"Ben onu istiyorum, anlıyor musun Nida? Ben onu köpek gibi istiyorum!" Diye gürledi Kağan.

Şaşkınca sevdiğim adama baktım.

Ona bir günde ne olmuştu?

Nida'nın yüzü asıldı.

"O seni aldattı! Boynuzların buradan bile görünüyor!" Neredeyse ağlayacaktı...

Tam ağzımı açacaktım ki Kağan beni arkasına çekti.

"Demek ki ben boynuzlarımla çok mutluyum! Sana ne lan sana ne!" Dedi.

Göz devirdim. "Ben Kağan'ı aldatmadım! Ben sadece istemeyerek nişanlandım!" Diye bağırdım.

Engin gülümsüyordu. Bana göz kırptı.

"Biz çıkalım, bu iki aptalın konuşacakları vardır." Dedi.

Nida başını olumsuz anlamda salladı.

"Ne konuşacaklar? Azra'nın nişanında ne hissettiğini mi?"

Sabrım iyice taşıyordu!

"Hayır! Senin bizi ayırmak için o fotoğrafları Kağan'a nasıl gönderdiğini konuşacağız!" Dedim öfkeyle.

Nida itiraz etti.

"Ben bir şey göndermedim!"

Kağan araya girdi.

"Yeter!"

Nida hızla evi terk ettiğinde rahat bir nefes verdim.

Alisa'yla göz göze geldik.

"İsterseniz ben onunla konuşayım... Sizin konuşmanız etkili olmuyor. Kadın kadının hâlinden anlar." Dedi.

Poyraz başını salladı.

"Gel Kağan, biraz konuşsunlar. Eminim ki Alisa onu ikna edecektir."

Kağan gözlerime baktı. "Siz gidin, biz burada kalacağız." Kararım kesindi!

O eve, o kızın olduğu eve dönmeyecektim!

"Kağan, sadece birkaç dakika sürecek. Merak etme kaçmaz. Biraz özel konuşsak iyi olur. Malum kızı üzmüşsün, sana küsmüş!" Dedi Alisa.

Kağan tam bir şey diyecekti ki sustu.

Odadan çıktığında Alisa içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

"Alisa ben gelmek istemiyorum! Ne olur beni zorlama... Nida'dan hiç hoşlanmıyorum! Gözlerimin önünde sevdiğim adamı öptü!" Dedim sinirle.

Alisa sırıttı.

"Gelmeyeceksin zaten!"

Anlamayarak ona baktım.

"Anlamadım?"

Yavaşça koluma dokundu.

"Ben Poyraz'a gidelim diyeceğim, sen merak etme. Bu gece birlikte kalın. Sadece ikiniz! Sakın ikna olma, bu evde kalacağım diye inat et! O zaten burada kalacaktır. Başbaşa bir gün geçirin..."

Hayretle karşımdaki kadına baktım.

"Ben ondan kaçıyorum zaten! Beni sevmediğini söyledi! Benimle öylesine birlikte olduğunu söyledi!"

Alisa alayla gülümsedi. "Yalan söylüyor! Sen de inandın öyle mi?" Bana yaklaştı. "Seni evde göremeyince koltuğu kırdı! Öyle bir bağırıyor ki! Sevdiğim kadın gitti, Azra'm gitti diye diye kendini yırttı!"

Dudaklarım şaşkınca aralandı.

Alisa ciddi miydi?

"Gerçekten mi?"

Gözlerim dolmuştu...

Bana sevdiğim kadın mı demişti? Hâlâ seviyor muydu beni?

Ansızın kapı açıldı.

"Azra yeter! Haydi gidiyoruz, acele et!"

Kağan beni kucağına aldı. Korkuyla kollarımı boynuna sardım. Alisa bana göz kırptı.

"Kağan bırak kızı! Onu zorlamayın! Görmüyor musun burada kalmak istiyor!" Dedi Alisa. "Ona biraz zaman vermelisin."

Kağan gözlerime baktı.

"Burada kalmak istiyor musun?" Evet dercesine başımı salladım. "Peki, madem öyle..." Saçımı kenara çekti. "Ben de burada kalayım."

Alisa haklıydı!

Bakışlarım ona dönerken başını gizlice hayır anlamında salladı. Ben de Kağan'a döndüm.

"Kalma, istemiyorum!" Dedim.

"Kalacağım dedim, uzatma!" Kağan ısrarcıydı.

Alisa bu sefer başını olumlu anlamda salladı. Poyraz'ın onu izlediğini gördüm. Poyraz da kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve güldü.

"Biz gidelim o zaman," Alisa, Poyraz'a döndü. "İkisi biraz konuşsun. Belli ki henüz konuşacakları bitmemiş."

Poyraz onu başıyla onayladı.

Alisa'yla Poyraz evden çıktığında Kağan birini aradı.

"Alo, Barlas?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bugün Nida'yı eve kitleyin, sakın buraya gelmesin. Odasından çıkmasın mümkünse! Eğer buraya gelirse çıranızı yakarım, ona göre!" Deyip telefonu kapattı.

Dudaklarımda kocaman bir tebessüm oluştu.

Nida'yı istemiyordu!

Ardından bana döndü. Hemen kendimi toparlayıp suratımı astım. Yanıma gelince ellerimi tuttu.

"Ben eşeklik ettim, hatalıyım biliyorum..." Derin bir nefes verdi. "Geçmişimiz hakkında saçma sapan şeyler söyledim! Sadece hoşlandım, sevmedim dedim..."

Kağan'a bakarken gözlerimden kalpler çıktığına yemin edebilirdim. Adam bildiğin benim gönlümü almaya gelmişti! Hem de pişman olmuştu!

"Madem sevmiyordun, neden iki yıl boyunca beni kullanmaya devam ettin? İki yıl! Sevmiyorsan ayrılabilirdin!"

Kağan kaşlarını çattı.

"Ulan seni sevmesem iki yıl sana nasıl katlanacaktım?"

Dudaklarım şaşkınca aralandı.

"Bana nasıl mı katlanacaktın?" Ona arkamı döndüm. "Mükemmel bir kadınım! Asıl ben sana katlandım! Benim gibi güzelini nerede bulacaksın?" Ardından alayla güldüm. "Nida var tabii!"

Kağan yüzünü buruşturdu.

"Nida'yı sevmediğimi biliyorsun!"

Onun yüzüne bakmadan yastığımı ve yorganımı aldım.

"Nereye?"

Salona geldiğimde kenarı kırık olan koltuğa üzüntüyle baktım.

"Ne güzel odada yatacaktım! Kırdın pencereyi! Hava da soğuk!" Diye söylendim.

Yastığı ve yorganı koyduktan sonra koltuğa uzandım.

"Bugün hiç uyumadım. Biraz dinleneceğim. Bu sırada ne yapıyorsan yap, yeter ki bana dokunma!" Dedim.

Ona arkamı döndüm.

Gözlerimi kapattığım sırada saçımda hissettiğim baskıyla birlikte hayretle gözlerimi açtım.

Kağan saçımı öpmüştü!

Hem de tam bir yıl sonra!

"Azra'm..." Elimi tuttu. "Ben öyle söylemek, seni kırmak istemedim. Sadece kızgındım, yoksa seni incitmek istemezdim." Gözlerimi kıstım.

Bu adama neler oluyordu böyle?

Anlamayarak ona baktım. "Ne oldu sana? Yüzüme bile bakmıyordun... Ben beni sevmediğine bu kadar çok inanmışken, şimdi beni bırakmıyorsun..."

Kağan yavaşça elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Sen o gün silahsız çıktın ya hani..." Boğazını temizledi. "Hani yerimizi tespit ettiler sandığımızda... Silah sesini duymana rağmen dışarıya silahsız, savunmasız çıktın!" Elini yanağıma koydu. "Korktum Azra... Bildiğin intihar girişimiydi bu! Kendini öldürtmek için dışarıya çıktın! Ya gerçekten teröristler kapımızda olsaydı? Teslim olmak zorunda kalacaktın! Öldüreceklerdi seni..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı. "Ben buna dayanamazdım kadın... Ben buna dayanamazdım!" Dedi.

Üzüntüyle derin bir iç çektim. "Çünkü yoruldum... Ailesiz olmaktan, sevilmemekten, şu hayatta kimsesiz kalmaktan yoruldum!" Gözlerim

dolmuştu.

Kağan aniden üzerime çıktı.

Dudaklarını alnıma bastırdığında içim eridi...

"Ben varım, bizimkiler var, seni gerçekten seven herkes yanında!"

"Ama sen değilsin! Ben yalnızca seni istiyorum, görmüyor musun Kağan? Ben sensiz ölüyorum, sen yüzüme bakmadıkça ölüyorum! Beni hiçe saymandan bıktım artık!"

Kağan yavaşça boynumu öptü.

"Ben de sensiz çok mutlu değilim. Eğer beni aldatmasaydın seni asla bırakmazdım, bunu sen de biliyorsun!"

Hâlâ beni suçluyordu!

Hafifçe doğruldum.

"Ailem beni zorla verdi! Babam eğer nişanda gülmezsen seni ölmekten beter ederim dedi! Beni kimse savunmadı! Bu kız evlenmek istemiyor diye haykıracak bir annem veya kardeşim olmadı! Mecburen gülmek zorunda kaldım, içim kan ağladı benim! Daha yediğim dayak tazeydi be! Ne yapsaydım, ha söyle?! Ağlasam babam beni vururdu! Kaçıp gittim, o adamla evlenmeyeyim diye... Kendime bir yol çizdim. O yüzüğü nehire attım!" Onu yakalarından tuttum. "Sana nişanlım var diyemezdim... Sevmezdin o zaman beni, ben seni kaybetmeyi göze alamazdım! Ne olur artık bana aldattın deme... Ben seninleyken tek bir erkeğe bile göz ucuyla dahi bakmadım."

Kağan gözyaşlarımı sildi. Beni göğsüne çektiğinde özlediğim o kokusunu içime çektim.

"Bana yalan söyledin... Gerçeği itiraf etsen ilk başta kendime yediremezdim ama sonradan kabullenirdim..." Kahkaha attım.

Kabullenmezdi!

"Sevmezdin beni! Yalan söyleme! Öyle bir şeyi bilseydin yüzüme bile bakmazdın!"

Kağan koltuğa uzandığında beni dikkatle tuttu. Üstümüzü örttüğünde şaşkınca ona baktım.

"Artık uyuyalım. Ben de uyuyamadım. Aklım hep sendeydi." Diye itiraf etti.

Söylediklerime cevap bile vermiyordu!

Sinirle onun göğsüne vurdum.

"Kalk yanımdan! İkimiz buraya sığmayız! Ayrıca koltuk sağlam değil! Seni taşıyamaz, hele ikimizi asla!" Dedim.

Kağan sırtımdaki ellerini okşayarak belime indirdi.

Onun üstüne çıktım.

"İn koltuktan!"

Başımı kaldırmamla sevdiğim adamla burun buruna geldik.

Benim nefesim onun dudaklarına çarpıyordu.

"Seni çok özledim Azra, çok özledim!"' Bir anda kollarıyla beni sıkıca sardı. Neye uğradığımı şaşırırken omzumu öptü. "Cennetim, baharım..."

Bunu neden yapıyordu?

"Hani sevmiyordun beni?" Sesim titriyordu.

"Sevmesem kalbim bu kadar ağrır mıydı? Gece sana söylediğim şeylerden sonra uyuyamadım... Yediremedim kendime başka bir adamla nişanlı olmanı! Sikeyim ki gururuma yediremedim! Biliyorum; senin elinde değildi... Aslında aldatmış da değildin, sadece yalan söyledin. Çok büyük bir yalan..." Dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. "Bana koyan yalan söylemen de değildi aslında..." Yavaşça çenemi tuttu ve ona bakmamı

sağladı. "Başka bir adamın yüzüğünü takman... Bana en çok bu koydu! Benden başka birinin seninle nişanlanması... O güzel parmağına başka bir herifin adıyla yüzük takman var ya, çıldırttı beni!" Diye bağırdı.

Gözümden bir damla yaş düştü.

"Dokunmadı bana! Sadece aptal bir yüzüğü mü sorun ediyorsun? Onu nehire attım ben! O zaman seni tanımıyordum bile!"

Kağan gözyaşlarımı sildi.

"Benden öncesi olsa da kıskanıyorum Azra! O gülen fotoğraflarınızı, o herifin sana yiyecek gibi baktığını hatırladıkça deliriyorum!"

Yavaşça koltuktan kalktım. Kağan'ın bakışlarını hissedebiliyordum. Camını kırdığı odaya girdiğim sırada peşimden geldiğini biliyordum.

Kapıyı kapatacağım sırada kapıyı sertçe açtı. Onu umursamadan yatağa uzandım.

Mardin'de havalar soğuktu. Mardin'in soğuğu bana kendini hatırlatmıştı. Hava adeta buz kesiyordu!

Yatağa uzandığım sırada aniden beni belimden yakaladı.

"Şş, burada uyuyamazsın! Üşürsün, çok soğuk!" Göz devirdim.

"Çok umrunda sanki!"

Belimdeki ellerini iteceğim sırada arkamdan bana sarıldı.

Donup kaldığımda yavaşça saçlarımı arkaya çekti.

"İnat etme... Hatalıyım biliyorum. Sen bana bütün kalbini vermişken değerini bilemedim. Seni çok sevdim be kadın, çok sevdim."

Burnumu çektim. "Artık sevmiyorsun demek! Sevsen bana o sözleri söylemezdin! Sadece hoşlandın ya benden, âşık değildin!" Sert sesime aldırmadı.

"Azra yapma... Canım yanıyor, yemin ederim ki canım yanıyor. Seni üzmek beni yaralıyor! O sözleri söylerken seni unuttuğuma inanmak istedim! Unutamadım işte, silemedim kalbimden izlerini!" Diye bağırdı.

Demek beni hâlâ seviyordu...

Onu kalçamla ittiğim sırada beni izliyordu.

"Bundan sonra sen sadece benim ekip arkadaşımsın... Bundan sonra olacak ilişkilerim ise asla seni ilgilendirmeyecek zira sadece arkadaşım olarak kalacaksın!"

Kağan sustu...

Duyduklarını henüz idrak edememişti. Hızla yanından geçip gidecektim ki kolumu tuttu.

"Bundan sonraki ilişkilerin?"

Anlamayarak bana bakıyordu.

Ona cevap vermeden hızla odadan çıktım. Kağan hâlâ idrak edememiş olmalıydı.

Yeniden salona geldiğimde onun sesini duydum.

"Azra!"

Öyle bir gürledi ki gülmemek için kendimi zor tuttum.

Demek beni kıskanıyordu...

Sırıttım...

Kağan sinirden kuduruyordu. Dayanamayıp küçük bir kahkaha attım. Öyle öfkeli adımlarla yanıma gelmişti ki, resmen burnundan soluyordu!

"Sen daha çok çekeceksin Kağan Bey! Bana o sözleri söylemeden önce düşünecektin!"

Kendi kendime mırıldandım...

İnanılmaz keyfilenmiştim!

ALİSA

Yeniden özel uçağa bindiğimizde Poyraz pilotla bir şeyler konuşuyordu.

Bakışlarım Barlas'ı bulunca sinirli olduğunu fark ettim. Öfkeyle ayağını yere vuruyordu. Hırsla telefonuna bir şey yazıyordu. Kaşları çatıktı.

Nida onun yanında oturuyordu. Gelmemek için dirense de Poyraz'ın tehditiyle birlikte gelmek zorunda kalmıştı. Onun da suratı asıktı.

Poyraz yanıma oturduğunda kemerlerimizi takmıştık.

Bakışları Nida ve Barlas'ı buldu. Engin telefonuyla oynuyordu. Etrafına pek bakmıyordu.

"Ne oldu bunlara?" Dedi Poyraz.

Poyraz, Nida'ya çok sert çıkışmıştı.

"*Eğer bir daha sevgilime en küçük bir ima dahi yaptığını görürsem, eğer bir boka daha burnunu sokarsan seni bu ülkeden gönderirim! MİT'in kapısından bile geçemezsin! Duydun mu lan beni? Ülkeye adım attırmam sana! Ona göre ayağını denk alacaksın!"*

Nida'nın yerinde olmak istemezdim... Hiç kimse ondan haz etmiyordu.

"Samsun'a gelmek istemiyorum." Nida sonunda söyleyebilmişti. "Burada kalmak, kafa dinlemek istiyorum."

Derin bir sessizlik oldu.

Ardından Barlas sinirle kahkaha attı.

"Lan senin amacın ne? Nesin sen, neyine güveniyorsun?" Hâlâ gülüyordu. "Burada mı kalacaksın? Seni istemeyen adamın olduğu şehirde mi

duracaksın?" Başını iki yana salladı. "Allah'ım sen sabır ver! Azra ve Kağan'ı ayıramadın! Görmüyor musun? Kağan seni istemiyor! Anla artık, anla ulan anla!"

Barlas adeta kükredi...

Herkes şaşkınca ona bakıyordu.

Neden kıza patladığına anlam veremedim. Sinirini ondan çıkarıyor gibi bir hâli vardı.

"S-Seni ilgilendirmez!" Nida'nın gözleri dolmuştu.

"İlgilendirmesin de zaten! Senin saçmalıklarından bıktık artık görmüyor musun? Sadece ortalığı karıştırıyorsun, başka bir boka yaradığın yok!" Diye bağırdı Barlas.

Nida ne diyeceğini bilemedi. Sustuğunda ondan uzaklaştı. Cama iyice yaklaştığında telefonunu ve kulaklığını çıkardı.

"Barlas!" Poyraz onu sertçe uyardı.

Barlas sustuğunda sinirle telefonunu yanına fırlattı. Yüzünü ellerinin arasına aldığında gerçekten de başka bir şey olduğuna emin oldum.

Sonradan anlamıştık ki eski kız arkadaşıyla kavga etmişti. Ondan dolayı da Nida'ya patlamıştı.

Nida için gerçekten üzgündüm. Ne kadar kötü bir insan olsa da insan yine de üzülüyordu...

***

"Sen var ya sen, muhteşemsin güzelim."

Poyraz önündeki yemekleri açlıkla yiyordu. Söz verdiğim gibi ona sarma ve sütlaç yapmıştım.

Saat gece on ikiye geliyordu. Herkes yemeğimi beğenmişti. Poyraz dayanamayıp tekrar yemeye başlamıştı.

Sevgiyle onu izlerken dayanamadım ve ona sarıldım.

Onun başını göğüslerime bastırdım.

"Çok mu özledin sen beni?" Diye mırıldandım.

Poyraz keyifle başını göğüslerime yasladı. Burnunu göğüslerimin arasına sürttü.

"Özledim, en çok da memelerini..." Dedi.

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Sevdiğim adamın saçlarıyla oynadım.

"Arsız seni!" Diye kızdım.

Poyraz ayağa kalktığında elimi tuttu.

"Dışarda şöyle güzel bir kahve içmeye gidelim mi?" Diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum. Odamıza gitsek daha iyi olacak."

Beni kırmadı.

Onun nasıl yaralandığını, onu kimlerin kaçırdığını öğrenmek istiyordum.

Odaya geçtiğimizde Poyraz merakla beni izliyordu.

"Gel bakalım, sor aklındakileri..."

Yatağa oturduğunda beni kucağına çekti. Büyük ellerini yanağıma yerleştirdi.

Sevgiyle burnumun ucunu öptü.

"Şey ben..." Dudaklarımı ıslattım.

Poyraz başını boynuma gömdü. O kadar özlem doluydu ki öpüşleri, tadını çıkara çıkara öpüyordu.

Kıkırdadım ve onun saçlarını çektim.

"Arsız sevgilim benim... Duracak mısın artık? Aklımı başımdan alıp durma! Sana dayanamadığımı biliyorsun..." Dedim.

Poyraz dudaklarıma uzandığında beni öpmesine izin verdim.

Dudaklarımdaki sıcacık öpücükle birlikte ona sokuldum...

"Bir daha sana sarılamayacağım diye çok korktum Poyraz... Sanırım bir on yıl daha bekleyebilirim sana kavuşmak için..." Ne dediğimi bile bilmiyordum.

Adeta aşkım başıma vurmuştu. Mantıklı konuşamıyordum.

Poyraz saçlarımı okşadı.

"Artık beklemeyeceğiz... Ben geldim, bak yanımdasın... Korkma artık. Sen beni affettin ya, başka bir şey istemem ki..."

Kollarımı onun boynuna sardım.

Poyraz gözlerini kapattı. Kokumu içine çektiğinde hafifçe kıpırdandım.

"Poyraz, artık anlatacak mısın?"

Anlatmak istemiyor gibi bir hâli vardı.

Poyraz en sonunda başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Poyraz, yakışıklım..." Çenesini tuttum. "Bana anlatmak istemediğin şeyler mi var?" Dayanamayıp sormuştum.

Poyraz derin bir iç çekti. "Ağlamandan çekiniyorum... Şimdi hepsini anlatsam deli gibi ağlayacaksın... Seni ağlarken görmek ölümden beter be gülüm." Dedi.

Kalbim korkuyla çarptı.

Gerçekten çok ciddi yaralar mı almıştı? Ürperdim... Ne hissedeceğimi bilemeden öylece onun yüzünü izledim.

Bu konuyu uzatmak istemedim. Aklıma gelen şeyle birlikte geri çekildim.

Poyraz annesinin karşısına nasıl çıkacaktı bilmiyordum.

Kadıncağız oğlum diyor, başka da bir şey söylemiyordu. Kaç kez birlikte ağlamıştık... Zerrin annemi çok seviyordum. Onun beni sevme nedeni de ölen oğlunun sevdiği kadın olmamdı.

Karşısında oğlunu görse, hayal gördüğünü düşünürdü. Poyraz gittikten sonra hastanelere düşmüştü.

"Ailenin karşısına nasıl çıkacaksın Poyraz? On yıl sonra, nasıl hiçbir şey olmamış gibi geri döneceksin? Annem senin adını duyunca bile kahroluyor, o kadına yaşattıklarının hesabını nasıl vereceksin?"

Sesim o kadar aciz çıktı ki, ben bile kendime acıdım.

Benim karşıma nasıl çıkmıştı?

On yıl boyunca veda edemeden gittiği sevdiği kadının karşısına nasıl çıkmıştı?

"Ben yaşattığım her şeyin bedelini ödedim Alisa! Vücudum yara içinde, nasıl acılar çektim bilmiyorsun..." Diye fısıldadı Poyraz.

Titreyen ellerimi yavaşça gömleğinin düğmelerine götürdüm.

O yaraları görmeden rahat etmeyecektim.

Poyraz ellerimi tuttu.

"Şş, uslu dur!" Dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. "O yaraları görmek istiyorum. Bütün yaralarını göster bana, göster ki sarayım hepsini..." Dedim.

Poyraz gömleğini çıkarmama yardım etti.

Göğsüne bakmaya korktum...

"Bakamayacak mısın?" Sesinde hafif bir alay, büyük bir acı vardı.

Bakışlarımı göğsüne çevirdiğimde sertçe yutkundum.

Gördüğüm yaralarla birlikte tokat yemiş gibi irkildim.

Kurşun izleri, bıçak izleri, yara izleri...

Gözlerim dolduğunda elimi o izlerde gezdirdim.

Konuşacak hâlim yoktu...

Bu adam bu kadar acıya nasıl dayanmıştı?

Poyraz aniden beni göğsüne çekti. "Gzamşine, ağlama kurban olayım..." Yutkunamadım.

Bu kadar derin yaralar ve kesikler beklemediğim âşikardı.

Bütün bunları kim yapmıştı, hangi vicdansız yapabilmişti?

Ellerim onun yaralarında gezindi...

Dokunduğum her noktada sanki benim canım yanıyordu.

Kalbinin hemen altında kalan kurşun izini görmemle birlikte titredim.

Kurşun biraz daha ilerleseymiş sevdiğim adamın kalbine isabet edebilirmiş...

Boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu.

Poyraz gerçekten de çok zor şartlar altında yaşamıştı...

Dudaklarımı tam o noktaya bastırdım. Vurulduğu yeri defalarca öptüm...

"Acıyor mu?" Şefkat dolu sesimle birlikte tebessüm etti.

"Senim öptüğün yerde acı kalmaz gzamşine..." Dedi.

Sevdiğim adamın boynuna sarıldım. "Bu yaraların hepsini birlikte saracağız aşkım, sana söz veriyorum ki..." Ardından yüzünü avuçladım. "Sen benim her şeyimsin Poyraz. Seni çok seviyorum, çok seviyorum..." Dedim.

Poyraz saçımı öptü. "Bak neler çektiğime! Seni nasıl yanıma alsaydım? Gözümün nuru, sevdiğim kadın... Ben seni asla kendi isteğimle bırakmadım."

Birbirimize sıkıca sarıldık.

"Tutaste şk'imir..." Diye fısıldadı.

Ay ışığım benim...

Ellerimi yaralarında gezdirirken canım çok yanmıştı.

"Bir daha beni bırakma Poyraz, yalvarırım bırakma..."

Ardından ona sarılıp hüngür hüngür ağladım...

***

Daraldığımı hissederken kendimi dışarıya attım.

Poyraz kızardı belki ama bunu düşünmek istemedim.

Son zamanlarda yaşadıklarım çok ağır gelmeye başlamıştı. Ansızın çıkıp gelen sevdiğim adam aklımı epeyce karıştırmıştı...

Operasyon işini düşündükçe daralıyordum. Poyraz sürekli benden ayrılacaktı. Kimi zaman iki ay, kimi zaman altı ay gelmeyecekti. O zaman ben ne yapacaktım? Nasıl yuva kuracaktık?

Samsun son günlerde iyice soğumuştu. Üstüme aldığım şala sıkıca sarıldım.

Poyraz evde olmadığımı görünce muhtemelen delirecekti.

Biraz daha ilerlerken duyduğum seslerle birlikte korkuyla geriye doğru bir adım attım.

Sesleri dikkatli dinledim. Nida'nın sesini duyduğuma emindim. Hızlı adımlarla arka bahçeye ilerledim.

Barlas ve Nida küçük salıncakta oturuyorlardı.

"Yapma böyle... Benim tek yakınım sendin. Beni gerçekten seven sendin. Son bir yıldır aramız limoni... Çok yoruldum ben Barlas, seni kaybedecek ne yaptım?"

Nida ağlıyordu...

Hemen bir ağacın arkasına saklandım.

Barlas sigarasını dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti içine... "Sabahki mevzu Tuğçe'ye kızdığım içindi. Sana patladım, yeni kavga etmiştik." Ardından Nida'ya baktı. "Bunun için üzgünüm Nida... Ağır sözler söyledim ama sinirliydim."

Nida ellerini izliyordu. "Benim ne günahım var? Ben senin sevgilinle kavga etmeni ister miydim? Neden bana patlıyorsun ki?" Alayla güldü. "Ah tabii! Tuğçe'ye patlamaya kıyamadığın için..."

Barlas göz devirdi.

"Tuğçe'yle ayrılmamızın üstünden iki ay geçti! İki ay boyunca onun peşinden koştum! Bugün bir herifle yakınlaştığını duydum! Ben kızınca da tartıştık. Ona yeterince patladım yani."

Nida küçük bir kahkaha attı. Barlas kaşlarını çatmış onu izliyordu.

"Tuğçe seni aldatmaz ki... Kuzenidir ya da yakın bir arkadaşıdır... Bence boşuna kafana takıyorsun," Nida ayağa kalktı. "Ben uyuyacağım. Bugün çok yoruldum." Diye mırıldandı.

Barlas hızla onun kolunu tutup gitmesini engelledi.

"Kağan seni sevmiyor Nida. O maili sen attın, bunu ikimiz de biliyoruz." Barlas da ayağa kalktı. "Artık Azra'yla aralarını bozmaya çalışma! İkisi de birbirini seviyor, it gibi âşıklar!" Sesini yükseltmişti. "Artık kendine gel, seni eski günlerin hatırına uyarıyorum! Artık sesini kes! İnsanlara zarar vermeyi bırak!"

Nida şaşkınca durdu. Barlas'ın feveran etmesini beklemiyordu zira bu feveranın sebebini anlayamamış olmalıydı. Ben de anlamamıştım.

Ne olmuştu birden bire?

Nida'nın yeniden gözleri doldu. "B-Ben senin gibi şanslı değilim! Sevdiğin kadın seni seviyor, etrafındakiler seni seviyor, mutlusun, huzurlusun..." Ağlamamak için kendini sıktı. "Ya ben? Ya ben Barlas? Beni düşünen, gerçekten seven var mı?"

Nida daha fazla kendini tutamadı...

Numara yaptığını düşünsem de gerçekten üzgün görünüyordu. Gözyaşları hiç sahte gibi değildi.

Barlas, Nida'nın yüzünü avuçladı.

"Bunların sebebi sensin Nida... Herkes seni severken Kağan'a olan aşkın yüzünden herkesi kendinden sen soğuttun!"

Nida yutkundu. Bakışları yeri buldu.

"Belki o beni sever dedim... Mücadele verdim, mutlu olmak istedim!" Diye bağırdı.

Barlas güldü. "Sevgilisi olan bir adamla mı mutlu olacaktın? Kağan seni sevmedi, asla da sevmeyecek." Yavaşça Nida'nın önüne gelen saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu senin için söylüyorum... Gerçeklerin farkına var diye! Üzülme diye..."

Nida'nın suratı iyice asıldı. Kollarını önünde birleştirdi.

"Beni çok düşünüyorsun ya! Vurulduğumda kaç kişi yanımdaydı? Sen yoktun mesela! Ziyaret etmek çok zor geldi... Ah tabii! Tuğçe kızıyordu değil mi? Benimle görüşmeni yasaklamıştı. Gelebileceğin tek şey cenazem olurdu sanırım. Artık zararsız olduğum için o da, Tuğçe Hanım ona izin verirdi diye düşünüyorum!" Diye kızdı.

Barlas yavaşça Nida'nın gözyaşlarını sildi.

Barlas'ın eski kız arkadaşı Nida'yla görüşmesine izin vermemişti. Anladığım kadarıyla Nida ve Barlas önceden yakındı. Barlas da arada kalınca sevgilisini seçmişti.

"Şş, gel buraya..." Barlas hafifçe tebessüm etti. "Sen hastaneye yattığında ben Ankaradaydım. Ondan dolayı gelememiş olabilir miyim?"

Nida kendisine sarılan Barlas'ı itti. Derin bir nefes aldı.

En sonunda dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Yarın büyük bir parti vermeniz gerekecek." Ardından güldü. "Kağan ve Azra, beni istememekte ısrar eden Tuğçe, sen, diğerleri..." Dudaklarını yaladı. "Çok sevineceğinize adım kadar eminim."

Barlas'ın kaşları çatıldı.

"Ne partisi Nida? Operasyona gideceğiz, parti düşünecek hâlimiz mi var?"

Nida kahkaha attı.

"Emin ol olacak..." Gülümsüyordu. "Neden biliyor musun?" Barlas'ın dibine kadar girdi. "Çünkü Nida yarın bu evden gidiyor!" Yeniden kahkaha attı. "İstifamı vereceğim... Artık devlete çalışmayacağım! Artık sizinle olmayacağım. Bir daha beni görmeyeceksiniz." Mutlulukla ellerini çırptı.

"Günün en mutlu haberi bu olmalı! Aslında erkenden söylemeyecektim ama dayanamadım..."

Derin bir sessizlik oldu...

Barlas şok olmuştu. Tıpkı benim gibi... Nida üzgün olsa da mutlu gibi görünmek istiyordu.

"Bu... Bu çok saçma!" Barlas onun kolunu tuttu. "Kızım senin aileni diri diri yaktılar! Buralara gelmek için kendini yırttın! Şimdi vaz mı geçeceksin?"

Nida omuz silkti. "Hayırlısı buymuş, olmadı, beceremedim ben..." Diye mırıldandı.

Barlas yavaşça Nida'nın çenesini tuttu. "Sen işini her zaman çok iyi yaptın. Bunu istemiyorum, sen bize lazımsın! Devletin de bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

Nida geri çekileceği sırada Barlas buna izin vermeden onu kendine çekti.

Göz göze geldiklerinde Barlas onun yanağını okşadı.

"Sabah sana söylediğim sözlere kızdın değil mi? Hepsi benim hatam... Özür dilerim Nida, ben o an sadece-" Nida parmağını onun dudaklarına koyup onu susturdu.

"Dileme Barlas, özür dileme benden..." Diye fısıldadı. "Ben sana güvenmiştim. Beni bu evde seven bir tek sen vardın. Sen de gittin, ben tek kaldım... Benim kalbim en çok buna kırıldı, beni aşağılamana değil..."

Barlas bir elini onun beline sararken diğer elini yeniden yanağına yerleştirdi.

"Tuğçe seni istemedi! Azra'ya yaptıklarını yapmandan korktu!" Derin bir nefes aldı. "Seni savundum ama savundukça bana kızdı. Ne yapsaydım Nida?"

Nida sinirle güldü. "Ben Kağan'ı sevmiştim Barlas! Belki yanlış biriydi ama çok sevdim! Azra'ya ne yaptıysam aşkımdan yaptım..." Dedi.

Barlas onun gözyaşlarını sildi.

"Bu aşk seni mahvediyor, görmüyor musun? Artık seni tanıyamıyorum, ne olur kendine gel... Herkesi kaybediyorsun..."

Nida hüzünle tebessüm etti.

"Ben kimseyi kazanmadım ki kaybedeyim... Hiçbir günahım olmadığı hâlde sadece seni kaybettim... Beni anlayan bir tek sendin ya da ben öyle sandım..."

Gerçekten Barlas'a kırgın olmalıydı.

Barlas onun beline sarıldığında Nida da ona sarıldı. "Özür dilerim, seni yalnız bıraktığım için... Söz bundan sonra her şeyi telafi edeceğim." Nida geri çekildi.

"Hiçbir şeyi telafi etmene gerek yok Barlas... Ben gidiyorum, MİT'e istifa dilekçemi yarın götüreceğim. Bugün sadece müdürlüğe haber verdim, yarın her şey bitecek."

Barlas yeniden Nida'nın gözyaşlarını sildi.

Çok üzülmüştüm... Nida gerçekten üzgündü. Ondan nefret etmeme rağmen ben bile üzülmüştüm. Belki de Barlas vicdan azabı duyuyordu.

"Bitmesin... Kim ne derse desin ben senin yanında olacağım. Sana söz veriyorum ki! Böyle gitme be güzelim..."

Nida hiçbir şey demeden ansızın Barlas'a sarıldı.

"Bana kattığın her şey için teşekkür ederim. Umarım hep mutlu olursun, hoşça kal..."

Nida arkasını dönemeden Barlas onu belinden yakalayıp kendine çekti.

Barlas aniden dudaklarını Nida'nın dudaklarına bastırdı...

Gözlerim şokla açılırken hızla birkaç adım geriye gittim.

Gördüklerime inanamıyordum...

Nida geri çekildiğinde en az benim kadar şaşkındı.

"S-Sen ne yaptın?" Diye hayretle fısıldadı.

Elleri Barlas'ın göğsündeydi.

Barlas alnını onun alnına yasladı.

"Artık Kağan'ı sevmeni istemiyorum."

Barlas da ne yaptığını bilmiyor gibiydi. O da şaşkındı...

Nida yerinden kıpırdayamıyordu.

Barlas geri çekilmedi. Yavaşça sakallarını Nida'nın yanağına sürttü.

Göz göze geldiklerinde Nida hafifçe dudaklarını araladı. Bir şey diyemeyeceğini anladığında dudaklarını geri kapattı.

Barlas onun belini okşarken yeniden dudaklarına yapıştı.

Bu sefer Nida da karşılık vermeye başlamıştı...

Barlas hırsla kızı ağaca yasladığında Nida onun saçlarını okşuyordu.

Daha fazla onları izlemeden sessiz adımlarla içeriye geçtim.

Yakalanacağım diye elim ayağım titremişti! Korkuyla eve girer girmez kapıyı kapattım.

Engin bana döndüğünde kaşlarını çattı.

"Ne oldu yengem? Hayalet görmüş gibisin!"

Telaşla yutkundum. "Şey, dışarda üşüdüm de. Poyraz nerede?" Diye sordum aceleyle.

"Banyodaydı, en son tıraş oluyordu." Demek yokluğumu fark etmemişti... Rahat bir nefes verdim.

Tam yukarıya çıkacakken yanımda gördüğüm kıza döndüm.

"Sen kimsin?"

Turuncu saçlı kız gülümsedi.

"Tuğçe ben, sen de Alisa olmalısın."

Donup kaldım, hiçbir şey söylemedim....

Umarım o değilir diye geçirdim içimden, burada ne işi vardı?

Kapı çaldığında yutkunamadım.

Engin kapıyı açtı. "Ulan nerede kaldın?" Barlas'ın kolunu tuttu. "Bak, burada kim var?" Alayla gülümsedi.

Barlas ve Nida içeriye geçtiklerinde ikisinin de yüzü kireç gibi olmuştu.

Barlas'ın özenle yaptığı saçlarından eser yoktu. Nida'nın yanakları kıpkırmızıydı ve dudakları birazcık şişmişti.

"Canım sevgilim, özür dilerim..." Tuğçe çekinerek gülümsedi. "Sabah kavga ettiğimizde haklıydın. İki ay boyunca seni çok yordum biliyorum..." Ardından kıkırdadı. "Barışmamız için attığın o son mesaj çok tatlıydı, sayfalar dolusu özür dilemiştin." Ardından Barlas'ın göğsüne sarıldı. "Buraya seni affettiğimi söylemek için geldim." Uzanıp Barlas'ın yanağını öptü. "Seni çok seviyorum!" Dedi.

Barlas ne yapacağını bilemedi...

Nida hızla üst kata çıktığında yüzü renkten renge girmişti.

Barlas kaskatı kesilmişti..

Şimdi ne yapacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi bu kızla hayatına devam mı edecekti?

Peki ya Nida? Ona ne olacaktı? Öpüldüğüyle kalacak mıydı?

Benim bile aklım karışmıştı...

SINIR: 2.60K VOTE 600 YORUM

4367 Kelime...

Upuzun bir bölüm sizlerle...

Bu bölümde özellikle Barlas'a olan yorumlarınızı merakla bekliyor olacağım. Yine sizleri şaşırttığımı biliyorum.😈🔥

Emeğe saygı duymayı unutmayın. Oy veren ve yorum yapan herkese teşekkür ederim. Sizleri seviyorum kuzular! ❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👍👍

KESİT

Aniden beni altına çektiğinde hâlâ gülüyordu.

"Şaka yaptım Alisa'm, şaka!"

Dudağımı büktüm. "Hiç şaka gibi değildi! Senin bende gözün var değil mi?" Dediğimde düşünüyormuş gibi yaptı.

Bakışları bana döndü.

"On yıldır sevgilimsin, şurada birkaç ay sonra karım olacaksın. Bir yıl içinde de çocuğumuz olsa..." Ardından başını salladı. "Sanırım sende gözüm var Alisa.." Dedi.

Kıkırdadım...

Ellerimi onun saçlarında gezdirdim.

"Oğlumuz olacak değil mi?" Tehdit edercesine tek kaşımı kaldırdım. Poyraz gülümsedi. Eğer aksini söylerse ona çok kötü kızardım.

İlk sevgili olduğumuzdan günden bu yana bir oğlumuz olsun istemiştik. Hep bunun hayalini kurmuştuk.

Kız çocuk da çok güzeldi ama erkek çocuklarına bir zaafım vardı. Hep bir abim olsun istemiştim. Ondan mıydı bilmiyordum. Kesinlikle ilk çocuğumun erkek olmasını isterdim. Sonra bir kız kardeş olabilirdi.

"Babası gibi, aslan gibi bir erkek!" Diyerek beni onayladı.

Mutlulukla ellerimi çırptım.

İkimize ait bir bebek... Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu.

"Poyraz ben hemen hamile kalmak istiyorum." Dedim.

Ne söylediğimi sonradan idrak ederken yanaklarım utançla yanmıştı.

Poyraz sırıttı. "Hayırdır Alisa'm, ne bu acele?" Alaycı sesine aldırmadım.

"Ben on yıldır seni bekliyorum insafsız! Ne acelesinden bahsediyorsun? Çocuk istiyorum ben!" Diye kızdığımda küçük bir kahkaha attı.

Dudağıma yumuşacık bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Yapalım o zaman..."

Anlamayarak ona baktım.

"Ne yapalım?" Diye sordum.

Alayla cevap verdi.

"Çocuk!"

Yeni bölüm çook güzel haberiniz olsun. Yine bool sürprizli bir bölüm olabilir.

Önceki bölüme gelen oyları arttırıp sınırı geçerseniz iki gün içinde bölüm gelir.🔥

Sizleri seviyorum!❣

INSTAGRAM: rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👍🏻👍🏻

9 "Kavuşmak"

ALİSA

Barlas eski sevgilisine barışmak istemediğini söylemişti. Belli ki aklı çok karışmıştı. Yukarı çıkmaya cesaret edemiyor gibiydi.

Herkes bir şey olduğunu sezse de Barlas hiçbir şey söylemiyordu. Uzaklara dalıyor, ağzını açmıyordu.

Daha fazla burada kalmak istemedim. Odamıza çıktığımda Poyraz'ın banyodan çıktığını gördüm.

Duştan yeni çıktığı için altında sadece havlu vardı.

Bakışlarım göğsünü bulurken yara izleri yeniden gözüme çarptı. Anında kalbim sıkıştı. Zorlukla yutkunmaya çalıştım.

"Gzamşine?"

Gözlerimi göğsünden çektim. Yeni tıraş olmuştu. Eminim ki şimdi mis gibi kokuyordu... Eskiden de o duştan çıkınca ona yapışıp kalırdım. Bir de yeni tıraş olmuşsa o güzel yüzünü öpücüklere boğardım...

Gözlerim doldu...

Eski günlerimizi o kadar çok özlemiştim ki...

Poyraz bana doğru ilerlediğinde aniden koşup onun üstüne atladım.

Beni hemen belimden tutup yakaladı.

Kollarımı boynuna sararken uzanıp yanağını öptüm.

"Çok yakışıklı olmuşsun." Dedim hayranlıkla.

Poyraz tebessüm etti.

"Her tıraş olduğumda aynı sözler..." Diye mırıldandı.

Gülümseyip burnunu ısırdığımda yavaşça kalçamı sıktı.

Kıkırdadım ve yavaşça onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Seni çok özledim Poyraz, hem de çok!"

Bir anda yüzüme çöken hüznü fark etmişti. Bir elini yanağıma yerleştirdi.

"Sen böyle beni her gördüğünde ağlayacaksan işimiz var Laz kızı!" Diye homurdandı.

Başımı boynuna gömdüm.

"Hâlâ rüya gibi geliyor... Uyanacağım diye o kadar çok korkuyorum ki... Sevdiğim adam, kalbim... Ne olur rüya olmasın."

Poyraz saçımı öptü. Beni kendine iyice bastırdı. Kokumu içine çektiğini anlamıştım. Küçük küçük öpücükler bırakıyordu omzuma...

"Rüya mıymış?" Yavaşça geri çekildim. Poyraz çenemi tuttu ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Rüya mı sence?" Sesinde hafif bir alay vardı.

O kadar çok özlemiştim ki onun dudaklarını...

"Rüya olmasın, ben bir daha sensiz yapamam ki..." Diye fısıldadım.

Poyraz yavaşça beni yatağa bıraktı. Başıyla bir yeri işaret ettiğinde anlamadım. Güldü ve saçlarımı işaret etti. Anlamayarak ona baktığımda yavaşça kendi boynunu gösterdi.

Ne demek istediğini anlarken sırıttım.

Yavaşça saçlarımı kenara çektiğimde boynumu öpmesi için ona yer açmıştım. Beyefendi boynumu öpmekten keyif alıyordu. Kendine bir nokta

belirlemişti, sürekli orayı öperdi.

Öyle de yaptı...

Dudaklarını en sevdiği yere bastırdı ve geri çekildi.

Bu öpücükle birlikte adeta sarhoş olmuştum... Öpeceği yeri iyi biliyordu. Tam öptüğü nokta beni en çok etkileyen yerlerden biriydi.

Poyraz en sonunda geri çekilip dolabın kapağını açtı.

"Üstümü giyineceğim. İzlemek istersen hayır demem."

Yastığı ona fırlattım.

"Pis arsız!" Diye kızdım.

Ona arkamı döndüm. İşi bittiğinde yanıma oturmuştu.

"Bakabilirsin." Kolunu belime sardı. "Beni izleseydin keşke... Hiç kızmazdım. Sonra ben de seni izlerdim..."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Poyraz tepkime kahkaha attı. İnanamayarak onu izliyordum. Bu adam ciddi miydi?

"Poyraz, sen azdın mı?"

Dehşetle söylediğim sözlerle birlikte daha çok kahkaha attı.

Aniden beni altına çektiğinde hâlâ gülüyordu.

"Şaka yaptım Alisa'm, şaka!"

Dudağımı büktüm. "Hiç şaka gibi değildi! Senin bende gözün var değil mi?" Dediğimde düşünüyormuş gibi yaptı.

Bakışları bana döndü.

"On yıldır sevgilimsin, şurada birkaç ay sonra karım olacaksın. Bir yıl içinde de çocuğumuz olsa..." Ardından başını salladı. "Sanırım sende gözüm var Alisa.." Dedi.

Kıkırdadım...

Ellerimi onun saçlarında gezdirdim.

"Oğlumuz olacak değil mi?" Tehdit edercesine tek kaşımı kaldırdım. Poyraz gülümsedi. Eğer aksini söylerse ona çok kötü kızardım.

İlk sevgili olduğumuzdan günden bu yana bir oğlumuz olsun istemiştik. Hep bunun hayalini kurmuştuk.

Kız çocuk da çok güzeldi ama erkek çocuklarına bir zaafım vardı. Hep bir abim olsun istemiştim. Ondan mıydı bilmiyordum. Kesinlikle ilk çocuğumun erkek olmasını isterdim. Sonra bir kız kardeş olabilirdi.

"Babası gibi, aslan gibi bir erkek!" Diyerek beni onayladı.

Mutlulukla ellerimi çırptım.

İkimize ait bir bebek... Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu.

"Poyraz ben hemen hamile kalmak istiyorum." Dedim.

Ne söylediğimi sonradan idrak ederken yanaklarım utançla yanmıştı.

Poyraz sırıttı. "Hayırdır Alisa'm, ne bu acele?" Alaycı sesine aldırmadım.

"Ben on yıldır seni bekliyorum insafsız! Ne acelesinden bahsediyorsun? Çocuk istiyorum ben!" Diye kızdığımda küçük bir kahkaha attı.

Dudağıma yumuşacık bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Yapalım o zaman..."

Anlamayarak ona baktım.

"Ne yapalım?" Diye sordum.

Alayla cevap verdi.

"Çocuk!" Dedi.

Dehşetle ona baktığımda benimle dalga geçtiğini anladım. Sinirle onun karnına vurduğumda gülmeyi kesti.

Sonunda ciddileşip gözlerime baktı.

"Olacak kalbim, söz veriyorum sana zamanı gelince çok güzel bir ailemiz olacak. Şu operasyon bir bitsin, hemen evleneceğiz." Dedi.

Sadece operasyonla her şey bitmeyecekti ki...

Daha Poyraz'ın ailesi vardı, acaba onu hemen affedebilecekler miydi?

Önümüze bir sürü engel çıkacaktı...

Poyraz çenemi tuttu. "Ne oldu yine güzel gözlüm? Ne düşündün de gözlerin doldu?" Ona sarıldım.

"Ailen seni hemen affedemeyebilir... O zaman ne yapacağız? Hemen evlenemeyebiliriz..." Poyraz tebessüm etti.

"Sen hemen evlenememekten mi korkuyorsun?" Diye sordu.

"Poyraz yaşım geldi! Hem birbirimizi hâlâ çok seviyoruz. Anne olmak benim de hakkım değil mi? On yıldır seninle küçük bir aile kurmaktan başka hiçbir şey istemedim." Dedim.

Poyraz başını göğüslerime yasladı. Beyefendi göğüslerimde uyumayı da çok severdi. Hemen uykuya dalardı...

"Sen endişelenme aşkım, her şeyi halledeceğim. En fazla bir yıl sürer. On yıldan sonra bu ne ki? Ben de bir an önce yuvamızı kurmak istiyorum. Sadece her şeyi halletmeyi bekliyorum. Sonra çok güzel bir yuvamız olacak." Dedi.

Dudağımı büktüm...

Bir yıl daha bekleyemezdim!

Poyraz'a kavuştuktan sonra bir yıl da ailelerimiz için bekleyemezdim... Zaten ondan ayrı kalmıştım. Yetmemiş miydi on yıl? Evlilik yaşımda, anne olma yaşımda gelmişti!

Poyraz telefonunu bana uzattı.

"Babanı ara."

Tam doğrulacağım sırada göğüslerimde yatan adam yüzünden kıpırdayamamıştım bile... Çok ağırdı.

Telefonu elime aldım.

"Bu nereden çıktı?" Diye sordum.

Babamı çok özlemiştim... Benim için yapamayacağı şey yoktu. Kızını o kadar çok seviyordu ki...

"Teyzen konuşmak istemiyor, kızı rahat bırakın, kafasını dinlesin demiş. Onlar da şaşırmış ilk başta. Teyzene gitmene anlam verememişler ama sonradan sana hak vermişler. Yani kafanı dinlediğini sanıyorlar. Baban sürekli kadını rahatsız edince mecburen beni aradı. Konuş da rahatlasınlar." Dedi.

Babamın numarasını yazdığımda Poyraz'a döndüm.

"İyi de senin numaran gözükecek?"

"Gözükmeyecek, teyzenin numarası gözükecek."

"Ay çok iyi! Bende mi MİT'de çalışmaya başlasam acaba?"

Poyraz güldü.

"Senin öyle yeteneklerin yok yavrum. Senin daha başka yeteneklerin var..." Göğüslerimin arasına küçük bir öpücük kondurdu. "Beni ilk gördüğünde kendine âşık etmek gibi... Her seferinde kendine daha çok bağlamak gibi..."

İçim erirken sevdiğim adamın saçlarını okşadım.

Tam babamı arayacağım sırada Poyraz beni durdurdu.

"Sakın ağzından benimle ilgili bir şey kaçırma. Onlar beni öldü bilmeye devam edecek. En azından operasyon bitene kadar... Anlaşıldı mı gzamşine?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

Babamı aradığımda çok geçmeden açtı.

"Alo, babacığım?" Sesim özlem doluydu.

"Kuzum, yavrum..." Babam da beni özlemiş olmalıydı. Yeniden gözlerim doldu.

"Ne yapıyorsunuz? Sizi özlemedim desem yalan olur..." Diye mırıldandım.

Babam derin bir nefes verdi. "Keşke gitmeden önce haber verseydin be kızım. Bir baktım dolabın bomboş. Nasıl korktum bilemezsin, kaçtın gittin sandım! Neyse ki teyzen hemen arayıp orada olduğunu söyledi." Kaşlarım çatıldı.

İyi de ben dolabı boşaltmamıştım ki!

Ardından Poyraz'a baktım... Teyzemi ayarladığı gibi eşyalarımı da aldırmıştı demek. İşini çok iyi biliyordu.

"Şey, ansızın karar verdim... Kafam dağılsın diye. Hem burada çok iyiyim. Sanki toparlanmaya başlamış gibi hissediyorum."

Babam rahat bir nefes vermişti. "Sesin gerçekten de iyi geliyor. İçim rahatladı babacığım, sen iyi ol yeter ki... Ben Allah'tan başka ne isterim?" Burukça gülümsedim. "Ne zaman döneceksin küçük hanım? Çok özletme

kendini... Bir daha da habersiz gitme! Telefonunu bile evde bırakmışsın." Diye kızdı.

"Döneceğim baba, çok sürmeyecek... Sadece kendimi biraz daha iyi hissetmek istiyorum. Şehir dışında, uzakta, ormanda olmak öyle güzel ki... Burası bana iyi geldi. Biraz toparladım. Kendimi biraz daha toparladığımda evimize döneceğim." Dedim.

Babam buna itiraz edemezdi. On yıldır iyi olmam için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Sürekli doktorlara götürmüş, sevgisini eksik etmemişti.

"Tamam kızım, sen yeter ki iyi ol... Dönmek istediğinde ben otobüs biletini alırım. Haber ver gelmeden olur mu?"

İç çektim.

"Tamam babacığım..."

Arkadan annemin sesini duydum.

"Annen seni istiyor güzelim benim. Ben şimdi telefonu ona veriyorum. Kendine çok iyi bak tamam mı? Teyzen birlikte örgü örüyoruz diyordu. O da iyi olman için elinden geleni yapıyor. Biz seni çok seviyoruz, hepimiz çok seviyoruz... Babanı ara sıra aramayı unutma olur mu güzel kızım?"

Babama yalan söylediğim için kendimi kötü hissetsem de buna mecburdum.

Annemle de görüştükten sonra telefonu kapatmıştım. Poyraz başını göğüslerimden kaldırdı.

"İyisin değil mi?" Diye sordu.

Başımı onun göğsüne yasladım. Sevdiğim adamın mis gibi kokusunu içime çektim.

"Evde durmaktan bunaldım... Bugün çarşıya çıkalım mı?"

Poyraz sıkıntıyla gözlerime baktı. "Operasyon yakın, böyle ulu orta yerde gezmemiz pek doğru olmaz... Hele de yanımda sen varken! Eğer bir

ihtiyacın varsa söyle, hemen aldırırım." Ofladım.

"Sadece gezelim istemiştim..." Diye mırıldandım.

Poyraz saate baktı ve ardından başını salladı.

"Sadece bir saat Laz kızı, anlaşıldı mı?" Mutlulukla ayağa kalktım.

"Tamam aşkım, sadece bir saat!" Dolabı açtığımda burada olan kıyafetlerden alelacele seçtim.

Hızla banyoya girdiğimde üstümü giyindim.

Poyraz da saçlarını kuruttuğunda hazırdık. Elimi tuttuğunda birlikte evden çıktık.

Arabaya bindiğimizde daha fazla içimde tutamayacağımı anladım.

Hızla Poyraz'a döndüm.

Arabayı çalıştırdığında bana baktı.

"Poyraz sen benim en yakın arkadaşım, sevgilim, her şeyimsin değil mi?"

Poyraz hafifçe başını salladı.

"Öyleyim bebeğim." Bakışlarını yola çevirmeden dikkatle bana bakıyordu. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Yemin ediyorum kimseye anlatamamaktan patlayacaktım." Dediğimde güldü.

Bakışları yola döndüğünde gaza yüklendi.

"Taze dedikodu duymuş Alisa suratı bu... Nerede görsem tanırım." Dedi alayla.

Göz devirdim. "Duymadım Poyraz, gözlerimle gördüm! İnanamayacaksın, sen de şok olacaksın!" Merak etmesini istiyordum.

Poyraz bana baktı.

"Ne oldu ömrüm, ne gördün?" Dedi.

Yavaşça ona yaklaştım. Önce derin bir nefes alıp merak etmesi için bekledim. Poyraz gülerken kafamı tutup göğsüne bastırdı.

"Poyraz!" Diye kızdım.

Sonunda beni bıraktığında saçım başım dağılmıştı. Ona kötü kötü baktım.

"Söyle haydi, başımın belası.." Kaşlarımı çattığımda güldü. "Başıma gelen en güzel bela..." Diye düzeltti.

Kıkırdadım ve onun kulağına yaklaştım.

"Barlas ve Nida'yı öpüşürken gördüm." Dedim.

Poyraz kaşlarını çattı.

"Ne?"

Heyecanla ellerimi çırptım.

"Ben de inanamadım! Sen tıraş olurken ben bahçeye çıkmıştım hava almak için. Sonra onların sesini duydum. Nida ona kızgındı. Tuğçe yüzünden beni bıraktın, vurulduğumda yanımda kimse yoktu dedi. Sanırım arkadaşlarmış... Sonra Nida istifa edeceğini söyledi. Barlas da o giderken kolunu tutup kendine çekti. Bir öptü, bir öptü... Tam geri çekildiğinde dayanamayıp yeniden öptü, sonra Nida da ona karşılık verdi. Bildiğin birbirlerini yediler, hiç masum değildi!" Dedim.

Poyraz inanamayarak bana baktı.

"Vallahi tükürüklerine kadar görmüşsün Alisa!" Diye homurdandı.

Yüzümü buruşturdum.

"Yok be, o kadar da görmedim. Zaten hemen içeriye geçtim. Çok şaşırdım Poyraz, sence bu normal mi?"

Poyraz elimi tuttu.

"Bir daha milleti dikizleme! Yok öpüşmüşler, yok bilmem ne! Bir de oturup izlemişsin!" Yeniden göz devirdim. Gerçekten bu habere şaşırmamış mıydı? "Barlas bu... Çapkındır o, düşüremediği kadın yoktur. Nida'yla araları bozuktu. Nida eve ilk geldiğinde arkadaşıydı ama Tuğçe'yle olduktan sonra Barlas onu sildi. Şimdi de Tuğçe'den sıkılmış olmalı... Yeni heyecanlar arıyor geri zekalı. Ben onu uyaracağım. Nida'yla olması doğru değil. Aynı ekipteyiz! Barlas onu bırakır. Sonra Nida üzülür! Saçma sapan şeyler yaşanmasın."

Üzüntüyle başımı salladım.

Demek Barlas çapkındı... Nida için yeniden üzüldüm.

Araba durduğunda Poyraz bana baktı.

"Çok durmayacağız, ona göre!" Onun yanağını öptüm.

Birlikte arabadan indiğimizde elimi tuttu. Çarşıda ilerlerken ansızın gelen mesajla birlikte durdu.

Mesajı okuduğunda boynunda beliren damar öfkeden şişmişti.

"Ne oldu?"

Yüreğimdeki korku bedenime yayıldı...

Bir şey olmuştu!

Telefonu elinden almama müsade etmedi.

"Bekle Alisa!"

Çok kızgın görünüyordu...

Hızla bileğini tuttum.

"Aşkım..." Çenesini tuttum.

Parmaklarımın ucunda yükseldim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Poyraz şaşkınca durduğunda hızla elinden telefonu aldım.

"Alisa!"

Maalesef bana fırsat vermemişti... Bu kadar çevik olmasına sinir olmuştum.

"Sevgilim merak ediyorum!" Dedim.

Poyraz sinirle telefonu elime uzattı.

"Al bak, al bak da rahatla!"

Gelen mesajı okuduğumda donup kaldım. Boğazıma bir yumru oturdu.

Üç hafta sonra gidilecek olan Irak operasyonuna bu hafta içinde gidileceği yazıyordu. Herkesin ona göre kendisini ayarlaması gerektiği bildirilmişti.

Dehşetle Poyraz'a bakarken Nida'nın sözlerini hatırladım.

O sana bir ay dedi ya hani, seni üzmemek için... Orada kalma süresi çok daha uzayacaktır. Bakmışsın o bir ay, olmuş sana beş ay! Hatta bir bakmışsın ki, sonucu ölüm...

Bir ay, beş ayı bulabilirdi! Hatta, hatta ölebilirdi! Operasyonun en tehlikeli operasyon olduğunu söylemişti!

Kalbime hançer saplandı...

"Alisa, tamam korkma..." Saçımı öptü. "Ben seni evine bırakacağım. İşim bitince de alacağım. Tamam mu yavrum? En fazla iki ay! Bir ayda biter ama uzarsa iki ay sürer. Seni her fırsat bulduğumda arayacağım. Bir daha ayrılmayacağız, söz..."

Ağlamamak için kendimi sıktım.

Beni yine bırakacaktı, bu sefer geri döneceği de kesin değildi...

Poyraz yüzümü avuçladı. "Alisa yapma böyle! On yıldır benim de canım yanıyor! Şu siktiğimin yaraları umrumda bile değil!" Elimi alıp kalbine götürdü. "Beni kahreden buradaki yara..." Diye fısıldadı.

Sevdiğim adama sarılırken daha fazla dayanamadım...

"G-Gideceksin..." Acıyla hıçkırdım. "Beni bırakacaksın!" Poyraz beni kendine bastırdı.

"Bırakmayacağım..." Saçımı öptü. "Sensiz yaşayamam kadınım, ben sensiz yaşayamam..." Dedi.

Poyraz'ın *şehit olursam Alisa size emanet* dediğini hatırladım. Yani böyle bir ihtimal vardı! Korkuyla çarptı kalbim...

"Ölme ihtimalin var Poyraz! On yıl boyunca senin hasretinle yandım ben, ömrüm seni beklemekle geçti! Daha ne kadar bekleyeceğim? Ha, ne kadar bekleyeceğim?" Onu ittim. "Bu bitecek sonra diğerleri başlayacak! Bunun bir sonu olmayacak ki... Nasıl yuva kuracağız biz? Nasıl aile olacağız? Çocuklarımız babasız mı büyüyecek?"

Kendime hâkim olamıyordum...

Hızla ondan uzaklaştığım sırada beni hemen yakaladı.

Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Tamam, sakin ol..."

Nefes alamıyordum...

Elimi kalbime götürdüm. Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştım.

Derin derin nefesler alıp verdim...

"Çocuklarımız babasız büyümeyecek, ben buna müsade eder miyim hiç? Korkma güzel gözlüm.... Biz çok güzel bir aile olacağız. Sana söz veriyorum ki!"

Bana sarıldığında ben de ona sarıldım. Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde ona sokuldum.

"Gitmesen olmaz mı?"

Umutsuzca sorduğum soruyla birlikte başını olumsuz anlamda salladı.

"Gideceğim, gideceğim ama..." Aniden sustu. Merakla ona baktığımda bana kıyamayıp gözlerimi öptü. "Gideceğim ama son kez gideceğim." Anlamadığımı anladığında tebessüm etti. "Bu benim vatanıma karşı son görevim olacak. Bundan sonra her şeyi geride bırakacağım. MİT'de, komutanlık görevim de benim için bitecek." Dedi.

Şaşkınca olduğum yerde kalakaldım.

Sustuğumda Poyraz tebessüm etti.

"Ömrümüzden on yıl gitti... Herkes acı çekti. Sen, ben, annem, babam, kardeşlerim, senin ailen..." Başını iki yana salladı. "Biraz da mutlu olalım istiyorum. Çok mutlu olalım. Birbirimizden hiç ayrılmayalım."

Mutlulukla Poyraz'a baktım.

"S-Sen ciddisin..." Diye fısıldadım.

Poyraz çenemi öptü.

"Vatanıma karşı olan görevimi fazlasıyla yerine getirdim. Hem vatan, hem devlet... Şimdi sırada ailem var. Biraz da aileme karşı olan görevimi yerine getirmek istiyorum."

Bu sefer mutluluktan ağladım.

Sevdiğim adamın boynuna sarıldım.

"Teşekkür ederim Poyraz, teşekkür ederim... Buna herkes çok sevinecek. Özellikle Zerrin annem..."

Poyraz iç çekti.

"Annemin kokusunu bile o kadar çok özledim ki... Ah Loya, başımın tatlı belası... Şimdi evlendi, çocuğu olacak. Neyse ki Ali'ye daha fazla çektirmedi. Rüyasına girmiş gibi yaptım." Anlamayarak ona baktığımda gülümsedi. "Adama kötü davranmasın diye... Gece gittim, konuştum. Sonra ortadan kayboldum. O da beni çok özlemiş, gördüğü anda ağlamaya başlamıştı..."

Demek bir tek bana yapmamıştı...

Göz devirdim. "Pis herif! Pis adam! Ne diye rüyamıza giriyorsun? Gerçi rüya da değil, bildiğin gerçekten yanımızdasın!" Dedim.

Poyraz güldü.

"Loya çok kötü davranıyordu kocasına. Ali de ona böbreğini vermişti. Loya'nın ilişkisi olsa çıldırırdım biliyorsun. Kız kardeşimi kimseyle paylaşamam ama bu adam farklıydı Alisa! Gerçekten kardeşime âşıktı, benim sana olan aşkım gibi..."

Biliyordum elbette... Arada sırada Loya'yla telefonda görüşürdüm.

"Ali çok tatlı bir adam. Kardeşinle çok yakışıyorlar." Dedim. "Peki ya Ataman? O senden sonra İstanbul'a gitti. Beni de sık sık arayıp sorardı. Utansa da yine de arardı. Ben hiç ona kızmadım biliyor musun? O kendine bunu yediremedi... Senin ölümünün sebebi kendisi sandı. Adını bile değiştirmiş..."

Poyraz başını salladı.

"Adını ben koymuştum. Taşıyamadı adını, her şey onun yüzünden oldu sandı... Haklıydı, onu kurtarmaya giderken vuruldum. Sonra beni kaçırdılar. Herkes öldüm sandı, herkes... Ben bile öleceğim sandım. Gözümü açtığımda hiçbir şeyi hatırlamıyordum... Seni bile! Bir travma geçirdim...

Hafızamı kaybettim. Üç yıl boyunca beni kullandılar! Düşmanın ellerindeydim, onlardan olduğumu sandım! Ansızın önüme çıkan bir fotoğrafta seni gördüm... Bilgisayardaydım, kendimi araştırıyordum. Ben kendimi oraya ait hissetmiyordum. Neyse ki biraz da olsa hatırladığım bilgisayar bilgimle bir şeyler yapmayı başardım. Karşıma seninle olan fotoğraflar çıktı. Bunun için ayrı bir klasör oluşturmuştum. Sadece senin fotoğrafların ve birlikte olan fotoğraflarımız vardı... Onları gördükten sonra sarsıldım. Herkesten sakladım o dosyayı... Günlerce o fotoğraflara baktım. Fotoğrafına bakınca bile neredeyse kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Anladım sevdiğim kadının sen olduğunu... Sonra adını buldum, Alisa..." İç çekti. "Sonra yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladım... Hemen o pisliklerin elinden kaçtım, ekip arkadaşlarımın yanına gittim. Sonra çok ağır görevler verdiler. Vatan için sabrettim. Sana geleceğim o gün için sabrettim..."

Gözümden bir damla yaş düştü...

"B-Ben seni çok seviyorum Poyraz!" Onun göğsüne sarıldım.

Poyraz yavaşça sırtımı okşadı.

"Ataman oldu Kurt..." Burukça gülümsedi. "Kızlarının adını Alina koydular. Bu ismi çok sevdim. Sadece bir harf farklı, senin adınla tıpatıp aynı... Yeğenime Alisa diyeceğim." Kıkırdadığımda saçlarımı okşadı. "Beliz de güzel bir kız... Sana benziyor sanki, gözleriniz ve saçlarınız biraz benziyor." Dedi.

Burukça gülümsedim. "Emre amcasını hiç görmedi değil mi? Çok konuşuyor, çok patavatsız bir çocuk!" Dedim.

Poyraz güldü. "Biliyorum... Alparslan'ın oğlu, beni tanımıyor. Beliz de beni tanımıyor. Eylül'le zamanında çok uğraşırdım. Alparslan'ın peşinden az koşmamıştı. Çok dalga geçerdim, bana çok kızardı ama bir yandan da severdi..."

Poyraz'ın göğsüne sarılmış, eskileri hatırladıkça gülümsüyordum.

Derin bir iç çekip sevdiğim adama baktım.

"Ataman çok iyi bir savcı. Devlette iyi bir konuma sahipmiş. Cezaevine girmesine rağmen tekrar görevine dönmeyi başardı."

Ardından durdum...

Aklıma gelen şeyle birlikte inanamayarak sevdiğim adamı izledim.

Poyraz da devlette çok iyi bir konuma sahipti!

"Evet, benim sayemde çok iyi bir konumda." Poyraz ne düşündüğümü anlamıştı. "O kadar iyi bir savcı ki, ben ona ne yaparsam yapayım hak etti. Cezaevinden çıktığında da bizzat ben ilgilendim, geri görevine dönmesini sağladım. Onu o konuma getirmek için her şeyi yaptım. O da bunu başardı, bana başarısıyla karşılığını verdi."

Ataman bunları bilmiyordu bile... Abisi sayesinde iyi bir savcı olduğunu bilmiyordu. Bu çok acıydı...

Sevdiğim adama öyle sıkı sarıldım ki... Gözlerimden yaşlar süzülüyordu...

"Seni çok seviyorum be adam, o güzel kalbini çok seviyorum..."

İnsanların bize bakması umrumda bile değildi. Ben kalbi güzel bu adama çok âşıktım...

***

Eve geldiğimizde Poyraz kararını henüz hiç kimseye söylememişti.

Bir iç çamaşırı mağazası gözüme çarpmıştı ve işte o an karar vermiştim.

Poyraz'ın telefonla konuşması gerekiyordu. Ben de o sırada bir şey alacağımı söyleyerek mağazaya girmiştim. O da beni mağazanın hemen önünde beklemişti.

Kendime alelacele seksi bir şeyler almış, parasını ödeyip çıkmıştım. Poyraz'a ne aldığımı göstermemiştim.

Güzel bir akşam yemeği yemiştik. Barlas'ın suratı asıktı. Nida ise yemek yemeyeceğini söylemişti.

"Bizimki âşık oldu herhâlde..." Demişti Engin şakasına...

Barlas bunu duyunca öfkelenmiş, hemen odasına çıkmıştı. Engin bu feverana anlam verememişti.

Mumları yaktığımda içime beyaz jartiyeri giymiştim...

Beyaz sütyen göğüslerimi iyice dolgun göstermişti.

Son kez kendimi süzdüğümde hemen üstüme beyaz sabahlığımı geçirdim.

Odanın kapısı açıldığında Poyraz içeriye girdi.

"Bugün o kadar çok şeyle uğraştım ki, inanılmaz yoruldum Alisa'm..."

Tam yatağa uzanacaktı ki durdu.

Bakışlarını sabahlığımda gezdirdi.

"Hayırdır, sen böyle şeyler giymezdin?"

Tebessüm ettim.

"Beğenmedin mi?" Diye sordum.

Poyraz bana yaklaştı. Beni baştan aşağıya süzdüğünde bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

"Beğendim de sadece şaşırdım. Sen sabahlık falan giymezdin hiç." Dedi.

Yanıma geldiğinde yavaşça sabahlığın önünü açtı.

Yanaklarım utançtan yanıyordu...

Poyraz'ın gözleri irileşti. İnanamadı, hızla geri çekildi.

"Siktir lan!" Diye bağırıp odadan çıktı.

Şaşkın şaşkın gidişini izledim.

Beğenmemiş miydi?

Ansızın odanın kapısı tekrar açıldı.

"Oha, gerçekmiş!" Dedi.

Daha fazla dayanamayıp kahkaha attım. Utansam da ona gel işareti yaptım.

"Kapıyı kilitle." Diye onu uyardım.

Poyraz'ın elleri titriyordu. Kapıyı kilitlemeyi başardığında yanıma geldi.

"Sen böyle yanımda yatarsan ben çıldırırım... Git çıkar şunu!" Hâlâ anlamamıştı...

Yavaşça onun sakalını okşadım. Sevgiyle yanağını öptüm.

"Bugün bizim günümüz..." Yavaşça cebinden onun telefonunu aldım ve tamamen kapattım. Ben her şeye cesaret etmişken bir şey çıksın istemiyordum.

Telefonunu kenara bıraktım ve onun ellerini tuttum. Hayretle beni izliyordu.

"Sen bana beyazı çok yakıştırırdın, bak bembeyaz oldum." Ona sarıldım.

Poyraz kollarını belime sardı.

"Çok güzel, çok manyak bir şey olmuşsun!" Dedi hayranlıkla.

Utandığımda yüzüne bakamadım. Poyraz'dan başka her yere bakıyordum.

En sonunda çenemi tuttu.

"Neden böyle güzel oldun?"

Bana cevabını bildiği sorular soruyordu!

"Biliyorsun..." Diye fısıldadım.

Elbette anlamıştı.

Poyraz yavaşça belimi okşadı. Elleri çıplak belimde, ardından sırtımda dolaştı.

"Neden istediğini, buna nasıl karar verdiğini öğrenmek istiyorum."

Ellerimi onun göğsüne koydum.

Zorlukla gülümsedim. "On yıldır birbirimizi özlemedik mi? Artık kavuşalım istedim... Bu gece bize çok iyi gelecek. Hem sen gitmeden önce ikimize de motivasyon olur diye düşündüm." Dedim.

Poyraz aniden geri çekildi.

"Ben sana bunu yapamam ki Alisa'm... Ben seni bedenin için değil, kalbin için bekledim. Sende beni öyle... Sen beni tamamen affettikten, her şey oturduktan sonra bunu yapmalıyız. Şimdi çok erken bebeğim, pişman olmandan korkuyorum."

Onun yüzünü avuçladım.

"Pişman olmayacağım... Erken değil, on yıl bekledik Poyraz..."

Poyraz yavaşça ellerimi öptü. Beni göğsüne çektiğinde kokumu içine çekti.

"Ben senden bunu istemiyorum gülüm, pişman olmana katlanamam..." Dedi.

Gözlerim doldu.

Pişman olacağım diye korkuyordu. Bir başkası olsa belki de çoktan devamı gelirdi...

O benim için durmuştu...

Yeniden yüzünü avuçladım. "Söz pişman olmayacağım." Ardından gülümsedim. Parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Poyraz beni kucağına aldığında kontrolü ele almıştı bile...

Dudaklarımı sertçe öptüğünde bacaklarımı sıkıca onun beline sardım.

Nefes nefese ayrıldığımızda beni duvara yasladı.

"Oroperi..." Diye fısıldadı.
(Sevgili)

Ellerimi sevdiğim adamın saçlarında gezdirdim. Şefkatle okşadım o yumuşacık saçlarını...

Poyraz daha fazla dayanamayıp yeniden dudaklarımızı buluşturdu.

Arsız elleri çoktan bacağımı okşamaya başlamıştı bile...

Alt dudağımı dişlediğinde inleyip geri çekildim. Hızla beni yatağa bıraktığında üstüme çıktı.

Hiçbir şey söylemeden beni öylece süzdü...

"Poyraz..." Dedim fısıltıyla.

Gözlerim kısık, aşkla onu izliyordum.

O ise benim bedenimi arsızca baştan aşağıya süzüyordu.

"Güzelliğini seyrediyorum. Her bir zerren aklıma kazınsın istiyorum. Çok güzelsin be kadın..." Dedi.

Poyraz sütyen üzerinden göğüslerimi öptü. Daha fazla dayanamamış olacak ki yeni aldığım takımı aniden yırtıverdi.

Ağzım açık şaşkınca ona bakıyordum.

"Poyraz ben buna bir sürü para vermiştim!" Diye kızdım.

"Yırttıkça yenisini alırız aşkım." Dediğinde alayla sırıtıyordu.

Bu adam gerçekten arsızdı...

Büyük elleri bedenimin her yerinde dolaştığında gözlerimi sıkıca kapatmıştım.

Uzun süren bir ön sevişmenin ardından kendini bana itmişti...

Odayı saran çığlıklarımın evde duyulmamış olmasını dilemiştim zira aksi takdirde rezil olurdum!

Nefes nefese kaldığımızda Poyraz kendini üstüme bırakmıştı...

Adamın ağırlığı yüz kilodan fazlaydı ama mutluluktan üstümde sanki kuş varmış gibi hissediyordum. Kuş kadar hafifti ya da ben artık bedenimi hissedemiyordum...

Gözlerim yorgunluktan kapanırken dudaklarını alnıma bastırdı...

"Angelozi..." Diye fısıldadı. "Ma si maoropen..."

Meleğim, seni seviyorum diyordu...

Yorgunca gülümsedim ve dudaklarına uzanıp sıcak bir öpücük kondurdum.

Yeniden gözlerimi sıkıca kapatırken başımı onun çıplak göğsüne yaslamıştım.

Poyraz saçlarımı okşadığında uyku beni esir altına almaya başlamıştı bile...

"Na p'ipe iri sk'ani şeni on..." Diye fısıldadı.

Yaptıklarımın hepsi senin için...

SINIR: 2.60K VOTE 600 YORUM

Burada attığım kesitlerin üstüne kendi profilimden de yeni bölümden küçük kesitler paylaşıyorum. Eğer kesitlerin bildiriminin size gelmesini istiyorsanız beni takip etmeniz yeterli olacaktır.

Asıl konumuza geliyor muyuz ne?🔥

Yine uzun bir bölüm, istediğiniz gibi sadece Alisa&Poyraz, on yılın hasreti... Bu bölümde aşka dair her şey vardı.❣

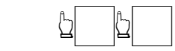
Barlas&Nida'yı merak edenler olmuş... Onları ancak bir sonraki bölümde yazabilirim. Bu bölüm baş karakterlemize özeldi.

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen, emeğime saygı duyan herkese teşekkür ederim. Sizleri sevdiğimi unutmayın!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Yaran hâlâ geçmedi..." Elini kesilen yere koyduğunda acıyla inledim. "Hâlâ acıyor mu?"

Yavaşça bacaklarımı kucağıdan çektim.

Barlas ayağa kalktı.

"Merhem nerede?"

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Hayır, o canımı yakıyor! Yara çok acıyor, onu sürmem!" Dedim net bir sesle.

Barlas beni dinlemeden valizlerimi aramaya başladı.

En sonunda merhemi bulduğunda ayağa kalktım.

"Canım acımıyor, sürmem onu!" Diye bağırdım.

"Yaran iyileşmemiş, süreceksin dedim!" Dedi.

Ondan kaçtığımda odanın kapısını açtım. Tam kaçacaktım ki beni kucağına aldı.

"İmdat!"

Küçük bir kahkaha attı.

"Kurtuluşun yok bebeğim. Bu merhem sürülecek!"

Dudağımı büktüm. "Ama çok yakıyor!" Yeniden saçımı öptü.

"Ben üfleye üfleye sürerim, canın acımaz." Dedi.

Beni yatağa bıraktığında yeniden bacağımı kucağına çekti.

Benim korku dolu bakışlarıma güldü.

"Bu merhem iyi geliyor. Hemen geçiriyor yarayı!"

Eline merhemi aldığında korkuyla yutkundum. Tam sürecekti ki elini tuttum.

"Hani üfleyecektin?"

Barlas güldü ve yarama yaklaştı.

Merhemi dikkatle yaraya sürdüğünde üflüyordu.

Bu sefer Barlas&Nida'dan küçük bir kesit sizlerle...

Emeğime saygı duymanızı önemle rica ediyorum gençler.❣

INSTAGRAM: rumistt rumeysagulhanhikayeleri 👍🏻👍🏻

10 "Aşk"

ALİSA

Gözlerimi açtığımda üzerimdeki ağırlıkla birlikte kısıkça inledim.

Poyraz üstüme çıkmıştı!

İki metreyi aşkın boyu, yüz kilodan fazla ağırlığıyla üstümdeydi!

Hareket dahi edemedim. Yavaşça onun saçlarını okşadım. Başını göğüslerime yaslamıştı.

Ne kadar altında ezilsem de ağzımı açıp bir şey demedim. Onu uyandırmaya kıyamadım...

On yıl olmuştu onu görmeyeli, koskoca on yıl... Hüzünle derin bir iç çektim. Sevdiğim adamın yüzünü incelerken dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi.

Yaşlanmıştı, çökmüştü...

O kadar çok yaralanmıştı ki, öyle acılar yaşamıştı ki... Eskisi gibi değildi. Eskisi gibi hayat enerjisi yoktu. Geçen yıllar ona acımamıştı. Çok acı çekmişti, biliyordum...

Dudaklarımı onun saçına bastırdım.

Ne olursa olsun, ne kadar zaman geçerse geçsin kokusu hep aynıydı. En son hatırladığım gibiydi. Kanlı gömleğindeki o koku yıllarca gitmemişti. Kan kokusunu unutmaya çalışıp, sadece onun kokusuna odaklanmak istemiştim.

Ben sevdiğim adama hiç ihanet etmemiştim... Bir kez bile başka adama bakmamıştım. Sadece kendimi kandırmış, annemi üzmemek için İlker denen adamla buluşmaya gitmiştim. Gitmiştim de ne olmuştu? O adamı

Poyraz sanıp hayal görmüştüm! Sevdiğim adamı hiç kimse bana unutturamazdı, unutturamamıştı da...

"Alisa..." Diye mırıldandı.

Uykulu çıkan sesiyle birlikte tebessüm ettim. Yavaşça onun saçlarını okşadım.

"Sevgilim?" Diye fısıldadım.

Poyraz başını göğüslerime daha çok gömdü. Şaşkınlıkla Poyraz'a baktım. Ne olduğunu anlayamadım. Poyraz aniden bana öyle sıkı sarıldı ki, ne yapacağımı bilemedim.

"Alma onu benden..." Kendi kendine mırıldanıyordu. "Çok özledim..." Başını kaldırmaya korkuyor gibi görünüyordu. "Lütfen rüya olmasın."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Demek beyefendi rüya gördüğünü sanıyordu. Benimle alay ediyordu ama birlikte olduğumuza kendisi bile inanamıyordu!

Uzun uzun saçlarını okşadığımda yavaşça gözlerini araladı.

Zaten kısık olan gözleri uyku mahmurluğuyla iyice kısılmıştı. O kadar tatlıydı ki... Onu öpücüklere boğmak, saatlerce sarılmak istiyordum.

"Alisa..." Dudaklarıma uzandı. "Gzamşine..." Ardından dudağımı öptü.

Yaşlanmasına rağmen hâlâ yakışıklıydı. Hatta yıllar geçtikçe şarap gibi güzelleşmişti. Şimdi daha olgun, daha çekici, daha erkeksiydi.

Sevgiyle onun sakallarını okşadım.

"Günaydın aşkım." Dedim içtenlikle.

Poyraz tek gözü kapalı gülümsedi.

"Çok güzelsin." Dedi hayranlıkla.

Utandığımı hissederken çıplak olduğumu hatırladım. Tam ağzımı açacaktım ki Poyraz bir küfür savurdu.

"Siktir, ben gece boyunca senin üstünde mi yattım?" Kıkırdadım ve onu başımla onayladım. "Ulan sen beni gece boyunca nasıl taşıdın? Senin küçücük canın bu herife nasıl dayandı?"

Küçük bir kahkaha attım.

"Kuş gibiydin, fark etmedim bile..." Dedim.

"Kuş mu?" Kendini gösterdi. "Ben mi?" Kıkırdadım.

Kollarımı boynuna sardığımda ona sokuldum. Aşktan gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Adamın ağırlığı bile kuş gibi geliyordu.

Tabii uyanınca hiç kuş gibi gelmemişti...

"Seni çok seviyorum." Dedim.

Başımı onun göğsüne yasladım.

Gözüm yaralarına takılırken yeniden canım sıkıldı. Üzüntüyle bir iç çektim. Benim masum bebeğim yokluğumda çok acı çekmişti... Bu izler kolay kolay geçmiyordu! İzleri kendini belli edecek şekilde hâlâ duruyordu. Kim bilir canı nasıl acımıştı...

Yaralarına dudaklarımı bastırdığımda Poyraz saçlarımı okşuyordu.

Bütün yaralarını teker teker öptüm...

Ta ki o en derin, uzaktan bile belli olan iri yaraya gelene kadar...

Kalbim öyle acıyla dolmuştu ki, dokunsalar ağlayacaktım.

Orayı dün defalarca öpmüştüm... *Korkma, ben yanındayım* der gibiydi öpücüklerim...

"Çok büyük," Üzüntüyle sevdiğim adama baktım. "Kalbine de çok yakın." Bu bir gerçekti. Eğer o kurşun kalbine girseydi ölebilirdi!

Nefesim daraldı. Poyraz gülümsedi ve beni kendine bastırdı.

"Şş, ağlama hemen..." Diye homurdandı. Ağladığımın farkında bile değildim ki...

Poyraz beni altına çekti.

Gözyaşlarımı okşarcasına siliyordu. Alnını alnıma yasladığında gözlerini izledim.

"Bak, kalbimde değil... Eğer ağlayacaksan bir daha sevişmeyelim." Tek kaşımı kaldırdığımda sırıttı. "Şaka yaptım! Sürekli sevişelim, sürekli! Bir saniye bile koynumdan ayrılma..." Dedi.

Yanaklarım utançtan yanıyordu...

Sertçe Poyraz'ın koluna vurduğumda sırıtıyordu.

"Utandırma beni!" Diye kızdım.

"Dün bana yanaşırken hiç utanmıyordun?"

"Poyraz kes sesini!"

"Oy senin o Poyraz diyen dillerine kurban olurum!"

Küçük bir kahkaha attım.

Bu adam beni deli ediyordu!

Ona sokuldum. "Poyraz, sevgilim..." Huzurla göğsüne sarıldım. "Sen bana az önce cevap vermedin." Kaşları çatıldı.

"Ne söyledin ki?" Merakla beni izliyordu.

"Seni çok sevdiğimi!" Dedim.

"Ee, ne diyecektim ki?" Dediğinde göz devirdim.

"Beni çok sevdiğini!" Diye bağırdım.

Poyraz güldü ve ellerini kalçama indirdi. Kalçamı sertçe sıktığında inledim. Güzel yüzü, alaylı bir tebessümle beni izliyordu.

"Söylememe gerek mi var?" Dedi. "Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Her şeye sana kavuşmak için katlandığımı, her vurulduğumda seni bir daha görememek korkusuyla ölmemek için Allah'a yalvardığımı, savaştayken senin fotoğrafını yanıma alıp ondan güç aldığımı, fotoğraflarını tek tek sakladığımı, senden başka hiçbir kadına göz ucuyla dahi bakmadığımı bilmiyor musun?"

Poyraz'ın cevabıyla birlikte gözlerim doldu.

"Benden başka bir kadın hiç mi olmadı?" Dedim.

Poyraz güldü. "Ne kadar aptal sorular soruyorsun!" Kaşlarım çatıldı.

Hızla doğruldum.

"Oldu mu olmadı mı?!"

"Olmadı Alisa'm..."

Poyraz kızgın sesime aldırmadı. Beni belimden tutup kendine çekerken keyifli görünüyordu..

Sevdiğim adamın sakallarını öptüm. Ona inanıyordum. Asla yalan söylemezdi. Bana asla yalan söylememişti. Ona sonuna kadar güveniyordum.

Poyraz yavaşça benden ayrıldı. Telefonunu eline aldı.

"Siktir!" Başını sıvazladı. "Siktir!" Diye homurdandı.

Kaşlarım çatıldı. Ne oluyordu?

"Ah be güzelim. Sana kaptırmışım kendimi! Telefonum kapalıydı, bunu unutmuşum." Ben kapatmıştım.

Poyraz telefonunu açarken hemen gelen mesajlara baktı.

"Son üç günümüz..." Diye mırıldandı.

Kalbime sanki kocaman bir kılıç saplanmış gibiydi...

Gözlerim doldu. Bu kez üzüntüden, bu kez korkudan...

Onu yeniden kaybetme korkusundan...

Poyraz belime sarılırken telefonuyla ilgilendi. En sonunda geri komidine bıraktı.

"S-Son üç gün..." Dedim onun dediğini tekrarlarken. "Senin benden gitmene son üç gün..." Acıyla fısıldadım.

Poyraz derin bir iç çekti. Üzgündü, biliyordum... Ne kadar bana belli etmek istemese de üzgündü işte!

Poyraz'ı üzgün görmeye dayanamazdım ki...

"Senden gitmeyeceğim gzamşine, bir daha gitmeyeceğim!" Sesini yükseltmişti. "Ne pahasına olursa olsun; bana işkence de etseler, kafama silah da dayasalar ben yine sana gelmenin bir yolunu bulurum!" Sesi o kadar sertti ki, beni bile ürkütmüştü.

Poyraz korktuğumu hissetmiş olacak ki derin bir nefes aldı.

"Poyraz'ım..." Yaşlı gözlerimi silip ona sokuldum. "Benden isteyerek gitmediğini biliyorum. Buna mecbur bırakıldın. Bak, şimdi bile beni bırakmaya korkuyorsun! Sen, sen korkuyorsun! Bu heybetinle uzaktan öyle soğuk bir adam gibi duruyorsun ki... Seni hiç tanımasaydım sert biri olduğunu düşünür, senden çekinirdim. Bu adam beni bırakmaya korkuyor.... Başına bir şey gelecek diye değil, ben üzüleceğim diye korkuyor!" Dedim.

Sevdiğim adam yavaşça dudaklarını alnıma bastırdı.

"Gerçeklerin farkındasın hatun..." İçtenlikten uzak bir şekilde gülümsedi. "Ben kaç operasyona gittim geldim. Söylediğim gibi işkence de çektirdiler. Ellerinden kurtulunca onları beklemediği bir anda geberttim. Hepsini, bütün hainleri geberttim! Vatanına ihanet ettikleri için, Türkiye Cumhuriyeti'nin en önemli komutanlarından birini rehin almaya cesaret edebildikleri için, yaktıkları tüm canlar için gözlerinin yaşına bakmadım!"

Hüzünle ellerimi yüzünde gezdirdim. Benim masum sevgilime neler yapmıştılar böyle... Kim bilir canı nasıl da yanmıştı!

"Bu yüzden sana kızacak değilim... Haklı olduğunu biliyorum. Asla masum bir cana kıymazsın sen. Karıncayı bile incitemez derler ya, sen de öylesin işte!" Dedim.

Poyraz zorlukla tebessüm etti. Ona anlayış gösterdiğim için mutlu görünse de bu mutluluk kısa sürmüştü. Yüzüne yine o üzgün ifade yerleşmişti. Hemen kendini toplamayı, eski hâline dönmeyi başarıyordu ama ben bunlara kanmazdım.

Poyraz yavaş hareketlerle kolumu okşuyordu.

"Bazen karşına çıkmamış olmayı diliyorum. Keşke çıkmasaydım, kızın hayatını mahvetmeseydim diyorum..." Poyraz'ın ani itirafıyla birlikte şaşkınca ona baktım. "Keşke seni havaalanında gördüğümde sadece beğenmekle yetinseydim. Keşke yanına gelmeseydim, keşke ilk gördüğüm anda sarılacak kadar çok sevmeseydim!" Kendini suçluyordu...

Çektiğim acılar yüzünden kendini suçluyordu... Gitmesi onun suçu değildi ki, Poyraz bana ölüyordu. Beni bırakmayacağını biliyordum. Aptal değildim. Kaçırıldıktan sonra hafızasını kaybetmişti. Her şeyi hatırladığında ise artık çok geçti...

Poyraz Atabey, *Börü Atabey* olmuştu...

Ona kimse Poyraz diye seslenmiyordu. Herkes Börü demeyi tercih ediyordu. Kimliğini değiştirmişti zira Ataman onu bulabilirdi. Kimliği çok önceden, o öldü sandığımızda değişmişti. Onu kaçıranlar adını Arapça bir isim koymuş, geçmişini unutturmuştu. Kendine geldiğinde ise

arkadaşlarının yanına gitmişti. Hem de daha ağır bir konumla... Komutanlığın yanı sıra devlete hizmet veren özel bir ajandı. Geri dönememişti çünkü işleri ağırdı, korkmuştu, yıllar sonra karşıma çıkmaya cesaret edememişti.

O çok sevdiğim adını değiştirmiş, Börü yapmıştı. Kimliğinde Börü Atabey yazıyordu. Poyraz ölmüş, Börü doğmuştu...

Ben bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyordum. Benim için o Poyraz'dı... İlk aşkım, ilk heyecanlanışım, ilk mutluluğum... Ben ona Poyraz'dan başka ismi yakıştıramazdım ya da öyle sanıyordum. Zamanla alışır mıydım bilmiyordum.

Dolan gözlerimi elimin tersiyle sildim. "Ben seni karşıma çıkardığı için Allah'a şükredeyim, senin dediğin laflara bak!" Dudağımı büktüm. "Yoksa artık beni beğenmiyor musun? On yıl geçti aradan... Biraz yaşlandım, kabul!" Poyraz gözlerini kıstı. "Yine de güzelim bence. Bak, formumu koruyorum. Fıstık gibi kızım. Yirmi sekiz değil de on sekiz gibiyim."

Poyraz inanamayarak bana baksa da gülümsedi. Bu seferki içtendi işte!

"Öyle bir şeyi kastetmediğimi biliyorsun güzelim!" Elleri yuvarlak kalçamı avuçladı. "Formunu korumak mı?" Alayla güldü. "Ben seni balık etli sevmiştim. Zayıf kadınları sevmem, bilirsin! Git birazcık kilo al! Eskisi gibi elime gelmiyorsun." Dedi.

Şaşkın şaşkın onu izledim.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

"Bana kafanı kırdırtma Poyraz! Senin o dolgun dudaklarını koparırım, o gür saçlarını tek tek yolarım, o gözlerini oyarım!" Poyraz anlamayarak bana bakıyordu. "Zayıf kadınları sevmiyormuşsun ya! Kadınlar... Sadece ben değil yani, kadınlar dediğine göre!"

Poyraz sert bir kahkaha attı.

Uzun zaman sonra ilk defa neşeyle gülmüştü....

"Ulan, ulan Alisa..." Hâlâ gülüyordu. "Saf mısın sen? Ne ilgisi var? Kadınlar derken genel olarak değerlendirdim." Kolunu belime sardı. "Sen beni kıskandın mı?" Dedi alayla.

Utandığımı hissederken yavaşça dudaklarımı ıslattım.

"Poyraz kadınların poposuna bakmıyorsun değil mi?"

Poyraz beklemediği soruyla birlikte şaşkınca bana bakıyordu. Ardından yeniden güldü. Çok güzel gülüyordu pis adam!

"Kızım ben burada canımla uğraşıyorum, vatan için mücadele veriyorum! Kimin poposuna bakacağım?" Durdu ve düşündü. "Evde Nida ve Azra var..." Dehşetle bana döndü. "Onlara baktığımı mı düşünüyorsun?" Sesi aniden sertleşti. "Onlar benim kardeşim Alisa! Ben onlara o gözle bakacak kadar alçak bir adam mıyım? Aynı evde kalıyoruz, aynı sofrayı paylaşıyoruz, derdimiz kederimiz bir! Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?!"

Poyraz çok kızmıştı. Üzüntüyle bakışlarımı ondan çektim. Öyle bir şey ima etmek istememiştim. Sadece sevdiğim adamı öyle bir sahiplenmiştim ki, ona olan aşkımdan saçma düşüncelere kapılıyordum fakat bu düşüncelerimde kesinlikle Nida ve Azra yoktu.

"Hayır Poyraz. Anlamadan dinlemeden yargılamayı seviyorsun... Ben dışarıda olan kadınları kastettim. Onları düşünmedim bile!" Dedim.

Poyraz en sonunda titrek bir nefes verdi. Bakışları hüzün doluydu.

"Kafam o kadar karışık ki... Sana patladım, en değerlime... Bunun için çok üzgünüm. Anla beni ne olur, aklımda bir tek sen varsın." Büyük ellerini yanağımda gezdirdi. "Seni nasıl geride bırakacağımı düşünüyorum. Tekrar sensiz kalmaya gücüm yok Alisa! Sensiz dayanamam ben artık. Kokunu böyle içime çekmişken, öpmüşken, dokunmuşken bir daha seni bırakamam!"

Ona sıkıca sarıldım. Gözyaşlarım onun yanağına değiyordu.

"Bırakma zaten..." Onun dudağını öptüm. "Senden tek bir şey isteyeceğim; beni sakın bırakma!" Tam konuşacaktı ki parmaklarımı dudağına koyup onu susturdum. "Ölüm döşeğinde bile olsan bileceğim! Duydun mu beni? Kimse benden bir şey saklamayacak! Ben sana bakarım Poyraz.... Bir daha ayağa kalkamayacak olsan da, yıllarca komada kalsan da ben sana bakarım!" Sesim netti. "Sakın kimse benden bir şey saklamasın! Ben her şeye hazırım. Ne olursa olsun; biz evleneceğiz! Sen bana bakamazsan ben sana bakarım."

Poyraz burukça tebessüm etti. Çıplak omzuma kondurduğu öpücükle birlikte içim titredi. O kadar aşk dolu bir öpücüktü ki, adeta erimiştim....

"Tutaste şk'imir..." Diye fısıldadı. "Si şk'imi ore beari toloni, ç'umanepeti juriti-şk'unişi on." Ardından yeniden omzumu öptü.

İçim giderken iyice sevdiğim adama sokuldum.

Ay ışığım benim diyordu... Bana önceden de hep böyle seslenirdi... Böyle seslenmesine bayılıyordum, bu da onu çok iyi biliyordu.

"Ben de seninle yaşlanmak istiyorum. Hiç ayrılmak istemiyorum..." Diye fısıldadım.

Benimle yaşlanmak istediğini söylüyordu... Bunu o kadar çok istiyordum ki...

Poyraz saate baktıktan sonra bana döndü.

"Bugün acil toplantı yapmam gerekecek ama gel gör ki ekip dağıldı! Herkes aşkının peşinden koşuyor! Ulan yakında gideceğiz aptallar şehir değiştiriyor!"

Poyraz gerçekten sinirlenmişti. Onun sakallarını öptüm.

"Sen de aşkının peşinden koşuyorsun." Dedim.

"Bu başka o başka!" Diye homurdandı.

Gülümsedim ve bir şey söylemek istemedim. Poyraz tam doğrulacaktı ki kalçamı yanlışlıkla onun erkekliğine sürtmüştüm.

Yanaklarım utançla yandı. Sanki dakikalardır çıplak olan biz değildik!

"Oh..." Zaten bana batan sertliği artık iyice büyümüştü. Bunu hissedebiliyordum. "Canın acıyor mu bebeğim?" Diye sordu.

Poyraz sabahtan beri dayanıyordu... Demek canımın yandığını düşünüp zorlamak istememişti. Bu gülümsememe sebep oldu.

"Hiç acımıyor. Sadece dün birazcık acımıştı, o da çoktan geçti." Dedim.

Poyraz tek kaşını kaldırdığında kıkırdadım ve onu başımla onayladım.

Poyraz Atabey, yeniden üstümdeydi...

Kollarımı boynuna sardığımda aşkla gözlerine baktım.

"Aradan yirmi yıl geçeceğini bilsem yine kimseyle olmadan seni beklerdim. Sana o kadar çok âşığım ki, sen bile bu aşkın büyüklüğünü tahmin edemezsin Poyraz..."

Poyraz boynumu öptü.

"Öyle mi Alisa'm? Demek kimseyle olmazdın..." Bakışları sertleşmişti. "İlker denen herifle de olmazdın değil mi? Bana benzediğini düşünüp onunla evlenmezdin..." Dedi.

Donup kaldım.

Bu adam ne diyordu? Ne söylediğinin farkında mıydı?

"A-Anlamadım?" Dedim.

Poyraz sinirle gözlerini kapattı.

"Şu operasyondan bir geleyim, ben onun kemiklerini nasıl kıracağım! Şerefini siktiğim..." Dişlerinin arasından tıslıyordu.

Belli ki hâlâ öfkesi geçmemişti. Hâlâ onunla buluştuğum için bana kızgındı.

"Ben buluşmak istedim!" Sesimi yükseltmiştim. "Annem acı çekiyordu! Gözlerimin önünde ailem yok oluyordu. Neden? Sırf benim sana olan aşkım yüzünden! Kadının tek isteği evlenip yuva kurmamdı. Zamanla seveceğimi, eğer bir çocuğum olursa hayata tutunacağımı düşündü! Ne yapsaydım? Zaten onlara yeterince yük oluyordum. Annemi üzmemek için buluşmayı kabul ettim!" Onun gözlerine baktım. "Buluşma dediğin şey beş dakika sürdü! Senden başka kimseye bakmadım ben! On yıl boyunca senin aşkından delirdim. Bana haksızlık etmeyi ne zaman bırakacaksın?" Diye fısıldadım.

Poyraz'ın kendini sıktığını kasılan bedeninden anlayabiliyordum.

Benim göğüslerim onun çıplak bedenine yapışmıştı. Göğüslerimiz birbirine değdikçe kasıklarımdaki o baskı artıyordu.

"Alisa dayanamıyorum! O herife sarılmış olmanı kaldıramıyorum! Sırf bana benziyor diye onu benim yerime koymaya çalışmanı..." Hızla başını iki yana salladı. "Hele annen, ben ona annem dedim lan! Nasıl sana başka birini bulmaya çalışır?!"

Sert yüz hatları sinirlendikçe daha da sert görünüyordu. Yutkundum ve ellerimi yanağında gezdirdim.

"Bunları içinde tuttun demek..." Diye mırıldandım. "On yıldır ölü bir adamı seven kızını düşündü. Kurtuluş yolu aradı. Annem mi suçlu oldu? Seni damadım diye severdi! Babam ve annem seni kaç kere yemeğe çağırdı! Hele ki babam... Seni oğlu olarak görüyordu! Yalan mı? On yıl boyunca gelmedin, biz bu on yıl boyunca kahrolduk! Aile bağlarımız koptu, eskisi gibi olamadık... Hepsi benim yüzümden! Sana olan aşkım yüzünden!"

Poyraz hafifçe başını salladı.

"Tamam, tamam haydi annen seni düşündü! Peki ya sen? O adamın..." Derin bir nefes aldı. "O adamın çocuğunu taşımak mı istedin?" Sesi sonlara doğru acı çeker gibiydi...

Evet, bir çocuğum olsa hayata tutunurum diye düşünmüştüm. Belki İlker'e ısınırım demiştim ama olmamıştı...

"Ben sadece senin çocuğunu taşımak istedim. O adam benim hiçbir şeyim değil! Sen benim kaderimsin! Anla artık Poyraz, ben senden başka kimseyi sevemem!" Diye bağırdım.

Poyraz buruk bir tebessümle yüzüme baktı.

"O adama sarılırken beni hissettin mi? Ben gibi sarılabildi mi sana?" Hâlâ acı çekiyordu...

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hiçbir şey hissetmedim. Sanki bir ağaca sarılıyormuşum gibi, boş ve hissiz..."

Poyraz ellerini belime indirdi. Dudaklarım dudaklarıyla örttü...

Ellerimi onun gür saçlarına çıkardığımda dakikalarca öpüştük... En sonunda geri çekildiğinde elleri kalçamı okşuyordu.

"Sana o duyguyu sadece ben yaşatabilirim. Sana aşkı ben öğrettim. Şimdi bir başkası gelip benim öğrettiklerimi unutturamaz." Ardından sırıttı. "Unutturmaya çalışanı da bu dünyadan kazımasını iyi bilirim!" Sesi sertti.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Poyraz sakın bir delilik yapma! Bitti, gitti! Ben seninleyim. Sakın başını belaya sokma!" Dedim korkuyla.

Poyraz bir şey söylemedi ve göğüslerimle oynamaya başladı.

"Sabah sabah tadım kaçtı!" Diye homurdandı. "Gel seni şöyle bir öpeyim koklayayım da keyfim yerine gelsin!"

Dudaklarını boynumda, ardından göğüslerimde hissettim.

Hafifçe kıkırdarken huzurla sevdiğim adama kendimi bıraktım.

***

Banyodan çıktığımda saçlarımı kurutmuş, üstümü giyinmiştim.

Poyraz çok hızlı davranıyordu. Hemen banyosu bitmiş, bütün işlerini halledip aşağıya inmişti.

Evde sadece Engin vardı. Nida da Azra gibi ansızın çekip gitmişti. Barlas onu evde göremeyince delirmiş, evin her köşesini aramıştı.

Barlas çok korkmuştu... Belki de Nida'ya âşıktı. Hâlâ belki diyordum zira emin olamıyordum. Adam çok çapkındı.

Engin bana onun yaptığı çapkınlıkları anlatınca ufak çaplı bir şok geçirmiştim. Adam yakışıklı, zengin ve karizmatikti. Bir kadının aradığı bütün özellikler adamda vardı. Tek bir özelliği dışında; çapkın olması...

Çapkın adamlardan nefret ederdim. Neyse ki Poyraz çapkın değildi. Onu ilk tanıdığımda da çapkın değildi. Evet, birkaç tane eski sevgilisi olmuştu ama onlarla asla aynı ortamda dahi bulunmamıştı. Benim onu kıskanmama saygı duymuştu. Hem listesi Barlas gibi kabarık değildi!

Aşağıya indiğimde Poyraz'ı göremedim.

"Yengem?" Engin aniden bana sarıldı. Şaşkınca ona baktığımda yanağımdan makas aldı. "Çok güzel olmuşsun." Kıkırdadım.

"Teşekkür ederim Engin." Onun sarılışına karşılık verdim.

Engin geri çekildiğinde sırıtıyordu.

"Sen Nida'yla Barlas'ın olayını biliyor musun?" Dudağımı ısırdım.

"Ne olayı?" Bunu benim anlatmam doğru olmazdı.

"Hadi hadi, yeme beni!" Kahvaltıyı gösterdi. "Senin için hazırladım. Haydi anlat bildiklerini!"

Engin dedikoduyu çok seviyor olmalıydı!

"Ben dedikodu yapmayı sevmem!" Dediğimde kahkaha attı.

"Öyle mi? O zaman bir daha seninle dedikodu yapmam..." Engin tam gidecekti ki kolunu tuttum.

"Engin dur lütfen!" Dudağımı dişledim. "Of, tamam be! Bir şartla; aramızda kalacak!" Engin hevesle başını salladı. "Onları öpüşürken gördüm!" Dedim.

Engin dehşetle bana bakıyordu.

"Ciddi misin?!" Dedi şaşkınca.

Poyraz eve girdiğinde bizi gördü. Kaşları çatıldı.

"Hayırdır, ne konuşuyorsunuz?" Diye sordu.

Engin sinirle dişlerini sıktı.

"Ulan şu evde bir benim sevgilim yok be! Bir tek ben aradığım tadı bulamadım! Barlas bile Nida'yla çıkıyor!" Diye homurdandı.

Küçük bir kahkaha attım.

Poyraz göz devirdi. "Hemen anlattın değil mi Alisa?" Yalandan kıkırdadım.

"Şey, aslında şöyle oldu..." Poyraz başını iki yana salladı.

"Akıllanmazsınız siz!" Diye söylendi.

Masaya oturduğumuzda Engin'e kaçamak bir bakış attım.

"Ama ben daha ayrıntılara girmemiştim ki..." Dedim üzgünce.

Engin içtiği portakal suyunu yere püskürttü.

"Oha, ayrıntısı da mı var?!" Dedi.

Poyraz bize ters ters baktı.

"Alisa tükürüklerine kadar gördüğü için!" Diye homurdandı. "Allah'ım sen sabır ver..." Hâlâ söyleniyordu.

Kıkırdadım ve onun yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

Sevdiğim adamın yanında çok mutluydum... Onu nasıl gönderecektim bilmiyordum. Bunu düşündükçe yüreğim daralıyordu...

NİDA

Valizlerimi elime aldığımda sessizce aşağıya indim.

Arabamın yanına gelir gelmez hemen valizlerimi yerleştirdim ve arabama bindim.

Saat gece üç buçuktu... Normalde sabah gidecektim ama yaşananlardan sonra kimseyle vedalaşmadan gitmek istedim.

Barlas...

Arkadaşımdı, sadece arkadaşımdı!

Öfkeyle direksiyona sert bir yumruk attım. Artık geri dönmem mümkün bile değildi... Artık her şey bitmişti!

"Nasıl yaptım Allah'ım? Allah'ım nasıl yaptım?!" Başımı direksiyona vurdum. "Salak, salak, salak..."

Kendimi öldürmek istiyordum...

Barlas ve Tuğçe çok yakında nişanlanacaklardı! Talihsiz bir şekilde ayrılmışlardı.

Ben ise bu eve geldiğimde bana en yakın dost olan adamla öpüşmüştüm...

Niye karşılık verdiğimi bile bilmiyordum ki! Aptaldım işte, aptalın önde gideniydim!

Gaza yüklendim...

Ankara'ya gidecektim.

Gidip her şeyi geride bırakacaktım...

***

Ankara'ya geldiğimde otele geçmiştim. Hava aydınlanmıştı.

Ankara'ya geleceğimi bildirdiğimde hemen bana otel ayarlamışlardı.

Otelin rahat yatağına uzanırken başım çatlıyordu. Kimseye haber vermek istememiştim.

Aklıma o geldiğinde kafamı yastığa gömüp küçük bir çığlık attım.

Ben artık onun yüzüne nasıl bakacaktım?

"Neden öptün beni neden?!"

Ağlamaktan gözlerim şişmişti. Tuğçe'yle barışmışlardı. Olan bana olmuştu!

Tuğçe geldiğinde odama girip bir daha da çıkmamıştım.

Yatağıma uzandığımda örtüyü kafama kadar çektim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Biraz uyumak bana iyi gelecekti.

***

Kapı yumruklarla çalındığında hızla doğruldum.

Belime silahı yerleştirirken kapının arkasına saklandım.

"Nida, aç lan şu kapıyı!"

Şaşkınca durdum.

Barlas gelmişti!

Ne yapacağımı bilemezken o yeniden kapıya vurdu.

"Kırıyorum...."

Beşten geriye saymaya başladığında hızla kapıyı açtım.

Hışımla içeriye girdiğinde kapıyı kapattı.

"Ne diye kimseye haber vermeden gittin?! Seninle konuşacaklarım vardı!"

Kızgın görünmesine aldanmadan ona sarıldım.

"Hoş geldin."

Ardından gülümseyerek geri çekildim.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum. Sanki dakikalarca öpüşen biz değilmişiz gibi...

"Çıldırtma beni Nida! Konuşacağız, senin için geldim buraya kadar!"

Onun elini tuttum.

Parmaklarını parmaklarıma kenetlediğinde onu odadaki şık koltuklara götürdüm. Yavaşça koltuğa oturduğum sırada o da yanıma oturdu.

"Dün yaşananlar..." Sustu.

Boğazımı temizledim.

"Ne yaşandıysa yaşandı. Alt tarafı küçük bir öpücük... Boş versene!"

Konuyu değiştirmek istiyordum.

Barlas yavaşça çenemi tuttu.

"Bana yalan söyleme... Madem o kadar umursamadın, Tuğçe'yi görünce neden odana kaçtın? Neden buraya erkenden geldin?" Dedi.

Zorlukla gülümsedim.

"Siz evleneceksiniz... Ben sizin ilişkinize zarar vermek istemiyorum. Hem seni öptüğümde ayrıydınız. Kimsenin sevgilisini ayartmadım."

Barlas elimi tuttu. "Ayartmak ne demek Nida? Senin ne günahın vardı? Ben yaptım, ben öptüm seni! Kendimi tutamadım... O an ne oldu bana bilmiyorum. Sen hiçbir şey yapmadın. Hepsi benim yüzümden oldu!" Dedi.

Parmağımı dudaklarına koyup onu susturdum.

"Barlas, sen benim canımdın. Hâlâ da öylesin... Başına bela olacağım diye mi korkuyorsun?" Elimi yavaşça onun dizine koydum. "Söz bunu kimse bilmeyecek... Tuğçe'yle aranıza asla girmeyeceğim. Bu ikimiz arasında küçük bir sır, tamam mı?" Ardından gülümsedim. "Hem öyle küçük bir öpücüğe umut bağlayacak bir kadın değilim ben! Korkma yani, ilişkinize zarar vermem. Hatta beni görmek zorunda da kalmazsın. Canını sıkma boşuna..." Dedim.

Barlas'ın kaşları çatıldı.

Dizindeki elimi tuttu.

"Başıma bela olacağın için değil, sadece kendimi suçlu hissediyorum!" Dediğide onun elini okşadım.

Demek Tuğçe'ye karşı vicdan azabı duyuyordu...

"Onu aldatmış sayılmazsın ki! Birlikte değildiniz... Kendini suçlu hissetme! Bitti gitti işte!" Ayağa kalktım.

Barlas'ın beni izlediğini biliyordum.

Yavaşça yatağa uzandığımda üstümü örttüm.

"Uykumu böldün!" Diye kızdım. "Yarın dilekçemi vereceğim. Bugün çok yorgunum. Biraz dinlenmek istiyorum." Dedim.

Barlas gitmedi.

Gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

"Haydi Tuğçe'nin yanına git... Benimle otel odasında olduğunu duyarsa delirir. Beni o kızla uğraştırma!" Diye homurdandım.

Barlas hiçbir şey söylemeden beni izledi. Uzun kirpikleri, kara gözleri parlıyordu. Hafifçe doğruldum.

Burukça tebessüm ettim.

"Tamam, anladım.. Sen bana üzülüyorsun." Kaşlarını çattı. "Ben o öpücükten bir medet ummadım ki... Beni sevmediğini zaten biliyordum. İkimizin kalbi de doluydu. Bir ilerisi olamayacağını zaten biliyorduk..." Omuzlarım düştü. "O yüzden üzülme benim için... Unutalım gitsin. Hem sen evlenmeyecek miydin? Yakında nişanın var! Sadece sevdiğin kadını ve kendini düşün... Ben mutluyum, ben kendimi iyi hissediyorum."

Barlas sustu.

Cebinden bir sigara paketi çıkardığında içinden bir dal alıp paketi bana attı. Gülümsedim ve ben de içinden bir dal aldım.

Sigarasını çakmakla yaktıktan sonra ayağa kalktı. Yanıma oturduğunda sigarayı dudaklarıma yerleştirdim ve onun yanan sigarasıyla yaktım.

İçime derin bir nefes çekerken yavaşça dumanı üfledim. Barlas çenemi tuttu.

"Tuğçe'yle barışmadım."

Sigaranın dumanı boğazımda kalırken öksürmeye başladım.

Bu adam ne diyordu?!

Barlas dolaptan suyu alıp bana uzattı. Suyun yarısını bitirine kadar içtim. Bir anda kıpkırmızı kesilmiştim.

"Ne dedin? Barışmadın mı?" Dehşetle ona bakıyordum. "Benim yüzümden mi? Sırf beni öptüğün için mi?!" Ellerimi onun göğsüne koydum. "Sen onu seviyorsun Barlas! İki aydır barışmak için peşinden koştuğun, sayfalar

dolusu mesaj yazdığın o kızı kaybedersen..." Nefessiz kaldığım için konuşamadım.

Barlas saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Ne telaş yaptın böyle... Senin yüzünden değil. Zaten tartıştık demiştim ya, hâlâ kırgın olduğum için affetmedim."

Barlas'ın bakışları bacaklarımı buldu.

Kesilen yerlerde bakışlarını gezdirirken yavaşça bacaklarımı tutup kucağına çekti.

Bacağıma saplanan teller derin yaralar açmıştı. Yakalanacağımızı anladığımda sessizce tellerden atlayıp bizimkilere haber gönderecektim.

Tellerden atlayacağım sırada ayağım öyle bir takıldı ki keskin teller bacağıma saplandı. O anın acısıyla yakalanacağım diye çığlık bile atamadım...

En son kendimi yere attığımda daha beter bir şeyle karşılaştım.

Yerdeki çakı kesilen bacağıma saplandı.

Yerde çakının ne aradığını bile bilmiyordum... Bacağımdan öyle kanlar süzülüyordu ki, çocuk gibi ağlamıştım.

Normalde ağlamak adetim değildi ama canım çok yanmıştı.

"Yaran hâlâ geçmedi..." Elini kesilen yere koyduğunda acıyla inledim. "Hâlâ acıyor mu?"

Yavaşça bacaklarımı kucağıdan çektim.

Barlas ayağa kalktı.

"Merhem nerede?"

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Hayır, o canımı yakıyor! Yara çok acıyor, onu sürmem!" Dedim net bir sesle.

Barlas beni dinlemeden valizlerimi aramaya başladı.

En sonunda merhemi bulduğunda ayağa kalktım.

"Canım acımıyor, sürmem onu!" Diye bağırdım.

"Yaran iyileşmemiş, süreceksin dedim!" Dedi.

Ondan kaçtığımda odanın kapısını açtım. Tam kaçacaktım ki beni kucağına aldı.

"İmdat!"

Küçük bir kahkaha attı.

"Kurtuluşun yok bebeğim. Bu merhem sürülecek!"

Dudağımı büktüm. "Ama çok yakıyor!" Yeniden saçımı öptü.

"Ben üfleye üfleye sürerim, canın acımaz." Dedi.

Beni yatağa bıraktığında yeniden bacağımı kucağına çekti.

Benim korku dolu bakışlarıma güldü.

"Bu merhem iyi geliyor. Hemen geçiriyor yarayı!"

Eline merhemi aldığında korkuyla yutkundum. Tam sürecekti ki elini tuttum.

"Hani üfleyecektin?"

Barlas güldü ve yarama yaklaştı.

Merhemi dikkatle yaraya sürdüğünde üflüyordu.

Büyük bir çığlık attım.

Yanıyordu!

Barlas hemen oraya üfledi.

"Barlas çok acıttın!" Bacağımı kafasına geçirdim. "Acıyor aptal adam!" Diye bağırdım.

Gecelik giydiğimi unuturken hemen bacaklarımı kapattım.

Barlas bundan etkilenmemiş gibiydi, alayla beni süzüyordu.

"Sen böyle tatlı bir kıza dönüşünce çok güzel oluyorsun." Dedi.

Ona kötü kötü baktığımda yavaşça merhemi yaydı.

En sonunda işi bitince merhemi kenara koydu.

Gözümde biriken yaşları sildiğinde gülümsüyordu.

"Bana kızgınsın demek..."

"Kızgınım Barlas, canımı acıttın!"

Bir de alayla gülüyordu!

Bacaklarımla ona vurmaya başladığımda aniden bacaklarımı tuttu.

Hareket edemezken kollarımı da tuttu.

Göz göze geldiğimizde yanağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim, acıtmak istememiştim..."

Nefes dahi alamadım.

Boğazım kuruduğunda hafifçe dudaklarımı araladım.

Aniden duyduğum alkış sesiyle birlikte korkuyla kapıya döndüm.

Tuğçe'nin gözleri dolmuştu, bizi izliyordu!

Barlas hızla üstümden kalktığında ben de doğruldum.

"Demek bu yüzden benimle barışmak istemedin..." Tuğçe hıçkırdı. "Ya sana inanamıyorum, inanamıyorum! Bu kızı mı seçtin gerçekten? Bu kadar basit bir kızı yanına yakıştırmaya utanmadın öyle mi?"

Barlas ayağa kalktı.

"Tuğçe saçma sapan konuşma! Aramızda bir şey yok!" Diye bağırdı. "Hem sen ne diye buraya geldin lan?" Dedi.

Tuğçe'nin bakışları beni buldu.

"Bana bu kızı tercih etmiş olamazsın! Hani sadece arkadaşındı? Yılanın başı bu kız! Herkesin sevgilisine göz dikiyor! Bu sürtük için koşa koşa Ankara'ya geldin öyle mi?"

Barlas sinirle dişlerini sıktı.

"Tuğçe!" Diye gürledi.

Tuğçe acıyarak bize baktı.

"Çok uyumlu bir çift olmuşsunuz... Şu kızı yanına yakıştıracak kadar leş bir adam olduğunu bilmiyordum!"

Kapıyı çarpıp odadan çıktığında Barlas bana döndü.

"Nida-" Elimi kaldırıp onu susturdum.

"D-Doğru söylüyor, peşinden git... Yanlış anladın de, döndür yolundan..." Diye fısıldadım.

Bacaklarım uyuşmuş gibiydi. Ayağa kalkmamla yere yığılmam bir oldu...

"Nida!"

Başımın sertçe yere çarptığını hissederken bilincim kapanmış gibiydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ölmek istedim...

Hayatımda ilk defa ölmek istedim...

SINIR: 2.60K VOTE 600 YORUM

Bomba etkisi yaratacak bölümler mi? Sanırım az kaldı.

Upuzun bir bölüm sizlerle! Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen!

Profilimde açıklamalar paylaşıyorum. Eğer bakarsanız göreceksiniz. Yaptığım açıklamaları okumanızı önemle rica ediyorum.

Oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürler....😍

Sevildiğinizi unutmayın!❤

INSTAGRAM

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Alisa mutlulukla bana sokulmuş, filmi izliyordu. Keyfi epey yerindeydi. Sevinci gözlerinden okunuyordu.

Daha birkaç gün öncesine kadar ruh gibiydi, yaşama hevesini yitirmişti... İki kez intihara kalkışmıştı.

Benim için...

Ne yaparsam yapayım asla onun aşkına layık olamayacağımı biliyordum. Bu acı bir gerçekti.

Yavaşça sevdiğim kadının omzunu öptüm.

"Güzelim..." Alisa yavaşça başını bana çevirdi. Hemen bana o tatlı gülümsemesini sundu. "Şu filmi değiştirip polisiye tarzı bir şey mi açsak?" Romantik filmler beni inanılmaz sıkıyordu.

Alisa kıkırdadı.

"Öküzcük seni... Bu filmin çıkmasını merakla beklemiştik! Unuttun mu yoksa?" Ardından üzüntüyle dudağını büktü. "Sanırım sen beni üzmemek için beklediğini söylüyordun. Tek bekleyen bendim." Dedi.

Boynundaki en sevdiğim o noktaya dudaklarımı bastırdım. Alisa kendini bana yaslarken gülümsüyordu.

"Bekledim tabii ki! Aradan yıllar geçince ikincisi sarmadı sadece. Ben seninle beklediğim her şeyi seviyorum. İşin ucunda sen varsan gerisi çok da önemli değil."

Alisa dudaklarıma uzandı. Yavaşça başını tutup onu kendi yüzüme yaklaştırdım. Dudaklarına küçük ve sıcacık öpücükler kondurdum.

Ansızın telefonum çaldı.

Alisa geri çekildiğinde arayana baktım.

Yüz hatlarım kasıldı.

Alisa bana bakıyordu. "Bir şey mi oldu aşkım?" Elime dokundu. "Kim arıyor?" Yavaşça onun saçlarını öpüp ayağa kalktım.

"Ben beş dakikaya geliyorum. Operasyonla ilgili, sen bekle tamam mı?" Dediğimde başını sallayıp televizyona döndü.

İçimden bildiğim bütün küfürleri savurdum.

Beni olur olmadık yerlerde aramayı nasıl da beceriyordu?!

Çok sert bir sesle aramasını cevapladım.

"Ne oldu Dilan, ne istiyorsun?!"

Bomba kesit, gelecek bölümler daha da bomba!💣

Bol bol oy vermeyi unutmayın zira sınırı geçmeniz gerekiyor.

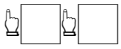
Sınırı çabucak geçerseniz ben de henüz yeni yazmaya başladığım bölümü erkenden bitirmeye çalışırım.⏳

Sizleri seviyorum!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

11 "Sır"

POYRAZ

Alisa mutlulukla bana sokulmuş filmi izliyordu. Keyfi epey yerindeydi. Sevinci gözlerinden okunuyordu.

Daha birkaç gün öncesine kadar ruh gibiydi, yaşama hevesini yitirmişti... İki kez intihara kalkışmıştı.

Benim için...

Ne yaparsam yapayım asla onun aşkına layık olamayacağımı biliyordum. Bu acı bir gerçekti.

Yavaşça sevdiğim kadının omzunu öptüm.

"Güzelim..." Alisa yavaşça başını bana çevirdi. Hemen bana o tatlı gülümsemesini sundu. "Şu filmi değiştirip polisiye tarzı bir şey mi açsak?" Romantik filmler beni inanılmaz sıkıyordu.

Alisa kıkırdadı.

"Öküzcük seni... Bu filmin çıkmasını merakla beklemiştik! Unuttun mu yoksa?" Ardından üzüntüyle dudağını büktü. "Sanırım sen beni üzmemek için beklediğini söylüyordun. Tek bekleyen bendim." Dedi.

Boynunda en sevdiğim noktaya dudaklarımı bastırdım. Alisa kendini bana yaslarken gülümsüyordu.

"Bekledim tabii ki! Aradan yıllar geçince ikincisi sarmadı sadece. Ben seninle beklediğim her şeyi seviyorum. İşin ucunda sen varsan gerisi çok da önemli değil."

Alisa dudaklarıma uzandı. Yavaşça başını tutup onu kendi yüzüme yaklaştırdım. Dudaklarına küçük ve sıcacık öpücükler kondurdum.

Ansızın telefonum çaldı.

Alisa geri çekildiğinde arayana baktım.

Yüz hatlarım kasıldı...

Alisa bana bakıyordu. "Bir şey mi oldu aşkım?" Elime dokundu. "Kim arıyor?" Yavaşça onun saçlarını öpüp ayağa kalktım.

"Ben beş dakikaya geliyorum. Operasyonla ilgili, sen bekle tamam mı?" Dediğimde başını sallayıp televizyona döndü.

İçimden bildiğim bütün küfürleri savurdum.

Beni olur olmadık yerlerde aramayı nasıl da beceriyordu?!

Çok sert bir sesle aramasını cevapladım.

"Ne oldu Dilan, ne istiyorsun?!"

Yine alaycı sesiyle konuşmasına başladı.

"Bu nasıl bir konuşma böyle? Bir tek yüzüme kapatmadığın kaldı!" Diye yalandan kızdı. Sabırla gözlerimi kapattım. "Tamam tamam, seni kızdırmak için aramadım. Sadece seni merak ettim, kaç gündür yanıma da gelmiyorsun..." Sesi kırgındı.

Hafif bir telaşla Alisa'ya baktım. Hâlâ filmi izliyor olmalıydı. Fazla vaktim yoktu.

"Geleceğim Dilan, operasyona gitmeden önce mutlaka eve uğrayacağım. İçin rahatladı mı?" Sesim çok sertti.

Dilan onu istemediğimi bilmesine rağmen acıyla güldü.

"Benim için değil, değil mi?" Diye sordu.

"Değil." Dedim.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından onun ağladığını anladım.

"Dilan, bunu kaç kez konuştuk! Sürekli ağlamaktan vazgeç artık! Başından beri her şeyi biliyordun!" Diye kızdım.

"Evet, evet biliyordum lanet olası! Unuttuğun şey ne biliyor musun?" Derin bir nefes aldı. "Ben sana çok âşığım Börü... Çok! Daha önce hiç böyle olmamıştım-" Sözünü kestim.

"Kes ulan sesini! Kes!" Diye gürledim. "Onun mezarda kemikleri sızlayacak! Sen ne saçmaladığının farkında değilsin!"

Sinirden ellerim titriyordu!

Dilan yorum yapmak yerine susmayı tercih etti.

"Şimdi kapatıyorum, mümkünse arama. Ben yarın öğlen eve uğrayacağım. Tamam mı? Anladın mı?" Dedim.

"Dur!" Titrek bir nefes verdi. "Onu, onu merak etmiyor musun?" Diye sordu üzüntüyle.

Öfkelenmeye başlıyordum...

"Ben onun durumunu Büşra'dan öğreniyorum zaten! Konuşuyorum da! Senlik bir şey yok Dilan, sana sormama gerek de yok!" Tam bir şey söyledi ki onu susturdum. "Eğer beni bir daha rahatsız edersen, bir daha eve hiç gelmem."

Telefonu kapattım.

Umarım bir daha aramaya cesaret edemezdi! Normalde ona karşı böyle sert değil, daha yumuşak davranmaya çalışırdım ama son konuşmamızdan sonra bende kredisi tamamen bitmişti.

Mutfağa giren küçük sevgilimi görünce yüreğime acı bir sızı yayıldı...

"Yarim..." Dedim.

Alisa kollarını göğsüme sardı.

"Bir şey mi oldu? Çok kızgın görünüyorsun." Ardından yanağımı okşadı. "Bir şey olmuş! Ne dediler sana?" Sesi telaşlıydı.

Onun yanağımdaki elini tutup dudaklarıma götürdüm.

"Özür dilerim." Diyebildim sadece.

Ne için özür diliyordum? Ona yaptıklarımı kuru bir özür mü geçirecekti? Tam bir aptaldım! Hiç kimseden korkmayan, düşmana korku salan ben bu kadını kaybetmekten deli gibi korkuyordum!

Alisa şaşkındı.

"Ne için?"

"Seni de telaşlandırdım, buraya kadar geldin. Operasyonun uzama ihtimaliydi konu... Kendimi tutamadım, sinirlendim."

"Olsun sevgilim... Ben seni beklerim. Çok zor olacak sensiz ama sabredeceğim. Eninde sonunda benim olacaksın sevgili komutanım." Dedi.

Gülümsedim ve onu kendime bastırdım.

Kalın kollarımın arasında küçücük kalmıştı... Onu sımsıkı sarmaya bayılıyordum. Kollarımda öyle savunmasızdı ki, kıyamıyordum güzelime...

Alisa'yı öpücüklere boğduğumda kıkır kıkır gülüyordu. En sonunda hafifçe geri çekildi.

"Poyraz, canım böyle tatlı çekiyor!" Heyecanla elini karnına koydu. "Ay hamileyim galiba!" Küçük bir kahkaha attım.

"O işler öyle olmuyor Alisa'm... Daha sevişeli bir gün bile olmadı! Birkaç saatte mi hamile kaldın?" Alaycı sesimle birlikte göz devirdi.

"Kendini baba olmaya hazırlasan iyi olur komutan bey!" Diye homurdandı.

Alisa'nın kokusunu içime çektim. Çok güzeldi... Mis gibi kokuyordu.

"Ben baba olmaya hazırım Alisa Hanım." Dedim.

Alisa tebessüm etti. Ancak tebessümünde bir endişe gördüm. Hızla onu çenesinden tuttum. Şaşkınca bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Direkt sorduğum soruyla birlikte yeri izledi.

"Şey..." Sustu.

"Söyle Alisa, bir şey mi oldu? Anne olmaktan mı korkuyorsun?" Onun elini öptüm. "Ben seni beklerim. Bu konuyu evlendikten sonra da konuşabiliriz." Güldü.

"Hayır sevgilim, doğmamış bebeğimizle ilgili değil. Şey, babamla ilgili..." Kaşlarımı çattım.

"Babana bir şey mi oldu?" Anlamıyordum!

Eğer olsaydı bundan ilk önce benim haberim olurdu!

"Hayır, aslında ben senden bir şey isteyecektim... Ufacık bir şey ama kabul etmemenden korkuyorum." Onu nasıl kırabilirdim ki? Devam etmesi için gözlerine baktım. "Babama görünmeni istiyorum Poyraz!" Sesi netti.

Şaşkınca durdum. Böyle bir şeyi neden istiyordu? Bunu yapamazdım! Geri dönüşüm kesin miydi ki herkesin karşısına çıkmayı göze alabilecektim? Bu mümkün değildi!

"Çıkamam Alisa! Saçmaladığının farkında mısın? Bu mantıklı değil! Bu doğru da değil! Ben bir komutanım, önceliğim vatanım! Operasyona gitmeden önce ne diye adamın karşısına çıkacağım?" Dedim.

Alisa küskünce bana bakıyordu. Beline sarıldım.

"Senden tek bir şey istedim Poyraz! Sadece babamın karşısına çıkmanı..." Gözleri dolmuştu. "O kimseye söylemez ki! Ben ona senin yaşama ihtimalini söyledim! Bir tek ona güvendim. Herkes delirdiğimi sanıyor! Bazen o bile, o bile öyle düşünüyor!" Üzüntüyle yeri izledi. "Ya iş aylarca uzarsa? Adam bana inanmamakta haklı olur! Mutluluğumdan anlar bir şeyler olduğunu! Ya beni hastaneye yatırırlarsa? Bu kız iyice kafayı yedi derlerse, ne yapacaksın Poyraz?!"

Sıkıntıyla derin bir nefes verdim. Alisa gözlerime bakıyordu. Benden cevap gelmediğinde ofladı.

Beni arkasında bırakıp odamıza gitti. Peşinden gitmedim.

Ağrıyan başım artık zonkluyordu. Bir ilaç içip yavaşça başımı ovmaya başladım.

Bu kadar sorunla nasıl baş edecektim?

"Allah'ım; bu işin sonucu ne olursa olsun, Alisa'sız olmasın..."

İçimden bildiğim bütün duaları ediyordum.

Cebimden bir sigara paketi çıkardım. İçinden bir dal alıp yaktığımda balkona çıktım.

Hava buz kesiyordu. Samsun bugün diğer günlere oranla daha soğuktu.

İzlendiğimi hemen anladım. Başımı çevirip odamıza baktım.

Perde kapalıydı...

Gülmeden edemedim. Anlamadığımı mı sanıyordu?

Bakışlarımı ormana çevirirken bitirdiğim sigaramı küllükte söndürdüm.

Yavaş adımlarla eve girdiğimde soğuk havanın bana iyi geldiğine kanaat getirdim.

Hayat yeterince üzerime geliyordu. Kafa patlatmam gereken bir operasyon, bir Dilan ve ayrıca bir de Alisa vardı!

En güzel seçenek Alisa'ydı, orası ayrı...

Adımlarımı hızlandırdım ve odamıza çıktım. Kapalı kapıyı açtığımda karşımda bir adet arkası bana dönük Alisa vardı...

Kapıyı kapatıp onun yanına uzandım.

"Ne oldu yine küçüğüm?" Yavaşça saçlarıyla oynadım.

Alisa bana kırgın olmalıydı.

"Bakıyorum da artık peşimden bile gelmiyorsun. Eskiden olsa sürekli nasıl olduğumu sorardın. Beni yalnız bırakmazdın." Dedi.

Bana dönmemişti...

Arkasından ona sarıldım. Bacaklarını bacaklarımın arasına aldım. Saçlarını geriye çekip çıplak omzunu öptüm.

"Sigara içmeye gitmiştim. Her zaman sigara içerken senden uzaklaşıyordum. Hiç böyle kızmazdın?" Dedim.

"İyi de kavga etmiştik! Sigara daha mı önemliydi?" Hanımefendi sonunda bana dönmüştü.

Gülümsedim ve onu kendime çektim.

"Kavga etmedik, bu birincisi..." Elimi bluzundan içeriye soktum. "İkincisi; aklım çok karışık... Zorlu bir süreç geçiriyorum. Bana kızmak yerine desteklesen olmaz mı?"

Alisa yutkundu. "Ben seni her zaman desteklemedim mi? Yine destekliyorum ama beni böyle yok saymana katlanamıyorum Poyraz... Görmüyor musun hâlimi? Herkes delirdim sanıyor! Eve gittiğimde yine mutlu olduğumu görünce iyice şüphelenecekler! Sürekli açıklama yapmak zorunda kalacağım. Ah bir de bu mutluluğun üstüne seni merak edip deli

gibi ağlayacağım... Onlar ne düşünür hiç düşündün mü? Bari babam yanımda olsun, bana inansın istiyorum! Eğer seninle yeniden birlikte olduğumuzu ona söylersem birinin beni kandırdığını falan düşünecek! Hiç beni düşünmüyorsun gerçekten!" Dedi.

Haklı olduğunu elbette biliyordum.

"Ona söylesem bile bir başkası duymamalı! Ya annemin kulağına giderse? Beni bir şekilde bulmaya çalışacaklar! Hele Ataman... O böyle bir şeyi yapabilir, beni bulabilir!" Alisa'nın gözleri dolmuştu. Hemen onu göğsüme bastırıp açık kahve saçlarını öptüm." Eğer yaşadığıma dair küçücük bir iz bile bulsalar peşini bırakmazlar! Anla beni fıstığım... Operasyondan dönene kadar kimsenin bir şey öğrenmemesi gerekiyor."

Alisa burnunu çekti. Hafifçe kızarmış burnuna baktım. Çok tatlıydı... Sanki on yedi yaşındaydı. Onunla tanıştığım yaşta gibiydi. O kadar küçük duruyordu ki...

"Sadece babam... O kimseye bir şey söylemez! Sanki tanımıyorsun! Aileni arayacak hâli yok ya! Bari bir kişi senin yokluğunda bana destek olsun! Bütün arkadaşlarımı depresyon yüzünden kaybettim ben..." Üzgünce ellerini izliyordu.

Ona kıyamadım, her zamanki gibi! Kabul etmemem gereken bir şeyi kabul ettim. Kıyamadım....

"Tamam sevgilim, sen nasıl istersen öyle olsun. Sadece baban, işin içine annen girmeyecek! Annen beni öğrenmeyecek, anlaşıldı mı?" Diye sordum.

Alisa aniden boynuma atladı.

"Tamam, tamam söz! Sadece babam..." Hevesle ellerini çırpıyordu.

Alisa tamamen yükünü üstüme verdiğinde kollarımı yavaşça beline sardım.

Dudaklarımı saçına bastırdım.

"Çok âşığım sana..." Diye fısıldadım.

Alisa hafifçe geri çekilirken şaşkındı. Şaşkınlığının yerini hemen mutluluk almıştı. Şaşırması normaldi zira yapım gereği çok romantik bir adam değildim.

"Ya, demek öyle..." Gülümsüyordu. "İlk günkü gibi mi?" Yanağıma masum bir öpücük kondurdu.

Onun yanında kendimi eskisi gibi hissediyordum. Sanki hiç yara almamış, mutlu, ailesiyle birlikte yaşayan Poyraz gibiydim.

"İlk günkü gibi." Diyerek onu onayladım.

Alisa boynumu öptü. "Ben de sana çok âşığım. Söylememe gerek yoktu gerçi ama yine de duy istedim."

Bilerek mi yapıyordu?

Ona öldüğümü görmüyor muydu? Bir de cilveli cilveli konuşup beni tekrar tekrar kendine âşık ediyordu!

"Alisa'm..." Öpücüklerimi boynuna çıkardım. "Ben sensiz kendim olamıyorum be güzelim. Sen delirdiğini düşünüyordun ya, ben de çok düşündüm. Bazen gerçekten delirdiğimi sandım. İlaç kullandım. Kendime gelmem uzun bir zaman aldı. Sonra seni görmeye geldim. Herkes gitme dese de evine geldim. Odanda ağlıyordun sevgilim... Benim öpmeye kıyamadığım yanakların yaşlarla dolmuştu. Beş yıl sonra seni görmenin mutluluğunu bile yaşayamadım. Kalbime hançerler saplandı." Dedim.

O günleri hatırlarken yüreğime büyük bir ağırlık çöktü.

Çok yıpranmıştık, çok acı çekmiştik...

Onu havaalanında gördüğüm ilk an yanına gitmemiş olmayı dilemiştim. Yunanistan'a gidecektim... Sırf onun için işlerimi bırakıp Trabzon'a dönmüştüm. Sırf onunla tanışabilmek için...

Eğer o gün yanına gitmeseydim, Alisa şimdi belki de daha güçlü bir kadın olacaktı. Mimar, evli, çocuklu, huzurlu...

Kasıldığımı hissederken sinirle dişlerimi sıktım.

Bok evlenirdi!

Bir adamın ona dokunduğunu düşündükçe bile sinirden geberiyordum!

Alisa benim hayatımdı... Hayata tutunduysam, bir gün ona kavuşmayı düşlediğim içindi.

Onun incecik beline sarıldığımda başını boynuma gömmüştü.

"Artık kavuştuk..." Sesi buğuluydu. "Beni bir kez daha bırakmazsın değil mi?" Korkuyordu...

Yeniden çekip gideceğim diye korkuyordu. Bana güvendiğini sansa da güvenemiyordu. Haklıydı, ona kızamazdım. On yıl boyunca ölü bildiği adamı sevmekten vazgeçmemiş, beklemişti.

Şimdi tekrar gitme ihtimalim onu ürkütüyordu. Bu yüzden babasına beni göstermek istiyordu. Eğer geri gelemezsem, babası ona inanmaz diye....

Yüreğimde ince bir sızı kendini belli etmişti.

"Bırakmam güzelim." Onun mis gibi kokan saçlarını okşadım.

"Söz ver?" Kararsızca gözlerime bakıyordu.

"Söz gzamşine..." Ellerimi kalçasına indirdim. "Sen de söz ver bakalım." Dedim.

Alisa güldü. Onun bu tatlılığına dayanamayıp gülümsedim.

"Söz vermeme gerek mi var öküzcük? Sanki seni bırakamayacağımı bilmiyorsun!" İç çektim.

Hayatta her şey olabilirdi... Bunu bilmek canımı sıkıyordu.

"Sen de söz ver, benim canımı sıkma!" Diye yalandan kızdım.

Alisa hayretle tek kaşını kaldırdı. "Allah Allah? Sen bana karşı mı geliyorsun?" Tatlı tatlı bana sokuldu. "On yıl seni bekledim diye kendini vazgeçilmez mi sanıyorsun?" Ardından gülümsedi. "Doğru, vazgeçilmezimsin! İstesem de vazgeçemem... Bu yüzden ben de söz veriyorum." Dedi.

Kalbim sıkıştı.

On yıl seni bekledim diye kendini vazgeçilmez mi sanıyorsun?

Gerçekten de böyle mü düşünüyordu?

Göz göze geldiğimizde Alisa'nın gülen yüzü soldu.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordu.

"Hayır aşkım, sadece seni düşünüyorum. Biliyorsun, çok az bir zamanımız kaldı..." Sesim sıkıntılıydı.

Alisa iç çekti.

"Dayanacağız Poyraz, dayanacağız! Sen bana sapasağlam geleceksin, ben çok dua edeceğim. Sonra birlikte Trabzon'a gideceğiz. Ailenin karşısına çıkacaksın. Sonra hayalimizdeki gibi küçük bir ev alacağız. İki oda bir salon! Bahçesi olacak! Denizi de birazcık görecek. Malum oğlumuz doğduğunda bahçede koşuşturacak, senin işten gelmeni bekleyecek, baba baba diye sana sokulacak!"

Alisa hayallerini anlatırken adeta yaşıyordu. Yüzünde o kadar tatlı bir tebessüm belirdi ki, uzanıp onu gamzelerinden öptüm.

"Tamam ulan tamam! Ne masraflı kadınsın! Yok denizi görsün, yok bahçesi olsun!" Dedim alayla.

Alisa dudağını büktü.

"Sıradan bir evde olur ki... O hayaldi! Seninle olayım da gerisi önemli değil. Ailenle de oturabilirim. Benim için sorun olmaz."

Yutkunamadım...

Onun sevgisi karşısında ne yapacağımı bilemedim. Ben gerçekten çok şanslı bir adamdım. Hem de çok fazla şanslı!

"Öyle şey olur mu Alisa'm? Tabii ki senin istediğin olacak! İstersen Trabzon'da ki en lüks daireyi alırım sana! Para sikimde bile değil. Ben sadece seni istiyorum, senin mutlu olmanı istiyorum." Dedim.

Alisa sakallarımı okşuyordu. Yüzünde hafif bir tebessümle beni izliyordu.

Bir şey söylemedi. Sadece sakallarımı okşamayı tercih edip sustu.

Elini dudaklarıma götürdüğümde parmaklarını teker teker öptüm.

Gözlerimi kapatıp ne yapacağımı düşündüm. O kadar çaresiz hissediyordum ki... Alisa'mı kaybedemezdim. Bir kez daha onsuzluğa dayanamazdım.

"Allah'ım, sen yardım et..." Diye fısıldadım.

Gözlerini açtığımda Alisa'nın uyuyakaldığını gördüm. Gülümserken onu göğsüme bastırdım. Bu kadar tatlı ve aynı zamanda çekici olmayı nasıl başarıyordu?

Telefonuma gelen mesaj sesini duydum. Sinirle bir küfür savururken gelen mesajın Dilan'dan olduğunu gördüm.

"Yarın ne yemek yapayım canım?"

Öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Yemek yapmana gerek yok. On dakika durup giderim."

Hemen cevap verdi.

"Yapma bunu bize Börü..."

"Kaç hafta oldu! Kokunu özledim, sıcaklığını özledim..."

Göz devirdim.

"Boş konuşuyorsun, benim canımı sıkma!"

"Bir daha mesaj atarsan yarın da gelmem!"

Sinirden ellerim titriyordu!

"Tamam hayatım, özür dilerim. Bu son mesajım, gerçekten son! Ben sana en sevdiğin tatlıdan yaparım. Madem yemek istemiyorsun... Gelmeden önce ara olur mu?"

Telefonu komidine bırakacağım sırada yeniden bir mesaj geldi.

"Şey, seni seviyorum."

Hızla mesajları silerken onun numarasını engelledim.

"Poyraz?"

Hızla başımı kaldırdım.

Alisa kaşlarını çatmış, uykulu gözlerle bana bakıyordu.

Yoksa ben fark edemeden mesajları okumuş muydu?

Ne ara uyanmıştı bu kız?!

"Alisa'm..." Sesimin telaşlı çıkmaması için elimden geleni yaptım.

Alisa kaşlarını daha çok çattı.

"Kim o kadın Poyraz?" Diye sordu.

Başımdan aşağı adeta kaynar sular döküldü...

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Şimdi ne bok yiyecektim?!

SINIR: 2.50K VOTE 600 YORUM

!!

Sınır geçmemesine rağmen bölümü atıyorum. Üstüne üstlük sınırı da azaltıyorum. Benden başka bir şey beklemeyin. Sırf bekleyen okuyucularımın hatırı için bunu yapıyorum ama bir daha aynı şeyi yapmayı düşünmüyorum.

Siz emeğime saygı duymadığınız müddetçe maalesef durum böyle olacak. Yıldıza basmak şu emek karşısında hiçbir şey değil. Bunun için benimle daha fazla pazarlık yapmamanızı rica ediyorum. İki saniyenizi almayacak bir tuşa basmak için benim saatlerimi ayırdığım, günlerimi verdiğim emeğimi pazarlık konusu etmeyin. En fazla sınırı bu kadar azaltırım. Bana da anlayış gösterin.

Beni ve hikâyelerimi seven herkese çok teşekkür ederim. Sizi çoook sevdiğimi unutmayın.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

KESİT

Sinirle dişlerimi sıktım.

"Benim canımı sıkma Poyraz Atabey! Eğer benim canımı acıtacak bir şey yaparsan, eğer benim yaralı kalbimi bir kez daha üzersen şerefim üstüne yemin ederim ki seni hayatımdan da silerim, kalbimden de!" Diye gürledim.

Poyraz'ın gözleri irileşti. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

En sonunda kendini toparladığında gülümsedi. Bu tebessüm gerçek değildi zira onu çok iyi tanıyordum. Gerçek yüzünü benden saklayamazdı.

"Vay be! Beni silmeye ne meraklıymışsın! Ben senin aşkından gebereyim, kimseye elimi sürmeyeyim senin dediğin şeylere bak!" Diye homurdandı.

Hâlâ kendime gelememiştim...

Yeniden Poyraz'ın kucağına yatarken kokusunu içime çektim.

"Benim aşkımdan gebersen iyi olur Poyraz yoksa senin o kafanı kırarım, bunu biliyorsun değil mi canımın içi?" Sert sesimle birlikte güldü.

İşte bu gerçek bir gülüştü...

"Laz kızım benim, ölümüm senin ellerinden olsa gıkım çıkmaz... Senin için şu dünyayı yakarım! Yakar küle çeviririm... Senin bir gülüşün için kendi canımı feda ederim. Senin o gözlerinden akan her bir damla yaşa ölürüm ben..." Saçımı öptü. "Sen gelmiş aşkından gebermezsen kafanı kırarım diyorsun! Geberiyorum zaten! Görmüyor musun senin için cayır cayır yandığımı? Söyle Alisa'm, sana olan aşkımı görmüyor musun?"

Derslerime çalışıyorum kuzular. Dolayısıyla bölümü Cuma'ya tamamlayıp atmaya çalışacağım. O süre boyunca sizleri kesitsiz bırakmak istemedim.

Dilan kim?

Aklınızı çok kurcalıyor biliyorum...

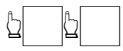
Yakında ortaya çıkacak!

Toplam bölüm sayısını ise belirledim. 30 bölümlük bir hikâye olacak. Ondan sonrası ise sürpriz!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

12 "Ayrılık"

ALİSA

Şaşkınca Poyraz'a bakıyordum.

Kalbim öyle korkuyla atıyordu ki, hafifçe doğruldum.

"Ne kadını? Kadın falan yok!" Sesi sertti.

Ellerimi boğazıma götürürken derin derin nefesler alıp verdim.

"Vardı, yanındaydı! Sana sarılıyordu!" Diye bağırdım.

Poyraz rahat bir nefes verdi.

"Demek rüya gördün..." Kaşlarımı çattım. "Alisa, iyice saçmaladın kızım! Senden başkasına bakar mıyım ben? O kadın değildir, sana öyle gelmiştir!" Dedi.

Sinirle dişlerimi sıktım.

"Benim canımı sıkma Poyraz Atabey! Eğer benim canımı acıtacak bir şey yaparsan, eğer benim yaralı kalbimi bir kez daha üzersen şerefim üstüne yemin ederim ki seni hayatımdan da silerim, kalbimden de!" Diye gürledim.

Poyraz'ın gözleri irileşti. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

En sonunda kendini toparladığında gülümsedi. Bu tebessüm gerçek değildi zira onu çok iyi tanıyordum. Gerçek yüzünü benden saklayamazdı.

"Vay be! Beni silmeye ne meraklıymışsın! Ben senin aşkından gebereyim, kimseye elimi sürmeyeyim senin dediğin şeylere bak!" Diye homurdandı.

Hâlâ kendime gelememiştim...

Yeniden Poyraz'ın kucağına yatarken kokusunu içime çektim.

"Benim aşkımdan gebersen iyi olur Poyraz yoksa senin o kafanı kırarım, bunu biliyorsun değil mi canımın içi?" Sert sesimle birlikte güldü.

İşte bu gerçek bir gülüştü...

"Laz kızım benim, ölümüm senin ellerinden olsa gıkım çıkmaz... Senin için şu dünyayı yakarım! Yakar küle çeviririm... Senin bir gülüşün için kendi canımı feda ederim. Senin o gözlerinden akan her bir damla yaşa ölürüm ben..." Saçımı öptü. "Gelmiş aşkından gebermezsen kafanı kırarım diyorsun! Geberiyorum zaten! Görmüyor musun senin için cayır cayır yandığımı? Söyle Alisa'm, sana olan aşkımı görmüyor musun?"

Burnunu burnuma sürttü. Kollarımı boynuna sardım.

Özlemle sevdiğim dudakları uzunca öptüm.

"Tamam ya, kızma! Rüyamda seni esmer bir kadınla gördüm! Sana sarılıyordu! Sinirlerim tepeme çıktı!" İstemsizce sesim yükselmişti.

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

"Kızım senin derdin ne da?! Sinirlendirme beni! Sevgilinle yarın son günün! Tartışmak mı istiyorsun?" Diye homurdandı.

Acı gerçek bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Yarın son günümüz müydü gerçekten?

"İ-İyi de sen iki gün sonra..." Poyraz gözlerimin en içine bakıyordu.

Bakışlarındaki sevgi kendini öyle bir belli ediyordu ki... O siyaha yakın kahveler parlıyordu. Çekik gözleri daha da kısılıyor, dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Yarın öğleden sonra Ankara'da olacağım. Toplantı yapmamız gerekiyor, acil! Herkese haber verdim. Ana binamızda görüşeceğiz. O toplantıyı düzenlemem gerekiyor. Bu yüzden seni yarın Trabzon'a bırakacağım."

Gözlerim dolduğunda acı çeker gibi gözlerini kapattı. "Yapma Alisa'm, bunu bana yapma... Bakma gözlerime öyle, kahroluyorum be kadın..."

Dudaklarımdan kaçan küçük hıçkırığa engel olamadım.

"Ne zaman geleceksin? Yani eğer uzarsa, çok uzar mı? Öyle bir yıl falan sürmez değil mi?" Korkuyordum...

Onu tekrar kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

Poyraz omzumu öptü.

"Alisa..." Sesi sıkıntılıydı. "Bir yıl sürmeyecek güzelim. İki-üç ay uzama ihtimali var. Elimden geleni yapacağım. Sana kavuşmak için-" Hızla sözünü kestim.

Başımı onun göğsüne yasladım.

"Sen bana sapasağlam gel de, gerisi umrumda bile değil. Yeter ki sağlıklı ol sevgilim, ben daha bir şey istemem..." Erkeksi kokusu burnuma doldu. "Çok uzamasını elbette istemiyorum ama senin için buna dayanabilirim. Hem zaten bu son görevin! Uzayacaksa iki-üç ay uzasın, yeter ki sana bir şey olmasın..." Diye fısıldadım.

Poyraz tebessüm etti. İşte içten bir gülüş daha... Şimdi öyle derin, öyle sevgi dolu bakıyordu ki istemsizce utanmıştım.

Eskiden de onun gözlerine çok bakamazdım. Hep utanırdım... O ise derin derin bakar, bir saniye olsun bakışını üstümden çekmezdi.

Poyraz bunu anlamış olacak ki güldü.

"Hâlâ mı utanıyorsun?" Sesi alaycıydı.

Onunla birlikte olmama rağmen hâlâ gözlerinin içine bakarken utanıyordum... Güldüm ve başımı iki yana salladım.

"Ben çok tuhaf bir insan olmaya başladım." Diye mırıldandım.

Poyraz ellerini ellerimin arasına aldı. Parmakları ellerimin üstünde geziyor, yavaş yavaş okşuyordu.

"Saçmalama yavrum. Ben senin o bakışlarını kaçırmana alışkınım. İlk iki ay boyunca bunu çok yaşadık." Dedi.

Kıkırdadım. "Ne yapayım? Seviyorum... Sevince de utanıyor insan!" Diye yalandan homurdandım.

Poyraz yüzümü ellerinin arasına aldı. Sevgiyle dudaklarıma sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Ben ne yapacağım, sensiz ne yapacağım?" Kendi kendine konuşur gibiydi. "Bir kez alışınca bırakamamak var ya... Sen öylesin be güzelim. Bağımlılık yapıyorsun bedenime... Eğer seni yanıma almasaydım kalbim bu kadar acımazdı ki! Seni tekrar üzerim diye içimde bir korku olmazdı."

Sevdiğim adamın sakallarını öptüm.

Gözlerim dolu doluydu...

Son günümüz...

O gidecekti!

Alisa'sını bırakıp gidecekti işte!

"Ben mutluyum. Seninle azıcık bir zaman geçirsek de mutluyum. Ben senin mezarının başında saatlerce seninle konuştuğumu sanmıştım. Cevap gelmeyeceğini bile bile, saatlerce konuştum!" Poyraz gözyaşlarımı sildi. "Sen benimle telefonda kısacık konuşsan bile bana yeterdi ki! Bu geçirdiğimiz zaman, sevişmemiz, yeniden âşık olmamız... Belki kısacık bir zamandı ama her şey çok güzeldi sevgilim..." Dedim.

Ona sıkıca sarılmış ağlıyordum...

Poyraz sırıttı.

Arsız elleri belimden kalçama doğru indi. Gözlerimi öptüğünde tebessüm ettim. Bu *ağlama* demekti!

"Sevişmemiz çok güzeldi, sana katılıyorum Alisa'm," Sırıttı. "Kısacık zaman dediğinde sevişme süremizi kastetmemişsindir umarım zira epey uzun sürmüştü." Sesi alaycıydı.

Söylediğim onca şeyden sonra takıldığı tek şey sevişmemizdi! Güldüm ve yumuşakça ağzına vurdum.

"Ya iki dakika hasret giderip romantik olamaz mıyız? Niye aklın hemen oraya kayıyor?"

Poyraz düşünüyormuş gibi yaptı.

"Tamam tamam... Madem öyle, seninle şöyle romantik bir şeyler yapalım." Kaşlarını kaldırdı. "Mesela, mesela..." Heyecanla ona bakıyordum. "Mesela sevişmek gibi!" Dedi.

Hayal kırıklığıyla ona baktım.

"Beni umutlandırdın, hain pislik!" Onun saçlarını çektim. "Romantik bir film izleyebilirdik mesela! Geçen sefer beni umursamadığın için yarım kalmıştı ya hani!" Kaşlarını çattı.

"Seni umursamadığım için değil! Sen izlemeyi bırakmıştın!" Çenemi öptü. "Ayrıca o filmin sonu da aynı bahsettiğim şeye çıkmayacak mıydı?"

Yanaklarım utançla yandı.

Bu adam arsızdı!

"Sen çok arsız bir adam olmaya başladın, sapık herif!" Diye kızdım.

Poyraz gülüyordu. Beni kalın kollarının arasına aldı. Huzurla ona sokuluverdim. Âşıktım işte... On yıldır onu kalbimden söküp atamamıştım. Artık ona kavuştuktan sonra da atamazdım.

Poyraz beni yavaşça kucağına alıp ayağa kalktı.

Onun için hiç ağır değil gibi görünüyordum. Çok zayıf bir kız değildim.

"Kilo aldım sanırım." Üzüntüyle elimi göbeğime götürdüm. "Göbeğim çıktı." Poyraz güldü.

Elini yavaşça karnıma koydu ve göbeğimi sıktı. Ardından hafifçe gülümsedi.

"Azıcık çıkmış, çok az..." Diye mırıldandı.

Sinirle ona baktım. Ters bir hareketle elini iterken göbeğimi izliyordum.

"Hiç de bile! Dümdüz karnım. Resmen beni kıskanıyorsun!" Dedim.

Poyraz belime sarıldı. "Seni çok kıskanıyorum hatun, bu doğru da neden göbeğini kıskanayım?" Alaycı sesine aldırmadan boynuna sarıldım.

"Göbeğimi değil... Beni kıskanıyorsun! Kimse bana bakmasın istiyorsun! Seni bilmiyor muyum ben? Ben çirkin oldukça sana böyle bir mutluluk geliyor!"

Poyraz hafifçe başını salladı.

"Doğru." Beni onayladı. "Karım olacak kadını kıskanıyorum. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Herkese çirkin bana güzel olmanı istiyorum. Belki bencilce ama istiyorum işte! Keşke göbeğin daha çok çıksa!" Dedi.

Yumuşakça göğsüne vurdum.

"Adi adam seni!" Diye yalandan kızdım.

Poyraz aniden sertçe kalçama vurdu. İnlediğimde sırıttı.

"Ben sana o adi adamı göstereceğim!" Dedi.

Kıkırdadım ve boynuna daha sıkı sarıldım.

Odamıza girdiğimizde kapıyı kapattı.

Yarın son günümüzdü...

Son kez birbirimize doyacaktık... Bunu bilmek yüreğimi acıtıyordu. On yıl sonra ona kavuşmuşken tekrar ayrı kalmak o kadar zor olacaktı ki...

Gözlerimi kapatıp düşünmemeye çalıştım. Düşünmemeliydim, sadece güzel günleri düşünüp mutlu olmalıydım...

***

Sabah uyandığımda bedenim ağrıyordu.

Ah, şaşırmamak gerekti!

Poyraz Atabey yine üstümde yatıyordu!

Belimin ağrıdığını hissederken yavaşça onun saçlarını okşadım.

Uykusu çok hafifti. Hemen uyanıverdi. Bakışları beni bulduğunda hızla doğruldu.

"Günaydın Poyraz'ım..." Dedim sevgiyle.

"Günaydın güzelim," Sıkıntıyla bana baktı. "Yine üstünde uyumuşum." Kıkırdadım.

Bundan rahatsızlık duymuyordum.

"Rahatsız olmuyorum ki!" Dedim.

Ben de doğruldum ve saate baktım. Henüz saat sekizdi. Yavaşça gerindim ve ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Poyraz dikkatle beni izliyordu.

"Nereye sevgilim?" Diye sordu.

Yavaşça örtüyü bedenime sardım. Yorgun adımlarla banyoya ilerledim.

Ansızın beni belimden yakaladı. Korkuyla ona döndüm.

"Dur, ne yapıyorsun?" Dediğimde beni kucağına aldı.

Banyoya girdiğimizde beni duvara yasladı.

"Kahvaltıyı yapar yapmaz seni evine bırakacağım. Yolumuz uzun, son saatlerimiz..." Sesi üzgündü.

Derin bir iç çektim ve başımı salladım.

İşleri zora sokmanın, onu üzmenin bir anlamı yoktu.

Poyraz bana sıkıca sarıldı.

Ağlamamak için çok uğraştım... Eğer ağlarsam o üzülecekti. Yarın gidiyordu. Yarın Irak'ta olacaktı. Bunu bilmek bana çok acı veriyordu...

***

Arabaya bindiğimizde içim buruktu.

Poyraz beni dakikalarca sakinleştirmeye çalışmıştı ama nafileydi... Sevdiğim adamı uzaklara gönderecektim, kimi zaman ondan haber alamayacaktım... Bu o kadar zordu ki! Yaşadığından emin olmamak...

Burnumu çektiğimde Poyraz elini bacağıma koydu.

Yarım saattir yoldaydık.

"Ağlama gzamşine, zaten canım yanıyor! Beni desteklemeni istiyorum, ağlamanı değil!" Sesi sertti.

Şaşkınca ona baktığımda aniden arabayı sağa çekti.

Ne olduğunu anlayamazken birden direksiyonu yumruklamaya başladı.

"Poyraz?"

Aniden krize girmesiyle birlikte şok olmuştum. Hiç beklemiyordum bile!

Poyraz öyle bir gürledi ki, yerimden sıçradım.

Direksiyona defalarca yumruk attı. Öfkesi dinmiyor, onlarca küfür ediyordu.

Saçı başı dağılmıştı. Terlemeye başladığını da görebiliyordum. Kızgın gözleri alevlenmiş, büyük bir öfkeyle sadece direksiyonu izliyordu.

"P-Poyraz..."

Korkuyla ona bakıyordum.

En sonunda durduğunda nefes nefese kalmıştı.

Sadece yolu izledi, yüzüme bakmadı.

"Poyraz yüzüme bak!" Diye bağırdım.

Bakmadı...

Başını direksiyona yasladı.

"Sen beni yeniden nasıl seveceksin Alisa?" Dedi.

Sesi mi titriyordu?

Hızla onun kolunu tuttum.

"Poyraz bana bak yalvarırım, ne oluyor? Korkmaya başladım! Doktora mı gitsek? Neden kriz geçirdin, anlamıyorum!" Diye bağırdım.

Poyraz sertçe yutkundu.

"Doktor benim derdime çare bulamaz ki... Doktor çare bulamaz!" Aniden başını kaldırdı. "Derdimin çaresi sensin Alisa..." Diye fısıldadı.

Kaşlarım çatıldı. Bu da ne demekti?

"Anlamıyorum Poyraz, biraz daha açık konuşsan olmaz mı?"

Poyraz başını yeniden direksiyona yasladı. Acı çeker gibi bir hâli vardı.

"Ben seni hak etmiyorum." Dedi acıyla.

Birden ne olmuştu böyle? Kriz geçirdikten sonra beni hak etmediğini söylemeye başlamıştı.

Muhtemelen operasyona gideceği için o psikolojiyle böyle konuşuyordu. Ona destek olmalıydım.

Yavaşça elimi dizine koydum ve yavaş hareketlerle okşamaya başladım.

"Sevgilim." Diye mırıldandım.

Bakışları bana döndüğünde uzanıp dudaklarını öptüm.

"Ben sensiz nasıl katlanacağım?" Poyraz'ın elleri kızarmıştı. "Sikeyim böyle hayatı! Seni üzen her şeyin gelmişini geçmişini-" Hızla onu susturdum.

"Tamam Poyraz, tamam!" Dedim hafif bir homurtuyla. "Ben çok mutluyum sanki! Günlerdir ağlıyorum!"

Poyraz başını göğüslerime yasladı.

"Sana kavuştuktan sonra yeniden seni bırakmak o kadar zor olacak ki..." Yavaşça onun saçlarını öptüm. "Bu koku olmadan dayanmak..." Ardından üzüntüyle iç çekti. "Belki hiç kavuşamamak..."

Hızla onun kafasına vurdum.

"Aptal aptal konuşma! Ne kavuşamaması?" Diye kızdığımda burukça güldü.

Bedenime sıkıca sarıldığında onun kokusunu içime çektim.

"Yakışıklım, sevgilim, ailem..." Onun çenesini tutttum. "Çok seviyorum ulan seni! Çok hem de! Sen oraya gidip sapasağlam gelecek, sonra da sevdiğin kadınla evleneceksin! Sadece geleceğimizi düşünsen olmaz mı?" Hevesle gözlerine bakıyordum.

Poyraz gözlerime baktı ve ardından bakışlarını kaçırdı.

"Tabii ki güzelim. Evleneceğiz, oğlumuzla bahçeli bir evde yaşayacağız. Ev denizi de görecek..."

Kıkırdadım.

Demek benim hayallerimi önemsiyordu!

Poyraz en sonunda geri çekildiğinde yeniden arabayı çalıştırdı.

"Seni eve bırakıp özel uçakla Ankara'ya geçeceğim." Bana döndü. "Seni sık sık ararım." Diye ekledi.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Poyraz gaza yüklendi.

Çok düşünceli görünüyordu.

İçimdeki sıkıntı geçmek bilmiyordu! Allah'ım, bu yüreğimdeki sızı hiç geçmeyecek miydi? Her gün onu mu düşünecektim?

"Telefonunu karıştırabilir miyim?" Ansızın sorduğum soruyla birlikte şaşkınca bana döndü.

"Sebep?" Güldüm.

"Canım istiyor! Karın değil miyim? Sana hesap verecek hâlim yok ya!" Ona yaklaştım. "Yoksa benden bir şey mi saklıyorsun?" Kuşkuyla onu izliyordum.

Poyraz telefonunu bana uzattı.

"İstediğin kadar karıştır." Dedi.

Telefonunun şifresini açmadan önce düşündüm. Acaba şifresi neydi?

Ben neden onun şifresini bilmiyordum ki?

Poyraz bana göz ucuyla baktığında sırıttı. Yavaşça başımı onun omzuna yasladım.

"Şifren ne aşkım?" Diye sordum tatlı tatlı.

"Hm, bilmem." Sesi alaycıdı.

Ofladım ve ona küskün bir bakış attım.

"Alisa mı?" Diye sordum. Poyraz bana cevap vermedi. "Poyraz şifre ne?!" Sinirle kolunu sıktım. "Söylesene ya! Benden mi saklıyorsun?" Diye kızdım. Poyraz bana hiç dönmedi. "Poyraz, beni sevmiyor musun?" Dudağımı büktüm.

Poyraz saçımı öptüğünde ona sokuldum.

"Araba kullanıyorum, sırnaşma!" Diye yalandan kızdı.

"Konuyu değiştirmeye çalışma Poyraz Atabey! Senin o kemiklerini kırarım vallahi! Alisa'yım ben, Alisa! Sen benim ne fena olduğumu unutmuş gibisin!"

Kahkaha attı. "Unutmam mümkün mü? Ben sana boşuna mı Laz kızı diyorum?" Bakışları bana döndü. "Söyleyeceğim ama trip atmak yok!" Hafifçe başımı salladım. "LoyAlisa" Dedi.

Kaşlarım çatıldı.

LoyAlisa?

Poyraz tepkime güldü.

"Loya ve Alisa yani?" Dedim.

Eskiden Loya'yla birbirimizden pek hoşlanmazdık. Abisine o kadar düşkündü ki, yaşının küçük olmasıyla birlikte o zamanlar beni pek sevmezdi. Bana soğuk davranırdı. Abisinin bana olan ilgisinden hoşlanmazdı.

Dolayısıyla ben de onu sevmiyordum. Poyraz o zamanlar birbirimizi sevelim diye her şeyi yapsa da olmamıştı. Loya bana adım atmamakta o kadar ısrarcı olmuştu ki ben de ona hiç yaklaşmak istememiştim.

Poyraz'ın ölümünden sonra ise her şey değişmişti. Boş yere birbirimizi üzdüğümüzün farkına varmıştık. Poyraz hep iyi anlaşmamızı istemişti. Bu ikimizin de içine yıllarca dert olmuştu.

Gerçekten en iyi arkadaşım olmuştu. Eskiden tatlı tatlı atışmalarımız olsa da artık hiç tartışmaz olmuştuk. Gerçekten birbirimize değer vermiş, beraber ağlamıştık...

"Loya ve Alisa..." Bana bakıp göz kırptı. "Hayatımdaki vazgeçilmez iki şeyi şifrem yapayım dedim. Loya'ya olan düşkünlüğümü biliyorsun... Sana olan düşkünlüğümü de..."

Dudağımı büktüm.

"Loya neden ilk önce peki?" Küskünce kollarımı önümde birleştirdim.

Poyraz gür bir kahkaha attı.

"Alisa o zamanlar küçüktün! Hâlâ mı Loya'yı kıskanıyorsun?" Dedi hayretle.

Sinirle ona döndüm.

"Kıskanmıyorum! Ben onu çok seviyorum. Sen öldükten sonra biz onunla dost olduk! Sadece ilk beni yazsan güzel olurdu. Beni arka plana atmışsın gibi hissettim." Dedim.

Poyraz sırıttı ve aniden kalçama vurdu.

"Sus Laz kızı, öldükten sonra ne demek? Gerçekten öldüm sanki!" Diye homurdandı. "Hâlâ kıskanıyorsun! Eminim ki o da seni kıskanacak..."

Ona kötü kötü baktım.

"Elini popomdan çek!" Diye kızdım.

Kalçamı sıktı.

"Çekemem, popona âşığım." Dedi alayla.

Güldüm ve elini tuttum.

"Aşkım, acaba öne benim adımı mı alsan? Hani Alisa ve Loya da olur. İkimiz de varız sonuçta!"

Poyraz durdu ve düşündü. "Hayır güzelim. LoyAlisa uyumlu olduğu için koydum. Uyumu bozma! İkiniz de benim değil misiniz?" Dediğinde dudağımı büktüm.

Onu zorlamak istemedim ve başımı salladım.

"İyi, tamam öyle olsun! Beni daha çok sevdiğini biliyorum zaten." Tam ağzını açacaktı ki onu öperek susturdum.

Poyra güldü ve beni göğsüne bastırdı.

"Bu fenalıklarını o kadar çok özlemişim ki..." Boynumu öptü. "Çok fenasın güzelim çok! Kıkırdadım.

Sevdiğim adama sokuldum.

"En sevdiğin noktayı öpmedin?" Dedim.

Poyraz saçlarımı kenara çektiğinde en sevdiği o noktayı uzunca emdi ve ardından öptü. Kısıkça inlerken gözlerimi kapattım.

"Sakın morartma, eve gideceğim!" Diye onu uyardım.

Poyraz ansızın tam o noktayı ısırdı.

Ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Hiç beklemiyordum! Kesinlikle moraracaktı! Zaten tenim çok hassastı. Poyraz da bunu çok iyi biliyordu. İnadına yapmıştı!

"Poyraz ya! Kesin moraracak! Başıma belasın biliyorsun değil mi?" Diye homurdandım.

Poyraz arka koltuğu gösterdi.

"Senin fuların orada. Benim hediyemdi hani! Sen intihar ettiğini sanmam için yere atmıştın. Ben de almıştım... Boynuna sar istersen." Dedi.

Fularımı aldığımda boynuma sardım.

Boynumu ona gösterdim.

"Morarmış mı?" Diye sordum.

"Yaklaş bakayım..." Yaklaştığımda ısırdığı yeri uzunca öptü. "Uf olmuş... Ben öptüm ya, geçer birazdan."

Benimle dalga geçmesine aldırmadan güldüm. Sevdiğim adamın yanında epey keyifliydim.

Sanki birkaç saat sonra ondan ayrılacak olan ben değildim...

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

***

Trabzon'a gelmiştik...

Babamı aradım.

"Baba, ben geldim." Açar açmaz söylediğim tek şey bu olmuştu.

"Kızım?" Şaşkındı. "Geldin mi? İyi misin kızım? Bana niye haber vermedin? Dur, anneni-" Sözünü kestim.

"Anneme söyleme baba... Benimle konuştuğunu bilmesin. Lütfen baba, sana ihtiyacım var."

"Ne oluyor babacığım? Neredesin, söyle geleyim! Bir şeyin yok değil mi?!"

Poyraz'la göz göze geldiğimizde başını salladı.

"Baba, ben sana demiştim ya hani Poyraz yaşıyor olabilir diye..." Derin bir nefes aldım. "Poyraz yaşıyor baba! Şimdi yanımda... Evin arkasına gel. Anneme hiçbir şey belli etme!" Dedim.

Uzun bir süre cevap gelmedi.

Babam en sonunda konuştuğunda sesi titriyordu.

"K-Kızım, biri seni kandırmış olmasın? Ne Poyraz'ı?" Dediğinde iç çektim.

"Baba evin arkasındayız. Seni bekliyoruz. Anneme çaktırma." Ardından telefonu kapattım.

Poyraz arabadan indiğinde ben de indim.

Babam çok geçmeden bana doğru yürümeye başlamıştı.

"Alisa?"

Özlemle ona doğru koştum.

Boynuna atladığımda bana sıkıca sarıldı.

"Kızım, yavrum..." Saçımı öptü. "Çok özledim seni..." Dedi özlemle.

Babama sıkıca sarıldım.

"Ben de çok özledim." Babamla ayrıldığımızda onun elini tuttum. "Poyraz burada, bak yaşıyor!" Dedim.

Heyecanla sevdiğim adama doğru ilerlediğimde babam durdu.

Poyraz'la yıllar sonra ilk defa karşı karşıyaydılar...

Babam donup kaldı.

İkisi de sustu...

Poyraz'a başımla babamı işaret ettiğimde ona doğru bir adım attı.

"Baba..." Dedi.

Babam sertçe yutkundu. Geriye doğru bir adım attığında Poyraz yeniden ona yaklaştı.

"Yıllar sonra çıkıp geldim. Özür dilerim ama mecburdum!" Bana baktı. "Alisa sana başıma gelenleri anlatır. Gelince Alisa'yla evleneceğim. Gitmem gereken bir operasyon var."

Babam şaşkındı.

Bakışları bana, ardından Poyraz'a döndü.

İnanmakta güçlük çekiyordu...

Poyraz en sonunda babamın elini tuttu. Elini öptükten sonra alnına koydu ve zorlukla tebessüm etti.

"Artık sizinleyim. Bir daha hiç gitmeyeceğim. Kızın sana emanet babam... Ben geldiğimde onu bu evden telli duvaklı gelin olarak çıkaracağım."

Sevinçle gözlerim doldu.

Babam en sonunda kendine geldi.

"P-Poyraz, oğlum?"

Hâlâ inanamıyor gibiydi...

Babam en sonunda Poyraz'a sarıldı. "Oğlum..." İnanamıyordu. "Bu bir rüya mı?" Başını iki yana salladı. "Gerçekten geldin mi?" Poyraz başını salladı.

"Geldim babam, geldim... Ben aslında sizi hiç bırakmadım. Artık hiç gitmeyeceğim. Söz veriyorum ki..."

Babam Poyraz'ı oğlu gibi severdi... Batma aşamasındayken Poyraz onu kurtarmıştı. O zamanlar birbirimizi tanımasak da bunu sonradan öğrenmiştim.

Babam ona öyle sıkı sarıldı ki, sanki gerçekten oğluydu... Bana hiç evlen dememişti. Ona gerçekten çok değer veriyordu.

"Hoş geldin oğul, hoş geldin..."

Babamın sesi titriyordu.

Çoktan ağlamaya başlamıştım... Poyraz gidecekti! Beni bırakıp gidecekti!

Gelene kadar ağlamıştım. Poyraz beni öpüşleriyle sakinleştirmişti.

Peki ya şimdi?

Şimdi gerçekler kendini daha çok belli ediyordu. Poyraz birazdan arabasına binip gidecekti!

"Çok vaktim yok babam. Alisa sana emanet, ona dikkat et olur mu? Beni gördüğünden kimseye bahsetme. Ben gelene kadar bu üçümüzün arasında sır olarak kalacak." Ardından bana baktı. "Alisa sana bütün detayları anlatır. Şimdi hemen gitmem gerekiyor."

Poyraz bana yaklaştığında gözyaşlarımı okşayarak sildi.

"Tutaste şk'imir..." Diye fısıldadı kulağıma. "Bu son ayrılığımız olacak..." Diye ekledi usulca.

Ona sarılırken hüngür hüngür ağlıyordum...

"B-Ben bir kez daha sensiz nasıl dayanayım Poyraz'ım?" Hıçkırıyordum...

Poyraz dudaklarını yanağıma bastırdı. Yanaklarımı uzunca öptü.

"Geleceğim, ne pahasına olursa olsun geleceğim. Şu Karadeniz'in üstüne yemin ederim ki geleceğim!" Sesi netti.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda bunun son sarılışımız olduğunu biliyordum.

Dudaklarını son kez alnıma bastırdı.

"Seni seviyorum güzelim, seni çok seviyorum... Kendine çok iyi bak olur mu? Fırsat buldukça seni arayacağım."

Hüzünle başımı salladım.

"Ben de seni çok seviyorum sevgilim. Hep aramanı bekleyeceğim." Diye fısıldadım.

Babam ne konuştuğumuzu duymuyordu.

Hâlâ Poyraz'ı izliyor, sanki gerçek mi diye düşünüyor gibiydi.

Poyraz bu sefer babama döndü.

"Allah'a emanet olun... Kendine çok iyi bak baba-" Birden telefonu çaldı.

Birkaç saniye bana baksa da aramayı cevapladı.

"Alo, birazdan geleceğim." Tam kapatacağı sırada bir ses duyuldu.

Bir kadın sesi...

"Bekliyorum Poyraz." İncecik bir sesti bu...

Kaşlarım çatılırken sevdiğim adama baktım.

Bu kadın da kimdi?

SINIR: 2.70K VOTE 600 YORUM

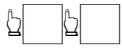
Çok az kaldı...🔥

Emeğime saygı duyan, sabırla beklemesini bilen, oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Gittiğini sanmıştım! Benim yanımda mı beklemişti gerçekten? Tuğçe'nin peşinden gitmemiş miydi?

"Kusura bakmayın, Nida biraz hırçındır. Pek hoşlanmaz hastanelerden." Barlas tatlı tatlı gülümseyip yanıma geldi.

Hemşirenin hayran bakışlarını elbette fark etmiştim. Nedense bu durum canımı sıkmıştı. Barlas'ın kendisine kur yaptığını sanabilirdi. Belki de öyleydi?

Hemşireyi baştan aşağıya süzdüm. Esmer, zayıf, uzun boyluydu. Yüzü ise güzel sayılırdı. Sinirle dudağımı dişledim.

"Biz alışkınız... İnanın hiç sorun değil. Açıklamanız için teşekkür ederim." Dedi hemşire.

Az önce somurturken, şimdi yüzünde güller açıyordu!

Birazdan kalkarsam ağır yaralı olarak hemşireyi bu odadan gönderebilirdim...

"Canım?" Barlas yanıma geldiğinde elimi tuttu. Bana yaklaşmak için eğildi. "İyi misin?" Bakışlarım hemşireyi buldu.

Odadan çıkmayıp merakla bizi izliyordu. Demek ki Barlas'ın neyi olduğumu merak ediyordu. Onun için de benim davranışlarımı izlemek istiyordu.

Alayla kıza baktım ve ardından Barlas'a döndüm.

Yorgun elimi kaldırıp sakallarına koydum. Hafifçe doğrulurdum. Barlas merakla beni süzüyordu.

Dudaklarımı onun sıcacık dudaklarına bastırdım.

Uzun süren masum bir öpücüğün ardından geri çekildim.

"İyiyim canım... Sadece başım ağrıyor." Diye fısıldadım.

Hemşire hızla bakışlarını kaçırıp odadan çıktı.

İşte böyle!

Muzipçe sırıttım. Barlas gülüyordu.

"Neden bunu yaptın güzelim, bir açıklaması var mı?"

"Evet, var tabii!" Ona yaklaştım. "Baktım hemşireye kur yapıyordun. Ben de işi bozdum. Burada bile durmuyorsun!" Dedim alayla.

Barlas tek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi Nida? Demek o kadına kur yaptığım için beni kıskandın..." Tam ağzımı açacaktım ki beni susturdu. "Ben kimseye kur yapmamıştım. Aklımda bile yoktu. Sen yanlış anlamışsın." Dalga geçer gibi gülüyordu. "İyi oldu yanlış anladığın, bedavadan öpücük kazandım. Bundan sonra önüme gelen her kadına kur yapacağım. Belki sonucunda senden böyle tatlı hediyeler kazanabilirim."

Hayretle ona baktım. Kafayı yemiş olmalıydı!

"Ne bok yersen ye Barlas... İnan zerre umrumda değilsin." Ardından gülümsedim. "Haydi, şimdi çekip gidiyorsun. Beni meşgul etme!"

Önceden yazdığım yerden kesit atıyorum. Bölümü yazmadım.

Sık sık Kardelen'i soruyorsunuz. Bekliyorsunuz biliyorum ama benim de yoğun olduğumu unutuyorsunuz. Kitap okumaya bile zor vakit buluyorum.

Bu aralar yoğunlaştığım tek şey Serseri'nin ikinci kitabı... Onu bitirdikten sonra rahatlayacağım. Daha çok başlardayım. Hepsini bir anda idare etmem mümkün değil. Sonuçta ben de bir insanım ve derslerime de çalışıyorum.

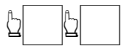
Bu yüzden anlayış göstermenizi bekliyorum.

Sizleri sevdiğimi unutmayın.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

13 "Baba"

NİDA

Başım zonkluyordu...

"Siktir!" Diye homurdandım.

Gözlerimi açtığımda kolumdaki serumu fark etmem uzun sürmemişti.

Başım felaket ağrıyordu!

Odaya giren hemşireye baktım.

"Hemşire hanım!" Sert sesimle birlikte bana baktı. "Şu serumu siz mi çıkarırsınız yoksa ben mi?"

Hemşire kaşlarını çattı.

Peki, demek ben çıkaracaktım!

Elimi iğneye attığım sırada duyduğum sesle birlikte yutkundum.

"Ah bebeğim, ne yapıyorsun?" Barlas gelmişti!

Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Gittiğini sanmıştım! Benim yanımda mı beklemişti gerçekten? Tuğçe'nin peşinden gitmemiş miydi?

"Kusura bakmayın, Nida biraz hırçındır. Pek hoşlanmaz hastanelerden." Barlas tatlı tatlı gülümseyip yanıma geldi.

Hemşirenin hayran bakışlarını elbette fark etmiştim. Nedense bu durum canımı sıkmıştı. Barlas'ın kendisine kur yaptığını sanabilirdi. Belki de öyleydi?

Hemşireyi baştan aşağıya süzdüm. Esmer, zayıf, uzun boyluydu. Yüzü ise güzel sayılırdı. Sinirle dudağımı dişledim.

"Biz alışkınız... İnanın hiç sorun değil. Açıklamanız için teşekkür ederim." Dedi hemşire.

Az önce somurturken, şimdi yüzünde güller açıyordu!

Birazdan kalkarsam ağır yaralı olarak hemşireyi bu odadan gönderebilirdim...

"Canım?" Barlas yanıma geldiğinde elimi tuttu. Bana yaklaşmak için eğildi. "İyi misin?" Bakışlarım hemşireyi buldu.

Odadan çıkmayıp merakla bizi izliyordu. Demek ki Barlas'ın neyi olduğumu merak ediyordu. Onun için de benim davranışlarımı izlemek istiyordu.

Alayla kıza baktım ve ardından Barlas'a döndüm.

Yorgun elimi kaldırıp sakallarına koydum. Hafifçe doğrulurdum. Barlas merakla beni süzüyordu.

Dudaklarımı onun sıcacık dudaklarına bastırdım.

Uzun süren masum bir öpücüğün ardından geri çekildim.

"İyiyim canım... Sadece başım ağrıyor." Diye fısıldadım.

Hemşire hızla bakışlarını kaçırıp odadan çıktı.

İşte böyle!

Muzipçe sırıttım. Barlas gülüyordu.

"Neden bunu yaptın güzelim, bir açıklaması var mı?"

"Evet, var tabii!" Ona yaklaştım. "Baktım hemşireye kur yapıyordun. Ben de işi bozdum. Burada bile durmuyorsun!" Dedim alayla.

Barlas tek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi Nida? Demek o kadına kur yaptığım için beni kıskandın..." Tam ağzımı açacaktım ki beni susturdu. "Ben kimseye kur yapmamıştım. Aklımda bile yoktu. Sen yanlış anlamışsın." Dalga geçer gibi gülüyordu. "İyi oldu yanlış anladığın, bedavadan öpücük kazandım. Bundan sonra önüme gelen her kadına kur yapacağım. Belki sonucunda senden böyle tatlı hediyeler kazanabilirim."

Hayretle ona baktım. Kafayı yemiş olmalıydı!

"Ne bok yersen ye Barlas... İnan zerre umrumda değilsin." Ardından gülümsedim. "Haydi, şimdi çekip gidiyorsun. Beni meşgul etme!" Kapıyı gösterdim.

Barlas hiç oralı değildi. Umursamazca seruma baktı.

"Serum da bitmiş..."

Yanıma geldiğinde serumu çıkaracağını anladım.

"Barlas!" Telaşla adını zikrettim. "Sakın acıtma!" Diye onu uyardım.

Gülümsedi ve yüzüme eğildi.

"Bir öpücük karşılığında acıtmayabilirim." Göz devirdim.

"İyice alıştın! Bırak, ben çıkarayım!" Ellerimi tuttu.

Sert bakışıyla birlikte başımı sallayıp onun çıkarmasına izin verdim.

Serumu kolumdan çıkardığında pamuğu damarıma bastırdı.

Kenardan küçük yara bandı aldığını gördüm.

"Haydi gidiyoruz!"

Beni kucağına aldığında kollarımı boynuna sardım.

Uzanıp kabanını üstüme bıraktı.

"Bir öpücüğü hak ettim bence." Dediğinde bakışları dudağımdaydı.

Başımı omzuna yasladım.

"Beni otele bırak. Sonra nereye gitmek istersen git." Dedim sertçe.

"Oy hırçınlığa bak!" Birden omzumu öpüverdi.

Şaşkın şaşkın ona bakıyordum. O ise dikkatli adımlarla hastaneden çıkmaya çalışıyordu.

Arabanın yanına geldiğimizde kapımı açıp beni arabaya bindirdi, ardından kendisi de bindi.

"Doktorla konuştum. Sanırım stresten kaynaklı bayılmışsın. Seni biraz üzüyor muyum ne?" Bana kaçamak bir bakış attı.

"Sorun sen değil... Seni öptüğüm için pişman değilim ben. Seninle öpüşmeyi seviyorum, sevmesem karşılık vermezdim." Onun elini tuttum. "Sadece bu Barlas! Sadece bu... Tuğçe'yi hiç sevmediğimi biliyorsun. Kadın bana açık açık sürtük dedi!" Sinirle dişlerimi sıktım. "Ben o kadının benim çevremde olmasını istemiyorum. Bu yüzden benden uzak durman gerekiyor!"

Barlas aniden elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Tek bahanen bu mu? Sadece öpüşmeyi sevdiğin için mi bana karşılık verdin?" Dedi.

"O an sana arkadaş gözüyle bakmadığım doğru... Öyle olsaydı öpemezdim. O an bambaşka biriydin sanki... Sanki severek öpmüş gibi hissettim. İşte bunu sevdim Barlas..."

Barlas yavaşça çenemi tuttu.

"Belki de severek öpmüşsündür..."

Hızla başımı iki yana salladım. "Ben Kağan'ı seviyorum." Barlas aniden direksiyona sertçe vurdu.

"Bana yalan söyleme!" Diye gürledi.

Yerimden sıçrarken ne olduğunu bile anlayamadım.

Barlas hızla gaza yüklendiğinde arkama yaslandım.

"B-Ben..." Sustum.

"Sorun Azra değil mi? Onu kıskanıyorsun! Kıskandığın için de Kağan'ı onun elinden almak istiyorsun! Azra güzel, çalışkan, yetenekli, kısa sürede MİT'e girmeyi de başardı. Üstelik bir yıl eğitim almasına rağmen! Seni çıldırtan bu!" Diye bağırdı.

Sinirle ona döndüm.

"Azra güzel, çalışkan, yetenekli..." Ona yaklaştım. "Ben neyim peki Barlas? Beni ne olarak görüyorsun?" Kızgın sesime aldırmadan arabayı sağa çekti.

Aniden beni kolumdan tuttu.

"Ne oldu? Azra'nın bir yılda aldığı eğitimle bu kadar iyi bir ajan olması seni rahatsız mı ediyor?" Sesi alaycıydı.

Benimle resmen dalga geçiyordu!

Öfkeyle onun göğsüne sert bir yumruk attım. Nefesi saliselik de olsa kesilmişti. Yavaşça yüzüne yaklaştım.

"Ben yıllarca eğitim aldım! Ailemi gözlerimin önünde yaktılar! Yıllarca o an gözlerimin önünden gitmedi! Rüyamdan çıkmadılar! Annem gözlerimin içine baka baka bana veda etti. Sarılamadık bile! Ben dışarda kalmıştım. Bana eve girmemem gerektiğini söyledi! Ağlıyordu, yaşım küçüktü, anlayamadım neler olduğunu... Bana saklambaç oynadığımızı ve kaçmam gerektiğini söyledi! Sırf ben ölmeyeyim diye..." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evimizi yakan o piçler benim saklandığımı bilmiyordu! Annem, babam, kardeşim... Hepsi o gün öldü!

Cesetleri bile yoktu, kül olmuşlardı... Başımı yaslayacağım, toprağını koklayacağım, onlarla dertleşebileceğim bir mezarları bile yok!" Diye bağırdım.

Yaşadıklarım birer birer gözlerimin önünden geçti...

Barlas aniden beni belimden tutup kucağına çekti.

Ağlamamak için kendimi o kadar çok sıkıyordum ki...

"Ağla güzelim, ağla..."

Sanki gözyaşlarım bunu bekliyormuş gibi akmaya başladı...

Barlas beni göğsüne bastırırken saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"B-Ben ailemin intikamını almak için yıllarca kendimi heba ettim be! Yıllarca... Kimliğimi değiştirdim! O piçler yaşadığımı anlamasın diye... Babam MİT'de saygı duyulan bir adamdı. Babamın görevini üstlendim. Onların kanını yerde bırakmak istemedim! Daha on yaşında eğitim almaya başladım! Yeri geldi ağzım yüzüm şişene kadar dayak yedim, yerimden kalkamadım! Sırf ailem için katlandım her şeye, ailem için..." Acıyla yutkundum. "Ya o kız? Sadece bir yıl eğitim aldı! Öve öve bitiremediniz... Sanki, sanki benden daha iyiymiş gibi hep onu gördünüz! Yalan mı? O mu zorluk yaşadı? Ah, ailesiyle görüşmüyormuş!" Sinirle güldüm. "Ben ne yapayım? Ben ne yapayım?! Onun hiç değilse bir ailesi var! Benim kimim var? Benden herkesi aldılar! O benimle bir olamaz!" Dedim.

Barlas yavaşça yüzümü avuçladı.

Sevgiyle burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Ben senin nasıl zorluklar yaşadığını biliyorum. Yaralısın, anlıyorum... Anlamaya çalışıyorum. Her gün gizli gizli ağladığını da biliyorum." İç çekti. "Sen sadece Azra'yı kıskanıyorsun... Senin yıllarca çalışarak elde ettiğini bir anda elde ettiğini sanıyorsun, bu seni çıldırtıyor." Göz devirdi. "O Dilan denen karı da seni gazlıyor. O kızın evdeki ajanısın sen! Seni

gerçekten arkadaş olarak görmüyor! O kız seni kötü bir insana dönüştürüyor! Görmüyor musun, ondan uzak duracaksın Nida!" Sesi sertti.

Dudaklarım şaşkınca aralandı.

"Sen kim oluyorsun da bana emir verebiliyorsun? O benim tek arkadaşım! Onu seviyorum. Onunla görüşmeye devam da edeceğim!"

Barlas sinirle başını salladı. "İyi, görüş bakalım! Herkes senin kötü biri olduğunu sanıyor! O kız seni kötü etkiliyor!" Bana bağırıyordu!

Sinirle ellerimi boğazına çıkardım.

"Bana bağırma Barlas!"

"Bağırtma lan o zaman!"

Hışımla kapıyı açtığım sırada kapıyı kapattı. Kucağında çırpındığımda yavaşça belime sarıldı.

En sonunda pes ettim.

Alnını alnıma yasladı. Burnunu hafifçe burnuma sürttü.

Gözlerimi kaçırdım.

"Bırak beni!"

"Bana bak!" Çenemi tuttu. "O kızla görüşmeyeceksin dedim!" Bana emir veriyordu!

Sinirle yan koltuğa geçtiğimde bileğimi tuttu.

"Sanki sen beni bırakmayacaksın! Yine birini bulur satarsın beni! Elimdeki tek arkadaşı da senin yüzünden kaybedeceğim, öyle mi?" Alaylı sesime aldırmadı.

Öfkeyle arabayı çalıştırken kendi kendine konuşuyormuş gibi hafifçe başını salladı.

"Bu sefer satmayacağım Nida Hanım," Direksiyonu sıkıp alayla yeniden başını salladı. "Yakında evli bir kadın olacaksın. O pislik arkadaşın olmasa da olur!"

Şaşkın şaşkın ona baktım.

Evli bir kadın?

"A-Anlamadım?" Dediğimde bana bakmadı.

"Anlatırız." Diye mırıldandı.

Dehşetle yolu izlerken yutkundum.

Bu manyak ne evliliğinden bahsediyordu böyle?!

ALİSA

Kaşlarım iyice çatıldı. Poyraz telefonunu kapatıp cebine koydu.

"Hayırdır Poyraz? O kadın kimdi?" Diye sorduğumda sırıttı.

"Kıskandın mı?" Ona yaklaştım.

"Sana kim olduğunu sordum!" Sert sesimle birlikte beni kendine çekti.

Dudaklarını sevgiyle omzuma bastırdı.

"Hiç kimse değil. Operasyon için görüşeceğim biri işte! Bunu mu kafana takıyorsun?" Bir şey söylemedim.

Ondan uzaklaşacağım sırada beni belimden tutup kendine çekti.

Bakışlarım bizi izleyen babama kayarken yutkundum. Hemen Poyraz'dan uzaklaşacaktım ki babam boğazını temizledi.

Babamın bakışları Poyraz'a döndü. "Bunca yıldır neredeydin bilmiyorum. Kızımı çok üzdün Poyraz! Yaşıyor yaşıyor diye kendini yırttı! Ona kimse inanmadı. Ben de dahil! Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki..." Poyraz'a

doğru bir adım attı. "Şimdi nasıl geri döneceksin merak ediyorum. Zerrin Hanım çok ağladı, annen o senin! Nasıl kadının yüzüne bakacaksın!"

Şaşkınca babamı izliyordum. Demek şoku atlatmıştı. Şoku atlatınca da içindekileri dökmeye başlamıştı.

"Baba ben..." Poyraz sustu.

Babam dişlerini sıktı.

"Poyraz, bana bak!" Bakışları sertti. "Sen benim oğlumsun, oğlum! Senin yanlışını yüzüne vururum! Kendi evladımdan ayırmadım seni! Yalan mı oğlum, yalansa yalan de!"

Poyraz başını olumlu anlamda salladı.

"Öyle baba... Ben de seni kendi babamdan ayırmadım." Diyerek onu onayladı.

Babamın bakışları bu sefer beni buldu.

"Alisa'yı çok ağlattın! İntihara kalkıştı benim kızım! Şans eseri yaşıyor, anlıyor musun Poyraz? Evladının intihar etmeye kalkması ne demek sen biliyor musun? Sen bana çok büyük acılar yaşattın oğlum, sen beni evladımla sınadın!"

Poyraz beni bıraktı. Babama doğru bir adım attı. Duruşunu dikleştirdi.

"Ben Alisa'mı üzdüm... Çok üzdüm! Onu ağlattım..." Yutkundu. "Peki ya ben baba? Ben üzülmedim mi sanıyorsun? Ben kahrolmadım mı? Çok zor zamanlar yaşadım... Ben de intihara kalkıştım! Alisa'nın karşısına çıkmak için nelerimi vermezdim... Olmadı baba, çıkamadım! Keşke çıksaydım, keşke! Gitmem gereken savaşlar, yönetmem gereken bir ordu, uğruna çalışmam gereken bir devlet vardı. Sevdiğim kadına yıllarca hasret çektim. Onu sadece uzaktan gördüm. Görevlerimi bırakamazdım. Alisa'yı yanıma da alamazdım. Bu onun için tehlikeli olurdu. Keyfimden değildi! Ben onun intihar etmesini engelledim!"

Gözlerim çoktan dolmuştu.

Koşarak sevdiğim adama sarıldım.

"Sen intihar mı ettin? Öyle mi Poyraz? Bana niye hiç söylemedin? Ne zaman oldu bu-" Poyraz korktuğumu anlarken yavaşça saçımı öptü.

"Korkma güzelim. Eskide kaldı. Çok eskide! Bak, şimdi sapasağlam karşındayım!"

Babamdan çekindiğim için mecburen ondan ayrıldım.

Babam bizi izliyordu. Bana onunla sarıldığım için kızmazdı. Poyraz'ı seviyordu. Poyraz ondan izin istediğinde zaten izin vermişti. Biz batmak üzereyken onu kurtaran adama kızını vermeyi uygun bulmuştu.

"Bana bak Poyraz!" Babam sesini yükseltti. "Bu ordu, devlet meselesini kızımdan az sonra öğreneceğim. Ha, olur da geri gelmezsen o zaman seni ben bulup gebertirim! Bir daha benim kızımı üzmeyeceksin!"

Poyraz tebessüm ederken hafifçe başını salladı.

"Hiç üzmem babam... Söz veriyorum! Bu evden gelin çıkaracağım kızını. Bütün açtığım yaraları saracağım. Kendi yaralarımı da, Alisa'nın yaralarını da saracağım."

Babam derin bir nefes aldı.

"Umarım kızımı bir daha bırakıp gitmezsin Poyraz... Umarım onu bir daha üzmezsin. Bu sefer seni affetmem, oğlum demem vururum seni!" Dedi babam.

Poyraz eğilip yeniden babamın elini öptü. "Hakkındır baba. Söz veriyorum. Bütün sorunları halledip kızınla evleneceğim. Her şey çok güzel olacak."

Babam Poyraz'ın omzuna vurdu ve ardından son kez onunla sarıldı.

"Beş dakika sonra evde ol prensesim."

Babamın gidişini izlerken Poyraz'a döndüm. Babam bizi yalnız bırakmak istemişti.

"Babamı duydun!" Onu tehdit ettiğimde beni kendine çekti.

"Ben bir daha seni bırakır mıyım, söyle efulim?" Dedi.

Kollarımı boynuna sararken onun soğuktan kızarmış olan burnunu öptüm.

"O kadın kimdi?"

Poyraz hangi kadından bahsettiğimi anlayamadı. Çok geçmeden az önce yaşananları anımsamış olacak ki gülümsedi.

"Benim için önemsiz biriydi. Hem de çok önemsiz! Benim hayatımda senden önemli kimse yok ki..."

Belimi okşayan elleri kalçama indi.

Kalçamı sıktığında dudaklarımdan küçük bir inleme kaçtı.

"Poyraz, çek elini! Ya babam pencereden bizi izliyorsa?" Telaşla eline vurduğumda kalçamı daha çok sıktı.

Birden beni kalçamdan tutup kucağına aldığında ne olduğunu anlayamadan kendimi ormanın içinde buldum.

Poyraz resmen ışık hızında hareket ediyordu. Şok olmuştum! Nasıl bu kadar hızlı davranmıştı? Sanki, sanki özel güçleri var gibiydi!

"Gel bakalım küçüğüm..."

Beni bir ağaca yasladığında etrafıma baktım.

"Hani senin acelen vardı?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Vardı, acelesini sikeyim ki vardı!" Diye homurdandı. "Sana doyamadım ki! Baban geldi gitmedi! Ulan kısıtlı zamanda birazcık seni sevecektim, ona da müsade etmedi! Dur da gitmeden birazcık öpeyim..."

Dudakları hemen sevdiği noktayı buldu. Gıdıklanırken kıkırdadım ve saçlarımı kenara çekip ona daha çok yer açtım.

Poyraz boynumu sömürmeye başladığında küçük küçük inledim.

En sonunda gömleğini sıktım.

"Poyraz, bir şey sorabilir miyim?" Yeniden boynumu öptü. Bu sor demek olmalıydı. "O kadın kimdi?" Poyraz kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Şaka mı yapıyorsun Alisa'm?" Geri çekildiğinde yüzümü avuçladı. Benden ses çıkmayınca gülümsedi. "Ben bir aptallık ettim. Doğrusu aptallık etmek zorunda kaldım. O da beni bu aptallıktan kurtaracak kişi. Bir an önce kurtulmam gerekiyor."

Kaşlarımı çattım.

"Yine ne bok yedin Poyraz?!"

Yavaşça bacaklarımı okşadı. Aniden beni tuttu ve bacaklarımı beline sardı. Düşmemek için boynuna sarıldım.

"Korkma kalbi güzel kadınım... Ben her şeyi halledeceğim. Operasyon bitecek, geleceğim, seni alacağım, karım olacaksın, çocuklarımız olacak..."

Ayrılık yeniden bizimleydi...

Hüzünle bir hıçkırık kaçtı boğazımdan... Gidecekti işte! Beni bırakıp gidecekti!

"Alisa, ağlama bebeğim..." Bana sarıldı. "Aklım sende kalacak! Ağlamasana zalim kadın!" Onun yanağını öptüm.

"Ben seni yıllarca bekledim... Hem de öldü bilmeme rağmen!" Poyraz gözlerimdeki yaşları sildi. "Şimdi yine gideceksin, yine beni bırakacaksın! Ya hiç gelmezsen? Ya yine bana kıyarsan..."

Poyraz burukça gülümsedi.

"Bırakmayacağım gzamşine... Söz veriyorum ki! Bir daha seni hiç bırakmayacağım."

Poyraz dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

Birbirimize dakikalarca sarıldık...

Dakikalarca öpüştük...

Birbirimize veda edemedik...

Poyraz, beni uzun uzun öpmüştü. Bırakmaya kıyamıyordu. Ben de gidemiyordum. Birbirimizden gidemedik. Ayrılığın acısı çeken gidemiyordu zira gidilmiyordu.

En sonunda beni indirdi. Başını göğüslerime sürttü.

"Özleyeceğim sizi..." Diye sızlandı.

Kendimi tutamayıp güldüm. Poyraz başını göğüslerimden çekmedi. Birden tişörtümün içine kafasını soktu.

Şaşkınca ona bakarken o göğüslerimle oynamakla meşguldü.

"Şu sütyeni giymesene!" Diye kızdığında güldüm.

"Giymesem de kızacaktın! Biri görecek diye demediğini bırakmayacaktın!"

Poyraz sütyenimi yukarıya doğru çektiğinde göğüslerimin arasına başını gömdü.

Kahkaha atarken yavaşça onun saçlarını çektim.

"Arsız, yaramaz!" Diye yalandan kızıyordum.

Poyraz başını göğüslerime gömmüştü. Bir eli yumuşakça göğsümü kavramıştı.

"Onlar da beni özleyecekler..." Sesi üzgündü. "Keşke yanımda göğüslerini de götürebilsem..." Gerçekten üzgündü!

Yeniden onun saçını çektim.

"Sen iyice arsız oldun ama!" Gülüyordum. "Hiç seni götüreyim demedin! Benim yerime göğüslerimi mi istiyorsun?" Dedim.

Poyraz göğüslerimde dilini gezdirirken bir yandan başını salladı.

"Senin memelerin dünyadaki en güzel şey benim için... Senden bile güzel! O kadar çok seviyorum yani!" Dedi.

Kıkırdadım. "Birazdan kendi göğüslerimi kıskanmaya başlayacağım!" Diye homurdandım.

Poyraz mecburen geri çekilirken ateşler içinde kalmıştım. Arzudan yanan bedenimle birlikte sakin kalmaya çalıştım.

Uzanıp onun boynunu öptüm.

"Ne bok yedin bilmiyorum ama üstesinden geleceğini biliyorum... Çabuk gidip gel olur mu? Ben seni çok özlerim!" Dedim.

Sütyenimi düzelttiğimde Poyraz'ın da iyi olmadığını gördüm.

"Bana yirmi dakika veremez misin?"

Neyi ima ettiğini anlarken sertçe yutkundum.

"Olmaz Poyraz! Çok geç kaldım! Babam beş dakika dedi! Hem nerede yapacağız? Orman olmaz!" Diye itiraz ettim.

Poyraz ofladı.

"Siktiğimin bir ayı bekleyecek miyim?!" Diye bağırdı.

Bekleyecekti tabii!

"Yoo, beklemek zorunda değilsin. Gidip o kızla yapabilirsin!" Anlamayarak bana baktı. "Hani seni kurtaracak olan kızla! Madem beklemek istemiyorsun!" Ben de bağırdım.

Poyraz şaşkınca bana bakıyordu. İçimde bir kıskançlık vardı. Nedenini bilmiyordum. Kendimi tutamayıp sonunda patlamıştım.

Sevdiğim adamı kıskanıyordum. Belki çok uzatmıştım ama kıskanıyordum işte! Ben onu eskiden kardeşinden bile kıskanıyordum!

"Alisa, ne oluyor sana?" Poyraz hayretle beni izliyordu. Gözyaşlarımı sildiğinde yeniden ağlamaya başladığımı fark etmiştim. Ağladığımdan bile haberim yoktu. "Ben sana dokunamayacağım için üzülüyorum. Başka bir kadınla ne ilgisi var? Neden böyle yapıyorsun?"

Ona arkamı döndüm. Ondan birkaç adım uzaklaştım.

"Sen git haydi. Ben de eve gireyim, babam bekler." Dedim küskünce.

Poyraz arkamdan belime sarıldı. Başını boynuma yasladığında gözlerimi kapattım.

"Ben gideceğim diye böyle yapıyorsun... Yapma sevgilim. Aklım sende kalacak. Seni üzerek gidemem buradan. Çok zor seni bırakmak... İçimde nasıl fırtınalar kopuyor bilmiyorsun." Dedi.

Ona döndüğümde yavaşça göğsüne sarıldım.

"B-Ben seni bırakmak istemiyorum... Korkuyorum, çok korkuyorum Poyraz! Yine sensiz kalmaktan..." Hıçkırıklarım konuşmamı engelledi.

Poyraz beni göğsüne bastırdı.

"Her şey geçecek, her şey düzelecek. Ben sensiz yapamam Alisa. Senin için her türlü mücadeleyi vermeye hazırım. Ben seni kolay kazanmadım. Kolay kaybetmeyeceğim."

Başımı onun boynuna gömerken bir süre sessizce ağladım...

Poyraz beni sıkıca sarmış, kokumu içine çekiyor, hasretini kalbine gömmeye çalışıyordu. Olmuyordu, gömemiyorduk. Birbirimizden ayrılamıyorduk. Ayrılamayacak kadar çok seviyorduk.

Poyraz benim iç çekerek ağlamama dayanamamış olacak ki yavaşça sırtımı okşamaya başladı.

"Alisa, ağlama güzelim... Bak gidemiyorum! Zaten ayrılık çok zor..."

Hafifçe başımı kaldırdım.

Göz göze geldiğimizde yavaşça gözyaşlarımı sildi.

"Poyraz bana kızmadın değil mi?" Tebessüm etti. "Neden böyle davrandığımı bilmiyorum... Sanırım gidecek olmana kırgınım." Ona sokuldum. "Ben seni operasyonlara göndermek istemiyorum ki..."

Poyraz yavaşça çenemi tuttu.

"Sana sokulup senin göğüslerinde uyumak varken, senin kokuna hasret kalmayı isteyerek mi seçtiğimi sanıyorsun? Vatan için, devlet için mücadele vermek zorundayım."

Titrek bir nefes verdim.

"Bu son olacak, değil mi aşkım? Böyle sürekli gitmeyeceksin... Çocuklarımız olacak, zorlanacaklar!" Dedim.

Poyraz elini yavaşça karnıma koydu.

"Son olacak bebeğim. On yıllık mücadelem son bulacak. Vatan için, devlet için elimden geleni yaptım. Sıra ailem için elimden geleni yapmakta..."

Elleri karnımı okşadığında gülümsedim. Poyraz baba olmaya çok hevesli görünüyordu. Keşke hemen anne olabilseydim diye geçirdim içimden...

"Ailen?" Dedim sorarcasına.

"Sen, çocuklarımız, senin ailen ve benim ailem." Dedi.

Dudaklarımı onun yanağına bastırdım.

"Biz ailen olarak seni hevesle bekliyor olacağız... Zerrin annemi düşünemiyorum bile! Hele Loya... Hepimiz çok acı çektik ama bütün o acıları unutacağız. Herkes seni affedecek." Diye fısıldadım. "Ben hep seni bekliyor olacağım sevgilim. Kalbimin en güzel köşesinde saklısın. Şu kısacık zamanda sana yeniden âşık oldum. Şunu çok iyi biliyorum ki; geri döndüğünde de yeniden âşık olacağım." Göğsünde daireler çiziyordum.

Poyraz omzumu öptü.

"Ben yeniden âşık olamıyorum güzelim... On yıl önce bir kere vuruldum. Bir daha da tekrarı olmadı."

Kıkırdadım.

"Böyle konuşarak beni etkileyemezsin... Deli, daha ne kadar tatlı olacaksın?" Onun yüzünü mıncırdım. Poyraz elimi ısırdığında acıyla inledim. "Ah, elim koptu ya!" Gülümsedi ve ısırdığı yeri öptü.

"Kurban olurum senin o küçük ellerine..."

Poyraz boynumu öpücüklere boğduğunda kıkırdadım.

Telefonu çaldığında ofladı.

"Engin arıyor." Göz devirdi. "Ne ara yirmi beş dakika geçmiş?" Diye homurdandı.

Gözlerim kocaman açıldı.

Yirmi beş dakika mı geçmişti gerçekten?

Poyraz aramayı cevaplamadı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Tutaste şk'imir..." Diye fısıldadı.

Gözlerimde biriken yaşları sildi.

Ayrılık vakti gelmişti...

Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sana âşığım Alisa'm, sana çok âşığım..."

Poyraz'ın gözleri dolmuştu ancak ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Bunu hemen sezmiştim.

Onu böyle görmeye dayanamazken ağlamam şiddetlendi...

Poyraz beni kollarının arasında sıkıca sarmıştı. Bırakmak istemiyordu...

"Git Alisa, yalvarırım git... Ben bırakamıyorum. Ben beceremiyorum!" Dedi çaresizce.

Uzanıp son kez sevdiğim adamın dudaklarını öptüm.

"Beni aramayı ihmal etme ne olur... Dualarım seninle ve diğer tüm askerlerle... Allah yardımcınız olsun. Bana sapasağlam gelmen için her saniye dua edeceğim. Seni çok seviyorum kalbim..." Diye fısıldadım.

Birbirimizin gözlerine son kez baktık...

Hızla onun kollarından kaçtım. Koşar adımlarla evimin önüne geldim.

Poyraz'ın sertçe yutkunduğuna şahit oldum.

O da bir an önce gitmek istiyor gibiydi. Arabasının yanına geldiğinde kapıyı açtı. Tam binecekti ki durup bana baktı.

Gözlerinde gördüğüm yaşlarla birlikte şaşkınca durdum.

Ağlıyordu...

Poyraz Atabey, sevdiği kadın için ağlıyordu.

Dudaklarımdan büyük bir hıçkırık kaçtı. Poyraz özlemle beni izledi. En sonunda bakışlarını kaçırıp hızla arabasına bindi.

Arabayı çalıştırdığında sertçe direksiyona vurduğuna şahit oldum. Direksiyonu nasıl bir öfkeyle sıktığını uzaktan bile görebiliyordum...

Poyraz aniden başını kaldırdı ve son kez bana baktı.

Ona öpücük attığımda zorlukla tebessüm etti. Yüzünün düşmesi çok zaman almadı. Hızla çalıştırdığı arabasıyla birlikte gözden uzaklaştı...

Hemen gözyaşlarımı sildim. Annem kesinlikle bir şeyler olduğunu sezecekti!

Kapıyı çaldığımda annem kapıyı açtı.

"Alisa, kızım?" Şaşkındı.

Demek babam geleceğimi haber vermemişti.

Annem neden ağladığımı sormuştu. Beni soru yağmuruna tutmasına izin vermeden odama gittim. Yorgun olduğumu, dinlenmek istediğimi söyledim.

Sadece uyumak istiyordum...

Bir ay nasıl geçecekti? Yeniden onun varlığına alışmıştım...

Odamın kapısı açıldığında babamı gördüm.

"Beş dakika demiştim, yarım saat oldu!"

Hızla yatağımdan kalkarken babama sarıldım. Gözyaşlarım büyük bir acıyla yanağımdan süzüldü...

Babam kapımı kapatırken beni yatağa oturttu. Saçlarımı okşuyordu.

"Haklı çıktın güzel kızım. Poyraz yaşıyormuş! Peki nasıl olmuş? Bunca yıl! Dile kolay on yıl... Ne ordusu, ne vatanı anlamadım." Dedi.

Burnumu çektim.

"Baba yalvarırım bunları sonra konuşalım... İnan gücüm yok! Bugün bana izin veremez misin?" Diye sordum.

Babam derin bir nefes aldı.

"Bugün dinlen, yarın konuşalım. Bana her şeyi anlat prensesim."

Babama sokuldum.

Ona her şeyi anlatacaktım ancak şimdi buna gücüm yoktu.

Çok yorgundum, çok ağlamıştım, çok yıpranmıştım...

***

Heyecanla odanın içinde volta atıyordum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi!

"Allah'ım ne olur..."

İçimden bildiğim bütün duaları ettim. Sakin kalmak için yatağıma oturduğumda derin derin nefesler alıp vermeye başladım.

Gözlerimi hafifçe açtığımda kendimi tutamayıp büyük bir çığlık attım.

Çift çizgi!

Elimdeki hamilelik testini hızla yastığımın altına sakladım.

Odanın kapısı açıldı.

"Alisa, ne oldu anneciğim? Neye bağırdın öyle?" Annem telaşla yanıma gelmişti.

Mutlulukla annemin boynuna atladım.

"Anne hani benim çok sevdiğim bir vampir dizisi vardı ya! Hah, işte onun üçüncü sezonunu çekmeye başlamışlar! Duydun mu anne? Üçüncü sezonu

geliyor!"

Annem bana öyle bir baktı ki, gülmemek için kendimi sıktım.

Heyecandan saçmalamıştım işte! Bir yalan bulabilmem bile bir mucizeydi. O kadar mutluydum ki!

"Allah akıl fikir versin."

Annem bir şeyler homurdanarak odamdan çıktı.

Kapının kapanmasıyla birlikte yatağın üstüne çıkıp dans etmeye başladım.

Ben anne olacaktım!

Zıplamaya başladığımı fark edince hızla durdum.

Ne yapıyordum ben?

Hemen yere inip karnıma, ardından kasıklarıma baktım.

"Oh, kan falan yok! Az daha düşeceksin sandım annem!"

Ardından kahkaha attım.

Yeniden yatağa çıktığımda durdum.

"Sakın zıplama! Sakın zıplama!"

Defalarca kendime tembihledim.

E o zaman niye yeniden yatağa çıkmıştım?

Kendi hâlime güldüm ve yeniden yere indim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki!

"Ay şimdi benim içimde bir insan mı yaşıyor?" Dedim şaşkınca.

Ellerim karnımı buldu.

Aynadan karnıma bakarken yan durdum.

"Yok be! Hiç göbek denen bir şey yok! Allah Allah, bebeğim nerede ki?"

Poyraz şu hâlimi görse eminim ki kahkahalarla gülerdi!

Telefonumun çaldığını duyunca hemen açtım.

"Alisa'm..."

Poyraz arıyordu!

Dört gündür arayamamıştı.

Operasyon iki aydır devam ediyordu. Maalesef ki bir ay daha uzamıştı. Poyraz bunu bana çok zor açıklamıştı.

Onu görmeyeli iki ay geçmişti, o kadar çok özlemiştim ki...

Kim bilir hamile olduğumu duyunca ne yapacaktı!

Onu bir bebekle bekliyor olacaktım...

"Aşkım, aşkların en güzeli, yakışıklım, sevgilim, müstakbel kocam!"

Poyraz şaşkınca durmuştu. Sesi kesildiğinde dudağımı ısırdım.

Şimdi söylememeliydim, şimdi bilmemeliydi! Gelince sürpriz yapacaktım! Onu çok güzel bir hediyeyle karşılayacaktım!

Hem Poyraz baba olmaya dünden razıydı. Allah'tan çok istiyordu!

"Hayırdır güzelim? Ne bu mutluluk? Ne zaman seni arasam ağlarken bulurdum... Ne oldu da sen böyle mutlu açtın telefonu?" Dedi.

Kıkırdadım.

"O kadar güzel bir şey oldu ki! Benim merakla beklediğim vampir dizisinin üçüncü sezonu çekilmeye başlanmış. Bundan güzel ne olabilir ki? Çok

mutluyum çok!"

İçim içime sığmıyordu...

Ona söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Poyraz güldü. "Deli kızım benim... Bu muydu gerçekten? İyi bari... Ben dönünce birlikte izleriz." Dedi.

Dudağımı ısırdım.

"Ne zaman geleceksin?" Diye sordum.

Poyraz birkaç saniye bekledi.

"Bir hafta," Ardından tekrar etti. "Bir hafta sonra oradayım."

Şaşkınca durdum.

Ciddi miydi?

Bir günde iki mükemmel haber!

"C-Ciddi misin, geliyor musun?" Sesim titriyordu. Sanırım yine ağlayacaktım!

"Geliyorum aşkım. Sadece bir hafta kaldı. Hasret bitiyor... Gelince hemen evleneceğiz. Güzelim benim, burnumda tütüyorsun..." Diye sızlandı.

Mutlulukla çığlık atarken telefonu karnıma tuttum.

"Baba geliyor, baba geliyor!" Dedim neşeyle.

Yaptığım hareketin tuhaf olduğunu fark edince hemen telefonumu kulağıma tuttum.

"Alisa, baba mı geliyor?" Poyraz anlamamıştı. Ah, duymuştu tabii! İyi ki ağzımdan başka bir şey kaçırmamıştım!

"Şey, babama dedim de! Seslendim ama duymadı. Birazdan yanına gider söylerim." Poyraz güldü.

"Delisin ulan sen..." Sırıttım. "Nasıl özledim o memişleri anlatamam... Son kalan bir konuşmamız vardı ya hani, ormanda... Onun da devamını getiririz artık." Güldüm.

"Sen gel, film bile çekeriz aslanım!" Dedim.

Ben ne diyordum böyle?

"Alisa, sen iyi misin güzelim?" Poyraz da şaşırmıştı.

Eh, adam haklı sayılırdı!

"Ay çok heyecanlandım, saçmalıyorum işte!"

Neyse ki Poyraz farklı bir şey olduğunu sezmemişti.

"Sadece bir hafta kaldı... Şimdi kapatmam gerek. Sana durumu acil haber vermek istedim. Seni seviyorum, kendine iyi bak." Ardından telefon kapandı.

Mutlulukla yeniden yatağa çıktım.

"Baba geliyor, baba geliyor, oğluşumuzun babası geliyor!" Dedim mutlulukla.

Odanın kapısı açılınca babam anlamayarak bana bakıyordu.

Ah, hamile olduğumu nasıl açıklayacaktım?

***

Havaalanında beklerken kalbim mutlulukla çarpıyordu.

Azra yanımdaydı. Beni almaya gelmişti.

Babama hamile olduğumu söyleyememiştim. Utanmıştım işte! Neyse ki Poyraz dönmüştü. Artık ikimiz birlikte açıklayacaktık. Tek başıma açıklamaya utanmıştım.

"Tamam canım, sakin ol!" Azra gülüyordu.

"Azra ben hamileyim!" Dedim ansızın.

Azra şok oldu.

Bir süre ağzı açık, şaşkın şaşkın suratıma baktı.

"Nesin, nesin?" Diye sordu emin olmak için.

"Hamileyim ama bu aramızda kalsın! Ben daha Poyraz'a söylemedim. Kağan'a bile söyleme! Kimseye söylemek yok!" Diye onu uyardım.

Azra başını salladı.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum! Çok şaşkınım... Senin adına o kadar çok sevindim ki! Ben de anne olmak istiyorum. İşlerim var ya, olamam ki! Çok yoğunum maalesef. Çok ülkelere gidiyoruz. Keşke benim de böyle bir fırsatım olsa..."

Ona sarıldım.

"Sen de bir gün anne olacaksın. Bu mükemmel bir his! Çok şükür Allah'ım..."

Elbette hastaneye de gitmiştim. Doktordan da aynı cevabı aldıktan sonra rahatlamıştım. Ben gerçekten de anne olacaktım!

Uzaktan gelen Poyraz'ı görmemle yutkunamadım.

Çok özlemiştim...

Poyraz bana doğru koştuğunda ben de ona doğru koştum.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda defalarca saçımı öptü. Kokumu öyle derin içine çekiyordu ki, çoktan gözlerim dolmuştu bile...

Zorlukla ondan ayrıldığımda hamile olduğumu söylemeye karar verdim.

"Poyraz ben ha-" Sözüm yarıda kesildi.

Arkamdan gelen çocuk sesiyle birlikte sesim kesildi.

"Baba!"

Çocuk aniden Poyraz'ın bacaklarına sarıldı.

Olanları anlayamazken bir kadın sesi duydum.

"Poyraz, bizi çok beklettin kocacığım... Oğlumuz seni çok özledi!"

Ne olduğunu anlayamadım...

Boğazım düğümlendi, yutkunamadım...

Sanki bütün sesler uğultu gibi geliyordu. Neler oluyordu böyle?

"Yenge!" Engin hemen beni tuttu. "Yenge, iyi misin yengem?" Telaşlı görünüyordu.

Neden telaşlıydı ki?

Bu kadın kimdi? Bu çocuk neden Poyraz'a baba diyordu?

"Merhaba, ben Dilan. Poyraz'ın karısıyım. Bu da oğlumuz Kutay..." Kadın elini uzattı. "Siz kimsiniz? Poyraz'ın arkadaşı mı?" Bakışları alaycıydı.

Poyraz'ın karısıyım...

Bu da oğlumuz Kutay...

Bakışlarım Poyraz'ın bacağına sarılan çocuğu buldu.

Kadının sözleri defalarca beynimde yankılandı...

4067 *Kelime...*

SINIR: 2.90K VOTE 600 YORUM

ARTIK DENGELER DEĞİŞECEK...

Bomba dedim, az kaldı dedim ve şimdi de ilk bombayı patlattım!

Çok kızacağınızı tahmin edebiliyorum:) Kurgunun devamını görmeden kesin yargılarda bulunmayın zira kurgu gerçekten çok güçlü. Ayrıca Alisa da kurgumuz kadar güçlü bir karakter. :)

Ne demek istediğimi zamanla daha iyi anlayacaksınız... Sizler için upuzun bir bölüm yazdım. Bu da benden size bir karne hediyesi olsun... Bu bölüme *rekor oy* bekliyorum, haberiniz olsun!

Kalıplaşmış, sıradan bir kurgu olmayacağını başından beri biliyordunuz değil mi? Öyle de olacak! Yorumlarınızı merakla bekliyor olacağım.❣

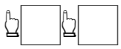
Unutmadan da eklemeliyim ki; Şubat'ta Ankara'da imza günüm olacak. Tarihi netleşince duyuracağım. Eğer bir sorun çıkmazsa gelmeyi düşünüyorum. Benimle konuşmak, tanışmak isteyen herkes gelebilir. :) İmzadan sonra katılım sayısına göre başka planlarım da olabilir... Kesin değil ama olsun, buna o zaman karar vereceğim. Gelmeyi düşünenler varsa bu kısıma belirtebilir.

Sizleri sevdiğimi unutmayın!😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Ellerim titriyordu...

Koşabildiğim kadar koştum. Var gücümle, ayaklarım sızlayana dek koştum...

Beni belimden yakalayan kollarla birlikte gözyaşlarım şiddetlendi.

"Bırak beni! Dokunma bana!" Diye bağırdım.

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Yok öyle bir şey! Benim çocuğum falan yok! Beni dinleyeceksin Alisa!" Kolunu sertçe belimden ittim.

"O kadın ne hakla benimle konuşabilir? Benim yanıma geldi, benimle dalga geçti! Sevgilin olduğumu biliyordu! Bu kadın karın değilse, benimle böyle konuşma cesaretini nereden alıyor? Söyle ha, söyle!" Poyraz sert sesimle birlikte sertçe yutkundu. "B-Bana onun karın olmadığını söyle... Karım değil de!" Acıyla hıçkırdım.

Poyraz acıyla derin bir nefes aldı.

"Karım..." Diye mırıldandı. "Anasını avradını sikeyim ki o benim karım! Kağıt üstünde-" Yeniden attığım tokatla birlikte sözü yarıda kesildi.

Nefes dahi alamıyordum...

"O zaman karının yanına git Poyraz! Artık benden sana yâr olmaz!" Dedim.

Tam koşup gidecektim ki beni bırakmadı.

Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Sen on yıldır benim yârimsin... On yıldır ben senden gidemedim Alisa! Anlamadan dinlemeden yapma bana bunu! Sensiz yaşayamam..." Adeta yalvarırcasına bana bakıyordu.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"S-Sen o kadına aitsin! Bana ait değilsin... Git onun yanına! Git çocuğunun yanına! *Metresinden* sana fayda gelmez artık..." Diye fısıldadım.

Poyraz *metres* kelimesini duyunca irkildi. Aniden sertçe kolumu tuttu.

"Ne diyorsun ulan sen, ne metresi?! Ben o kadınla aynı yatağı bırak, aynı odada dahi kalmadım!"

Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Aniden onun belindeki silahı çekip aldım. Sertçe ona doğrulttum.

"Sakın peşimden gelme, sakın geleyim deme!" Diye bağırdım.

Ardından mermiyi namluya sürdüm. Silahı kendi kafama dayadığımda Poyraz korkuyla bana baktı.

"Alisa ver o silahı bana!" Diye gürledi.

Ondan adım adım uzaklaştım.

"Vermem, uzak dur! Eğer uzak durursan yere atarım yoksa kendime sıkarım!"

Poyraz silah patlar diye elimden alamıyordu. Kahve gözler, yaşlarla bana bakıyordu. Eğer şimdi tetiğe bassam hayatıma son verebilirdim...

"Ver silahı bana! Bak alırım elinden, canın yanar!" Diye bağırdı.

Alayla güldüm.

"Al hadi! Almaya yelten de sıkayım kafama! Her şekilde kendimi vuracağımı biliyorsun Poyraz Atabey..."

Poyraz bana yaklaştı.

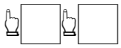
"Yapma Alisa'm, yapma... Gel sarıl bana, üstesinden gelelim bütün acıların... O silahı bana ver..."

Birazdan canlı yayın açacağım, bu sefer hikâyelerim için olan hesabımda olacak. Profilimi şimdilik herkese açıyorum. Hazır tatil de olmuşken, gelin Poyraz&Alisa'yı uzunca konuşalım.😍 (Instagram:rumeysagulhanhikayeleri)

Gelen yorumların bazılarına cevap verdim. Hepsine cevap vermeme imkân yoktu. Çok fazla yorum vardı. Hepinizin ilgisine çok teşekkür ederim.❤

INSTAGRAM:

rumistt

14 "Sancı"

ALİSA

Dehşetle Poyraz'a baktım. Bu kadın neler diyordu böyle?

"Poyraz bizi tanıştırmayacak mısın?" O kadın bana alaylı bir gülümsemeyle bakıyordu.

Küçük çocuk ise Poyraz'ın bacaklarına sarılmaya devam etti.

"Baba, seni çok özledim!"

Babasının onu kucağına almasını hevesle bekliyordu.

Babasının...

"Alisa!" Poyraz telaşla bana bakıyordu.

Herkesin yüzünü incelerken bakışlarında büyük bir acıma gördüm.

Kandırıldığım için, aldatıldığım için bana acıyorlardı!

Poyraz'ın yüzüne sert bir tokat attım.

"S-Sen, sen nasıl bir insansın?!" Diye bağırdım.

Sesim yankılanırken Poyraz başını iki yana salladı.

"Yok öyle bir şey!" Ardından bakışları yanındaki kadına döndü. "Dilan saçma sapan konuşma! Sen onun karşısına gelmeye nasıl cesaret edebilirsin lan? Sen kimsin ki Alisa'yla konuşuyorsun?!" Dişlerinin arasından tıslıyordu.

Dilan bana alayla baktığında daha fazla dayanamadım ve hırsla Poyraz'ı ittim.

"Defol git hayatımdan!" Diye bağırdım. "Sakın peşimden gelme, sakın!" Adeta kendimi yırttım.

Koşarak havaalanından çıktım.

Ellerim titriyordu...

Koşabildiğim kadar koştum. Var gücümle, ayaklarım sızlayana dek koştum...

Beni belimden yakalayan kollarla birlikte gözyaşlarım şiddetlendi.

"Bırak beni! Dokunma bana!" Diye bağırdım.

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Yok öyle bir şey! Benim çocuğum falan yok! Beni dinleyeceksin Alisa!" Kolunu sertçe belimden ittim.

"O kadın ne hakla benimle konuşabilir? Benim yanıma geldi, benimle dalga geçti! Sevgilin olduğumu biliyordu! Bu kadın karın değilse, benimle böyle konuşma cesaretini nereden alıyor? Söyle ha, söyle!" Poyraz sert sesimle birlikte sertçe yutkundu. "B-Bana onun karın olmadığını söyle... Karım değil de!" Acıyla hıçkırdım.

Poyraz derin bir nefes aldı.

"Karım..." Diye mırıldandı. "Anasını avradını sikeyim ki o benim karım! Kağıt üstünde-" Yeniden attığım tokatla birlikte sözü yarıda kesildi.

Nefes dahi alamıyordum...

"O zaman karının yanına git Poyraz! Artık benden sana yâr olmaz!" Dedim.

Tam koşup gidecektim ki beni bırakmadı.

Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Sen on yıldır benim yârimsin... On yıldır ben senden gidemedim Alisa! Anlamadan dinlemeden yapma bana bunu! Sensiz yaşayamam..." Adeta yalvarırcasına bana bakıyordu.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"S-Sen o kadına aitsin! Bana ait değilsin... Git onun yanına! Git çocuğunun yanına! *Metresinden* sana fayda gelmez artık..." Diye fısıldadım.

Poyraz *metres* kelimesini duyunca irkildi. Aniden sertçe kolumu tuttu.

"Ne diyorsun ulan sen, ne metresi?! Ben o kadınla aynı yatağı bırak, aynı odada dahi kalmadım!"

Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Aniden onun belindeki silahı çekip aldım. Sertçe ona doğrulttum.

"Sakın peşimden gelme, sakın geleyim deme!" Diye bağırdım.

Ardından mermiyi namluya sürdüm. Silahı kendi kafama dayadığımda Poyraz korkuyla bana baktı.

"Alisa ver o silahı bana!" Diye gürledi.

Ondan adım adım uzaklaştım.

"Vermem, uzak dur! Eğer uzak durursan yere atarım yoksa kendime sıkarım!"

Poyraz silah patlar diye elimden alamıyordu. Kahve gözler, yaşlarla bana bakıyordu.

"Ver silahı bana! Bak alırım elinden, canın yanar!" Diye bağırdı.

Alayla güldüm.

"Al hadi! Almaya yelten de sıkayım kafama! Her şekilde kendimi vuracağımı biliyorsun Poyraz Atabey..."

Poyraz bana yaklaştı.

"Yapma Alisa'm, yapma... Gel sarıl bana, üstesinden gelelim bütün acıların... O silahı bana ver..."

Silahı ona vermedim.

"Eğer bunu almaya çalışırsan, patlayacağını biliyorsun! Bana patlayacak! Bunu sakın unutma!" Dedim.

Poyraz elini bana uzattı.

"Yapma ne olur... Beni vur, beni vur! Kendi canınla sınama beni Alisa'm..."

Poyraz aniden elimdeki silaha doğru atıldı.

Demek kendimi vururum diye korkuyordu...

Ben bebeğime zarar veremezdim ki... Artık onun için yaşayacaktım. Artık benim dünyamda sadece annem, babam ve çocuğum olacaktı.

Silahı elimden çekeceği sırada tetiğe bastım.

Poyraz irkildiğinde yutkunamadım...

Poyraz'ı, sevdiğim adamı vurmuştum!

Bacağından kanlar akıyordu! Gözlerim şokla açılmış, dudaklarım aralanmıştı. Ben onu vurmuştum!

Dehşetle geri çekildiğimde Poyraz acıyla elini bacağına attı.

"Alisa, güzelim..." Elini bana doğru uzattı. "Tamam, bak vurdun beni! Haydi gel, eğer konuşmazsak ileride pişman olursun! Haydi gel benimle..."

Benimle dalga mı geçiyordu?!

Poyraz hızla tişörtünü yırttı ve yarasına bastırdı.

"Ben asla seninle bir yere gelmem!" Diye bağırdım.

Poyraz sinirle bir küfür savurdu. Canı çok yanıyor olmalıydı... Onun canını yakan bendim. Ben yapmıştım, çocuğumun babasını vurmuştum!

Silahı elime aldığımda bu sefer havaya ateş ettim.

"Canımı çok yaktın Poyraz! Canımı çok yaktın..." Ona doğru bir adım attım. "Şu sıktığım kurşun var ya, canını çok acıttı ya hani..." Acıyla tebessüm ettim. "Benim canım bunun iki katı yandı! Sana âşık olan ben, senin için deliren ben var ya..." Silahı yere attım. "Az önce öldüm Poyraz. Az önce benim bütün duygularım, sana olan aşkım, çocukluğum öldü Poyraz!" Diye bağırdım.

Poyraz topallayarak bana yaklaştı.

"Alisa yalvarırım dinle! Dinledikten sonra beni yeniden vur, istersen öldür ama yalvarırım bir kez dinle! Ben sana ihanet etmedim! On yıl boyunca senden başka birini sevmedim!"

Canı acımış olacak ki yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu, çok mu acıyor?" Alayla güldüm. "Benim kalbim de işte böyle acıdı Poyraz Atabey, benim canımı sen yaktın! Senin de canın yansın, senin de canın yansın Poyraz!"

Hıçkırıklarım konuşmamı engelledi...

Hüngür hüngür ağlarken yüzümü kapattım. Onun yanında ağlamamalıydım! Ben güçsüz, zayıf bir kadın değildim.

Ben asla öyle bir kadın olmayacaktım!

"Özür dilerim Alisa! Ben eşeklik ettim! Hayvanım lan ben, şerefsizin önde gideniyim! Evli olduğumu sakladım! Eğer bilseydin beni sevmezdin!" Dedi.

İnanamayarak ona baktım. Bunları söyleyen benim sevdiğim adam olamazdı değil mi?

"S-Sen, sen benim sevdiğim adam değilsin! Benim sevdiğim o adam on yıl önce öldü! Ben de bugün onu toprağa gömdüm..." Dedim acıyla.

Poyraz hızla başını iki yana salladı.

"Affetmezdin sevgilim, affetmezdin! Evliliğimiz gerçek değil ki! Zaten anlaşmamız var! Ben sana ondan evleneceğiz dedim. Anlaşma imzaladık biz, dokunmak yoktu! Kimseye dokunmadım, ben de seni bekledim gzamşine..."

Hızla onun göğsüne vurdum. O kadar sert bir yumruk atmıştım ki, ben bile kendime şaşırdım.

Poyraz bu yumrukla birlikte acıyla titrek bir nefes verdi. Şaşkınlıkla ona baktım. Benim bu küçük yumruğum onun canını acıtamazdı ki!

Göğsüm korkuyla kalkıp iniyordu. Bir şey olmuş olabilir miydi? Poyraz ilk defa böyle bir tepki vermişti!

Poyraz hızla bileğimi tuttu.

"Ben senden başka kimseyi beklemedim! Benim çocuğum olsaydı eğer, ben o kadınla gerçekten evli olsaydım eğer sana dokunur muydum? Ben o kadar alçak bir adam mıyım?"

Poyraz'ın canı yanmış olacak ki elindeki bez parçasını yarasına daha çok bastırdı. Yerler kana bulanırken daha fazla orada durmak istemedim.

"Ben seni gömdüm Poyraz... Ben seni on yıl önce değil, bugün gömdüm." Sertçe kalbime vurdum. "Burası senin evindi... Burası seni koşulsuz sevdi be adam, sen bana nasıl kıydın?" Diye fısıldadım acıyla.

Poyraz yavaşça yanağımı okşadı.

"A-Alisa, kıymadım! Ben sana kıyabilir miyim? Ağlama yalvarırım... Yaptığım her şeyi telafi edeceğim-" Hızla onu ittim.

Gözlerim öfkeyle daha çok dolmuştu.

"Sen hiçbir şeyi telafi edemezsin! Artık yeter! Eğer birazcık bana saygın kaldıysa, eğer içinde bir ihtimal adamlık kaldıysa benden uzak durursun! Sakın yanıma bile yaklaşma! Seni istemiyorum!" Yeniden kalbime vurdum. "Artık burası senin barınabileceğin bir yer değil Poyraz Atabey... Canımı çok yaktın, senin de canın yanacak!" Diye bağırdım.

Koşar adımlarla arkama bile bakmadan uzaklaştım...

Bakmayacaktım, arkama bakmayacaktım!

"Alisa!" Poyraz can havliyle bağırdı.

İstemesem de arkama dönüp baktım.

Koşmaya çalışsa da en sonunda yere düşmüştü...

Bacağından akan kanların sorumlusu bendim! Canım öyle çok yanıyordu ki... Geriye dönüp ona yardım etmemek için kendimi zor tutuyordum...

Ne olurdu ki yardım etsem? Bana acıyla bakan gözler, yaşlarla dolmuştu...

"A-Alisa, yapma ne olur..." Kahverengi gözlerde tek gördüğüm şey derin bir hüzündü. "Gitme benden... Sen benden gidersen eğer, ben yeniden yarım kalırım. Ne olur affet beni..."

Poyraz o kadar güçlü bir adamdı ki, her yer kana bulansa da yeniden ayağa kalkmayı başardı.

Aramızda biraz mesafe olsa da söylediklerini duyabiliyordum...

"Katlanamam kadınım, sensizliğe bir daha katlanamam..."

Yüzünün terlemeye başladığını görünce kalbim korkuyla tekledi.

Acana ona bir şey olur muydu? Ya ölürse, o zaman ben ne yapardım?!

Bu düşünceyle birlikte ben de ölmek istedim... O ölürse, benim yaşamamın ne anlamı kalırdı ki?

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum...

"Bak, gidemiyorsun! Benden gidemiyorsun! Elimi tutup bana yardım etmek istiyorsun..." Yaşlı kahvelerde bir an gerçekten de mutluluk gördüm.

Yeniden ona yaklaştım.

Poyraz kanlara inat dimdik ayakta duruyordu. Böyle yaptıkça canı daha çok acıyor olmalıydı. Benim karşımda güçlü durmak istiyordu.

Poyraz bana elini uzattığında bir eline, bir kendisine baktım ve gözyaşlarıma inat alayla gülümsedim.

"Yardım etmek istemiyorum..." Ona doğru bir adım daha attım. "Son kez senin o aciz yüzüne bakmak istedim... Nasıl hâlâ yüzüme bakabildiğini görüp, sana bir kez daha acımak istedim!"

Poyraz hem şaşkınlıkla, hem de acıyla bana bakıyordu. Elini tutmasam da çekmemişti.

"Şimdi, karının ve çocuğunun yanına dön! Nasıl olsa gururla karısıyım diyor! Karın olmaktan çok mutlu! O sana bakar, sen de biraz oğlunla ilgilenirsin!" Dedim.

Ardından yutkunamadım...

Bizim de bir çocuğumuz olacaktı...

Ne yazık ki Poyraz bunu bilmeyecekti!

Poyraz'ın alnındaki terlerin arttığını görünce panik bütün bedenimi ele geçirdi.

Poyraz daha fazla ayakta duramayıp yere düştü.

Her an bayılacakmış gibi bir hâli vardı! Nefes alamıyor gibiydi...

"S-Seviyorum kızım seni..."

Bastırdığı bezi tutmaya mecali kalmamış gibiydi.

Uzaktan gelen Engin'i görünce rahat bir nefes verdim. O Poyraz'ı hastaneye yetiştirirdi! İyi ki gelmişti...

"Sevme beni, bir daha karşıma çıkma!" Diye bağırdım.

Koşarak oradan uzaklaştım...

Var gücümle koştum....

Havaalanından uzaklaştığımda nefes nefese durdum.

Ne zaman ambulans gelecekti?!

Ben sevdiğim adamı vurmuştum! Gözlerimin önünde baygınlık geçirmesine izin vermiştim! Benim için ağlamıştı... Can havliyle beni sevdiğini söylemişti.

Duruşumu dikleştirdim ve gözyaşlarımı sildim.

Hemen evime gitmeliydim!

Artık benim için Poyraz Atabey bitmişti... Ben onu bugün gömmüştüm... Asla o kadına karşı küçük düşmeyecektim.

Ellerim karnımı bulurken telaşla karnımı okşadım.

"Geçti annem, geçti... Baban iyi olacak. Engin amcan onu kurtaracak. Sakın korkma olur mu? Baban iyi olacak..."

Ne olursa olsun, çocuğumun babasının ölmesini istemezdim. Bizden uzakta yaşasa yeterliydi. Yaşasın, yaşadıkça acı çeksin istiyordum.

Zaten bir çocuğu vardı! Bu sözlerinin hiçbirine inanmamıştım. Eğer o kadınla birlikte olmasaydı, kendinde yanıma gelebilecek cesareti bulabilir miydi? Bu ukalalık, bu küstahlık nereden geliyordu?

Adeta kanım çekildi...

Poyraz, benim on yıldır beklediğim, sevdiğim, kalbimi verdiğim, mezarı başında saatlerce ağladığım, kanlı gömleğini bile sırf kokusu gider diye atamadığım, uğruna gecelerce ağladığım o adam...

O kadına dokunmuş muydu gerçekten?

O zaman Poyraz benimle birlikte olmayı nasıl kabul etmişti? Evet, ben istemiştim. O istemese de benim davetime karşı koyamamıştı.

"Allah'ım, sen bana yardım et..." Diye fısıldadım.

Bu kadar acı çekmek yetmemiş miydi? On yıldır kendini heba eden, aşkına yenilen bendim... Koskoca on yıl! Gençliğim gitmişti... Sırf bir adam uğruna!

O adam ise evliydi... Hatta çocuğu bile vardı! Karısı karşıma geçip benimle alay edebiliyordu!

Poyraz'ın sevgilisi olduğumu bile bile, utanmadan, yüzsüzce karşıma gelebilmişti! Bana metres muamelesi yapmıştı!

Sinirle dudağımı dişledim.

O benim on yıldır sevdiğim adamdı... Bir karısı olduğunu bile bilmiyordum ki! Bilsem uzak dururdum. Ben şimdi metres mi sayılıyordum?

Poyraz'a da aynısını söylememiş miydim? Neye şaşırıyordum ki? Ben karnında çocuğuyla ortada kalmış, basit bir metres olmuştum!

Bu düşünceyle birlikte irkildim.

Ben ortada kalmamıştım ki! Benim arkamda babam vardı! Annem ilk başta kabullenemeyecekti. Evlenmeden buna cesaret edebilmeme tepki gösterecekti. Aslında sorun sevişmemiz değildi, benim hamile kalmamdı... Annem en çok buna sinirlenecekti. Eğer hamile kalmasaydım ağır bir tepki vermezdi.

Nefes nefese kaldığımda durdum.

Ellerim yeniden karnımı bulurken gözyaşlarımı sildim.

"Senin ne suçun var ki? Sen neyin cezasını çekeceksin? Babanın suçunun cezasını sen ödemeyeceksin ki kuzum... Annen var, deden var, anneannen de var!"

Üzüntüyle derin bir nefes verdim.

Yenilmişlikle yeniden gözyaşlarımı sildim.

"B-Baban yok çünkü onun zaten bir ailesi var... Biz olsak olsak ona ancak yük oluruz şu saatten sonra... O yuvasını kurmuş, biz sığıntı olmayacağız anneciğim. Annen senin için hep savaşacak."

Maalesef ki gerçek buydu.

Poyraz kabul etmese de gerçek buydu!

Bir anda aklıma gelen şeyle birlikte durdum.

Poyraz'ı arayan o kadın...

Oydu!

O an söylediği sözleri hatırlarken geriye doğru sendeledim.

"Ben bir aptallık ettim. Doğrusu aptallık etmek zorunda kaldım. O da beni bu aptallıktan kurtaracak kişi. Bir an önce kurtulmam gerekiyor."

Aptallık etmek zorunda kaldım...

Onu bu aptallıktan kurtaracak olan Dilan'dı, belki de boşanmak için uğraşıyordu!

"Hiç kimse değil. Operasyon için görüşeceğim biri işte! Bunu mu kafana takıyorsun?"

Bana açık açık yalan söylemişti!

"Alo, birazdan geleceğim." Tam kapatacağı sırada bir ses duyuldu.

Bir kadın sesi...

"Bekliyorum Poyraz." İncecik bir sesti bu...

Sinirle dişlerimi sıktım.

Demek o gün o kadınla birlikteydi! Beni bırakıp onun yanına gitmişti! Ee tabii, sevgilisinden ayrılıp karısına veda etmeye gitmişti!

Önceden konuşmuş olmalıydılar! Kadın bir de beklediğini söylüyordu! Sırf onun gelmesi için aramıştı! Belki de o gece özlem gidermişlerdi...

Boğazıma bir yumru otururken nefes alamadım.

Önümü kesen arabayla birlikte korkuyla geri çekildim.

Arabanın camı açıldı.

Dudaklarım şaşkınca aralandı, bu kızın burada ne işi vardı?

"Atla."

Ardından camı kapattı.

Nida gelmişti!

Ne diye beni arabasına çağırıyordu ki? Bana *Poyraz aylarca gelmeyecek, ölme riski var, boşuna bekleme* dediği günleri unutmuş muydu?

Yavaşça cama vurduğumda tekrar camını açtı.

"Ne istiyorsun?" Dedim.

Nida yanını gösterdi.

"Atla!"

Öfkeyle ona baktım.

"Bak, derdim başımdan aşkın! Seninle uğraşamam! Ne söyleyeceksen söyle! Ha buraya eğer beni üzmeye geldiysen zaten yeterince canım yanıyor!" Dedim.

Nida bana öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım. Göz devirdiğinde kendimi boş konuşuyormuş gibi hissetmiştim. Sanki bana aptalmışım gibi davranıyordu!

"Atla."

Ardından camını kapattı.

Gerçekten de tek söylediği söz bu olmuştu; atla!

Sinirle arabasına bindim, ardından kapıyı kapattım.

"Ne oldu Nida? Amacın beni üzmek veya kırmak mı? Eğer öyleyse söyle ineyim!"

Nida üzerime uzanıp emniyet kemerimi taktı. Bu soğuk havada taktığı siyah güneş gözlüklerine anlam veremedim.

Bu kız gerçekten de çok değişikti!

Hiçbir şey söylemedi ve arabayı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Cevap vermedi. "Hey, bana cevap ver!" Diye bağırdım.

Nida en sonunda bana döndü. Son kez yaşlı gözlerimi sildiğimde ise yine ifadesizdi.
Akıllısı beni bulmazdı, gerçekten beni bulmazdı! Ne olduğunu bile sormuyordu!

Aklıma o kadının beni küçümsemesi geldikçe öfkem yeniden parlıyordu. O kadını bayıltana kadar yumruklayasım geliyordu!

Nida benimle hiç konuşmuyordu. En sonunda ona döndüm.

"Canımın neden sıkkın olduğunu merak etmiyor musun?" Diye sordum. "Bugün Poyraz'ın bir karısı olduğunu öğrendim! Canım çok yanıyor Nida, ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum!"

Artık birine içimdekileri dökmek istiyordum! Bu arzu dayanılmazdı... Biriyle dertleşmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki!

Nida ise güldü.

"Vay be! Demek benimle dertleşmek istiyorsun... Benimle!" O bile inanamamıştı. "Neler olduğunu az-çok tahmin edebiliyorum. Dilan'la tanışmışsınız. Gerçi havaalanına geleceğini biilsem Börü'ye haber verirdim. Bana bile söylemedi." Bu yanıtla birlikte şokla ona döndüm. Bana bile söylemedi de ne demekti? Nida tepkime gülümsedi. "Dilan benim en yakın arkadaşım." Gerçeği itiraf etti.

Hızla kapıyı açmaya çalıştım, kilitliydi!

"Ne yapacaksınız bana? Nereye götürüyorsun beni?!" Diye bağırdım. "Sizin hayatınızdan çekip gideceğim! Sakın bana zarar vermeye kalkmayın! Eğer benim kılıma zarar gelirse Poyraz sizi yaşatmaz!"

Ne söylediğimin farkına varınca sinirle kafama vurdum.

Hâlâ neyden bahsediyordum Allah aşkına? O kimdi ki? O artık benim için sokaktan geçen bir yabancı kadar değersizdi!

Nida kahkaha attı.

"Alisa, ne korkaksın kuzum sen!" Benimle dalga geçti. "Seni aldığımdan Dilan'ın haberi olsa, sence benim ağzıma sıçmaz mı? Seni koruduğumu bilse benim yüzüme bakar mı? Saçmalamayı kes! Sana zarar verirsem Börü'nün beni öldüreceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Senin saçının tek bir teline zarar versem Börü benim MİT'le bağlantımı koparır! Beni ülkeden

göndermekle kalmaz, gider en fakir ülkelerden birinde yaşamamı şart koyar! Ben salak değilim. Ayrıca seninle bir derdim yok. Sana zarar vermem. Ben masum insanlara zarar vermem. Yalnızca hainlerle uğraşırım, o kadar." Dedi.

Dediklerimi doğrulamıştı!

Hatta, hatta çok fazlasını bile söylemişti! Herkes Poyraz'ın bana olan sevgisinin büyüklüğünün bilincindeydi.

E o zaman neden bana yalan söylemişti? Madem seviyordu, bana nasıl kıymıştı? Nasıl beni aldatıp o gün o kadının koynuna girmişti?

Yumruğumu sıktım. Düşündükçe midem bulanıyordu! Ormanda yaşananlardan sonra, beni defalarca öpüp ağladıktan sonra o kadının koynuna mı girmişti?

Bu düşünceyle birlikte yeniden midem bulandı. Kusmamak için ağzımı kapattım ve bu hissin geçmesini bekledim.

Midem çok kötü bulanıyordu!

Nida bana bakıyordu. Camı açtığında derin derin nefesler alıp verdim.

"Hamilesin, değil mi?"

Sorduğu soruyla birlikte şaşkınca ona baktım.

"Hayır, saçmalama!" Dedim.

Eğer hamile olduğumu o kadına söylerse bebeğimi öldürmeye bile çalışabilirdi! Aklıma öyle kötü senaryolar geliyordu ki...

"Hamilesin..." Gülümsedi. "Allah analı babalı büyütsün Alisacığım." Ona ters ters baktım. Benimle dalga geçiyor olmalıydı! Nida ise anlamayarak bana baktı. "Hamile kadınlara Allah analı babalı büyütsün denmiyor muydu? Niye suratını asıyorsun? Ne diyeyim, Allah sahibine bağışlasın mı?"

Göz devirdim.

"Babalı büyütür veya büyütmez! Sana ne bundan!" Diye homurdandım.

Nida bir şey söylemedi.

Aradan geçen yirmi dakika boyunca sadece ağlamıştım...

Sevdiğim adamın bana ihanet etmesini kaldıramıyordum!

"B-Ben Poyraz'ı vurdum!" Nida'yı dürttüm. "Baksana, tam şurasıydı." Elimle bacağımın biraz altını gösterdim. "Çok kan aktı. Kan kaybından ölmez değil mi? Bacak ciddi bir yer değil diye biliyorum." Nida tepkisizce beni izliyordu. "Nida cevap ver! Bir şey olur mu? Engin gelmişti zaten! Ben de arkama bakmadan gittim! Çok kan kaybetti!"

Çıldırmış gibiydim...

Dakikalardır korku içimden gitmiyordu. Ya kan kaybettiği için kana ihtiyacı olursa? Ya uygun kan bulunamazsa? Öyle kötü ihtimaller geliyordu ki aklıma!

Nida en sonunda derin bir nefes aldı.

"Ölmez Alisa, korkma." Dedi. "Engin onu hastaneye götürmüştür zaten. Börü ilk defa kan kaybetmiyor. Bacağından birkaç kere vuruldu. Evet, çok kan kaybetmesi iyi bir şey değil. Hiç kimse kurtarmasa, baygınlık geçirebilir ya da hayatını kaybedebilir. Tabii saatlerce kan kaybetseydi... Birkaç dakikada hastaneye yetiştirildiği için ölmez ki bacak ölüm tehlikesi olan bir yer değil." Nida kafasını gösterdi. "Beyin," Ardından kalbini gösterdi. "Kalp..." Ardından yola döndü. "Eğer bu ikisinden biri vurulduysa, yaşama imkânı çok az demektir. Anlıyor musun Alisa? Detaylı anlatabildim mi?"

Hafifçe başımı salladım.

Gözyaşlarımı sildiğimde araba durdu.

Geldiğimiz villaya anlamayarak baktım.

"Haydi in."

Nida arabadan indiğinde ben de indim.

Ormanın içindeki tek başına kalan eve uzun süre baktım. Beni neden buraya getirmişti?

"Ben evime gitmek istiyorum!" Dediğimde kolumu tuttu.

"Bak, sana zarar verecek değilim. Ben masum canlara zarar vermem. Bizim eğitimimizde böyle bir şey yoktu! Özellikle masum bir cana kıymamamız, bu konuda dikkatli olmamız vurgulanır. Yani sana bir şey yapmam! Korkmayı kes artık!" Diye homurdandı.

"Beni buraya neden getirdin?!" Kapının kilitini açtı ve başıyla içeriyi gösterdi.

Eve girdiğimde kapıyı kapattı.

"Yukarıda bir tane oda var. Orası senin! Şimdi yat dinlen. Hamile kadınsın, bebeğine zarar gelmesin." Durdu. "Aç mısın? Çok yemek yapmayı beceremem ama hazır bir şeyler varsa denerim." Dedi.

Nida benim için yemek mi yapacaktı?

"İştah mı kaldı Nida? Hiçbir şey yemek istemiyorum!" Omuzlarım düştü. "Tuvalet nerede?" Diye sordum.

Nida tuvaleti gösterdiğinde daha fazla midemin bulantısına dayanamadım...

Büyük bir öğürmeyle içimdekileri boşaltırken sonunda rahatlayıp geri çekildim. Yüzüme soğuk bir su çarptım.

"Geçecek annem, geçecek..." Diye fısıldadım.

Tuvaletten çıkar çıkmaz Nida'nın bahsettiği odaya girdim.

Normal bir evdi. Oda da oldukça sadeydi. Hiç gücüm kalmamıştı...

Kendimi yatağa atarken Nida'nın beni buraya zorla getirmesinin nedenini bile düşünemedim. O kadar yorgundum ki...

Gözlerim ağlamaktan şişmişti. En sonunda gözlerimi kapattım.

"Allah'ım sen bana yardım et..." Diye fısıldadım.

Ben nasıl babasız bir çocuk büyütecektim? Çok zor olacaktı...

"B-Babanın bir ailesi olmasaydı, biz onun ailesi olabilirdik ama ne yazık ki onun bir ailesi var... Üzülme sakın, ben sana çok iyi bakacağım."

Gözyaşlarım yastığı ıslatıyordu...

Anne olmak için uygun bir yaştaydım. Yirmi sekiz yaşına yeni girmiştim. Yaşım gayet uygundu. Bir iş bulacaktım. Oğluma annem bakardı. Ben de işten gelir, oğlumla ilgilenirdim. Zaten yaşına girene kadar çalışmayı düşünmüyordum.

"Ben iyi bir anne olacağım!" Karnımı okşadım. "Ne dersin, olacak mıyım sence?"

Başımı yastığa gömerken gözyaşlarımı sessizce döktüm...

"Bana bunu nasıl yaptın Poyraz? Ya sana ölürdüm ben! Bana nasıl kıydın?" Diye fısıldadım acıyla...

Nasıl kıyabilmişti? Nasıl gözlerimin içine baka baka yalan söylemişti?

***

Gözlerimi açtığımda başım çok ağrıyordu. Başımın ağrısıyla birlikte elimi başıma götürdüm.

Küçük küçük iniltiler eşliğinde başımı ovdum. Bu ağrı nasıl geçecekti? İlaç da içemezdim! Doktora sormadan hiçbir şey yapamazdım!

Alnımda hissettiğim ıslaklıkla birlikte korkuyla yanıma baktım.

Poyraz buradaydı!

Büyük elleri yavaşça başımı ovdu.

"Çok mu ağrıyor?" Dudaklarını omzuma bastırıp sıcacık bir öpücük kondurdu. "Ağrıyı benim geçirmemi mi istersin yoksa ilaç mı getireyim?" Diye sordu.

Bu adamın burada ne işi vardı?!

Hışımla doğrulacağım sırada Poyraz elini başımın arkasına koyup kafamı vurmamı engelledi.

"Şş, sakin ol... Buraya seninle sakince konuşmak için geldim." Dedi.

Nida'nın amacı neydi? Nasıl bu adamı içeriye almıştı?!

Sinirle bir küfür savurdum. Zaten beni buraya bu pislik adam getirtmiş olmalıydı!

"Sen, sen nasıl alçak bir adamsın?!" Diye bağırdım. "Ulan sen beni aldattın! Çabuk git odadan, defol!" Hızla yataktan kalktım.

Kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm. Öfkeyle bağırıp kapıya tekme atarken sinirden kuduruyordum.

"Defol git, seni görmek istemiyorum! Sana bir daha karşıma çıkma demiştim!"

Poyraz yavaşça ayağa kalktı. Lambayı yaktığında gözlerimi kıstım. Poyraz beni duvarla arasına aldı.

"Oy o kurban olduğum maviler şişmiş mi?" Yavaşça gözlerimin altını okşadı. "Ne kadar ağladın da böyle oldu o gözler? Boşuna kendini üzüyorsun!Açıklamama da izin vermiyorsun." Sıkıntıyla nefes verdi. "Kendini böyle hırpalamana değdi mi güzelim?"

Sinirle onun göğsüne vurdum.

"Ben senin yüzünden bu hâldeyim! Sen beni böyle hırpaladın! Sevme beni de, gözlerimi de, bana ait olan hiçbir şeyi sevme! Ben artık seni sevmiyorum, sen de beni sevmeyeceksin!" Diye bağırdım.

Poyraz beni sıkıştırdığında kaçmaya çalışmadım. Sertçe gözlerine bakıyordum.

"Ben sana ait olan her şeyi, senin parçan olan her şeyi çok seviyorum kadın!"

Hızla onu ittim.

"Bu mu sevgin? Ne büyük bir aşk be! Ben seni on yıl boyunca karşılıksız sevmedim mi? Sen ne yaptın? Bir kadınla evlenip, onu hamile bıraktın! Alisa'n ne yaptı, söyle ne yaptı!" Onu yeniden ittim. "Seni sevdi! On yıl boyunca hiçbir erkeğe bakmadı! Evden çıkmadı, depresyona girdi! Bütün arkadaşlarını kaybetti! Ailesi onu deli sandı!" Göğsüne vurdum. "Daha fazlasını da yaptı! İntihar etti, hem de iki kez! İki kez canına kıymak istedi... Ne için, söyle ne için?!" Hırsla onun gözlerine baktım. "Sevdiği adama kavuşmak için!"

Hüngür hüngür ağlarken sinirle ona arkamı döndüm.

Aptal gibi onun karşısında ağlamak da neydi? Önemsemiyormuş gibi gözükmek çok mu zordu? Olmuyordu işte! Dayanamıyordum, sinirimden, acımdan ağlıyordum!

"Çık dışarıya!" Diye bağırdım.

Aniden bana sarıldı.

"Benim Alisa'm beni sevdi, bekledi, kimseye bakmadı..." Yeniden onu ittim. "Peki Poyraz ne yaptı? Bunları da sayalım mı?" Aniden beni kendine çekti. "Operasyonlara gitmeden önce sevdiği kadının fotoğrafına bakıp zırladı. Köpek gibi özledi! Dayanamayıp kapına kadar geldi! Her gece uyumadan önce seni izledi, sen görmeden seni sevdi... Aynı şekilde kimseye bakmadı, kimseyle ilişkisi olmadı! Yönettiği ordu bile seni tanıyordu! Fotoğrafın masanın üstündeydi..."

Sinirle güldüm.

"Bırak Allah aşkına! Kimseye bakmamışmış! Kimseye bakmadı ama evlendi!" Dedim.

Poyraz aniden benim elimi tuttu.

Gözlerimin en içine bakıyordu.

"Zorunda kaldım sevgilim. Zorunda kalmasam evlenir miydim? Hem ben onunla Börü olarak evliyim, Poyraz olarak değil! Çok yakında bitecek bu saçmalık! Kutay da benim oğlum değil! Arkadaşımın oğlu! Bana şu ana kadar hiç baba dememişti. Babası rahmetli oldu. İlk defa senin yanında söyledi! Onları ben çağırmadım!" Poyraz öfkeyle kapıya vurdu. "Ya delireceğim lan! Delireceğim, hay siktiğimin hayatı!" Diye gürledi.

Gözümdeki yaşları elimin tersiyle sildim. Saçlarım birbirine girmiş, yüzüme düşmüştü.

"Bok vardı da beni kendine âşık ettin! Bok vardı! Keşke hiç yanıma gelmeseydin, keşke seni hiç tanımasaydım!" Diye bağırdım. "Keşke gerçekten ölseydin!" Dedim.

Ne söylediğimi idrak ederken şaşkınca durdum.

Şaşkınlığın etkisiyle olduğum yerde kalakalmıştım.

Poyraz bana öyle bir baktı ki, hızla pencereye yaklaşıp ona arkamı döndüm. Hâlâ inanamıyordum, ben az önce ne demiştim öyle?!

"Keşke gerçekten ölseydim, öyle mi şuri?"

Poyraz sertçe kolumu tuttuğunda ona döndüm.

Sert bakışlarla belinden silahı çıkarıp bana uzattı.

"O zaman sıkacaksın güzelim! Sıkıp öldüreceksin..." Elimdeki silaha dehşetle baktım. "Cezaevine girmeyeceksin. Ben seni oralarda yaşatmam.

Bir şekilde üstünü kapatırlar. Sakın korkma!" Kalbini gösterdi. "Çek, vur!" Dedi.

Nida'nın sözlerini hatırlarken sertçe yutkundum.

"V-Vurmam, senin için elimi kana bulamam!" Diye tısladım.

Poyraz elimden silahı aldı.

Mermiyi namluya sürdüğünde çıkan sesle birlikte gözlerim kocaman açıldı.

Silahı kalbine bastırdı.

"Beni ilk vurduğun yer..." Bana bir adım attı. "Az önce söylediğin şeyi yeniden söyle!" Diye bağırdı.

Korkuyla elini tuttum.

"P-Poyraz bırak silahı! Bunu benim gözlerimin önünde yapamazsın!" Dedim.

Poyraz durdu ve başını salladı.

"Doğru, korkarsın!" Kapının anahtarını cebinden çıkardı.

Kapıyı açtığında inanamayarak onu izledim. Kendini vurmaya mı gidiyordu?

Kapıyı açtığında tam dışarıya çıkacaktı ki adını zikrettim.

"Poyraz!" Bakışları bana döndü. "Ben ölmeni istemiyorum! Sadece benden uzakta yaşamanı istiyorum. Tek derdim bu! Git ailenin yanına, ben de kendi ailemle yaşamaya devam edeyim..."

Tek kaşını kaldırdı.

"Kendi ailen?" Dedi sorarcasına. "Senin ailen benim lan benim! Olman gereken tek yer benim yanım!"

Ona yaklaştım.

"S-Sen beni kandırdın..." Hıçkırdım. "Beni kandırıp o kadının yanına gittin... Beni öptün, kokladın ve o kadının yanına gittin!" Anlamayarak beni izledi. "Hani ormanda vedalaşırken bir kadın seni aradı... Seni beklediğini söyledi! Beni bırakıp onların yanına gittin... Hatta, hatta belki de kaldın!"

Poyraz yeniden kapıya tekme atarken hışımla elindeki silahı beline yerleştirdi.

"Ulan, ulan saçma sapan konuşma Alisa!" Beni sarstı. "Delirdin mi lan sen? Ne aldatması, ben seni aldatır mıyım? Seni aldatacak olsam, seni sevmesem niye seni tekrar yanıma alayım? Niye takip edeyim, niye haberini alamazsam delireyim?!" Öfkeyle gözlerime baktı. "O gün onun evine gittiğim doğru! Kutay'a veda etmek için gittim! Dilan'la sarılmadım bile! Kutay daha çok küçük! Babası yok, beni abisi yerine koyuyor! Ne yapsaydım, sen söyle ne yapsaydım? Onlarda kalmadım! Sadece yarım saat oturup çıktım. Sonra Ankara'ya geçtim!"

Poyraz öfkesinden kudurmuştu. Gözümden düşen iri yaş, yanağıma doğru süzüldü. Gitmişti işte, beni bırakıp o kadının yanına gitmişti...

"Haklısın, insan ailesine de veda etmek ister..." Başımı kaldırdım. "O çocuk sana baba diyor, baba!"

Poyraz aniden sinirle odadaki gece lambasını yere fırlattı.

"Kaç kere daha anlatacağım? Ben onun babası falan değilim! Onun babası öldü! Niye inanmıyorsun lan niye? Dinle, anlatayım!"

Pencereye yaklaştım.

"Dinleyecek bir şey yok! Bitti Poyraz! Haydi diyelim senin çocuğun değil, evliliğin de gerçek değil..." Ona baktım. "Peki ya beni ayakta uyutman? Beni kandırman? O kadının bana metres muamelesi yapması?"

Poyraz öfkeyle saçlarını çekti. Sinirden ayakta bile duramıyordu.

"Delireceğim, delireceğim..." Diye mırıldandı. "Şu kelimeyi söyleyip durma! Sen benim karımsın lan! O kadar! Biz evleneceğiz!"

O kadın Poyraz'dan yüz bulmasa nasıl benim yanıma gelip öyle konuşabilirdi ki?

"Sırf benimle yattığın için bunu dert ediyorsan üzülme! Bu benim umrumda bile değil. Pişman da değilim! Bitti, gitti! Zaten bir daha tekrarı olacak bir şey değil!" Dedim.

Poyraz beni belimden tuttu. Alnını alnıma yaslarken başını iki yana salladı.

"Derdim sevişmek değil Alisa! Bir tek seni istiyorum... Yemin ederim ki! Biliyorum hata yaptım! Sana baştan anlaşmalı bir evlilik yaptığımı söylemeliydim ama olmadı! Beni sevmezsin diye korktum. Yemin ederim ki, beni bıraksaydın yaşayamazdım! Özür dilerim, hata yaptım! Çok özür dilerim... Aptalın tekiyim! Senin değerini bilemedim."

Kapıyı açtım.

"Haydi git artık Poyraz! Bir daha da gelme! Ben sana on yıl gelmemene rağmen bir şans vermiştim. Ben de aptal değilim, sana sürekli şanslar tanımayacağım!" Sesim netti.

Poyraz beni kendisine çekti.

"Yalan, inanmıyorum ben bu sözlere!" Saçımı öptü. "Eğer beni sevmeseydin bugün beni vurduğunda hemen giderdin... Sen ne yaptın? Engin gelene kadar bekledin. Eğer o gelmeseydi gitmeyecektin... Seviyorsun beni Alisa, benden vazgeçemezsin." En sevdiği yeri, boynumun tam ortasındaki o noktayı öptü. "Biz birbirimiz olmadan yapamayız güzelim. Bunu biliyorsun!"

Onun çenesini tuttum.

"Şu odadan defol git! Anlamıyor musun? Benim için yoksun artık!" Durdum, ben niye gitmiyordum ki? "Hatta ben gideyim, sen kal!" Kapıdan çıkmama izin vermedi.

"Biz adam akıllı konuşana kadar bu odadan çıkmak yok sevgilim. Beni dinlememekte ısrar ettiğin müddetçe bu odadasın!" Dedi.

Sinirle yeniden onun göğsünü yumrukladım.

"Seni istemiyorum, beni bırak artık! Git karının yanına! Görmüyor musun seni sevmediğimi? Bitti işte, aşkım bitti!" Poyraz gözyaşlarımı sildi. İnadıma yapıyor gibiydi! Resmen bana inanmıyordu! "İyi o zaman! Ben başka bir adamla evlenince görürsün sana âşık olmadığımı!" Dediğimde sesimi yükseltmiştim.

Bir anda öfkeyle dudaklarımdan dökülen sözcüklerle birlikte Poyraz şaşkınca durdu.

Birkaç saniye bekledi, ardından kaşları çatıldı.

"Başka bir adamla evlendiğimde mi dedin sen?" Emin olmak istercesine bana bakıyordu. Hiçbir şey söyleyemediğimde güldü, kendi kendine güldü.

Bana yaklaştığında kaçtım.

"Hm, demek başka adamlar istiyorsun..." Bana arkasını döndü. "Alisa, Poyraz'ı istemiyor, başka bir adamla evlenmek istiyor. Başka bir adamla sarılmak, başka bir adamla..."

Gülen yüzü soldu.

Şu an o kadar korkunç gözüküyordu ki! Sanki kafayı yemiş gibiydi!

Poyraz aniden odadaki tekli koltuğu alıp yere fırlattı.

Gözlerim dehşetle açılırken geri çekildim.

"P-Poyraz..." Diye fısıldadım.

Poyraz sargılı bacağıyla koltuğa öyle bir tekme attı ki, büyük bir çığlık attım.

Onu vurduğum bacağıyla, o yaralı bacağıyla koltuğa vurmuştu!

"Poyraz, dur!"

Gözyaşlarımın arasından yalvararak ona baktığımda durmadı.

Koltuğu parçalara ayırana kadar tekmeledi, yerden yere vurdu!

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Alnında beliren damar, bunun normal bir sinir olmadığını gösteriyordu!

"Demek başka adamla evleneceksin..." Aniden başını kaldırıp bana baktı. "Demek seni seven bu adamı çiğneyeceksin!" Öyle bir bağırdı ki, yerimden sıçradım.

Hızla onun kolunu tuttum.

"Yapma, korkuyorum..." Diye fısıldadım.

Poyraz yüzümü avuçladı.

"İsteyerek söylemedin değil mi? Beni korkutmak için söylüyorsun! Ben kıskanayım diye yapıyorsun!" Alnını alnıma yasladı. "Ben seni kimseye yâr etmem küçüğüm. Sen benim karım olacaksın. Hiç kimseye vermem seni!"

Poyraz delirmiş gibiydi...

Karnıma giren sancıyla birlikte inledim. Acıyla elimi karnıma götürdüm.

"A-Acıyor..." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu...

Ya bebeğime bir şey olursa, ben o zaman ne yapardım?

Uzun süredir yemek yemediğim, ağladığım ve üzüldüğüm aklıma gelince sertçe yutkundum. Ben bebeğimi hiç düşünmemiştim ki! O aç mı dememiştim!

Aniden Poyraz elini karnıma koydu.

"Alisa?" Telaşla bağırdı. "Karnın mı ağrıyor? Ne oldu?! Söyle lan, ne oluyor?!"

Ben ise donup kalmıştım...

Bebeğimiz ilk kez babasını hissediyordu...

Poyraz hamile olduğumu bilmeden elini karnımda gezdirdi.

"Neresi ağrıyor, söylesene kadın! Bir şey söyle!" Diye bağırdı.

Elimi yavaşça onun elinin üstüne koydum.

Başım çok dönüyordu...

Poyraz beni tuttu.

"Alisa, bebeğim bak bana!" Bacaklarım titriyordu, üstünde duramayacak gibiydim...

Midem öyle kötü bulandı ki, öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Başımın dönmesi artınca onun gömleğini sıktım.

"Alisa'm..."

Poyraz korku dolu gözlerle beni tutuyordu. Bir eli hâlâ karnımdaydı. Ben çekmesine izin vermemiştim. Elim hâlâ onun elinin üstündeydi.

En azından bebeğim babasını bir kez de olsa hissedebilmişti...

Daha fazla dayanamazken gözlerimi kapattım.

Poyraz'ın beni sarstığını hissederken, onun üstüne yığıldığımı da hissetmiştim. Başım onun dizlerine düştü.

Son duyduğum sözler zihnimde yankılanmıştı.

"Allah'ım ne olur ona bir şey olmasın! Bana olsun, ne olur bana olsun. Onun canı yanmasın!"

Ardından alnımda hissettiğim küçücük bir öpücük...

Artık bilincim kapanmıştı, gerisi tamamen karanlıktı...

4709 KELİME

HERKES EMEĞE SAYGI DUYMAYI UNUTMASIN!

SINIR: 3K VOTE 700 YORUM

Yazdığım en uzun bölüm oldu. Normalde bu kadar uzun yazmayacaktım ama olayları detaylı olarak okumanızı istedim.

Bu kadar büyük bir emeğe rica ediyorum saygı duymayı unutmayın. Gerçekten bu bölüm için çok çabaladım. Umarım bu bölüme rekor oy gelir...

O kadar fazla mesaj alıyorum ki, hepsini gülümseyerek okuyorum. Yine yayın açacağım zaman kesitle bunu size bildirmiş olacağım ve yine kesit çook güzel olacak :)

İnanın gelen mesajları okudukça çook mutlu oluyorum. İlginize, sevginize, desteğinize çook teşekkür ederim.😍

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!❣

<u>ÖNEMLİ AÇIKLAMA:</u>

Kuzular lütfen böyle sınır geçer geçmez yeni bölüm diye beni zora sokmayın... Her hikâyeme aynı anda bölüm yazamam gençler. Maalesef biraz bekleyeceksiniz.

Ayrıca defalarca açıkladığım üzere 'sınır geçildikten sonra, o hafta içinde (yedi gün) herhângi bir gün' bölüm geliyor. Bütün hikâyelerim için aynı.

Şu sıralar Serseri'nin ikinci kitabına yoğunlaşmak zorundayım. Bakın yoğunlaşmalıyım demiyorum, <u>zorundayım</u> diyorum. Yayınevine teslim

etmeme az kaldı. Ben bütün işleri aynı anda yapamam. Ayrıca üniversite sınavı da işin içinde.

Yani bana anlayış göstermenizi bekiyorum. Eğer hâlâ anlayış göstermeyen birini görürseniz lütfen uyarın zira artık açıklamaktan da gerçekten yoruldum.

Serseri Patronum 2'yi bitirene kadar, birazcık dişinizi sıkın lütfen. Ben de zor durumda kalıyorum. Siz baskı yapınca da kendimi kötü hissediyorum.

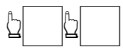
Umarım kendimi anlatabilmişimdir:)

Sevgilerle!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Bence kesinlikle bunu düşün! Alisa, çok güzelsin... Hele yüzün! Bu yüz oyuncu olmak için yaratılmış gibi... Ah, seni ekranlarda görmek ne güzel olurdu! Bana istiyorum de, seni kendi ajansıma götüreyim... Senin önün çok açık!" Tam itiraz edecektim ki Faruk beni susturdu. "Bence biraz düşün. Hemen reddetme! Seni kaybetmek istemiyorum. Sen aranan yüzsün!"

Adamın beni bu kadar övmesini şaşkınlıkla karşıladım. Yüzümde makyaj bile yoktu!

Başımı kaldırmamla onunla göz göze geldim.

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım... Poyraz daha yeni uyumuştu! Ne ara uyanmıştı?

"Hayırdır, bu herif kim?" Diye sordu sertçe.

Bir bana, bir adama baktı. Sinirle çenesinin kasıldığını gördüm.

"Şey, Faruk!" Diye tanıttım mecburen.

Poyraz'ın kaşları çatıldı.

"Alisacığım, bu adam da kim?" Diye sordu Faruk.

İçimden bildiğim bütün duaları ediyordum... Poyraz birazdan adamı öldürmezse iyiydi!

Poyraz öyle bir hışımla geldi ki, korkuyla ayağa kalktım.

Aniden Faruk'u yakalarından tutup ayağa kaldırdı.

"Senin o Alisacağım diyen dillerini keserim lan! Duydun mu beni?!" Diye gürledi. "O benim nişanlım! Benden başka hiçbir adam onun adının yanına başka bir şey ekleyemez! Ekleyenin iflahını sikerim!"

Poyraz adama öyle sert bakıyordu ki... Eğer itiraz etsem sinirini adamdan çıkarırdı! Mecburen sesimi kestim.

Adam şaşkınca Poyraz'a bakıyordu.

"B-Ben Azra'nın arkadaşıyım. Alisa'yla yeni tanıştık. Hem ben evliyim abi!" Faruk korkuyla Poyraz'a bakıyordu.

Poyraz sinirle bir küfür savurup onu sertçe karşı koltuğa itti.

Sert bakışları beni buldu. Ben oturduğumda yanıma oturdu.

Aniden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Dudaklarını saçıma bastırdı. Hayretle onu izliyordum.

"Azra'nın arkadaşı mı?"

Kağan dişlerinin arasından tıslayarak sorduğu soruyla birlikte Faruk korkuyla ona baktı.

Başını hafifçe sallladığında Kağan, Azra'ya sert bir bakış gönderdi. "Ayrılalı sadece bir yıl oluyor! Hemen erkeklerle arkadaş olmuşsun!" Dedi.

Azra göz devirdi.

"Sen de beni bırakmasaydın o zaman! İlişkimizi bitirmeseydin!" Diye kızdı.

Faruk'un bakışları Nida'yı buldu. Hafifçe gülümserken onu baştan aşağıya süzdü.

"Sen de pek güzelsin. Ajansımda çalışmanı ne çok isterdim..." Dedi.

Nida şaşkınca adama bakıyordu. Tam ağzını açacaktı ki Barlas onu arkasına aldı.

"O gözlerini Nida'nın üzerinden çek! Hiç kimseyle çalışamaz! Ben onu yanımdan ayırmam!"

Faruk yutkunamadı.

Bu üç heybetli adam, gözlerini kırpmadan bakışlarını ona dikmişti.

Hepsi de ona öldürecekmiş gibi bakıyordu...

Gerçekten bu üç adamla başı beladaydı!

Sınır erken geçtiği için, sizlere hediye tadında bir kesit bırakıyorum:)

Gençler, aklıma gelen fikirle birlikte sadece bu kesiti yazdım. Yani yeni bölüme dair yazdığım tek şey gördüğünüz kesit...

Serseri'nin ikincisi halledene kadar birazcık dişimizi sıkacağız. Bunu zaten söylemiştim ama yine de söyleyeyim.😙

Güzel yorumlarınız için teşekkür ederim!😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanghikayeleri 👆👆

15 "Gerçekler"

ALİSA

Gözlerimi açtım.

"Sevgilim?"

Sevdiğim adamın sesini duydum...

Poyraz elimi tutup dudaklarına götürdü.

"İyi misin güzelim?"

Telaşla beni izliyordu...

Dudaklarım kurumuştu. Hafifçe dudaklarımı ıslattım.

"S-Su..." Diye fısıldadım.

Poyraz hemen kenardaki suyu bardağa koydu. Beni sırtımdan tutup yavaşça kaldırdı. Dikkatle suyu içirdi.

Etrafıma göz gezdirdiğimde odamda olduğumu gördüm.

Rahat bir nefes verdim...

Beni hastaneye götürmemişlerdi!

Elimi başıma götürdüm. Çok ağrıyordu! Gözlerimi sıkıca yumdum.

"Çok mu ağrıyor?" Poyraz sıkıntıyla bana bakıyordu.

Elleriyle yavaşça başımı ovmaya başladı.

Dokunuşları o kadar hafifti ki...

"K-Karnım ağrıyor!" Diye yalan söyledim. "Her yanım ağrıyor! Hepsi senin yüzünden!" Diye kızdım.

Tek amacım onun karnımı okşamasıydı...

Poyraz dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sinirlendirdin beni! Başka adamlar olacak dedin! Buna katlanamadığımı çok iyi biliyordun!" Diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım. Elleri karnımı bulduğunda ters bir hareketle elini ittim.

"Ovma karnımı! Dokunma bana, istemiyorum!" Dedim.

Poyraz yeniden elini karnıma koydu.

"Neresi ağrıyorsa söyle!" Belli ki hâlâ bana kızgındı!

Göz devirdim.

"Neresi ağrıyor biliyor musun?" Kalbimi gösterdim. "Kalbim ağrıyor Poyraz! İki gündür ölüyorum!" Diye bağırdım.

Poyraz yavaşça karnımı okşadı.

"Güzel kalbini severim senin..." Dedi.

Göz göze geldiğimizde ona kötü kötü baktım. Poyraz ise hissetmiş gibi elini karnımdan çekmiyordu.

İtiraz edemiyordum, kabul etmek istemesem de bebeğimizin babasını hissetmesi hoşuma gidiyordu. Yanında bir babası olduğunu bilmeliydi.

Poyraz bir gün bebeğimizi öğrenecekti. Bu büyük bir gerçekti. Bir şekilde öğrenirdi! Eğer öğrenirse ben biterdim!

Ya çocuğumu benden almaya kalkarsa?

Hızla başımı iki yana salladım. Yapamazdı, bana kıyamazdı!

"Alisa..." Poyraz çenemi tuttu. "Nida açlıktan bayıldığını söyledi. Hastane çok uzak. Seni oraya götürmedim. Çok korkuttun beni! Neyse ki hemen kendine geldin." Elimi okşadı. "Kendini nasıl hissediyorsun? İstersen hemen hastaneye gidebiliriz!"

Ona tutundum ve yavaşça ayağa kalktım. Poyraz belime sarılmış, beni yönlendirmişti.

"Hastane falan istemem! Beni evime bırak! Hem babam beni merak etmiştir!" Dedim.

"Ben babanla görüştüm. Sorun yok bebeğim, sen onu bunu boş ver!" Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Canın ne yemek istiyor?" Şefkatle yanağımı okşadı.

Onun bu özenli davranışlarına şaşırmadan edemedim. Sanki çocukmuşum gibi davranıyordu.

"Hiçbir şey istemiyorum!"

Poyraz sinirle gözlerime baktı. "Kendini aç bıraktığın yetmedi, bir de yemeyeceğim diyorsun! Yiyeceksin, sen beni hiç mi düşünmüyorsun? Eğer sen böyle kahrolursan bu adam ölür, bilmiyor musun?"

Gözlerim doldu.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Beni kahreden bu adam zaten... Eskiden bana kıyamayan, saçımın teline zarar gelirse dünyayı yakan adamı o kadar çok özledim ki..." Ardından bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Sen Börü olmuşsun... Sen artık Poyraz değilsin, sen benim eskiden sevdiğim o adam değilsin!" Diye haykırdım.

Poyraz belime sıkıca sarıldı. Beni duvara yasladığında gözyaşlarımı sildi.

"O bana adımla bile seslenemezdi! Senin yanında adımı söyledi! Güzelim anlasana, yok öyle bir şey! Ben seni aldatmadım diyorum, sinirlendirme ulan beni!"

Dudağımı büktüm.

"Bir daha bana güzelim deme çünkü ben kimsenin güzeli değilim! Beni böyle sahiplenmene de izin vermiyorum! Bilmem anlatabildim mi?"

Sert sesimle birlikte gülümsedi.

"Evet, kimsenin güzeli değilsin... Sen benim güzelimsin, benim!" Dedi üstüne basa basa.

Sinirle onu ittim.

"Poyraz yeter, yalvarırım yeter! Beni evime bırak! Ya kafamı dinlememe bile izin vermiyorsun!" Öfkeyle yüzümü kapattım. "O kadın bana metres derken öyle özgüvenliydi ki... Sanırsın her gece yatağındasın, öyle bir özgüven!" Ardından durdum. "Tabii, belki de yatağındaydın. Sonuçta beni öpüp koklayıp onun yanına gittin! Tabii bir de gitmeden şey demiştin; ben gidemiyorum, seni bırakamıyorum Alisa!" Diye bağırdım.

Poyraz dudaklarını yanağıma bastırdı. Onu itmeye çalışacaktım ki buna izin vermedi. Kollarının arasından çıkamadım. Bacaklarıyla bacaklarımı kilitledi.

Başımı kaldırıp öfkeyle onun yüzüne baktım.

"Bak kızım, benim sana olan aşkıma inanmıyorsan eğer sor bakalım diğerlerine! Sana neler anlatacaklar, bir duy da rahatla! Belki bana inanırsın o zaman..." Dişlerinin arasından tıslıyordu.

"İnanmıyorum aşkına da sana da! Ben sana deli gibi âşıktım be! On yıl sonra çıkıp geldiğinde bile sana kızamadım! Hemen eski günlerimize döndük! Hatta seviştik, ben istedim! Sana o kadar çok güvendim ki!" Diye bağırdım.

Poyraz beni kendine çekti.

"On yıl boyunca sadece sen acı çektin değil mi lan?! Sadece sen bekledin, ben çok mutluydum! Karımla mutlu bir hayat sürüyordum! Oh, çocuğum da vardı! Çok mutluydum!"

Donup kaldım...

Karımla...

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemedim. Ellerimi onun göğsüne koydum ve itmeye çalıştım.

Ağlamamak için direndim.

Poyraz ne söylediğini fark etmiş olacak ki telaşla başını iki yana salladı.

"Alisa ağzımdan öyle çıktı! Karım falan değil o benim! Sinirlendiğim için öyle söyledim!" Burnumu çektim.

"Gitmek istiyorum!" Ona bakmadım. "Ben bu evde durmak istemiyorum! Beni zorla yanında tutamazsın! Biz ayrıldık, anlıyor musun? Senin bir yuvan var! Senin bir karın var, çocuğun var..." Sonlara doğru sesim kısılmıştı.

Poyraz başını boynuma gömdü.

"Yok, benim senden başka kimsem yok!"

Poyraz yavaşça boynumdaki sevdiği noktayı öptü. İçim bir hoş olurken sinirle bir küfür savurdum.

"Beni öpme, bana sarılma, benden nefret et!" Diye bağırdım.

Poyraz başını boynumdan kaldırdı.

"İnsan kaderinden, sevdiği kadından nefret edebilir mi?"

"Doğru, sevdiği kadından nefret edemez ama onu sürekli ağlatır!"

Yavaşça çenemi tuttu. Ona bakmamak için ısrar ettim.

Ansızın dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Şokla ona dönerken alt dudağımı dudaklarının arasına alıp emdi.

Şoku atlattığımda tam yüzüne tokat atacaktım ki bileğimi tuttu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?! Biz ayrıldık, anla artık! Bırak peşimi Poyraz!"

Poyraz üstüme geldiğinde sustum.

"Bak Alisa, bak güzelim..." Burnunu burnuma sürttü. "Ben senin peşini bırakamam! Hâlâ beni seviyorsun! Ben de seni seviyorum. Birbirimize delicesine âşıkken ayrılamayız! Hem de böyle aptal bir kadın yüzünden..." Başını iki yana salladı. "Bizi harcamana izin vermeyeceğim!"

Hırsla onu itmeye çalıştım.

"O aptal dediğin kadın senin karın! Uğruna beni kandırdığın, uğruna beni kaybetmeyi göze aldığın karın!" Diye bağırdım.

Karın dedikçe içimden bir şeyler kopuyordu. Delirecek gibi oluyordum! Yüzümü ellerimle kapatırken deli gibi ağlamaya başladım...

Poyraz beni kendisine çekti.

"Benim şu hayattaki en değerli varlığım olduğunu bilmiyor musun? Ağlama yalvarırım... O benim hiçbir şeyim değil! Kendimi kanıtlamama izin versen anlatacağım!" Dedi.

Ellerimi yüzümden çektim.

"Kanıtla o zaman Poyraz!"

Artık sabrım kalmamıştı!

Poyraz yüzümü avuçladı.

"İki dakikaya geliyorum. Beni bekle, tamam mı? Anlaşmamızı getireceğim!" Onu başımla onayladım.

Yatağa oturup sabırsızca onu beklemeye başladım.

Çok geçmeden odaya girdi.

Elindeki dosyayı bana uzattı.

"Al, oku!" Heyecanla bana bakıyordu.

Onu affedeceğimi düşünüyor olmalıydı.

Onun uzattığı dosyayı aldım ve okumaya başladım.

Tek tek bütün maddelerde göz gezdirdim. Yavaş yavaş okudum. Tek bir kelimesini dahi atlamak istemedim.

Gittikçe kaşlarım çatılırken durdum.

Anlaşma süresinin üç yıl olduğu yazıyordu. Kutay üç yaşına girdiğinde yeterince büyüdüğü için boşanmanın artık gerçekleşeceği yazıyordu.

Anlaşmanın yapıldığı tarih; Ocak-2017...

Yani artık bu anlaşma dahilinde boşanma gerçekleşebilirdi.

İki tarafın da boşanmanın ardından görüşmeyeceği, yollarının tamamen ayrılacağı yazıyordu.

Asla gerçek bir evlilik olmayacağı kesin bir dille maddelerde belirtilmişti. Evliliğin sadece formalite icabı olduğu, asla gerçek bir evliliğe dönüşmeyeceği de yazıyordu.

Bütün maddeleri dikkatle okuduktan sonra başımı kaldırdım.

"Bu evlilik neden yapıldı?"

Boğazıma bir yumru otururken sorduğum tek soru bu oldu.

Poyraz elimi alıp dudaklarına götürdü. Bütün parmaklarımı tek tek öptü. Ardından elimi kucağına koydu.

"Ferhat... Benim can kardeşimdi. Ben ona hep seni anlattım. Sevdiğimiz kadınlara kavuşma hayaliyle yaşadık," Sesi sıkıntılıydı. "Bir gün gittiğimiz operasyonda onu kurtaramadık... Kollarımda can verdi. Şehit oldu, en yüksek mertebeye ulaştı." Diye mırıldandı. "O sırada Dilan hamileydi. Ferhat operasyondan dönünce evleneceklerdi. Dilan'ın ailesinin haberi yoktu. Eğer haberi olsaydı Dilan'ı öldürürlerdi! Dilan aşiret olan bir ailede doğmuş. Diyarbakır'da herkesin tanıdığı, hürmet ettiği bir aile... Eğer kızlarının ortada kaldığı duyulursa, eğer evlenmeden ilişkiye girdiği duyulursa kızı vuracaklardı!" İç çekti. "Ferhat kollarımda can vermeden önce Dilan'ı korumamı istedi... Onu çok seviyordu. Operasyondan dönmek nasip olsaydı evleneceklerdi. Bana onunla evlenmemi söyledi Alisa! Can kardeşimin benden son isteğiydi bu... Çocuğuna ve karısına sahip çıkmam... Elbette onun sevdiği kadına göz ucuyla dahi bakmayacağımı biliyor, bana güveniyordu." Gözlerime baktı. "Sırf bu yüzden benden bunu istedi. Ölürken bile henüz göremediği çocuğuna sahip çıkmayı düşünüyordu. Benden istediği son istekti bu, sonra can verdi..."

Yutkunamazken onun anlattığı şeyleri sindirmeye çalıştım.

"Ne yapsaydım Alisa? Kollarımda öldü, benden son istediği şey çocuğuna ve sevdiği kadına sahip çıkmamdı! Eğer ben Dilan'la evlenmeseydim kızı hamileyken öldüreceklerdi! Mecbur kaldım evlenmeye... Can kardeşimin gözü arkada kalsın istemedim!" Bakışlarımı onun yüzünden çektim. "Zaten en fazla üç yıl demiştik... O süre artık bitti! Sırf Kutay'ın biraz büyümesini istediğimden bekledim." Yeniden elimi öptü. "Kutay bana hiç baba demezdi. Babasının öldüğünü biliyordu. Onu hiç kandırmadık. Bana abi derdi. Beni gerçekten seviyor. Çok sevimli bir çocuk, ben de elimden geldiğince ona abilik etmeye çalışıyorum. Tanısan sen de seversin. Zaten aklı ermiyor, daha üç yaşında!"

Onun anlatacakları bittiğinde ona döndüm.

Boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım.

"Neden bana anlatmadın? Neden beni kandırmayı seçtin? Neden o kadının bana öyle muamele göstermesine izin verdin?"

Poyraz beni göğsüne çekti. Dudaklarını saçıma bastırdı.

"Anlatsam benden kaçarsın diye korktum... Beni sevmezsin, beni bırakırsın, beni bir daha görmek istemezsin diye korktum! Biraz birbirimize doyalım istedim, sonra anlatacaktım. Hayatımda ilk defa sevdiğim kadına yalan söyledim." Pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. "Dilan bana âşık olduğunu söylüyor! Aklım almıyor, nasıl böyle bir şey olabilir? Nasıl bana âşık olduğunu utanmadan söyleyebilir?!" Dedi.

"Boşamaz ki seni... Eğer seviyorsa boşamaz! Böyle bir şeye nasıl cesaret edersin?!" Dediğimde başını olumsuz anlamda salladı.

"Anlaşmamız var. Boşamak zorunda. Bunu kendi de biliyor. Beni etkilemeye çalıştığı dönemler oldu. Ben onun yüzüne bile bakmadım! Aramızdaki evliliğin bitmemesi için her yolu denedi ama olmadı... Haftaya boşanıyoruz güzelim. Bu evcilik oyunu artık bitiyor!"

Elimdeki dosyayı ona uzattım ve ayağa kalktım. Poyraz hızla beni belimden yakalayıp kendine çekti.

"Vallahi suçsuzum... Ben de on yıl bekledim. Ben seni bu kadar çok severken başkasına bakabilir miyim?" Dedi.

Daha fazla bana sarılmasına izin vermeden kendimi geriye çektim.

"Düşüneceğim Poyraz! Düşününe kadar da beni rahatsız etme! Hâlâ barışmış değiliz. Hâlâ birlikte değiliz." Ardından durdum. "Bir daha da o kadına karım demeyeceksin!"

Hızla odadan çıkarken onu arkamda bıraktım. Ağlamamak için kendimi çok zor tutmuştum.

Azra'yla göz göze geldiğimizde gülümsedi. Demek onlar da gelmişti...

"Ne oldu? Yine neden ağlattı seni o pis adam?" Dedi.

Cevap veremezken ağlamaya başladım...

Poyraz beni hayatta bırakmazdı! Hele bebeğimizin olduğunu öğrenirse... İşte o zaman beni asla dinlemezdi bile!

Bir gün öğrenecekti. İlla ki öğrenecekti! Eğer bayıldığımda hastaneye gitseydim baba olacağını öğrenmiş olacaktı.

Ne diyecektim ona? Bebeğimizden uzak dur mu? Acıyla güldüm... Durmazdı! Nasıl ben annesi olarak onsuz yapamazsam, o da babası olarak o olmadan yapamazdı!

***

Poyraz işi olduğu için Barlas ve Kağan'la birlikte evden gitmişti.

Üç kadın yalnız kalmıştık.

Azra, Nida'ya nefretle baksa da Nida oralı olmuyordu. Azra artık umrunda değil gibi görünüyordu. Bu kötü bakışlara karşılık vermiyordu.

Kapı çaldığında hemen ayağa kalktım.

"Geldiler!"

Heyecanıma anlam veremedim.

Poyraz'ı hayatımdan silmeyi düşünürken böyle heyecanlanmak da ne demekti? Alt tarafı gideli üç saat yirmi iki dakika olmuştu!

Kapıyı açtığımda ise donup kaldım.

O gelmişti!

Dilan gelmişti...

Kaşlarım çatılırken onun içeriye girmesini engelledim.

"Sen ne hakla buraya gelirsin?!" Diye bağırdığımda gülümsedi.

"Sadece konuşacağız. Seninle konuşmak için geldim." Sert bakışlarımı gördüğünde başını salladı. "Peki, o zaman dışarıda konuşalım. Fazla vaktini almayacağım tatlım."

Yumruğumu sıkarken ona başımla ileriyi gösterdim.

Dilan ilerlediğinde ben de peşinden gittim.

"Bir daha bana samimi kelimeler kullanma, seni yere serer, ezer geçerim!" Diye tısladım.

Dilan alayla güldü. Yumruğumu daha çok sıktım.

"Bak Alisa, söyleyeceklerimi söyleyip gideceğim." Bana doğru bir adım attı. "Poyraz'ı boşamayacağım. O benim kocam, her şeyim! Onu çok seviyorum.... Onunla sarılmak, göğsünde uyumak, onun tenini hissetmek varken onu bırakamam... Onu bırakamayacak kadar çok seviyorum."

Nasıl da böyle konuşabiliyordu? İnanmadım onun sözlerine... Poyraz ona dokunmadım diyorsa eğer dokunmamıştı. Bana yalan söylemezdi. Sadece bir kez söylemişti, o da ayrılmamızdan korktuğu için...

Acıyarak ona baktım.

"Ferhat..." Bu ismi duyunca gülen yüzü soldu. Bakışlarındaki acıyı gördüm. "O adama hiç mi acımıyorsun bunları söylerken? O adamın yüzü gözlerinin önüne gelmiyor mu?" Dedim.

Yutkunamadığına şahit oldum... Demek ki bu ismi anmak bile bu kadını gerçekten yaralıyordu.

"F-Ferhat'ın adını ağzına almayacaksın! O benim eski sevgilimdi... Ben ona âşıktım. İlk aşk!" Ardından gülümsemeye çalıştı. "O öldü Alisa... Ben sadece oğlum ve kocam için yaşıyorum. Kocama da âşık oldum."

Onun yüzsüzlüğüne inanamadım... İnanmak istemedim...

Ben Poyraz'ın ölümünün üstünden on yıl geçmesine rağmen kimseye göz ucuyla dahi bakmamıştım. Bu kadınınki aşk değildi, olamazdı da!

"O senin kocan değil!" Diye bağırdım.

Alayla güldü.

"Öyle mi? Börü benim kocam!" Dedi.

Bu sefer ben alayla güldüm.

"O senin için yalnızca Börü olabilir ama benim için Poyraz... Asla bunun anlamını bilmeyeceksin." Dedim acıyla.

Oysaki havaalanında her şeyi planlayıp Poyraz demişti. Şimdi ise ağzından kaçırmıştı! Poyraz daha adını bile söylemesine izin vermiyorken, bir de gidip bu kadının koynunda mı yatacaktı?

"Onu boşamayacağım! Yuvamı yıkmayacağım! O bana dokundu, biz seviştik! Bedenimin her yerinde izleri var... Bizim bir çocuğumuz var!" Diye tısladı. "Bunları bile bile hâlâ gursuz gibi evli bir adamın metresi olmak istemezsin değil mi Alisa?"

Sabrım taşmıştı!

Dilan'ın saçlarına yapıştığımda çığlık atmaya başladı.

"Bana bak şıllık, seni öyle kötü döverim ki bir daha ayağa kalkamazsın!" Diye bağırdım.

Dilan ellerimden kurtulmaya çalışsa da olmadı. Yüzüne sert bir yumruk attığımda inledi.

"Ben Poyraz'ı sana bırakır mıyım, köy peyniri!" Diye tısladım.

Dilan imdat diye bağırsa da onu saçlarından tuttuğum gibi yere yapıştırdım. Başını kaldırıp kaldırıp yere vurdum.

"Poyraz benden başka kimseyi sevmez canım! Onun tek sevdiği kadın benim. On yıldır beni seviyor! On yıl! Ben çocukluk aşkımı senin gibi bir sürtük için bırakır mıyım sence? Evliymiş, ulan adam seni sevmiyor! Anlaşmalı evlilik yapmış! Sırf ölen arkadaşı için... Seni sevdiğinden değil!" Ardından yeniden saçlarını çektim.

Dilan çırpınmaya çalıştı. Bana vurmaya çalışıyordu. Sertçe iki elini de tutup üstüne çıktım.

"Boşanmayacakmış! Boşanma da göreyim! Vallahi senin o saçlarının hepsini çekerim! Yolunmadık saç bırakmam kafanda!" Dilan acıyla inliyordu. "Boşanacak mısın, boşanmayacak mısın, söyle bakayım!"

Dilan nefes nefese kalmıştı. Çırpınmayı kesmişti.

"B-Boşanmayacağım!" Dediğinde yeniden saçını çektim.

"Seni elimden kimse alamaz kızım! Poyraz benim! Duydun mu benim! Hem de tam on yıldır benim!" Diye bağırdım.

Dilan'ın artık mecali kalmamıştı.

"Kalk üstümden!" Dediğinde alayla güldüm.

"Poyraz kiminmiş, söyle bakayım!" Dediğimde inledi.

"S-Senin..." Dedi can havliyle.

En sonunda alayla gülümsedim ve üstünde hafifçe doğruldum.

"Evet, benim! Onun tek karısı benim!" Onun çenesini tuttum. "Bir daha seni Poyraz'ın etrafında görürsem o zaman yemin ederim seni buna pişman ederim! Bu daha başlangıç! Sen beni saf salak mı sandın? Bende onu kaptıracak göz var mı?!"

Aniden ayağa kalkmamla şaşkınca arkama baktım.

Poyraz gelmişti!

Beni ayağa kaldırdığında yüzünde güller açıyordu.

"Yengem, sen o küçücük cüssenle bu kızı nasıl yere serdin?" Dedi Engin şaşkınca.

Yanaklarım alev aldı...

Poyraz her şeyi duymuştu!

"Kimin karısı?" Dedi Poyraz üstüne basa basa.

Yerde acılar içinde inleyen Dilan'a göz ucuyla bile bakmadı...

Beni elimden tuttuğunda birlikte eve girdik. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağzımı açamıyordum bile!

Poyraz ise mutluydu. Hem de çok mutluydu.

"Ulan var ya sana kurban olurum... Laz kızım benim! Senin o küçücük ellerini yerim yer..." Beni kendine çekti.

Saçlarımı geriye çektiğinde boynumu öpmeye başladı. Dudakları hemen en sevdiği noktada durdu.

Huylanırken onun kollarından kurtuldum.

"O kadına sinir olduğum için öyle söyledim! Hemen üstüne alınma! Bana metres deyince sinirlendim. Saçma sapan şeyler söyledim. Hem ben seni sevmiyorum ki!" Dedim.

Poyraz içten bir kahkaha attı. Ona kötü kötü baktığımda gülmeyi kesti.

"Sende beni kimseye kaptıracak göz yok ki gzamşine..."

Ona bakmadan odama girdiğimde kapıyı kilitledim.

Utançla başımı yastığa gömerken büyük bir çığlık attım.

Deli gibi utanıyordum!

***

Azra, Poyraz'ın uyuduğunu söylediğinde odamdan çıkmıştım.

Azra'nın hâlâ benimle dalga geçmesine aldırmadan masaya oturdum.

"Oğluşumun canı tatlı istiyor!" Yavaşça karnımı okşadım. "Annen bugün biraz gergindi. İnşallah bunu hissetmemişsindir. Telafi olarak Kağan

amcanın aldığı pastayı yiyip seni mutlu edeceğim!" Dedim.

Azra gülmeye başladığında başımı çevirdim.
Donup kalırken tanımadığım adama baktım.

"Bu kim?" Diye sordum utançla.

Bugün benim rezil olma günüm olmalıydı!

"Faruk, arkadaşım." Azra onu tanıttı. "Faruk, bu da Alisa." Dedi.

Zorlukla gülümsedim.

"Çok memnun oldum." Diye mırıldandım.

Bu adamın burada ne işi olduğunu anlayamadım. Azra sonradan bana bu adamın arkadaşı olduğunu, eve gelmek için ısrar ettiğini söyledi. Azra'nın Trabzon'da olduğunu duyunca çok ısrar etmiş, Azra da kabul etmek zorunda kalmış.

Üçüncü dilimi yediğim pastayla birlikte karnım iyice şişmişti.

Bakışlarını sürekli üzerimde hissettiğim Faruk'a döndüm. Oturduğum andan beri beni tebrik ediyor, çocuğumun bana benzerse yüzünün çok güzel olacağını söylüyordu.

Kaç kere teşekkür ettiğimi sayamamıştım...

"Oyuncu olmayı düşünür müsün?" Diye sordu.

Faruk sabahtan beri ajansını övüyordu. Bana sürekli yaptığı imaları göz ardı etmiştim. Bende gözü olduğunu anlamıştım.

"Çok teşekkür ederim ancak istemiyorum. Önceliğim çocuğum. O doğup yaşına girmeden çalışmayı düşünmüyorum." Dedim.

Faruk bana yaklaştı.

"Bence kesinlikle bunu düşün! Alisa çok güzelsin... Hele yüzün! Bu yüz oyuncu olmak için yaratılmış gibi... Ah, seni ekranlarda görmek ne güzel olurdu! Bana istiyorum de, seni kendi ajansıma götüreyim... Senin önün çok açık!" Tam itiraz edecektim ki Faruk beni susturdu. "Bence biraz düşün. Hemen reddetme! Seni kaybetmek istemiyorum. Sen aranan yüzsün!"

Adamın beni bu kadar övmesini şaşkınlıkla karşıladım. Yüzümde makyaj bile yoktu!

Başımı kaldırmamla onunla göz göze geldim.

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım... Poyraz daha yeni uyumuştu! Ne ara uyanmıştı?

"Hayırdır, bu herif kim?" Diye sordu sertçe.

Bir bana, bir adama baktı. Sinirle çenesinin kasıldığını gördüm.

"Şey, Faruk!" Diye tanıttım mecburen.

Poyraz'ın kaşları çatıldı.

"Alisacığım, bu adam da kim?" Diye sordu Faruk.

İçimden bildiğim bütün duaları ediyordum... Poyraz birazdan adamı öldürmezse iyiydi!

Poyraz öyle bir hışımla geldi ki, korkuyla ayağa kalktım.

Aniden Faruk'u yakalarından tutup ayağa kaldırdı.

"Senin o Alisacağım diyen dillerini keserim lan! Duydun mu beni?!" Diye gürledi. "O benim nişanlım! Benden başka hiçbir adam onun adının yanına başka bir şey ekleyemez! Ekleyenin iflahını sikerim!"

Poyraz adama öyle sert bakıyordu ki... Eğer itiraz etsem sinirini adamdan çıkarırdı! Mecburen sesimi kestim.

Adam şaşkınca Poyraz'a bakıyordu.

"B-Ben Azra'nın arkadaşıyım. Alisa'yla yeni tanıştık. Hem ben evliyim abi!" Faruk korkuyla Poyraz'a bakıyordu.

Poyraz sinirle bir küfür savurup onu sertçe karşı koltuğa itti.

Sert bakışları beni buldu. Ben oturduğumda yanıma oturdu.

Aniden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Dudaklarını saçıma bastırdı. Hayretle onu izliyordum.

"Azra'nın arkadaşı mı?"

Kağan dişlerinin arasından tıslayarak sorduğu soruyla birlikte Faruk korkuyla ona baktı.

Başını hafifçe sallladığında Kağan, Azra'ya sert bir bakış gönderdi. "Ayrılalı sadece bir yıl oluyor! Hemen erkeklerle arkadaş olmuşsun!" Dedi.

Azra göz devirdi.

"Sen de beni bırakmasaydın o zaman! İlişkimizi bitirmeseydin!" Diye kızdı.

Faruk'un bakışları Nida'yı buldu. Hafifçe gülümserken onu baştan aşağıya süzdü.

"Sen de pek güzelsin. Ajansımda çalışmanı ne çok isterdim..." Dedi.

Nida şaşkınca adama bakıyordu. Tam ağzını açacaktı ki Barlas onu arkasına aldı.

"O gözlerini Nida'nın üzerinden çek! Hiç kimseyle çalışamaz! Ben onu yanımdan ayırmam!"

Faruk yutkunamadı.

Başı bu üç adamla gerçekten belaydı!

Hepsi de ona öldürecekmiş gibi bakıyordu...

Faruk oturduğu koltukta rahatsızca kıpırdandı. Erkekler ona çok sert bakıyordu.

"Hepiniz de ilişkisi var demek... Hepiniz de güzelsiniz. Sanırsın Türkiye güzelleriyle oturuyorum." Dedi Faruk.

Kağan öyle bir öksürdü ki, Faruk yerinden sıçradı.

Kendimi tutamazken bıyık altından gülmeye başladım.

Poyraz adama öyle sert bakıyordu ki, en sonunda onu uyarmak zorunda kaldım. Bakışları bana döndü.

"Elin herifine bakıp durma!" Diye kızdı.

"Deli misin? Ne bakması, adam evli!"

"Bana ne! Bakıp durma!" Onun inadına Faruk'a baktım. "Bakma kızım! Lan bana bak!" Çenemi tuttuğunda ona döndüm. "Ne bakıyorsun elin heriflerine?!" Diye homurdandı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Faruk, Nida'ya döndü.

"Ee Nida, sevgilinle çok uyumlusunuz. Birlikte manken olmak istemez misiniz?"

Faruk her yolu denemek istiyordu.

Nida tam ona yaklaşacaktı ki Barlas buna izin vermedi. Öne doğru eğilip Nida'yı kapattı. Nida kendini arkaya çektiğinde Barlas da kendini arkaya çekti.

Sonuç olarak Faruk onu göremedi...

Nida'dan umudu kesen Faruk bana döndü. Zorlukla gülümsedi.

"Ee Alisa-" Sözü yarıda kesildi.

Poyraz da tıpkı Barlas gibi öne eğilip Faruk'un beni görmesini engelledi.

"Efendim Farukcuğum?" Dedim alayla.

Poyraz sertçe bana baktığında kıkırdadım.

"Elin adamlarına nasıl konuşuyorsun lan? Ne kıkırdıyorsun?! Çıldırtma beni! Allah'ım, sen sabır ver!" Dediğinde alayla güdüm.

"Sana ne! Biz sevgili değiliz bir şey değiliz! Ne yapacağımı sana mı soracağım?" Dedim.

"Sen elin kadınlarını döverken iyiydi değil mi Alisa?" Diye homurdandı. "Poyraz benim, Poyraz'dan uzak dur, Poyraz'a ölürüm ben!" Diye beni taklit etti.

Kaşlarımı çattım.

"Ben Poyraz'a ölürüm diye bir şey söylemedim!"

Söylediği şeyi yeni idrak ettim. Şaşkınca ona baktım.

O elin kadınları mı demişti?

Kendimi tutamadan kocaman gülümsedim. Hemen kendime gelirken Faruk'a bakmak için eğilmiştim ki Poyraz da eğildi.

Faruk beni göremeyince benden de umudu kesip Azra'ya döndü.

"Azra, bari sen kabul et be güzelim! Oyuncu olmak için çok uygunsun." Dedi.

Kağan da tıpkı Barlas ve Poyraz gibi öne eğildi. Faruk artık Azra'yı da göremiyordu.

"O güzelim diyen ağzını kırarım senin!" Diye bağırdı Kağan.

Hışımla ayağa kalktığında Azra onu hemen geri yerine oturttu.

Faruk oturduğu koltuğa iyice sindi. Bu sefer bakışları çay içen Engin'i buldu.

"Senin sevgilin nerede?" Diye sordu.

Engin şaşkınca Faruk'a baktı.

"Benim sevgilim yok. Müzmin bekârım ben."

Faruk şaşkınca Engin'e baktı. Bu habere sevinmiş gibiydi.

"Bayağı boylusun, endamın da var. Yakışıklısın da! Manken olmayı düşünür müsün?" Diye sordu.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Azra da benden farksızdı.

"Yok kardeşim, ben hâlimden memnunum."

Faruk bu sefer hafifçe doğruldu.

"Senin neden sevgilin yok? Burada herkesin var!"

Engin ise alayla güldü.

"Barlas ve Nida sevgili mi olmuşlar? Ah, bilmiyordum." Yaptığı imayla birlikte Nida göz devirdi.

Barlas ise kolunu onun omzuna atıp kendisine çekti.

"Olduk Engin, olduk!" Dedi.

Nida'nın bundan haberi yok gibiydi. Ona hayretle baksa da Barlas sadece Faruk'a bakıyordu.

Yine bütün erkeklerin bakışları Faruk'a dönmüştü. Adamcağız rahatsızca kıpırdandı. En sonunda gülümsedi. Kimseye bakamadı. Kime baksa göz göze gelemiyordu. Adamlar sağ olsun önümüzü kapatıp bakmamızı engelliyordu!

Poyraz elini bacağıma koyduğunda onun elini ittim.

Bu sefer bana sırnaşmaya başladı. Başını boynuma gömdüğünde göz devirdim.

"Kalksana!" Diye kızdım.

Poyraz kalkmayıp bana sokulmaya devam etti. Uykusunun geldiğini anlarken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Adam zaten uykusundan uyanıp gelmişti.

"Sen yanımda yokken uyuyamıyorum. Ben koltukta da uyurum. Sen yanımda ol yeter ki! İstersen yere yatayım. Sen yatakta ol! Sadece aynı odada kalalım. Her başımı çevirdiğimde seni göreyim..." Dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Eğer boynumdan kalkmazsan Faruk'u izlerim!" Diye onu tehdit ettim.

Poyraz başını boynumdan kaldırdığında ofladı. Gülmemeliydim, gülmemeliydim...

Faruk'la göz göze geldiklerinde Poyraz beni göğsüne çekti.

Bakışları çok sertti...

"Ee Poyraz Bey, siz ne zaman baba oluyorsunuz?" Diye sordu Faruk.

Donup kaldım...

Herkes şaşkınca bana dönerken gözlerim kocaman açılmıştı.

Poyraz kaşlarını çattı.

"Sen ne diyorsun lan? Ne alaka?!" Diye kızdı.

Faruk pot kırdığını anlamazken telaşla yutkundu.

"A-Alisa az önce pasta yiyordu. Oğlumun canı tatlı istedi dedi. Pastayı yiyip oğlumu mutlu edeceğim deyip karnını sevdi!"

Ellerimle alnımı ovarken sinirle bir küfür savurdum.

Poyraz'ın bakışları bana döndüğünde sertçe yutkundum.

Faruk'un kırdığı pot yüzünden Poyraz baba olacağını öğrenmişti!

İşte şimdi boku yemiştim...

BUNDAN SONRAKİ BÖLÜM; ŞU ANA KADAR YAZMIŞ OLDUKLARIMIN DA ÖTESİNDE OLACAK...

TAM BİR ENTRİKA...

BÖLÜM BAŞLIĞI: FOTOĞRAF

Gerisi sır...

SINIR: 3.15K VOTE 600 YORUM

!!

7 MART SAAT 13.00-14.00 ARASI ANKARA'DA SİZLERLE OLACAĞIM... ATO Congresium'da Epsilon standında sizleri bekliyor olacağım. Kitabınızın olup olmaması önemli değil. Sadece tanışmak, fotoğraf çekilmek için de gelebilirsiniz.😍

Tarih yaklaşınca yine duyuracağım. Şimdiden haberiniz olsun istedim. Talha abinizle birlikte geleceğiz. Eğlenceli bir imza günü bizleri bekliyor olacak:)

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen!

Gençler, sizi anlayabiliyorum. Hikâyeyi merak ediyorsunuz. Yeni bölümü bir an önce okumak istiyorsunuz... Sorun şu ki; siz beni anlamıyorsunuz. Çok yoğun bir dönemden geçiyorum. Biraz anlayış

gösterin lütfen. Deli gibi yoruluyorum. Elimden geldiğince hızlı yazıp atmaya çalışıyorum.

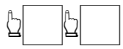
Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖNEMLİ DUYURU

Gençler, sık sık sorduğunuz soruyla alakalı bir duyuru paylaşmak istedim. Bu konuda o kadar çok mesaj alıyorum ki, artık bu duyuruyu yapma ihtiyacı hissettim.

Alparslan & Eylül çifti...

Onları çok sevdiğinizi biliyorum...

Aslında Karadeniz Serisi'nin üçüncü kitabı bu çift olacaktı. Siz son anda karar değişikliğiyle Alisa & Poyraz'ı istediniz. Ben de sizi kırmadım.

Onları yazmadığım için sürekli bu tür istekler görüyorum. Merakınızı anlayabiliyorum ancak aşırı yoğunum.

Bir hikâyeye sıfırdan başlamak kolay değil. Bilmiyorum belki kolay gibi görünüyordur ama inanın çok çok zor... Vakit istiyor, benim ise vaktim yok.

Tabii ki şu an bunu yapamam. Hayatımın en yoğun dönemlerinden birini yaşıyorum. Bu karmaşaya gidip de bir hikâye daha eklemem mümkün değil.

Ancak şöyle olur:

Serseri Patronum 2 çıktıktan, Börü ve Kardelen final verdikten sonra olabilir.

Şu an yazmam mümkün değil yani...

Ne zaman olur derseniz ise ancak yaz veya yazdan sonra... Bütün hikâyelerim bitmeden yeni bir hikâyeye başlamam.

Aklımda başka kurgular da var ama kesinlikle yazamıyorum. Eğer yazarsam bölüm yazmaya vaktim olmadığı için kızmaya başlıyorsunuz...

Dolayısıyla aklımdaki kurguları da bu yüzden askıya alıyorum.

Zaten tek kitap şeklinde yazmanın en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden; Eylül-Alparslan çiftinin hikâyesi bitmeden başka bir kurguyu yazmaya kalkmayacağım.

Aklımdaki kurguları ise ancak Alparslan & Eylül'den sonra yazabilirim...

Baş karakterlerin isimlerini bile belirledim:

B..... & H....

Günü gelince öğrenirsiniz artık.

Henüz aklımda yeni yeni tasarlamaya başladım. Küçük bir spoiler vermem gerekirse; hikâyede dövüş sahneleri yer alacak. Baş karakterimizin ise bir engeli olacak. Entrika babası bir kurgu olacak.

Yeni kurgum hakkında da bilgi vereyim istedim. Zaten paylaşmaya az kaldığında bir hikâye oluşturup başlamadan 2-3 tane kesit atarım.

Seneye yazacağım. Eylül&Alparslan'ı yazdığım takdirde o bitmeden bu hikâyeye başlamayacağım. Tekrardan belirteyim de yanlış anlaşılma olmasın.

Tabii daha çok zamanı var...

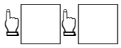
Umarım bundan sonra izlemeyi düşündüğüm yolu sizlere detaylı olarak aktarabilmişimdir. Eğer hâlâ konu hakkında bilgisi olmayan birini görürseniz aydınlatın:)

Sizleri seviyorum!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Gözyaşlarımı silerken sinirle dışarıyı izledim.

"Çocuk benim çocuğum! Sana ne oluyorsa? Aptal, pislik!"

Ellerim karnımı bulurken sevgiyle karnımı okşadım.

En azından o benimleydi...

Poyraz ondan kaçtığımı fark ettiğinde delirecekti.

Ben de delireceğini çok iyi biliyordum...

Onu delirtmek için elimden geleni yapacaktım!

Yaslandığım pencereden doğrulacağım sırada çıplak belimde hissettiğim iri illerle birlikte korkuyla çığlık attım.

Ensemde hissettiğim nefesle kaskatı kesildim.

"Yine bana geldin, Alisa Öz..." Diye fısıldadı.

Sesi öyle keskindi ki...

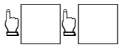
Kanım çekilirken gözlerim korkuyla doldu.

Siz sınırı geçene kadar çok küçük bir kesit bırakıyorum.

Talha abinizle birlikte birazdan hikâyeler hesabımdan yayın açacağız. (Instagram:rumeysagulhanhikayeleri) Profili açıyorum, bence kaçırmayın. Çoook eğleneceğiz.

INSTAGRAM:

rumistt

16 "Fotoğraf"

ALİSA

Poyraz bana şokla bakıyordu. Şaşkınlıktan gözleri büyümüştü. Tek bir kelime dahi edemiyordu.

Faruk'a sert bir bakış atarken hızla ayağa kalktım.

Koşar adımlarla merdivenleri çıktığımda peşimden geldiğini duydum.

"Gelme Allah'ın belası, gelme..." Diye fısıldadım.

O kadar hızlı geliyordu ki hızımı arttırmaya çalıştım.

Başım sertçe onun göğsüne çarptığında inledim. İşte, önüme çıkmayı başarmıştı!

"Alisa!" Diye tısladığında gözlerim dolmuştu. Onun yüzüne bakamadım.

"Bırak beni evime gideyim... Ben çok yoruldum, evime gitmek istiyorum." Dedim.

Belki de bu durumda söylenecek en saçma şeydi bu...

"Hamile misin?" Sorusu sertti. "Hamile misin Alisa?!" Diye bağırdı.

Kalbim korkuyla atarken elimi karnıma götürdüm. Çekinerek onun gözlerine baktığımda o kahvelerin bana sevgiyle değil öfkeyle baktığını gördüm.

"B-Ben şey..." Yutkundum. "Bilmem ki, reglim gecikti ama değilimdir herhâlde." Saçmalamaya, gittikçe batmaya devam ediyordum.

Ne diyeceğimi bilemiyordum...

"Bana neden söylemedin?" Bu sefer sadece hayal kırıklığıyla bana bakıyordu. "Bana neden söylemedin?!" Çenemi tuttu. "Ben senin gecikmenden nasıl anlamadım lan nasıl! Regl olsan hâlinden anlardım! Olmadığını bile anlamadım!" Daha çok kendine kızıyor gibiydi.

Beni öyle sıkı tutuyordu ki... Gözlerine bakamadığımda yukarıyı gösterdi.

"Odaya!"

Onun emrine uydum ve sessiz adımlarla odama girdim. Peşimden geldiğinde kapıyı kapattı.

"Belki de hamile değilimdir!" Yutkundum. "Yani ben emin değilim-" Poyraz bana o kadar sert bakıyordu ki sustum.

Bana doğru bir adım attı.

"Hâlâ bana yalan söylüyorsun..." Elini karnıma koydu. "Sen doktora gitmeden, emin olmadan hamileyim demezsin! Gittin değil mi? Doktor ne dedi, ben hiçbir bok bilmiyorum! Ne karım hakkında ne çocuğum hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" Diye gürledi.

Hızla ağzını kapattım.

"Bağırma lütfen..." Diye fısıldadım.

Poyraz elimi itti. Bakışları karnımı buldu.

"Aç!" Anlamayarak ona baktım. "Aç karnını!"

Yeniden onun emrine uyarken mecburen karnımı açtım. Poyraz eğilip karnımı izledi. Ardından tişörtümü daha yukarıya kaldırdı.

Ortaya çıkan göğüslerimle birlikte bakışları oraya döndü. İri elleri göğüslerimi kavradığında şaşkın şaşkın ona bakıyordum.

"Ben de diyorum ki bu kızın göğüsleri neden şişti!" Diye homurdandı. "Haksız değilmişim! Göğüslerin iyice büyümeye başlamış!"

Hayretle ona baktım.

"Sen benim göğüslerime mi baktın?" Diye sordum inanamayarak.

Poyraz bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Baktım tabii ki! Bunu senden mi gizleyeceğim? Ben seni her saniye inceliyorum!"

Bir de üste çıkıyordu!

Beyefendi uzaktan bile göğüslerimi görebilmişti! Adam artık nasıl inceliyorsa her şeyin farkındaydı!

Hızla tişörtümü indirdiğimde başını karnıma yasladı.

"Senin karnında ikimize ait bir bebek var... Sen bunu benden nasıl gizlersin Alisa?" Gözümden bir damla yaş düştü. Poyraz doğrulduğunsa yüzümü avuçladı. "Tamam beni yanlış anlamıştın, evli olduğumu sanıyordun, bana çok kızgındın... Ben sana bunlar için kızamam ki..." Göz göze geldiğimizde yanağımı okşadı. "Beni yanlış anlasan bile çocuğumuzun olduğunu bilmem gerekmez miydi? Ben sana şimdi nasıl kızmayayım, söyle!"

Onu itmeye çalıştım.

"Sen hâlâ yasal olarak başka bir kadına aitsin Poyraz!"

Poyraz beni kendine çektiğinde gözyaşlarım şiddetlenmişti.

"Benim on bir yıldır senden başka kimseyle ilişkim olmadı! Kimseye ait de olmadım!" Diye tısladı. "Ben onunla Börü olarak evliyim anlasana kadın! Ben gerçek kimliğime döneceğim! Öldü gösterilen o kimlik yeniden can bulacak!" Çenemi tuttu. "Bu normalde imkânsız ama ben devlet için yaptım! Dolayısıyla görevim de bittiğinde, bana böyle bir özel hak tanıdılar. Anlıyor musun Alisa? Börü ölecek, Poyraz yeniden doğacak!"

Onun kollarından kurtulmaya çalıştım.

"Poyraz yeter! Ben o kadının bana yaşattıklarını da, senin bana yaptıklarını da unutmadım! Seninle birlikte olmak istemiyorum artık! Anlasana, bizden şu saatten sonra hiçbir şey olmaz!"

Alayla güldü. Kendi kendine gülmeye başladığında korkum artmaya başladı.

"Ulan benden hamilesin! Senin karnındaki çocuğun babası benim ben! Bunu unutuyorsun!" Diye tısladı.

Elim karnımı buldu.

"Sensin Allah'ın belası, babası sensin!" Sinirle gözyaşlarımı sildim.

Poyraz sadece beni izliyordu.

Kendimi ondan uzaklaştırırken kollarımı iki yana açtım.

"Baba olacaksın Poyraz, hamileyim!" Dedim acıyla. "İki ay oldu... İki ay boyunca senin gelmeni bekledim! Havaalanında seni gördüğümde boynuna atladım... Hamileyim diyecektim ki sesim kesildi. Söylememe fırsat bile olmadan metres damgası yedim! Hem de suçsuz yere..." Öfkeyle saçlarımı çektim. "Ben iki ay boyunca öldüm öldüm dirildim be adam! Sana bir şey olacak diye öyle korktum ki... Arayamadığın her dakika kalbime hançerler saplandı! Sen rahat uyumuyorsun diye yattığım o lanet yatak bile zehir oldu bana! Yemek dahi yiyemedim... Aklım, fikrim, dualarım hep seninleydi... Hep seni bekledim. Bir çocuğumuz olduğuna bile sevinemedim ki ben... Babasız bir çocuk büyüteceğim diye çok korktum. Anlıyor musun, çok korktum!" Sesim titriyordu. "Ben nelerle mücadele verdim, yoruldum artık be! Hiçbir şey için mücadele vermeye gücüm kalmadı benim!" Dedim.

Poyraz yüzümü avuçladı. Gözyaşlarımı sildiğinde alnını alnıma yasladı.

"Biliyorum; neler çektiğimizi, zor dayandığımızı, birbirimizi özlediğimizi, acı çektiğimizi... Ben de aynı şeyleri yaşamadım mı Alisa?" Yanağımı okşadı. "Bebeğimizi benden saklarken ne düşünüyordun?" Diye sordu. "Ha, söyle... Ne düşünerek sakladın?" Yutkundum. "Poyraz bebeğimizi elbet bir

gün öğrenecek demedin mi kendi kendine? Karnını benden nasıl gizleyecektin?"

Haklı olduğunu biliyordum. Gözyaşlarımı sildim ve burnumu çektim.

"Gizlerim sandım!" Poyraz inanamayarak bana baktı. "Evet beni bırakmayacaktın! Ben kendi evime döndüğümde de yine peşimden gelecektin. Saklamam imkânsızdı ama sana çok kırgındım. Bebeğimizin senden haberi olmamasını istedim. Onu babasız büyütmek istedim!" Diye haykırdım.

Sinirden ellerim titriyordu.

Poyraz'ın bakışları sertleşti.

"Sen kim oluyorsun da benim çocuğumu benden saklıyorsun lan?!" Diye bağırdı.

Korkuyla irkildiğimde dehşetle ona baktım.

"B-Ben..." Hiçbir şey söyleyemedim.

Poyraz derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı.

"Bak, zor zamanlar yaşadığımızın farkındayım! Beni affetmen için elimden geleni yapmaya çalışıyorum! Dokunmadığım, yüzüne bile bakmadığım bir kadın için kendini üzmene katlanamıyorum! Hâlâ o sürtüğü düşünüyorsun!" Bana doğru bir adım attı. "O kadın yok Alisa! Sadece sen, ben ve oğlumuz var! Ben ikinizi de bırakmam! İkinize de ölürüm, ikinizin de saçınızın teline zarar gelmesine izin vermem! Duydun mu beni? Bebeğimi benden saklayamazsın! Hep birlikte yaşayacağız. Sen, ben ve oğlumuz! İstediğin gibi bir ev alacağım. Sen de evi döşersin, olur biter." Dedi.

Poyraz kapıyı açtığında dudaklarımın arasından büyük bir hıçkırık kaçtı. Hemen ağzımı kapatırken onun beni duymasını istemedim.

Aniden bana döndüğünde göz göze geldik. Bu sefer dudakları hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı.

Anlamayarak ona baktığımda başını iki yana salladı ve güldü.

"Neye gülüyorsun? Komik bir şey mi var?!" Diye kızdım.

Poyraz yanıma yaklaştığında yüzümü avuçladı.

"Sen benim gözümde hâlâ on sekiz yaşındasın... Şimdi anne olacak olman o kadar tuhafıma gidiyor ki..." Dedi.

Göz devirdim.

"On sekiz yaşımda beni bırakıp gittiğin içindir belki!" Diye bağırdım.

Poyraz yanaklarımı okşadı. Az önceki hâliyle alakası bile yoktu! Dudaklarını alnıma bastırdı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ben seni bırakmadım, kaçırıldım!"

Elimi göğsüne koyup onu iteceğim sırada ellerimi tuttu. Aniden beni göğsüne bastırdı. Hayretle ona bakmaya çalıştığımda beni daha çok göğsüne bastırdı.

"Sen bu küçük hâlinle benim oğlumu mu taşıyorsun?" Dudaklarını saçıma bastırdı. "Kurban olurum seni verene..." İnanamayarak güldüm, bu adamın derdi neydi?

"Aynı kardeşlerin gibi dengesizsin!" Sorarcasına bana baktı. "Loya, Ataman!" Diye ekledim.

Poyraz ise hiç alınmamış gibiydi. Tatlı tatlı tebessüm etti. Aniden çenemi tuttuğunda titreyen dudaklarımı öptü.

Bu öpücükle birlikte içim gitti. Nefessiz kalırken kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı bile...

"Oğlumuzun adı..." Yanağımı öptü. "Biliyorsun değil mi?" Göz devirdim.

"Belki ben o isimden vazgeçtim!"

"Vazgeçemezsin... Oğlumuzun adına yıllar önce karar vermiştik."

Israrcı bakışlarıyla birlikte ofladım.

"Ben oğlumun adını G..." Ardından sustum. Gözlerim dehşetle açılırken bir gerçeği sonradan idrak ettim.

Yıllar önce karar verdiğimiz bu isim...

Poyraz ise tepkime güldü.

"Evet, oğlumuzun adı aynen bu olacak." Dedi. "Ha bu arada, bir daha kavgaya giriştiğini görmeyeceğim!" Beni belimden tutup kendine çekti. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya o kadın senin karnına, kasıklarına, herhângi bir yerine vursaydı?! Beni hiç mi düşünmüyorsun sen Alisa'm?"

O kadın demesi hoşuma giderken bakışlarımı onun yüzünden çektim.

"Vuramazdı Poyraz! Eğer bana vurmaya çalışsaydı daha çok döverdim o köy peynirini!" Diye tısladım.

Poyraz güldü. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sevgiyle burnumun ucunu öptü.

"Bundan sonra kavga yok, stres yok, aç kalmak yok! Anladın mı Alisa Hanım? Bundan sonra ben ne dersem o!" Dedi.

Sinirle kollarımı önümde birleştirdim. Ona ters ters baktığımda gayet ciddi görünüyordu.

"Pardon da sırf senin çocuğunu taşıyorum diye bokunu çıkarma istersen!" Dedim.

Poyraz ise sert bir kahkaha attı. Elleri yanağımda gezinirken bana biraz daha yaklaştı.

"Benim ikinizin üstünde de hakkım var Laz kızı! İtiraz edemezsin!" Gözlerimi devirdim. "Hiç öyle göz devirme! Çocuğumdan da, annesinden de ben sorumluyum! Ben ne dersem itiraz etmeyeceksin!" Tam itiraz

edecektim ki parmağını dudaklarıma yerleştirip beni susturdu. "Çocuğumu benden saklamaya kalktın Alisa! Sen benim çocuğumu benden gizlemek istedin! Benim oğlumu bana göstermek istemedin!"

Az önce neşeyle gülen gözler, şimdi büyük bir öfkeyle parlıyordu.

"Sanki isteyerek sakladım!" Diye bağırdım. "Ulan ben seni iki ay bekledim! İki ay boyunca öldüm öldüm dirildim! Sana ulaşamadım, delirdim, ağladım!" Onu ittim. "O kadın gelip sana kocam dedi, anlıyor musun? O çocuk gelip baba diye sarıldı sana!" Delirmiş gibiydim... "Sonra da bana gelip niye benden sakladın diyorsun! Ne yapsaydım? Poyraz sana ikinci karından ikinci çocuk geliyor diye müjde mi verseydim?!"

Poyraz aniden beni yatağa itti. Ne olduğunu anlayamazken onu bir anda üstümde buldum. Şaşkınca ona baktığımda bütün yükünü üstüme verdi.

Göğsü sinirle inip kalkıyordu, kaşları çatıktı. Aniden hareket etmemi engelledi.

"Benim oğlumuzdan başka çocuğum, senden başka da karım yok Alisa! Kaç kere daha anlatacağım? Sanki o kadınla aramda bir ilişki olmuş gibi davranma!" Başını iki yana salladı. "Mecbur kaldım, yemin ederim isteyerek olmadı! İstemeye istemeye evlendim! Sana sözleşme gösterdim! Daha ne yapayım?"

Derin bir iç çektim.

"Ben senin suçsuz olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" Üzgünce mırıldandım. "Sen başka bir kadına dokunsan, ben bunu hissetmez miyim sanıyorsun?"

Poyraz durdu, hayretle gözlerini kıstı.

"Ulan madem biliyorsun niye bana inanmamak için direniyorsun?" Dedi.

Dudaklarımı büktüm. Yüzüne baktığımda beni izlediğini fark ettim. Hatta gözlerini kırpmadan izliyordu.

"İnanmamak değil bu... İster Börü ol, ister Poyraz... O kadınla evlisin! Ben o kadınla seni birlikte düşünemiyorum! Şu anda yasal olarak evli olmanı kaldıramıyorum... Kıskanıyorum Poyraz! Mesele ona dokunmuş olman değil ki! Ben o kadından nefret ediyorum sadece! Onunla aynı ortamda bulunmuş olmanı bile kaldıramıyorum..."

Poyraz dudaklarını alnıma bastırdı. Hafifçe üstümde doğrulurken beni kendisine çekip sıkıca sarıldı.

"Bu sefer Börü ölecek, Poyraz kendi kimliğiyle geri dönecek! Benden boşanması çok da sikimde değil. Evet, boşanmak zorunda ama diretirse de keyfi bilir! Börü ölecek Alisa... Ben yeniden Poyraz olacağım. Yeniden aileme kavuşacağım, yeniden sana kavuşacağım..."

Onun yüzünü avuçladım. Sakallarını okşarken derin bir iç çektim.

"Yeniden birlikte olabilir miyiz bilmiyorum... Evet, bir çocuğumuz olacak... Belki de hayatımızı değiştirecek..." Burukça ellerim karnımı buldu. "Belki de seni hep yanında görmek isteyecek... Babasısın, istediğin kadar görmeye hakkın var."

Poyraz başını iki yana salladı. Sakallarındaki elime başını yasladı ve gözlerini kapattı.

"On yedi yaşından bu yana sana âşığım. On bir yıllık bir birlikteliğimiz var. Bunun on yılı ayrı geçti." Anlamayarak ona baktım. "Geriye ne kadar ömrüm kaldı bilmiyorum ama ben bu ömrü sensiz geçirmek istemiyorum kadın..." Sesi sertti. "Ben sensizliği bir daha kaldıramam! Aynı evde yaşayacağız! Konu kapanmıştır!"

Poyraz tam üstümden kalkacaktı ki hızla onu yakalarından tuttum.

"Biz seninle aynı eve girersek, aynı odaya da gireriz! Bunu biliyorsun!" Tek kaşını kaldırdı. "Yani sevişiriz! Sonra yine hamile kalırım!"

Poyraz gür bir kahkaha attı. Ne söylediğimi idrak ederken utançla başımı onun boynuna gömdüm.

"Yine sevişelim, yine bebeğimiz olsun... Burada kötü bir durum göremedim açıkçası!" Dedi.

Yavaşça geri çekildiğimde alayla bana bakıyordu.

"Ateşle barut yan yana olmaz ki! Ben onu demek istedim. Yani daha aramızda bir şey olmadan..." Saçmaladığımı fark edip sustum.

Poyraz beni göğsüne bastırdı.

"Biz ayrılırız da, kalplerimiz ayrılır mı Alisa'm?" Saçımı öptü. "Biz ayrıldık deriz, ertesi gün birbirimize hasretimizden gebeririz... Biz ateşle barut değiliz. Biz zaten bir araya geldik. Sen benim ömrümsün, kaderimsin, nefesimsin... Sen benim her şeyimsin Alisa..."

Dudaklarımda ufak bir tebessüm kendini belli ederken mutlulukla onun yüzünü izledim. Söylediği sözlerde samimi olduğunu biliyordum.

"Ben öyle hemen sevişmek istemiyorum! Sonuçta gerçek olmasa da evliliğini benden sakladın! Sana güvenmem lazım!" Dedim.

Poyraz derin bir iç çekti.

"Sevişmeye neden bu kadar taktın?" Diye sordu. "Ağzından düşmediğine göre sen de özledin..." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Özlemedim tabii ki!" Diye kızdım.

Poyraz üstümden kalktı.

"Zamanı gelince sevişiriz elbet... Ben de seni, daha doğrusu memelerini çok özledim ama dayanmaya çalışıyorum. Sen hazır olduğunda, ben de bunu hissettiğimde, aramızdaki o siktiğimin buzları eridiğinde güzel bir parti vererek kutlama yaparız."

Bir de güzel bir parti vererek kutlama yapalım diyordu!

Sinirle yastığı ona fırlattığımda alayla bana bakıp odadan çıktı.

Bir anda gelen terlemeyle birlikte sinirle doğruldum. Bu kadar aptal olmamalıydım... Şu aptal adamı arzuladığıma inanamıyordum!

"İki ay oldu... İki aydır dokunmuyor ki adam! Ben hamile bir kadınım. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

Kendi kendime ne mırıldandığımı fark edince kafamı cama vurmamak için kendimi zor tuttum.

Ah, bir de saçma sapan hamilelik hormonlarıyla uğraşacaktım!

Sinirle ilerlerken ayağıma değen kağıtla birlikte durdum.

Yerde gördüğüm zarfa anlamayarak baktım. Bu da neydi böyle?

Merakla zarfı açtım.

"Oğlumuz ilk doğduğunda... Bundan üç yıl önce... POYRAZ beni kapıda bekliyor."

Anlamayarak fotoğrafın önünü çevirdim. Arkasında yazan notu gerçekten anlamamıştım.

Poyraz hastanede kapının önünde çömelmiş, yüzünü kapatmış, telaşla bekliyor gibiydi.

Kaşlarım çatılırken diğer fotoğrafı aldım.

"Yunanistan kaçamağımız... POYRAZ oğlumuza kahvaltı yaptırıyor. Çok mutlular!"

Fotoğrafa baktığımda gerçekten de Poyraz o küçük çocuğa elleriyle bir şeyler yediriyordu. Çocuk da, Poyraz da mutluydu! En kötüsü de fotoğrafta Dilan da gülüyordu...

"*Bu da aynı yıl çekildi... POYRAZ, yani benim NİKÂHLI KOCAM bizi mutlu etmeye çalışıyordu. O gün deniz de çok güzeldi. Hele denizde*

sarıldığımız o anı unutamıyorum..."

Kumlarda çekilen fotoğrafta Kutay, Poyraz'ın kucağındaydı. İkisi de gülüyordu. Yanlarında ise bikiniyle duran, elini Poyraz'ın göğsüne koyan Dilan vardı...

Köy peyniri de tıpkı diğerleri gibi gülüyordu!

Sinirle dişlerimi sıkarken küçük kağıttaki notu elime aldım.

"Ailemi rahat bırak Alisa! Kutay babası için her gün ağlıyor. Bak, fotoğraflarda nasıl mutluyuz! Senin küçücük bir çocuğu babasından ayırmaya hakkın yok! Sen POYRAZ'ı mutsuz edersin, bizim yanımızda nasıl mutlu... Kocamı bırakmayacağım. İstediğin kadar bana şiddet uygula! Poyraz benim KOCAM! Bunu inkâr edemezsin."

Ardından evlilik cüzdanlarının fotokopisini gördüm.

Sinirle fotoğrafları buruşturdum. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Öfkeyle odadan çıkıp ona hesap soracaktım ki durdum...

"Artık Alisa yok! Benimle bir kere bile yurt dışına çıkmayan adam karısını Yunanistan'a götürüyor! Nasıl da gülüyorlar... O kadının eli Poyraz'ın göğsünde... Poyraz o çocuğu kendi oğlu gibi sahiplenmiş!"

Sinirle saçlarımı çektim.

Madem arasında samimiyet yoktu, ne diye Yunanistan'a gitmişlerdi?! O kadının orada ne işi vardı?!

Doğum yaparken bile kapıda beklemişti onu! Telaşla, korkuyla beklemişti...

"Belki de benim yerimi doldurmaya çalıştın... Belki de onu sevmedin ama benim yerimi tutar sandın, şansını denedin..."

Gözyaşlarımı silerken hızla odadan çıktım. Sesler salondan geliyordu.

Demek ki herkes oradaydı...

Hızla kapıyı açtığımda ayakkabımı alamadım bile! Direkt evden çıktım. Eğer dolabın kapağını açarsam ses yapardı!

Koşar adımlarla giderken ayağıma değen taşla birlikte sinirle bir küfür savurdum.

Adımlarımı hızlandırırken ilerleyebildiğim kadar ilerledim.

"Ben senin yerini kimseyle dolduramadım..." Diye acıyla fısıldadım. "Sen benim yerimi onunla nasıl doldurdun be adam? Nasıl bana, nasıl bize kıydın..."

Hüngür hüngür ağladım...

Nefes nefese kaldığımda durdum. Ayaklarımdaki sızı kendini yeni yeni belli ediyordu. Taşlar ayağımı kesmişti işte! Her an fark edilme korkum olmasaydı şimdi ayakkabılarımla evden çıkmış olabilirdim!

Artık yürümeye hâlim kalmamıştı.

Çok geçmeden de yağmur yağmaya başlamıştı...

Üşüdüğümü hissederken aklıma bebeğim geldi. Sertçe yutkundum. Bugün hava çok soğuktu! Bir ağacın dibinde sabahlamayı düşünmüştüm ama bu mümkün değildi...

Ayaklarım artık sızlıyordu. Başımı kaldırdığımda karşımda küçük bir pansiyon gördüm.

Gözlerim ağlamaktan şişmişti. Gözyaşlarımı silip karşıma baktığımda gerçekten de bir pansiyon olduğunu gördüm.

Elim pantolonuma giderken bulduğum bir miktar parayla birlikte kocaman gülümsedim.

"Çok şükür Allah'ım..."

En azından az da olsa şansım vardı!

Hızlı adımlarla pansiyona ilerlerken çok küçük bir yer olduğuna karar verdim. On odası var ya da yok gibiydi. Acaba yer var mıydı? Hem benim kimliğim de yanımda yoktu ki!

Pansiyona girdiğimde adamın bakışları bana döndü.

"Odanız var mı?" Diye sordum direkt.

Adam beni baştan aşağıya süzdü. Kaşları çatıldığında ayaklarıma baktığını gördüm. Çıplak ayaklarım adamın bana acımasını sağlamıştı sanırım!

"Yerimiz yok hanımefendi."

Sinirle güldüm. Elimdeki bir miktar parayı sertçe onun önüne bıraktım.

"Yeriniz var beyefendi!"

Adam paraya baksa da başını olumsuz anlamda salladı.

"Yok, zorluk çıkarmayın!"

Kendi kendime gülmeye başladım. Sinirlerim o kadar çok bozulmuştu ki!

Adam bana korkuyla bakıyordu. Akşam akşam çıplak ayaklarla pansiyona gelen bir müşteriye hiç rastlamamış olmalıydı. Ah tabii bir de sebepsiz yere kahkahalarla gülen!

"Eğer bana oda vermezsen, sana zorluğun babasını çıkarırım." Dedim sertçe. "Şimdi al şu parayı, nerene sokarsan sok! Bana anahtar ver lan!" Diye bağırdım.

Adam en sonunda başını salladı. Başına bela olacağımı anlamış olacak ki bir anahtar çıkarıp bana verdi.

"Şimdi gidip polis çağırmaya kalkma, sen zararlı çıkarsın! Benim eşim zaten komutan! Eğer benim başıma bela açtığını duyarsa senin o dilini kesip köpeklere atar, benden söylemesi!" Diye onu uyardım.

Adam yeniden korkuyla başını salladı.

Bir de şu pislikten eşim diye bahsediyordum! Mecbur kalmasam asla eşim demezdim!

"Oda nerede?" Dediğimde başıyla merdivenleri gösterdi.

Hızlı adımlarla merdivenden çıkarken odaya geçtim.

Odanın ışığı bile odayı aydınlatmıyordu. Pek temiz bir yere de benzemiyordu. Çarşaflar kirli gibiydi.

"Of Allah'ım!"

En iyisi koltukta uyumak olacaktı.

Bir de Poyraz benimle aynı evde yaşamak istiyordu! Çocuğundan da ayrılmak istemiyordu! Hâlâ bunu istemeye yüzü vardı, o kadını hastane kapılarında beklerken hâlâ bizim çocuğumuzu isteyebiliyordu!

Gözyaşlarımı silerken sinirle dışarıyı izledim.

"Çocuk benim çocuğum! Sana ne oluyorsa? Aptal, pislik!"

Ellerim karnımı bulurken sevgiyle karnımı okşadım.

En azından o benimleydi...

Poyraz ondan kaçtığımı fark ettiğinde delirecekti.

Ben de delireceğini çok iyi biliyordum...

Onu delirtmek için elimden geleni yapacaktım!

Yaslandığım pencereden doğrulacağım sırada çıplak belimde hissettiğim iri illerle birlikte korkuyla çığlık attım.

Ensemde hissettiğim nefesle birlikte kaskatı kesildim.

"Yine bana geldin, Alisa Öz..." Diye fısıldadı.

Kanım çekilirken gözlerim korkuyla doldu.

Bakışlarım ona döndü.

"S-Senin ne işin var burada?" Diye fısıldadım dehşetle.

İlker bana daha çok sarıldı.

"Beni çok özlediğini yazmışsın güzelim... Dayanamadım, hemen geldim. Bana bir şans vermek istediğini söyledin..."

Bu adam ne diyordu böyle? Beni nereden bulmuştu?!

Hızla elimi göğsüne koyup onu iteceğim sırada beni sıkıştırdı.

"Ben sana öyle bir şey yazmadım! Ben Poyraz'a âşığım! Biz onunla birlikteyiz! Seni görürse öldürür! Sakın, sakın bana elini bile sürmeye kalkma! Seni yaşadığına pişman eder!" Diye bağırdım.

İlker kahkahalarla gülmeye başladı. Anlamayarak ona baktığımda gülmeyi kesip bana baktı.

"Poyraz öldü sevgilim... Sen iyice kafayı yemişsin! Bak, benim olmayı kabul etseydin belki de beni sevmeye başlayacaktın ama sen hâlâ o orospu çocuğunu sevmeye devam ettin!"

Onun yüzüne sert bir tokat attım.

"Doğru konuş onun hakkında! Öldürürüm seni! Doğru konuşacaksın!" Dedim.

İlker'in gülen yüzü çoktan solmuştu. Eli sertçe bileğimi kavramıştı.

"Senin amacın ne lan? Kaç haftadır bana mektuplar gönderen sen değilmişsin gibi yüzüme gelip saçma sapan konuşma!" Ardından çenemi tuttu. "O adamın adını anmayacaksın! Bundan sonra sadece ben varım!"

Onu ittiğimde öfkeyle hırladı ve beni duvara daha çok sıkıştırdı.

Dudaklarını omzuma bastırdığında midem bulandı...

Çığlık attığımda beni bırakmadı. Sertçe penisine tekme attığımda beni bırakmak zorunda kaldı. Acıyla iki büklüm olmuştu.

Hızla onun elinden kurtulduğumda bana döndü.

"Kaçma, gel buraya!"

Bana doğru gelecekti ki hızla kenardaki koltuğu kaldırıp onun üstüne fırlattım.

Ağır koltuk parçalara ayrılırken koltuğun altında kalmıştı.

"Senden bunun intikamını alacağım! Yanına kâr kalmayacak! Ben sana ne mektubu yazacağım be? Şerefsiz, adi piç!" Diye bağırdım.

İlker yerinden kalkamıyordu. Bu imkânsızdı. Koca koltuğun altında ezilmişti. Zaten çok geçmeden de oracıkta bayılmıştı.

Koca koltuğu o an gelen bir güçle nasıl kaldırıp fırlattığımı ben bile bilmiyordum... Keşke yanıma silah alsaydım! Aptal gibi silah almak aklıma gelmemişti!

Kapıyı açtığımda kilitli olduğunu gördüm. Dişlerimi sinirle sıktım. Bu adam şerefsizin önde gideniydi! Bir de annem onunla evlenmemi istemişti!

Kapıyı açtığımda anahtarı aldım. Odadan çıktığımda yeniden kapıyı kilitledim ve anahtarı cebime attım.

Koşar adımlarla pansiyondan çıktığımda bütün bedenim tir tir titriyordu. Ya o piçin elinden kaçmayı başaramasaydım...

"P-Poyraz..." Diye fısıldadım.

Çok korkuyordum...

Ev buraya uzaktı! Nasıl koşarak gidecektim? Ayaklarım da sızlıyordu!

Önümde beliren araba durduğunda hemen arka koltuğa bindim.

Adam şaşkınca bana döndüğünde göz devirdim.

"Eğer dediğim adrese gidersen sana on bin TL veririm.'"

Adam korkuyla başını olumsuz anlamda salladı.

"Deli misin sen be kadın? İn arabamdan!"

Adamın telefonunu elinden aldığımda tam almaya yeltenecekti ki bağırdım.

"Şu arabayı sür! Sana on bin TL vereceğim dedim! Acele et! Kocam komutan benim! Beni bekliyor! Eğer gitmezsek bütün suçu sana atarım!" Dedim.

Adam arabayı çalıştırdığında Poyraz'ı aradım.

"Alo?!" Sesi öyle telaşlı gelmişti ki...

"P-Poyraz..." Diye fısıldadım.

Yanağımdan süzülen yaşlarla birlikte hıçkıra hıçkıra ağladım...

"Alisa?" Bağırdı. "Neredesin ulan sen? Aklım çıktı! Nereye gittin, benden habersiz nasıl gittin?!" Onun da sesi titriyordu. "Neredesin, söyle alayım!" Hâlâ bağırıyordu.

"B-Ben tanımadığım birinin arabasına bindim... Sen neredeysen oraya geleceğim."

"Tanımadığın birinin arabasına mı bindin?!" Poyraz öyle bir gürledi ki... "Alisa, sen ne yapıyorsun kızım? Sen ne bok yiyorsun?!"

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Poyraz ben hiç iyi değilim..." Dedim fısıltıyla.

Poyraz bütün gücüyle bağırıyordu.

"Tamam, tamam.... Sakin ol tamam mı? Sakin ol! Ver şu şoföre telefonu!"

Adama telefonu uzattığımda Poyraz'ın bağırdığını buradan bile duyabiliyordum.

"T-Tamam komutanım, hemen getiriyorum eşinizi!" Dedi adam.

Telefonu yeniden bana uzattığında ellerim titriyordu.

Öyle korkmuştum ki... Poyraz'dan kaçtığıma pişman olmuştum! Keşke onunla konuşsaydım demiştim içimden... Kaçmak yerine ona sorsaydım!

"Ne oldu Alisa?! Korkutma beni! O adam seni getiriyor yanıma! Aramızda çok mesafe yok! Ömrümden ömür gitti, seni evde göremeyince nasıl korktum..." Poyraz nefes nefese konuşmaya devam etti. "Ne oldu Alisa?! Anlatsana lan, çıldırtma beni!"

Sadece ağladım...

"K-Korktum..." Tek diyebildiğim şey bu oldu.

Poyraz öfkeyle bağırmaya, gürlemeye devam etti.

"Kimden lan kimden?!" Dedi.

Hiçbir şey söyleyemediğimde bir silah sesi duydum. Çok geçmeden havaya ateş ettiğini anladım.

Gözyaşlarımı sildim.

"P-Poyraz gelince konuşalım yalvarırım... Hiç iyi değilim!"

Telefonu kapattığımda defalarca aradı. Konuşacak durumda değildim ki... Hâlâ yaşadığım şoku atlatamıyordum.

Ne mektubundan bahsetmişti? Pansiyonu nereden bulmuştu?

Delirecektim! Az daha bana dokunmaya kalkacaktı!

Araba durduğunda hızla aşağıya indim. Poyraz'ı gördüğümde ona doğru koştum.

Bakışları bana döndü. O da hızla bana doğru geldiğinde çoktan boynuna atlamıştım bile... Poyraz defalarca saçımı öptü. Koklaya koklaya, sevgiyle dudaklarını saçıma bastırdı.

Ona sıkıca sarıldığımda daha çok titremeye başladım... Başımı boynuna gömerken ağlamaya devam ettim...

Poyraz yavaşça belimi okşadı. Beni kucağına almıştı. Sımsıkı tutuyor, kokumu içine çekiyordu.

"Ayaklarına ne oldu?" Ayağımı avuçlarının içine aldı. "Kanıyor, yaralanmışsın!" Telaşla gözleri büyüdü. "Ayakkabısız evden çıkmadın değil mi? Ben hayal görüyorum! Ayakkabısız gitmiş olamazsın!"

O ayağımı okşadıkça canım yanıyordu. Gözyaşlarımı sildim ve başımı boynundan kaldırdım. Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Ö-Özür dilerim... Ben o fotoğrafları görünce kıskandım! Hormonlardan mı bilmiyorum. Kaçtım, ayakkabı almadım, evet..."

Poyraz öfkeyle kasıldığında beni daha sıkı tuttu.

"Ben Yunanistan'a falan gitmedim! O kadını da oraya çağırmadım! Nida geldiğinde yanında getirmiş! Çocuğa moral olsun diye tek onu götüreyim dedim. Ne bileyim geleceğini?! Yalan söylüyor! Fotoğraf çektiğinden de haberim yoktu! Kadına bakmadım bile! Sadece Kutay'la oynuyordum o kadar!" Demek odamıza geldiğinde fotoğrafları görmüştü. "Neden bana sormadın? Neden yanıma gelmedin? Neden kaçtın Alisa, neden?! Hamilesin lan sen! Kendini, bebeğimizi, beni hiç mi düşünmüyorsun?!"

Haklı olduğunu biliyordum. Üzgünce başımı salladım.

"K-Kızma lütfen... Benim senden başka hiçbir yolum yokmuş... Ben bunu çok iyi anladım." Poyraz gözyaşlarımı sildi.

Alnını alnıma yasladığında dudaklarımı öptü.

"Ölürüm ben sana... Sakın korkma olur mu? Güzel kadınım.... Ben senin yanındayım. Ben seni hiç bırakmayacağım." Yanağımı okşadı. "Şimdi nereye gittiğini, kimden korktuğunu anlatacaksın!"

Sesi netti. Ona İlker'i söylediğimde delireceğini biliyordum ama söylemek zorundaydım. Bu kötülüğü onun yanına bırakmayacaktı!

Tam dudaklarımı aralamıştım ki duyduğum sesle birlikte kaşlarımı çattım.

"Vay be, metres hanım da buradaymış!"

Hızla arkama baktığımda Dilan'ı gördüm. Kaşlarım çatılırken yumruğumu sıktım. Poyraz kucağından inmeme izin vermedi.

"Uslu dur Alisa!" Diye fısıldadı kulağıma.

Kızgın bakışlarım ona döndüğünde Poyraz alayla gülümsedi.

"Metres mi?" Aniden bakışları ciddileşti. "Peki, ölen sevgilisinden bile utanmayan kadına ne deniyor? Bunun sözlükte bir anlamı var mı Dilan? Kendisine iyilik eden adama âşık olan, bu amaçta çocuğunu bile kullanan kadına ne deniyor?"

Dilan bozuldu, suratı asıldı. Yine de gülümsemeye çalıştı.

"Evli kadınların kocasına göz dikene metres deniyor... Benimkine ise aşk Poyraz."

Poyraz'ın bakışları sertleşti. Bir anda beni yere indirdi. Beni arkasına alırken ona doğru bir adım attı.

"Karım hakkında doğru konuşacaksın lan! Benim karım hakkında doğru konuşacaksın! Senin o metres diyen dilini keserim Dilan! Bana adımla seslenen o dilini keser atarım!" Poyraz gürlüyordu...

Dilan'ın gözleri dolsa da ağlamadı. Bakışları bana dönerken alayla gülümsedi.

"Sana yazdığım notları görmedin mi? Hâlâ yuvamı yıkmaya çalışıyorsun! Bu nasıl bir yüzsüzlük? Poyraz yalan söylüyor! Biz birbirimize aitiz Alisa... Kocamdan boşanmayacağım!"

Bir de bana yüzsüz mü diyordu?!

Poyraz konuşmama izin vermedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp konuşmamı engelledi.

"Nida, gel kardeşim... Gel de gerçekleri anlat." Dedi.

Nida yanımıza geldiğinde Dilan gülmeye başladı.

"Nida, hoş geldin aşkım. Alisa'ya geçirdiğimiz mutlu günleri anlat da bana inansın... Malum, Poyraz yalan söylüyor!"

Nida, Dilan'a baktı.

Telefonunu çıkardığında anlamayarak onlara baktım.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nida bize yaklaştı ve bir ses kaydı açtı.

"Alisa ve Poyraz'ı bitirmeme az kaldı... Alisa çok salak bir kız! Habersiz çektirdiğim o fotoğrafları görünce çekip gidecektir zaten!"

Dilan'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Zaten Kutay'a da zorla baba dedirttim. Tepkisini görmeliydin! Ağlıyordu salak... Poyraz'la yattım dedim, ondan bile şüphe etti! Ne yatması, adam bana elini bile sürmedi ki!"

Dilan tam telefonu alacaktı ki Nida onun kolunu tutup ters çevirdi. Dilan acıyla inledi.

"Yakında ayrılırlar... Bu seferki planım sağlam! Eninde sonunda onları ayıracağım! Neyse ki elimde fotoğraflar var... Salak yanlış anlayıp kendi elleriyle Poyraz'ı bana verecek, haberi yok!"

Ardından Dilan kahkaha atıyordu...

Nida ses kaydını kapattığında Dilan başını iki yana salladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"S-Sen bunu bana nasıl yaparsın?" Diye fısıldadı.

Nida onun ellerini arkasında birleştirdi.

"Artık eski Nida yok! Benim hakkımda söylediğin her şeyi duydum! Artık arkadaşlıkta yok, sen de yoksun! Buradan da defolup gideceksin!"

Dilan ne olduğunu anlayamazken Nida onu sürüklemeye başladı.

"Nida yanlış anlamışsındır! Saçmalama lütfen! Nereye götürüyorsun beni?!"

Poyraz alayla cevap verdi.

"Sürgüne..."

Dilan korkuyla Poyraz'a baksa da Nida onu arabaya bindirdi. Arabadan çıkamayan Dilan camlara vurmaya başladı.

Tanımadığım bir adam arabayı çalıştırdığında gözden uzaklaştılar...

Az önce olanlara inanamazken, bir şeyden daha emin olmuştum.

Bu adi kadın benim adıma İlker'e mektuplar yazmış, onu haftalarca kandırmıştı! Kim bilir neler söylemişti...

Sertçe yutkunurken İlker'i Poyraz'a nasıl söyleyeceğimi düşündüm...

Poyraz onu hayatta yaşatmazdı!

4107 Kelime...

SINIR: 3K VOTE 600 YORUM

Sonraki bölüm yine bir sürprizim olacak.

Bölümün gelmesi uzun sürdü. Biliyorum ama çok yoğun bir tempoya ayak uydurmaya çalışıyorum. Beni de anlayın lütfen. Normalde sınırı nasıl önemsediğimi biliyorsunuz ama şu sıralar yoğunum. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Ne olursa olsun yorumlarınızı saygı çerçevesinde yapmanızı rica ediyorum.

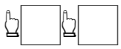
Emeğime saygı duyan, sabırla bekleyen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

17 "Misafir"

Son kez hatırlayım; Cumartesi günü, yani yarın ANKARA'da imza günüm olacak.

7 Mart Cumartesi saat 13.00-14.00 arası, ATO Congreisum'da, Epsilon standında olacağım.

Ankara'da yaşayan bütün okuyucularım davetlidir. Elinizde kitabım yoksa bile bir okuyucum olarak sohbet etmeye, sarılmaya gelebilirsiniz.

ALİSA

Poyraz'a kaçamak bir bakış attım. Bakışlarını üstümden çekmiyordu, dolayısıyla ona baktığımı hemen fark etmişti.

"Alisa!"

Ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. Onunla yalnız konuşmak istediğimi söylemiştim. On dakika boyunca susmuştum. Artık Poyraz delirmek üzereydi!

"Poyraz?"

Poyraz en sonunda oturduğu yerden kalkıp yanıma oturdu. Ellerimi ellerinin arasına hapsetti.

"Sana ne olduğunu sordum! Sen başını alıp gittikten sonra bana bir daha geri dönmezsin! Ben seni tanımıyor muyum? Ne oldu da bana geri döndün? Ne oldu da bana korkuyla sarıldın, kim ne yaptı sana? Anlat lan artık! Delireceğim kızım! Senin başına bir şey gelmesine katlanamam! Söyle artık!"

Bağırıyordu...

Gözlerim dolarken bakışlarımı kaçırdım.

"B-Ben çok korktum Poyraz..." Hıçkırdım. "Hem de çok! Gittiğime pişman oldum... Eğer sana söylersem bana kızarsın!"

Poyraz yüzümü avuçladı. Gözlerime şefkatle bakıyordu.

"Kızmayacağım gzamşine, yemin ederim ki! Söyle, kim ne yaptı? Neyden korkup bana sığındın?"

Sabrı kalmamış gibiydi...

Boğazımı temizledim ve direkt söylemeye karar verdim.

"İlker bana saldırdı!" Dedim.

Poyraz anlamayarak bana baktı. İlk başta idrak edemedi. Ardından gözleri dehşetle büyüdü.

"İ-İlker mi?" Yutkunamadı. "S-Saldırdı mı?" Kekeliyordu... Bir anda hışımla ayağa kalktığında beni de kolumdan tutup kaldırdı. "Sana dokundu mu?! Lan seni nerede gördü de dokundu?! Sana zorla sahip mi oldu lan yoksa?! Alisa böyle bir şeyin olmadığını söyle! Delireceğim, yok böyle bir şey de-" Parmağımı dudaklarına koyduğumda sustu.

"Dokunmadı Poyraz, yemin ederim ki dokunmadı!" Titrek bir nefes verdim. "İleride bir pansiyon var. Orada kalmak için para ödedim. Adam beni zorla pansiyona aldı! Odaya çıktım. Koltukta oturuyorken bir anda onu arkamda hissettim. Çok korktum-" Poyraz bağırıyordu.

Defalarca yatağa tekme attı. Öfkeyle kasılmıştı bedeni... Ellerini saçına çıkardı, hızla başını iki yana sallıyordu.

"Pansiyona gideceğini nasıl düşünemem?!" Kendine kızıyordu. "Nasıl seni bulamam lan nasıl? Benden çok uzaklara gittin sandım..." Poyraz perişandı. "Bulamadım, seni bulamadım! Dünyanın neresinde olursa olsun bulduğum insanlar gibi bulamadım seni... Birkaç adım ötedeydin, bulamadım!"

Poyraz'ın yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Gitmemeliydim Poyraz, seni dinlemeliydim... Ben bilemedim böyle olacağını! Sana kızdım, kıskandım..." Sesim çaresizdi.

Poyraz'ın gözleri doldu...

"Dokundu mu sana?" Diye sordu acıyla. "Bir yerine zarar verdi mi? Doğruyu söyle Alisa! Dokundu mu sana?!"

Öyle bir gürledi ki, yerimden sıçradım.

Korkuyla yutkunamazken hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Dokunmadı, yemin ederim dokunmadı! Dokunmaya kalkacaktı ama ben engelledim! Penisine tekme attım! Orada tekli bir koltuk vardı, onu fırlattım üstüne! Sonra bayıldı!" Dedim.

Poyraz bağırıyordu... Hızla ellerimden kurtulduğunda odadaki gece lambasını yere fırlattı.

"Onun belasını sikmezsem, bana da Poyraz demesinler!" Kendini yırttı. "O piçe bunun bedelini ödetmezsem, karıma dokunmaya kalkmanın bedelini ödetmezsem en adi şerefsizim!"

Poyraz tam odadan çıkacaktı ki önüne geçtim.

"Sen baba olacaksın! Sakın kötü bir şey yapma! Çocuğunu düşün, beni düşün!"

Poyraz beni kapıyla arasına sıkıştırdı.

"Nasıl dokundu bu piç sana?! Seni nasıl buldu, delireceğim lan delireceğim!" Öfkeyle burnundan soluyordu.

Poyraz'a sarıldım.

"Beni çok özlediğini yazdın dedi bana! O pislik kadın, o köy peyniri ona benim adıma mektuplar yazmış olmalı! Mektup dedi, beni sevdiğini

söyledin dedi! Senin yaşadığını bilmiyor, sana küfretti! Kızınca daha çok sinirlendi üstüme geldi, omzumu öptüğünde penisine vurdum! Sonra kaçtım... Ya kaçmasaydım... Ben tam bir aptalım!" Dedim pişmanlıkla.

Poyraz dişlerini sıktı.

"Onun o ağzını patlatmazsam, onun o siktiğim ağzını parçalara ayırmazsam adam değilim!"

Aniden beni itti ve odadan çıktı.

"Poyraz!"

Durmadı...

"Engin yengeni tut, peşimden gelmesin! Kağan sen benimle gel!"

Kağan ve Poyraz evden çıktığında Engin beni hâlâ tutuyordu.

"Poyraz katil olacak! Ne diye tutuyorsun beni?! Ya oğlum babasız kalırsa? Sen kafayı mı yedin?" Diye bağırdım.

Engin alayla bana baktı.

"Poyraz kimi öldürürse öldürsün, hak etmiş demektir. Çok terörist öldürdü, bir gram acımadan... Acımayacaktı tabii ki! Bütün piçlerin leşini yere serdi..." Ardından gülümsedi. "Kocan da pek marifetli bir asker. Allah nazarlardan korusun."

Engin'e baktım ve göz devirdim.

"Terörist öldürmüyor, İlker'i öldürecek! Durum ciddi Engin! Ya Poyraz içeriye girerse?"

Engin elimden tuttu. Beni koltuğa oturttu.

"Aman, bir şey olmaz. Girmez içeriye senin kocan! Kimseyi öldürmez haksız yere o! Herkes ona güveniyor." Ne kadar da rahattı! "Pasta ister misin?" Diye sordu.

Pasta yiyecek hâlim yoktu ki! Bir an önce Poyraz'ı bulmalıydım! Başına kötü bir şey gelmesinden korkuyordum...

"İstemem, hiçbir şey istemem!"

Engin'in telefonu çaldı. Merakla ona baktığımda sırıtttı.

"Seninki arıyor."

Hızla telefonu elinden alacaktım ki izin vermedi.

"Alo, efendim kardeşim?" Güldü. "Evet, yanımda. Poyraz diye ağlıyor. Seni çok özlemiş." Şaşkınca ona baktım. "Benim çocuğum babasız kalırsa diyor, ben kocasız kalırsam diye ağlıyor..." Dehşetle Engin'i dürttüğümde gülmeye devam etti. "Pasta yer misin dedim hayır dedi. Ne yedireyim?" Ardından başını salladı. "Tamam kardeşim." Tam telefonu kapatacaktı ki elinden aldım.

Hızla ayağa kalktım.

"Alo Poyraz?" Kalbim korkuyla atıyordu.

"Alisa, işim var. Azra çorba yapmıştı. Onu ısıtıp içiyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Ya ne çorbası be adam?! Sen neredesin, ne yaptın?"

Poyraz alayla güldü.

"Benim için bu kadar çok telaşlanman beni mutlu etmedi desem yalan olur yavrum." Dedi.

Sinirle küçük bir çığlık attım.

"Niye gülüyorsun Allah'ın belası?!"

"Ben yarım saate evde olurum. O çorbayı iç! İçine de bol limon sık. Yavrumuz vitamin alsın. Babası birazdan gelecek." Ardından telefonu yüzüme kapattı.

Öfkeyle kendimi Azra'nın yanına bıraktığımda güldü.

"İşini halletmiş belli... Sıkma sen canını, Poyraz ne yapıp yapmayacağını çok iyi bilir." Azra'ya baktım.

"İşini halletmiş de ne demek? Katil mi oldu yani? Bu mu halletmek?!" Diye bağırdım.

Nida ise karşımdaydı. Başını iki yana salladı.

"İlla öldürmesine gerek yok! Ha, öldürdüyse de hak etmiş! Adam sana saldırmaya kalkmış Alisa! Ne yapsın? Gidip öpmesini mi bekliyorsun? İyi bir dayak atmıştır, orası kesin!" Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Yoksa biliyor muydun?! O şerefsizin pansiyonda bana saldıracağını biliyor muydun?"

Nida inanamayarak bana baktı. Ardından başını olumsuz anlamda salladı.

"Bilsem ne diye saklayayım ki? Delirdin mi sen? Böyle bir şeye müsade eder miyim?" Başını Engin'e çevirdi. "Engin söyledi. Siz konuşurken dinlemiş."

Hayretle Engin'e döndüğümde Nida'ya küfür etti. Bakışları bana dönünce masum masum gülümsedi.

"Ben yengeme çorba ısıtayım."

Ardından ayağa kalkıp mutfağa gitti. Engin gerçekten de tam bir dedikodu hastasıydı! Tipine bakan ne kadar ağır bir adam derdi ama beyefendi hiç de görüldüğü gibi değildi!

"Kusura bakma Nida. Sen öyle söyleyince..." Utanıp sustum.

Bizim için büyük bir şey yapmıştı. Sayesinde o kadının planları suya düşmüştü. Dilan asla Nida'nın onu satacağını tahmin edemezdi. Nasıl şokla

baktığını hatırladım... Bu zamana kadar Nida'yı kandırmıştı. Neyse ki artık Nida akıllanmıştı.

Nida boynuna yapışan Barlas'la birlikte korkuyla yerinden sıçradı. Barlas ona arkası dönük olan Nida'nın boynuna yapışıvermişti.

"Barlas ne yapıyorsun?!" Diye kızdı.

Barlas ise sırıttı. Koltuğa oturduğunda Nida'yı göğsüne çekti.

"Bugün yaptığın şey felaket hoşuma gitti... Benden artı puan kazandın! Aferin, işte böyle böyle değiştireceğim seni!" Barlas'ın sesi alaycıydı.

Nida onu itti.

"Senden artı puan kazanmak istediğimi sanmıyorum."

Barlas gülümsedi. Nida'nın ondan kaçması hoşuna gidiyor olmalıydı. Tek kaşını kaldırdı.

"Bence umrunda güzelim." Onu yeniden kendisine çekti. "Böyle hırçınlaşınca daha çekici oluyorsun. İstediğin kadar bana itiraz et. Günün sonunda yine benim kollarımda olacaksın." Dedi.

Nida göz devirdi. Barlas'ın ona sarılmasına müsade etti. Hatta müsade etmekle kalmayıp başını onun omzuna yasladı.

"Sen tam bir pisliksin Barlas..." Diye mırıldandı.

Barlas sırıttı. Dudaklarını Nida'nın saçına bastırdı.

Azra gözleri kısmış onları izliyordu. Nida'dan hiç haz etmediğini biliyordum. Bakışlarında hâlâ kin olduğunu görebiliyordum.

Engin elinde çorbayla geldi. Sehpaya çorbayı koydu. Ekmekle birlikte önüme bıraktı. Bolca limon da vardı!

"Bu kadar limona ne gerek var?" Dedim hayretle.

"Poyraz istedi." Dedi Engin.

Gerçekten de acıkmıştım. Çorbadan birkaç kaşık almıştım ki kapı çaldı. Azra kapıyı açtığında onu gördüm...

Poyraz yanıma geldiğinde diğerlerine döndü.

"Bizi biraz yalnız bırakın, olur mu?"

Herkes gittiğinde bana döndü. Elleriyle bana çorba içirdiğinde sabırsızca ona bakıyordum.

"Hiç öyle bakma Laz kızı! Başımıza ne geldiyse senin yüzünden! Beni bırakıp gitmeseydin bunlar olmayacaktı! Ne olurdu benim karşıma geçseydin, bu fotoğraflar ne deseydin, sıçsaydın ağzıma! Her şeye razıydım ben!" Çenemi tuttu. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya kaçamasaydın, ya bebeğimize bir şey olsaydı?!" Çenemi öptü. "O koltuğu kaldırdığında oğlumuz ölebilirdi! Kaldırmasaydın sana bir şey olabilirdi!" Sinirle dişlerini sıktı. "Sikerim böyle işi!" Düşündükçe öfkeleniyor olmalıydı.

Onun elini alıp karnıma koydum.

"Bebeğimiz gayet iyi, ben de iyiyim. Korkum geçti, şoku atlattım. Biz iyiyiz!" Ona yaklaştım. "İhtimalleri düşünerek mi hareket edeceğiz? Olmadı işte, Allah bizi korudu! Buna şükretmek yerine ya olsaydı deyip ağlayacak mıyız?"

Poyraz yavaşça karnımı okşadı. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Olsaydı ben ölürdüm... Sana bir şey olsaydı, çocuğumuza bir şey olsaydı..." Diye fısıldadı.

Çorbayı kenara koydum. Kendimi tok hissediyordum. Çok ağır bir şey yiyemezdim. Bu çorba iyi gelmişti.

"Ben yine de üzgünüm Poyraz..." Üzüntüyle onun gözlerine baktım. "O fotoğraflar..." İç çektim. "Kırgınım sana! Hâla kırgınım... Senin yüzünden gittim!" Kaşlarını çattı. "Nasıl kırgın olmam? Bakma hiç öyle! O fotoğraflarda mutlu bir aile tablosu vardı! Canımı en çok acıtan ise senin o

fotoğrafta bulunmandı... Hiçbir şey sevdiğim adamı o fotoğrafta görmek kadar canımı acıtamazdı..."

Poyraz yavaşça yanağımı okşadı.

"Haklısın, ben seni hak etmiyorum, biliyorum..." Sesi üzgündü. "Keşke hak edebilseydim..." Diye mırıldandı. "Edemedim işte! Benim senden başka yolum yok Alisa! O fotoğrafları sana açıkladım! Ben Kutay'ı gezmeye götürmüştüm. Nida bahanesiyle geliyordu o da! Fotoğraflarda gülmemin sebebi Kutay... Ben o kadına göz ucuyla bile bakmadım! Kutay yetim bir çocuk. Babası şehit düşmüş, küçük yaşta acı çekiyor! Onu mutlu etmek istedim ve bu yüzden güldürmek için elimden geleni yaptım. O da yanımızda bulunmuş! Ondan haberim bile yok ki benim! Tek derdim o küçük çocuktu... Can kardeşimin oğlu!"

Bir şey söylemeden ayağa kalkacaktım ki beni kucağına çekti. Şaşkınca ona baktığımda gitmemi engelledi.

"Gidemezsin Alisa! Bana cevap ver! Bana inanmıyor musun? O kadını bilerek yanımda tuttuğumu mu düşünüyorsun?"

Öyle düşünmüyordum... Aksine, ona inanıyordum. Yine de kendimi kötü hissediyordum. O fotoğrafları anımsadıkça kötü oluyordum.

"Küsüm seninle hâlâ! Gerçekten de bizi hak etmiyorsun!" Dedim küskünce.

Poyraz kollarını belime sarıp hareket etmemi engelledi. Ben de çırpınmadım, hafifçe başımı ona çevirdim.

"Sanki yıllarca günümü gün etmişim gibi konuştun... Ben günümü gün etsem, geceleri senin yanına gelir miydim? Senin koynunda uyur muydum? Ben de tedavi gördüm Alisa! Ben de intihara kalkıştım! Ben de seninle aynı bokları yedim!" Başını iki yana salladı. "Evet, ben ne yaparsam yapayım seni hak edemem... Kabul ediyorum ama sadece ben değil, seni hiç kimse hak edemez." Saçımı okşadı. "Sen mükemmel bir kadınsın Alisa... Benim kadınımsın..."

Dudaklarını en sevdiği noktaya bastırdı. Öyle aşk dolu bir öpücük kondurdu ki tir tir titrediğimi hissettim...

"On yıl boyunca seni bekledim..." Gözümden bir damla yaş düştü. "Sen benim yaşadığımı biliyordun, ben senin yaşadığını bilmiyordum ki... Koydular önüme bir tabut, Poyraz artık yok dediler... Çok kolaymış gibi!" Acıyla hıçkırdım. "Ç-Çok zordu Poyraz... On yıl geçmek bilmedi! Çok zordu... Nefes alamadım ben! Nefes alamadığım anlar oldu... Şimdi sen söyle, bir başkasının seni böyle sevmesi mümkün mü?"

Poyraz yaşlı gözlerimi sildi. Beni göğsüne bastırdığında gözyaşlarım şiddetlendi. Hüngür hüngür ağladım...

"Mümkün değil Alisa... Tıpkı benim sana olan aşkım gibi..." Yavaşça çenemi tuttu. "Biz birbirimiz olmadan yapamayız. Biz bir başkasına bakamayız Alisa! Bunları bile bile beni suçlama artık ne olur..."

Poyraz'ın boynuna sarıldığımda büyük elleri belimi sardı. Özlediğim o kokuyu içime çektim... Defalarca kokladım, öptüm, sarıldım....

Poyraz yavaşça çenemi tuttu.

"Bundan sonra sadece biz olacağız. Sen, ben ve bebeğimiz... İki hafta sonra düğün var." Ardından durdu. "Birkaç güne de annemlerin yanına gideriz." Dedi.

Gözlerim şaşkınca açıldı. Yavaşça onun göğsünden kalkarken kendi kendime güldüm. Hemen gözyaşlarımı sildim.

"Z-Zerrin annemin yanına mı gideceğiz? Poyraz yaşıyor mu diyeceğiz?"

Poyraz şaşkın sorularımla birlikte gülümsedi.

"Aynen öyle güzelim. Biz geldik demeye gideceğiz... Özlem bitti diyeceğiz, Atabey'lerin büyük oğlu geldi diyeceğiz!" Ardından durdu. "Tabii bu sefer bir misafirle gideceğiz." Dedi.

Küçük bir çığlık atıp boynuna sarıldım.

Sonunda özlem bitiyordu...

***

Poyraz'a trip atıyordum. O ise buna katlanıyordu. Birkaç saat önce sarılan biz değilmişiz gibiydi. Ona birazcık çektirmek istiyordum.

Küskünce bakışlarımı onun yüzünden çektim. Poyraz yanımdan kalktığında telefonuyla konuşmaya başlamıştı.

Kollarımı önümde birleştirdim. Ona kötü kötü baktığımda bana döndü.

"Arkadaşım Alisa!"

Göz devirdim.

"Sormadım!"

Poyraz da göz devirdi. Benden uzaklaştığında ona yastık fırlattım.

"Yanımda konuş!" Diye bağırdım.

Poyraz telefonu hoparlöre aldı.

"Alo, kardeşim? Orada mısın?" Kalın bir erkek sesi duydum.

"Hayırdır Behzat, ne oldu? Bir sorun yoktur umarım?" Dedi Poyraz.

Demek erkekti! Rahat bir nefes verdim.

"Bir sorun var kardeşim..." Adamın sesi sıkıntılı geliyordu. "Yollar çok kötü! Kış lastiği de yok arabanın! İzmir'den geliyorum. Aptal gibi takdırmadım!" Ardından sözlerine devam etti. "Hâlâ Trabzon'da mısın?" Diye sordu.

"Evet, yeni geldim. Kaza falan yapmadın değil mi?"

"Yapmadım çok şükür! Ulan karda kışta araba zor gidiyor! Hep İdris'in suçu!" Diye homurdandı. "Bu saatte otel otel gezip yer bulamam şimdi!

Eğer müsaitsen sana geleceğiz."

Şaşkınca Poyraz'a baktım.

Bu adam da kimdi?

"Gel Behzat. Bugün bizde kalırsın. Yarına da senin lastikleri hallederiz." Poyraz'a elimle iki yaptım. Anlamayarak bana bakıyordu. İki kişiler diye fısıldadığımda kaşlarını çattı. "Gel gelmesine de kiminle geliyorsun? Yanında Kahraman da mı var?" Diye sordu.

"Yok kardeşim, tanımazsın. Sadece bir günlüğüne konuğunuz olacağız."

Adam konuyu hemen kapatmak istiyor gibiydi.

"Kiminle geliyorsun oğlum? Kız mı erkek mi, bari onu söyle!"

"Kız kardeşim, kız! Görsen çok masum bir şey. Hemen odaya çekilir zaten. İkimize de odanız var değil mi?" Dedi.

Poyraz'ın kaşları daha çok çatıldı.

"Var, var kardeşim de... Sevgilin falan mı? Eğer öyleyse büyük odada kalırsınız. Küçük oda kutu kadar! Orada daralırsınız!"

Adam derin bir nefes aldı.

"Kutu kadar odada ben yatarım. Konum at, geliyorum."

Ardından telefon kapandı.

Poyraz yeniden kendini yanıma bırakırken birden kucağıma yatıverdi.

"Kalk kucağımdan!" Diye kızsam da kalkmadı.

Başını karnıma yaslayıp gülümsedi.

"Oğlum, aslanım..." Karnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Sen benim aslan oğlumsun. Gerçi kız da olabilirsin. O zaman da sen benim aslan kızım

olursun."

Gülmemek için kendimi sıktım. Çocuğumuzun kalbini kırmak istemiyordu!

"Poyraz kalk artık!"

"Kızım bir dursana! Şurada bebeğimizle konuşuyorum! İyi ki senin karnında! Çocuğumla da konuşamayacağım!" Diye homurdandı.

Dayanamayıp güldüm.

"İyi, beş dakikan var! Çabuk ol, benim uykum geldi!" Durdum. "Ha ayrıca, arayan adam kimdi? Kardeşim dediğine göre güvendiğin biri... Herkesi eve almazsın, o yüzden dedim."

Poyraz yeniden karnımı öptü.

"Korkulacak biri değil. Subaydı, oradan tanıyorum. Tanıdığım en iyi insanlardan biridir. Görüşmeyeli birkaç ay oluyor gerçi." Dedi.

"Yanındaki kıza sevgilim demedi, sevgilim değil de demedi. E bunlar aynı oda kalmak da istemiyor!" Heyecanla ellerimi çırptım. "Bana gıybet çıktı!" Dedim mutlulukla.

Poyraz inanamayarak bana baktı. Ardından ofladı.

"Alisa sakın yavrum, sakın gidip de hangi burç olduklarına kadar öğrenme!" Dedi.

Omuz silktim.

"Zaten sıkılıyorum! Ne olmuş öğrensem? Karışma bana!" Diye kızdım.

Poyraz sustu. Hamileyim diye üstüme gelmek istemiyordu.

"Bak şimdi ben neler öğreneceğim! Bir de MİT'de çalıştığın için övünürsün! Benim öğrendiklerimi sen bile öğrenemezsin!" Dedim kibirle.

Poyraz sert bir kahkaha attı.

"Biz magazinci değiliz, gidip milletin aşk hayatını araştırmıyoruz!" Bana baktı. "Devlet için çalışıyoruz!"

Ofladım.

"İyi işte! Ben de bu işin magazin kısmındayım. Neden MİT'de böyle bir bölüm yok ki?"

Poyraz ciddi miyim diye yüzüme baktı. Ardından yeniden güldü. Dudaklarını yavaşça göğüslerimin arasına bastırdı.

"Senin için var... Sen magazin için çalışıyorsun." Dedi.

Mutlulukla ellerimi çırptım.

"Evet, var!"

Poyraz yavaşça doğrulurken şaşkınca ağzımı araladım.

Ulan adam beni iki dakikada öpmüştü!

"Sen beni öptün mü? Hem de göğüslerimden!" Diye bağırdım.

Poyraz alayla gülümsedi. Beni göğsüne çektiğinde saçımı öptü.

"İlk defa mı öpüyorum güzelim?"

Kendimi onun göğsünden kurtarırken ona kızgın bakışlarımı gönderdim.

"Sen beni kandırmadan, üzmeden, ağlatmadan, yıkmadan, yerle bir etmeden önce öpüyordun, evet..."

Poyraz ofladı. Yüzümü avuçladığında parmakları okşarcasına yanağımda gezindi.

"Şimdi de öpüyorum. Şş, çocuklarımın anası! O kadar da abartma... Tamam, üzmeye mecbur bırakıldım ama bedelini çektim. Artık mutlu olalım istiyorum."

Çocuklarımın anası?

"Çocuklarımız?" Dediğimde gülümsedi.

"Üç kız bir erkek. İlk çocuğumuz erkek. Sen erkek çocuk çok istediğin için erkek olmasını istiyorum. Diğerleri kız olsun ama erkek çocuğu çok yorar benim güzelimi... O yüzden onu az istiyorum." Dedi.

Elimi karnıma koydum. Başka çocuklarımız da mı olacaktı?

"Bunu diyenin kardeşinin Loya olması da ilginç! Malum, küçükken beş erkek çocuğuna bedeldi!" Sesim alaycıydı.

Poyraz ise kaşlarını kaldırdı.

"Senin Loya'yla derdin ne? Kıskanıyorsun kardeşimi! Birazcık inatçıydı o kadar... Nasıl özledim onu tahmin bile edemezsin. Onun yanına gideceğim, şöyle göğsüme bastıracağım o anı öyle sabırla bekliyorum ki... Güzelim benim, masum meleğim..."

Dudağımı büktüm.

"Onu çok sevdiğini biliyorum... Ben sadece örnek göstermek istemiştim."

Poyraz ise sırıttı. Beni yeniden kendine çekerken gerçekten mutlu görünüyordu.

"Niye üzüldün bakayım? Suratın düştü..." Bir şey söylemedim. Poyraz yavaşça saçlarımı okşadı. "Loya'yla beni kıskanmanızı öyle çok özledim ki! Sen de ısrarla onu kıskanıyorsun! Kardeşim lan kardeşim! Manyak kadın, neyi kıskanıyorsun?"

Sinirle ayağa kalktım.

"Loya bana az çektirmedi! Bilmiyorsun sanki! Kaç kere buluşmamızı engelledi! Eskiden sevmiyordum, şimdi seviyorum."

Poyraz da ayağa kalktı.

"Şimdi de eskisi gibi kıskanmaya başladın... Allah bana sabır versin. Loya'nın karşısına çıkınca neler olacağını düşünemiyorum..."

Poyraz'ı arkamda bırakıp odama çıktım.

En azından bir gün de olsa biraz keyfim yerine gelecekti.

Bizim misafiri çok merak ediyordum!

***

Kapı çaldığında ışık hızıyla aşağıya indim. Herkes bana şaşkınca bakıyordu. Poyraz içtiği kahveyi yutamadı. Beni görünce heyecandan kahveyi bile içememişti.

Sevildiğimi hissettim, gerçekten beni sevdiğini hissettim...

"Hayırdır Alisa?" Dedi Nida.

Nida'yı kolundan tutarken sırıttım.

"Bak bu gelen misafirler var ya, tam bir gıybet sebebi! Alisa haklıydı dersin... Sen sadece onları izle, olur mu eltim?" Nida şaşkınca bana bakıyordu. Bakışlarım Azra'yı buldu. "Azra, elticiğim kusura bakma. Sen bu konularda biraz saf kalıyor gibisin. Nida daha fena gibi! Aynı ben!" Dedim.

Engin güldü.

"Beni de saysana yenge! Ben de anlarım. Asıl Nida anlamaz! Köy peynirleriyle takıla takıla beyni yanmış onun! Barlas'a âşık olduğunu bile kaç yılda anladı! O ne anlar? Ben anlarım!"

Kıkırdadım.

"İyi, gözünü dört aç Engin! Senden başka güvenebileceğim kimsem yok!" Dedim alayla.

Kapı yeniden çaldığında yavaşça açtım.

Hasiktir!

Karşımda böyle bir adamı görmeyi beklemediğim âşikardı...

Daha sarışın ya da kumral, uzun boylu ama çok da uzun sayılmayan, orta kiloda bir adam bekliyordum....

Adam resmen Poyraz'dan daha uzun ve heybetliydi!

"Merhaba." Dedi.

Kalın ve tok bir sese sahipti. Adam kesinlikle burada harcanıyordu. Bu sesle, bu endamla, bu yakışıklılıkla burada harcanıyordu.

"Merhaba." Diye karşılık verdim.

Esmer adam, yavaş adımlarla içeriye girdi.

"Henna, gel." Yanındaki kızın elini tuttu.

Birlikte içeriye girdiklerinde nefesim kesilmişti.

Kız da Allah için çok güzeldi. Yemyeşil gözleri, hafif sarı saçları vardı. Küçük burnunu incelerken yüzünün de küçücük olduğunu gördüm.

Hafifçe göğüslerine dökülen saçlarıyla birlikte kadın gerçekten de bir afetti.

"Hoş geldiniz."

Sonunda gülümsemeyi akıl edebilmiştim.

"Hoş bulduk." Dedi adam.

Adının Henna olduğunu öğrendiğim kız yüzüme bakamıyordu ki!

Anlam veremeden genç kızı izledim. Yirmi yaşlarında olmalıydı. Küçük gösteriyordu.

İyi de, bu kız neden yüzüme çekine çekine bakıyordu?

"Alisa ben," Tanışmak için elimi uzattım.

Adam elimi sıktı.

"Behzat." Tavırları çok soğuktu.

Bunu umursamadan yanındaki kıza elimi uzattım. Çekinerek elimi sıktıktan sonra elini geri çekti.

Adını duysam da onun da söylemesini bekledim.

Söylemedi...

Demek ki konuşmayı sevmiyordu. Anlaşılan işim çok zor olacaktı! Nasıl bu kızın ağzından laf alacaktım, bilmiyordum.

"Şey, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Buyurun, içeriye geçelim." Geri çekildiğimde ikisi de içeriye geçti.

Kapıyı kapattığımda herkes merakla onlara bakıyordu.

"Herkese selam, bugünlük buradayız." Behzat söze girmişti. Bakışları Henna'ya döndü. "Alisa, Poyraz'ın sevgilisi. Eskiden Poyraz anlatıyordu, oradan biliyorum." Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Demek beni anlatmıştı! "Bu Poyraz, bu Nida, bu Barlas, bu Azra, bu Kağan, bu da Engin." Herkesi tek tek tanıttı.

Henna ise hafifçe başını salladı.

"Hepsini ezberlemen zor, zaten çok tanımana gerek kalmayacak. Yarın gideriz, bir gün dişini sık olur mu? Korkmana gerek yok. Burada gördüğün adamların hepsi asker." Dedi.

Henna ise ona kötü kötü baktı.

Bakışları kızgındı.

İyi de, neye kızmıştı ki?

Behzat yavaşça onun beline dokunduğunda ters bir hareketle elini itti.

"Behzat, hayırdır kardeşim? Bu kız kim? Seni pek istemiyor gibi! Bir bok yemedin değil mi?" Diye sordu Poyraz.

Behzat başını hayır anlamında salladı.

"Sadece biraz kızgın. Bir sorun yok, siz merak etmeyin."

Henna ise Behzat'a döndü. Kızgın gözlerle ona bakıyordu. En sonunda ellerini oynatıp ona bir şeyler anlatmaya başladı.

Şaşkınca ona baktım...

Henna konuşamıyordu!

Behzat işaret dili biliyor olmalıydı. Bu şekilde iletişim kuruyorlardı.

Herkes sustuğunda, Nida konuştu.

"Burada kalmak istemediğini, evine gitmek istediğini söylüyor!" Dedi.

Henna ise şaşkınca Nida'ya baktı. Ona işaret diliyle bir şeyler anlatsa da ne anlattığını anlamadım.

"Evet, biliyorum. Uzun bir eğitim aldım. Eğitimin içinde işaret dili de vardı." Nida ona açıklama yaptığında Henna başını salladı.

Poyraz ise Behzat'a baktı.

"Bu kız kim Behzat? Onu burada zorla mı tutuyorsun?" Sesi sertti.

Onun bu çıkışına şaşırdım.

Henna ise mutlulukla başını salladı. Nida'ya dönüp yine bir şeyler anlattı.

"Ne diyor?" Diye fısıldadım merakla.

"Beni zorla getirdi, evime gitmek istiyorum. Beni buradan kurtarabilir misiniz diye soruyor."

Behzat ise gülümsedi. İlk defa gülümsedi. Yavaşça kızın beline sarıldı.

"Henna, seninle ne konuştuk? Buradaki herkes beni tanıyor! Benim masum birine zarar vermeyeceğimi biliyor! Haydi git kızlarla otur, kaynaş. Ben de yarına kadar kafa dağıtayım." Henna kaşlarını çattı. Anlamayarak ona baktığında Behzat tek kaşını kaldırdı. "Kafamı dağıtayım kısmına mı takıldın?" Diye sordu.

Henna göz devirdi. Behzat ise yavaşça onun belini okşadı.

"Yani bu gördüğün adamlarla konuşmak, muhabbet etmek anlamında. Biliyorsun kafam çok karışık," Ardından bizi gösterdi. "Onlarla yazarak konuşabilirsin. Utanmanı istemiyorum."

Henna'nın gözleri doldu. Üzgünce bakışları yeri bulduğunda Behzat derin bir nefes aldı.

"Henna için ayırdığınız oda neresi?" Diye sordu.

Ben yolu tarif ettiğimde Henna'nın elini tuttu. Birlikte yukarı kata çıktılar. Neyse ki ev çok büyüktü.

"Bu olanlar neyin nesiydi, ben bir bok anlamadım Alisa. Sana yardım edemiyorum çünkü beynim yandı. Bu kızla aralarında bir ilişki yok gibi." Diye mırıldandı Engin.

"Bence var!" Diye itiraz ettim.

Merdivenlere yöneldiğimde Poyraz'ın sesini duydum.

"Alisa, yeter! Bu kadar çocukluk yeter! İnsanları dinlemeye kalkma! Belli ki bir şey konuşacaklar." Bana kızıyordu!

"Ya bu adam kıza bir şey yaparsa? Kız ondan korkuyor! Ben sadece ne döndüğünü anlamaya çalışıyorum!" Dedim.

Poyraz yanıma geldi. Ellerimi tuttuğunda dudağımı büktüm.

"Behzat kimseye zarar vermez ki! Subaydı o, kaç yıllık arkadaşım. Bir Türk askeri olarak bu şerefsizliği yapacağına inanmam. Ha yaparsa, bu en adi şerefsizlik olur. Biz vatanın can güvenliği için savaşırken, o gidip masum bir cana kıyamaz."

İç çektim.

"Poyraz, elbette öyle ama onun ne düşündüğünü bilemezsin! Sadece dinleyeceğim. Ya kız korkuyor! Ya bize anlatamayacağı şeyler varsa?" Yalvarırcasına ona baktım. "Gel beraber gidelim. Bakalım kim haklı?"

Poyraz ofladı. Hafifçe başını salladı.

"Sırf o kızın güvenliği için geliyorum!" Diye homurdandı. "Aklıma kötü kötü şeyler soktun!"

Onun elini bırakırken gizlice merdivenleri çıktık. Ona hazırladığımız odaya gelince durduk. Neyse ki kapı aralıktı.

"Henna, yalvarırım yeter! Benim derdim seninle değil!" Behzat sesini yükseltmişti. "O abin olacak piç var ya, benim derdim onunla! Sana bir şey yapmayacağım!"

Henna elleriyle bir şeyler anlatırken titriyordu. Ağladığını anlarken içim sızladı. Kız çok güzeldi. Masum bir güzelliği vardı. Çok duruydu...

Behzat ise aniden kızın bileklerini tuttu. Henna'nın sözü yarıda kesildi. Kız şaşkınca ona bakıyordu.

Behzat, Henna'nın ellerini dudaklarına götürdü. Yaptığı harekete düşerken dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

"Artık kendini yorma... Biz bu konuları konuştuk."

Henna ise Behzat'ın bu sözlerine bozulmuş gibiydi.

Ondan birkaç adım uzaklaştı... Kızın perişan hâlini gördükçe yüreğime dikenler batıyordu. Çok büyük acılar yaşamış gibiydi... Ürkekti, kimsenin gözlerine bakamayacak kadar ürkekti.

Yeniden Behzat'a döndü, derin bir nefes verdi.

Ellerini yeniden oynattığında gözleri dolu doluydu.

Behzat ise kızın ne dediğini anladığında sertçe yutkunmuştu.

"*Konuşamamdan güç alıyorsun*..." Diye yavaşça tekrar etti. Ah, demek bunu söylemişti.

Demek ki Henna, Behzat hakkında böyle düşünüyordu. Onun konuşamamasından güç aldığını düşünüyordu...

Kalbimin en derinlerde bu küçük kız için bir sancı hissettim. Bu kızın masum yüzüne, duru güzelliğine baktıkça sancı her defasında daha da acıyarak kendini belli ediyordu.

Bir mıh gibi çakıldı yüreğime bu sözler...

Konuşamamdan güç alıyorsun demişti, konuşamamdan.... İşte tam bu noktada, lügatımdaki bütün sözcükler tükendi. O an zaman durdu. O an zaman; bu ürkek, bu küçük kız için durdu...

Behzat kızın yüzünü avuçladı. Hafif çekik, iri yeşil gözlerden düşen o yaşları sildi.

"Ben senden güç almıyorum Henna, ben senden güç alacak kadar alçak bir adam değilim!"

Henna ona bakmadığında Behzat aniden onu göğsüne çekti. Henna şaşkınca başını kaldırdı.

"Şurada biraz sık dişini, yoksa sana meraklı değilim!" Diye kızdı adam.

Henna ise göz devirdi. Behzat gülümserken kızı iyice kendine bastırdı.

"O yeşillerinle sinirli sinirli bakma bana! Ne yapayım? İyi anlaşalım dedikçe beni deli ettin! Sabahtan beri susmuyorsun!" Kızın yüzünü avuçladı. "Senin kalbini kırmak ister miyim ben hiç? Beni deli etme, ben de seni kırmayayım. Güzel güzel anlaşalım."

Henna adamın ellerini yüzünden itti. Ona işaret diliyle bir şeyler söyleyip kapıyı gösterdi. Behzat'ı kovuyordu.

Behzat ise hiç alınmamış gibiydi. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sen biraz uzan güzelim. Yol yorgunusun. Uyanınca yemek yersin artık."

Henna yatağa uzandı. Örtüyü kafasına kadar çektiğinde sessizce ağladığını anladım. Kız burada durmak istemiyordu.

Belki de tek dileği abisinin yanında, İzmir'de kalmaktı...

Behzat'ın bu kızın abisiyle derdi neydi, hiçbir şekilde anlamamıştım.

Behzat odadan çıkamadan kıza baktı. Ardından derin bir iç çekti. Yatağa oturduğunda örtüyü açtı. Henna göz devirdi.

Yavaşça kızın çenesini tuttu.

"Aşağıda Engin sana derin derin baktı... Saldırmamak için kendimi çok zor tuttum! Engin'in gözlerine bile bakmak yok, anlaştık mı?"

Şaşkınca Behzat'a baktım. Ben öyle bir şeyi fark etmemiştim bile! Nasıl böyle bir şeyi söyleyebiliyordu?

Henna hafifçe doğruldu. Ona işaret diliyle bir şeyler söyledi.

Behzat ise tehditkâr bir şekilde gülümsedi.

"Demek Engin kim bilmiyorsun..." Bu hoşuna gitmişti. "Buradaki tek bekâr o! Ona bakmak yok! Beni katil etmek istemezsin değil mi?"

Henna sorarcasına ona bakıyordu. Behzat en sonunda kendini toparlayıp ayağa kalktı.

"Yarın buradan gideceğiz. Sabah kahvaltı yaparsın. Olmadı bir yerde durup bir şeyler yeriz. Bir günlük idare et burada. Korkarsan yanıma gel."

Behzat ayağa kalktığında son kez kıza baktı. Yavaşça elini tutup dudaklarına götürdü.

"İyi geceler suskunum..."

Henna, Behzat'ın gidişini izledi.

Poyraz'la birlikte oradan hemen ayrıldığımızda hâlâ aklımda soru işaretleri vardı.

Hiçbir şeyin cevabını bulamamıştım...

Behzat çok karmaşık bir adamdı... Henna ise bir o kadar masum...

SINIR: 3.10K VOTE 600 YORUM

ÇOK ÖNEMLİ AÇIKLAMA

Henna ve Behzat kim? Onları neden yazdın yazarcağım, hikâyede hep mi olacaklar sorularınızı duyar gibiyim...

Henna ve Behzat, benim size açıklama yaptığım bölümde bahsettiğim, baş harfleri H ve B olan çift...

Henna ve Behzat Karadeniz Serisi'ne ait değil. Hikâye İzmir'de geçecek. Yani ayrı bir hikâye... Burada sadece bir bölümlük misafir oldular. Bir daha misafir olmayacaklar.

Henna ve Behzat'ı BÖRÜ'de sadece bir kez görecektiniz, o da bu bölüm oldu. Sadece size tanıtmak için yazdım.

Başroldeki kızımızın bir engeli olduğunu söylemiştim. Henna tüm karakterlerden farklı olarak konuşamayacak.

Henna ve Behzat'ın hikâyesi ayrı olacak. Seneye yazmayı düşünüyorum. Ya seneye, ya da sonbaharda ilk bölümünü yazacağım.

Ben çok seveceğinizi düşünüyorum zira bütün çiftlerden farkılar. Sır dolu hayatlar, konuşamayan bir kadın, sessiz bir aşk...

Şimdilik belki hikâye oluşturup tanıtım koyabilirim ama sadece o kadar olur. Baştan söylüyorum kuzular; hemen yazmam. Önce dinleneceğim. Seneye de yazmaya başlayabilirim. Bu bölümde sadece onları size tanıtmak istedim.

Seneye yazmaya başlayana kadar da ne yazık ki onları okuyamayacaksınız. Üzgünüm ama hemen hikâye yazamam. Gerçekten dinlenmem gerekiyor. Sadece aklımdaki çifti görün istedim. Ben şimdiden onları çok sevdim.

Ne kadar yazarsam yazayım açıklamamı okumayan insanlar olacaktır ve soru sormaya devam edeceklerdir... Sizden ricam görünce cevap verin ya da açıklamayı okumalarını söyleyin. ❣

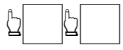
Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!😻

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

SUSKUNUM

Henna ve Behzat olarak son bölümde size tanıttığım yepyeni kurgumun tanıtım bölümünü yayınladım!

Profilime girerek çalışmalarımda SUSKUNUM'u bulup kütüphanenize ekleyebilirsiniz.

Tanıtım:

Sır dolu hayatlar, konuşamayan bir kadın, sessiz bir aşk...

"Tek bir kelime söylemeni, tek bir kelime söylemeni nasıl isterdim be kadın... Bir kere olsun bana adımla seslenmen için, o güzel ses tonunu duymak için nelerimi vermezdim..."

Behzat acıyla Henna'yı izliyordu...

"Bırak bu lafları Behzat! Senin tek derdin intikam, senin tek bildiğin çıkış yolu intikam!" Henna'nın dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı. "Bir intikam uğruna bana bile kıyarsın değil mi? Bir intikam uğruna beni bile harcarsın!"

Henna acı çekiyordu...

Hayatı boyunca çektiği acılar yetmemiş gibi, bir de ona âşık olmuştu...

Behzat, karşısındaki kadının işaret diliyle ona anlattıklarına kederle iç çekti. Başı üzgünce yeri buldu.

"Ağabeyinin elinden tek varlığını alacağım Henna... Sana kıyamam ama buna mecburum! Anla lan beni, mecburum işte!"

Behzat acıyla haykırıyordu...

Henna ise çoktan ağlamaya başlamıştı. Küçük küçük iç çekişlerle, hızla başını iki yana salladı.

"Sen benim konuşamamdan güç alıyorsun..." Elleri titrediğinde daha fazla konuşmak istemeyip ellerini indirdi.

Behzat, Henna'nın çenesini tuttu.

"Henna'm, benim bu hikâyede kıyamayacağım tek kadın sensin..." Ardından ağlayan kadının çenesini öptü. "Suskunum benim..." Acıyla fısıldıyordu.

Henna ise çekinerek adamın gözlerine baktı. Behzat keskin yüz hatlarına rağmen yumuşak bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

Henna'nın sakladığı büyük sır, Behzat'ın soğuk ve çaresiz intikamı... Her şey onlar için büyük bir imtihandı...

Bu kadar imkânsızlık içinde, bir çıkış yolu bulmak öyle güçtü ki... İki genç de çaresizdi. İkisi de acı çekiyordu.

Aşk onlara en acımasız yüzünü göstermişti...

Tanıtımımız, kapağımız, kurgumuz her şey öyle içime sindi ki!

Şimdiden hikâyemize destek olmayı, kütüphanenize eklemeyi ve tanıtım bölümüne oy vermeyi unutmayın!😻

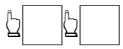
<u>ÖNEMLİ</u>: Hikâyeyi uzun bir zaman geçtikten sonra yazacağım. Bütün hikâyelerim final verdikten sonra, Serseri Patronum 2 çıktıktan sonra ve biraz da dinlendikten sonra başlayacağım. Yani daha zamanı var. Şimdilik sadece tanıtımı sizlerle!

Destekleriniz ve güzel yorumlarınız için teşekkür ederim!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Poyraz beni kucağına yatırdı. Kalkmak istediğimde buna izin vermedi.

"Dur be hatun, biraz seveyim ağzını yüzünü..." Diye mırıldandı.

Bir şey söylemediğimde yüzüme yaklaşıp öpücüklere boğdu. Ondan kurtulmaya çalıştığımda ise ellerimi tuttu.

"Nereye kadar böyle nazlanacaksın? Bizim çocuğumuz olacak Alisa... Ona ne diyeceksin? Biz küs kalamayız, anla artık şunu da!"

Ona bakıp göz devirdim.

Elimi sertçe göğsüne koyduğumda kısıkça inledi. Gözlerim dehşetle büyürken telaşla bağırdım.

"Poyraz çok özür dilerim! Canın acıdı mı?" Tişörtünü yukarıya kaldırdım. "Ay çok acıdı değil mi? Keşke vurmaya çalışmasaydım! Ne kadar aptalım ben!"

Dudaklarımı yarasına bastırdığımda Poyraz iç çekti.

"Acımadı güzelim, korkma... Hem sen böyle öpmeye devam edersen o yara hemen iyileşir." Yüzündeki çapkın gülüşe içim gitti...

Dudaklarımı yeniden yarasına bastırdığım anda kapı açıldı.

"Acil durum, koşun-" Engin'in sözü yarıda kesildi.

Bakışları Poyraz'ın üstünde duran beni bulunca dudakları şaşkınca aralandı.

Kahretsin, yanlış anlamıştı!

"Ben, ben Poyraz'ın yarasını öpüyordum!" Diye durumu kurtarmaya çalıştım. "Kötü şeyler yapmıyorduk yani! Vallahi acıyor diye öptüm!" Onun göğsünü gösterdim. "İstersen sen de öpebilirsin!"

Saçmaladığımın farkına varınca dudağımı ısırdım.

Poyraz sert bir kahkaha attığında yanaklarım iyice kızardı. Beni belimden tutup kendisine çekti.

"Iy, ne yapayım ben senin kıl yumağı sevgilini? Midemi bulandırma Alisa!" Diye homurdandı Engin.

Poyraz'ın bir şey demesine izin vermeden atıldım.

"Aslında o kadar kıllı değil! Sen nereden biliyorsun hem? Buraya beni sinir etmeye mi geldin?!" Diye kızdım.

Ne saçmaladığımı bile bilmiyordum...

Engin derin bir nefes aldı.

"Poyraz, acil durum kardeşim. Alisa'ndan ayrıl ve aşağıya gel! Hem de hemen!" Durdu. "Hatta Alisa'yı da al gel!" Diye ekledi.

Telaşlı hâline kaşlarımı çattım.

Yine neler oluyordu?

Birazdan canlı yayın açacağım! Katılmak, sohbet etmek isteyen herkes gelebilir. (Instagram: rumeysagulhanhikayeleri) Profili açacağım.

Sınırı bir aydır aşamadığınız için ise gerçekten üzgünüm.

Bildiğiniz üzere Serseri'yi düzenliyorum. Hiç vaktim olmamasına rağmen sizler için iki gün içinde yeni bölümü tamamlayıp atacağım. Bu süre zarfında sizlere de küçük bir kesit bırakıyorum.

Sınırı geçemeseniz de gerçekten emeğe saygısı olan insanları üzmek istemiyorum.

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!😻

18 "Yara"

ALİSA

"Biz gidelim artık."

Behzat herkesle tokalaştıktan sonra Henna'nın elini tuttu.

Daha kahvaltı bile yapmadan gidiyorlardı. Anladığım kadarıyla Henna burada durmak istemiyordu. Bizden de çok çekinmişti. Behzat da onu zorlamak istememişti.

Henna'nın çok çekingen olması bence çok da iyi bir durum değildi. Belli ki yakınlaşmaya korkuyordu. Behzat'a ise güveniyordu. Her ne kadar Behzat beni zorla yanında tutuyor dese de ona güvendiği gözlerinden belliydi. Onları konuşurken görmüştüm.

"*Ne oldu, neden hava aydınlanmadan uyandın?" Behzat'ın kaşları çatıktı.*

Henna dudağını büktü. Çok uyumadığı anlaşılıyordu. Yavaşça Behzat'a yaklaştı ve ellerini oynattı.

Behzat ise alayla gülümsemiş, ardından başını iki yana sallamıştı.

"Sana burada bir şey yapmazlar demedim mi güzelim? Korktuysan yanıma gel de dedim." Behzat, Henna'nın çenesini tuttu. "Koynumda uyuturdum seni... Ayrı oda diye diye başımın etini yedin! Bak, daha hava aydınlanmadan uyanmışsın!"

Henna hafifçe onun göğsüne vurdu. Kaşlarını çatmış kızgınca Behzat'a bakıyordu. Muhtemelen koynumda yatırırdım demesine kızıyordu.

Behzat küçük bir kahkaha attı.

Aniden onu belinden kavrayıp kendine çekti. Henna onunla burun buruna geldiğinde şaşkınca dudakları aralandı.

"Bir daha seni dinlemeyeceğim Henna! Zorla yatıracağım yanıma..." Behzat çapkın bir sırıtışla Henna'ya bakıyordu. "Ne oldu? Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Henna çocuksu bir edayla onun eline vurdu. Behzat ise hâlâ alayla gülmeye devam ediyordu. En sonunda sinirlenen Henna onu itti.

Yine ellerini oynatıp derdini anlattı.

"Sen benden kaçamazsın Henna! Anla güzelim, anla da diretme artık. İzmir'e dönmeyeceğiz!" Henna'nın gözleri doldu. "Ağabeyin olacak o şerefsiz de umrumda bile değil! Onu sorup durma bana! Ne çok kafamı şişirdin kızım!" Behzat sesini yükseltmişti.

Henna'nın ondan korktuğunu anladım. Başı yeri bulmuş, üzüntüyle yeri izlemişti. Behzat ise bu görüntüye dayanamayıp derin bir iç çekmişti.

"Eğer senin yerinde başkası olsaydı gözünün yaşına bile bakmazdım Henna..." Behzat'ın sesi öyle soğuktu ki, ben bile ürkmüştüm. "Ben seni öldürmedim, öldüremedim... Benim bu hikâyede kıyamayacağım tek kadın sensin Henna'm..."

Behzat, Henna'nın yüzünü avuçladı. Yanaklarını okşadı, gözyaşlarını sildi. Henna hıçkırdığında yanağında dolanan parmaklar bu sefer kızın dudaklarını buldu. Narince, yavaş hareketlerle Henna'nın dudağını okşadı. Gözlerini kızın gözlerinden çekmiyordu.

Henna üzgünce başını adamın göğsüne yasladı. Şaşkınca ona bakarken neden ona sarıldığını anlayamamıştım. Henna tüm korkusuna rağmen Behzat'a sıkıca sarılmıştı.

Behzat dudaklarını Henna'nın saçına bastırıp uzun bir öpücük kondurdu. Henna hafifçe başını kaldırdığında Behzat dudaklarını onun yanağına bastırdı.

Henna ellerini oynattığında Behzat'ın sert yüzünde bir mutluluk pırıltısı yakaladım. Her ne dediyse adamı çok mutlu etmiş gibi görünüyordu.

"Tamam bebeğim..." Yeniden Henna'nın saçını öptü. "Bir daha hiç ayırmam seni yanımdan. Bir daha korkmana izin vermem."

Henna ise yavaşça ondan uzaklaştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kızın bu utangaçlığı, çekimserliği ve ürkekliği gerçekten de normal gibi gelmemişti bana...

Onların konuşmalarını Poyraz'a anlatmaya geldiğimde telefonla konuştuğunu gördüm. Sabırsızca ona bakarken aniden arkasına döndü. Geldiğimi hissetmiş olmalıydı.

Telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Günaydın aşkım." Gülümsedi. "Bizim şirketle ilgili bilgi alıyordum. İstediğim raporlarla alakalı. İstersen sen kahvaltıya in, ben de birazdan geliyorum." Daha fazla dayanamayıp onun önüne geçtim. Poyraz'ın gülümsemesi genişledi. "Can, yengen konuşturmuyor oğlum. Sen beni bir saat sonra ara." Telefonunu kapattı.

İri eller belime yerleşti. Arsız dudakları boynumu buldu. En sevdiği noktaya tutkulu bir öpücük bıraktı.

"Ne oldu hatun? Ne bu gizemli tavırlar?"

Derin bir nefes aldım.

"Henna o iri yarı adamdan korkuyor! Hem korkuyor, hem güveniyor! Çok tuhaf değil mi? Korktuğu hâlde ona sarıldı! Hem ondan çekiniyor, hem de onsuz korkuyor! O kadar karmaşık ki çözemiyorum!"

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

"Bu muydu derdin? Senin canın dedikodu istiyordu, sana da fırsat çıktı! Ah güzelim ah, bırak şu işleri da! Hiç sevmem dedikodu!" Dediğinde dudağımı büktüm. Üzgünce başımı sallarken Poyraz ofladı. "Tamam ulan tamam!

Demek ki âşık olmuşlar! Bizim gibi sevmişler! Bunda tuhaf olan ne anlayamadım."

Poyraz gerçekten aptaldı! Bazen inanılmaz sinir bozucu oluyordu.

"Tuhaf olan ne biliyor musun?" Ona yaklaştım. "Henna herkesten korkuyor, Behzat'tan bile! Ondan bile çekiniyor! Düşün Poyraz, kız konuşamıyor! Kim bilir neler yaşadı, ne yaşadı da hayat onu böyle korkuttu..." İç çektim. "Her şeye rağmen, Behzat'a güvenebiliyor. Ağabeyiyle aralarında bir sorun olduğunu sen de duydun! Çok büyük bir ihtimal kızı kaçırdı! Henna kaçırılmasına rağmen o adama sarılıyor! Anlıyor musun beni Poyraz? Tuhaf olan, aklımı kurcalayan bu! Behzat da Henna'yı görünce mutlu oluyor. Öpüyor, sarılıyor, kokluyor... Yüzündeki ifadeyi görmeliydin! Adam buzdolabı gibi, o kadar soğuk ki! Buna rağmen o suskun kızın yanında yüzü gülüyor..."

Poyraz yavaşça belimi okşadı.

"Bence ikisi de yeni yeni âşık olmaya başladı. Ben seni görür görmez vurulmuştum ama herkes görür görmez âşık olmuyor demek ki." Dedi.

Belki de gerçekten öyleydi... Belki de onlar için aşk sonradan gelmişti... Konuyu tamamen açığa kavuşturamasam da az da olsa tahmin yürütmek bana iyi gelmişti. Şimdi bunları Engin'le paylaşacaktım.

Poyraz kollarından ayrılmama müsade etmedi. "Hâlâ küs müyüz?" Diye sordu. Bir şey söylemediğimde eğildi ve karnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Babasının aslanı... Annenle konuş da beni affetsin artık." Başını kaldırıp sevimli bir ifadeyle bana baktı.

Onun bu tatlı olma çabalarına göz devirdim ve ondan uzaklaştım.

"Acıktık biz! Ayrıca Engin'le konuşacağım. Beni bir tek o anlar!" Dedim.

Poyraz bana arkamdan sarıldı. Yine en sevdiği noktayı öptü.

"Yorumladım ya işte kızım! Engin'le falan konuşma! Benim söylediğimden farklı ne söyleyebilir ki?!" Diye homurdandı.

Şaşkınca ona dönerken kendimi tutamayıp güldüm.

"Engin'i mi kıskandın?"

Alaycı tavrımla birlikte kaşlarını çattı.

"Ne bu benden kaçma çabaların? Derdini de bana anlatmak istemiyorsun!" Kolumu tuttu. "Beni sevmekten vazgeçmiş olamazsın! Karnında çocuğumuz var! Sırf sana yalan söyledim diye benden vazgeçmiş olamazsın!" Yutkundu. "Geçmedin değil mi?" O korkusuz gözler, bu sefer korkuyla bana bakıyordu. "Bizden vazgeçmedin değil mi?"

Gözlerim doldu...

Ondan vazgeçmem mümkün müydü? Ne saçmalıyordu bu adam? Benim kalbimde bir tek o vardı. İnsan ruhundan vazgeçebilir miydi? İnsan kalpsiz yaşayabilir miydi? Nasıl ondan vazgeçtiğimi düşünürdü?

"Ben seni öldü bildiğim hâlde vazgeçmemiş bir kadınım. Sen şimdi sapasağlam karşımdayken mi vazgeçeceğim?" Ona yaklaştım. "Ben seni o toprağa gömdüm ama kalbime gömemedim Poyraz... Sen benim için hep yaşıyor gibiydin. Her mezarına geldiğimde, saatlerce ağladığımda bile hep seni hissettim ben... Ben o zaman bile senden vazgeçmedim! Mezarının başında ağlarken bile bir başkasına kaymadı yüreğim! Şimdi sen söyle, nasıl vazgeçerim senden? Nasıl kıyarım bize?" Diye fısıldadım.

Poyraz benim gözyaşlarımı sildi. Beni göğsüne bastırıp saçlarımı öptü.

"Ağlama, ölürüm gzamşine... Daha fazla seni üzmeme izin verme yalvarırım! Yemin ederim kahroluyorum ben! Vicdanım rahat değil! Kaç tane hayat yıktım!" Onun da gözleri doldu. "Annemin hayatını mahvettim... Babamın hayatını, Loya'nın hayatını, herkesin hayatını mahvettim!"

"Sadece onlar mı?" Diye fısıldadım acıyla. "Ataman... Hayatını en çok mahvettiğin kişi o! Onu nasıl bir vicdan azabıyla bıraktın bilmiyor musun?" Dedim.

Kendimi tutamamıştım...

Poyraz acıyla gözlerini kapattı.

"Biliyorum Alisa... En çok onu yaktım... Adını ben koydum diye gidip değiştirdi! Öyle bir canım yanıyor ki... Hesaplaşmaya korkuyorum! Hayatımda hiçbir şeyden çekinmedim ama onların karşısına çıkmaya o kadar utanıyorum ki! Ne bok yiyeceğim bilmiyorum... Sen de bana sırtını çeviriyorsun!"

Sesi suçlar gibi çıktığında burukça tebessüm ettim.

"Ben sana sırtımı dönmeye kıyamam ki Poyraz..." Uzanıp onun yanağını öptüm. "Sen üzülme bir tanem... Her şey yoluna girecek. Herkes seni affedecek." Onun yüzünü avuçladım. "Ben senin yanındayım... Arada kızsam da senden vazgeçemem. Hâlâ biraz kırgınım sana... Hâlâ canımın acısı geçmedi. Hâlâ yaram kanıyor..." Sevdiğim adamın yüzünü izledim. "Canım yansa da senden vazgeçmem Poyraz... Sen bu yaraları onaracaksın. Açtığın her yarayı kapatacaksın." Yanağını okşadım. "Sen bizi hak edeceksin." Poyraz tek kaşını kaldırdığında gülümsedim. "Seni ve beni, bizi yani..." Poyraz derin bir iç çekti.

Beni duvara yasladığında alnını alnıma yasladı.

"Onaracağım aşkım, sana yemin ederim ki!" Belime sarıldı. "Başımıza açtığım belaların hiçbiri benim yüzümden değildi." Sesi üzgündü. "Kaçırıldım, hafızamı kaybettim... Ben seni kaybettim Alisa... Evlenme teklifi edecektim. Belasını siktiğimin şerefsizleri yüzünden aşkımız yarım kaldı!" Poyraz öfkeyle gürlemişti.

Hüzünle gülümsedim.

"Aşkımız on yılcık kadar yarım kaldı." Ardından ona sokuldum. "O kadın olmasaydı şu anda bu hâlde olmayacaktık." Poyraz tam ağzını açacaktı ki onu susturdum. "Ben seni dinledim Poyraz... Suçsuz olduğunu biliyorum, sana inanıyorum da... Sadece vefa borcun için yapmak zorunda kaldın, bunu da biliyorum. Tek amacının yetim bir çocuğu mutlu etmek olduğunu da biliyorum..." Onun yanağını okşadım. "Sana kızmıyorum, sadece sindiremiyorum. Bana birazcık zaman ver olur mu? Çok şey yaşadık Poyraz... Seni içimde tamamen affedebilmem için bana zaman ver." Dedim.

Poyraz yanağındaki elimi tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarımı tek tek öptü.

Elimi kalbine bastırdı. "Sen buradan hiç gitmedin güzelim... Gitmene müsade etmedim. Bu saatten sonra da etmeyeceğim!" Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sen benimsin kadınım, benim... Bana aitsin, kalbin, ruhun, bedenin... Her şeyinle bana aitsin."

Dudaklarıma küçük küçük öpücükler kondurmasına izin verdim. Poyraz gözlerini kapattığında ben de kapattım. Kalbim çok hızlı atıyordu, sanki o beni ilk kez öpüyordu... Her öptüğünde böyle oluyordu.

"Sen de bana aitsin Poyraz, bunu sakın unutma olur mu?"

Dudaklarını yeniden dudaklarımda hissettim. Cevabını beni öperek vermişti. Öpüşüne yavaşça karşılık verdiğimde aniden hızlandı. Dudaklarımı parçalarcasına öpüyordu.

En sonunda nefes nefese ayrıldık.

"Mskvanoba..." Yanağımı okşadı. "Si malimber..." Diye fısıldadı.

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Güzellik, seni seviyorum diyordu...

"Poyraz Atabey... Hayatımın en kıymetli parçası..." Ona sokuldum. "Si malimber." Dedim.

Poyraz sırıttı. Uzun zamandır bunu duymak istediği belliydi. Bana böyle neşeyle bakması beni mutlu etmişti.

Onu affetmeli miydim?

Tamamen affetsem ne kaybederdim ki? O benim çocuğumun babasıydı... On bir yıldır sevdiğim, on yıldır kokusuna hasret kaldığım, uğruna yıllarca kor ateşlerde yandığım adamdı o...

Biz bir şansı hak etmiyor muyduk?

Beni aldatmamıştı ki... O hep beni sevmişti. Şehit olan arkadaşının son isteğini yerine getirmek için onun sevdiği kadınla evlenmişti. Bunu kabul etmesinin nedeni kadının ailesinin çok katı olmasıydı. Hem kadın da hamile olunca arkadaşının çocuğunu korumak için mecburen kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ona elini bile sürmemişti. Eğer sürseydi ben hissetmez miydim? Hem bunu o kadından da duymuştum! Onun tek derdi bizi ayırmaktı... O yüzden bunca planı yapmış, bizi yaralamayı başarmıştı.

Her şeyin farkındaydım...

Her şeyin!

Poyraz gözlerime öyle acıklı bakıyordu ki, beni çok istediğini biliyordum. Beni geri kazanmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Dudaklarımdan dökülecek olan tek bir söz bile onu mutlu ediyordu.

Onun elini tuttuğumda aniden beni kendisine yapıştırdı. Gerçekten de yapıştırdı! Belimden öyle bir hızla kavrayıp kendisine çekti ki ne olduğunu şaşırdım.

"Barıştık mı efulim?" Diye sordu.

Heyecanla bana bakıyordu. Dayanamayıp kıkırdadım.

"Bilmem, barıştık mı?" Sesim alaycıydı. "Hm, düşüneyim..." Gözlerimi kıstım. "Henüz barışmadık. Biraz daha peşimden koş Poyraz..."

Ardından hızla geri çekildim. Poyraz'ın sinirle homurdandığını duyarken hemen odadan çıktım.

Elimi kalbime götürürken keyifle gülümsedim.

"Manyak bu adam, öldürecek beni!" Kalbim çok hızlı atıyordu.

Mutlulukla aşağıya indiğimde kahvaltının hazır olduğunu gördüm.

"Günaydın Azra!" Azra gülümsedi. "Günaydın Nida!" Ardından sevinçle bağırdım. "Günaydın ev ahalisi!"

Engin kaşlarını çatmıştı.

"Ne olmuş buna? Bu neyin mutluluğu?" Masaya oturdu. "Tabii, benim de hayatımda bir kadın olsa ben de mutlu olurdum! Nerede istediğim gibi bir hatun? Yok! Nerede geri zekâlı varsa çekiyorum! Bulamadım şöyle taş gibi, iyi huylu, dedikodu yapmayı seven, cana yakın bir kız..." Engin'in dert yakınmasıyla birlikte güldüm.

"Bu bahsettiğin özelliklerin hepsi bende var!" Sırıttım. "Beni de Poyraz kaptı kuşum. O bahsettiğinden elimizde kalmadı maalesef." Dedim.

Engin kahkaha attı.

Yanaklarımı sıktığında acıyla inledim. Eline vurduğumda ellerini çekti. Yanağım sızlıyordu! Az daha yanağımı morartacaktı!

"İstediğim kız sen değilsin ki Alisa... Hayalimdeki kızın boyu senden hâyli uzun! Malum, Poyraz'ın yanında küçücük kalıyorsun! Ben benim yanıma yakışan at gibi bir hatun istiyorum!" Dedi Engin.

Yüzüm düştüğünde herkes güldü. Onu hissettim... Hızla arkama döndüğümde Poyraz'ın dibimde olduğunu fark ettim.

"Sen Alisa kadar güzel bir hatun bulabileceğine inanıyor musun Engin?" Alayla ona bakıyordu. "Malum, ben onu ilk gördüğümde bile tereddüte kapılmıştım. Bu kız biraz fazla güzel, bir o kadar da tatlı, acaba ona derdimi anlatsam ne tepki verir? Aklımda sadece bu sorular vardı. Düşün yani Engin!" Bana sarıldı. "Şöyle güzel baktıktan sonra boya gerek mi kalır?" Dedi.

Poyraz gerçekten de hayranlıkla bana bakıyordu.

Yanaklarımın yandığını hissederken utançla başımı onun boynuna gömdüm.

Kulağına yaklaştım. "İnsanların içinde beni övmesene! Utanıyorum, kızarıyorum! Dalga geçecekler şimdi!" Güldü.

Çenemi tuttu.

"Sevdiğinden dalga geçiyorlar. Hem merak etme, ben yanında olduğum müddetçe kimse seninle dalga geçemez!"

Azra kıkırdadı.

"Börü aşka gelmiş... Göz yaşartıcı! Bu anı yıllarca hep birlikte bekledik... Hele şükür kavuştun Alisa'na..."

"Keşke bende kavuşsam Azra'ma..."

Kağan Azra'ya adeta yiyecek gibi bakıyordu. Azra ona baktığında gülümsedi. Yavaşça onun yüzüne yaklaştı.

"Sen Azra'nı ancak rüyanda görürsün Kağan'cığım... Malum, ayrılalı bir yıl oluyor. Bir yıl boyunca bana her gün eziyet ettiğini hesap edersek..." Kağan ofladı.

"Eziyet falan etmedim! Sen benden gerçeği sakladığın için kızdım! Ben seni affetim, sen de beni affet işte!" Diye homurdandı.

Azra ona sırtını döndüğünde Kağan sinirle sandalyeye vurdu.

"Delirtecek beni bir gün! Bu gece seni zorla yanıma alacağım! Kaç kaçabilirsen... Asla izin vermem benden kaçmana!" Sesini yükseltmişti.

Azra dudağını büktü.

"Rüyanda görürsün Kağan..."

"Rüyamda mı görüyorum yoksa yanımda mı, göreceğiz Azra Hanım!"

İkisi birbiriyle atışmayı bitirdiğinde masaya oturduk. Gözüm Barlas'a ve Nida'ya kaydı. Nida sessizce yemeğini yiyordu. Barlas da arada yemeğini yiyor, arada başını kaldırıp Nida'ya bakıyordu.

"Nida?" Engin'in seslenmesiyle birlikte ona baktı. "Fıstık gibi olmuşsun bugün." Nida ona öpücük attı.

"Teşekkür ederim Engin... Sen de çok şık görünüyorsun." Dedi.

Barlas'ın yüzü anında düştü.

Öfkeyle elini sıktığını gördüğümde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Adam gerçekten de Nida'ya âşık olmuştu!

"Birazdan diğer gözün şişince de çok şık görünürsün eminim ki!" Diye kızdı. "Yok fıstık gibisin, yok çok güzelsin!" Nida'ya baktı. "Neyi varmış? Her zamanki Nida! Neyi abartıyorsun oğlum sen?"

Engin göz devirdi.

"Sizin bu adamlar da hiç çekilmiyor!" Dedi. "Ben size bir yenge bulacağım, efsane bir şey olacak! Çok kıskanç bir tip de istemiyorum! Onu yapma Engin, bunu yapma Engin..." Yüzünü buruşturdu. "Çekemem ben öyle şeyler! Beni birazcık sevse, şöyle ucundan ilgi gösterse yeter."

Engin gözüme o kadar tatlı geliyordu ki her an onu ısırabilirdim!

"Sen ilgilerim en büyüğünü hak ediyorsun Engin... İnşallah hayal ettiğinin bile ötesinde bir kadın bulursun." Dedim.

Engin iç çekti.

"Amin Alisa'cığım ama bu kaderle zor be!"

Engin'in bir aşk yarası olduğu belliydi.

Yanıma oturan Poyraz'a baktım. Elimi hafifçe dizine yerleştirdim. Ona sokulup sevimli bir edayla gülümsedim.

"Engin'in küçük bir aşk yarası olabilir mi?" Poyraz omuz silktiğinde ofladım. "Merak ettim! Ne olur söylesen!" Poyraz bana baktı.

Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Sonra konuşalım." Ardından saçıma bir öpücük kondurup geri çekildi.

İçimdeki meraka yenik düşmekten korkuyordum. İştahla kahvaltımı yaparken aklım Engin'deydi.

Engin ise hiçbir sorun yokmuş gibi tabağındakileri yemeye devam ediyordu.

Herkes kahvaltısını bitirince Engin odasına çekilmişti. Hafifçe aralanmış kapıdan baktığımda kitap okuduğunu gördüm. Daha önce Poyraz'da da gördüğüm, en az bin sayfalık bir kitaptı bu. Türk tarihiyle ilgili olduğunu biliyordum. Demek Engin de mesleği gereği böyle kitaplar okumayı seviyordu.

Hafifçe kapısını tıklattığımda başını kaldırdı. Beni görünce gülümseyip elindeki kitabı geri bıraktı.

Kollarını açtığında gülerek kollarının arasına girdim.

"Hayırdır güzelim, gözünü bana mı diktin? Ne o kapıdan beni izlemeler falan!" Ona sarılmamın ardından geri çekildim.

Dudağımı ısırdım.

"Engin şu senin kızı anlatsana!" Kaşlarını kaldırdı, sorarcasına bana bakıyordu. "Senin kız işte! Poyraz'a sordum ama anlatmadı. Ben de en doğrusu sana geleyim dedim."

Engin bu sefer kaşlarını çattı.

"Benim kız..." Durdu ve düşündü. "Alisa, benim bir ilişkim yok ki güzelim. Bunu bilmiyor musun? Müzmin bekârım ben!"

Kıkırdadım.

"İlişkin olmadığını biliyorum. Geçmişte yaşanmış bir ilişkiden bahsediyorum... Yani unutamadığın o kızı anlat demek istedim!"

Engin'in yüzü anında düştü. Gözlerinde gördüğüm kederle birlikte sorduğuma pişman oldum.

Ben bu bakışları biliyordum...

Acaba o kız ölmüş olabilir miydi?

"Unutamadığım kız demek..." Burukça gülümsedi. "Öyle bir kız yok Alisa'cığım. Maalesef sana yardımcı olamayacağım. Ben çok çapkın bir adamım. Öyle Poyraz gibi âşık olamam!"

Şakaya vursa da belli ki bir yarası vardı. Onun elini tuttum.

"Anlatmak istemeyeceğin kadar yaralamış seni bu kadın..." Diye mırıldandım. "Aldatıldın mı?" Sorumla birlikte iç çekti.

Hafifçe başını salladı.

"Aldatıldım..." Doğru tahmin etmiştim! "Bu kaderi ben de yaşadım maalesef. O zamanlar o küçüktü ama! O on sekiz yaşlarındaydı... Ben de yirmi sekiz." İç çekti. "O gün bu gündür benden küçük kadınlar ilgimi çekmez. Kendimden büyüklerle takıldım hep. Asla küçük birine bakmadım! Büyüyememiş insanlarla bir ilişki kurmak çok zor oluyor... Sanki çocuk büyütüyorum! Her nazını çek, her istediğini yap, yaşı küçük diye anlayış göster!" Yüzünü buruşturdu. "Daha olgun kadınlar tercihim." Dedi.

Engin otuz iki yaşındaydı.

Yani tam dört yıl öncesinden bahsediyordu...

Ona yaklaştım.

"Çok soru sorup seni bunaltıyorsam özür dilerim... Bu evde kendime en yakın gördüğüm kişi sensin. Hem bir abi olarak, hem bir arkadaş olarak!" Dedim.

Engin güldü.

"Sor Alisa ama istemediğimi cevaplamam!"

Eğer onu konuşturamazsam bir daha konuşturmam zor gibi gözüküyordu.

"Nasıl aldatıldın? Yani artık sende huy olmuş bu küçük kadın meselesi... O sana bunu yaptı diye kendinden küçük herkesten uzak durmuşsun. Neden? Bu kadın sana ne yaptı ki seni kendinden küçük kadınlardan soğuttu?"

Engin omuz silkti.

"Evlendi."

Gözlerim dehşetle büyüdü.

"Kiminle?!"

Bağırmama engel olamamıştım.

"Zengin bir adamın oğluyla... Ondan dört yaş büyüktü. Yani tam da yaşıtını bulup evlendi!" Engin öfkeyle gözlerini kapattı.

O anları hatırlamak bile istemiyordu...

"S-Seninle birlikteyken mi?" Diye sordum üzgünce.

"Evet, benimle birlikteyken... Ayrılmadı bile! Aptal kadın!" Dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum...

Engin gibi bir adamı nasıl bırakabilmişti? Aklım almıyordu! O evlendiği adam Engin kadar tatlı mıydı? Engin özel askerdi! Onun gibi güçlü müydü?

"Bildiğim kadarıyla çocukları da var." Yeniden omuz silkti. "Kader böyleymiş Alisa'cığım... Allah kurtarmış. Kötü düşünmüyorum, üzülmüyorum da. İnsan bir yerden sonra alışıyor. İlk başta acı çekiyorsun, hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor ama geçiyor... Bir bakıyorsun, unutmuşsun. Artık kalbin acımıyor. Her şey bitmiş..." İç çekti. "Kolay olmadı elbette, çok zordu ama bitti... Ondan sonra çok kadın girdi hayatıma."

Bir aşkın nasıl yıkıldığını dinlemek beni çok üzmüştü... İnsan kendi elleriyle büyük bir aşkı nasıl yıkabilirdi, aklım almıyordu.

Belki de o kadın gerçekten hiç sevmemişti. Sevse bu kadar kötülük yapabilir miydi? Ailesi zorlamış olsa bile bunu söylemesi gerekirdi.

Evlenirken bir suçu yoksa bile artık çocuğu vardı... Artık bu aşka geri dönmek imkânsızdı. Artık yollar kesin bir şekilde ayrılmıştı. Geri dönüş de yoktu.

"Hayatına giren kadınlarla uzun bir ilişkin olmamış gibi.." Diye mırıldandım.

Başıyla beni onayladı.

"İlk başlarda güvenim kalmadığından uzun sürmüyordu, evet. Sonradan normale döndü. Yine de hiçbiriyle ileriye gitmedim." Bana göz kırptı. "Biraz evlenmeyi düşünmeye başladım. Baba olmak için! Bu fikir güzel gelmeye başladı."

Kocaman gülümsedim.

"Sana güzel bir kız bulacağız! Kendi gibi huyu da güzel olacak!" Düşündüm... "Benim de kimsem kalmadı ki! Hiç kız arkadaşım yok!" Dedim üzüntüyle.

Engin kahkaha attı ve beni göğsüne bastırdı.

"Kızım ne çene yaptın be!" Nefes alamadığımda göğsüne vurdum. "Ben kendim bulurum. Sevmem öyle tanıştırma şeylerini! Ben görüp beğenip âşık olacağım!"

Sonunda ondan kurtulmayı başarmıştım.

"Ona ilk gördüğünde mi âşık olmuştun?" Diye sordum.

"Kızım ne soru sordun be! O benim hayatımda olabilecek biri bile değil! Daha fazla onun hakkında konuşmak istemiyorum." Diye homurdandı. "Hem Poyraz'a pansuman yaptın mı sen? Burada benimle çene çalıyorsun!"

Kaşlarımı çattım. Poyraz'a neden pansuman yapacaktım ki?

Sorarcasına ona baktığımda sinirle bir küfür savurdu.

Poyraz'a bir şey mi olmuştu?!

"Ne oldu?! Ne saklıyorsun benden?" Onun yakasını tuttum. "Söyle Engin, Poyraz'a ne oldu?!" Diye bağırdım.

Arkamdan bana sarılan kollarla birlikte korkuyla yerimden sıçradım.

Poyraz beni kucağına aldığı gibi hiçbir şey demeden Engin'in odasından çıkardı. Odamıza geldiğimizde sertçe kapıyı kapattı.

"Senin Engin'in odasında ne işin var lan?!" Diye bağırdı.

Şaşkın şaşkın ona bakarken şaka yaptığını düşünmek istedim.

Hayır, şaka yapmıyordu!

"Engin benim arkadaşım! Abim gibi görüyorum, sohbet etmeye gittim. O da beni kardeşi gibi görüyor! Sen kafayı mı yedin? Onu mu kıskanıyorsun?" Dedim inanamayarak.

Poyraz aniden beni yatağa yatırıp üstüme çıktı.

"Onu kıskanma Poyraz, bunu kıskanma Poyraz!" Ağırlığını üstüme verdi. "Kıskanıyorum Alisa! Benden kaçıp elin herifleriyle sohbet etmeye gitmeni kıskanıyorum!"

Öyle bir gürledi ki, korkuyla yutkundum. Ellerimi onun yüzüne çıkardım.

"Elin herifi değil o! Senin can kardeşin! Yapma böyle Poyraz... Bu çok saçma bir kıskançlık! Yalvarırım saçmalama... O bana önceden sevdiği kadını anlattı. Dertleştik yani!" Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Sen bana kızgınsın... Seni henüz affetmediğim için ne yaparsam yapayım gözüne batıyor. Şimdi gidip Azra'yla da konuşsam onu da kıskanırsın. Sadece seninle ilgileneyim istiyorsun..." Burukça gülümsedim. "Koca bebek! Hayatım seninle ilgilenmekle geçti... Daha neyin ilgisini bekliyorsun benden?" Sesimdeki hafif alay bile onu yumuşatmış gibi değildi.

Poyraz kaşlarını daha çok çattı.

"Sadece benimle ilgileneceksin! Ben senin çocuğunun babasıyım! Yanında kimseyi görmek istemiyorum! İster saçma de, ister kıskançsın de! Ulan banyoda sandığım karım banyoda yok! Nasıl sinirlendim bilemezsin!"

Göz devirdim.

Bu adam beni gerçekten yoruyordu!

Onu sakinleştirmek için yavaşça saçını okşadım. Kafasını yumuşakça tutup göğsüme bastırdım.

"Ulan ne yapıyorsun? Resmen memelerine gömüldüm!" Dedi şaşkınca.

Kıkırdadım ve onun saçlarını okşamaya devam ettim.

"Çok mu büyümüşler?" Alaycı sesimle birlikte açlıkla göğüslerimi izliyordu.

En sonunda tişörtten görmeye dayanamayıp üstümü yırttı.

Dehşet içinde ona bakıyordum, tişörtümü yırtmıştı!

Poyraz'ın elleri anında sütyenimden taşan göğüslerimi buldu. Titrek bir nefes verirken göğüslerimle oynamasına izin verdim.

Poyraz sakinleşmiş gibiydi. Uslu bir çocuk gibi göğüslerime sokuldu. Onu nasıl susturacağımı çok iyi biliyordum. Poyraz sütyenimi yırtacağı sırada eline vurdum.

"Bir şartla çıkarmana izin veririm." Ofladı. "Neren acıyor?" Anlamayarak bana baktı. "Ne oldu? Nerene pansuman yapacağız? Bir şey söyle Allah aşkına!" Telaşla sesimi yükselttim.

Poyraz üstümden kalktı.

"Hayırdır güzelim? Ne oluyor? Nereden çıktı bu?" Durdu. "Engin şerefsizi söyledi değil mi? Aptal!" Poyraz yataktan kalktığıda dolaptan bir tişörtü

alıp yanıma fırlattı.

Onun gitmesini engelledim. Odadan çıkarsa ben de çıkacaktım. O yüzden alelacele tişörtü üstüme geçirdim.

"Bana ne olduğunu söyleyeceksin! Anlat Poyraz!" Yutkunamadım. "V-Vurulmadın değil mi? O gittiğin savaşta vurulmadın!"

Ağlamaya başlamıştım bile...

Göğsüm korkuyla inip kalkıyordu. Poyraz vurulmamıştı değil mi? Hem bunu benden saklayamazdı ki... Ben onun yakında karısı olacaktım. Benden bunu nasıl saklayabilirdi?

Poyraz en sonunda beni göğsüne bastırdı.

"Korkmana gerek yok... Yaram iyileşti zaten bebeğim. Operasyonda vuruldum ama atlattım. Sen korkarsın diye sana söylemek istemedim. Kimseye de söylettirmedim."

Ellerimi onun tişörtüne çıkardım.

"Göğsünden vuruldun değil mi?" Sesim titriyordu...

Poyraz saçımı öpüp beni sakinleştirmeye çalışsa da işe yaramadı.

Hızla onun göğsünü açtığımda dudaklarımdan büyük bir çığlık kaçtı.

Kalbine yakın bir yerden vurulmuştu! Gözlerim dehşetle büyüdü. Tir tir titriyordum... Sanki başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Sanki bedenim de kalbim de cayır cayır yanmıştı...

"Alisa yapma bir tanem..." Çenemi tuttu. "Ben iyileştim zaten. Sana korkarsın diye söylemek istemedim." Dedi.

Korkmuştum zaten! Yeterince korkmuştum! Adeta kanım çekilmişti...

Hızla onun yüzünü avuçladım.

"Canın çok acıdı mı?" Gözümden yaşlar süzülüyordu... "A-Acımıştır tabii... Kurşun deldi geçti göğsünü! Ya kalbine gelseydi?" Onun elini karnıma götürdüm. "Ya bizi bıraksaydın?" Boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu.

Poyraz beni sakinleştirmek için yatağa oturttu. Ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Alisa!" Sesini yükseltti. "Ben iyiyim! Ölmedim, karşındayım, sizin için yaşadım! Benim yaşam sebebim sizsiniz hatun! Benim en büyük mücadelem sizsiniz!"

Kızgınca ona baktım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Ne zaman oldu? Anlat! Ne zaman iyileşmeye başladın? Ya bana neden anlatmadın? Göğsüm acıyor deseydin ben o ağrıyı öperek azaltırdım! Senin ilacın benim, yaranı benden nasıl saklarsın?" Dedim.

Poyraz iç çekti.

Yavaşça beni kucağına çekti.

"Aslında savaş tam da bir buçuk ay sürdü... İki ay değil. Ben bir süre hastanede yattım. Sana geldiğimde tamamen yaramın iyileşmesini istediğim için... Sana savaş bitti diyemedim."

Sinirle ona baktım.

"Savaş bitti, siz galip geldiniz, sorunsuz bir şekilde döndünüz sanıyordum! Allah'ım, nasıl zor seni böyle uzak diyarlara göndermek! Ben her an sana bir şey olabilir korkusuyla yaşadım Poyraz! Hissettim demek ki! Sen de yaralandığını bana söylemedin!"

Poyraz'a gerçekten kırgındım... Ona bir şey olsaydı ben ne yapardım? Nasıl da susmuştu bunca zaman! Ben o savaşıyor sanarken o hastanede yaşam savaşı veriyormuş meğer! Engin söylemeseydi bunu öğrenemeyecektim bile!

"Alisa, benim görevim vatanı korumak! Bu yolda; bu amaç uğruna ne canlar gidiyor, kaç eve ateş düşüyor senin haberin var mı?!" Öfkeyle ayağa

kalktı. "Vatan için mücadelemizi ettik, geldik! Türk askeri olarak biz yine başardık, başarmaya devam da edeceğiz!" Sesini yükseltmişti. "Bu yolda hepimiz yara alıyoruz! Kolay mı sanıyorsun her şeyi geride bırakıp canın pahasına savaşmak? Sanki keyfimden vurulmuşum gibi davranma ne olur! Olmasını istemezdim ama oldu! Biraz anlayış göster bana! Sana söyleseydim üzülürdün! Ben senin daha fazla üzülmeni istemedim! Aklım fikrim sendeydi! Üzülmene kıyamadığımdan söylemedim! Sonra hamile olduğunu öğrendim, ne dememi isterdin? Ben seni üzmek istemedikçe bana kızıyorsun! Bir kez destek ol be kızım!"

Dudaklarımı üzüntüyle büktüm. Elbette onun haklı olduğunu biliyordum. Vatan uğruna mücadele etmenin de kolay olmadığını biliyordum.

Poyraz için endişelenmiştim sadece... Çok korkmuştum! Onun vurulmasını istemezdim ki... Onun canının acımasına katlanamazdım... Ben onu bir kez kaybetmiştim, bir kez daha kaybedemezdim.

Küskünce ondan uzaklaştığımda ofladı. Öfkeyle yatağa tekme attı.

"Alisa saçmalama güzelim! Ben bir an sinirlendim, çok üstüme geldin!"

"Sen beni üzdün..."

"Alisa bak güzelim sen hamile olduğun için mantıklı düşünemiyorsun!"

"Sen bana bağırdın..."

Poyraz inanamayarak bana bakıyordu. Bana bağırdığı için ona küsmüştüm. En sonunda kendi kendine güldü. Kollarını açıp ona gitmemi beklese de gitmedim.

Ben burada o vurulduğu için ağlayıp kendimi yırtıyordum o da telaşlandığım için bana kızıyordu!

Arkamdan kollarını belime sardı. O çok sevdiği noktayı öptü. Ona hiç yüz vermedim. Beni kucağına aldı.

"Haydi barışalım yârim." Dedi.

Omuz silktiğimde yavaşça yatağa oturdu. Poyraz beni kucağına yatırdı. Kalkmak istediğimde buna izin vermedi.

"Dur be hatun, biraz seveyim ağzını yüzünü..." Diye mırıldandı.

Bir şey söylemediğimde yüzüme yaklaşıp öpücüklere boğdu. Ondan kurtulmaya çalıştığımda ise ellerimi tuttu.

"Nereye kadar böyle nazlanacaksın? Bizim çocuğumuz olacak Alisa... Ona ne diyeceksin? Biz küs kalamayız da! Anla artık şunu!"

Ona bakıp göz devirdim.

Elimi sertçe göğsüne koyduğumda kısıkça inledi. Gözlerim dehşetle büyürken telaşla bağırdım.

"Poyraz çok özür dilerim! Canın acıdı mı?" Tişörtünü yukarıya kaldırdım. "Ay çok acıdı değil mi? Keşke vurmaya çalışmasaydım! Ne kadar aptalım ben!"

Dudaklarımı yarasına bastırdığımda Poyraz iç çekti.

"Acımadı güzelim, korkma... Hem sen böyle öpmeye devam edersen o yara hemen iyileşir." Yüzündeki çapkın gülüşe içim gitti...

Dudaklarımı yeniden yarasına bastırdığım anda kapı açıldı.

"Acil durum, koşun-" Engin'in sözü yarıda kesildi.

Bakışları Poyraz'ın üstünde duran beni bulunca dudakları şaşkınca aralandı.

Kahretsin, yanlış anlamıştı!

"Ben, Ben Poyraz'ın yarasını öpüyordum!" Diye durumu kurtarmaya çalıştım. "Kötü şeyler yapmıyorduk yani! Vallahi acıyor diye öptüm!" Onun göğsünü gösterdim. "İstersen sen de öpebilirsin!"

Saçmaladığımın farkına varınca dudağımı ısırdım.

Poyraz sert bir kahkaha attığında yanaklarım iyice kızardı. Beni belimden tutup kendisine çekti.

"Iy, ne yapayım ben senin kıl yumağı sevgilini? Midemi bulandırma Alisa!" Diye homurdandı.

Poyraz'ın bir şey demesine izin vermeden atıldım.

"Aslında o kadar kıllı değil! Sen nereden biliyorsun hem? Buraya beni sinir etmeye mi geldin?!" Diye kızdım.

Ne saçmaladığımı bile bilmiyordum...

Engin derin bir nefes aldı.

"Poyraz, acil durum kardeşim. Alisa'ndan ayrıl ve aşağıya gel! Hem de hemen!" Durdu. "Hatta Alisa'yı da al gel!" Diye ekledi.

Telaşlı hâline kaşlarımı çattım.

Yine neler oluyordu?

Poyraz elimi tutup beni aşağıya indirdi. Herkes aşağıda toplanmıştı.

Merak ve korkuyla herkesin yüz ifadesini inceledim.

Yine ne oluyordu bilmiyordum... Daha fazla heyecanı kalbim kaldırmıyordu.

Engin elindeki bilgisayarı Poyraz'a uzattı. Poyraz dikkatle ekranı inceleledi, ardından kaşları çatıldı.

"Çok yakınlar, çok yaklaştılar!" Öfkeyle elini masaya vurdu. "Hasiktir!" Hızla ayağa kalktı.

Poyraz'ın telefonuna gelen mesajı gördüğümde hemen açtım. Arapça yazdığı için hiçbir şey anlamadım.

Poyraz telefonunu elimden alıp mesajı okudu. Ardından sinirle telefonu yere fırlattı.

"Herkes en değerli şeyini alsın, hemen! Evi terk ediyoruz!" Diye bağırdı.

Kalbim korkuyla çarparken evi neden terk ettiğimizi bile anlayamadım...

Poyraz aniden beni kucağına alıp koşar adımlarla evden çıktı.

"Ben en değerli varlığımı aldım!" Diğerlerine bağırıyordu.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. En değerli şeyinizi alıp evden çıkın demişti... Sonra da beni kucağına alarak evden çıkmıştı. Beni en değerli varlığı olarak görmesinden çok etkilenmiştim.

Arabaya bindiğimizde Poyraz'la arka koltuğa geçtik. Öne Barlas ve Kağan geçmişti. Diğer arabada ise Engin, Nida ve Azra vardı.

Barlas gaza öyle bir yükleniyordu ki, korkuyla Poyraz'a sokuldum.

"Poyraz, ne oluyor?" Korkuyla başımı onun boynuna gömdüm.

Poyraz yavaşça sırtımı okşadı.

"Bir şey yok Alisa'm... Bir şey yok kadınım. Sen sakın korkma olur mu? Kocan her şeyi halledecek! Sen sakın korkma!" Dedi.

Yine de korkuyordum...

"Seni çok seviyorum aşkım..." Dedim.

Poyraz dudaklarını alnıma bastırdı. Elimi tuttuğunda gözlerimi sıkıca kapattım.

Neler olduğunu bilmiyordum...

Korkuyordum, sadece korkuyordum...

4401 Kelime...

SINIR: 3K VOTE 600 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle! Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın! Ortada çok büyük bir emek olduğunu unutmayın.

Bu bölüm için çok yoruldum. Satır aralarında bol bol güzel yorumlar görmek istiyorum.

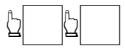
Oy veren ve yorum yapan, sabırla bekleyen, hikâyemi gerçekten seven bütün okuyucularıma tüm kalbimle teşekkür ederim.❤

Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Ne olacak Poyraz, söylesene!" Onu ittim. "Yine mi bırakacaksın beni?!" Hıçkırdım. "Ben bir daha yarım kalamam anlasana be adam!"

Poyraz beni göğsüne bastırdı. Gözyaşlarımı silse de tekrar tekrar yanaklarım ıslanıyordu...

"Yok öyle bir şey!" Diye bağırdı. "Saçmalama ulan, ben bir daha bizi yarım bırakır mıyım? Kendine gel artık!"

Başımı onun boynuna gömdüğümde kokusunu içine çektim.

Buradaydı...

Benimleydi..

Benimdi...

Neden eskisi gibi kötü kâbuslar görmeye başlamıştım? Neden içim bir rahat etmiyordu? Neden sürekli onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum?

Bu nedenler beni öylesine yoruyordu ki, ben bile kendimden bıkıyordum fakat Poyraz buna dayanmakta ısrar ediyordu.

"Bak bana, güzel gözlüm..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni bırakmayacağım kadınım. Çocuğumuzun üstüne yemin ederim ki bırakmayacağım!"

Başımı onun eline yasladığımda gözlerimi kapattım. Onun küçük öpücüğünü saçlarımda hissettim.

"Bugün çatışma çıktığında ben çok korktum... Ondan etkilendim sanırım. Kızma bana ne olur... Senin görevin çok zor! Dayanmakta güçlük

çekiyorum." Diye mırıldandım.

Poyraz ise acıyla gülümsedi.

"Sensiz olmak, düşmana karşı savaşırken sensiz kalmak düşüncesi inan daha zor be güzelim." Diye fısıldadı.

Kollarımı onun boynuna sardığımda beni uzun uzun öptü. Kokumu içine çektiğinde saate baktı ardından gülümsedi.

"Gidelim mi Alisa'm?"

"Nereye?"

"Yüzleşmeye!"

Gözlerim dehşetle büyürken inanamayarak ona baktım. Ciddi miydi? Kendini hazır hissettiğini düşünmüyordum zira hâlâ emin değildi...

Şimdi gerçekten ailesiyle yüzleşmeye gitmemizi mi istiyordu?

Hemen, şimdi...

Dudaklarımda mutlulukla bir tebessüm belirirken onu başımla onayladım ve onun kucağından kalktım.

Poyraz ailesinin karşısına çıkacaktı!

22.30 gibi Instagram'da canlı yayın açacağım. Yakın bir arkadaşım konuğum olacak. Sıkıldığımız şu günlerde biraz moral olsun istiyorum. AYRICA İLERKİ BÖLÜMLERDEN BİR SPOİLER VERECEĞİM. Bence kaçırmayın derim.❤

Instagram: rumeysagulhanhikayeleri

Bölümdeki sürprizi erken vereyim dedim... Bölüm gecikti ama geldiğinde buna değmiş olacak! Kesit diye üzülmeyin zira çok yakında

yeni bölüm sizlerle olacak! Bunu fragman gibi düşünün. Henüz bölümü bitirmesem de bu sahneyi sizlerle paylaşmak istedim.

19 "YÜZLEŞME"

ALİSA

O kadar çok korkuyordum ki...

Kendimi sevdiğim adama yaslamış, sıkıca ellerini tutmuştum. Onun ellerinin sıcaklığını hissetmek bile beni rahatlatmıyordu. Kalbim öyle korkuyla atıyordu ki, aklıma o lanet ihtimal geldikçe kendimi ona sokulurken buluyordum.

Poyraz yavaşça belimi okşadı.

"Bebeğim..." Kulağıma fısıldıyordu.

Beni sakinleştirmek istediğini anlayabiliyordum ama bu pek mümkün görünmüyordu.

"Yârim..." Diye fısıldadım.

Poyraz'ın dudaklarında bir tebessüm belirirken kaşlarımı çattım. Bu adam aptal mıydı? Peşimizde bizi takip eden bir araba olabilirdi! Hâlâ sırıtıyordu!

"Poyraz sana bir şey yaparlar mı?" Poyraz yavaşça gözyaşımı sildi. "Senin canını acıtırlar mı? Kim onlar? Bizi öldürmek mi istiyorlar?" Merak ettiğim soruları sorsam da cevap vermeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Kimse sana bir şey yapamaz yavrum. Sen endişe etme." Tam dudaklarımı aralayacaktım ki beni susturdu. "Bana da yapamazlar! Ben boktan bir çatışmada ölecek adam mıyım?"

Boktan bir çatışma?

Aklıma gelen bütün ihtimaller doğruydu demek... Sevdiğim adama sokuldum. Başımı onun boynuna gömdüm.

"Poyraz..."

"Canım?"

"Poyraz çatışmasan olmaz mı?"

Ona öyle masum baktım ki... Poyraz içten bir kahkaha atıp başımı tutup göğsüne bastırdı.

"Ulan, ulan yerim o senin küçük burnunu... Kurban olurum o güzel dudaklarına... Bakma bana öyle! Mecburum kızım, anla da!"

Poyraz'ın beni sevmesine aldırmadan geri çekildim. Ölme tehlikesi vardı ama adam hâlâ beni övüyordu! Sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince konuşuyor, gülüyordu!

"Olmaz, izin vermiyorum! Benim değil misin? Çatışamazsın! Sen daha yeni vuruldun Poyraz! Benim hayatım hep böyle korkarak mı geçecek? Hep senin için korkacak mıyım?!" İstemeden de olsa sesimi yükseltmiştim.

Kağan ise sessizce bizi izliyordu. En sonunda bana döndü.

"Yemin ediyorum bu kadınlar bizi çıldırtıyor! Bak Alisa, bak kardeşim..." Yavaşça dizime dokundu. "Ona bir şey olmayacak, bize de bir şey olmayacak! Poyraz'a bir şey olmasına izin vermem, herkesten önce ben gider kurtarırım onu! Canım pahasına yaparım inan ki... Ne olur artık endişe edip kendini üzme! Çocuğunuza yazık ediyorsun!"

Dudağımı büktüm. Bakışlarım sevdiğim adama dönerken hafifçe başını salladı.

Poyraz'ın telefonu çaldığında hemen açtı. Yine Arapça konuşmaya başladığında ofladım.

Hiçbir şey anlamıyordum! Poyraz'ın kaşları gittikçe çatıldı. En sonunda öfkeyle bağırıp telefonu kapattı.

"Sikerim böyle işi!" Diye gürledi.

Korkuyla yutkundum...

Yine ne oluyordu?

Biz nereye gidiyorduk?

En sonunda delirecektim!

Poyraz, Barlas'a bakıp bir şeyler anlatmaya başladı. Yine Türkçe konuşmuyordu! Sırf ben anlamayayım diye Arapça konuşuyordu!

"Gzamşine mu ağodu?" Diye sordum.

Poyraz gözlerime baktı ve sustu. Ona biraz daha sokuldum. Israrcı bakışlarıma karşılık dudaklarıma sıcacık bir öpücük bıraktı.

Hiç beklemediğim bir anda öptüğü için şaşkınca ona baktım. Yanaklarımın yandığını hissettim. Yanımızda Barlas ve Kağan vardı! Hiç çekinmeden öpmüştü beni...

Araba durduğunda anlamayarak etrafıma baktım.

Poyraz'ın beni kucağına almasıyla dışarıya çıkması bir oldu.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp yeniden dudaklarıma ıslak bir öpücük kondurdu.

"Ben gelene kadar uslu uslu dur, sakın sesimi çıkarayım deme!" Beni susturdu. "Ağzını açıp itiraz etme bana! Hatırlarsan en son beni dinlemediğinde canımız çok yanmıştı!"

Hızla kollarımı onun boynuna sardım.

"Poyraz, sevgilim..." Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. "Sana zarar gelmesin... Ben de yanında gelsem olmaz mı? Ne olur Poyraz, ne olur..."

Poyraz'ın bunu kabul etmeyeceğini elbette biliyordum. Umutsuz da olsam yine de şansımı denedim.

"Haydi yavrum, sinirlendirme beni alırım altıma!" Diye kulağıma yaklaşıp fısıldadı. Ona kötü kötü baktığımda beni belimden kavrayıp kendisine çekti. "Hoş, ben dünden razıyım buna..." Çapkınca güldü.

"Al..." Diye fısıldadım. "Seni çok özledim." Elimi onun göğsünde gezdirdim. "Bana dokunacağın, sütyenimi yırtacağın o günü öyle özlemle, öyle ihtirasla bekliyorum ki..." Kadınlığımı ona bastırdım. "Sabahlara kadar sevişelim istiyorum... Hiç odamızdan çıkmayalım, odayı kokumuz sarsın..." Onun dudaklarına doğru derin bir nefes verdim. "Senin yokluğunda alevler içinde kaldım sanki... Keşke o alevi hemen söndürebilsen..." Ardından dudağımı dişledim. "Poyraz, ateşimi söndür! Tabii söndürebilirsen... O kadar çıldırdım ki, bu ateş hiç geçmeyecek gibi..." Diye fısıldadım.

Poyraz'ın dudaklarını öpen bu sefer ben oldum.

Birazcık aramızda mesafe bıraktım. Poyraz donup kalmıştı. Adam ciddi ciddi hareket edemiyordu. Kitlenmiş gibi bana bakıyordu.

Gülmemek için kendimi sıktım. Hiç böyle bir şey beklemiyordu tabii! Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Arkamızdan gelen araba durduğunda Azra arabadan indi.

Bize doğru geliyordu. Bakışlarım tekrar sevdiğim adamı buldu. Yeniden ona yaklaştım.

"Tamam, bu sefer seni dinleyeceğim. Kendine çok dikkat et olur mu? Bizim için... Seni seviyorum kalbim..." Dedim.

Bu sefer herkes duymuştu. Hiçbir şey olmamış gibi ona yaklaştım ve boynunu öptüm. Boynuna bıraktığım ıslak öpücüğün ardından geri çekilecektim ki durdum.

Elimi yanlışlıkla erkekliğine değdirmiş gibi yaptığımda hissettiğim sertlik beni hem korkuttu, hem heyecanlandırdı.

Hızla geri çekildiğimde Poyraz hemen kendine gelip hiçbir şey demeden başını salladı. Kendini arabaya zor attı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Amacım sadece onu kışkırtmaktı. Onun yanında olmama izin vermediği için, kendini tehlikeye attığı için küçük bir oyun oynamak istemiştim.

Bu oyunda yanan sadece o olmamıştı.. Az önce hissettiğim o büyüklük beni mahvetmişti.

Azra omzuma dokundu.

"Acele etmeliyiz Alisa! Burada böylece dikilemeyiz! Haydi, gel benimle!"
Beni kolumdan tutup zorla götürecekti ki arkamızdan bir ses duyuldu.

"Azra!"

Bu Kağan'ın sesiydi.

Azra sevdiği adama döndü. Hiçbir şey demeden yalnızca onu izledi.

"Alisa'ya dikkat et diyecektim... O çok acemi! Çok iyi saklanın!"

Azra göz devirdi.

"İyi ki bunu söyledin! Sen söylemesen ulu orta yere kurulacaktık!"

Kağan dudaklarında beliren tatlı bir tebessümle birlikte Azra'ya yaklaştı.
Azra ona arkasını döndü.
Beni kolumdan tutup götürürken aniden arkasından ona dolanan kollarla birlikte şaşkınca durdu.

"Asıl demek istediğim; kendine çok dikkat etmendi... Saçının teline zarar gelse yakarım bu şehiri, bilirsin..."

Azra alayla gülümsedi. Başını hafifçe ona çevirdiğinde Kağan onun omzuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Hiç sevmediğim bir adamla istemeden bir gün nişanlı kaldım diye beni ezip geçen adam mı benim saçımın teline kıyamıyor?"

Kağan üzgünce iç çekti. Suçluydu, biliyordu. Hatasını kabul ediyordu. Kıskançlığına yenilmişti...

"O gün beni odana almadın ya hani..." Azra'ya daha sıkı sarıldı. "Bugün geleceğim. Kararlıyım Azra'm... Benden gitmek öyle kolay değil." Azra'nın boynunu öptü. "Çok dikkat et güzelim. Kendine de, Alisa'ya da... Korkarsan ben sizinle gelirim."

"Ulan ne korkması? Yüz kiloluk adamı kaç kilometre taşıyıp öldürmüşlüğüm var! Çete başını da unuttun galiba?" Diye kızdı Azra. Gözlerim dehşetle açılırken Azra bana dönüp masumca gülümsedi. "Meslek icabı..." Diye mırıldandı.

Kağan gülümsedi.

"Sen başarırsın Azra... Biliyorum ama yine de tedirginim. Telsizi hep dinliyor olacağım. Sizi bırakmam, korkmayın... Kendinize dikkat edin."

Ardından kollarını Azra'dan çekti.

Bizden uzaklaştı.

"Ulan kaç saat oldu? Neredesin sen?! Senin Azra'yla flörtleşmeni mi bekleyeceğiz? Vaktimiz var sanki!"

Bu Poyraz'ın sesiydi...

Arabanın içinden gürlediğini duyabiliyordum...

Azra şaşkınca durduğunda dudağımı dişledim. Onu öfkeyle soluyan bir boğaya çevirirsem olacağı buydu!

"Ne oluyor buna?"

"Im, boş ver! Benden ayrıldı ya, ondan huzursuzluk çıkarıyor."

Azra omuz silkti.

Aniden durduğunda etrafını incelemeye başladı.

"Burada saklanalım. Poyraz da burayı söylemişti zaten. Güvenli gözüküyor, ne dersin?" Bana döndü.

Anlamayarak ona, ardından gösterdiği yere baktım.

"Ay ben ne bileyim Azra! Sen anlarsın bu işlerden! Ben magazinden anlıyorum. Her türlü gıybet için bana gelebilirsin. Böyle şeyler beni pek sarmıyor." Dedim.

Azra kıkırdadı. Onu takip ettiğimde dehşetle durdum.

"Bu kadar taşlı yolu nasıl tırmanacağım ben? Hamileyim ben hamile! Poyraz bunu da düşünmüş mü?" Azra'nın elindeki telsizi aldım. "Nereye basacağım?" Azra göz devirdi.

"Alisa, o acil durumlarda haberleşmek için! Sohbet etmek için değil! Zaten on beş dakikaya biter, beklesen daha iyi olur."

Zaten acil bir durum vardı!

Azra en sonunda nasıl yapacağımı göstermek zorunda kaldı. Hemen tuşa basıp konuşmaya başladım.

"Poyraz?"

"Alisa, ne oldu? Bir sorun mu var?"

Poyraz'ın sesindeki telaşı hissetmek beni gülümsetti.

"Hı hı, çok büyük bir sorun..."

"Kızım ne oldu? Gelelim mi oraya? Çabuk söyle!"

"Canım waffle çekti!" Dudağımı büktüm. "Böyle beyaz çikolata soslu, çilekli, böyle muzlu..." Ağlamak istiyordum...

Poyraz'ın sinirle bir küfür ettiğine şahit oldum. Adam zaten sinirliydi, iyice sinirleri tepesine çıkmıştı.

"Alisa bak kırarım o güzel bacaklarını! Delirtecek misin sen beni? Sana bir şey oldu sandım!"

"Poyraz canım çok çekti.. Bana bağırma!" Durdum. "Hem ben bu taşlı dik yokuşlardan nasıl çıkacağım? Hiç düşünmedin değil mi?"

Poyraz bıkkınca bir nefes verdi.

"Azra, Alisa'yı kucağına al da çıkar oradan. Ben olsaydım ben çıkarırdım ama bu mümkün gözükmüyor." Durdu. "İstediğin tatlıyı da yedireceğim. Söz! Sen yeter ki benim aklımı karıştırma Alisa!"

Ardından ses kesildi.

Azra aniden beni kucağına aldığında şaşkınca ona baktım.

Kız ciddi ciddi beni kucağına almıştı!

"Bakma öyle! Elli kilo falansın, taşımakta zorlanmıyorum." Deyip gülümsedi.

Sonunda durduğumuzda iri bir taşın arkasına saklandı. Eline aldığı kocaman silaha şaşkınlıkla bakıyordum.

"Bununla nişan alabiliyor musun?"

Azra güldü ve başını salladı. Yatarak kendini gizledi. Beni de önüne alıp tamamen görünmemi engellemişti.

Elindeki dürbünlü silahla çok ileriyi görebiliyor olmalıydı. Ben de burada masum masum bekliyordum.

Azra hiç konuşmuyordu. Aradan tam beş dakika geçmişti. Poyraz'dan da ses yoktu, içimdeki korku gittikçe büyüyordu.

Azra'nın aniden ateş etmesiyle birlikte ödüm patlamakla kalmadı. Yerimden korkuyla sıçrarken, Azra'ya dehşetle bakıyordum.

Azra kahkaha attığında ona kötü kötü baktım.

"İlerde biri vardı! Dağın başında... Mecbur kaldım yoksa bizi fark edebilirdi!"

Manyak mıydı bu kız?

"Sen kafanın istediği insana sıkıyor musun?! Onu öldürdün..." Dehşetle yutkundum. "Belki de oradan geçen biriydi!" Dedim.

Azra ofladı. "Oradan geçen biri saklanmazdı Alisa... O, bize kumpas kuranlardan biri! Orada bekliyordu, onu her ihtimale karşı oraya saklamışlardı! Ya bizi fark eden o olsaydı? Bizi öldürebilirdi Alisa!"

Kalbim korkuyla çarptı...

Yani artık bizim yerimizi fark etmişlerdi, öyle mi?

Hemen Azra'nın elindeki telsizi aldım.

"Poyraz!"

Azra hemen elimdeki telsizi aldı.

"Saçmalama Alisa! Onun yerini belli edebilirsin! Korkulacak bir şey yok diyorum sana! Ben sana zarar gelmesine izin vermem, ne olur endişe etmeyi bırak artık!"

Azra az önce birine sıkmıştı! Hâlâ bunu atlatabilmiş değildim... Bunlar bana çok yabancıydı! Korkuyordum... Deli gibi korkuyordum!

"Alisa?!"

Poyraz'ın sesini duyar duymaz hemen telsizi elime aldım.

"Poyraz korktum ben!" Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. "Azra birini öldürdü! Eğer Azra onu görmeseymiş o bizi öldürebilirmiş! Ya başka biri daha varsa?" Azra iç çekti. "Yerimizi belli etmedik mi? Ya biri arkamızdan gelirse? Ya bebeğimize bir şey yaparsa..."

Daha fazla devam edemeyip hüngür hüngür ağlamaya başladım...

"Allah kahretsin! Sikeyim böyle işi! Oraya pusu mu kurmuşlar? Bilerek sizi uzağa gönderdim ben!" Poyraz öfkeyle bağırdı. "Sakin olmalıyız... Tamam mı güzelim? Korkma, korkma ben yanındayım... Azra ne yapacağını bilir, ona güven!"

Ses yine gitti..

Azra yavaşça bana sarıldı.

"Haydi gidelim buradan!"

Hafifçe doğrulduğu sırada bir patlama sesi duyuldu...

Gözlerim dehşetle açılırken patlayan yerin neresi olduğunu çok iyi biliyordum...

"P-Poyraz..." Diye fısıldadım acıyla...

Azra derin bir nefes verdi.

"Onlara bir şey olmamıştır... İnan bana! Gelmeleri çok sürmez."

Onu dinlemeden telsizi elime alacaktım ki Azra beni durdurdu.

"İnan bana güzellik, korkulacak hiçbir şey yok. Biz çok gördük böyle çatışmalar, kumpaslar... Zaten önceden haberimiz de olmuştu. Eve baskın yapamadılar bile! Bizden güçlü değiller, bunu unutma. Bu Millî İstihbarat Teşkilâtı'na karşı yapılan bir saldırı fakat güçlü bir saldırı olması söz konusu değil."

Azra bana sarılıp beni sakinleştirmek için elinden geleni yaptı... Aradan geçen on dakikanın ardından arkamda bir nefes hissettim.

Boynuma değen sıcacık dudaklar içimi titretti. Hızla ona döndüğümde burun buruna geldik. Poyraz beni göğsüne bastırdı.

"Geçti meleğim, geçti.."

Hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sokuldum... Gelmişti, ona bir şey olmamıştı... O benimdi, benimleydi...

"P-Poyraz..." Diye fısıldadım.

Poyraz beni kucağına aldı. Başımı onun boynuna gömüp sessizce ağlamaya devam ettim.

Beni arabaya bindirdiğinde arkaya geçmiştik. Beni kendine yaslayıp öpüyor, kokumu içine çekiyordu.

"Bütün bunlara şahit olmanı istemezdim... Seni evine bırakacak vaktim olsa bir saniye bile düşünmezdim. Biliyorum, korkuyorsun... Çok korkuyorsun... Silahları sevmiyorsun, seni ürkütüyor..." Saçımı öptü. "Mecbur kaldım güzelim. Seni saklamak, seni o çatışmadan uzak tutmak istedim."

Hafifçe başımı kaldırdım.

O iyiydi...

Herkes iyiydi...

Yavaşça burnumu çekip gözyaşlarımı sildim.

"En azından iyisiniz... Değil mi? Buna şükretmeliyim. Çok şükür ki iyisiniz..."

Poyraz'a sarıldım. O ise gülümsedi. Gözyaşlarımı okşayarak sildi. Alnıma küçük bir öpücük kondurdu.

"İyiyiz meleğim, çok iyiyiz... Korkma artık, geçti!" Dedi. "Böyle bir şey bir daha yaşanmayacak, söz veriyorum sana."

"Ya bir daha yaşanırsa? O zaman ne olacak bilmiyorum. Çocuğumuz doğacak, ailenle barışacaksın... Ya hiç bilmediğimiz bir anda yeniden gelmeyi deneseler? O zaman ne yaparız?"

İçim içimi yiyordu. Ailemiz için, özellikle bebeğimiz için korkuyordum. On yıl sonra hak ettiğim aileme kavuşacakken yeniden kötü bir şey yaşanmasını kaldıramazdım.

"Olmayacak Alisa'm, sana söz veriyorum."

Daha fazla bir şey söylemedim. Poyraz kolunu omzuma atmış, beni kendisine çekmişti. Sessizce ona sokulup gözlerimi kapattım. Ağlamaktan şişmiş gözlerim acıyordu. Gözümde bir baskı hissederken hafifçe tebessüm ettim.

"Şimdi öyle masum duruyorsun ki, sanki karşımda benden çekinen on yıl önceki o kız var." Hafifçe gözlerimi araladım. "Şurada birkaç dakika önce beni mahveden kadını göremiyorum yüzünde..." Fısıldıyordu.

Yaptığı imayı anlarken aklının hâlâ orada kaldığını anladım.

Hiçbir şey söylemeden yeniden gözlerimi kapattım.

"Sen uyu bakalım, uyu... Geceye dinç olmanı istiyorum." Burnunu saçıma sürttü. "Alevini söndüreceğim hatun. Söndürebileceğimden bile emin olmadığın o ateşten geriye hiçbir şey kalmayacak. Çok özledim seni, çok... Dokunmak için çıldırıyorum ulan anlasana!"

Sesi öyle hırslıydı ki, gülümsemeden edemedim.

"Evdeki herkesi gönder. Sessiz olmaya çalışmak istemiyorum. Bir bahane bul gönder. Malum, ateşimiz sönecek gibi değil..." Dedim.

Poyraz sustuğunda güldüm. Adam her defasında şaşırıp kalıyordu. Elimde değildi, bu hamilelik hormonları beni mahvetmişti.

***

Gözlerimi açtığımda yavaşça gerindim. Akşam olmak üzereydi. Ben daha hiçbir hazırlık yapmamıştım bile!

Hızla odadan çıktım. Poyraz yeni ev bulmuş olmalıydı. Hiç bilmediğim evde ilerlerken merdivenleri görmemle oraya doğru koştum.

Birden belimden tutulmamla birlikte durdum.

"Hayırdır güzelim? Ne oluyor?" Poyraz beni izliyordu. "Demek uyandın... Ben de seni uyandırmaya gelecektim."

Nefes nefese ona baktım.

Ondan üç basamak yukarıda olduğum için yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Gülümseyerek yüzünü avuçladım.

"Sana bakmaya gelecektim..." Diye mırıldandım.

Poyraz beni kucağına aldığında kıkırdadım. Kollarımı onun boynuna sardım. Uzanıp sakallarına küçük küçük öpücükler kondurdum.

İçeriden gelen sesleri duymamla birlikte kaşlarımı çattım.

Bunlar gitmemiş miydi?!

"E hani gideceklerdi? Göndermedin mi evden?" Hayal kırıklığıyla Poyraz'a baktım.

O ise küçük bir kahkaha attı.

"Sakin ol güzellik. Şimdi gidecekler. Azra yemek yaptı, gel onu ye. Bir de senin için tatlı yaptı." Anlamayarak ona baktım. "Waffle yani! Malzemeleri aldık hemen. Benim yavrumun canı çekmiş o kadar..."

Kıkırdadım, doğruydu. Birkaç saat öncesine kadar deli gibi canım istiyordu. Gerçi hâlâ istiyordu ama açlığım tatlı isteğini bastırıyordu.

Poyraz beni indirdiğinde birlikte mutfağa girdik. Azra beni görünce gülümsedi.

"Uyandın demek, hemen yemek ısıtayım sana." Dedi.

Minnetle ona gülümsedim. Masaya oturduğumda Engin yanağımdan makas aldı.

"Yengem..."

Yanağımı sıktığında eline vurdum.

"Engin yanağımı bırak!"

Poyraz, Engin'e sert bakışlarını gönderdi. Engin ise ona alayla bakıp bana döndü.

"Poyraz senin canının tatlı çektiğini unutmuştu. Ben hatırlattım yengem istedi diye, kocan olacak bu şahıs tamamen unutmuş."

Poyraz kaşlarını çattı. Dayanamayıp gülmeye başladım. Demek unutmuştu... Hiç belli etmiyordu da!

"Unutmadım lan! Aklımdaydı, unutur muyum hiç?" Engin'e öldürecek gibi bakıyordu.

Ona kızacağımı mı düşünüyordu gerçekten? Hormonlardan dolayı biraz çocuklaşmış olabilirdim ama bu yüzden ona kızacak da değildim. Aklı çok doluydu, bunu biliyordum.

Poyraz öyle düşünmüyor gibiydi. Adam yine küseceğimden korkuyor olmalıydı. Bu yüzden küseceğimi bile düşünebiliyordu...

"Kızmadım Poyraz, kızmam da..." Engin'e döndüm. "Sağ ol Engin, seni kocaman sevdiğimi unutma." Dedim.

Poyraz kaşlarını daha çok çattı. "Beni kocaman sevmiyor musun?" Durdu. "Kocaman sevmek ne lan?" Kıkırdadım. "Bana hep seni seviyorum diyorsun! İlk defa kocamam seviyorum dediğini duyuyorum! Ulan bende niye miktar belirtmiyorsun?" Dedi.

Ciddi ciddi buna takıldığını anlayınca ofladım. Adamın kıskançlığı hiç çekilmiyordu!

"Poyraz saçma sapan konuşma! Bırak artık Engin'i kıskanmayı! İkinizi de kocaman seviyorum."

Poyraz göz devirdi.

"Samimi değilsin."

Dudaklarım şaşkınca aralanırken gerçekten bozulmuş olan adama baktım. Gerçekten bozulmuştu! Bana samimi olmadığımı söylüyordu!

Onun elini tuttum.

"Evet, seni kocaman sevmiyorum. Sana olan sevgimi anlatmak için kullanabileceğim bir miktar yok ne yazık ki... Henüz öyle bir büyüklüğü kimse kelimelere sığdıramamış." Dedim.

Engin yüzünü buruşturdu. Poyraz tek kaşını kaldırdı.

"Umarım öyledir Alisa Hanım..." Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Kıracağım o güzel bacaklarını diyorum sana!" Güldüm.

"Kır da göreyim..." Diye fısıldadım.

Engin ayağa kalktı.

"Daha fazla burada dönen romantizme katlanabileceğimi sanmıyorum. Midem ağzıma geldi. Biraz kusup rahatlayacağım." Dedi.

Ona kötü kötü baktığımda güldü. Engin'in içeriye gidişini izledim.

"Tam bir serseri!" Diye homurdandım.

Yine de kendime en yakın hissettiğim kişi Engin'di... Sanki benim kayıp abimdi, sonradan çıkıp gelmişti...

Azra'nın yaptığı mükemmel yemeğin ardından, iki tane koca waffle yemiştim. Poyraz benim bu kadar çok yememe şaşırıyordu. Normalde yemek yedikten sonra pek tatlı yiyemezdim. Şimdi ise iki tane birden yemiştim.

"Eh, biz gidelim madem..." Dedi Barlas. "Haydi Nida, gidelim de biraz romantik anlar yaşayalım. Sadece ikimiz!" Göz kırptı.

Nida ise ne diyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına baktı. Sanırım hepsi aynı yere gidecekti ama Barlas planı bozmak istiyordu.

Nida itiraz etmek istese de Azra ona o kadar sert bakıyordu ki mecburen Barlas'ın teklifini kabul etmek zorunda kaldı. Eğer hep birlikte gitselerdi Azra ondan rahatsız olacaktı. Hem de Kağan'la barışmak üzereydi, Nida'yı kesinlikle yanlarında istemiyor olmalıydı.

"Nereye gideceğiz?"

Barlas omuz silkti.

"Sahile gideriz, biraz dertleşiriz. Fena mı olur?"

Nida onu başıyla onayladı. Azra'nın da yavaş yavaş Nida'yı affetmesi gerekiyordu. Haklı olarak Nida'ya öfke duyuyordu. Sonuçta sevgilisinden ayırmıştı.

Nida üstünden çekilmeyen sert bakışlarla birlikte Barlas'ın elini tuttu.

"Güzel olur. Şimdi akşama doğru orada ne güzel bir ortam vardır! Haydi, hemen gidelim!" Dedi.

Barlas bu harekete şaşırsa da asıl onu şaşırtan ikinci hareket oldu.

Nida, Barlas'ın dudaklarına uzanıp hiç kimseden çekinmeden upuzun bir öpücük kondurdu.

Herkesin bakışlarına inat Nida bize dönüp gülümsedi. Ben de gülümserken Azra gülümsemeyi seçmedi.

Barlas onun elini sıkıca tuttu. Onu belinden kavrayıp kendine çekti ve ardından alnına küçük bir buse kondurdu.

İkisi el ele evden çıktığında onlar adına mutlu olmuştum. En azından Nida hak ettiği mutluluğu bulmuştu.

Bakışlarım Azra ve Kağan'a kaydı.

"Biz de yalnız kalmalıyız, konuşacak çok konumuz var." Dedi Kağan.

Azra ise sorarcasına Engin'e baktı.

"Aman nereye giderseniz gidin, beni rahat bırakın da!" Diye homurdandı Engin.

Azra ve Kağan'da evden gittiğinde geriye bir tek Engin kalmıştı.

Engin ise hiç gitmeye meyilli gibi görünmüyordu. Yeniden masaya oturup çayından bir yudum aldı.

"Oturabilirsiniz." Alayla bize bakıyordu.

Poyraz ise daha fazla dayanamayacak gibiydi. Önündeki şişliği görebiliyordum. Beni istiyordu, benim onu istediğim gibi...

"Engin, haydi sende birini bul da git. Biz Alisa'yla biraz yalnız kalalım, dertleşelim istiyoruz. Onlar da o yüzden gitti zaten!" Öfkeyle açıklama yapan sevgilime güldüm.

Engin'le buluşacak biri var mıydı acaba? Ya Trabzon'da arkadaşı yoksa? Adam dışarıda yalnız başına ne yapacaktı?

"Eğer buluşacak kimsen yoksa evde kalabilirsin Enginciğim." Dedim.

Engin bana bakıp sırıttı.

"Trabzon'a geldiğimi duyan kızlar çıldırdı, sen ne diyorsun?" Sesi alaycıydı.

Telefonunu açıp mesajları gösterdiğinde ise şok oldum. Gerçekten de bir sürü kız yazmıştı. İyi de bu adam nasıl bu kadar çok kızla tanışmıştı?

"Hangisiyle buluşacaksın?" Diye sordum.

O kadar kişinin arasından kimi seçecekti ki? Adam gerçekten de tam bir çapkındı! Tatlı çapkın...

"Hepsiyle." Anlamayarak ona baktım. "Ya ben kızları kıramıyorum. Bilirsin, kalp de kıramam... Hiçbirini kırmayacağım."

Hepsiyle aynı anda mı buluşacaktı?

Poyraz göz devirdi.

"Engin!"

Engin ise ayağa kalktı. Çayından son bir yudum alıp bana göz kırptı.

"Şaka yaptım Alisa. Daha önce bir kez görüştüğüm, hoşuma giden bir kadın var. Onunla buluşacağım."

Dayanamayıp sormak istedim.

"Hani sen büyük kadınlardan hoşlanıyorsun ya... Kaç yaşında acaba bu kadın?"

Poyraz ofladı. Adam zaten duramıyordu, ben de uzattıkça uzatıyordum.

"Otuz dokuz yaşındaydı yanlış hatırlamıyorsam..."

Gözlerim şaşkınca açıldı. Engin otuz iki yaşındaydı, ona göre büyük sayılırdı. Yine de yaş farkını onun yüzüne vurmak istemedim. Sonuçta onu küçük kadınlardan nefret ettiren biri vardı... Belki de böyle düşünmekte haklıydı.

"Yirmi iki yaşında bir çıtır vardı ama görüşmek istemedim... Mine'yle aynı yaşta, en sevmediğim yaş!" Engin yüzünü buruşturdu.

Mine mi demişti?

Mine kim diye düşünürken eski aşkı olduğunu anladım. Engin de onun adını istemeden vermiş olmalıydı. Yüzü asılmış, bütün neşesi gitmişti.

Önceden bana anlattığında bile ismini vermemişti. Şimdi ağzından kaçan şey onu huzursuz etmişti.

Engin evden çıktığında aklım hâlâ ondaydı. Poyraz'a döndüm.

"Yazık, unutamamış o kızı..."

Onun için gerçekten üzülmüştüm.

Poyraz yavaşça koltuğa otururken beni kucağına çekti.

Sevgiyle saçlarımı okşadı. "Güzelim, sen bu konuya karışma olur mu? Adamın yarasını deşme, söz ver bana..." Dudağımı büktüm. "Alisa onlar barışamaz. Kadının çocuğu var, evlenip yuvasını kurmuş. Artık barışmalarına imkân yok. Engin de bunun farkında. Eğer imkân olsaydı Engin zaten o imkânları zorlardı. O kıza çok âşıktı. Evlendikten sonra bile boşanması için yalvardığını bilirim. Eğer hemen kocasını boşasaydı Engin onu affederdi. Böyle beylik laflar ettiğine bakma, aptalın biridir o!"

Hayretle Poyraz'ı dinliyordum.

"Ne yani, evlendiğini bile bile affeder miydi? O kız onu aldattı!"

Poyraz omuz silkti.

"Engin normalde serttir. O kıza karşı sana olduğu gibi değildi yani. Her şeyine karışırdı. Kıskançtı, benden bile beter sayılabilirdi sanırım..."

O kadar kıskanç olduğu hâlde boşanıp gelmesini bile kabul etmek zorunda kalmıştı. Demek ki gerçekten içindeki aşk onu kahretmişti. Adam aldatılmasına rağmen gururunu hiçe saymıştı.

Poyraz en sonunda beni sertleşen erkekliğine bastırdı.

"Onu bunu boş ver, biz yangınımızı söndürelim."

Dudaklarımdan küçük bir inleme kaçtı. Ellerim pantolonuna gitse de son an durdum.

"Bekle, hazırlık yapacağım!" Ayağa kalktığımda hızla beni altına çekti.

"Ne hazırlığı yavrum? Hazırlık bekleyecek hâlim mi kaldı benim?!" Hırladı...

Aniden üstümdekileri yırtmasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

"Daha seksi bir şeyler giyerdim. Bu çok gündelik!" Üstümde sıradan siyah külot ve sütyen vardı.

Poyraz bunu umursamadan göğüslerimi sıkmaya başlamıştı bile...

"Büyümüş benim bir tanelerim..." En sonunda sütyenimi de tam ortasından yırttı. "Dayanacak gücüm yok hatun! Özlemimden öldüm lan öldüm!" Dedi.

Poyraz aradan geçen iki aydan beri ilk kez bana dokunuyordu.

Çok özlemişti benim minik sevgilim...

Büyük inlemeler salonu sardı...

Üç kez sevişmemizin ardından yorgunca kendimi yatağa bırakmıştım. Başımı Poyraz'ın omzuna yasladım. Bizi çoktan kalacağımız odaya getirmişti.

"Sonunda sana kavuştum yavrum." Dedi.

Dudaklarını saçıma bastırdığında kıkırdadım. Yanağımı yavaşça onun sakallarına sürttüm. Sakalları yanağıma battıkça huylanıyordum, bu da hoşuma gidiyordu.

"Sonunda Poyraz'ım..." Diye fısıldadım.

Ona sıkıca sarılırken, gitgide uykum geliyordu. Gözlerim artık kendiliğinden kapanmıştı. Poyraz ise ara sıra beni öpüyordu.

"İyi geceler kadınım."

Poyraz'ın elleri karnımı bulduğunda kocaman gülümsedim. Yavaş hareketlerle karnımı okşuyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

***

Gözlerimi hafifçe araladım.

Poyraz yanımda yoktu...

Neredeydi?

Hemen yataktan kalkıp evde onu aramaya başladım. Her yere baktım. Evde kimse yoktu! Sabah olmuştu, neden kimse gelmemişti?

"Poyraz?" Diye seslenim.

Ses gelmedi...

Bahçeye çıkıp onu aradığımda yine göremedim. İçimdeki korku büyürken hızla eve döndüm.

"Poyraz?!"

Adeta kendimi yırttım...

Neredeydi bu adam?

Beni bırakıp hiçbir yere de gitmezdi ki!

Yeniden evi aramaya başladığımda kaldığımız odadan bir kırılma sesi duydum. Bir an irkilsem de sakin kalmaya çalıştım. Demek odadaydı, bir şeyi düşürüp kırmıştı.

Hızlı adımlarla odaya girdiğimde odada kimsenin olmadığını gördüm. Sadece yerde kırılan vazonun parçaları vardı.

"Poyraz?"

Sesim fısıltıdan farksızdı bu sefer...

Korku bütün bedenimi ele geçirmişti... Odadaki banyoya göz attığımda yine orada olmadığını gördüm.

Evde kimse yoksa bu vazo nasıl kırılmıştı?

Aniden büyük bir rüzgârla açılan pencereye baktım. Öyle şiddetli açıldı ki, dışarıdaki bütün soğuk aniden evin içine giriverdi.

Üşüdüm, çok üşüdüm...

Ellerim karnımı bulurken yavaş adımlarla, dolmuş gözlerimle pencereye yaklaştım. Elimi pencereye koyarken dışarıya bakmaya korktum.

Gök öyle bir gürledi ki, sanki ortadan ikiye ayrıldı...

Titrek bir nefes verdim ve yavaşça aşağıya baktım.

Gördüğüm o korkunç manzaraya inanamadım...

Dehşet içinde büyük bir çığlık atarken ellerim istemsizce ağzıma gitmiş, gözlerim kocaman açılmıştı...

Kapkaranlık havada sadece o parlıyordu...

Ay ışığı tam da onun üstüne vuruyor, o güzel siyah saçlarını aydınlatıyordu...

Poyraz, yerde cansız yatıyordu... Yüzü bembeyaz olmuş, başı hafifçe yana düşmüştü. Bir melek gibi sessiz sedasız uyuyordu...

"Poyraz, Poyraz kalk!" Dehşet içinde ona bağırdım.

Pencereden atlamak istedim, olmadı... Aniden sertçe kapanan pencereyle birlikte hiçbir şey yapamadım...

Ayaklarım beni geriye götürüyordu... Gittikçe geriye, daha geriye... En sonunda duvara yaslandım.

Gitmek istedim, sevdiğim adamın cansız bedenine sarılmak istedim, olmadı...

Nereden çıktığını bilmediğim yeşil sarmaşıklar etrafımı sardı... Çığlık çığlığa bağırsam da, ağlasam da ona gidemedim... Cansız bedenini öpemedim, saçlarını son kez okşayamadım...

Sarmaşıklar gittikçe boğazıma doğru çıkarken, son kez sevdiğimin adını zikrettim... Acı içinde son kez onun yanına gidebilmeyi denedim, olmadı...

"Alisa!"

Poyraz beni göğsüne bastırdı.

Nefes nefese, ter içinde kalmıştım... Kalbim hâlâ korkuyla atıyordu.

"P-Poyraz..." Sesim titriyordu..

Onun kokusu ciğerlerime doldu... Gerçekti, bu koku gerçekti...

"Kendine gel, sadece rüyaydı... Kaç dakikadır sarsıyorum seni, nasıl korktum haberin var mı?" Alnımı öptü. "Buradayım ben, yanındayım gzamşine..." Diye fısıldadı.

Poyraz'ın yüzünü avuçladım. Elime batan sakallarla birlikte kendi bedenime, ardından etrafıma baktım.

İkimiz de yataktaydık... Sarmaşıklar yoktu, Poyraz yaşıyordu... Gördüklerimin bir rüyadan ibaret olduğunu bile yeni yeni kavramaya başlamıştım.

Onu kaybetme korkusu bütün bedenimi ele geçirmişti... Onu yine kaybettiğimi sanmıştım. Onun cansız bedenini görmüştüm...

"Rüyamda ölmüştün..." Dehşetle başımı iki yana salladım. "Beni yine bırakmıştın..." Hıçkırdım. "Cansız bedenini gördüm. Öpmek istedim, sarılmak istedim ama yapamadım... Sarmaşıklar vardı, sardı etrafımı, sana gelmemi engelledi..."

Poyraz daha fazla konuşmamam için beni göğsüne bastırdı.

"Rüyaydı, geçti yavrum. Bak, ben buradayım. Ben senin yanındayım. Çatışmadan sonra korktun ya, ondan gördün bu rüyayı. Bilinçaltı yani."

Gözyaşlarımı sildim.

"Belki de gerçek olacak... Sen beni yine bırakacaksın, yine yıllarca gelmeyeceksin..." Acıyla inledim. "Ne olacak Poyraz, söylesene!" Onu ittim. "Yine mi bırakacaksın beni?!" Hıçkırdım. "Ben bir daha yarım kalamam anlasana be adam!"

Poyraz beni göğsüne bastırdı. Gözyaşlarımı silse de tekrar tekrar yanaklarım ıslanıyordu...

"Yok öyle bir şey!" Diye bağırdı. "Saçmalama ulan, ben bir daha bizi yarım bırakır mıyım? Kendine gel artık!"

Başımı onun boynuna gömdüğümde kokusunu içine çektim.

Buradaydı...

Benimleydi..

Benimdi...

Neden eskisi gibi kötü kâbuslar görmeye başlamıştım? Neden içim bir rahat etmiyordu? Neden sürekli onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum?

Bu nedenler beni öylesine yoruyordu ki, ben bile kendimden bıkıyordum fakat Poyraz buna dayanmakta ısrar ediyordu.

"Bak bana, güzel gözlüm..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni bırakmayacağım kadınım. Çocuğumuzun üstüne yemin ederim ki

bırakmayacağım!"

Başımı onun eline yasladığımda gözlerimi kapattım. Onun küçük öpücüğünü saçlarımda hissettim.

"Çatışma çıktığında ben çok korktum... Ondan etkilendim. Kızma bana ne olur... Senin görevin çok zor! Dayanmakta güçlük çekiyorum." Diye mırıldandım.

Poyraz ise acıyla gülümsedi.

"Sensiz olmak, düşmana karşı savaşırken sensiz kalmak düşüncesi inan daha zor be güzelim." Diye fısıldadı.

Kollarımı onun boynuna sardığımda beni uzun uzun öptü. Kokumu içine çektiğinde saate baktı ardından gülümsedi.

"Gidelim mi Alisa'm?"

"Nereye?"

"Yüzleşmeye!"

Gözlerim dehşetle büyürken inanamayarak ona baktım. Ciddi miydi? Kendini hazır hissettiğini düşünmüyordum zira hâlâ emin değildi...

Şimdi gerçekten ailesiyle yüzleşmeye gitmemizi mi istiyordu?

Hemen, şimdi...

Dudaklarımda mutlulukla bir tebessüm belirirken onu başımla onayladım ve onun kucağından kalktım.

Poyraz ailesinin karşısına çıkacaktı!

***

Büyük bir heyecan...

Tek hissettiğimiz şey buydu...

Duygularımız ortaktı, biliyordum...

Poyraz aniden ailesinin karşısına çıkmaya karar vermişti. Artık hayatını düzene sokmak, benimle evlenmek istiyordu. O kadından da boşanmıştı. Yakında gerçek kimliğine de kavuşacaktı.

İstanbul'a özel uçakla inmiştik. Poyraz devlet adamıydı, özel uçak ayarlaması çok da zor olmamıştı.

Yıllar sonra yeniden geldiğim İstanbul'a hayranlıkla baktım...

Çok uzun zaman olmuştu buraya gelmeyeli...

Poyraz'ın elini tuttum. Ona güven verircesine gülümsedim. Dalgındı, yol boyunca sadece dışarıyı izlemişti.

"Buyurun Börü Bey."

Bir adam saygıyla arabayı gösterdi. Anahtarı Poyraz'a verdi.

"Sağ ol."

Poyraz anahtarı aldığında gözlerine baktım.

"Ben süreyim istersen? Sen çok dalgın görünüyorsun." Dedim.

Hiç itiraz etmeden anahtarı bana verdi. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerini taktım, Poyraz takmamıştı.

"Poyraz!"

Bana döndüğünde emniyet kemerini işaret ettim. Hiçbir şey söylemeden taktı, ardından yola dönüp düşünmeye devam etti.

"Ne düşünüyorsun böyle?" Bana cevap vermemeye devam ediyordu. En sonunda ona doğru uzandım. "Poyraz bana bir baksana!" Sesimi hafif telaşlı çıkardım.

Bana döndüğünde dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

Ona çapkın bir gülüş atıp arabayı çalıştırdım. O ise hafifçe gülümsedi. Sonunda bir tepki verebilmişti.

"Poyraz, ne düşünüyorsun? Artık benimle konuş lütfen!"

Bana döndü.

"Onların karşısına hangi yüzle çıkacağımı..." Diye mırıldandı. "Annem beni affeder mi? Hele Ataman... Allah'ım, kafam o kadar sikik düşüncelerle dolu ki!" Diye homurdandı.

"Affetmeleri zaman alacak Poyraz... Anında affetmelerini bekleme... Affedecekler, sonunda sana dayanamacaklar. Bunu biliyorsun! Verecekleri tepkiye hazır olmalısın! Hele Ataman'ın vereceği tepkiye!" Dedim.

Doğruları söylemiştim. Onu kandırmak istemiyordum. Onu hemen affetmeyeceklerini elbette biliyordum.

Poyraz başını sallamakla yetindi.

Telefonumu ona uzattım.

"Adresi girsene." Dedim.

Poyraz adresi girip telefonumu bana uzattı. Oraya varmamız biraz uzun sürecek gibi görünüyordu.

***

"Geldik."

Telefonumu cebime koydum.

Poyraz derin bir nefes aldı. En sonunda kendini hazır hissetmiş olacak ki aniden arabadan indi. Ben de indiğimde arabanın kapısını kapattım.

Poyraz elimi tuttuğunda kocaman gülümsedim.

"Haydi bakalım hatun." Dedi.

Biraz önden yürüdüğümde ellerimizi ayırmadık. Kapıya geldiğimde derin bir nefes aldım.

Burası Loya'nın eviydi... Yeni almışlardı, Poyraz söylemişti.

Kapıyı çaldığımda çok geçmeden açıldı.

"Alisa?"

Loya şaşkınca bana bakıyordu.

Loya'nın sesini duyan ev ahalisi anında burada belirmişti... Herkesi tek tek inceledim. Sanki boğazım kurumuş gibiydi.

Loya'yla sessizce birbirimize bakmaya devam ettik...

"A-Alisa?"

En sonunda Zerrin annem sessizliği bozdu.

"Zerrin annem..." Dedim özlemle.

Onu çok özlemiştim..

"Hayırdır Alisa, bir şey mi oldu? Eğer bir şeye ihtiyacın varsa çekinmeden aramanı söylemiştim. Bir sorun mu var?" Dedi Ataman.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarını kaçırdım.

"Ben..." Derin bir nefes aldım. "Ben, şey..." Yutkunamadım...

En sonunda geri çekildim ve Poyraz'ın elini tuttum.

Poyraz Atabey tam on yıl sonra ailesinin karşısındaydı...

Loya büyük bir çığlık attı ve korkuyla geri çekildi.

Zerrin annem ise donup kalmıştı.

"O-Oğlum?"

Ataman dehşetle abisine bakıyordu.

"Ataman?"

Poyraz'ın dudaklarından dökülen tek isim bu oldu...

Zerrin annem daha fazla ayakta kalamadı ve yere çöktü...

Mustafa babam susuyor, hareket dahi edemiyordu...

Poyraz'ın bakışları bu sefer Zerrin annemi buldu.

"Nana..." Diye fısıldadı.

Herkes şok içindeydi...

Loya dehşetle ağzını kapatıp geri çekildi... Zerrin annem ayakta durmayı bile başaramamıştı...

"R-Rüya..." Zerrin annem sarsıldı. "Rüya, yine rüya..." Yüzünü kapattı.

Acı çekiyordu...

Oğlunu kaybetmenin acısını çekiyordu...

Poyraz içeriye doğru bir adım attı. Dik duruşu, aynı Ataman'a benziyordu. O tedirgin adam kaybolmuş, kendinden emin bir adam gelmişti.

Sevdiğim adamın elini son defa sıkıp bıraktım. Poyraz kapıda dikilen, hareket edemeyen kız kardeşinin yüzüne baktı.

"Loya'm..." Onun yanağını okşadı. "Abim..." Onun saçlarını öptü.

Loya abisiyle göz göze geldi...

Yıllar sonra karşı karşıya geldiler...

Yutkunamıyordu, gerçek mi diye dokunamıyordu, korkmuştu..

Poyraz onu kendisine çekip sıkıca sarıldı. Loya'nın dudaklarından acı dolu bir nida döküldü...

Zerrin annem tir tir titriyor, çocuklarını izliyordu.. Şimdiden göz yaşları sel olmuştu.. Daha fazla kendimi tutamadım, ben de ağlamaya başladım...

Poyraz en sonunda kardeşini bırakıp, annesinin yanına çöktü.

"Nana..." Sesi acı doluydu.

Zerrin annem hıçkırdı...

Oğlunun yüzüne baktı, gerçek olduğuna inanmıyordu...

Poyraz en sonunda annesine sıkıca sarıldı.

"Annem!"

Zerrin annem oğlunun kokusunu hissetmesiyle birlikte gözleri irileşti. Yavaş yavaş gerçek olduğunu anlamaya başlamıştı...

Poyraz geri çekilmeden annesinin yüzünü avuçladı.

"Geldim annem, artık hiç gitmeyeceğim. Sana yemin ederim ki bir daha gitmeyeceğim."

Zerrin annem, yüzünü oğlunun eline yasladı. Gözlerini sıkıca kapatmış, hüngür hüngür ağlıyordu.

"P-Poyraz, oğlum..." Hıçkırdı. "A-Annem, yavrum..." Daha fazla konuşamadı.

Poyraz onun yanaklarını öptü. Zerrin annem yeniden gözlerini açtığında başını iki yana salladı. Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyor gibi bir hâli vardı. Kadın hâlâ rüya gördüğünü düşünüyordu.

"Oğlum..." Çaresizce fısıldadı.

Poyraz onun gözyaşlarını sildiğinde ayağa kalktı, onu da kaldırdı.

Zerrin annem yıllar sonra ilk defa oğlunun yüzüne dokundu. Poyraz'ın yüzünü avuçladı, titreyen elleri oğlunun sakallarında gezindi.

"S-Sen öldün... Ben ellerimle toprağa verdim..." Acıyla inledi. "Sen daha dün minicik bebektin, ben kendi ellerimle seni toprağa gömdüm annem..." Poyraz da ağlıyordu... "Gözüme bir gram uyku girmedi... Oğlum orada üşür diye korktum. Geceleri gelip üstünü örtmek istedim..."

Bir annenin çaresiz sözleriydi bunlar...

Poyraz annesinin ellerini öptü.

"Buradayım nana, buradayım... Ölmedim, gitmek zorunda kaldım. Kaçırdılar beni, ayırdılar senden.." Diye fısıldadı.

Zerrin annem oğlunun gözlerine daha fazla bakmaya dayanamadı.

Aniden yere yığıldığında herkes telaşla onun yanına gitti. Neyse ki Poyraz hemen annesini tutmuştu. Kadın bu acıya dayanamayıp bayılmıştı...

Alparslan hemen annesini kollarının arasına aldı.

Ataman ise annesine bile bakmadan dimdik ayakta duruyor, dolu gözlerle, bir o kadar da sert bakışlarla abisine bakıyordu.

Poyraz da ayağa kalkarken ona sarılmak istedi, ondan özür dilemek, onunla konuşmak istedi... Yaptı da...

Ataman'ı kollarının arasına alıp kendisine çekti. Ataman hâlâ olanları idrak etmeye çalışıyor gibiydi. Abisinin sarılışına karşılık vermedi. Kendine geldiğinde ise geri çekildi.

"Git buradan..." Yutkunamıyordu. "Buradan derhâl git!" Diye gürledi.

Gözlerindeki özlemi ve acıyı görmemek imkânsızdı...

Yine de git diyordu... Ona yaşattığı acılar için git diyordu...

Börü Atabey ve Kurt Atabey yıllar sonra karşı karşıyaydı...

Çok acı çeken iki kardeş yıllar sonra bir aradaydı...

Affetmek hiç kolay olmayacaktı...

5025 KELİME...

SINIR: 3.10K VOTE 700 YORUM

Artık ellerim ağrıdı, şu ana kadar yazdığım en uzun bölüm oldu. OY VERMEYİ UNUTMAYIN zira gerçekten çok yoruldum. Bol bol yorum okumak istiyorum :)

Bir gün boyunca uyumadan yazılan, bolca emek isteyen, upuzun bir bölüm sizlerle...

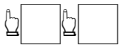
Bölüm uzun süre gelmedi, biliyorum özlediniz, beklediniz ama yazabilecek durumda değildim. Kafamı toplamam gerekiyordu. Biraz dinlenmem... Üniversite sınavı da çok yaklaştı bildiğiniz üzere. Her şey birbirine girmiş durumda, yeni yeni kendime gelmeye başladım. Kafamı toplayabilmem zaman aldı, biraz ara vermek zorunda kaldım. Ayrıca bu az kalan sürelerde derslere biraz daha ağırlık vermek istiyorum, bu yüzden de anlayış göstermenizi bekliyorum.

Sizi çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

20 "Poyraz"

BÖRÜ

Yılların özlemini elbette onun gözlerinde de görüyordum... Kardeşimdi, canımdı, kanımdı... Adını bile ben vermiştim. Ataman koymuştum adını... Ona da bu isim çok yakışmıştı. Koyduğum ismi gerçekten de layığıyla taşımayı başarmıştı. Türkiye'nin en iyi savcılarından biri olmuştu gencecik yaşında... Onunla çok gurur duyuyordum.

"Sana defol git dedim!"

Gözleri öfkeden parlıyordu. Alnında şişen damar öfkeden delirdiğine bir işaretti. Elbette hak veriyordum. Direkt boynuma atlamasını beklemek ahmaklık olurdu.

"Ataman, kardeşim..." Ona doğru bir adım attım. "Konuşacağız bunları! Bilmediğin şeyler var! İsteyerek gitmedim!"

Ataman bana nefretle baktı. Gözlerinde gördüğüm o nefreti ilk başta yadırgasam da içimde süren birkaç saniyelik düşünceyle birlikte ona hak verdim. Hayatına sıçmıştım, her şeyi berbat etmiştim. Bana kızmakta çok haklıydı ama bilmediği şeyler vardı. Hafızamı kaybetmiştim... Beni onun elinden kaçırmışlardı.

"Kes sesini!" Üstüme yürüdü. "Annem bayıldı lan senin yüzünden! Çık git bu evden!" Yakalarıma yapıştı.

Gözlerinde gördüğüm saf nefretle birlikte ölmek istedim... Ölmek, bir daha geri dönmemek... O zaman diner miydi acısı? Biter miydi bu öfkesi?

Gözüme sert bir yumruk attığında da tepkisizce ona baktım.

"Kurt!" Beliz küçük bir çığlık atmıştı.

Daha önce hiç tanışma fırsatı bulmadığım kadına döndüm. Gözleri dolmuş, korkuyla bana bakıyordu. Hayalet görmüş gibi bakmasına burukça gülümsedim. Ne sanıyordum ki? Öldü dedikleri adam mezardan çıkıp gelmişti, kim şok olmazdı? Gerçekliğine inanmak elbette çok zordu ama ben buradaydım...

Börü Atabey olarak değil...

Poyraz Atabey olarak buradaydım!

Tam ailemin karşısındaydım, dimdik karşılarındaydım.

"Yapma Ataman! O senin abin! Doğru söylüyor vallahi! Bilmediğin şeyler var, önce dinle!" Alisa adeta kendini yırttı.

Bakışlarım ona dönerken sertçe gözlerine baktım. Alisa uyarımı almış olsa da bana sokuldu.

"Hamileyim biliyorum ama elimde değil! Ben böyle bir ortamda sakin olamam ki!" Diye fısıldadı kulağıma.

"Bebeğimize de, sana da stres yapmak yok kadınım. İstersen yukarıda dinlen. Bu gece buradayız." Sesim son derece netti.

Alisa ise kaşlarını çattı.

"İyi de insanlar seni daha evine kabul etmedi! Burada kalacağımızı nereden biliyorsun? Hem seni yalnız bırakmak istemiyorum ben!"

Duruşumu dikleştirdim. Kendimden emindim. Bu gece burada kalacaktım. On yıl sonra ailemle ilk defa aynı çatının altındaydım...

"Biliyorum Alisa'm, biliyorum da! Burada kalacağız!"

Alayla bir gülüş duyduğumda karşıma baktım. Ataman acımasızca bana bakıyordu.

"Evden defol git dedim sana! Neyi bekliyorsun lan hâlâ?!"

Arkamdan gelen sesle birlikte şaşkınca arkama döndüm.

"Kurt haklı! Burada bir yerin olduğunu sanmıyorum Poyraz!"

Bunu diyen canım kardeşim, kanım, Alparslan'dı...

"Alparslan!" Ona doğru bir adım attım. "Ben senin abinim!" Ataman'a döndüm. "Senin de abinim Ataman! Beni dinlemek zorundasınız! Karşınıza çıkamadım lan anlayın işte! Anlatacağım her şeyi, sakinleşin önce!"

Alparslan dişlerini sıktı.

"Ne sakinleşeceğiz lan? Ne sakinleşeceğiz?! Hayatımızı sikip gittin! Annem senin yüzünden az kalsın ölüyordu! Kaç kere hastanelik oldu senin haberin var mı?" Bana yaklaştı. "Hiç mi vicdanın sızlamadı senin? Sen nasıl bir adamsın lan? Çık evimizden, git!"

Duyduğum her söz kurşun gibi kalbime saplandı...

"Abi!"

Loya'nın koşarak boynuma atlamasıyla birlikte hüngür hüngür ağlaması bir oldu...

Kollarımı ona sıkıca sararken başını boynuma gömüp ağlamaya devam etti... Her iç çekişinde o güzel sarı saçlarına küçük öpücükler kondurdum.

"Bu-Buradasın, gerçeksin..." Sakallarıma dokundu. "Bu kez rüya değil öyle değil mi? Gerçek! Sen geldin! Canımın en içi, abim!"

Bana sımsıkı sarıldı.

"Geldim Loya'm... Güzel gözlüm, geldim benim inatçı miniğim... Abin burada! Seni çok özledim güzelim..."

Loya başını omzuma yasladı. Ağlıyordu, benim canımın en içi ağlıyordu...

"Loya yeter!" Ataman sertçe onun kolunu tuttu. "Bize yaşattıklarını ne çabuk unuttun lan? Çektiğimiz acıları ne çabuk unuttun?!" Diye bağırdı.

Loya bana sokuldu.

"Affettim!" Diye bağırdı. "Affettim ben abimi! Ben artık o olmadan yaşayamam... Anlayın beni ne olur!"

Onun gözyaşlarını sildim.

"Aptal!" Kurt öfkeyle onu tuttu. "Eğer onu seçersen, bir abini kaybedersin Loya Atabey!" Sesi sertti.

Loya'nın gözleri irileşti. Kollarımın arasından çıkarken şaşkın bakışları ikimizin arasındaydı.

"Bir seçim yapmayacaksın güzelim. Ataman'ın yanına git!" Loya'nın itiraz etmesine izin vermedim. "Loya'm, haydi! Taraf seçmeyeceksin dedim sana!"

Sesim netti. Onun taraf tutmasını istemiyordum. Ataman'ın kızgınlığı yüzünden kendini kötü hissetsin asla istemiyordum.

Loya Ataman'ın yanına gittiğinde ona kırgınca bakıyordu.

"B-Ben bugün yıllardır hayalini kurduğum şeyi yaşadım... Abime sarıldım! Onun kokusunu aldım, onu gerçekten hissettim..." Başını iki yana salladı. "Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun abi? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz?"

Alparslan alayla güldü.

"Acımasız olan biziz, bu adam değil öyle mi? Anasına bile merhameti yok ki on yıl boyunca gelmedi!" Bakışları sertleşti. "Bu saatten sonra da bir abimiz olmasa da olur! On yıl boyunca hiçe sayıldıysak, on yıl boyunca acı çektiysek ve bunları bilmesine rağmen karşımıza çıkmadıysa o adam bizim için olmasa da olur!"

O adam bizim için olmasa da olur...

Beni en çok yaralayan bu sözler olmuştu...

Başımı iki yana salladım.

"Bu sözleri hak ettiğimi bilsem de fazla ileriye gidiyorsun Alparslan!'"

Ataman tehdit edercesine parmağını bana doğru salladı.

"Sana son uyarım; buradan git! Bu evde senin yerin yok!"

Bağırıyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu...

Bakışlarım yerde yatan anneme dönerken ona doğru koşacaktım ki Ataman beni tuttu.

"Dokunma!"

Beni yine engelledi.

"Annem o benim! Ne demek dokunma lan? Annem o lan annem!"

Ataman yeniden yakalarımdan tuttu.

"Sana dokunma dedim!"

Sabırlı davranmalıydım. Sabretmezsem aileme yeniden kavuşamazdım... Bana kızsa da, bana bağırsa da, bana vursa da canımdı o benim. Haklıydı zira onun hayatını mahvetmiştim.

"Askerim lan ben!" Kimliğimi açıp ona gösterdim. "Askerim, anlıyor musun? On yıl boyunca askerdim ben! Beni vurduklarında kaçırdılar! Başımı yere vurmuştum, hafızamı kaybettim!" Diye bağırdım. "Kendime geldiğimde teröristlerin elinden kaçtım! Zaten askerdim, arkadaşlarımın yanına sığınıp görevime kaldığım yerden devam ettim!" Başımı iki yana salladım. "Kolay mı oldu sanıyorsunuz? Ben her an ölümle yaşadım, bir ölüden ne farkım kaldı ki? Her an yeni bir savaş olabilir! Devletin planları, MİT..." Acıyla ona baktım. "Sen her şey çok kolay oldu sanıyorsun değil mi Ataman? Ne Alisa'yı, ne de sizi göremedim ben! Karşınıza çıkamadım! Çıksam zarar görecektiniz! Kolay mı devlet adamı olmak? Kime değer verirsem onu alırlar, belki evimi ateşler içinde bırakırlar, ailem yok olur..." Yutkundum. "Bu risklerin içinde nasıl karşınıza çıksaydım? Anlamadan

dinlemeden yargılamayın beni! Ben kaçmadım, ben kaçırıldım! Hain teröristler tarafından kaçırıldım!"

Kendimi ifade edememenin verdiği delilik bütün konuşmama yansımıştı. Bağıra bağıra söylediğim sözlerle herkes susmuştu.

Ataman sertçe yutkundu.

"S-Sen... Sen tam bir nankörsün! Senin için feda ettiğim on yılıma acıyorum... Ataman olamayıp Kurt oluşuma acıyorum... Hiçbir bokuma değmezmişsin!" Ardından birkaç adım geriye gitti. "Bu anlattıkların da, sende umrumda değilsin!" Duruşunu dikleştirdi. "On yıl boyunca bize acı çektiren bu herifin boynuna atlayacak kadar gurursuz olanlar burada kalmaya devam etsin! Ben gidiyorum!"

Ataman hışımla kendini dışarıya attığında peşinden gittim.

"Saçmalamayı bırak artık! İsteyerek sizi bırakmayacağımı biliyorsun Ataman!"

Arabasına gitmekten vazgeçip bana döndü. Elleri boğazıma sarılırken kaşlarını öfkeyle çatmıştı.

"Ben seni bulurdum! Benim seni bulmamdan kolay ne olabilirdi ki? Nasıl saklandın ulan yıllarca?" Durdu. "Adını değiştirdin... Sen de adını değiştirdin!" Kimlikte yazan ismi anımsamış olmalıydı. "Börü..." Başını iki yana salladı. "Börü ve Kurt..." Yutkundu. "İki cesur kurt.." Başını iki yana salladı. "Sen cesur olamadın Poyraz Atabey! Sen Börü ismini yaşatamadın..."

Yaşattım...

Yıllarca o ismin ağırlığını ben taşıdım...

"Sen benim sırf vatan uğruna, savaşmak uğruna; aylarca Irak'ta, Suriye'de, senin karını önünden dahi geçiremeyeceğin yerlerde ne zorlukla yaşadım sen biliyor musun? Sen bana nasıl adımı yaşatamadığımı söylersin Ataman?!"

Ellerini boğazımdan çekerken benden uzaklaştı.

"Karşımıza çıksaydın! Savcıyım ben! Ben de senin için elimden gelen her şeyi yapardım!"

Anlamıyordu, anlamak istemiyordu...

"Ulan sen beni koruyamazdın! Senin gücün buna yeter mi sanıyorsun? Ben devletin esas adamıyım, sen benden daha yetkili değilsin! Anlıyor musun Ataman?"

Ataman öfkeyle dişlerini sıktı.

"Ne sikimi yapıyorsan yap! On yıl sonra utanmadan karşıma çıkmışsın! Hayatımı sikip atmışsın, on yıldır vicdan azabı çektirmişsin..." Daha fazla konuşmadı.

Öfkeyle arabasına bindiğinde önünde durdum.

"Ben senin abinim Ataman! Öfken elbet dinecek! Benim bir suçum olmadığını anlayacaksın!"

Ataman öfkeyle arabayı çalıştırdığında bacağımda hissettiğim çekiştirmeyle birlikte aşağıya baktım.

Küçük bir kız çocuğu görmemle içimi saran o kötülük adeta yok oldu... Yüzümde bir tebessüm belirirken yavaşça onu kucağıma aldım.

"Amca!"

Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Ataman kızını kucağımda görmesiyle birlikte kaşlarını çattı.

"Alina!" Diye bağırdı.

Dudaklarımı yeğenimin saçlarına bastırdım. Mis gibi kokuyordu... Onunla tanışmak bana epey mutluluk vermişti.

Bebeğimizin anne tarafından bir kuzeni olmasa da en azından baba tarafından oldukça fazla kuzeni olacaktı. Onlar birlikte büyüyeceklerdi.

"Amca sen beni tanıyor musun?"

Heyecanlı sorusuyla birlikte gülümsedim.

"Tanıyorum güzelim."

Alina şaşkınca bana baktı. Annesinin aynısıydı. Çok güzel, çok tatlı bir çocuktu. Bir kızım olsa ona benzemesini çok isterdim.

Belki de benzerdi...

Tabii önce böyle tatlı bir kız çocuğumuzun olması lazımdı.

"Çok güzelsin." Dedim içtenlikle.

Alina'nın yanakları kızarırken alayla güldüm. Bir de utanıyordu!

"Teşekkür ederim." Kulağıma yaklaştı. "Şey, sende öylesin..."

Küçük bir kahkaha attım.

"Ben de çok mu güzelim?" Sesimdeki alayı fark etmiş olacak ki dudağını büktü.

Onun yanaklarını öptüğümde ise yeniden gülümsedi.

"Ium, hayır!" Bizi izleyen babasına döndü. "Babam gibisin!" Ardından bana baktı. "Kocamansın!"

Yeniden onun saçlarını öptüm.

"Sen biraz küçüksün."

Alina ofladı. Onunla uğraşmam onu kızdırmıştı. Yeniden dudağını büktü.

"Baba ben küçük müyüm?" Diye sordu.

Ataman arabadan inerken onu elimden aldı. Dikkatle kucağında tuttuğunda Alina ona sıkıca sarıldı.

"Küçük değilsin bebeğim, çocuksun sadece!"

Ataman arabasının arka kapısını açtığında kızını arabaya bindirdi. Emniyet kemerini taktığında Alina şaşkınca babasına baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Ataman onun yanağını öpüp geri çekildi.

"Sana dondurma yedirmeye!"

Alina mutlulukla bağırırken Ataman bana sert bir bakış attı.

"Amcam da gelecek mi? O da gelsin baba!" Bana baktı. "Sen dondurma sever misin amca?" Konuşmama izin vermeden gülümsedi. "Ben seviyorum ama annem çok yedirmiyor! Boğazım şişiyormuş! Nasıl oluyor anlamıyorum."

Ataman kızına döndü.

"Zaten çok yemeyeceksin. Sonra hasta olursan annen bizi vurur!"

Alina sevinçle ellerini çırptı.

"Olsun, annem hiç yedirmiyor ki!"

Üzgünce bana bakışını gördüğümde onu göğsüme bastırıp sıkıca sarılmak istedim. Çok güzel, çok tatlı bir şeydi bu! Birazdan kız çocuk için dua etmeye başlayabilirdim. Böyle bir güzellik olabilir miydi?

"Ben en çok çilekli dondurma seviyorum! Sen neyli seviyorsun amcacığım?"

Ataman ofladı ve en sonunda kapıyı kızının suratına kapattı.

"Anan gibi susmuyorsun Alina! Ne çok konuşuyorsun sen böyle!" Diye homurdandı.

Alina'nın kollarını önünde birleştirip küskünce babasına baktığını gördüm.

Ataman bana doğru geldiğinde bakışları yine sertti.

"Bırak konuşsun çocuk! Ona da mı engel olacaksın? Amcasıyım ben onun amcası!" Dedim.

Ataman ise sertçe kolumu tuttu.

"Benim kızımın hiçbir şeyi değilsin!" Sesi netti. "Şimdi nereye geldiysen oraya git! Geri geldiğimde seni bu evde görürsem olay çıkar!" Kızı duymasın diye kısık sesle konuşuyordu. "Bu ana kadar sabrettiysem Alina üzülmesin diye yoksa senin şu suratına bir saniye bile bakmam!"

Bana olan kızgınlığının geçmesi kolay olmayacaktı. Bunu biliyordum. Bunu bile bile onun karşısına çıkmıştım.

Yeniden arabasına bindiğinde ellerimi arabaya koydum.

"İstediğini yap Kurt!" Sesim sertti. "Ben senin abinim, bunu değiştiremezsin aslanım!" Ardından sertçe arabaya vurdum. "Attığın o yumruğu da unutmadım." Ardından geri çekildim. "Sen yine kızını alıp buraya döndüğünde ben burada olacağım. Eninde sonunda beni affedeceksin! Ben sizi isteyerek bırakmadım, kaçırıldım!"

Son sözümü söylememin ardından eve döndüğümde kapıdan herkesin bizi izlediğini fark ettim.

Beliz'in gözleri dolu doluydu.

"Şuri, gel!"

Kurt öfkeyle direksiyonu sıkıyordu.

Beliz bana izin istercesine baktığında başımı salladım.

"Seninle böyle tanışmak istemezdim Poyraz abi..." Diye mırıldandı. "Kurt hep bana anlatırdı seni... Merhametini, köylülere verdiğin destekleri..." İç çekti. "Kurt senin ölümüne çok üzülüyordu... Bana anlatırken bile gözlerinde gördüğüm o özlem, o sevgiyi sana anlatamam... Hayatı boyunca hep seni örnek aldı o, sana yemin ederim ki seni bir an bile unutmadı." Yutkunamadı. "Ö-Ölmemene çok sevindim... Yıllar sonra da olsa seni görmek çok güzel... Ne olur bu sefer Kurt'u bırakma... Öfkesi dinecek, sana söz veriyorum. Dindireceğiz o öfkeyi, her şey eskisi gibi olacak... Ben sana hak veriyorum, isteyerek gitmezdin biliyorum... O da anlayacak." Gözünden düşen bir damla yaşı sildi.

Beliz'e hayran kalırken gülümsedim. Yavaşça onu tutup kendime çektim ve kardeş edasıyla ona sarıldım.

"Her şey düzelecek, biliyorum. Ataman benim gibidir... Öfkesi güçlüdür ama sevdiği insanlara zaafı vardır... Bu zaaf bu lanet öfkeyi yenecek. Yanımda olduğun için sağ ol."

Beliz burukça gülümsedi ve geri çekildi.

Kurt öfkeyle direksiyonu sıkıyordu.

"Beliz acele et!"

Sesindeki tehditi anlarken göz devirdim. Arabada kızı olduğu için sesini çıkaramıyordu. Eğer kızı olmasa Beliz'i zorla yanımdan götürürdü.

Beliz hızlı adımlarla kocasının arabasına bindi. Kurt zaten çalıştırmış olduğu arabasında gaza yüklenip gözden uzaklaştı...

"Kaç bakalım abiciğim, kaç! Senin bana sarılmak için yanıp tutuştuğunu bilmiyorum sanki!" Diye homurdandım. "Adamın Laz damarı tuttu mu kimse durduramıyor! Bana bu kadar benzemen iyi değil!"

Kendi kendime söylenirken göğsümde hissettiğim baskıyla birlikte hafifçe başımı eğdim. Alisa bana sokulmuştu.

"Üzülme benim güzel kalpli adamım... Sen üzülürsen biz de üzülürüz. Bebeğimizi üzmek istemezsin değil mi?"

Tatlı tatlı gülümsediğinde saçını öptüm.

"İkinize de kurban olurum da!" Diye mırıldandım.

Alisa iç çekti.

"Annen uyandı. Kurt seni ona yaklaştırmadı ama artık gitti. Şimdi annene sıkıca sarılabilirsin! Haydi gel!"

Beni kolumdan tutup çekecekti ki aniden onu kendime çektim. Alisa şaşkınca bana bakarken önce alnına, sonra dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdum.

"Seni çok seviyorum güzelim."

İçtenlikle söylediğim sözle birlikte önce yanakları kızarsa da hemen ardından çekinerek gülümsemişti.

"Ben de seni seviyorum aşkım." Diye mırıldandı.

Uzaktan bize kırgınca bakan Loya'yı gördüğümde kollarımdaki kadını bıraktım. Ona yaklaştığımda bakışlarını kaçırdı.

"Abilerim haklı! Baksana kimsenin umrunda değiliz Aliş! Zaten buraya onunla geldi! Belki de yıllardır yaşadığını bir tek Alisa biliyor! Bizi çok sevmediği için galiba!"

Loya kocasının elini tuttuğunda inanamayarak ona baktım.

"Ulan zaten şoktayım! Hayatımda yaşadığım en tuhaf gün! Ne oluyor yine Allah aşkına? Niye trip atıyorsun? Hani abine inanıyordun?" Dedi Ali.

Loya yine Alisa'yı kıskanıyordu! Yine ikisi çok başımı ağrıtacaktı! Hele Loya bir çocuğumuzun olacağını öğrenirse kıyameti asıl o zaman koparırdı...

"Saçmalama Loya!" Diye kızdım. "Beni buraya getiren Alisa! Ailemle kavuşmam için bana baskı yapan o! Haksızlık etmeni istemiyorum. İkinizi de çok sevdiğimi biliyorsun abiciğim!"

Loya kollarını önünde birleştirdi.

"Yani o demese gelmeyecektin, öyle mi abi?" Gözleri doldu. "Ona hemen kavuşmuşsun ama bana kavuşmaya zorla gelmişsin... Geçen yıllarda gerçekten sevgin azalmış olmalı! Eskiden olsa önce bana gelirdin!"

Ofladım.

Bu iki kadınla gerçekten işim vardı!

"Loya'm, önce annemle konuşmak istiyorum. Tamam mı güzelim? Bunları daha sonra konuşacağız merak etme!" Onun yanağını öptüm. "Alisa'nın karşısına çıkalı birkaç ay oluyor. O da on yıl acı çekti yani! Karşısına çıkmaya mecbur kaldım çünkü..." Yutkunamadım... O an gözlerimin önüne gelirken yeniden kalbim korkuyla attı.

Alisa benim yerime söze girdi.

"Şey, ben..." Beni izliyordu. "Poyraz'ın yaşadığını düşünüyordum. Hep onu hissediyordum! Herkes bana yaşadı dedikçe deli muamelesi yapıyordu!" Bakışları Loya'ya döndü. "Bir gün plan yaptım. İntihar süsü verdim. Eğer o gerçekten yaşıyorsa bana kıyamaz, kurtarmaya gelir dedim." İç çekti. "Geldi... Uçurumdan atlayacağım diye korktu, bana sıkıca sarıldı... İlk başta ben de ona çok kızdım, küstüm ama dayanamayıp affettim. Yani karşıma isteyerek çıkmadı, ben zorla çıkarmış oldum."

Loya ona hiç bakmadan dinlemişti. En sonunda ise ona cevap vermeye bile tenezzül etmeden eve girdi.

Alisa şaşkınca giden kardeşimin arkasından bakakalmıştı...

"Of ulan of! Uğraştıracak bizi Laz kızı! İnadı beni yordu be!" Diye homurdandım.

Ali ise hafifçe başını salladı.

"Beni de vaktinde çok yormuştu!" Omzuma dokundu. "Halledeceğim, en azından beni dinler diye düşünüyorum. Bazen mantıklı düşünemiyor." Ardından elini uzattı. "Tanışmadık değil mi?" Onun elini sıktım.

"Anlattığın her şeyi biliyorum Ali. Tabii ki ailemi takip ettim. Loya'nın nasıl bir cadıya dönüştüğünü de biliyorum! Normalde onu kıskanırım hele bir erkekten kıskanırsam olay çıkarırım ama seni tanımadan sevdim Ali! Bu yüzden kız kardeşimle evlenmen beni mutlu etti. O zibidiyle evlenmesinden korkuyordum. Evlenmesine müsaade etmezdim gerçi ama yine de aklıma geldikçe bile sinirleniyordum! Ona böbreğini verdikten sonra benim gözümde bambaşka bir yerin oldu. Şu anda Loya yaşıyorsa senin sayende... Sen gerçekten adamsın Ali!"

Ali ise bildiklerim karşısında şaşırmıştı. Birlikte içeriye geçerken kolumu Alisa'nın omzuna attım. Alisa kendini göğsümde bulurken burukça gülümsedi.

"Sıkma canını yavrum benim! Loya'nın huyunu biliyorsun, elbet alışacak sana!"

Dudağını büktü.

"İyi de sen yokken biz onunla iyi anlaşmaya başlamıştık! Yine beni çekemiyor işte! Pis kıskanç! Sadece onu sev istiyor!"

Güldüm.

"Çekemiyor demeyelim de tatlı kıskançlık diyelim. Abisini kıskanıyor! Hem ne var ki, ben de onu az kıskanmıyordum!"

Alisa'nın dudakları hayretle aralandı. En sonunda kaşlarını çatıp kolumun altından çıktı.

"Ya, ne kadar tatlı kıskançlık! Beni üzdü farkında mısın? Bir cevabı bile layık görmedi bana! Seni buraya getiren benim, ikna eden benim ama bu onun umrunda değil! Sen de buna tatlı kıskançlık diyorsun! Madem kardeşini bu kadar çok kıskanıyordun o zaman her gece soluğu benim yanımda değil de onun yanında alsaydın Poyraz!"

Bu kadın ciddi miydi?

O da Loya'yı kıskanıyordu!

Bana ters bir bakış atıp hızla ilerlediğinde onu belinden yakaladım.

"Bırak, konuşmayacağım seninle!"

Dolmuş gözlerini öptüm ve onu göğsüme bastırdım.

"Tamam lan tamam! Tatlı kıskançlık değil. Bayağı pis kıskançlık!" Dedim onun gibi. "Şimdi affettin mi beni?"

Alisa geri çekildi.

"Poyraz o kız bana nefretle bakıyor! Sen gelene kadarmış samimiyeti! Bildiğin benden nefret ediyor! Sen de hâlâ onu savunuyorsun! Kardeşin diye hatalarını böyle görmezden gelmene gerek yok! O kardeşinse ben de senin çocuğunun annesiyim! Taraf tutmayı bırak artık!"

Taraf tutmak mı? Bu kadın gerçekten çıldırmıştı! Hamileydi, normal karşılamam lazımdı. Her zamankinden daha fazla trip atacaktı. Sağlıklı da düşünemiyordu. Benim taraf tutmam mümkün müydü? Bir yanda kız kardeşim, diğer yanda karım...

"Taraf tutmuyorum, istesem de taraf tutamam! Bir yanda kardeşim, bir yanda karım..."

Alisa acıyla gülümsedi.

"Benim soyadım Öz... Atabey değil Poyraz, sanırım bilmiyorsun."

Ardından cevap vermeme izin vermeden hızla önümden geçip gitti.

"Neden böyle yapıyorsun be kızım? Zaten kafam dalgın! Niye beni böyle dağıtıp gidiyorsun?" Dedim mırıltıyla. "Karımsın lan işte! Şurada birkaç güne atacağız imzayı!"

Bunu sesli söylemiş olmalıyım ki Alisa hafifçe dönüp bana baktı. O güzel gözlerine doyasıya bakamadan başını çevirdi.

İçeriye girdiğimde koltukta ayılmış olan annemi gördüm.

Ne diyeceğimi, nasıl söze gireceğimi bilmiyordum...

"G-Gel buraya..." Diye fısıldadı.

Yavaş adımlarla onun yanına gittiğimde yanına oturdum.

Alparslan ve Eylül'ün keskin bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Eylül bana bir tebessüm gönderdi. Eskiden Alparslan ona yüz vermediğinde onu az sinir etmemiştim. Onunla çok uğraşırdım. Onu da herkes gibi özlemiştim... Birlikte çok zaman geçiremesek de o da benim kız kardeşimdi.

"Nana eğer bununla konuşmak istemezsen gönderirim evden!" Dedi Alparslan.

Bununla...

Gelmeme bu kadar kızacaklarını bilsem de bu tepki ağrıma gitmeye başlamıştı... Loya dışında hiçbir kardeşim beni istemiyordu!

"O benim oğlum Alparslan! O da senin gibi benim oğlum... Nereye göndereceksin? Sokağa mı atacaksın oğlumu?"

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken annemin elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Nana, isteyerek gitmedim... Sana yemin ederim ki! İsteyerek gider miyim hiç? Sizi nasıl bırakırım? Kaçırdılar beni diyorum! Hafızamı kaybettim, hastanede yattım!"

Annemin bakışlarındaki kırgınlık beni en derinden yaraladı. Kalbime mıh gibi saplandı, incecik bir sızı yayıldı bütün bedenime...

Kendime şunu yeniden sordum; ortaya çıkmalı mıydım?

Hafızam yerine gelir gelmez ailemin yanına mı gitmeliydim? Hangi cesaretle gidecektim? Bu yüzü kendimde nasıl bulacaktım? Cesaret edemedim... Zaten bu sırada devlet beni özel adamı olarak görevlendirmişti. Gitmem iyice zorlaşmıştı!

Eğer dönseydim ailemi riske atmış olacaktım. Hain teröristler evimi bombalayabilirdi. Ben en güçlü adamlardan biriydim! Nasıl olur da ailemin karşısına çıkabilirdim ki?

"S-Sen..." Elini kalbime koydu. "B-Burası..." Gözlerime baktı. "Gerçekten atıyor mu annem? Gerçekten geldin mi?" Gözünden iri bir yaş damlası süzüldü. "Ben on yıldır hep bu anı düşledim ama olmaz dedim kendi kendime... Ölen geri gelir mi hiç? Ben senin cesedine bile bakamamıştım ki yavrum! Korkumdan, inanmak istemediğimden son kez sarılamamıştım bile..."

Onun gözünden düşen yaşları okşayarak sildim. Onun yanaklarını öptüm. Onu göğsüme çekerken sıkıca sarıldım.

Annem gözlerime bakarken aniden bana sert bir tokat attı.

Başım geriye düşerken titreyen ellerini sakallarımda gezdirdi.

"M-Madem yaşıyordun, ne diye bana on sene evlat acısı çektirdin Poyraz?" Hıçkırdı. "Ben ne yediğim yemekten keyif aldım, ne hayatımı yaşayabildim, ne içten bir kahkaha atabildim! Her güldüğümde gözlerimin önüne senin yüzün geldi! Utandım... Gülemeden ağladım! On yıl boyunca ağlamadığım tek gün var mı, sor bakalım annene! Nasıl acılar çektim sana anlatayım!" Sesini yükseltmişti.

Haklı olduğunu elbette biliyordum... Onu yeniden göğsüme bastırırken bana sarılarak ağlamasına izin verdim.

"Buradayım, artık geldim." Onun elini tuttum. Gözlerim dolsa da kendimi toparladım. "On yılın acısını çıkaracağız annem. Özür dilerim, ne olur affet beni... Dönemedim da! Dönebilsem, sana kavuşabilsem bir saniye bile bekler miydim sanıyorsun? Benim de yüreğime kor ateşler düştü! Ben de aile özlemiyle yandım, yâr özlemiyle tutuştum... Kolay mı sanıyorsunuz

yaşadıklarımı? Siz ne acı çektiyseniz ben de çektim ana! Ne olur affet beni... Ne olur, senin sevgine muhtacım." Onun elini öptüm. "Ne kadar özür dilersem dileyeyim on yılın acısı geçmez, bilirim... Yine de özür dilerim nana. Belki binlerce kez, belki yüz binlerce kez..."

Annem hıçkıra hıçkıra ağlarken beni göğsüne bastırdı. Dudaklarını saçıma bastırdığında kokumu içine çekti.

"K-Kokun hiç değişmemiş güzel yavrum... Hâlâ çok güzel kokuyorsun. Hâlâ annenin on yıl önce sarıldığı, öptüğü o masum kuzusun sen..." Defalarca yanaklarımı öptü. "Seni çok seviyorum oğlum. İyi ki geldin... Gelmez diyordum, öldü o diyordum, kendimi inandırmaya çalışıyordum ama sen geldin... Hoş geldin annem gönlüme, evime, hoş geldin..." Diye fısıldadı.

Anneme sıkıca sarılırken onun kokusunu içime çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Huzur benim için tam da buydu...

Onun gözyaşlarını silerken Alisa'ya döndüm.

"Beni buraya Alisa getirdi. Gelmem için bana cesaret verdi gelinin." Ardından anneme döndüm. "Bu arada, buraya üç kişi olarak geldik. Gelinin hamile!"

Annemin gözleri dehşetle büyürken Alisa'ya baktı. Alisa da bana şaşkınca bakıyordu. Elleri karnını bulurken hafifçe başını salladı.

"Ş-Şey, evet..."

Evlenmediğimiz için utanmasına canım sıkıldı. Annem dehşetle beni sarstı.

"N-Ne? Sen bir de evlendin mi?"

Yutkundum.

"Evlilik hazırlığı yapıyoruz diyelim. Az kaldı evlenmemize! Sizin karşınıza çıkıp hep birlikte düğün yapalım istedim. Hem de kavuşmamızı kutlarız diye düşündüm!"

Annem yutkunamadı.

"Çocuk evlilik dışı yani?"

Yavaşça ayağa kalktım.

"Anne, ne olur böyle yapmayın... Evlilik mevzusunu hemen halledelim istiyorum. Alisa'nın babası onu istemenizi istiyor. Daha işimiz çok be nana!"

Annem de ayağa kalktı. Zorlukla benden tutunurken bakışları Alisa'yı buldu.

"Bizde her şey usulüne göre olur! Yarın bu kızcağızı evine bıraksın Alparslan. Trabzon'a dönsün. Bir gece burada kalır. Aynı odalarda kalmak kesinlike yok! Her şey usulünü bulacak! Öyle aynı odada kalma devri kapanmıştır! Alisa kızım da Trabzon'da evinde kalacak evlenene kadar!" Eylül'e döndü. "Alisa'nın ve oğlumun odasını hazırlar mısın?"

Eylül başını sallayıp içeriye gittiğinde inanamayarak anneme baktım.

"Ben sevdiğim kadını sırf evlenmedim diye göremeyecek miyim? Yaktırma nana bana Trabzon'u!"

Annem göz devirdi.

"Normal sevgililik dönemi gibi buluşursun! Daha fazlasına evlenene kadar müsaade etmiyorum Poyraz'ım!"

Alisa'nın bakışları durgunlaşırken bu duruma hiç sevinmediğini biliyordum. Normal sevgililer gibi birkaç saat mi buluşacaktık? Göğsümde uyutamayacak mıydım, uyurken o güzel yüzünü izleyemeyecek miydim?

Alisa hiçbir şey söyleyemeden başını salladı.

"Anne üzme gelinini! Hamile o, onu utandırma lütfen! Bebeğin babası benim, bütün sorumluluğunu aldım! Böyle yapmayın!"

Annem iç çekti.

"Bir şey yaptığım yok yavrum. Olması gerekeni yapıyorum! Alisa da benim kızımdır! İkiniz için en sağlıklısı neyse ona karar veriyorum."

Loya ise hışımla ayağa kalktı.

"Bu gece abim benimle yatar! Eskisi gibi yani! Üzülme Alisa, birkaç ay ayrı kalmaktan bir şey olmaz."

Alisa'nın gözleri büyüdü.

"Birkaç ay mı?"

Göz devirdim.

"Loya!" Diye onu uyardım.

Annem söze girdi.

"Bir ay, iki ay! Alisa kızımın karnı büyümeden her şeyi halledeceğiz."

Alisa ise ayağa kalktı.

"B-Ben dinlenmek istiyorum, yol yorgunuyum."

Eylül başını sallayıp onu belinden tutup yönlendirirken ofladım. Loya onu üzmüştü! Gene eski huylarına dönmüştü!

***

Başımı yastığa koyarken içim huzursuzdu. Alisa'nın erkenden gidip yatması canımı epey sıkmıştı. Herkesin üstüne geldiğini düşünüyor olabilirdi. O hamileydi ve ben onun yanında olmak zorundaydım.

Yerimden kalkarken herkesin yattığına emindim. Annem hiç uyuyamamıştı. En son onun yanında kalmıştım. Loya da bu yüzden benimle yatamamıştı. Annem uyuduktan sonra balkona çıkıp bir sigara yakmış, daha sonra benin için hazırlanan odaya gelmiştim.

Ayaklarım istemsizce o odaya gidiyordu sanki... Eğer yakalanırsak hiç iyi şeyler olmazdı. Yakalanmamalıydık! Hamile sevdiğimi bir kez daha üzmelerini istemiyordum.

Kapıyı yavaşça araladığımda tavanı izlediğini gördüm. Demek uyuyamamıştı... Hafifçe kapısını kapatsam da bana dönmedi zira geldiğimi bile fark etmemişti.

Yavaşça yanına uzanıp yanağını öptüğümde tam çığlık atacaktı ki ağzını kapattım.

"Sakin ol, korkma! Ben geldim."

Alisa göğsüme vurdu.

"Korktum aptal adam! Neden ses vermiyorsun?" Diye fısıldadı.

Onun göğsüne başımı yasladım.

"Özledim sizi..." Hafifçe başımı kaldırdım. "Bunları ve seni..." Göğüslerini sıktığımda kaşlarını çattı.

"Yapma Poyraz!" Elimi itti.

Anlamayarak onu izledim. Hâlâ tavırlı mıydı bana? Hâlâ küs müydük? Yavaşça onun beline sarıldım.

"Gzamşine..." Saçını öptüm. "Küs mü kalacağız? Loya'yla senin aranda ayrım yapmadığım için küsecek miyiz gerçekten?"

Alisa ofladı.

"Sorun bu değil ki!"

Hafifçe doğrulduğumda bakışlarını kaçırmıştı. Onun çenesini tutup zorla bana bakmasını sağladım.

"Sorun ne?!" Sert sesimle birlikte yutkundu. "Alisa sorunu söyle bana! Canını sıkan ne?" Alisa sesimi yükselttiğim için hemen ağzımı kapatmıştı.

"Duyacaklar Poyraz!" Diye kızdı.

Alisa da hafifçe doğrulduğunda onu kucağıma çektim. Buna itiraz etmeden sırtını göğsüme yasladı. Bana hafifçe arkası dönüktü.

Dudaklarımı onun omzuna bastırdım.

"Ne oldu? O Laz kızı sıktı canını değil mi? Ah ulan ah! İlk dakikadan üzdü seni! Bak onu uyaracacağım! Sana yemin ederim ki bir daha laf sokmaya yeltenemeyecek-" Parmağını dudağıma bastırdığında sözüm yarıda kesildi.

Alisa üzgünce duvarı izledi.

"Beklemekten yoruldum." Sesi titriyordu. "Poyraz ben çok yoruldum artık... Öldü sansam da on yıl bekledim seni... Buna bir lafım yok, sevdim ve bekledim. Her şeye tamam ama geldiğinde de beni çok üzdün.... Üzülmekten yoruldum be adam, seni beklemekten yoruldum."

Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Sevgiyle burnunun ucunu öptüm. Alisa'nın güzel dudaklarında parmaklarımı gezdirdim.

"Bana beni üzdün deme Alisa! Ne olur söyleme şöyle şeyler!" Alisa daha fazla trip atamadan başını göğsüme yasladı. "Geç evlenmemiz mi sorun? Bir ay içinde her şeyi hallederiz. Sen kafana takma bunları, bana güven."

Alisa dudağını büktü.

"Düğün yapmayalım istersen... Yani boşuna masraf etmeyin. Sade bir nikâh kıyabiliriz."

Onun saçlarını okşadım.

"Kıyamayız yavrum! Seni beyazlar içinde görmeyeceksem bunca yıl neden yaşadım? Çok güzel bir düğün yapacağız. Her şey çok güzel olacak."

Alisa saate baktı.

"Git istersen... Annenler duyarsa laf ederler! Artık bir ay, bilemedin iki ay daha ayrı kalırız. Kaderim bu; beklemek! Aylarca savaşmanı bekledim,

geldin ayrıldık, şimdi de evlenmeyi bekleyeceğim. Tabii bir de eski sevgililik dönemlerimiz gibi olacak! Arada sırada buluşacağız. Zaten ben yarın memlekete döneceğim!"

Dudaklarımı yumuşakça onun dudaklarına bastırdım. Sevgiyle hem dudağına, hem çenesine öpücükler kondurdum.

"Beni senden kimse koparamaz... Geleceğim Trabzon'a, seni orada yalnız bırakır mıyım hiç?"

Alisa aniden boynuma sarılınca burukça tebessüm ettim.

"Çok mu önemli lan bu kız senin için? Birkaç saate gideceğiz, son kez planı gözden geçiriyoruz! Senin aklın nerede?"

Engin'in sözleriyle birlikte hızla masayı ittim.

Dayanamıyordum!

"Benim onu görmem lazım!"

Azra yavaşça kolumu tuttu.

"Börü yola çıkacağız! Vakit kaybetmememiz gerekiyor! Alisa'nın yanına daha sonra gitsen olmaz mı?"

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ya gidip de dönemezsem? Son kez kokusunu içime çekmek istiyorum belki! Karışmayın lan bana!"

Hızla evden çıktığımda arabama bindim.

Operasyona saatler kalsa da onu görmek için Ordu'dan Trabzon'a gidecektim... Onu belki de beş dakika görebilmek için bunu yapacaktım...

Alisa'nın evinin önüne geldiğimde kalbim her zamanki heyecanla çarpmıştı.

Gizlice evden yukarıya tırmanırken penceresini kapattığını gördüm. Cebimden çıkardığım aletle hızla penceresini açtığımda içeriye girdim.

Sessiz adımlarla onun yanına geldiğimde melekler gibi uyuduğunu gördüm.

Yavaşça onun yanına uzanırken onu göğsüme çektim. Saçlarını öptüm, kokusunu içime çektim, narin boynuna küçük küçük öpücükler kondurdum...

"Alisa..." Diye fısıldadım.

O güzel yüzünü izlerken hayranlıkla ona baktım. Aniden beni hissetmiş gibi başını göğsüme koyuverdiğinde içim gitti...

Sessizce telefonumun kamerasını açıp o güzel yüzünü çektim... Vaktim yoktu, ona veda etmeye gelmiştim.

"Kendine çok iyi bak, olur mu güzelim? Daha fazla zayıflama. Ben hep seninle olacağım." Ardından dudağına sıcacık bir öpücük kondurup geri çekildim. "Ma si maoropen..." Diye fısıldadım.

Onun ellerini okşadığımda uyanmamıştı. Dikkatle onu göğsümden kaldıracağım sırada bana daha çok sokuldu.

"Poyraz..."

Uykusunda adımı fısıldadığında burukça tebessüm ettim.

"Alisa'm..."

Onu göğsümden yavaşça çektiğim sırada ağlamaya benzer bi mırıltı çıkardı. Burada olduğumu hissetmiş olmalıydı... Belki de rüyasında beni görüyordu.

Alisa beni bırakmamak için dirense de içim kan ağlaya ağlaya onun başını yastığına koydum...

Geri çekilmeden önce dudaklarımı alnına bastırdım.

Daha fazla burada kalırsam gidemeyecektim... Son kez onun saçlarını koklayıp öptüğümde geri çekildim. Bu koku beş ay boyunca bana yeter miydi? Cebimde onun fotoğrafıyla savaşırken melekler gibi uyuyan güzel yüzü aklımdan gider miydi?

Daha fazla duramayıp pencereyi açtığımda fısıldadı.

"Seni çok seviyorum..."

Uykusunda ağlıyor muydu?

Gözlerim dolarken o yaşları silmek, ben ölmedim demek için nelerimi vermezdim ki... Olmayacaktı, ben bu operasyona gitmek zorundaydım...

"Ben de seni çok seviyorum kadınım. Kendine çok iyi bak."

Hızla pencereyi açtığımda inmeden önce sıkıca kapatmıştım...

Göğsümdeki sızıyla arabama binerken acıyla çektiğim fotoğrafa baktım...

"Senden ayrı kalmak çok zor be..."

Yavaşça onun yüzünü okşadım. En azından ölecek olsam da son bir kez de olsa onu öpmüş, koklayabilmiştim...

Arabama binip gaza yüklenirken öfkeyle direksiyona vurdum.

Çok acı çekiyordum, çok acı çekiyorduk...

Yaşadığımız zor günler aklıma gelirken yutkunamadım.

Alisa uyuyakalmıştı bile...

Yine bütün masumluğuyla kollarımda uyuyordu.

"Artık seni hiç üzmeyeceğim Alisa, artık hiç üzülmeyeceğiz." Elini öptüm. "Kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim!"

Sesim netti.

Buna da kimse cesaret edemeyecekti!

SINIR: 2.90K VOTE 600 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle!

Yavaş yavaş toparlanmaya başladığımı söylemiştim. Zaten finale çok az kaldı. Bundan sonra bölümler düzenli olarak gelecek. Siz yeter ki sınırı geçin.

Bir milyon olduğumuz için de, destekleriniz için de çok teşekkür ederim. Hepinizi çok sevdiğimi unutmayın bebekler.❤

Bu bölüme bol bol yorum bekliyorum. 😻

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

KESİT

"O kadar öfke doluyum ki!" Dişlerini sıktı. "Gidip o herifi boğmamak için kendimi çok zor tutuyorum!"

Kurt direksiyonu sıkıyor, arkada kızı olduğu için sakin kalmak zorunda kalıyordu.

Alina çilekli dondurmasını keyifle yalıyor, arada sırada kızacak mıyım diye bana bakıyordu.

"O senin abin Kurt! Adam anlattı başına gelenleri! Hem sen de onu özledin, niye inat ediyorsun?"

Kurt bana baktı ve göz devirdi. Bir şey söyleyememesi hoşuma giderken yavaşça arkama döndüm.

"Annem, gel haydi kucağıma."

Alina kıkırdadı ve hemen kucağıma gelmek istedi. Onu dikkatle kucağıma oturturken yanağını öptüm.

Alina başını göğüslerime yasladı. Bitirdiği dondurmayla birlikte çok mutlu görünüyordu. Onun güzel saçlarını öptüm.

"Annem, sevdin mi sen amcayı?"

Sorumla birlikte başını olumlu anlamda salladı.

"Babam gibiydi!" Kollarını açtı. "Böyle, kocaman!" Küçük bir kahkaha attım. "Babam gibi güçlüydü!"

Onun yanaklarını öptüm.

"Hm, demek babam gibiydi! Böye kocamandı!"

Kurt başını iki yana salladı ve güldü. Alina tatlı tatlı bana sokuldu.

"Amcam bana küçüksün dedi anne!" Dudağını büktü. "Çok mu küçüğüm?" Babasına baktı. "Ama ben babam kadar büyük olamam ki!"

Kurt yeniden güldü.

"Sana ölürüm yavrum benim..." Kızının elini tuttu. "Eve bir geçelim, gör bak bakalım baban sana neler yapacak..." Ardından kızımızın elini öptü.

Eve geldiğimizde Kurt hamile olduğum için kızımızı kucağıma almama izin vermedi. Alina inatla babasının kucağını istediğinde onu kucağına aldı.

"Sen kendin yürümeyi öğrenmedin mi? Nereye kadar taşıyacağım seni? Koca kız oldun!" Diye yalandan kızdı Kurt.

Alina huysuzca babasının boynuna sarıldı.

"Annemi de hep kucağında taşıyorsun baba! O da kocaman kız! Ben hep görüyorum! Beni de taşı, bana ne!"

Gözlerim şaşkınca büyürken Kurt sessizce bir küfür savurdu.

"Annen hamile ya, o yüzden bebeğim." Diye mırıldandı.

Alina ise kıkırdadı. Elini babasının sakallarında gezdirdi. Huylanıp elini geri çektiğinde küçük bir kahkaha attım. Huylansa da sürekli babasının sakallarını okşuyordu. Eline batması hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Ama annemin göbeği yokken de hep taşıyorsun!"

Kurt alayla bana baktı.

"Beliz yürümeyi mi biliyor yavrum? Taşımasam düşer! Sen de aynı anan gibisin! İkinizi de ömrüm boyunca taşıyacağım herhalde!"

Sinirle onun koluna vurdum.

"Gayet de yürüyebiliyorum!" Dedim.

Önden önden gittiğimde anahtarı cebimden çıkardım.

"Of be!"

Ona dönmemle bakışlarını kalçamda olduğunu anladım. Ağzım şaşkınlıkla açılırken sertçe öksürdüm. Gizlice kızımızı işaret ettiğimde arsızca sırıtıyordu.

Evimizin kapısını açtığımda Alina esnemeye başlamıştı bile...

Kurt dikkatle kızımızı yukarıya çıkardığında peşlerinden gittim. Kızımızın yanında bir şey yapamıyordu. Henüz öfkesini çıkaramamıştı. Sabırlı davranıyor, kızımız için dayanıyordu.

"Babacığım amcam bir de bana şey dedi!" Alina utançla gülümsedi. "Çok güzelsin dedi!"

Kurt göz devirdi.

"Hay senin amcanı seveyim güzel kızım benim... Bayıldın amcana, şurada iki dakikadır tanıyorsun ama çok sevdin!"

Kurt'un kıskandığını anlarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Baba ben güzel miyim gerçekten?"

Kurt kızımızın yüzünü defalarca öpücüklere boğdu.

"Güzelsin ulan tabii! Benim güzelimsin. Babaya özel bir güzellik yani!"

Kurt kızımızı yatağına bıraktığında gülümseyerek onları izliyordum.

"Peki annem kime özel güzel?"

Alina gerçekten çok soru soruyordu! Susmak bilmiyordu... Bir yandan babasını delirtmesi hoşuma da gidiyordu.

Merakla Kurt'a bakarken bakışları bana döndü.

"Annen sadece bana özel güzel olabilir." Sesi netti. "Bir başkası bunu demeye kalksa daha önce de gördüğümüz üzere sonu vahim olur... Benim Beliz'im yalnızca bana özel güzel... Bana özel, benim..."

Kurt'a yavaşça arkasından sarıldım.

"Seni seviyorum küçük kurtçuk."

Kurt yavaşça kolumu okşadığında sırtına küçük bir öpücük kondurdum.

Alina bizi kıskanmış olacak ki somurtuyordu. Geri çekildiğimde onun yanına uzandım. Dudaklarımı o güzel saçlarına bastırırken kokusunu uzun uzun içime çektim.

"Seni de çok seviyorum bir tanem." Ardından alayla Kurt'a baktım. "Hatta babandan daha çok!"

Alina'nın gözler ışıl ışıldı. Başını göğüslerime yasladı.

"Yani o çocuktan bile çok mu?"Anlamayarak ona bakarken karnımı gösterdi.

Ne diyeceğimi bilemezken onu altıma aldım ve gıdıklamaya başladım.

"O çocuk dediğin senin kardeşin!" Gülümsedim. "İkinizi de kocaman seviyorum anneciğim."

Alina gıdıklanırken söylediklerimi bile algılayamamıştı. Kıkırdadım ve o kahkahalar atarken onu öpücüklere boğdum.

"Yeter anne, yoruldum!"

Tatlı tatlı sızlandığında onu gıdıklamayı bıraktım. Uzanıp yanaklarını öptüm ve geri çekildim.

"Artık uyku vakti!"

Kızım hafifçe başını salladı.

"Yarın da amcamın yanına gidecek miyiz anneciğim?"

Kurt ofladı.

"Ya kızım ne olur bir şeyi de merak etme! Ben ne çektim ulan sizden!" Kızımızın üstünü örttü. "Haydi yat!" Alina ona küskünce arkasını döndüğünde başını iki yana salladı. "Ben de yarın Alina'ya istediği o Barbie evini alacaktım... Madem bana küstü, artık onu Eylül'ün kızına alırım!"

Alina hızla babasına dönerken dayanamayıp kahkaha attım.

"Tamam tamam!" Gülümsedi. "İyi geceler öpücüğü vereyim mi?"

Kurt yanağını uzattığında Alina uzun bir öpücük kondurdu.

Kurt geri çekilmeden onun saçlarını öptü.

"İyi geceler güzelim."

Onun odasından çıktığımızda salona geçtik.
Konuşmamız gereken konular vardı... Söze nasıl gireceğimi bilmiyordum.

Kurt başını ellerinin arasına aldı.

"Öfkem geçmiyor Beliz... Bu sikik günü atlatamıyorum!" Derin bir nefes aldı. "Kızımızın yanında bir şey diyemiyorum! Bağırsam ağlar! Amca deyip duruyor zaten!" Öfkeyle ayağa kalktı. "Delireceğim lan en sonunda!"

Onun elinden tuttum. Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım.

"Yapma Kurt... Yapma aşkım! O senin abin!" Yutkundum. "Biliyorum, çok acı çektin-" Beni susturdu.

"Ben senden öncesine kadar nasıl bir adamdım sen biliyor musun şuri?!" Elini saçlarına geçirdi. "Hissiz, bomboş, dümdüz duvar gibi bir adamdım! Soğuk, ruhsuz!" Acıyla bana baktı. "Ben onun yüzünden birini sevmeye korktum Beliz! Anlıyor musun güzelim? Benden birini sevme hakkımı aldı,

koruma hakkımı aldı, sevdiklerimi aldı, adımı aldı! Ben bu adamı nasıl affedeyim? Kolay mı lan on yıl boyunca acı çektirip geri gelmek? Benden ne bekliyorsunuz anlamıyorum!"

Ona hak veriyordum. Elimi sakallarına yerleştirirken ona sokuldum.

"Biliyorum benim güzel kalpli kocam... Sen ona çok kızgınsın! E haklısın da, seni çok üzdü. İsteyerek olmasa da hafızası yerine gelir gelmez geri dönmeliydi belki ama yapamamış işte! Ailesine zarar gelir diye dönememiş! Ona sırtını çevirme Kurt.. O senin abin! Bırak da yaralarını o sarsın!"

Kurt beni aniden belimden kavrayıp erkeksi bir hareketle kendisine çekti.

"Benim yaram yıllar önce güzel bir kadın tarafından sarıldı zaten..." Gözlerime baktı. "Bir de bana hediyesi olan küçük bir kız çocuğuyla birlikte o yara izi tamamen yok oldu." Ağzımı açmama izin vermeden beni daha çok kendisine çekti. "Benim tarafımda ol Beliz! Sen benim kadınımsın, benim tarafımda olmalısın! Beni anlamalısın! Ben o herifi affetmek istemiyorum! İçimden gelmiyor lan, beni bir tek sen anlarsın toliçona..."

O, abisini affetmemekte kararlı görünüyordu...

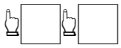
Sizlere Kurt ve Beliz içeren bir bölüm yazacağım. Onları çook sevdiğinizi ve özlediğinizi biliyorum.

Uzun zamandır kesit atamıyordum. Şimdi yine kesitler atacağım. Sınırı geçin ki bölüm hemen gelsin bebekler.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

21 "Kavga"

BELİZ

"O kadar öfke doluyum ki!" Dişlerini sıktı. "Gidip o herifi boğmamak için kendimi çok zor tutuyorum!"

Kurt direksiyonu sıkıyor, arkada kızı olduğu için sakin kalmak zorunda kalıyordu.

Alisa çilekli dondurmasını keyifle yalıyor, arada sırada kızacak mıyım diye bana bakıyordu.

"O senin abin Kurt! Adam anlattı başına gelenleri! Hem sen de onu özledin, niye inat ediyorsun?"

Kurt bana baktı ve göz devirdi. Bir şey söyleyememesi hoşuma giderken yavaşça arkama döndüm.

"Annem, gel haydi kucağıma."

Alina kıkırdadı ve hemen kucağıma gelmek istedi. Onu dikkatle kucağıma oturturken yanağını öptüm.

Alina başını göğüslerime yasladı. Bitirdiği dondurmayla birlikte çok mutlu görünüyordu. Onun güzel saçlarını öptüm.

"Annem, sevdin mi sen amcayı?"

Sorumla birlikte başını olumlu anlamda salladı.

"Babam gibiydi!" Kollarını açtı. "Böyle, kocaman!" Küçük bir kahkaha attım. "Babam gibi güçlüydü!"

Onun yanaklarını öptüm.

"Hm, demek babam gibiydi! Böyle kocamandı!"

Kurt başını iki yana salladı ve güldü. Alina tatlı tatlı bana sokuldu.

"Amcam bana küçüksün dedi anne!" Dudağını büktü. "Çok mu küçüğüm?" Babasına baktı. "Ama ben babam kadar büyük olamam ki!"

Kurt yeniden güldü.

"Sana ölürüm yavrum benim..." Kızının elini tuttu. "Eve bir geçelim, gör bak bakalım baban sana neler yapacak..." Ardından kızımızın elini öptü.

Eve geldiğimizde Kurt hamile olduğum için kızımızı kucağıma almama izin vermedi. Alina inatla babasının kucağını istediğinde onu kucağına aldı.

"Sen kendin yürümeyi öğrenmedin mi? Nereye kadar taşıyacağım seni? Koca kız oldun!" Diye yalandan kızdı Kurt.

Alina huysuzca babasının boynuna sarıldı.

"Annemi de hep kucağında taşıyorsun baba! O da kocaman kız! Ben hep görüyorum! Beni de taşı, bana ne!"

Gözlerim şaşkınca büyürken Kurt sessizce bir küfür savurdu.

"Annen hamile ya, o yüzden bebeğim." Diye mırıldandı.

Alina ise kıkırdadı. Elini babasının sakallarında gezdirdi. Huylanıp elini geri çektiğinde küçük bir kahkaha attım. Huylansa da sürekli babasının sakallarını okşuyordu. Eline batması hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Ama annemin göbeği yokken de hep taşıyorsun!"

Kurt alayla bana baktı.

"Beliz yürümeyi mi biliyor yavrum? Taşımasam düşer! Sen de aynı anan gibisin! İkinizi de ömrüm boyunca taşıyacağım herhalde!"

Sinirle onun koluna vurdum.

"Gayet de yürüyebiliyorum!" Dedim.

Önden önden gittiğimde anahtarı cebimden çıkardım.

"Of be!"

Ona dönmemle bakışlarını kalçamda olduğunu anladım. Ağzım şaşkınlıkla açılırken sertçe öksürdüm. Gizlice kızımızı işaret ettiğimde arsızca sırıtıyordu.

Evimizin kapısını açtığımda Alina esnemeye başlamıştı bile...

Kurt dikkatle kızımızı yukarıya çıkardığında peşlerinden gittim. Kızımızın yanında bir şey yapamıyordu. Henüz öfkesini çıkaramamıştı. Sabırlı davranıyor, kızımız için dayanıyordu.

"Babacığım amcam bir de bana şey dedi!" Alina utançla gülümsedi. "Çok güzelsin dedi!"

Kurt göz devirdi.

"Hay senin amcanı seveyim güzel kızım benim... Bayıldın amcana, iki dakikadır tanıyorsun ama çok sevdin!"

Kurt'un kıskandığını anlarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Baba ben güzel miyim gerçekten?"

Kurt kızımızın yüzünü defalarca öpücüklere boğdu.

"Güzelsin ulan tabii! Benim güzelimsin. Babaya özel bir güzellik yani!"

Kurt kızımızı yatağına bıraktığında gülümseyerek onları izliyordum.

"Peki annem kime özel güzel?"

Alina gerçekten çok soru soruyordu! Susmak bilmiyordu... Bir yandan babasını delirtmesi hoşuma da gidiyordu.

Merakla Kurt'a bakarken bakışları bana döndü.

"Annen sadece bana özel güzel olabilir." Sesi netti. "Bir başkası bunu demeye kalksa daha önce de gördüğümüz üzere sonu vahim olur... Benim Beliz'im yalnızca bana özel güzel... Bana özel, benim..."

Kurt'a yavaşça arkasından sarıldım.

"Seni seviyorum küçük kurtçuk."

Kurt yavaşça kolumu okşadığında sırtına küçük bir öpücük kondurdum.

Alina bizi kıskanmış olacak ki somurtuyordu. Geri çekildiğimde onun yanına uzandım. Dudaklarımı o güzel saçlarına bastırırken kokusunu uzun uzun içime çektim.

"Seni de çok seviyorum bir tanem." Ardından alayla Kurt'a baktım. "Hatta babandan daha çok!"

Alina'nın gözler ışıl ışıldı. Başını göğüslerime yasladı.

"Yani o çocuktan bile çok mu?"Anlamayarak ona bakarken karnımı gösterdi.

Ne diyeceğimi bilemezken onu altıma aldım ve gıdıklamaya başladım.

"O çocuk değil, kardeşin!" Gülümsedim. "İkinizi de kocaman seviyorum anneciğim."

Alina gıdıklanırken söylediklerimi bile algılayamamıştı. Kıkırdadım ve o kahkahalar atarken onu öpücüklere boğdum.

"Yeter anne, yoruldum!"

Tatlı tatlı sızlandığında onu gıdıklamayı bıraktım. Uzanıp yanaklarını öptüm ve geri çekildim.

"Artık uyku vakti!"

Kızım hafifçe başını salladı.

"Yarın da amcamın yanına gidecek miyiz anneciğim?"

Kurt ofladı.

"Ya kızım ne olur bir şeyi de merak etme! Ben ne çektim ulan sizden!" Kızımızın üstünü örttü. "Haydi yat!" Alina ona küskünce arkasını döndüğünde başını iki yana salladı. "Ben de yarın Alina'ya istediği o Barbie evini alacaktım... Madem bana küstü, artık onu Eylül'ün kızına alırım!"

Alina hızla babasına dönerken dayanamayıp kahkaha attım.

"Tamam tamam!" Gülümsedi. "İyi geceler öpücüğü vereyim mi?"

Kurt yanağını uzattığında Alina uzun bir öpücük kondurdu.

Kurt geri çekilmeden onun saçlarını öptü.

"İyi geceler güzelim."

Onun odasından çıktığımızda salona geçtik.
Konuşmamız gereken konular vardı... Söze nasıl gireceğimi bilmiyordum.

Kurt başını ellerinin arasına aldı.

"Öfkem geçmiyor Beliz... Bu sikik günü atlatamoyorum!" Derin bir nefes aldı. "Kızımızın yanında bir şey diyemiyorum! Bağırsam ağlar! Amca deyip duruyor zaten!" Öfkeyle ayağa kalktı. "Delireceğim lan en sonunda!"

Onun elinden tuttum. Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım.

"Yapma Kurt... Yapma aşkım! O senin abin!" Yutkundum. "Biliyorum, çok acı çektin-" Beni susturdu.

"Ben senden öncesine kadar nasıl bir adamdım sen biliyor musun şuri?!" Elini saçlarına geçirdi. "Hissiz, bomboş, dümdüz duvar gibi bir adamdım! Soğuk, ruhsuz!" Acıyla bana baktı. "Ben onun yüzünden birini sevmeye korktum Beliz! Anlıyor musun güzelim? Benden birini sevme hakkımı aldı,

koruma hakkımı aldı, sevdiklerimi aldı, adımı aldı! Ben bu adamı nasıl affedeyim? Kolay mı lan on yıl boyunca acı çektirip geri gelmek? Benden ne bekliyorsunuz anlamıyorum!"

Ona hak veriyordum. Elimi sakallarına yerleştirirken ona sokuldum.

"Biliyorum benim güzel kalpli kocam... Sen ona çok kızgınsın! E haklısın da, seni çok üzdü. İsteyerek olmasa da hafızası yerine gelir gelmez geri dönmeliydi belki ama yapamamış işte! Ailesine zarar gelir diye dönememiş! Ona sırtını çevirme Kurt.. O senin abin! Bırak da yaralarını o sarsın!"

Kurt beni aniden belimden kavrayıp erkeksi bir hareketle kendisine çekti.

"Benim yaram yıllar önce güzel bir kadın tarafından sarıldı zaten..." Gözlerime baktı. "Bir de bana hediyesi olan küçük bir kız çocuğuyla birlikte o yara izi tamamen yok oldu." Ağzımı açmama izin vermeden beni daha çok kendisine çekti. "Benim tarafımda ol Beliz! Sen benim kadınımsın, benim tarafımda olmalısın! Beni anlamalısın! Ben o herifi affetmek istemiyorum! İçimden gelmiyor lan, beni bir tek sen anlarsın toliçona..."

O, abisini affetmemekte kararlı görünüyordu...

Ellerimi onun yüzüne çıkardım. O güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Anlamıyorum mu sanıyorsun sevgilim?" Derin bir iç çektim. "Haklısın, on yıl boyunca kendine eziyet ettin. Tanıştığımız zaman bile gözlerindeki o kırgınlığı hatırlıyorum... Abini çok seviyordun, çok güveniyordun, çok özlüyordun..." Ona sokuldum. "Kaçırmışlar abini... Askermiş, devlet adamı olmuş... Zor şeyler yaşamış sevgilim! Ne olur affetsen? Bak kızımız da onu çok sevdi!"

Kurt belimdeki ellerini okşayarak aşağıya indirdi.

"Affetmeyeceğim dedim! Ulan adam resmen on yıl benimle alay etti! Bulamadım da! Ben onu bulurdum... Öyle iyi saklanmış ki!"

Uzanıp onun yanağını öptüm.

"İnat etmeseniz mi savcı bey..." Diye fısıldadım.

Kurt bakışlarını yüzümden çekti.

"Beliz bu seni ilgilendiren bir konu değil! Onunla benim aramda... Sürekli bana bu konuyu açmanı istemiyorum! Affetmeyeceğim, son sözüm budur. On yıl boyunca nasıl vicdan azabı çektiğimi bir ben bir Allah bilir... Geceleri başımı yastığa nasıl koyduğumu da öyle... Şimdi o herifi savunma bana! O masum değil! Madem hafızasını kaybetti, o zaman her şeyi hatırladığında beni arasaydı! Bana bu acıyı yaşatan adamı affetmem!" Bana baktı. "En azından şimdi vicdanım rahat. Sadece harcadığım zamanıma üzülüyorum. Onun için değmezmiş!" Çenemi tuttu. "Bana bu konuyu sürekli açmak yok. Sürekli baskı yapmak da yok! Kızımın aklına amca amca diye sokmak da yok! Onun bir tane amcası var; o da Alparslan! Aksini kabul etmiyorum."

Önden hızlı hızlı odamıza gittiğinde ofladım. Affetmeyecekti işte! Adamda öyle bir Laz damarı vardı ki attı mı asla inadından vazgeçmiyordu!

Peşinden gittiğimde beni umursamadan üstündeki gömleği çıkarıp yere attı.

"Ben duş alacağım. Sen de uyu istersen güzelim. Yorma oğlumuzu."

Ellerim karnımı bulurken Kurt'un da gözleri anında karnıma indi.

"Erkek mi diyorsun?"

Omuz silkti.

"Kızımız oldu. Bir de oğlumuz olsa güzel olurdu." Durdu. "Gerçi yine kız olabilir. Ben cinsiyetine takılmıyorum. Sonuçta ikisi de benim çocuğum olacak."

Kurt bakışlarını benden çektiğinde banyoya girdi. Ben de peşinden gittim.

"Birlikte jakuziye girmek istiyorum," Durdum. "Tabii sen de istersen!"

Kurt şaşkınca bana baksa da hemen başını salladı.

Jakuziyi hazırlamam çok uzun sürmezken Kurt suyun sıcak olduğuna kanaat getirince yavaşça suya girdi.

Bakışları beni bulduğunda ben de onun elini tuttum ve dikkatle onun kucağına oturdum. Kurt kalın kollarıyla beni sımsıkı sardı. Kucağında minicik kaldığımda keyfi yeniden yerine gelmiş olacak ki sırıtıyordu.

Dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir küçük kurtçuk." Bu sefer yanağını öptüm. "Sen benim kocamsın. Senin canını sıkan her şey önce beni ilgilendirir! Ailevi bir mesele de beni ilgilendirir! Bir daha seni ilgilendirmez deme lütfen!"

Kurt saçımı öptü. Daha fazla kucağına yerleştiğimde kollarımı okşayıp üşümemi engelledi.

"İlgilendirir tabii ki! Sadece karışmanı istemiyorum. Bırak buna ben karar vereyim! Bana bu konuyu sürekli açma! Senden istediğim tek şey bu."

Derin bir nefes alırken hafifçe başımı salladım.

"Tamam... Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ailemizin huzuru bozulmasın istiyorum."

Kurt boynumu öptüğünde saçımı kenara çekip ona daha fazla yer açtım. Dudaklarını boynuma bastırdıkça içim titriyordu.

Kaç kere dokunsa da sonuç değişmiyordu. Her dokunduğunda heyecanlanıyordum. Kalbim delicesine atıyordu... Hâlâ nefesim kesiliyordu... Aradan yıllar geçse de adamın üstümde bıraktığı etki hiç geçmiyordu.

"Beliz, karım..." Yanağımı okşadı. "Kendini bana anlatma güzelim. Ben seni zaten senden iyi tanıyorum."

Kıkırdadım ve onun yanağımdaki elini öptüm.

"Hı, doğru! Kızarsın diye açıklamak istedim."

Kurt yüzünü buruşturdu.

"Ne zaman kızdım sana lan? Her istediğini yaptırıyorsun bir şekilde! Tam kızacağım derken bakıyorum kucağında kızımızla geliyorsun!" Diye homurdandı.

Güldüğümde elleri göğüslerimi bulmuştu bile... Ona kızgın bir bakış gönderdim.

"Senin eskiden tek sakinleştiricin bendim!" Dudağımı büktüm. "Alina'ya söyleme ama kıskanıyorum biraz..."

Kurt içten bir kahkaha atarken beni kalçamdan tutup tamamen kucağına çekti. Erkekliğini iyice hissederken yutkundum.

"Sen kızımızı mı kıskanıyorsun?"

Çok mutlu olmuştu! Bu kadar mutlu olmasına anlam veremezken üzgünce başımı salladım.

"Birazcık! Çok azıcık ama!" Elimle bir miktar gösterdiğimde güldü ve beni öpücüklere boğdu.

Dudaklarını boynumda, ardından yüzümde hissederken gülümsedim. Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Ulan sen var ya..." Başını iki yana salladı. "Sen çok dehşet bir şeysin!"

Altımdaki sertlik gitgide büyürken ona çapkın bir sırıtış gönderdim.

"Bu gece benim olur musun kocacığım?"

Kurt ise alayla güldü.

"Dikkat et de; bu gece kurt kuzuyu yemesin."

Yaklaşıp onun dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdum. Kurt bununla yetinmeyip dudaklarımı parçalarcasına öptüğünde altımdaki sertlik de gitgide büyüyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatırken kendimi onun güçlü kollarına bıraktım... Hep ait olmak istediğim yere, bana huzur veren adama bıraktım kendimi...

ALİSA

Sabah uyandığımda düşünmek için epey vakit bulmuştum.

Poyraz yanımda yoktu... Beni uyuttuktan sonra odasına gitmiş olmalıydı! Bu duruma ne kadar üzülsem de sesimi çıkarmayacaktım.

Bugün Trabzon'a dönecektim...

Poyraz'sız bir ay, en geç iki ay yaşayacaktım. Elden ne gelirdi ki? Bekleyecektim... Beklemek sanki benim kaderimdi!

Yavaş adımlarla odanın kapısını açtığımda sert bir bedene çarpmamla inledim. Onun kokusu burnuma dolarken başımı kaldırdım ve onun güzel yüzünü izledim.

"Günaydın fıstık."

Eğilip yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

Hafifçe gülümsedim.

"Günaydın sevgilim." Diye mırıldandım.

Poyraz beni belimden kavrayıp kendine çekti. O arsız dudaklar bu sefer boynumu buldu. Burnunu hafifçe boynuma sürttü. Kokumu içine çektiğini anlarken onun güzel saçlarını öptüm.

Poyraz boynuma uzun bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Şimdi görmesin kimse! Yeter öptün!" İç çektim. "Hem ben hazırım. Kahvaltıdan sonra gideriz zaten."

Kaşlarını çattı.

"Kiminle gidersin, anlamadım?"

Omuz silktim.

"Alparslan'la, annen dedi ya dün!"

Poyraz kahkaha attı. Anlamayarak ona bakarken yeniden gülmeye başladı. Sinirden güldüğünü anlarken dudağımı büktüm.

"Gideceksin, öyle mi?" Çaresizce ona sokulduğumda saçımı öptü. "Bak o güzel mavi gözler nasıl şişmiş... Bu yüzden kendini nasıl üzüyorsun!" Dişlerinin arasından tısladı. "Seni tek başına göndermem!"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sen daha ailene yeni kavuştun. Biraz onlarla vakit geçir. Ben de Trabzon'da senin gelmeni beklerim. Şikâyetçi değilim ama bunu bil! Seni anlamam gerekiyor. Ben de bu yüzden anlayışlı davranacağım. Bir ay, bilemedin iki ay sonra zaten kocam olacaksın! Bu kısa ayrılığa da dayanabilirim sanırım. On yıl beklemişim, iki ay daha sabrederim."

Aniden beni odaya çektiğinde şaşkınca ona baktım. Ayağıyla kapıyı itip kapattı. Beni duvara yasladığında onun gözlerine bakıyordum.

"Ben senin böyle düşünmediğini biliyorum!" İtiraz edecektim ki dudağımı öpüp beni susturdu. "Ben iki ay falan beklemem kızım! Karnında bebeğimiz var, iki ay ne sikime bekliyoruz ki? Ben buna müsaade eder miyim?"

Eli karnımı bulduğunda kaşlarımı çattım.

"Ha karnımda bebeğimiz olmasa beni daha fazla da bekletirdin, öyle mi *Börü*?"

Üstüne basa basa *Börü* dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Börü?" Dedi sorarcasına. "Börü mü oldum şimdi?" Diye homurdandı. "Hamile olmasan da evlenecektik! Seni daha fazla bekleteceğime gerçekten inanıyor musun?"

Ona küskünce baktığımda Poyraz elini karnıma götürdü. Karnımı okşamasına izin verirken yine de ona çok yaklaşmadım.

Poyraz beni duvarla arasına sıkıştırdı. Ondan kaçacağım sırada gitmemi engelledi. Alnımı öptükten sonra yanağımı okşadı.

"Alisa, beni kızdırma güzelim! Bensiz bir yere gitmeyeceksin! Hamilesin sen, ben çocuğunun babasıyım. Gözümün önünden ayırır mıyım seni?"

Başımı onun göğsüne yasladım.

"Sadece bana anlamsız geliyor... Biz zaten o aşamaları geçtik. Tamam belki doğru değil ama ben hamileyim Poyraz... Ortada bir bebek var. Artık bu saatten sonra usülüne uygun davransak ne olur ki?"

Poyraz güldü ve beni güçlü kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

"Tamam sinirlenme küçüğüm. Böyle tatlı bir kadına dönüşüyorsun, sevesim geliyor."

Ben ciddi bir sorundan bahsediyordum! Öfkeyle onun karnına vurdum.

"Ciddiyim ben Poyraz!"

Poyraz'ın gülümsemesi genişledi. Dudaklarını boynuma yeniden bastırdı. En sevdiği noktayı kolaylıkla buldu. Orayı uzun uzun öptüğünde içim giderken titrek bir nefes verdim.

"Sen haklısın Alisa... Merak etme, ben o usullere uymam. Bilirsin, her gece soluğu az senin yanında almadım. Yine gelirim. Seni ve bebeğimizi yalnız bırakmam."

Elleri yavaşça karnımı okşarken sevinçle dudağımı dişledim. Beni yalnız bırakmayacaktı! İki ay bile olsa hamileliğimi onsuz geçirmek istemiyordum. Bebeğimin babasına, benim de ona ihtiyacım vardı.

Poyraz en sevdiği noktayı dişleyip emdiğinde dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım. Bedenim ihtirasla tir tir titrerken zorlukla ona tutundum.

Poyraz aldığım zevki görünce hemen sertleşti. Kendini bana bastırdığında bu sefer kısıkça inledim.

"Sabah sabah mahvettin beni! Nasıl kendime geleceğim lan ben?!"

Onun dudaklarına uzandığımda aniden beni bacaklarımdan tutup kucağına alması bir oldu. Bacaklarımı onun beline sararken beni duvara yasladı.

Göz göze geldiğimizde o esmer teninde ellerimi gezdirdim. Sert sakalları elime batarken onları yavaşça okşadım.

"Bunları ne zamana kadar kesmeyeceksin aşkım?" Diye sordum.

Poyraz gülümsedi.

"Sen küçükken çok seviyordun oynamayı... Hatırlıyor musun güzelim?" Kıkırdadım ve başımı salladım.

"Küçük müydüm? On sekiz yaşındaydım! Seninle ilk sevgili olduğumuz zamanlar... Çok güzeldi. Çok utanırdım senden! İlk sevgiliydin tabii... Beni kendine âşık edene kadar peşimden koşmuştun."

Geçmişi hatırlarken burukça tebessüm ettim. Poyraz ise yanağımı okşuyordu. Bakışları durgunlaşmıştı. On yıl boyunca yanımda olamadığı içindi bu bakışlar...

Eksiklik...

On yılın eksikliği...

Bunu o da hissediyor olmalıydı. Az bir zaman değildi. Ömrümüzün ne kadar kaldığını bilemeden on seneyi heba etmiştik... Gitmeden önce bana evlenme teklifi edeceğini biliyordum. Eğer gitmeseydi biz on yıllık evli bir çift olacaktık. Çocuklarımız olacaktı... Biz hiç acı çekmeyecektik...

Poyraz üzüldüğümü anladığında sıkıntıyla iç çekti. Onun da düşündükçe yüreği daralıyor olmalıydı.

Kollarımı onun boynuna sararken sıkıca sarıldım.

"Poyraz seni çok sevdiğimi bil olur mu?" Onun yanağını öptüm. "Çok âşığım sana güzel kalpli adam... Çok! Mücadelene, aşkına, her şeyine çok hayranım."

Poyraz dudaklarını yavaşça omzuma bastırdı.

"Asıl hayran olması gereken benim." Sesi sıkıntılıydı. "Seni hiç hak etmiyorum, bunu bilmek canımı sıkıyor. Sana bir şekilde ulaşmalıydım belki de... Gerçi rahat durmayacaktın, hep ağlayacaktın, operasyonlara gittiğimde çıldıracaktın ama en azından yaşadığımı bilecektin..."

Onun çenesini tuttum ve sevgiyle gözlerinin en içine baktım.

"Rahat durmazdım ki... Bu sefer daha çok korkacaktım. Belki alışmak gerekecekti ama ben alışır mıydım bilemiyorum..." Hüzünle tebessüm ettim. "Giden on yılımıza değil, önümüzdeki yıllara bakalım artık. Bir bebeğimiz olacak. Oğlumuz ya da kızımız... Sadece ailemizi düşünelim olur mu?"

Poyraz yavaşça bacaklarımı okşadı. Dudaklarımızı buluşturduğumda tutkulu bir öpüşme yaşadık. Sakin, sessiz, özlem dolu... Biliyordum ki aramızdaki ateşi harlamam tek bir hareketime bakardı.

Yavaşça elimi onun erkekliğine götürdüğümde Poyraz hırsla dudaklarımızı ayırdı.

"Alisa!" Diye gürledi.

Kıkırdadım ve yavaşça dudağımı onun dudaklarına sürttüm.

"Bir an önce aynı evde yaşayalım." Dudağımı büktüm. "Ben her istediğimde sana dokunamayacak mıyım? Hemen evlensek keşke..."

Poyraz beni duvara daha çok itti. Elleri kalçamı sertçe kavramış, beni kendisine çekmişti.

"Sen beni delirtmek mi istiyorsun hatun?" Kendini bana bastırdı. "Zaten seni düşündükçe bile kendimi tutamıyorum, sen gelmiş beni iyice çıldırtıyorsun!"

Sertliğini hissederken gözlerimi kapattım. Yeniden bunu yaptığında dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

Arzularım tavan yaparken durmamız gerektiğini biliyordum.

"Kahvaltı yapmamız gerekiyor. Dikkat çektik! Şimdi benim yanımda olduğunu görürlerse..." Sustum.

Poyraz kaşlarını çattı.

"Görsünler! Ben seni on bir yıl önce onlarla tanıştırdım! O zaman da aynı sıfatla tanıştırmıştım. Değişen bir şey yok! Kimse sana kötü bir ima yapamaz!"

Tebessüm ettim ve onu hafifçe boynundan tutup dudaklarımızı buluşturdum. Kısa ve tutkulu bir öpücüğün ardından geri çekildim.

"Beni çok mu seviyorsun sen?"

Tatlı tatlı sorduğum soruyla birlikte alayla güldü.

"Beni romantik bir adama mı çevireceksin güzelim? Ben öyle romantik bir adam olamam!"

Tek kaşımı kaldırdım.

"Ben istersem olursun Poyraz Bey..."

Poyraz kararlılığım karşısında gülümsedi. Alnımı öptü ve yavaşça beni yere bıraktı. Boy farkımız ortaya çıkarken ofladım.

"Böyle yüzüne bakmak çok zor oluyor! Başımı kaldırmaktan yoruldum artık! Beliz de aynı şeyi yaşıyor... Sanırım bu bizim kaderimiz!"

Poyraz sırıttı.

"Loya'nın yaşadığını sanmıyorum." İstemeden yüzümü buruşturdum. Poyraz küçük bir kahkaha attığında ise utançla durumu toparlamaya çalıştım.

"Onların arasında da boy farkı var tabii ama Loya çok uzun bir kadın. Beliz ve benim gibi değil. Zaten abilerini düşünürsek geni sağlam. Benim kadar olması tuhaf olurdu."

Hızla önünden geçip gideceğim sırada beni belimden yakaladı.

"Ya Poyraz!"

Arkamdan belime sarılırken dudaklarını boynuma bastırdı. Kokumu derince içine çekti. Gözlerim kapanırken kendimi ona yasladım.

"Ma si maoropen..." Diye fısıldadı.

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken ona içtenlikle gülümsedim. Kalbim hiç olmadığı kadar hızla çarpsa da derin derin nefesler alarak sakin kalmaya çalıştım.

"Bende öyle, canımın içi..." Diye fısıldadım.

Poyraz bana sıkıca sarıldığında istemeyerek de olsa kendimi geri çektim. Hemen odadan çıktım. Eğer biraz daha orada kalsaydım muhtemelen sevdiğim adamı öpücüklere boğacaktım. Zaten kahvaltıya yeterince geç kalmıştık! En iyis oyalanmamaktı.

Banyoya girdiğimde işlerimi hallettim. Yüzümü soğuk suyla yıkarken derin bir nefes verdim. Yavaş yavaş her şey yoluna giriyordu işte! Poyraz ailesiyle barışacak, ardından düğünümüz olacaktı. Kötü günler geride kalmıştı.

Dinmeyen öfke Kurt ve Alparslan'a aitti...

Elbet onların öfkesi de dinecekti. Abilerine ne kadar dayanabilirlerdi ki?

Banyodan çıktığımda Loya'yla göz göze geldim.

"Günaydın." Diye mırıldandım.

"Günaydın." Diye karşılık verdi.

Poyraz arkamdan geldiğinde merakla ona baktım. Loya az önce bana gülümsemişti! İkisinin konuştuğunu anlarken derin bir iç çektim.

"Loya bir konuşmayla düzeldi mi?"

Poyraz kolunu omzuma attı.

"Görürsün."

Birlikte aşağıya indiğimizde çekinerek hazırlanan masaya oturdum. Herkes masaya geldiğinde Zerrin annem söze girdi.

"Alparslan seni evine bırakacak Alisa." Bakışları oğluna döndü. "Poyraz da birkaç gün burada kalacak. Konuşacağımız konular var! Ayrılığınız çok uzun sürmeyecek kızım, merak etme!"

Poyraz elini sertçe masaya koyduğunda şaşkınca ona baktım.

"Alisa'yı eve sığdıramadın mı anne?" Sesi sertti. "Hamile o! Ben onu da, çocuğumu da düşünmek zorundayım! Birkaç gün olsa dahi ondan ayrılamam! Bunu benden beklemeyin!"

Zerrin Hanım yutkundu.

"Eve sığdıramamak mı? Alisa benim öz kızım gibidir Poyraz! Sadece bu durumun uygun olmadığını söylemek istiyorum."

Poyraz ise omuz silkti.

"Ben ona on yıl hasret kalmışım, elalemin nasıl bakacağı çok da umrumda değil! Kötü bakan olursa o gözlerini eline veririm!" Bana baktı. "Alisa tek başına gitmeyecek! Alparslan'a gerek yok, ben giderim onunla!"

Zerrin annem oğlunu durduramayacağını anladığında onun elini tuttu.

"O zaman hep birlikte dönelim canım oğlum." Dedi. "Seninle birlikte gelelim! Bize bu kadar İstanbul yeter!"

Loya ise şaşkınca annesine baktı.

"Ben abimden ayrı mı kalacağım! Olmaz öyle şey! Ben de geleceğim!" Kocasına döndü. "Gidebilir miyim Ali?"

Ali başını olumlu anlamda salladı.

"Birlikte gidelim Loya'm... Abini on yıldır çok özledin. Seni ondan ayırmayacağım."

Loya ona sıkıca sarılırken gülümsüyordu. Karar belliydi; hep birlikte Trabzon'a gidecektik... Poyraz beni gerçekten de bırakmamıştı... Bırakmaya içi el vermemişti...

İçeriden bir ağlama sesi gelirken Loya ayağa kalktı. Oğlunu kucağına alıp geri döndüğünde onu öperek bir süre sonra susturmayı başarmıştı.

"Buradayım Poyraz Ali..." Diye fısıldadı.

Poyraz bebeği onun elinden alırken gülümsüyordu. Yavaşça Poyraz Ali'nin ellerini öptü.

"Uyandın mı amcacığım?" Onun yanağını okşadı.

Onun çocuklara olan sevgisini görmek beni mutlu ediyordu. Gülümseyerek onları izlerken Emre geldi.

"Neden hep onunla ilgileniyorsun?!"

Amcasına kızdığında kaşları çatıktı. Poyraz güldü ve bebeği annesine geri verdi. Emre'yi kendine çekip öperken gülümsüyordu.

"Sen büyüksün aslan parçası." Onun saçlarını karıştırdı.

Emre göz devirdiğinde Eylül ona uyaran bakışlar atıyordu. Güldüm ve kahvaltımı bitirmemin ardından arkama yaslandım.

"En iyisi valizimizi hazırlayalım Mustafa." Zerrin annem eşine bakıyordu.

Mustafa Bey oğluna acıyla bakarken sertçe yutkundu.

"Hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacağız bilmiyorum. Buna alışmam zaman alacak."

Poyraz babasının elini sıktı.

"On yıl önce nasılsak, yine öyle olacağız babam."

Mustafa Bey oğluna kırgındı. Çok konuşmamayı tercih ediyordu. Hiçbir şey demeden kahvaltısına döndü. Eminim ki o da affedecekti.

Alparslan da hiç abisinin yüzüne bakmıyordu. Bu da ortamın epeyce gerilmesine yol açıyordu.

Kapı çaldığında Ali açmaya gitti.

"Gitti mi o herif?"

Kurt içerye geldiğinde Poyraz'ı gördü...

Hırsla yakalarına yapıştı.

"Ben sana yarın burada olmayacaksın demedim mi lan?!" Diye gürledi.

Poyraz'ın yakalarına yapıştığında Poyraz onu itti.

"Dışarıya çık! Çocuklar var!" Onu sertçe uyardı.

İkisi de dışarıya çıktığında ben de çıktım.

Kurt hırsla onu yeniden yakalarından tuttu.

"Sana gideceksin demiştim! Sana burada bulunmayacaksın demiştim! Ne yapayım lan ben seni?!"

Poyraz aniden onu ittiğinde şaşkınca bakakaldım. Artık sabrının sınırı aşılıyor olmalıydı.

"Abinim ben senin! Hareketlerine dikkat et!"

Kurt hırsla dişlerini sıktı.

"Etmezsem ne olur lan?!"

Kurt aniden durdu.

Bakışları karısını bulurken kaşları çatıldı. İki gencin arsız bakışlarını görünce hızla o tarafa gitti. Karısını kolundan tutup kendine çekti.

"Hayırdır? Ne oluyor burada?"

Beliz hemen ona sokulmuştu...

"Rahatsız ediyorlar beni!" Dedi Beliz. "Yol sordular bilmediğimi söyledim! Sen orada bağırırken beni görmedin tabii... Neredeyse üstüme yürüdüler!"

İki genç de itiraz ederken Kurt aniden ikisinin de boğazını sıktı.

"Sizi öldürürüm! Benim karımı, benim kadınımı rahatsız ettiniz öyle mi lan?!"

Hemen birisi itiraz etti.

"Yok abi, sadece yol sorduk!"

Kurt aniden onu yakalarından tutup havaya kaldırdı.

"Bacağım kadar boyun var! Sana şuradan bir vursam Türkiye'nin en doğusuna uçarsın! Kuş gibi adamlar karıma asılıyor! Belanızı siktirmeyin lan bana!"

Adamın gözüne sert bir yumruk attığında Beliz küçük bir çığlık attı.

Poyraz ise daha fazla dayanamayarak diğer adamın karnına sert bir tekme attı. Adam yeri boylarken hırsla yerde onu tekmeledi.

"Lan sen evli barklı kadını rahatsız etmeye utanmıyor musun?!"

Ayırmaya çalışsak da olmadı... Gözü dönen Poyraz ve Kurt adamları çok kötü dövdü... İki iri yarı adama kim karşı koyabilirdi ki?
Kazanamayacakları savaş yoktu...

İki genç de zorlukla onları ayırdığımızda alelacele uzaklaştı... Neyse ki yürüyebiliyorlardı!

Kurt abisine bir bakış atıp karısına döndü.

"Eyvallah."

Abisine soğukça teşekkür ettiğinde Poyraz tebessüm etti.

"Her zaman *kardeşim*... Bunun lafı mı olur?"

Kurt ona sert bir bakış atsa da Poyraz yavaşça onun omzunu sıktı. Kurt ise tepkisizdi. Hâlâ affetmek istemiyordu...

Olsun dedim içimden; sonuçta bir gün affedecekti...

SINIR: 2.80 VOTE 600 YORUM

Bol bol yorum yapmayı, oy vermeyi ve destek olmayı unutmayın lütfen.

Sizi seviyorum.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

KESİT

"Ben seni affetmem lan! On yılımı heba ettin! Adımı aldın benden, kimliğimi aldın, beni yalnız bıraktın! Sen öldün diye ben vicdan azabından geberdim! Kaç kere uykularım kaçtı, sayısı yok! Şimdi utanmadan benden seni affetmemi istiyorsun!"

Poyraz hafifçe başını salladı. Yaptığı hatayı kabul ediyordu. Yine de gitmek zorunda kalmıştı işte!

"Keyfiyetten ailemi bırakmadım aslanım. Biliyorsun; vatana hizmet ettim! Sen nasıl ki devlete çalışıyorsan ben de çalıştım. Benim işim senden çok daha ağırdı." İç çekti. "Belki de geri dönmeliydim... Haklısın ama yapamadım! Sizi tehlikeye atamadım!" Ona bir adım attı. "Bitsin artık bu küslük, bak annem de rahatsızlandı! Ben sadece kardeşlerimi, ailemi istiyorum. Sen benim için önemlisin Ataman! Kardeşimsin, kanımsın... Ben abin olarak seninle hep gurur duydum. Hep sevdim... Küs kalsan da sevmeye devam edeceğim."

Ataman sertçe yutkundu.

"Aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmaya gerek var mı?" Sesi sertti. "Madem siz memlekete dönüyorsunuz, saygı duyarım. Bu hikâyede artık ben yokum!"

Ataman arkasını döndüğü sırada Poyraz ona bağırdı.

"*Kurt*, yeter! Uzatma lan artık!"

Ataman şaşkınca ona dönerken korkuyla onu izledim.

"Sen bana Kurt demeyeli yıllar olmuş..." Yüzünü buruşturdu. "Bana bir daha yeni adımla seslenme. Onu da kirletme! Ataman de, Kurt sana yakışmıyor."

Poyraz ise imalı bu sözlere sertçe güldü.

"Ben sana istediğimi derim, Kurt Atabey. Sen benim kardeşimsin."

Poyraz onun inadına her kelimesine vurgu yaparken Kurt öfkeyle onun boğazına yapıştı.

"Haddini bil lan sen önce!"

Korkuyla çığlık attığımda Poyraz bana baktı. Gözlerini kapatıp açtığında sakin kalmam gerektiğini söylediğini anladım. Bu olanlar benim için ve bebeğimiz için çok fazlaydı...

"Baba?"

Alina'nın sesini duyarken şaşkınca arkama döndüm. O küçük ve tatlı kız annesiyle birlikte içeriye girmişti.

Beliz onun elinden tutmuş hızlı adımlarla yanımıza getirmişti.

"Bak baba ne yapıyor anneciğim?"

Kurt ellerini anında abisinin üstünden çekti. Kızgın bakışlarını karısına yolladı.

"Baba kucak!" Kollarını yukarıya doğru kaldırdı. "Baba kucak, kucak!" Kurt onun tatlı ısrarlarıyla birlikte başını salladı ve onu kucağına aldı.

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken anı kurtaran tatlı kızı uzun uzun öpmek istedim. Ne güzel bir şeydi bu...

"Amcamla sarılıyor muydun babacığım?" Beliz'le birlikte kıkırdadığımızda Alina bize baktı. "Onlar bana niye gülüyor?!" Kaşlarını çatmıştı.

Kurt bize döndü.

"Gülmeyin kızıma!" Yalandan sertçe uyardı.

Alina ellerini babasının yüzünde gezdirdi. Amcasına dönerken yeniden kollarını açtı.

"Kucak amca!"

Poyraz onu Kurt'un kucağından aldı. Kurt göz devirse de sesini çıkaramadı.

"Nasılsın güzelim?" Onun yanağını öptü. "Çok güzel olmuşsun. Elbisen çok yakışmış. Annene benziyorsun."

Alina yine utangaç bir tavırla gülümsedi. Bu sefer o minik eller amcasının sakallarında gezindi.

"Teşekkür ederim amcacığım, iyiyim!" Sakallarında elini gezdirdikçe kıkırdadı. Poyraz ona gülerken keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. "Babamla çok tatlıydınız! Ben gördüm biliyor musun? Babam sarılmayı sevmez! Tek bana sarılır!" Durdu. "Anneme de ama bana daha çok! Sana da bana sarıldığı gibi sarılmıştı!"

Kendimi tutamadan bir kahkaha atarken Beliz de benden farksız değildi.

"Evet kızım, sımsıkı hem de! Amcanın kemikleri kırılacaktı az kalsın! O kadar sıkıca yani!" Kurt dişlerini sıkmış öfkeyle söyleniyordu.

Biz güldükçe sinirlenen Alina babasına döndü.

"Baba bana gülüyorlar!" Bizi şikâyet etti.

En tatlısı da babasının bu kıza kıyamıyor oluşuydu... Kim bilir, belki de dev gibi iki adamı bu küçücük kız barıştırırdı...

Buraya minik bir kesit bırakıyorum.

Güzel yorumlarınız için teşekkür ederim.❣

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

22 "Oyun"

NİDA

Onun bakışlarıdan kaçmak istedim.
Barlas bakışlarını üstümden bir an olsun çekmedi. Aramızdaki ilişki beni epey yormuştu. Sanki omuzlarımda ağır bir yük varmış gibi hissediyordum.

Odama girdiğinde hiçbir şey demeden beni duvarla arasına sıkıştırmıştı.

"B-Barlas?"

Sinirle dudağımı dişledim. Kekelemek nereden çıkmıştı? Ondan çekindiğimi düşünecekti! Oysaki sadece moralim bozulmuştu. Kendimi iyi hissetmiyordum.

"Senin bu suratının hâli ne?"

Sert sesiyle birlikte şaşkınca ona baktım.

"Şey, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Barlas belime sarıldı. Eğilip dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu.

"Bir sorun var gibi hissediyorum Nida. Eğer biri canını sıktıysa söyle güzelim. Gerekeni yapacağımı biliyorsun."

Onun kollarının arasından çıktığımda peşimden geldi. Mutfağa indiğimizde aniden beni kolumdan tutup sertçe kendisine çekti.

"Nida!" Dişlerinin arasından tısladı. "Benim sabrımı sınıyorsun!"

Derin bir nefes verdim ve onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Bir şey yok! Sadece bugün keyfim yok!"

Barlas tereddütle bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırdığımda yavaşça çenemi okşadı.

"Sorun seni zorlamam mı? Sen ne kadar kabul etmesen de, itiraz etsen de benimsin Nida! Benden uzak bile duramıyorsun ama hâlâ sevgili olduğumuz gerçeğini kabullenemiyorsun!"

Parmak ucumda yükselip onun dudağına sıcacık bir öpücük kondurdum.

"Bu eve geldiğimde en yakınım olmuştun. En yakın arkadaşım... Sonra birini sevdin ve beni sildin. Sonra o kızdan ayrıldın ve ona barışmak için mesajlar atarken gelip beni öptün." Yutkundum. "Biz çok mantık dışıyız Barlas! Bizim hikâyemiz mantık hatalarıyla dolu! Ben şimdi sana nasıl güvenebilirim ki? Ben senin değilim. Sen de bunu kabullen!"

Barlas öfkeyle yumruğunu sıktı.

"Kabullenmiyorum lan, kabullenmiyorum! Haydi kabul ettir!" Diye gürledi.

Göz devirdim. Parmağımı tehdit edercesine ona doğru salladım.

"Ben Tuğçe değilim Barlas!" Onu uyardım. "Sen bana bağıramazsın! Kiminle konuştuğuna dikkat et!"

Barlas beni kendisine çektiğinde alnını alnıma yasladı.

"Her şeyin bir açıklaması var! Madem aklına takılıyor, konuşalım o hâlde!"

Engin'in sözlerini hatırlatırken zorlukla ona tutundum. Gözlerimi sıkıca kapatırken o sözleri zihnimden silmek istedim.

"Barlas Nida'yı sevmiyor Alisa... Barlas çapkının teki! Kızı da üzecek! Nida'ya olan sevgisi birkaç aya bitecek. Tuğçe'yi de sevmiyor muydu bu adam? Şimdi Nida'yı seviyor! Nida'ya yazık olacak..."

Beni görmeseler de ben bu sözleri duymuştum. Kabullenmek bile o kadar zor gelmişti ki... Neden böyle oluyordu? Neden bu adam benim için bir

anda bambaşka biri olmuştu?

"Sorun Kağan mı?" Şaşkınca Barlas'a baktım. "Kalbin hâlâ ona mı ait? Hâlâ onu mu seviyorsun?!"

Barlas'ın bunu söylerken bile sinirden kasılması dikkatimi çekmişti. Beni sevmiyorsa neden bunu kendine bu kadar dert ediyordu?

"Benim kalbim kimseye ait değil! Kağan'ı artık sevmiyorum."

Barlas sinirle güldü.

"Eminim öyledir! O kollarını açıp gel dese gitmekte tereddüt eder miydin?!"

Öfkeyle onun göğsüne vurdum.

"Barlas yeter! Beni basit bir kadın olarak görmekten vazgeç artık!" Diye gürledim.

Barlas birkaç saniye sussa da sözlerine devam etti.

"Sen o adama vurgunsun Nida! Bu beni çıldırtıyor anlamıyor musun?!"

Sinirle yanımdaki her şeyi yere indirdiğimde Barlas şaşkınca bana bakıyordu.

"Yeter artık, yeter!" Dolaptaki bütün tabakları yere fırlattım. "Sen benim Börü'ye bile yanaştığımı ima ettin! Unutma o günleri! Üstelik sadece Börü bana sarıldığı için! Üzgün olduğum için, bana destek olmak istediği için sen bana bu imayı yaptın! Unutmuyorum ben o günleri!" Ona yaklaştım. "Sana izin verdim ama basit bir kadın olduğum için değil! Sen belki her önüme gelene izin verdiğimi sanıyor olabilirsin ama öyle değil!"

Barlas'ın kaşları çatıldı. Hızla elimdeki tabağı yere fırlattı. Anlamayarak ona bakarken beni kucağına aldı.

"Ben seni basit olarak görmüyorum! Şunu kafandan sil artık!"

Barlas beni yavaşça yere bıraktığında öfkeyle koltuğa oturdu. Yarım bıraktığı şişeyi kafasına diktiğinde göz devirdim.

"Sen de benim Kağan'ı sevmediğimi anla o zaman!"

Barlas gözlerini kapattı. Onun da aklının karışık olduğunu biliyordum. Bir anda neye uğradığımızı şaşırmıştık. Hepsi Barlas yüzündendi! Ona hiç başka gözle bakmazken, onu hep arkadaşım olarak görmüşken bir anda her şey değişmişti.

İkimiz de ne olduğunu kavrayamamıştık. Her şey o kadar ani, o kadar garip gerçekleşmişti ki ikimizin de dengesi bozulmuştu. Belki o öpücükten sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabilseydik böyle olmayacaktı. Belki de bir daha konuşmayacaktık, o da eski sevgilisiyle barışıp yoluna devam edecekti...

Bu düşünce kalbimi ağrıtırken aniden gözlerim doluverdi.

Bundan rahatsız oldum...

O görmeden gözümdeki yaşı yakalayıp sildim. Belki de en doğrusu son sözü söylemek olacaktı. Barlas'ın bana olan sevgisi bir yere kadardı.

Belki de sevgi de değildi, sadece bir hevesti. Belki de yine o kadını isteyecekti. Ona barışmak için uzun mesajlar atan o değil miydi? Sevmese, umursamasa neden direnecekti ki?

Gerçekleri fark etmemle birlikte üzgünce ayağa kalktım. En iyisi saatlerce odamdan dışarı çıkmamam olacaktı.

"Nida!"

Barlas hafifçe gözlerini araladı.

Yavaşça ona döndüm.

"Biraz dinleneceğim Barlas."

Tam gideceğim sırada beni belimden yakaladı. Beni kucağına çektiğinde göz devirdim. Elini belime sardı.

"Bence benim peşimi bırak." Derin bir nefes aldım. "Tuğçe'yle aranı bir heves uğruna boş yere bozmanı istemiyorum. Beni boş ver, sen o kıza yazık ediyorsun. Onu gerçekten sevdiğini biliyorum. Aynı şekilde o da seviyor. Ben aranızdan çekilirim Barlas. Hiçbir şey olmamış gibi davranırız. Kuşkun olmasın."

Barlas kaşlarını çattı.

"Bir heves uğruna?" Dedi sorarcasına. "Kızım sen kendini neden bu kadar değersiz görüyorsun? Ben onu isteseydim zaten barışırdım ki! Yeter artık Nida, kendinin farkına var! Görünmez olmak isteme artık! Herkesten uzak durma! En azından bana karşı böyle olma!"

Daha önce değer veren biri olmadığı içindi belki de... Beni seven, bana değer veren tek arkadaşımı da kaybetmiştim. O her ne kadar Börü için beni kullansa da derdimi anlattığım tek insan olmuştu. Artık o da yoktu. Artık sadece kendim vardım. Artık sadece kendim için yaşayacaktım. Bütün görevlerin üstesinden gelecek, askeri alandaki başarımı arttıracaktım. Artık sadece ailemin intikamını almaya uğraşacaktım. Aşk konusu beni aşıyordu. Tekrar tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordum.

"Onunla neden barışmak istedin?"

Sorum karşısında Barlas parmaklarını yumuşakça saçlarımda gezdirdi.

"Sen Kağan'ı istediğin için! Sinirlenmiştim sadece! O an hızlıca yazdığım bir mesajdı."

Anlamayarak ona baktım.

"Sorun Kağan mı gerçekten? İyi de Kağan'la Tuğçe'nin ne ilgisi var ki?"

Barlas gülümsedi. Ona anlamayarak baktığımda aniden beni belimden tutup kendisine yakınlaştırdı. Dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Senin kadar zeki bir kadın bunu anlamıyor mu gerçekten? O kadar hain planları çöz ama küçücük bir konuyu anlama!"

Üzgünce derin bir iç çektim.

"Bilmiyorum Barlas... Bizden bir şey olmaz gibi duruyor. Eskisi gibi arkadaş kalmamız en iyisi olacak."

Barlas öfkeyle göz devirdi. Aniden kalçamı avuçlarının arasına aldığında inledim. Kızgın bakışlarımı ona gönderdim.

"Ne yapayım bebeğim? Çıldırtıyorsun beni! Hâlâ arkadaş kalalım diye diretiyorsun! Nida, benimle uyuyorsun güzelim. Benim kollarımda uyuyorsun. Sabah uyanınca ilk yaptığım şey seni öpmek oluyor. Buna kızmıyorsun, seviyorsun. Dakikalarca öpüyorum seni, dudakların morarana kadar... Şimdi gelip bana bunları söylemen normal mi?"

Doğru söylediğini bildiğim için hafifçe başımı salladım.

"Ne yapayım Barlas? Benim de gururum kırılıyor ama mecbur kalıyorum! Beni bırakacağını bilmiyor muyum sanıyorsun? Yine o kadına gideceksin sen! O yüzden ilerletmeden unutalım diyorum."

Barlas aniden beni altığına çektiğinde şaşkınca ona baktım. Üzerime uzandığında bakışları sertti.

"Yeter artık Nida!" Sesini yükseltti. "Yine ona dönmeyeceğim! Ben ne yaptıysam seni kıskandığım için yaptım! Beni hiç görmedin ki sen! Görmedin! Sevgilisi olan adam için elinden geleni yaparken bekâr olan adamı istemedin! Ben senin için arkadaştan öteye gidemedim! Bu beni delirtti anlasana kadın!"

Duyduklarım karşısında şaşkınlıkla doğruldum. Ciddi miydi? Gerçekten en başından beri beni mi istiyordu? Bana arkadaş gözüyle bakmamış mıydı?

"Barlas bilmiyordum! Beni kendine yakın bulduğunu düşünmüştüm sadece!" Gözlerimi kırpıştırdım. "İyi de sen o kadınla olunca beni sildin..." Barlas yanağımı okşadı.

Alnını alnıma yasladı.

"Silmedim, içime gömdüm. Uzak durdum, unutmak istedim."

Benimle dalga mı geçiyordu? Barlas resmen en başından beri beni sevdiğini söylüyordu!

"Ben hastanede yatarken de gelmedin." Sesim kırgındı.

Barlas yavaşça dudaklarını alnıma bastırdı.

"Uzaktaydım güzelim. Senin durumun hakkında sürekli bilgi aldım. Sandığın gibi değil hiçbir şey!"

Barlas elini yavaşça bacağıma götürdü. Bileğimi hafifçe okşayıp yukarıya doğru çıktı. Yarama gelene kadar okşadı. Bakışları yaramı bulurken yavaşça oraya küçük bir öpücük kondurdu.

İçim giderken burukça tebessüm ettim. Hafifçe bacaklarımı araladığımda başını iki yana salladı ve güldü. Bacaklarımın arasına girdiğinde onun yüzünü avuçladım.

"Keşke beni arayıp merak ettiğini söyleseydin." İç çektim. "Neyse, bir dahakine yanımda olursun artık."

Barlas'ın bir eli bacağımdaydı. Bacaklarımı onun beline sardığımda bana daha çok yakınlaştı.

"Bundan sonra hep yanında olacağım bebeğim."

Boynumdaki sıcacık öpücükle birlikte gözlerimi kapattım. Yine olmamıştı... Ona veda edeceğimi düşünüp yine bunu yapmayı beceremediğimiştim.

Dudağımda hissettiğim baskıyla birlikte hafifçe gözlerimi araladım.

"Barlas..."

Adını fısıldadığımda dudağıma kısa kısa öpücükler kondurdu. Gülümsedim ve elimi saçlarına geçirdim.

Barlas dudağıma yapıştığında bu defa öpüşü sertti. İnlerken kendimi ona bıraktım... Dudağıma yaptığı tatlı işkencelere bıraktım kendimi...

Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtım. Barlas hırsla göğüslerimi sıktığına inledim. Öpüşünü daha da sertleştirdiğinde ise istemeden saçlarını sertçe çektim.

Nefes nefese ayrıldığımızda Barlas elini yanağıma koydu.

"Tuğçe'yle olmadan önce ona kalbimde biri olduğunu söylemiştim. Onu kandırmadım yani. Bunu bile bile benimle olmayı kabul etti."

Kalbim sıkışırken titrek bir nefes verdim.

Kalbimde biri olduğunu söylemiştim mi demişti o? Kalbindeki kişi ben miydim?

Ben hiç sevileceğime ihtimal vermemiştim ki...

Hayat bazen gerçekten şaşırtıyordu. Hatta çok şaşırtıyordu! Gerçekten beni seviyor muydu? Ben daha önce hiç bu duyguyu tatmamıştım. Nereye gitsem en sevilmeyen ben olmuştum. Şimdi birinin beni sevmesini öyle yadırgamıştım ki...

Belli ki Barlas'ı hiç farkında olamadan kırmıştım. Kağan'a olan sevgim benden uzak durmasını sağlamıştı. Onu sevmemi istememişti.

Kağan...

Delicesine âşık olduğum adam...

Belki de öyle sandığım adam...

Barlas dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. Yüzünde alaylı bir tebessüm vardı.

"Yine şişti." Parmağını yumuşakça dudağımda gezdirdi. "Tekrar tekrar öpesim var. Bakınca dayanamıyorum."

Gülümsedim ve onun yüzünü avuçladım.

"Sen bunca zaman beni öpmeden nasıl dayandın?"

Barlas elini tişörtümden içeriye sokup çıplak belimi okşadı.

"Bazen çok zor dayandığım oldu. Hele Azra yüzünden ağladığında! Sana teselli vermek istedim, o güzel saçlarını öpüp koklamak istedim ama sen yanına kimseyi istemeyecek kadar güçlüydün. Seni gördüğümü bilsen sinir krizi geçirirdin. O yüzden susup seni izlemek zorunda kaldım."

Gerçekten beni ağlarken görmüş müydü? Beni ağlarken görmek çok düşük bir ihtimaldi. Asla güçlü imajımı çizdirmezdim. Kimsenin gözü önünde ağlamaz, inadına gülümserdim.

"Hiç kimse benim umrumda değil artık! O an sadece küçük bir kriz yaşadım. Azra beni ne kadar istemiyorsa, ben de onu o kadar istemiyorum."

Barlas derin bir nefes aldı.

"Bunun o adamla bir ilgisi var mı? Azra dünya tatlısı bir kız, ben onu gayet seviyorum. Ekip arkadaşım sonuçta!"

Öfkeyle ayağa kalktım.

"O adam dediğin de senin ekip arkadaşın! Birlikte eğitim aldığın adamdan sırf ben önceden seviyordum diye nefret edemezsin! O sana hiçbir şey yapmadı!"

Barlas gitmeme izin vermeden beni kendine çekti. Tam kucağına düştüğümde sinirle gözlerime bakıyordu.

"O benim için olmasa bile senin için o adam olmalı Nida! Anladın mı lan beni? Onunla göz göze gelmeni bile istemiyorum! Ona bakmanı, onu yeniden sevmeni istemiyorum!"

Sesi öyle sertti ki... Buz gibi bakışlarına karşılık tebessüm ettim. Elimi sakallarına koyduğumda usulca okşadım.

"Merak etme, artık o yok. O benim için artık *o adam* Barlas."

Verdiğim cevapla tatmin olmuş olacak ki hafif bir tebessümle saçımı öptü.

"Artık benim olduğunu kabul ediyor musun peki?"

Meraklı gözlerine kıyamayıp yavaşça ona sokuldum. Dudaklarımı boynuna bastırırken kıkırdadım.

"Ha, şey!" Barlas kalçama vurduğunda küçük bir kahkaha attım. "Bu işler karşılıklı olur çapkın adam! Karşılıklı olmazsa büyük sorun çıkarırım, bilirsin!"

Barlas kahkaha attı.

Bana sıkıca sarılırken başımı göğsüne bastırdı.

"Biliyorum güzelim."

Aniden dışarıdan gelen silah sesiyle birlikte hızla onun göğsünden kalktım.

Belimdeki silahı çıkardığımda Barlas da silahını eline aldı.

"Çekil Nida!" Sesi sertti.

"Sen çekil asıl Barlas!"

Barlas beni arkasına çekmeye çalışsa da buna izin vermedim.

"Yavrum zorluk çıkarma bana!"

Duyduğum gülüşle birlikte karşıma baktım. Engin elindeki silahı beline yerleştirdi.

"Ben geldim ben! Yanlış bir pozisyonda sizi basmayayım diye önden haber vereyim dedim."

Dalga mı geçiyordu?!

"Ulan haber böyle mi verilir dengesiz herif?!" Diye kızdı Barlas.

Engin ise rahatça koltuğa oturdu.

"Merakla konuşmanızın bitmesini bekledim. Şimdi neye karar verdiniz? Evlenip bana tatlı yeğenler mi vereceksiniz yoksa ayrılıp aptal gibi aşk acısı mı çekeceksiniz?"

Göz devirdim.

"Evlilik falan yok Engin! Sevgili olmaya karar verdik sadece."

Engin yüzünü buruşturdu.

"O kadar saatte buna mı karar verdiniz gerçekten? Çocuklarınızın ismine bile karar verirdiniz şu sürede!"

Barlas'ın evliliğe niyeti olduğunu sanmıyordum. Evlilik meraklısı gibi görünmek asla istemezdim. Onu zorlamak haddim değildi. Bu yüzden susmayı tercih ettim.

"Evlilik... Neden olmasın?" Barlas bana döndü. "Evlensene benimle!" Şaşkınlıkla ona baktım.

Dalga mı geçiyordu?

"Dalga geçme!" Dedim.

Barlas gözlerime baktı.

"Dalga geçer gibi bir hâlim mi var?" Yüzümü avuçladı. "Benimle evlensene Nida! Evlenelim yani! Şey, soru hâli de lazım tabii!" Gülümsedi. "Benimle evlenir misin Nida?"

Ciddi miydi?

Ani gelen teklifle birlikte şok olmuştum. Galiba gerçekten ciddiydi!

Bakışlarım Engin'i bulduğunda gülerek başını olumlu anlamda salladığını gördüm. Ne diyeceğimi bilemeden elim ayağıma dolaşmıştı bile!

"Şey, evlenelim o zaman." Titrek bir nefes verdim. "Şey sorunun cevabı evet yani!" Daha fazla saçmalamamak için dudağımı ısırdım.

Barlas kahkaha attı ve beni kollarının arasına aldı.

Az önce evlilik teklifi mi almıştım gerçekten? Sorgusuz sualsiz nasıl hemen kabul edebilmiştim?

Kendime de, ona da şaşırıyordum...

Bu çok ani olmuştu!

ALİSA

Kurt öfkeyle ayağını yere vuruyor, inatla abisine bakmıyordu. Kızgınlığı biraz olsun dinmemişti. Onlar konuşmak için salona geçmişti.

"Ben seni affetmem lan! On yılımı heba ettin! Adımı aldın benden, kimliğimi aldın, beni yalnız bıraktın! Sen öldün diye ben vicdan azabından geberdim! Kaç kere uykularım kaçtı, sayısı yok! Şimdi utanmadan benden seni affetmemi istiyorsun!"

Poyraz hafifçe başını salladı. Yaptığı hatayı kabul ediyordu. Yine de gitmek zorunda kalmıştı işte!

"Keyfiyetten ailemi bırakmadım aslanım. Biliyorsun; vatana hizmet ettim! Sen nasıl ki devlete çalışıyorsan ben de çalıştım. Benim işim senden çok daha ağırdı." İç çekti. "Belki de geri dönmeliydim... Haklısın ama yapamadım! Sizi tehlikeye atamadım!" Ona bir adım attı. "Bitsin artık bu küslük, bak annem de rahatsızlandı! Ben sadece kardeşlerimi, ailemi istiyorum. Sen benim için önemlisin Ataman! Kardeşimsin, kanımsın... Ben abin olarak seninle hep gurur duydum. Hep sevdim... Küs kalsan da sevmeye devam edeceğim."

Ataman sertçe yutkundu.

"Aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmaya gerek var mı?" Sesi sertti. "Madem siz memlekete dönüyorsunuz, saygı duyarım. Bu hikâyede artık ben yokum!"

Ataman arkasını döndüğü sırada Poyraz ona bağırdı.

"Kurt, yeter! Uzatma lan artık!"

Ataman şaşkınca ona dönerken korkuyla onu izledim.

"Sen bana Kurt demeyeli yıllar olmuş..." Yüzünü buruşturdu. "Bana bir daha yeni adımla seslenme. Onu da kirletme! Ataman de, Kurt sana yakışmıyor."

Poyraz ise imalı bu sözlere sertçe güldü.

"Ben sana istediğimi derim, Kurt Atabey. Sen benim kardeşimsin."

Poyraz onun inadına her kelimesine vurgu yaparken Kurt öfkeyle onun boğazına yapıştı.

"Haddini bil lan sen önce!"

Korkuyla çığlık attığımda Poyraz bana baktı. Gözlerini kapatıp açtığında sakin kalmam gerektiğini söylediğini anladım. Bu olanlar benim için ve bebeğimiz için çok fazlaydı...

"Baba?"

Alina'nın sesini duyarken şaşkınca arkama döndüm. O küçük ve tatlı kız annesiyle birlikte içeriye girmişti.

Beliz onun elinden tutmuş hızlı adımlarla yanımıza getirmişti.

"Bak baba ne yapıyor anneciğim?"

Kurt ellerini anında abisinin üstünden çekti. Kızgın bakışlarını karısına yolladı.

"Baba kucak!" Kollarını yukarıya doğru kaldırdı. "Baba kucak, kucak!" Kurt onun tatlı ısrarlarıyla birlikte başını salladı ve onu kucağına aldı.

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken anı kurtaran tatlı kızı uzun uzun öpmek istedim. Ne güzel bir şeydi bu...

"Amcamla sarılıyor muydun babacığım?" Beliz'le birlikte kıkırdadığımızda Alina bize baktı. "Onlar bana niye gülüyor?!" Kaşlarını çatmıştı.

Kurt bize döndü.

"Gülmeyin kızıma!" Yalandan sertçe uyardı.

Alina ellerini babasının yüzünde gezdirdi. Amcasına dönerken yeniden kollarını açtı.

"Kucak amca!"

Poyraz onu Kurt'un kucağından aldı. Kurt göz devirse de sesini çıkaramadı.

"Nasılsın güzelim?" Onun yanağını öptü. "Çok güzel olmuşsun. Elbisen çok yakışmış. Annene benziyorsun."

Alina yine utangaç bir tavırla gülümsedi. Bu sefer o minik eller amcasının sakallarında gezindi.

"Teşekkür ederim amcacığım, iyiyim!" Sakallarında elini gezdirdikçe kıkırdadı. Poyraz ona gülerken keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. "Babamla çok tatlıydınız! Ben gördüm biliyor musun? Babam sarılmayı sevmez! Tek bana sarılır!" Durdu. "Anneme de ama bana daha çok! Sana da bana sarıldığı gibi sarılmıştı!"

Kendimi tutamadan bir kahkaha atarken Beliz de benden farksız değildi.

"Evet kızım, sımsıkı hem de! Amcanın kemikleri kırılacaktı az kalsın! O kadar sıkıca yani!" Kurt dişlerini sıkmış öfkeyle söyleniyordu.

Biz güldükçe sinirlenen Alina babasına döndü.

"Baba bana gülüyorlar!" Bizi şikâyet etti.

En tatlısı da babasının bu kıza kıyamıyor oluşuydu... Kim bilir, belki de dev gibi iki adamı bu küçücük kız barıştırırdı...

Bu düşünceyle birlikte içim sıcacık oldu. Anne olma isteğim kendini daha da çok belli ederken yavaşça karnımı okşadım.

"Onlar sana gülmüyor." Kurt kızının saçlarını öptü. "Biz artık gidelim. Haydi Beliz! Ben söyleyeceğimi söyledim. Kararım asla değişmeyecek."

Beliz kocasına uyaran bakışlar atsa da işe yaramadı. Kurt oralı olmamakta ısrarcı görünüyordu.

Alina tebessüm etti.

"Ben burada kalmak istiyorum! Amcamla oyun oynayacağım!"

Kurt göz devirdi.

"Alina gidiyoruz babacığım! Evde oyun oynarız. Ne istersen akşama kadar oynarız!"

Alina dudağıı büktü.

"İyi de ben amcamla daha yeni tanıştım! Onunla hiç oyun oynamadım ki!"

Kurt ofladı.

"Alina uzatma kızım! Eve gideceğiz dedim!"

Alina üzgünce amcasına baktı. Ardından bakışları babasına döndü.

"Ama ben amcamla oynamak istiyorum! Amcam benimle oynamak istemiyor mu?"

Kurt'un kasıldığını anlarken sertçe yutkundum.

"Alina uzatma dedim sana!" Diye gürledi. "Amcanla falan oynamak yok! Evde oynarsın ne oynuyorsan! Bir daha ağzından amca lafı duymak istemiyorum!" Kurt'un bakışları öyle sertti ki bu bakışlar küçük kızı ürküttü.

Alina'nın gözleri dolduğunda bakışlarını kaçırdı. Hafifçe başını olumlu anlamda salladı.

Beliz dehşetle kocasına bakakalmıştı.

"Sen, sen ona bağırdın mı?" Beliz onlara doğru bir adım attı. "Sırf oyun oynamak istiyor diye çocuğumuza bağırdın mı?!"

Kurt pişmanlıkla karısına bakıyordu.

"Şuri ben-"

Beliz onun konuşmasını dinlemeden kızlarını kucağına aldı. Alparslan ise buna müsade etmeden yeğenini hemen annesinin kucağından aldı. Beliz hamile olduğu için taşımasına izin vermemişti.

Kurt kızına yaklaşsa da o buna müsaade etmedi. Amcasının boynuna sarılıp babasından uzaklaştı.

"Alina, küstük mü babacığım?" Alina ona cevap vermedi. "Özür dilerim babam! Valla bir an kendimi tutamadım! Haydi barışalım, olur mu fıstığım? Baban sana istediğin o oyuncak karavanı da alır. Barıştık değil mi?"

Alina babasına dönmedi.

"Biz burada duracağız! Hatta kızımla Trabzon'a gideceğim. Memleketini özlemişti zaten! Amcasıyla da vakit geçirir. Sen de burada kalırsın!" Dedi Beliz öfkeyle.

Kurt tek kaşını kaldırdı.

"Sen benim yanımdan ayrılamazsın güzelim, o işi unut."

Beliz ellerini onun göğsüne koydu.

"Sen tam bir ayısın! Kızımızı üzdün! Trabzon ayısı! Gör bakalım nasıl gidiyorum senden izin almadan!"

Kurt onu belinden kavradı.

"Hiçbir yere gidemezsin, izin vermiyorum lan!"

Beliz çırpındı.

"Bırak!" Diye tısladı. "Bitmedi bir türlü öfken! Adam gelememiş işte anlasana! Bıktım senin inadından! Kızımız amcasını sevdi ya, oyun oynamak istedi çocuk! Ona bağırdın!" Öfkeyle parmağını onun göğsüne bastırdı. "Yaramazlık yapmadı! Bizi üzecek bir şey yapmadı! Sadece oyun oynamak istedi! Benim kızıma böyle bağırıp onu korkutamazsın Kurt!"

Kurt karısının çenesini tuttu.

"Sana karışma diyorum lan karışma! Bir kez olsun kocana destek çık diyorum! Nasıl acı çektiğimi görmedin mi sen Beliz? Görmedin mi, bu acıyı birlikte yaşamadık mı? Seni sırf bu yüzden kaybetmekten korkmadım mı?" Onun yüzünü avuçladı. "Sana bu konuya girmemeni söylerken sen kızımızı da işin içine sokuyorsun! Çocuk değilim ben, kaç yaşında adamım! Ne yapmam gerektiğini biliyorum! Böyle sürekli araya girmeni istemiyorum! Kendini, çocuklarımızı üzmeni istemiyorum!" Diye bağırdı.

Beliz'in gözleri dolarken kocasından uzaklaştı. Poyraz en sonunda duruma müdahale etmek zorunda kaldı.

"Beliz, sen boşuna canını sıkma. Biz aramızda halledeceğiz." Bakışları Alparslan'ı buldu. "Üçümüz adam akıllı konuşacağız. Güzel kadınlar bu meseleye karışmasın." Beliz'e göz kırptı.

Poyraz'la göz göze geldiğimde bana doğru bir adım attı. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında başımı kaldırıp ona baktım.

"Bana öyle üzgün üzgün bakma." Yanağımı okşadı. "Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun." Hafifçe başımı salladım.

Beliz'le konuşmalıydım... Elbette sevdiğim adam için bunu yapardım. Sorun bu değildi... Ona çok kötü davranıyorlardı!

"Sana böyle davranmaları canımı sıkıyor!" Diye fısıldadım. "Loya hariç hiçbir kardeşin seni affetmedi! Ben de on yıl boyunca çok acı çektim ama karşımda seni gördüğüm o an yeniden doğdum! Sana dokunduğum an, sakallarını okşadığım o an, gerçek olduğunu anladığım o an kalbimde çiçekler açtı benim... On yılımızı heba ettiğimizi unuttum! Sadece sana sıkıca sarılmak istedim..." Derin bir nefes verdim. "Onlar neden öyle değil? Neden nefes aldığına şükretmiyorlar?"

Poyraz beni geriye çekti. Kurt'un dikkatli bakışlarını üstümde hissederken Poyraz beni elimden tutup buradan uzaklaştırdı. Özel konuşmamızı istiyordu.

"Alisa'm, canımın cananı..." Yeniden yüzümü avuçladı. "Onlar senin gibi düşünemiyor, sen aşkla düşünüyorsun, kalbinle düşünüyorsun..."

Gözlerim doldu.

"Kalbimde sen varsın Poyraz, aksini düşünmem mümkün değil."

Poyraz burukça tebessüm etti. Beni göğsüne çekip sarıldığında ona karşılık verdim. O güzel kokusunu içime çektim.

"Ben seni severek hayatımdaki en doğru kararı vermişim meğersem... Havaalanında iyi ki senin peşinden gelmişim, iyi ki beni peşinden koşturmuşsun, iyi ki küçük bebeğimi bir an bile bırakmamışım..." Belime sarıldı.

Uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastıracaktım ki boyum yetmedi. Poyraz güldüğünde üzgünce ona baktım.

Belimi sıkıca kavrayıp beni ağaca bastırdı. Kimsenin bizi göremeyeceğine emin olduktan sonra dudaklarımı öptü.

"Her yerde sen vardın..." Acıyla başımı onun göğsüne yasladım. "Her yerde! Nereye baksam sen... Sana dokunamamak beni çıldırtıyordu. Tekrar

seni kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki..."

Poyraz çenemi tuttuğunda ona baktım. Acılı bir tebessümle elini yanağımda gezdirdi. Dudaklarımı sevgiyle okşadı.

"Senin yüzünü hatırlayınca aklımın başından gittiğini, koca adamın yerle bir olduğunu nasıl anlatayım sana..."

Poyraz eğilip dudağıma sıcacık bir öpücük kondurdu. Sevgiyle ona sokulurken elleri yavaşça bacağımı okşadı.

"Özledim de güzel gözlümü..." Diye mırıldandığında kıkırdadım.

"Doyumsuzsun Poyraz! Doymuyorsun bir türlü! Doyuramıyorum seni!" Diye isyan ettim. Poyraz boynumu dudaklarına bastırdığı sırada gülerek geri çekildim. "Haydi dönelim artık." Dedim.

Poyraz ısrarcı bir tavırla boynuma yaklaştığında saçlarımı kenara çektim. Bana göz kırptı ve âşık olduğu o noktayı hemen buldu. Dudaklarını oraya bastırdığında dudaklarımdan kaçan küçük bir inlemeye engel olamadım.

Poyraz güldüğünde yanaklarım kızardı. Yeniden o noktaya dudaklarını uzunca bastırdı. Başımı onun göğsüne yasladım. Saçlarımı öptüğünde elimi göğsüne koydum.

"Trabzon'a döndüğümüzde ayrılacak mıyız?" Dudaklarımı büktüm.

"O ne demek lan?! Yaktırma da bana Trabzon'u, ne ayrılığı?!" Diye kızdı.

Güldüm.

"Yani geceleri yanıma gelmeyecek misin?"

Poyraz'ın güldüğünü duyunca gözlerimi açtım. Arsızca sırıttığında gözlerim irileşti. Göğsüne yumuşakça vurduğumda hâlâ keyifle sırıtıyordu.

"Buldun tabii ülkedeki en güçlü adamı sürekli sevişmek istiyorsun!"

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında Poyraz küçük bir kahkaha attı. Yanaklarımın yeniden yandığını hissederken öfkeyle onun koluna vurdum.

"Sen ülkedeki en güçlü adam falan değilsin! Ne sanıyorsun kendini? Hem ben sevişmek için demedim ki! Birlikte uyuruz diye!" Daha fazla cümleme devam edemediğimde Poyraz sırıttı.

"Ben ülkedeki en güçlü adam değilim, öyle mi?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Sen sadece egolu bir adamsın!"

Poyraz ise buna aldırmadan yavaşça saçımı okşadı.

"Yalnız kaldığımızda bu konuyu tekrar konuşalım güzelim."

Poyraz'ın etkisinden çıkmak isterken ondan uzaklaşacaktım ki buna müsaade etmedi. Elleri kızarmış yanaklarımı okşadı.

Heyecanlanmak istemesem de yine kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlı hızlı atmaya başlamıştı bile...

Poyraz derin bir nefes aldı.

"Haydi dönelim." Ardından sıkıntıyla iç çekti. "Bu Ataman'la ne yapacağım bilmiyorum. Düşününce canım sıkılıyor. Canımdan çok sevdiğim kardeşim bir türlü affetmiyor beni!"

Onun yüzünü avuçladım.

"Belki de ona bu olanları hazmetmesi için zaman tanımalıyız. Şimdilik öfkesi daha çok yeni. E haksız da değil. Çok vicdan azabı çekti."

Poyraz hafifçe başını salladı.

"Onun da Trabzon'a gelmesi lazım. Ben onun için izin alırım. Hem biraz memleket havası alsın hem de gözümün önünde olsun. Nereye kadar affetmeyecek ki?"

Uzanıp onun yanağını öptüm.

"Sen bir şekilde bu işin içinden çıkarsın aşkım. Sana çok güveniyorum. En güçlü adamım benim!"

Poyraz burukça güldü ve eğilip dudaklarıma tatlı bir baskı bıraktı. Elimi tuttuğunda birlikte onların yanına döndük.

Kurt karısının gönlünü almış olmalıydı. Bakışları Beliz'in üstündeydi. Beliz, Eylül'le konuşurken fark edemese de Kurt gözünü bile kırpmadan onu izliyordu.

"Amca?"

Yerden gelen o incecik tatlı sese çevirdim bakışlarımı... Bu ne güzel bir çocuktu böyle! Poyraz onu kucağına aldığında kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Amcacığım?"

Poyraz sevgiyle onun saçlarını öptü. Alina amcasına yaklaşırken kulağına fısıldadı.

"Benimle oyun oynamak ister misin?"

Sorduğu tatlı soruyla birlikte Poyraz güldü. Yeğeninin yanağını okşadı.

"Neden fısıldadın güzelim? Babandan mı korkuyorsun?" Kurt'un kızgın bakışları abisinin üstündeydi. "Korkma, oyun oynamamıza kızacak hâli yok ya!"

Kurt yumruğunu sıktı.

"Oynayın tabii! Kendini çok kaptırma kızım, biliyorsun amcanlar Trabzon'a dönecek! Geç kalmasınlar." Dişlerinin arasından tısladı.

Poyraz ise başını olumsuz anlamda salladı.

"Geç kalmayız. Bu güzel kızı kıracak hâlim yok. Saatlerce oyun oynayabiliriz." Ardından gülümsedi. "Ne oynayalım fıstık?" Diye sordu.

Alina düşünürken çekinerek amcasına baktı.

"Ben büyüklerin oyununu bilmiyorum ki! İstersen saklambaç oynayabiliriz!"

Poyraz güldü ve başını olumlu anlamda salladı.

"Tamam, oynayalım güzelim. Alisa yengen de bizimle oynasın mı?"

Alisa kıkırdadı.

"Alisa abla oynamasa olur mu?" Anlamayarak ona baktığımda gülümsedi. "Amcamlarla oynamak istiyorum da! Oyunun adı amca oyunu, ben buldum!"

Yanımıza gelen Emre'yi görmemle birlikte gülümsemem genişledi. Kız kardeşi uyumuştu. Beni gördüğünde eğildim ve kollarımı açtım. Kollarımın arasına girdiğinde onun yanaklarını öptüm.

"Barıştık mı küçüğüm?" Diye sordum.

Emre omuz silkti.

"Bir dahakine beni görmeye daha çok gel! Hem annem söyledi bizimle gelecekmişsin!"

Ona sarıldım.

"Evet, geleceğiz. Seninle istediğin her şeyi oynayacağım söz! Son zamanlarda pek yanına gelemedim. Amcanla yeniden kavuştuğumuz için pek fırsatım olmadı."

Emre göz devirdi.

"Hepiniz kocanızı düşünüyorsunuz!" Diye sitem etti. "Beliz abla da öyle! Bazen beni unutuyor!"

Beliz şaşkınca Emre'ye baktı.

"Ben seni unutur muyum hiç? Hep arıyorum ya! Aşk olsun Emre!" Bir yandan ona göz kırptı.

Emre ise düşüncelerinde haklı olduğunu düşünüyordu.

"Valla hepiniz aynısınız! Annem de öyle! Sabah uyanır uyanmaz beni okula hazırlamak yerine babamı hazırlıyor! Babam kocaman zaten, annem niye üstünü giydiriyor anlamıyorum!"

Dudaklarım şaşkınca aralanırken gülmemek için kendimi zor tuttum. Eylül'ün anında yanakları kızardı. Oğluna kızgın bir bakış gönderdi.

"Babanın göğsünde yara olduğu için ben giydiriyordum Emre! Çok ayıp!" Diye kızdı.

Emre kaşlarını çattı.

"Babamın yarası yıllar önce geçmedi mi? O zaman neden hâlâ giydiriyorsun?"

Eylül daha çok bozulurken sinirle bir küfür etti. Alparslan da oğlunu kucağına alırken kızgın bir ses tonuyla onu uyardı.

"Emre, aslanım! Koca adam oldun artık! Hâlâ şu pis huylarını bırakmadın! Oğlum ulu orta yerde yine yanlış anladığın şeyleri söylüyorsun!"

Emre ofladı.

"Tamam, bir daha konuşmayacağım!"

Alparslan güldü.

"Konuşma demiyorum, ananı utandırma yeter!"

Oğlunun yanağını öpüp yere indirdi. Emre'nin bakışları kuzenini buldu.

"Siz ne oynayacaksınız?" Diye sordu.

Alina kucaktan indiğinde onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Emre ona garip garip baksa da Alina heyecanla anlatmaya devam etti.

Herkesin meraklı bakışları ikisinin üstündeyken Emre ofladı.

"Çok sıkıcı!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Amca oyunu bulmuş Alina. Bizimle oynamak istemiyor musun amcacığım?" Diye sordu.

Emre ise alayla güldü.

"Amca oyunu diye bir şey yok ki! Hepsi Beliz ablanın ve annemin planıymış biliyor musun amca? Gerçi size niye plan kurdular anlamadım."

Bunu ben bile bilmiyordum!

Beliz utanırken dudaklarını büktü. Bakışlarını kocasının sert bakışlarından kaçırdı. Kurt ise öfkeyle söylendi.

"Beliz arkamdan iş çevirmiş gene!" Kızına döndü. "Gidiyoruz, oyun falan yok! Kızımı alet etmeyin böyle şeylere!"

Alina'nın gözleri dolduğunda Kurt yumruğunu sıktı. Güzel mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. Uzun kirpikleri ıslanmıştı.

Kurt'un dayanabileceği bir manzara değildi bu zira benim bile kalbim acımıştı...

"A-Amca oyunu oynamak istiyordum." Sesi titredi.

Kurt'un sertçe yutkunduğuna şahit oldum. Kızı için yavaşça eğildi. Sevgiyle iri ellerini kızının küçücük yüzünde gezdirdi.

"Tamam Alina'm, oynayabilirsin. Biz seni bekleriz. Sen yeter ki üzülme babacığım. Seni çok seviyorum." Dedi.

Kızını kalın kollarının arasına aldı. Dudaklarını saçına bastırdığında Alina titreyen dudaklarını oynattı.

"Sen bizimle oynamayacak mısın?"

Alina'nın iri mavi gözleri öyle beklentiyle bakıyordu ki babasına... Kurt derin bir nefes verdi.

"Gözlerin anneninkilerle aynı olmasaydı zor kandırırdın beni..."

Alina anlamayarak babasına baktı. Kurt gülümsedi ve onun yaşlı gözlerini sildi.

"Oynayalım bakalım. Nasıl bir oyun planladınız ananla?" Bir yandan da karısına ima yapıyordu.

Alina mutlulukla gülümsedi.

"Tamam! Saklambaç oynayacağız! Ben ebeyim! Yirmi saniyeniz var! Kimi ebelersem bana oyuncak alacak!"

Alparslan kaşlarını kaldırdı.

"Saklambaçta böyle bir kural olduğunu ilk senden duyuyorum fıstık."

Alina omuz silkti.

"Amca oyununun farkı bu amcacığım! Bana hediye alacaksınız değil mi?" Amcalarından olumlu cevap aldığında rahat bir nefes aldı. "İyi, tamam! Ben gidiyorum. Hemen saklanın. Saklanma yeri bahçe, ona göre!"

Kurt sinirli adımlarla bahçeye çıktığında Alina saymaya başlamıştı bile! Hepimiz dışarıya çıktığımızda zaman çok kısıtlı olduğu için Kurt'un evin dışında kalan depo gibi küçük bir yere girip kapıyı kapattığını gördüm.

Beliz bana baktı.

"Başarabilecek miyiz sence?"

Tebessüm ettim.

"Biz değil de Alina başaracak gibi."

Eylül iç çekti.

"Keşke Kurt bunların plan olduğunu bilmeseydi. Oğluşumun çenesi durmuyor ki! Alina da ona bir şey söylememesi gerektiğini bir türlü öğrenemedi."

Emre çocukluktan beri böyleydi. Biri bir şey söyler söylemez herkese duyurmaktan büyük bir keyif alırdı.

"Olsun, çocuk o!" Dedim. "Harika planlar yapmışsınız! Keşke onlar barışsa da artık rahat rahat oturup çayımızı içebilsek. Senin sohbetlerini çok özledim Eylül. O güzel sıcacık ortamı çok özledim. Hepimiz sahile iner şarkı söylerdik... Ne güzel günlerdi!"

Eylül dostça bana sarıldı.

"O günler geri gelecek, sen merak etme."

Hafifçe başımı salladım. Umarım öyle olurdu. Eski güzel günleri öyle özlüyordum ki... Poyraz'a düşman gibi bakmalarını istemiyordum. O üzüldükçe ben daha çok üzülüyordum.

Poyraz görüş alanıma girdiğinde onun da küçük depoya girdiğini gördüm. Büyük bir kahkaha attım.

"Ulan sen niye geldin? Burada ben saklanıyorum, git başka bir yere!" Diye bağırdı Kurt.

"Bahçede nereye saklanabilirim? Sana meraklı olduğumdan gelmedim! Burayı da tek sen akıl etmiş olamazsın!"

İçeriden bağırış sesleri geldiğinde küçük kızın onları inatla bahçeye gönderme sebebini çok iyi anlamıştım...

Saklanacak bir yer vardı!

Alparslan da görüş alanıma girdiğinde o da depoya girdi.

"Kıç kadar yere bir de sen geldin!" Kurt, Alparslan'a da kızdı.

"Kurt çekilsene lan kenara! Buraya sığmadım ben!"

Üç koca adamın oraya sığması imkânsızdı tabii...

"Gel kucağıma istersen Alparslan! Kalksana lan bacağımdan it! Namusuma göz mi diktin?!" Kurt öfkeyle bağırıyordu.

Kurt hıncını bu iki adamdan çıkarmak istiyordu anlaşılan...

"Allah'ın hamsi kafalısı, yer mi var? Nereye oturmamı istersin? Ayı gibi kaplamışsınız zaten! Poyraz da orada bacaklarını açmış rahat rahat bize bakıyor!" Alparslan da Poyraz'a kızıyordu.

"Ne yapayım? Sen kendin gidip Ataman'ın bacağına oturdun! Zaten çıkarız şimdi, kesin sesinizi de Alina yakalamasın." Dedi Poyraz.

Üç kadın kahkahamızı bastırdık. Burada onları dinlediğimizi duymamaları gerekiyordu yoksa oyun biterdi!

"Sen benim kızımı salak mı sanıyorsun? Bahçede ilk buraya bakacak! Bok var da hepiniz geldiniz!"

Poyraz, Kurt'un sözlerine alayla karşılık verdi.

"Kızın değil de sen salaksın o zaman. Küçücük kızın aklına gelecek ilk yere saklandığına göre!"

Kurt ise sinirle güldü.

"Sen nereye saklandın acaba? Bir de devlet adamıyım diye kendini övüyorsun! Daha mantıklı bir yer bulamadın mı?"

"Tünel kazmamı mı isterdin? Senin kız vere vere yirmi saniye verdi! Buraya girmem bile mucizeydi!"

Poyraz kendini savundu.

Alparslan ise bıkkınca onları susturmaya çalıştı.

"Bulmasın bizi hemen! O şimdi bahçededir, susun az!"

Kurt ofladı.

"Bacağımdan kalk ulan ayı! Uyuşturdun bacağımı! Yüz kilo adamı niye ben taşıyorum? Git başka bir yere saklan!"

Kapı açıldığında şaşkınca kapıya baktım.

Kurt, Alparslan'ı poposundan itmişti!

"Kurt kıçım açıkta kaldı!" Diye bağırdı Alparslan.

Kendimi tutamadan kahkahamı serbest bıraktım. Eylül ise yüzünü kapattı.

"Sanırsın hepsi on beşinde! Otuz yaşında adamların yaptıklarına bak!" Dedi.

Kesinlikle katılıyordum... Tabii izlemesi keyifliydi, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Poyraz hışımla kapıyı kapatacaktı ki Alparslan'ın poposu buna engel oldu.

"Lan ne yapıyorsun?! İçeriye giremedim!" Dedi Alparslan. "Kıçıma niye tekme atıyorsun mal adam!" Diye bağırdı Kurt'a.

Poyraz kenarda rahatça oturuyordu. Alparslan onun bacağına sertçe vursa da ayağını çekmedi.

"Geç otur Ataman'ın kucağına." Diye alay etti.

Kurt, sert bakışını Poyraz'a gönderdi.

"Denemeye kalkma!" Kenardaki sopayı eline aldı. "Eğer kucağıma oturmayı denersen şu sopayı kıçına sokarım haberin olsun!"

Alparslan ofladı.

"Lan vücudumun yarısı dışarıda zaten! Nereye gitmemi istiyorsun?!"

Alina içeriden geldiğinde annesine baktı. Beliz onu başıyla onayladığında küçük kız babasını ve amcalarını hemen gördü.

Onların yanına gittiğinde ise ellerini beline koydu.

"Ben de gerçekten saklambaç oynayacağız sanmıştım! Siz saklanmamışsınız bile!" Diye söylendi.

Alparslan hemen doğruldu.

"Gördün mü Kurt? Senin yüzünden kızın hemen bizi gördü! Baban beni itmeseydi bu kapı kapalı kalacaktı!"

Kurt Alparslan'ın dışarıya çıkmasına müsaade etmeden onu iterek dışarıya çıktı. Alparslan ise ona ters bir bakış attı.

"Ben bir daha bu heriflerle hiçbir şey oynamam!" Dedi Kurt net bir sesle.

Poyraz da dışarıya çıktığında Alparslan öfkeyle ona baktı.

"Hep senin yüzünden! Yayılmasaydın şimdi saklanmıştık! Küçükken de böyle rahattın, bir şey değişmemiş!"

Poyraz ise alayla güldü.

"Oysaki ilk gelen Ataman'dı... Ben sadece en rahat yeri kaptım."

"Ulan ilk geldim gene de bir boka yaramadı! Uyanık piç!" Diye homurdandı Kurt.

Kızının da yanlarında olduğunu idrak edince ona baksa da kızının anlamadığını görüp rahatladı.

"Saklanmayı beceremediniz! Kaybeden siz, kazanan ben olduğuma göre hepinizden bir oyuncak bekliyorum!" Alina çok mutlu görünüyordu.

Alparslan yeğenini kucağına aldı.

"Alırız güzelim benim. Sen ne istediğini söyle yeter ki!"

Şu karşımdaki manzara biraz da olsa içimi rahatlatmıştı. Üçünü bir arada görmek beni mutlu etmişti.

"Ne yapıyorsunuz?"

Loya'yı duymamla onlara baktım. Zerrin annem, Mustafa babam, Ali ve çocuğu da yanlarındaydı.

"Küçük bir oyun oynadık!" Dedi Alina.

Zerrin annem tebessüm etti.

"Öyle mi?" Ardından saatine baktı. "Artık çıkalım çocuklar! Arabalar da hazır, valizler de! İsterseniz odalara son kez bakın da bir şey unutmayın."

Trabzon'a dönecektik...

Beliz her ne kadar gelmek istese de hazırlıksızdı. Üzgünce omuzları düştü.

"Keşke gelebilsek... Kurt'u ikna etmeye çalışacağım."

"Umarım hemen gelirsiniz Beliz... Artık bu küslüğü bitirmek zorundayız. Trabzon'da düğünüm olacak. Ne yap et Kurt'u düğünüme getir. Öyle bir günde küs kalmasınlar." Dedim.

Eve girdiğimde kaldığım odaya girdim. Eksik var mı diye tek tek kontrol ettim. Her şey tamamdı!

Pencerenin açık olduğunu görünce hemen kapattım. Perdeyi çekeceğim sırada gördüğüm şeyle birlikte kaşlarım çatıldı.

Orada bir adam mı vardı?

Elinde tuttuğu tüfeği görebiliyordum. Takılı dürbünüyle beni çok net görebildiğini de biliyordum.

Kalbim korkuyla çarparken kendimi adeta yerlere atarak merdivenden indim. Herkesin şaşkın bakışlarını hissederken Poyraz hızla beni tuttu.

"Ne oldu? Söyle lan, çıldırtma beni! Yüzün niye bembeyaz senin?"

Yüzümü avuçladı.

Tir tir titriyordum...

"Bi-Biri var!" Telaşla bağırdım. "Elinde silahla evi izliyor, beni gördü! Korktum kaçtım!"

Poyraz şaşkınca bana baksa da korkuyla ona sokulunca durumu kavradı.

"Hayal görmüşsündür kızım!" Dedi Zerrin annem korkuyla. "Hayaldir değil mi? Kim izleyecek bizim evi?"

Kurt öfkeyle bağırdı.

"Çabuk şu odaya geçin!" Kadınlar ve çocuklar olarak hepimizi camı olmayan ayakkabı odasına götürdü. "Yere yatın, sakın kalkmayın!" Kapıyı kapattı.

Beliz korkuyla bir şeyler söylese de Kurt onu dinleyecek durumda değildi.

Lina, Emre ve Alina korkuyla ağlamaya başlamışlardı bile...

Ben gördüğüme emindim! Adam resmen tek başına pusu kurmuştu! İyi bir dürbünle evi dikizlediğine yemin edebilirdim!

"Allah'ım sen onları koru..." Diye içimden dua ettim.

Poyraz'ın düşmanı olmalıydı! Bizi burada da rahat bırakmamışlardı!

İçeriden bağırış sesleri gelse de ne dediklerini anlamıyordum bile!

Aniden bütün camların kırılma sesini duyduğumda dehşetle irkildim.

Yaklaşık yirmi saniye süren atış seslerinin ardından derin bir sessizlik olmuştu...

"Ç-Çocuklarım!" Diye haykırdı Zerrin annem.

Hızla kapıyı araladığımda yerde gördüğüm kanla birlikte büyük bir çığlık döküldü dudaklarımdan...

Başımı kaldırmaya korktum... Sadece yerdeki yoğun kanı izledim... Bedenim buz gibi olmuştu, hissedebildiğim tek şey buydu...

5453 Kelime...

SINIR: 2.50K VOTE 500 YORUM

Yazdığım en uzun bölüm oldu. Çok beklediğiniz için upuzun bir bölüm yazdım. Artık ellerim uyuştu, sizin için hiç uyumadan bölümü bitirdim. Gördüğünüz üzere sınırı oldukça azalttım.

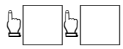
İnşallah bu sefer sınır hemen geçilir! Geçilir geçilmez yeni bölüm gelecek! Eleştiren insanlar mutlu olabilir. Normalde sınır geçtiği hafta atıyordum. Sınırın geçtiği hafta size bu bölümü yolladım. Bu seferki bölümü SINIR GEÇER GEÇMEZ atacağım. Belki siz de biraz mutlu olup memun olursunuz. :)

Hepinizi çook seviyorum. Umarım bölümü beğenirsiniz. İlginize kocaman teşekkür ediyorum. Her satır arasında yorumlarınızı görmek istiyorum. Komik sahneler hoşuma gitti. Yorumlarınızı merakla bekliyor olacağım kuzular. 😍❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT💣

"Seni öldürmezsem en adi şerefsizim!"

Nida kıza sert bir tokat attı. Öfkeden gözü dönmüştü.

Nefes nefese kaldığım için öylece durup bekledim. Barlas da durdu ve bekledi. İkimiz de yalnızca Nida'yı izledik.

"Eve bomba koyup fark edilmeyeceğini mi sandın?" Alayla güldü. "O bombayı senin kucağında patlatırım kızım! Sen beni tanıyor musun?!" Diye bağırdı.

Kız korkudan Nida'ya bakmıyordu. Sessizce ağlayarak yeri izliyordu. Arada küçük küçük hıçkırıkları duyuluyordu sadece...

"Bana bak! Bana bakacaksın!"

Nida bu sefer sertti...

Kıza öyle sert bir yumruk attı ki burnundan fışkıran kanı net olarak görebildim. Yüzümü buruşturdum.

Kızın gözyaşları hızlanırken artık sessiz ağlamıyordu...

"B-Bırak ne olur! Bırak gideyim yalvarırım!"

Nida sertçe onun çenesini tuttu.

"Seni bırakayım da o piçlerin yanına dönüp plan yapmaya devam et! Senin buradan çıkışın ancak ölüm olur güzelim, bilmem anlatabildim mi?"

Barlas kenardaki peçeteyi kıza uzattı. Kız korkuyla iyice duvara sindi. Barlas göz devirdi ve peçeteyi yere attı.

"Al şu burnunu sil! Daha verecek hesabın var!" Diye kızdı.

Kız korka korka peçeteyi eline alıp burnuna götürdü. Kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Hâlâ gözyaşları dinmemişti.

Nida öfkeyle yumruğunu sıktı.

"Kim yaptırdı sana bunu? Anlat! Anlatmazsan öldürürüm seni! Benim buna hakkım var! Ben bu ülkenin güvenliğini düşünmek zorundayım! Senin gibi bir teröristi salar mıyım lan dışarıya? Daha fazla kişinin canını yakmana izin verir miyim sanıyorsun?!" Nida bağırıyordu.

Kız susmaya devam edince Nida göz devirdi ve eline silahı aldı.

"Seni kimin gönderdiğini tahmin etmek zor değil, sadece senin ağzından duymak istedim. Sana son bir şans vermiştim yani!" Nida acıyarak kızı izledi. "Kaç yaşındasın sen? Senin okula gitmen gerekirken bir terör örgütünde ne işin var? Evinde rahatça yaşamak varken dağda it gibi yaşamayı nasıl tercih ettin? Güzelliğine, gençliğine yazık senin!"

Nida kıza bağırdıkça kız korkuyla duvara sinmeye devam ediyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hatta titriyordu.

"Ö-Öldür beni..." Diye fısıldadı. "Acı çektirmeden! Hemen sık tetiğe, dövme!" Çaresiz sesine içim acıdı.

Nida elini kaldırdığı sırada durdu. Öfkeyle bir küfür etti.

"Onların adını vermemek için ölmeyi tercih ediyorsun ha? Yazık sana! Senin onlar için hiçbir önemin yok! Kendini öldürsen bile seni umursayacaklarını mı sanıyorsun? Sen onlar için bir kayıp değilsin!"

Genç kız yutkundu.

"İzliyorlar." Diye fısıldadı. "Buradalar. Ormanda! İki kilometre ve üç kilometre ilerde arabalar var. Kaçarsanız diye her yere pusu kurdular! Eğer

ben öldürmezsem onlar öldürecekti! Terör örgütünün en büyük hedefi sizsiniz. Öldürülen teröristlerin sayısı arttıkça hem güvenliği hem de tedbiri arttırmaya çalışıyorlar!"

Barlas ise öfkeyle elini saçlarının arasından geçirdi.

"Onların ne bok olduğunu biliyorsun! Terörist! Ne kadar kalleşçe değil mi?" Kız için eğildi. "Sen de bir terörist olduğunu biliyorsun değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Şu hâline bak, pislik içindesin! Biz fark etmesek bizi öldürecektin demek, öyle mi?"

Barlas her cümlesinde kızı daha da ağlattı. En sonunda onu yavaşça ittim.

"Adını ve yaşını söyle!" Sesim sertti.

Kız bana bakmadığında çenesini tutup zorla yüzüme bakmasını sağladım.

Kızın yaşlı gözleri sonunda yüzümdeydi...

Şaşkınca kıza bakakalırken daha önce yüzünü hiç görmediğimi fark ettim. Dağılmış saçları yüzünü örtmüştü. İlk defa yüzünü bu kadar net görebilmiştim.

Masmavi gözleri, kızarmış küçük burnu, dolgun pembe dudakları...

Bir terörist için fazla güzel değil miydi?

Kaşlarım çatılırken kız korku dolu bakışlarını bana gönderdi. Dudakları hafifçe aralandığında elimi çenesinden çekmedim. Dudakları bile titriyordu.

"Adım, Liya." Diye fısıldadı.

Arapça söylediği sözlerle birlikte yutkundum.

Liya; sabrın en güzeli...

YORUMLARINIZI AŞIRI MERAK EDİYORUM .d

Yeni bir düzen oluşturdum kafamda. Yakında buradan bir duyuru paylaşacağım. Nasıl bir yol izleyeceğimi sizlere söyleyeceğim.

Yine yapmam dediğim şeyleri yapacağım hashhawhdh

Yine şaşırtmayacağım... ♀

Öpüyorum sizi kocamaan!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

23 "Liya"

ENGİN

Elimdeki kadehi gülümseyerek kaldırdım. Barlas da kadehini kaldırdığında Nida'nın yokluğunu fırsat bilip direkt söze girmek istedim.

"Eminsin değil mi?"

Barlas bıçakla kestiği etinden bir parça alırken tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Neyden emin olacakmışım?" Diye sordu.

Kadehteki içki beni rahatlatırken yavaşça arkama yaslandım.

"Nida konusunda... Ona direkt evlenme teklifi edeceğini beklemiyordum. Hiç düşünmeden teklif ettin..." İç çektim. "Kızı kendine âşık etmeye başladın. Hayallerini yıkmazsın değil mi? Sen kadınları seversin... Bir kişiyi sevmek sana göre mi?"

Barlas bakışlarını yüzüme çıkardı.

"Evlenme teklifi ettiğime pişman değilim. Sadece biraz üzgünüm."

Anlamayarak ona baktım. İlk dakikadan pişman mı olmuştu? Neye üzülmüş olabilirdi ki? Bu konu benim için önemliydi. Nida daha fazla üzülsün istemiyordum.

"Neye üzüldün lan? Sikik sikik konuşma! Sakın bunu ona söyleme! Evleneceksiniz işte o kadar!" Diye kızdım.

Barlas birkaç saniye yüzüme bakıp ardından küçük bir kahkaha attı.

"Ulan saçmalama! Evlenme teklifi ettiğim için mutluyum. O cesareti kendimde bulabildiğim için de şaşırıyorum aslında. Nida'nın kabul etmesine de hâlâ inanamıyorum. Yine bir hırçınlık yapar, inadıma kabul etmez diye düşünmüştüm açıkçası. Beni şaşırttı güzel gözlüm."

Barlas gerçekten de Nida'ya âşık gibi görünüyordu. Bu içimi rahatlatmıştı.

"Sorun ne o zaman? Niye üzgünsün?" Diye sordum.

Derin bir iç çekti.

"Benden hiçbir şey istemiyor Engin... Bir yüzük bile almadım! Ağzını açıp da bir şey söylemedi, bunu umursamadı. Diz çökmedim, yine bir şey demedi. Hiç suratını astığını gördün mü?" Diye mırıldandı.

"Bunda ne var? İlla trip mi atsaydı? Nida öyle şeylere takılacak bir kız değil. Hiç yüzük almasan da kızacağını sanmıyorum. O sadece mutlu olmak istiyor." Dedim.

Barlas başını olumlu anlamda salladı.

"Farkındayım ama ben de diğer kadınlara bakınca kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Benden bir şey isterken çekinmesin, maddiyatı düşünmesin... Onun da diğer genç kızlar gibi hayalleri olsun istiyorum. Kafasında hiç düğün hayali bile kurmamıştır eminim ki! Ne balayı hayali, ne çocuk hayali... Hayal kurmuyor kız! Bu durum da canımı sıkıyor. Hayattan bu kadar ümidini kesmesi sinirimi bozuyor!"

Haklıydı...

Onun kimseden bir beklentisi yoktu. İnsanların ne kadar aciz olduğunu biliyordu. Her zaman kendini insanlardan soyutlamayı başarmıştı. Bu yüzden de artık umursamaz birine dönüşmüştü.

Ailesini yangında kaybetmesinin ardından çok büyük acılar çekmişti. Nida gerçekten başarılı bir kadındı. Çok iyi dövüşür, çok iyi silah kullanırdı.

"O yangından sonra hiç hayal kuramadı... Ona hayal kurmayı sen öğret be kardeşim. Hayatı, umudu, hayal kurmayı seninle öğrensin. Kızı mutlu et.

Sakın bir çapkınlık için ilişkinizi mahvetme! Nida sana ikinci bir şans vermez."

Barlas göz devirdi.

"Ulan sikeceğim şimdi beynini! Ne çapkınlığı? Çıldırtma beni! Nida'ya yıllar sonra kendimi açmışım, yıllar sonra karım olacak sen gelmiş çapkınlık yapma diyorsun! Yanımda olmasını istediğim tek kadın o, asla üzmeyeceğim onu!"

Barlas kendinden emin görünüyordu. Bu beni sevindirdi. En azından Nida'nın artık yüzü gülecekti. Barlas kararlı görünüyordu.

"Peki ya sen kardeşim? Hep benden mi bahsedeceğiz? Sen de az çapkın değilsin sonuçta. Hayatına kaç kadın aldığını ben bile sayamadım. Mine'yi tamamen unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım.

Mine nereden çıkmıştı?

Öfkeyle ona sert bir bakış gönderdim.

"Mine evlendi, çocuğu oldu! Ulan beni aldattı o! Neyi seveceğim daha? Hayatımda başka kadınların olması gayet normal değil mi? Hayatımı ona adayıp derbeder olmam mı gerekiyordu?" Dedim.

Barlas güldü ve yeni doldurduğu kadehini kaldırdı.

"Sakin ol Engin! Ben sana kızmamıştım!" Göz kırptı. "Geçen buluştuğun kırk yaşında olan bir kadın vardı sanki. Ne yaptın onunla? Sana biraz farklı gelmişti sanki."

Farklı gelmemişti...

Elimdeki kadehi sertçe sıkarken derin bir nefes verip sakin kalmaya çalıştım.

"Farklı gelmedi Barlas! Ulan niye zorluyorsun beni? Âşık olamadım işte kimseye! Buluşuyoruz, öpüşüyoruz, sevişiyoruz, her şeyi yapıyoruz yine olmuyor! Hiç kimsede aradığım tadı bulamadım! Ne yapayım yani? Olmayınca olmuyor!"

Barlas güldü.

Ters ters ona baktığımda başını iki yana salladı.

"Engin, kardeşim niye delirdin şimdi? Kötü bir şey demedim ki!" Duruşunu dikleştirdi. "Mine'yi unutup unutmadığını sordum, malum çok ilişki denedin!" Durdu. "Bir de artık olgun kadın merakını bırakmayı dene. Belki de olgun kadınlar sana hitap etmiyordur. Sırf Mine küçüktü diye küçük kadınlara düşman oldun. Herkes aynı karaktere mi sahip? Nida da benden küçük. Çok küçük olmasa da benden küçük olması hoşuma gidiyor. Sen de bırak artık şu olgun kadın aşkını!"

Doğru söylüyor olabilir miydi? Sorun olgun kadınlarda mıydı yani? Belki de benim kafam uyuşmuyordu.

Bir şey söylemedim. Hafifçe başımı sallamakla yetindim.

Mine'yi anmak istemiyordum. Yüzünü bile görmeye tahammülüm yoktu! Beni kandırdığı için, beni aldattığı için onu hiç affetmeyecektim!

"Bize son bir şans ver Mine! Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum! Annen mi zorla verdi? Söyle! Alıp götüreyim seni buralardan!"

Mine göz devirdi.

"Engin yeter! Ben kendi isteğimle evlendim! Seninle gelmek istemiyorum! Kocam içerde, buraya çağırırsam hiç hoş şeyler yaşanmaz!"

Yumruğumu sıktım.

Çağırırsa bundan zevk duyardım! Onu öyle kötü döverdim ki benim sevdiğim kadınla evlendiğine bin pişman olurdu!

"Çağır lan! Çağır gelsin! Öldürtme lan bana o adamı!" Diye bağırdım.

Mine hızla ağzımı kapattı.

"Sen benim yuvamı mı yıkmak istiyorsun? Ne bağırıyorsun? Sus ve git artık! Benden umudunu kes Engin! Biz bittik anlasana!"

Hızla onu belinden kavrayıp duvara yasladım.

"Bitmedik Mine..."

Gözlerim dolduğunda kendimi tutamadım. Koca adam küçücük kızın karşısında ağladım...

Mine şaşkınca bana bakıyordu. Ne diyeceğini bilemeden bakışlarını yere indirdi. İlk defa yüzü kızardı. Yaptığından utandı.

"B-Ben..." Sesi titredi. "Özür dilerim Engin! Çok özür dilerim... Keşke böyle olmasaydı! Keşke seni hiç üzmeseydim ama oldu işte!" Diye mırıldandı.

Neden bana söylememişti? Neden beni bırakmayıp aldatmayı seçmişti?

Çenesini tuttuğumda bakışları bana döndü.

"Neden bana söylemedin? Neden söylemedin Mine? Başka birini sevmeye başladım deseydin, benden ayrılmak isteseydin! Benimle birlikteyken nasıl evlenebildin?" Mine bakışlarını kaçırdı. "Cevap ver lan bana! Bana bunun cevabını ver kadın! Niye benden ayrılmadın?"

Mine ise dudaklarını ısırdı. Cevap vermemek için dirense de başını kaldırınca ona olan sert bakışlarımı gördü.

"Çünkü seni seviyordum Engin! Seninle vakit geçirmeyi her şeyden çok seviyordum! Bana her zaman sevgiyle yaklaştın, hep korudun, hiç üzmedin... Böyle bir adamdan aniden ayrılmak istemedim. Onunla ilişkim başladı, onu da sevdim!"

Ne diyordu bu kadın?!

Öfkeyle onu daha çok duvara yasladım.

"Sus kadın!" Diye bağırdım. "Kes sesini, delirtme beni! Ne demek onu da sevdim? Utanmadan nasıl bana bunu söylersin?!"

Mine ise ellerini göğsüme koyup beni güçsüzce itmeye çalıştı. Buna izin vermedim ve onu daha çok sıkıştırdım. Kaçacak yeri olmadığı için mecburen yeniden bakışlarını gözlerime çıkardı.

"Anlamıyorsun Engin! Ben senin yolunu gözlemek istemedim! Bir gidiyorsun bir yıl gelmiyorsun! Çocuğumuz olduğunda seni nasıl bekleyecektik biz? Hiç düşünmüyorsun değil mi?" Gözleri doldu. "Sen düşünmesen de ben düşünüyorum! Senin ölme riskin varken ben dünyaya bir çocuk getiremem! Ben sen her gittiğinde, her altı ayda beni görmeye geldiğinde senin hasretinle yanıp tutuşamazdım! Bana babam mı bakacak Engin? Babam yatalak! Ben ona zor bakıyorum! Sen bana nasıl bakacaksın? Sürekli yanımda olabilecek bir koca istiyorum ben! Ben her an güvende hissetmek istiyorum! Çocuğum baba özlemiyle büyüsün istemiyorum! Çoçuğum babam nerede diye sorunca bir cevap vermek istiyorum! Baban gitti ama geri gelmeyebilir mi demeliyim? Küçücük çocuğun psikolojisini düşünsene Engin! Beni düşünsene! Sen mimarlık okudun, sana bin kere mesleğini yap dedim! Yapmadın, tutturdun askerliğe devam etmek için! Şimdi gelip bana hesap soramazsın! Benim kocam benim yanımdan ayrılmıyor!"

Duyduklarıma inanamadım...

İlk defa, hayatımda ilk defa ona tiksinerek baktım. Hızla ondan uzaklaştığımda beni kırdığını düşünmüş olacak ki hafifçe koluma dokundu. Sertçe onun elini ittim.

"Ne senin için, ne de başka bir kadın için görevimi bırakmayacağım. Benim öldürdüğüm her bir teröristte bir askerin canı kurtuluyor! Gittiğimiz her yerde güven sağlıyoruz! Her bozduğumuz, günlerce bazen aylarca çözmek için uğraştığımız hain planlarda kaç kişinin ailesini kurtarıyoruz sen biliyor musun?" Diye bağırdım. "Her şey sizin için be! Sırf o kocan olacak piç senin yanında rahat rahat dursun diye, senin deyişinle senin kıçından ayrılmasın diye, güvende olsun diye ben canımı ortaya koyuyorum be!" Tehdit edercesine parmağımı ona doğru salladım. "Bitti, artık bitti! Şimdi defol git o adamın yanına! Sana benden başka katlanan birini bulduysan

sakın bırakma! Bana yaptığını da bari o adama yapma! Bizim yuvamızı yıktın, bari bu sefer asıl yuvanı yıkma!"

Hızla arkamı dönüp gittiğimde önüme çıktı. Yaşlı gözlerle bana bakıyordu...

"E-Engin dur yalvarırım!"

Onun yüzüne bile bakmadan yoluma devam ettim.

Aşağı sokağa doğru hızlı adımlarla yürürken peşimden geliyordu.

Sırf sevdiğim kadının kocası görmesin diye arabamı aşağı sokağa park etmiştim! Öfkeyle yumruğumu sıkarken kafamı taşlara vurmak istedim.

Arabamın yanına geldiğimde nefes nefese önüme çıktı.

Göz devirdim.

"Bak kızım, sana küfür etmek istemiyorum! Defol git evine! Sebebini merak etmiştim, öğrenmiş oldum! Daha da uzatmaya gerek yok!" Arabamın kapısını açtım. "Zaten bir daha gelmem, korkma! Kocana sıkıca sarıl şimdi! Yarın görevim var, Irak'ta olacağım. Ölürsem haberlerde görürsün."

Mine başını göğsüme yaslayıp ağladı... Onu ittiğimde gözyaşlarını sildi.

"Özür dilerim Engin! Deme öyle ne olur! Ben seni hâlâ çok seviyorum! Pişman oldum! Özür dilerim Engin!"

Benimle dalga mı geçiyordu?

Onun bu dengesiz hâllerine alışkındım. Onunla baş etmek her zaman zor olmuştu. Beni bazen çıldırtmayı çok iyi başarırdı!

Şimdi olduğu gibi...

"Mine kes sesini!" Diye gürledim. "Utanmadan ikinizi de seviyorum diyorsun! Lan benimle dalga mı geçiyorsun sen? Kocanın altında-"

Mine hemen ağzımı kapattı.

"İkimizi de yaralayacak şeyler söyleme! Sen benim en iyi arkadaşımdın! Ben de böyle olsun istemezdim-"

Daha fazla onu dinlemeden arabaya binecektim ki yeniden önüme geçti.

"Son öpücük," Dedi acıyla. "Son..." Diye fısıldadı.

Anlamayarak ona bakarken parmaklarının ucunda yükselip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Yavaşça geri çekildiğinde hayretle ona baktım.

"Kocanı aldatmış oldun, biliyorsun değil mi? Sen aldatmadan duramıyor musun? Yazık o adama!"

Mine yeri izledi.

"Aldatmış sayılmam ki..."

Öfkeyle arabanın tekerine sert bir tekme attım.

"Haklısın, iki adam arasında gelip gidiyorsun zaten! Aldatma da saymıyorsan hakkındır!" Mine şaşkınca bana baktığında yeniden gözleri doldu. "Bana git ve bir daha gelme diyordun ya..." Ona doğru bir adım attım. "Git ve bir daha gelme Mine... Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum senin!"

Arabama bindiğimde arkamda ağlayan kadını umursamadan gaza yüklendim.

Sinir krizine hâkim olamazken defalarca hıncımı direkisyondan çıkardım...

"Hayırdır, ne düşünüyorsun?"

Barlas'ın sorusuyla birlikte kendime geldim.

"Mine'yi..." Dedim açıkça. "Son konuşmamızı. O günden sonra bir daha yüzünü görmedim onun."

Barlas omuz silkti.

"Engin unut lan artık şu kızı! Dengesizdi bir kere! Sana pişman oldum deyip çocuk yaptı!"

Sıkıntıyla arkama yaslandım.

"Bana koyan tek şey beni aldatması Barlas... Artık kalbimde onun bir yeri yok. Merak etme." Dedim.

Nida koşarak yanımıza geldiğinde anlamayarak ona baktım.

"Bir boklar dönüyor!" Diye bağırdı. "Engin çabuk depoya git! Belli ki küçük bir sıçan aramıza sızmış!"

Hızla ayağa kalktığımda Barlas da kalktı.

"Emin misin bebeğim? Bilirsin koruması olmayan evde kalmayız. Nasıl biri girebilir ki?"

Nida göz devirdi.

"Bana güvenmiyor musun? Biri girmiş diyorum! Aşağıdan ses duydum! Saliselik bile olsa eminim! Orada biri var!"

Barlas belindeki silahı eline aldığında Nida da aynısını yaptı.

"Gidelim de onun kafasını patlatalım! Bizi öldürmeye gelmiş şerefsiz!"

Barlas onu arkasına çekti.

"Sen burada kalıyorsun! Biz Engin'le bakar, hallederiz. Sana ihtiyaç olursa çağırırız merak etme."

Nida kaşlarını çattı.

"Barlas benim görevim de bu farkında mısın? Ne demek sen burada kalıyorsun? Kalamam! Ya size bir şey olursa?"

Barlas onu arkasına aldı.

"Gel Allah'ın belası! Arkamda duracaksın ama yoksa gelemezsin!"

Nida kaşlarını çattı.

"Aptal mısın Barlas? Benim mesleğimi bilmiyorsun galiba!"

Göz devirdim.

"En önden ben giderim! Susun ve arkamdan gelin!" Dedim.

Sonunda ikisi de sustu. Barlas, Nida'yı arkasına aldığında güldüm. Nida başını iki yana salladı. Barlas şimdi de korumacı erkek olmuştu!

Bodruma geldiğimizde etrafta kimsenin olmadığını gördüm.

"Kimse yok burada!" Dedim.

Nida bize susmamızı işaret etti. Hızla önden gittiğinde Barlas bir küfür savurdu.

Karanlıkta koşan kızın sertçe saçlarını tuttuğunda kızın çığlık atmasına izin vermeden hızla onu kucakladı.

Depoya onu zorla getirdiğinde sertçe onun saçını çekti.

"Kimsin lan sen?" Diye bağırdı.

Kız yakalanmanın verdiği korkuyla birlikte konuşamadı.

"B-Ben..." Sustu.

Nida yerdeki bombaya bakarken Barlas'a döndü.

"İmha et şunu! On dakikası var!"

Barlas bu konuda özel bir eğitim almıştı. Hepimiz alsak da o bu konuda bizden çok daha iyiydi. Bomba imha edilecekse bunu Barlas yapardı.

Hepimiz geri çekildiğimizde Barlas çoktan işe koyulmuştu.

"Seni yakalayamayacağımı mı sandın? Fark edilmezsin mi sandın? Biz kaç yıl eğitim alıyoruz senin haberin var mı? Sen bizi mi öldürecektin?!"

Kız korkuyla kaçmak istese de Nida onu çok sıkı tutuyordu.

"Öldür." Dedim soğukça.

Nasıl olsa yaşaması bir boka yaramayacaktı. Teröristin yaşamaya hakkı yoktu. Bizi öldürmeye kalkana asla acımazdık!

"Onun da zamanı gelir, bekle!" Nida bir şeyler sezmiş olmalıydı.

Kadın olduğu için elimi bile sürmeden kenarda Nida'nın yapacaklarını izlemeye karar verdim. Yerimizi tespit etseler de bu işin sonunda yine onların canı yanacaktı.

Barlas bombayı imha etmeyi başardığında Nida sertçe kızı diz çöktürdü.

"Seni öldürmezsem en adi şerefsizim!"

Nida kıza sert bir tokat attı. Öfkeden gözü dönmüştü.

Hiçbir şey yapmadan öylece durup bekledim. Barlas da durdu ve bekledi. İkimiz de yalnızca Nida'yı izledik.

"Eve bomba koyup fark edilmeyeceğini mi sandın?" Alayla güldü. "O bombayı senin kucağında patlatırım kızım! Sen beni tanıyor musun?!" Diye bağırdı.

Kız korkudan Nida'ya bakmıyordu. Sessizce ağlayarak yeri izliyordu. Arada küçük küçük hıçkırıkları duyuluyordu sadece...

"Bana bak! Bana bakacaksın!"

Nida bu sefer sertti...

Kıza öyle sert bir yumruk attı ki burnundan fışkıran kanı net olarak görebildim. Yüzümü buruşturdum.

Kızın gözyaşları hızlanırken artık sessiz ağlamıyordu...

"B-Bırak ne olur! Bırak gideyim yalvarırım!"

Nida sertçe onun çenesini tuttu.

"Seni bırakayım da o piçlerin yanına dönüp plan yapmaya devam et! Senin buradan çıkışın ancak ölüm olur güzelim, bilmem anlatabildim mi?"

Barlas kenardaki peçeteyi kıza uzattı. Kız korkuyla iyice duvara sindi. Barlas göz devirdi ve peçeteyi yere attı.

"Al şu burnunu sil! Daha verecek hesabın var!" Diye kızdı.

Kız korka korka peçeteyi eline alıp burnuna götürdü. Kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Hâlâ gözyaşları dinmemişti.

Nida öfkeyle yumruğunu sıktı.

"Kim yaptırdı sana bunu? Anlat! Anlatmazsan öldürürüm seni! Benim buna hakkım var! Ben bu ülkenin güvenliğini düşünmek zorundayım! Senin gibi bir teröristi salar mıyım lan dışarıya? Daha fazla kişinin canını yakmana izin verir miyim sanıyorsun?!" Nida bağırıyordu.

Kız susmaya devam edince Nida göz devirdi ve eline silahı aldı.

"Seni kimin gönderdiğini tahmin etmek zor değil, sadece senin ağzından duymak istedim. Sana son bir şans vermiştim yani!" Nida acıyarak kızı izledi. "Kaç yaşındasın sen? Senin okula gitmen gerekirken bir terör örgütünde ne işin var? Evinde rahatça yaşamak varken dağda it gibi yaşamayı nasıl tercih ettin? Güzelliğine, gençliğine yazık senin!"

Nida kıza bağırdıkça kız korkuyla duvara sinmeye devam ediyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hatta titriyordu.

"Ö-Öldür beni..." Diye fısıldadı. "Acı çektirmeden! Hemen sık tetiğe, dövme!" Çaresiz sesine içim acıdı.

Nida elini kaldırdığı sırada durdu. Öfkeyle bir küfür etti.

"Onların adını vermemek için ölmeyi tercih ediyorsun ha? Yazık sana! Senin onlar için hiçbir önemin yok! Kendini öldürsen bile seni umursayacaklarını mı sanıyorsun? Sen onlar için bir kayıp değilsin!"

Genç kız yutkundu.

"İzliyorlar." Diye fısıldadı. "Buradalar. Ormanda! İki kilometre ve üç kilometre ilerde arabalar var. Kaçarsanız diye her yere pusu kurdular! Eğer ben öldürmezsem onlar öldürecekti! Terör örgütünün en büyük hedefi sizsiniz. Öldürülen teröristlerin sayısı arttıkça hem güvenliği hem de tedbiri arttırmaya çalışıyorlar!"

Barlas ise öfkeyle elini saçlarının arasından geçirdi.

"Onların ne bok olduğunu biliyorsun! Terörist! Ne kadar kalleşçe değil mi?" Kız için eğildi. "Sen de bir terörist olduğunu biliyorsun değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Şu hâline bak, pislik içindesin! Biz fark etmesek bizi öldürecektin demek, öyle mi?"

Barlas her cümlesinde kızı daha da ağlattı. En sonunda onu yavaşça ittim.

"Adını ve yaşını söyle!" Sesim sertti.

Kız bana bakmadığında çenesini tutup zorla yüzüme bakmasını sağladım.

Kızın yaşlı gözleri sonunda yüzümdeydi...

Şaşkınca kıza bakakalırken daha önce yüzünü hiç görmediğimi fark ettim. Dağılmış saçları yüzünü örtmüştü. İlk defa yüzünü bu kadar net görebilmiştim.

Masmavi gözleri, kızarmış küçük burnu, dolgun pembe dudakları...

Bir terörist için fazla güzel değil miydi?

Kaşlarım çatılırken kız korku dolu bakışlarını bana gönderdi. Dudakları hafifçe aralandığında elimi çenesinden çekmedim. Dudakları bile titriyordu.

"Adım, Liya." Diye fısıldadı.

Arapça söylediği sözlerle birlikte yutkundum.

Liya; sabrın en güzeli...

"Sana şimdilik dokunmayacağım." Çenesini tutmaya devam ettim. "Bu asla dokunmayacağım demek değil! Şimdilik sana yaşama hakkı veriyorum. Kalk ayağa!"

Barlas anlamayarak bana baktı.

"Bizi öldürecekti Engin!"

Hafifçe başımı salladım.

"Ben ne yaptığımın farkındayım, merak etme."

Liya acı çekiyor olsa da zorlukla ayağa kalktı. Bakışlarını yine benden kaçırdı.

"Başka bir yere gidiyoruz! Metin'i arayın! Ben de şu kızı kontrol edeceğim!" Dedim.

İzlendiğimizi bildiğim için onu yukarıya çıkardım.

Çekingen bakışları sonunda yüzümdeydi.

"Kaldır ellerini!" Dedim sertçe.

Kız ellerini kaldırdığında üstünü arayacaktım ki geri çekildi.

"K-Kız yapsın! Dokunma bana! Zorla dokunamazsın!" Dedi.

Şaşkınca başımı kaldırdım.

Deli miydi lan bu?

Ona zorla dokunacağımı mı sanıyordu?

"Ben seni öldürmelerine izin vermedim! Üstünde kesici bir alet, silah, taş taşımadığını nereden bileceğim? Senin gibi çok terörist ele geçirdim ben! Üstlerinde ne çıktığını tahmin bile edemezsin!"

Kız belindeki silahı ve mermileri bana verdi.

"Bu kadar mı?" Diye sordum.

Sütyeninden çıkardığı keskin bıçağı da bana uzattı.

"Bu kadar! Yemin ederim başka bir şeyim yok! İsterse o kız gelip arasın! Her şeyimi verdim!"

Sertçe onun kolunu tuttum.

"Bombayla öldüremem diye tedbirlerini arttırmışsın bakıyorum da!" Gözlerimi kıstım. "İnsanları şehit ettiğiniz, çocukları babasız ve annesiz bıraktığınız aklıma geldi bunları görünce... Belki de Nida haklı! Ben sana niye merhamet ediyorsam!"

Kız hızla başını olumsuz anlamda salladı.

"Valla onlar verdi! Ben almadım! Onlar zorladı! Ben kimseyi öldürmedim!"

Alayla güldüm.

"Tabii, senin bir sözünle inandım sana! Güzel oyuncusun yalan yok! Çok acıklı bakıyorsun!"

Onun silahını kafasına dayadığımda kız korkuyla bana baktı. Gözleri yeniden yaşlarla dolarken yeniden titremeye başladı.

"Ko-Korkuyorum... Yapma ne olur! Her şeyi itiraf da ettim! Bırakın beni gideyim!"

Bu durum gittikçe can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı! Kız dengesini sağlayamadığında hemen onu tuttum.

Haklıydım lan işte!

Hızla kızın pantolonuna elim gittiğimde bana öyle bir baktı ki...

"Hayır lan, saçmalama! Sana tecavüz edecek hâlim yok! Biz vatan koruyoruz! Senin yanındaki piçler mi sandın sen bizi?"

Kız korkuyla geri çekildi.

"Darptan kalan birkaç iz var. Bir şey yok başka!"

Bu kız neden benim sabrımı sınıyordu?

"Liya!" Diye gürledim.

Kız şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"T-Tamam... Soyunacak mıyım?" Diye sordu.

Başımı salladım.

"İç çamaşırların kalsın. Senin çirkin fiziğine meraklı değilim. Benim birlikte olduğum kadınlar senden yaşça büyük. Çocuklarla işim yok benim!"

Liya dudağını büktü.

"Ç-Çirkin mi?"

Dalga mı geçiyordu?

"Kızım haydi! Vakit yok diyorum sana!" Diye bağırdım.

Bir de onun fiziğini incelediğimi mi sanıyordu? Deli miydi bu kız? Lafın gelişi öyle söylemiştim!

Liya üstündeki yırtılmış bluzu ve pantolonu çıkardı. Yanakları kızardığını gördüğümde alayla güldüm.

İlk defa kadın gördüğümü sanıyor olmalıydı.

Önce kollarını inceledim. Bakışlarım damarlarında uzun süre gezindi. Uyuşturucu kullandığına dair bir iz yok gibi görünüyordu. Bakışlarım bacaklarındaydı. Dikkatle bacaklarını incelediğimde kaşlarımı çattım.

Bu muydu darp izi dediği?!

"Buraya ne oldu?" Hafifçe dokunduğumda inledi. "Bıçak sokulmuş buraya! Bıçakladılar mı seni?"

Kızın gözleri yaşlarla dolarken elimi tuttu.

"Dokunmasan olmaz mı? Acıyor!" Dudaklarını ısırdı.

Ona baktığımda elini elimden çekti.

Bacaklarında yaralar da vardı.

Demek ondan yürüyememişti...

"Kaç yaşındasın sen?" Diye sordum.

Kız çekinerek bakışlarını kaçırdı.

"Yirmi." Diye mırıldandı.

Daha çok küçüktü! Ne işi vardı bu güzel kızın terör örgütünde?! Sinirlerim tepeme çıkarken kız eline pantolonunu alınca bağırdım.

"Bırak onu yerine! Yaraya iyi müdahale edilmemiş bile! O canını iyice acıtır! Nida'nın elbiselerinden birini giyersin."

Kızın canı gerçekten acımış olacak ki bunu hemen kabul etti.

Bakışlarım incecik belinde dolanırken yavaşça dolgun göğüslerine doğru çıktım. Göğüslerindeki kızarıklığa elimi götürdüm.

"Ne oldu *güzelim* buraya?" Dedim.

Ne dediğimi sonradan fark ederken sinirle bir küfür savurdum. Elin teröristine güzelim demekte neydi?

Kızın gözleri irileşirken hemen kendine geldi.

Boynundaki izlerde dikkatimi çekerken onun gözlerine baktım.

"Tecavüz mü ettiler? Doğruyu söyle! Bana güvenmek zorundasın! Korkma, çekinme, utanma!"

Liya gözyaşlarına hâkim olamazken aniden boynuma sarılıverdi...

Hayretle ne yapacağımı bilemezken kız başını boynuma gömdü.

"A-Az kalsın olacaktı! Son anda kurtarıldım! Çok acılar çektirdiler bana! Çok fazla! Dayanamıyorum artık bunca acıya!"

Kız ağlarken ne yapacağımı bilemedim. Yaralı olduğu için itemedim de! Arada kalırken sinirle bir küfür savurdum.

Başımı kapıya çevirdiğimde Nida'nın sert bakışlarıyla karşılaştım.

Onaylamaz bakışları üstümüzdeyken öfkeyle küfürü bastım.

Yanlış anlamıştı!

ALİSA

Bir saniyelik süren silahın patlama sesi...

Birkaç saniye süren o korku...

Kendimi nasıl dışarıya attığımı bilemedim...

Kalbimde yine onu kaybetmenin korkusu...

"Poyraz!"

Boğazım patlarcasına bağırdım...

Oradaydı!

Koşarak boynuna atladığımda hızla beni belimden tuttu.

"Alisa!" Sesi kızgındı.

Hemen benim üstüme kapandı. Ne olduğunu anlayamadan yerde buldum kendimi...

"Daha tehlike bitmeden ne diye geldin?!"

Başımı onun göğsüne yasladım. Erkeksi kokusu burnuma dolarken kendimi onun sıcaklığına gömdüm.

"Kanamıyor bir yerin değil mi? Vurulmadın değil mi aşkım?" Başımı hafifçe kaldırdım.

Poyraz'ın bana baktığını gördüğümde elimi yanağına çıkardım. Şefkatle yanağını okşadığımda avuç içime küçük bir öpücük kondurdu.

"Ben vurulmadım." Sesi sıkıntılıydı. "Alparslan vuruldu!" Dedi.

Rahat bir nefes verdim.

"Oh çok şükür!" Dedim.

Ardından durdum.

Alparslan mı vurulmuştu?!

Dehşetle doğrulacağım sırada beni tuttu.

"Alisa ne salak salak konuşuyorsun!" Diye bağırdı Eylül. "Ne demek oh çok şükür? Kocam vuruldu!"

Eylül ne ara oradan çıkmıştı ki?

Çaresizce dudağımı dişledim. Poyraz yavaşça üstümden kalktı.

"Tehlike geçti."

Bunu duyan Beliz koşarak odadan çıktı. Kocasını görür görmez göğsüne yapıştı. Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Benim canım kocam... Kesin bir şey oldu! Bakayım neren kanıyor? Öpeyim de geçsin! Oy nasıl vuruldun sen... Benim küçük kurtuma nasıl kıydılar, Allah belalarını versin!"

Kurt, Beliz'in saçını öptü.

"Ben vurulmadım, Alparslan vuruldu!"

Beliz'in gözleri ışıldarken hızla başını kaldırdı.

"Alparslan mı vuruldu?" Sesi şaşkındı. "Allah'ım sana şükürler olsun!" Diye bağırdı.

Eylül'ün sert bakışlarını gördüm. Bu sefer o bakışlar Beliz'i bulmuştu. Beliz ne dediğinin farkına varmış olacak ki hızla arkasına döndü.

"Alparslan abi! İyi misin?" Yere çöktü. "Canım abim... Hemen ambulansı arayalım!"

Alparslan göz devirdi.

"Az önce çok şükür diyordun gelin hanım? Annem büyük gelinini en çok severken ne haklıymış meğer!" Dedi.

Beliz şaşkınca Zerrin anneme döndü ancak o bu olanları duyacak durumda değildi.

"Haydi, hastaneye gidiyoruz! Tehlike geçti." Poyraz'a baktım.

Onun kulağına yaklaşıp fısıldadım.

"Ciddi bir şey yok değil mi?" Diye sordum.

Poyraz nereden vurulunca ciddi olduğunu çok iyi bilirdi. Onun bilgisine güveniyordum.

"Yok aşkım. Omzundan vuruldu. Neredeyse kurşun isabet bile etmeyecekti! Kurt salağı aniden önüne atlayacaktı ki ben tuttum. Alparslan da o esnada vurulmuş oldu. Ciddi olsa bu kadar bekler miyim?"

Kurt ve Poyraz yerden Alparslan'ı kaldırdı. İkisi göz göze gelince Kurt bakışlarını kaçırdı.

Zerrin annem ağlıyordu... Artık evlat acısı çekmekten o kadar bitkin düşmüştü ki ona içim acıyordu. Neyse ki Alparslan'ın ciddi bir şeyi yoktu.

"Annem ölürüm ben sana..." Zerrin annem oğlunun yanağını öptü. "Senin o güzel mavi gözlerine ölürüm... Bir tanem benim, acıyor mu canın?" Bezi kanayan yere bastırdı.

Alparslan iç çekti.

"Of nana of! Vallahi acımıyor! Kurban olayım ağlama da!"

Zerrin annem ikna olmamıştı.

"Acımasa kanar mı? Kanıyor işte! Bu hâlinle bile kabul etmiyorsun!" Oğlunun saçını öptü. "Aman *annem*! Dikkatli taşı kardeşini!" Dedi Poyraz'a.

Poyraz bir an duraksasa da hafifçe başını olumlu anlamda salladı. Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Nedense annem demesi çok hoşuma gitmişti! Poyraz da bu duruma biraz şaşırmış görünüyordu.

"Aşkım acıyor mu?" Eylül telaşla elini kocasının yüzünde gezdirdi. "Allah'ım, neden iki tane dev gibi adam varken benim küçük yârim

vuruldu?!" Ağlıyordu...

Ağlarken de saçmalıyordu tabii... Ne söylediğini bilmiyor olmalıydı.

"Eylül saçmalama yavrum! İki metre bir santimim! Benim nerem küçük?!" Diye kızdı Alparslan.

Adam vurulsa da kendine küçük denmesi ağrına gittiği için kızıyordu!

"Benim gözümde küçücüksün..." Diye fısıldadı.

Alparslan ağlayan kadınlara bakıp göz devirdi.

"Ulan iyiyim da! Ağlamayın artık kurban olduklarım!"

Alparslan ne derse desin iki kadın da sakinleşmiyordu.

"Zerrin yeter bir tanem." Mustafa babam karısını geriye çekti. "Oğlumuz iyi, ağlama artık! Kardeşleri onu hastaneye götürecek ve hemen gelecekler! Eve gittiğimizde ona mis gibi çorbalar yapar babaannesi, hemen iyileşir aslan oğlum. Sıkma canını. Hatta sen evde torunlarınla kal, biz gidelim. Eylül de çocuklarının yanında kalsın."

Eylül tam itiraz edecekti ki Alparslan'ın onay vermesiyle birlikte susmak zorunda kaldı.

"Çocuklarımıza bak Eylül. Burayı da biz gelene kadar tamamen boşaltın! Durmayın burada!"

Poyraz söze girdi.

"Loya'ya söyle evdeki bütün eşyalarını alsın. Eve cam taktıracağım. İçerisi görünmeyecek ve camlar kurşun geçirmeyecek. Evin kapısını da söktürüp yerine çok daha sağlam bir kapı yaptıracağım. Ev zaten mahvoldu. Üzülmesin, ben her şeyi baştan yaptıracağım. Onlar da o yapılana kadar Trabzon'da kalmaya devam eder. Altınlarını, önemli neyi varsa hepsini aldığına emin olsun."

Eylül hafifçe başını salladığında Poyraz'ı arabaya bindirdiler.

"Baba!"

Emre'nin koşarak geldiğini gören Alparslan bir küfür savurdu. Emre babasının omzunu görünce dehşetle annesine döndü.

"Anne!"

Korkuyla çıkan sesiyle birlikte annesi ona sıkıca sarıldı.

"Babanın hastaneye gitmesi lazım. Haydi gel içeriye geçelim. Hem bir şeyi yok ki! Bak konuşuyor, bilinci yerinde! Korkma annem, kardeşini de korkutma! O anlamadı, sakın ona söyleme!" Diye oğlunu uyardı.

Emre babasına baktı. Aralarındaki bakışmaya içim giderken Alparslan zorlukla tebessüm etti.

"Aslanım, canım oğlum, paşam... Haydi sen kardeşine sahip çık! Ben gelene kadar ona hem abi, hem baba ol. Tam bir delikanlı gibi! Tamam mı Emre'm?"

Emre'nin gözleri doldu.

"Hemen gelecek misin babacığım?" Diye sordu.

"Geleceğim oğlum. Hem de hemen! Sen annene ve kardeşine sahip çık. Onları koruma görevi ben yokken sende olacak, anlaşıldı mı?"

Emre başını olumlu anlamda salladı. Eylül onu elinden tutup eve soktuğunda Mustafa babam arkaya, Kurt öne bindi. Arabayı sürmek de Poyraz'a kalmıştı.

"Haydi acele et!" Diye bağırdı Kurt.

"Sen merak etme Kurt. Kardeşlerim söz konusuysa yapacaklarımı tahmin bile edemezsin!" Dedi Poyraz.

Poyraz arabayı çalıştırdı.

Dikiz aynasını düzelttiğinde arkada kalan beni gördü. Elini yavaşça kalbine bastırdığında ben de titreyen elimi kalbime bastırdım.

Bu, seni seviyorum demekti...

Yanında olamasam da en azından birbirimize olan sevgimizi yeniden söyleyebilmiştik. Yaşlı gözlerimi silerken eve girdim.

Loya'nın ağladığını görünce yanına oturdum ve onun başını tutup omzuma yasladım. Loya da buna itiraz etmedi.

"Üzülme, geçecek hepsi!" Diye fısıldadım.

"Abim haklıymış Alisa!" Hıçkırdı. "Bunca tehlikenin içinde bize nasıl geri gelecekti ki? Gerçekten bizi düşünmüş! O her şeyde bizi düşündü! Canım abim... Meğer ne çok haklıymış!"

En azından birinin bunu anlamasına sevindim. Titrek bir nefes aldım.

"Öyle Loya... Kurt'a işini bile o geri verdi. Savcılık zor bir meslektir. Cezaevine girip de mesleğini kaybetmediyse abisine teşekkür etmeli."

Bütün bakışlar bana dönerken Ali şaşkınca herkesin merak ettiği soruyu sordu.

"Poyraz mı yaptı bunu? Biz Kurt iyi bir savcı olduğu için işine geri dönmesi zor olmamıştır sanmıştık."

İç çektim.

"Kurt'un iyi savcı olması da önemli tabii ki. Poyraz onunla çok gurur duyuyor. O sadece ona elinden gelen yardımı yaptı. Ne kadar uzakta olsa da hep sizi takip etti. Hiç unutmadı, hep destek oldu size... Sadece siz onun yaşadığını bilmiyordunuz."

Loya'nın bakışları hüzün doluydu. Abisini çok seviyordu. Her şeyden çok seviyordu. Poyraz beni onunla tanıştırdığında az kıskançlık krizlerine girmemişti.

İkimiz de onu birbirimizden kıskanmıştık... İkimiz de küçüktük tabii... Poyraz ise hem bizimle eğleniyordu hem de hâlimize üzülüyordu. Barıştırmak istese de olmamıştı.

"Canım oğlum benim..." Zerrin annem özlemle fısıldadı. "O olmadığında gömleklerini az koklamadım, yıkamaya kıyamadım, atamadım..." Gözünden bir damla yaş düştü. "Şimdi bile yanımda olduğuna inanamıyorum ki! Elim sürekli kalbine gidiyor, atıyor mu diye bakıyorum. Nefeslerini dinliyorum. Yaşama belirtisi gösterdiği her şey bana bayram yaşatıyor... Kurban olurum ben onun o kara kaşına, kara gözüne..."

Üzüntüyle iç çektim. Çoğu zaman ben de nefeslerini dinliyordum. Özellikle yanımda uyuduğunda... O kadar çok korkutmuştu ki bizi, o kadar çok canımız yanmıştı ki nefesini duymak bile bizi rahatlatır olmuştu.

Ali yavaşça karısının yanına oturdu. Onu yavaşça göğsüne çektiğinde saçlarını öptü.

"Efulim daha fazla ağlama ne olur... Abin yanında, ben yanındayım. O geldi... Üzme artık kendini. Hem Alparslan'ın da durumu iyi. Artık mutlu mesut yaşayacağız."

Ali karısının gözündeki yaşları sildi.

"Bu adamlar bizim evimizi buldu Ali! Biz nasıl rahat rahat yaşayacağız? Ben çocuğumla nasıl çizgi film izleyeceğim? Sürekli aklımda kötü şeyler canlanacak! Nasıl dışarıya çıkarız onu bile bilmiyorum. Acaba izlerler mi, peşimize takılırlar mı-"

Ali onun sözünü kesti.

"Poyraz tüm önlemleri alacağını söyledi. İstersen burayı satıp taşınırız. İstersen bir süre Trabzon'da kalırız. Her şeyi istediğin gibi yaparım. Yanından da bir saniye olsun ayrılmam. Yeter ki sen mutlu ol."

Loya elini Ali'nin dizine koydu. Sevgiyle onun dudaklarına uzanıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum Aliş, biliyorsun değil mi?"

Ali şaşkınca bize dönerken hepimiz bakışlarımızı kaçırmıştık. Loya da yaptığının farkına varırken utanmış görünüyordu.

"Şey, ben.."

Ali onun kendisini açıklamasına izin vermeden utanmaması için güldü. Onun başını tutup sevgiyle göğsüne bastırdı.

"Ben de seni seviyorum güzelim." Ardından tebessüm etti. "Şöyle şeyleri bir anda söyleme! Kalp krizi geçirmek istemiyorum! Bünyem hâlâ alışmadı. Beni azarlamalarını özlemiyor değilim. Böyle çok uysal, tatlı bir kız oluyorsun."

Loya göz devirdi.

"Ali beni sinirlendirme!" Diye kızdı.

Ali güldü.

"Ha şöyle güzelim! Biraz bağır çağır da! Özlüyorum cadı hâllerini..." Loya ona vurduğunda yavaşça onun saçını öptü. "Bebeğim benim..." Loya'nın üstündeki hüzün geçmiş gibi görünüyordu.

Ali onun keyfini yerine getirmeyi başarmıştı.

Zerrin annem ise onları dinlemiyordu. Çaresizce elindeki telefona yeniden baktı.

"Aramadılar da, Alparslan'a bir şey olmamıştır değil mi? Kanaması aşırı çok değildi. Kan vermemiz gerekir mi?" Ofladı. "Kim bilir canı nasıl yanıyor oğlumun!"

İçeriden gelen Eylül yorgunca kendini koltuğa bıraktı.

Çocuklarını sakinleştirmeyi başarmış görünüyordu ama kendisi hiç iyi görünmüyordu.

Ellerini yüzüne kapattı. Belli ki uzun zamandır ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı...

"Eylül!" Telaşla onun yanına gittim. "Alparslan iyi! Baksana bayılmadı bile! Korkma ne olur, sadece sıyırmış dedi Poyraz! O gerçekten iyi. Çok daha iyi olacak. Sıkma canını!"

Eylül başını iki yana salladı.

"H-Hiç iyi değilim ben!" Güzel sarı saçları yüzünü örtüyordu. "Sıyrık da olsa vuruldu Alisa! Canım çok yanıyor... Sanki yıllar önceyi yaşamış gibi hissettim! Gözümün önüne geldi o an, çok korktum Alisa çok!"

Zerrin annemin bakışları durgunlaştı. O da kötü olurken titrek bir nefes verdi. Belli ki onun da aklına o lanet gün gelmişti.

"Üzülme canım gelinim... Bir daha o günleri yaşamayacağız inşallah."

Eylül gözyaşlarını sildi.

"İnşallah anne, inşallah! Ben tekrar onu kaybetme korkusunu yaşayamam... Benim kalbim buna dayanmaz!" Diye fısıldadı.

Ben kaybetmiştim...

Onu öyle iyi anlıyordum ki...

Tek yapabildiğim şey ona sıkıca sarılmak oldu.

***

"Eylül ağlama artık!"

Alparslan boynuna atlayan karısını sakinleştirmek istedi ama olmadı.

"İyisin değil mi aşkım?" Geri çekildiğinde kocasının yüzünü avuçladı. "Acıyor mu canın? Sana şöyle sıcak bir çorba yapayım mı? Dur, doktor ne söyledi?"

Alparslan erkeksi bir hareketle karısının belini kavradı.

"Doktor dedi ki karın seninle hep ilgilensin. Çocuklarını bile bırakıp ilgilensin. Senin ilgiye ihtiyacın var dedi."

Eylül burukça güldü.

"Sanki ilgilenmiyorum! Sürekli seninleyim... Her an yanındayım! Bir dediğini iki etmiyorum. Daha ne istiyorsun?"

Alparslan kısıkça inlediğinde Eylül'ün gülüşü soldu. Alparslan gülerek karısının omzunu öptü.

"Ulan iyiyim! İnanmıyor bir de! Vallahi iyiyim! Dağ gibi adama bir şey olur mu hiç?" Sırıttı. "Sadece seni biraz uğraştıracağım o kadar. Ona da alışkınsın zaten! Ben grip olduğumda bile ağlıyorsun. Ben de bunu fırsat bilip seni daha çok uğraştırıyorum. Yine aynı şey yani! Korkma boşuna güzelim."

Eylül kocasına sıkıca sarıldı.

"Si malimber..." Diye fısıldadı.

Alparslan iç çekti. Bir eli karısının yanağında gezerken hüzünle tebessüm etti.

"Tolepeskani kurbani..."

Eylül ise çocuksu bir edayla ona sokulmaya devam etti.

"Ma guri gemaçu!"

Alparslan tek kaşını kaldırdı. İyi olduğuna karısını bir türlü inandıramıyordu.

"Sanırım romantik bir an yaşanıyor. Lütfen Türkçe konuşun, bu romantik anı kaçırmak istemiyorum!" Dedi Beliz.

Eylül gözyaşlarını silerken küçük bir kahkaha attı.

"Romantik an yaşanıyor canım eltim." Kıkırdadı. "Alparslan'a onu sevdiğimi söyledim. O da bana gözlerine kurban olurum dedi. En son ben de yüreğimin yandığını söyledim. Bu kadar!"

Kurt karısına baktı.

"Kaç yıldır benimlesin hâlâ seni seviyorum demekten başka bir şey bilmiyorsun! Papağan olsa daha çok şey öğrenirdi!"

Beliz şaşkınca kocasına baktı.

"Sen bana laf mı soktun Trabzon ayısı?" Kaşları çatıldı. "Ben İstanbullu güzel bir hanımefendiyim. Sizin dilinizi bilmesem de olur."

Beliz küskünce ona arkasını döndüğünde Kurt ona arkasından sıkıca sarıldı.

"Benim memleketim senin memleketin sayılmaz mı gülüm?"

Beliz dudağını büktü.

"Sayılmaz!"

Kurt ona kızgın olan karısına sıkıca sarıldı. Karısını çok sevdiği nasıl da belliydi...

"O İstanbullu güzel hanımefendiye kurban olurum..."

Beliz kocasını affetmiş olacak ki tebessüm etti.

Zerrin annem içerden gelir gelmez oğlunun geldiğini görünce koşarak boynuna sarıldı.

"Annem, iyi misin?"

"İyiyim annem, iyiyim!"

Zerrin annem korkuyla sarıldı ona...

Poyraz derin bir iç çekti.

"Haydi artık gidelim da! Çok durmayalım burada!" Dedi.

Herkesten olumlu cevap aldığında Zerrin annem telaşla oğluna baktı.

"Annem yol uzun. İstersen sen uçakla gel. Bilet alalım sana."

Alparslan başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben kullanmam arabayı. Üç araba gideceğiz zaten. Babam kullanır arabayı."

Biz Poyraz'la yalnız olacaktık...

Beliz ve Kurt'la vedalaştıktan sonra herkes arabaya bindi.

Bugün yaşadığımız olaylar hepimizde bir korku bıraksa da Poyraz'a belli edemiyorduk. Biz söyleyemesek de o hissediyor olmalıydı.

Kurt abisiyle vedalaşmamıştı. Umarım Beliz onu ikna etmeyi başarabilirdi. Düğünümde onları da görmeyi çok istiyordum.

"Kurt hiç yumuşamadı mı?"

Poyraz bana döndü.

"Bazen öyle, bazen kini devam ediyor. Bazen göz göze geliyoruz, aramızda onca yaşanmışlık... Abisiyim ben onun! Küçükken hep arkasını ben topladım. Çok da severdi beni... Nereye kadar kin besleyecek bilmiyorum. Artık bu durum canımı sıkıyor."

Burukça tebessüm ettim.

"Yakında amca olacak. Çocuklarımıza küs olduğunuzu mu söyleyeceksiniz? Bunu daha Kurt kendi kızına söyleyemedi!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Ben seni ihmal mi ettim?" Anlamayarak ona baktım. "Ben uzun zamandır seninle ilgilenemedim. Öyle hissediyorum!"

Kıkırdadım.

"Nereden çıktı bu birden bire?"'

Elini karnıma götürdü.

"Senin nasıl beslendiğini bilmiyorum mesela! Bunu bilmem gerekiyordu! Siktir, şimdi anlıyorum!" Yüzümü avuçladı. "Bugün de çok korktun, bebeğimize bir şey olabilirdi! Alparslan vurulmasaydı seni hemen oradan götürürdüm! Siktir, sen iyi misin Alisa? Yani siz-" Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Poyraz susup bana karşılık verdiğinde onun dudaklarını emdim ve geri çekildim.

"Poyraz ben iyiyim, bebeğimiz de iyi. Sen baba olacağın için tedirginsin bence. Malum gittikçe zaman yaklaşıyor!"

Poyraz yutkundu.

"Ben baba olacağım için telaş mı yapıyorum lan? Ne operasyonlar düzenledim, sıfır telaşla! Şimdi iki kiloluk bir bebek için telaş mı yapıyorum gerçekten?"

Kendini sorgulaması gözüme o kadar tatlı geldi ki uzanıp yanağını ısırdım.

"Evet, tam olarak böyle!" Dedim.

Poyraz yanağını benden zor kurtardı. Bana ters bir bakış attı. Bunu umursamadan ona sıkıca sarıldım.

Telefonuma gelen mesajla birlikte yavaşça ondan ayrıldım.

"Kurt'u ikna ettim. Biz de Trabzon'a geliyoruz!"

Küçük bir çığlık atarken Poyraz şaşkınca bana döndü.

Beliz'in bu kadar çabuk ikna etmesini beklemiyordum!

Alina amcasıyla babasını her gün aynı evde gördükçe kim bilir neler olacaktı... Amcalarını nasıl bunaltıp oyunlar oynatacaktı...

Bugün yaşanan acı olayın üstüne bu o kadar iyi gelmişti ki! Mutlulukla dudağımı dişledim.

Alina onları barıştırırken çok eğlenecektik!

5411 Kelime...

SINIR: 2.60K VOTE 600 YORUM

Upuzun bir bölüm!

Bildiğiniz üzere bölümü yanlışlıkla silmiştim. Bir daha baştan yazdım. Ondan dolayı birazcık gecikti ama ortaya upuzun bir bölüm çıktı.😍

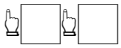
Oy vermeyi, yorum yapmayı ve emeğime saygı duymayı lütfen unutmayın.

Bütün güzel yorumlarınızı tek tek okuyorum. İlginize ve sevginize çok teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum. 😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Alisa daha güzel kuymak yapıyor."

Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz'in kuymağı babaanneminkinden bile güzel!"

İki adam da birbirine öldürecek gibi bakıyordu. Beliz'le göz göze geldiğimde bana göz kırptı. Gülerek başımı iki yana salladım. Bu iki koca adamın çocuk gibi atışması hiç bitmeyecek gibi görünüyordu!

"Aşk olsun oğlum. Küçükken dizimden kalkmazdın babaanne kuymak diye!"

Kurt ofladı. Bir de babaanne tribi yemişti!

"Senin gibisi yok zaten babaannem. Beliz senin eline su dökemez, şaka yapmıştım. Neredeyse senin kadar güzel yapabiliyor demek istemiştim."

Babaannem göz devirdi.

"Hiç lafı çevirme Ataman efendi! Babaanne kuymağı yok sana! Ben canım oğluma yapacağım... Aslanım, Poyraz'ım... Güzel yavrum benim... Senin kara kaşına, kara gözüne, o güzel yüzüne kurban olsun babaannen..."

Babaannem Poyraz'ı öyle çok özlemişti ki sürekli onu övüyor, sürekli öpüyordu.

"Yap babaannem, ne de güzel olur senin yaptığın kuymak."

Kurt göz devirdi. Bu sahne onu hiç üzmemiş gibi görünüyordu.

"Adam yıllarca gelmesin, seni ağlatsın sen hâlâ oğlum de!" Diye babaannesine kızdı.

Babaannem Kurt'a döndü.

"Sen de on yıl gelmedin... Gittin İstanbullara, babaannen sensiz kaldı... Kendini hiç görmüyorsun değil mi Ataman?"

Kurt hiçbir şey diyemedi. Sadece susmakla yetindi. Bakışları abisine döndüğünde ona sert bir bakış gönderdi.

"Güzelim sen bize kuymak yapar mısın? Babaanneme hiç yapmadın değil mi? O güzel ellerinden yesin de midesi bayram etsin."

Poyraz benden kuymak yapmamı istiyordu. Elbette seve seve yapardım. Poyraz kuymağı çok severdi.

Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz yapar! Babaannem benim karımın yaptığı her şeye bayılıyor! Kız İstanbullu ama bir Karadeniz yemekleri yapıyor ki sanırsın buralı, burada doğup büyümüş..."

Beliz şaşkınca kocasına baktı. Neden kıyaslamaya girdiğini anlamak güç değildi. Tek amacı Poyraz'la inatlaşmak, kavga çıkarmaktı!

"Ee yeter lan!" Alparslan elini masaya vurduğunda herkes şaşkınca ona dönmüştü. "En güzel kuymağı benim has Trabzonlum yapar... Karımın hakkını yedirmem! Beliz de Alisa da yalnızca onun öğrencisi olabilir! Eylül bambaşka yemek yapar..."

Alparslan karısına olan hayranlığını dile getirmekten çekinmiyordu.

"Ulan ne ilgisi var? Beliz tam bir Laz kızı oldu! Kaç yıldır benim yanımda, o da bir şeyler kaptı artık!"

Kendimi tutamadan güldüm.

"Alisa'yı kıskanmaktan vazgeçin... En iyi kuymağı da, en iyi yemeği de o yapar!"

Poyraz beni savunmakta ısrarcıydı.

"Eylül yapar!"

"Beliz yapar!"

"Alisa yapar!"

Babaannem en sonunda sinirle elini masaya vurdu.

"Yeter da! Yeter!" Bize döndü. "Üçünüz de yapın, en güzelini ben seçeyim! Seçeyim, seçeyim ki şu üç uşağın kavgası bitsin!" Diye homurdandı.

Bu adamlar gerçekten çocuk gibiydi.

Bizi ciddi ciddi yarıştıracaklarına inanamıyordum!

Bölüm başlığımız 'Kuymak' hahahshs

İlginize, sevginize, desteğinize teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum, lütfen bunu unutmayın. Sınırı hemen geçmeniz ve bölümü hemen yazıp atmam dileğiyle...❤

Öptüm!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

24 "Kuymak"

ENGİN

Sessizce Liya'yı izledim.

Nida'nın sert bakışlarına bakmamak için kendini tamamen kapıya yaslamıştı. Küçük küçük iç çekişleri arabaki tek sesti...

Nida'nın bakışları bu sefer bana döndü. Aynadan ona baktığımda öfkeyle bakışlarını çekti.

"Şu kızla bir gece geçirsen ne geçirmesen ne? Şu teröristi bana öldürtmedin Engin! Şaka gibi değil mi? Evimize bomba koyan hainle yolculuk ediyoruz!"

Daha fazla kendini tutamamıştı...

Liya şaşkınca başını kaldırsa da Nida'dan korktuğu için daha çok gömüldü cama... Dakikalardır ağlıyordu. Biraz gözyaşları durmuştu fakat bu sözlerden sonra yine sessizce ağladığını gördüm. Ses çıkarmamak için dudaklarını ısırıyordu.

"Nida yeter!" Diye kızdım. "Kızla bir gece geçirmeyeceğim. Ona dokunacak hâlim yok! Tehdit etmişler zaten onu da. Bir aya kalmaz gizlice ailesine teslim ederiz olur biter."

Nida sinirle kahkaha attı.

"Bu teröristle bir ay aynı çatının altında kalacağımı sanmıyorum!" Kollarını önünde birleştirdi. "Eminim tehdit edilmiştir! Bizim hakkımızda bilgileri toplayıp o teröristlerin yanına gidecek! Ne inanıyorsun şuna? Yaşı küçük diye mi anlamıyorum Engin!"

Dikiz aynasından Liya'ya baktığımda göz göze geldik. O masmavi, yaşlı gözlerin üzgün bakmasına dayanamadım.

"Nida sus artık! Ben basit bir adam değilim. Yıllardır MİT'de çalışıyorum. Hainin nasıl olacağını çok iyi biliyorum. Bırak şu kızı artık! Tamam sana söz veriyorum. En fazla üç gün. Hemen ailesinin yanına yollarız."

Barlas sessizliğini uzun süredir korusa da o da söze girdi.

"Gerek yoktu Engin! Böyle bir risk almaya gerek yoktu! Ya seni kandırıyorsa? Umarım kızı beğendiğin için böyle bir saçmalık yapmamışsındır!"

Öfkeyle direksiyona vurdum.

"Çıldırtmayın lan beni! Neyini beğeneceğim? Ben olgun kadın severim. Küçücük çocuğu ne yapayım? Çocuk bildiğin! Kardeşim yaşında!"

Liya dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlamasının şiddetlendiğini anladığımda iç çektim. Çok yanlış bir şekilde karşımıza çıkmıştı...

Bakışlarım yola döndüğünde sinirle bir küfür savurdum.

Benzin bitiyordu!

Gördüğüm ilk benzinliğe girdiğimde Nida belinden silahı çıkardı. Direkt Liya'ya doğrulttu.

"Ters bir hareketinde direkt kafana sıkarım!"

Göz devirdim ve arabadan indim. Liya'nın kapısını açtım.

"Kalk!"

Liya şaşkınca bana bakıyordu.

"B-Ben..." Ardından hafifçe başını salladı. "Peki..." Dışarıya çıktı.

Nida'nın merakla baktığını gördüğümde alayla güldüm.

"Sakin ol bir tanem, seni üzecek bir şey yapar mıyım hiç? Biraz yüzünü yıkasın diye çıkardım. Ters hareketinde senden önce ben vururum, endişe etme." Dedim.

Nida gözlerini devirdi.

"Kızın yüzünü yıkmasını bile düşünüyor Engin Bey! Bu kızı hayatta kabul etmem, ona göre!" Diye kızdı.

Bir şey demeden kapıyı kapattım. Liya'nın üşüdüğünü anladığımda onu hızla içeriye soktum.

Liya cebini karıştırdığında onu izliyordum. Cebinden çıkardığı bozuk paraları gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Ne alacaksın?"

Boğazını temizledi.

"Su."

Parayı benden de istemiyordu... Zaten çıka çıka iki TL çıkmıştı cebinden. Beş kuruşu yoktu. Ben olmasam evine dönemezdi bile!

Onu geriye çektim.

"Kek de alayım mı? Aç mısın? Biraz idare eder. İstersem şu sandviçlerden de alabilirim." Dediğimde başını olumsuz anlamda salladı.

"Su." Diye mırıldandı sadece.

Ona döndüm.

"Soğuk mu istersin ılık mı?"

Yeri izledi.

"Soğuk." Diye mırıldandı.

Ona istediği gibi soğuk su aldığımda minnetle başını salladı. Suyu hemen içtiğinde neredeyse yarısını bitirmişti. Elinden suyu aldığımda paraları uzattı.

"Ben öderdim. İstersen alabilirsin."

Gözlerimi kıstım.

"Senin parana ihtiyacım mı var benim? Sok onu cebine!" Bir şey demeden başını salladı.

Tuvalete doğru ilerlediğimizde tam kapının önünde durdum.

"Beş dakikan var, ona göre!"

Kız dudağını büktü. Bir şey isteyeceğini anladığımda ona yaklaştım. Çekindiği için söyleyemiyor gibiydi.

"Söyle!" Diye emrettim.

Ürkekti...

O gördüğü sert muammerlerle ürkek bir kız çocuğuna dönüşmüştü. Yanında bir asker vardı. Bu askerden bile korkuyordu.

"Ağrı kesici var mı diye soracaktım." Omuz silkti. "Yoksa da problem değil. Birazcık dişimi sıkabilirim."

Yavaşça çenesini tuttum. Bakışları bana döndüğünde hafifçe başımı salladım.

"Neren ağrıyor?" Diye sordum.

"Her yerim..." Dudağını ısırdı. "Başım çok ağrıyor. Bacağımdaki yara da ağrı yapıyor ama eğer yoksa dayanırım. Uyuyunca geçer sanırım."

Ağrı kesici almamı istemiyordu. Eğer varsa vermemi istiyordu. Gerçekten bu kızla işim çok zor olacaktı!

"Arabada var ama biraz ağır. Senin yaşına fazla gelmesin?" Dedim.

Liya göz devirdi.

"Niye ilacı da mı sadece olgun kadınlar kullanabiliyor?"

Bana laf mı sokmuştu ulan bu kız?

Şaşkınca ona baktığımda panikle ne yapacağını bilemedi. Benden korktuğunu anlamıştım. Söylediği şeye pişman olmuş olmalıydı.

"Sen bana laf mı soktun lan?"

Telaşla elini koluma değdirdi.

"Y-Yok, vallahi yapmadım! Öyle demek istemedim."

Ardından hemen ellerini üstümden çekti. Hızla onu kolundan tutup kenara çektiğimde yine bakışlarını yere indirdi.

"Şuradaki polisleri görüyor musun?" Elimle işaret ettim. "Kimliğimi gösterip seni onların eline versem terörist olduğun için tutuklarlar. İstersen benimle iyi geçin. Seni sessizce ailene verecek tek kişi benim."

Liya dudağını büktü. Gözleri yeniden dolduğunda dudaklarının arasından küçük bir hıçkırık kaçtı.

"B-Ben terörist değilim! Şöyle söyleyip durmayın ne olur..."

Kimsenin bizi izlemediğine emin olduktan sonra alayla gülümsedim.

"Öyle mi Liya? Gidelim o zaman polislerin yanına. Söyleyelim bakalım. Sen de terörist olmadığını söylersin. Bakalım hangimize inanacaklar?"

Liya korkudan titrerken hızla başını olumsuz anlamda salladı.

"Sana inanırlar, sen devlete çalışıyorsun..." Diye fısıldadı. "Yapmayacaksın bunu değil mi? Özür dilerim Engin! Ben ailem için yapmak zorunda

kaldım. Ailemle tehdit ettiler beni! Yemin ederim isteyerek yapmadım. Kaçırıldım!"

Liya'nın ayakta duramayacağını anladığımda hızla onu tuttum. Tansiyonu mu düşmüştü? Telaşla suyu ona içirdim. Saçlarını geriye çektiğimde onu tuvalete götürdüm.

Yüzüne soğuk su çarptığımda rahatlamış görünüyordu. Peçeteyle yüzünü sildiğimde ağlamaya devam ediyordu.

"Ne ağladın be! Sadece seni korkutmak için söyledim. Sen laf sokunca biraz seni korkutayım dedim."

Yüzünün solduğunu fark ederken endişeyle onu tuttum. Pembe rengindeki dudakları morarmış görünüyordu.

"B-Ben laf sokmadım... Yemin ederim ki!" Hızla onu belinden yakaladım. "Eğer öyle anladıysan da özür dilerim... Bir daha ne söylediğime dikkat edeceğim. Hatta gerekmedikçe konuşmayacağım."

Kaşlarımı çattım.

Ben onu mu demiştim?

Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Tamam ulan tamam! Şaka yaptım alt tarafı. Bayılacak gibi görünüyorsun." Onu dışarıya çıkardığımda suyunu uzattım. Yeniden birkaç yudum içti. "Hamile falan değilsin değil mi?" Ansızın sorduğum soruyla birlikte şaşkınca başını kaldırdı.

Yüzü kızgın bir ifadeye büründü.

"Değilim Engin! Kimse dokunmadı bana, izin vermedim... Hamile falan değilim!" Arabaya doğru önden ilerlediğinde gitmesine izin vermeden yeniden onu belinden yakaladım.

"Neye kızıyorsun? O dağda kadınlara nasıl tecavüz ettiklerini biliyorum! Belki bana söyleyemedin, belki çekindin... Sonuçta bunu bilmem gerekiyor.

Hamileysen eğer istediğin şekilde destek olurdum sana."

Liya öfkeyle beni itti.

"Değilim anlamıyor musun? Öyle olsaydı bile utanmadan söylerdim. Bu benim utanacağım bir konu değil! Onlar utansın, ben değil!"

Onun ellerini tuttuğumda hareket edemedi. Yanan mavi gözleri gözlerimle buluşur buluşmaz hemen utandı.

"Tamam Liya, sadece sordum! Seni korumak benim görevim!" Ardından alayla gülümsedim. "Sen beni öldürmek isterken ben seni koruyorum, ne tuhaf değil mi?"

Liya aniden başını göğsüme yasladı. Gözyaşları içinde bana sarıldığında ne yapacağımı bilemedim.

"Söyleme öyle..." Diye fısıldadı. "Hain değilim... Sana bunu nasıl kanıtlarım bilmiyorum ama ben hain değilim. Öldürmek istemedim! Direndikçe dövdüler! Her yerim yara içinde benim... Ailem için yapmak zorunda kaldım. En son ailemle tehdit ettiler! Yapacak başka bir şeyim kalmamıştı... Keşke o bombayla yalnızca kendimi patlatsaydım. Cesaret edemedim, sırf aileme kavuşurum diye..."

Kollarımdaki küçük bedeni göğsüme bastırdım. Sıkıntıyla onun saçlarını okşadım. Daha yirmi yaşındaydı. Kim bilir ne kadar zamandır eziyet çekiyordu bu küçük beden... Sırf ailesine kavuşma umuduyla yanıp tutuşuyordu.

"Benim yanımda güvenedesin Liya." Onun yüzünü avuçladım. "Seni ailene teslim edeceğim. Hiç endişe etme ama öncesinde birkaç işimiz olacak. Bana anlatman gereken şeyler olacak."

Liya başını salladı.

Önümden sessizce ilerledi.

"Sen arabaya in, ben sigara alacağım." Dediğimde bana döndü.

Korkuyla bana yaklaştı.

"Birlikte gitsek olmaz mı?"

Nida'dan korktuğunu anladığımda gülümsedim. Sandviçlerden bir tane onun için aldığımda bana bakmıyordu. Bir de kendime sigara aldım.

"Haydi gidiyoruz."

Önümden ilerlediğinde arabanın yanında durdu. Benim binmemi beklediğinde sırıttım. Kız cidden bana güveniyordu.

Bakışlarımı arkaya çevirdiğimde Liya'nın koltuktaki silahı eline aldığını gördüm. Nida alayla ona bakıyordu. Kızgın bakışlarımı Nida'ya gönderdim.

"Nida!" Diye uyardım.

Liya ansızın elindeki silahı Nida'nın kucağına fırlatıverdi. Dayanamayıp güldüğümde Nida hayretle Liya'yı izliyordu.

"Sen bana silah mı fırlattın?"

Liya ne yapacağını bilemezken bakışları bana döndü. Başımla koltuğu gösterdim.

"Gel haydi Liya. Yolumuz uzun!"

Liya sessizce arabaya bindiğinde yeniden kapıya yapıştı. Kapıları kilitledim ve elimdeki poşeti ona uzattım.

"Al ye, acıkmışsındır. Sonra da ağrı kesiciyi içersin."

Liya poşetin içine baktığında poşeti almadan arkasına yaslandı.

"Yemek istemiyorum. Tokum dedim ya! Sadece ağrı kesici alsam yeter."

Göz devirdim.

Uzun zamandır bir şey yemediği o kadar çok belliydi ki... İçerde neredeyse bayılacaktı! Hâlâ yemem diyordu!

"Yemek yiyebilirsin Liya. Kimse sana bir şey demeyecek. Kimse sana yemek yedin diye kızmaz. Karnını biraz doyur. Ayakta duramıyorsun!"

Liya iç çekti.

"Teşekkür ederim ama istemiyorum. Boşuna zahmet etmişsin. Su almıştın zaten. Senden yemek falan beklemiyorum ki... Beklemek de haddim değil zaten." Diye mırıldandı.

Kendini suçlu hissettiğini anladım.

Bizi öldürmeye çalışan kendisiydi. Biz de ona iyi davranıyorduk. Bize yaptığını ona yapmadığımız için bu iyiliğin altında eziliyordu. Bu yüzden de yemek bile istemiyordu.

Nida göz devirdi.

"Ye, kızmayacağım." Dedi.

Elimdeki ağrı kesiciyi ona uzattım.

"Uzatma be kızım! Ye işte! Aç karnına ilaç mı içeceksin?"

Liya ağrı kesiciyi hemen alıp içti. Tüm bakışlar üstünde olduğu için iyice çekiniyordu. Elimdeki suyu bitirip kucağına koydu. Bakışlarını cama çevirip sessizce dışarıyı izliyordu.

Barlas'a döndüm.

"Az kaldı. Evde bir sorun yaşamayız değil mi?"

Barlas başını olumsuz anlamda salladı.

"Başkanın söylediği adrese gidiyoruz. Güvenli olmamasının imkânı yok." Başıyla Liya'yı işaret etti. "Yanında telefonu var mı?" Diye sordu.

"Yok Barlas. Üstünde bıçak vardı, onlar vermiş. Aldım elinden. Bir şey de saklayamaz zaten, üstünü çıkardı. Aramadan arabaya alır mıyım?"

Nida göz devirdi.

"Kızı elledin mi Engin? Ben arardım! Sen niye arıyorsun?"

Sertçe direksiyona vurduğumda Nida irkildi. Hızla başımı arkaya çevirdim.

"Ben sapık mıyım Nida? Ne demek bu? Nasıl böyle bir şey düşünürsün? Kız benden korkarken uçkurumun peşine mi düşeceğim? Sen beni hiç tanıyamamışsın!" Diye kızdım.

O kadar işkence görmüş, tecavüze uğramasına ramak kalmış gencecik bir kıza nasıl elimi sürebilirdim ki? O istemeden, sırf kendi zevkim için ona nasıl dokunabilirdim?

"D-Dokunmadı."

Liya'yı izledim.

Utanmıştı...

Öfkeyle yumruğumu sıkarken Barlas ofladı.

"Bir tanem neden şu güzel çenen susmuyor? Ailesini bulup bırakacağız kızı işte! Elinde telefon yok bir şey yok. Yerimizi ihbar edemez."

Nida, Liya'ya döndü.

"Barlas kız masum görünüyor ama ne insanlarla karşılaştık! Biz devlet için yaşayan insanlarız. Bu kız da bunu biliyor! Bize pusu kurdu! Ondan korkuyorum! Bize zarar verir diye..."

Barlas gülümsedi.

"Sana mı zarar verecek? Tek yumrukta bayıltırsın sen bu kızı... Burada iki koca adam var. Hangi birimize zarar verebilir ki? Korkar üstelik..."

Liya dudağını büktü. Hakkında açık açık konuşulan şeyler onu rahatsız etmiş olmalıydı. Rahatsızca yerinde kıpırdandı.

"Zarar vermem ben kimseye... Odaya kilitleyin o zaman... Öyle içiniz rahat edecekse..." Ellerini izliyordu.

Nida kahkaha attı.

"Engin senin yanında kalır merak etme. Odandan ayrılmaz. Gerek de kalmaz kilit işlerine."

Arabayı durdurdum.

"Kızın yanında falan kalmayacağım Nida! Korkutmasana kızı!" Diye homurdandım.

Arabadan indiğimizde Nida, Liya'nın üstünü aradı. Sütyene varana kadar her yerine dokundu. Ondan emin olduktan sonra bana döndü.

"Temiz."

Göz devirdim.

"Ben aradım zaten!"

Nida omuz silkti. Aniden Liya'yı tutunca kız korkuyla geri çekildi. Nida göz devirip koluna girdi. Ağzım açık ona bakarken bana alayla gülümsedi.

"Yengemle evi gezeceğiz. Ona odasını göstereceğim." Bana öpücük atıp eve girdi.

Liya korkuyla yutkundu. Nida ona gerçekten de evi gezdiriyordu. Arkalarından gittiğimde küçük ve penceresiz olan odaya girdi.

"Burası senin odan. Özellikle penceresi olmayan bir ev istemiştim. Korkmazsın değil mi?"

Liya gece lambasına bakarken rahat bir nefes verdi. Karanlıktan korkuyor olmalıydı.

"Yok korkmam, teşekkür ederim."

Nida kızı baştan aşağıya süzdü.

"Git banyo yap. Uzun zamandır yıkanmadığın belli oluyor."

Nida'ya ters bir bakış attım. Omuz silktiğinde Liya'ya döndüm.

"Banyoya girebilirsin tabii ki. Sakın çekinme. İstersen uyuyabilirsin. Canın ne yapmak istiyor?"

Dudaklarını ısırdı.

"Banyo yapabilirim. Çok iyi gelir. Uzun zamandır rahatça yıkanamadım. Herkes etrafımızda olunca..."

Yavaşça Liya'nın elini tuttum. Nida'nın şaşkın yüz ifadesi eşliğinde odalara baktım. Banyoyu bulduğumda onu banyoya soktum.

Dolaptan temiz bir havlu alıp askılığa astım. Şampuan ve sabun vardı. Kıza döndüm ve gülümsedim.

"İstediğin başka bir şey var mı?"

Liya minnetle gülümsedi.

"Teşekkürler Engin."

O pembe dudaklardan adımı duyunca içim bir hoş oldu.

"Siktir!" Diye homurdandığımda Liya bunu duydu. Mavi gözleri şaşkınca açıldığında yutkundum. "Aklıma bir iş geldi. Şimdi ben içerde seni bekleyeceğim. Birlikte bir şeyler yapacağız, sen de bana yardım edeceksin. Anlaştık mı?"

Liya gitmemi istemeden göğsüme dokundu. Hemen elini çektiğinde konuşmak için dudaklarını yaladı.

"Peki kıyafet? Hiçbir şeyim yok benim... İç çamaşırı da!" Çekinerek söylemesine sırıttım.

"Bu dağ bayır gezdiğin pis kıyafetlerini tabii ki çöpe atacağız. Nida sana kıyafet verir. Şimdilik onunkilerle idare edeceksin."

Liya üzgünce yeri izledi.

"Onun bana bir şey vereceğini sanmıyorum."

Onun çenesini tuttuğumda bakışları bana döndü.

"Nida iyi bir kızdır. Tatlıdır, eh biraz fenadır da... Sen bizi öldürmeye çalıştığın için sana öfkeli. Güvenmiyor da... Sence haksız mı? Ona da hak ver."

Liya başını salladı.

"Haklısın, sizin beni öldürmemeniz bir mucize... Zaten ben de ailem için yaşıyorum. O sıcacık sofraları öyle çok özledim ki... Geçmişe dair çok şey hatırlamıyorum. Hafızamı kaybettim. Hayatımdaki son yılları hiç hatırlamıyorum. Küçüklükten hatırladığım ufak tefek şeyler var. O sofrayı hatırlıyorum, sıcak ekmeği... Annemin yüzü net olmasa da yanına yatışımı... Hayal meyal anımsıyorum. Çok güzeldi Engin! Çok çok güzel... Ben o sıcaklığa çok hasretim. Ailemi bulduğun an beni bir daha görmeyeceksiniz. Sana yemin olsun ki bir daha çıkmayacağım karşınıza... Ne olur ailemi bul, bul ki sizin de bu eziyetiniz bitsin." Bana sokuldu. "Hemen bul Engin... Ne olur, başka yolum yok..." Yine o mavi gözler dolu doluydu.

Onu kendime çekip sarılırken saçlarını okşadım. Yavaşça gözlerini kapattı.

"Neden hafızanı kaybettin? En son yıllarını hatırlamaman da terör örgütünün bir parmağı var mı? Aileni bile hatırlamıyorsun. Hatırladığın şeyler çok ufak şeyler."

İç çekti.

"Bilmiyorum ki... Gözlerimi açtım. Başımda dehşet bir acı... Ondan sonrası dağda geçen iğrenç, işkence dolu bir hayat ama biliyorum... Biliyorum;

onlar yaptı! Ne yaptılar bilmiyorum ama onlar bana bunu yapanlar! Beni kaçırdılar... Bana ne yaptılar bilmiyorum. Gözümü açtığımda çok korkmuştum." Burnunu çekti. "Beni yine yanına alabilirler mi? Bir hafta içinde ailemi bulamazsak bana ne olacak? Sokakta mı yaşayacağım?" Çaresiz sorularıyla birlikte yavaşça gözyaşlarını sildim.

"Bulacağız. Bulamamıza imkân yok." Yavaşça gözlerini açtı. "Peki adın? O da mı yalan? Gerçek adını hatırlıyor musun?" Diye sordum.

Omuzları düşerken başını hayır anlamında salladı.

"Bilmiyorum ki... İnan hatırlamıyorum. Liya dediler bana. Adım Liya, soyadım Efseryan. Bana böyle söylediler. Öncesini bilmiyorum."

Onu kollarımın arasından bıraktım. Yapacak çok şey vardı. Liya'nın, ona bunu yapanların peşini bırakmayacaktım. İlk başta çok daha önemli işlerim vardı.

"Sen şimdi yıkan. Nida odana kıyafet bırakır."

Tam gideceğim sırada kolumu tuttu.

"Şey, bir şey sorabilir miyim?" Başımı salladım. "Bacağımdaki yarayı ne yapacağım? Çok yanar mı?"

İç çektim.

"Yanabilir. Sen bi yıkan, orayı ben temizlerim. İyi pansuman yapılmamış. Ben sararım güzelce orayı. Çok sabun değdirme iyice yanmasın."

Liya tebessüm etti.

"Teşekkür ederim Engin."

Liya elini çekti. Hızla onu arkamda bırakırken kapıda beni bekleyen Barlas'ı gördüm. Bu herif beni niye bekliyordu?

"Gel iki kadeh bir şeyler içelim."

Bunun için mi beni kapıda beklemişti?

"Bunu söylemek için kapıda mı bekledin? İçelim kardeşim. İyi gelir. Fena sikik bir gündü. Başım çatlıyor! Sürekli ev değiştirmekten de sıkıldım. Burada kalıcı oluruz umarım."

Barlas'la birlikte salona ilerlediğimizde merakla etrafıma baktım.

"Nida uyuyacakmış. Odaya çıktı. Senin kızın kıyafetlerini de bıraktı. Ben de seninle biraz kafa dağıttıktan sonra uyuyacağım."

Kendimi koltuğa bıraktım.

"Bizim görevimiz halkı korumak değil sanırım! Daha yirmi yaşında bir kıza yardım etmeye çalıştığım için beni ona kör kütük âşık ilan ettiniz! Ulan ne yapayım? Ailesi yok, kimsesi yok, kaçırmışlar! Dövmüşler lan kızı, tecavüz etmeye kalkmışlar! Vücudunda kaç tane yara gördüm senin haberin var mı? Göğüslerinde bile morluk vardı! Bacağında bıçak yarası... İyi bir pansuman yapmamışlar, yara iyice beter hâle gelmiş! Kızı onların eline mi bıraksaydım? Bizi öldüremediği için onlar mı onu öldürseydi?"

Barlas isyanımla birlikte viskisinden bir yudum aldı. Bardağı masaya bırakırken arkasına yaslandı.

"Kız zaten teröriste benzemiyor da... Büyük ihtimal kaçırılmış. Bu işe zorlandığı da belli. Ben ona kızmıyorum ki... Sen bu kızdan hoşlanmaya başlıyorsun Engin. Ben senin onunla bir ilişkiye başlama ihtimaline kızıyorum. Yaşı çok küçük kardeşim! Sen Mine'yi unutamadan yeni bir aşka mı başlayacaksın? Bu kızı kandırmak olur! Bırakalım ailesine gitsin. Sen de kızın peşini bırak."

Sinirle ayağa kalktım. Elimdeki bardağı sertçe sıktığımda çatladı. Elime bulaşan kanları umursamadan Barlas'a baktım.

"Mine kim lan? Mine'yi umursayan kim? Ben onu sevmiyorum! Kalbim boş benim. Çok kadınla oldum, olmaya da devam edeceğim. İlla ki sonunda biri beni kendine âşık edecek!"

Barlas alayla güldü.

"Yıllarca olgun kadın diye zırlarken gittin yine kendinden yaşça küçük kızı buldun... Geri zekalısın. Büyük konuşmalarının sonucunu çekiyorsun."

Sinirle elimi saçlarımın arasından geçirdim. Barlas beni delirtmeye yemin etmiş olmalıydı zira bunun başka bir açıklaması yoktu!

"Yok öyle bir şey! O benim kardeşim yaşında! Kızın yanında böyle şeyler söylemeyin, umutlanmasın sonra! Ona bakmayacağımı bilmesi lazım. Benim yüzümden aşk acısı çeksin istemem."

Barlas kahkaha attı.

Neye gülüyordu bu lavuk? Komik bir şey mi söylemiştim? Sinirle boğazına yapıştığımda hâlâ gülüyordu.

"Kıza bakmayacaksın öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Belki de kız kendi yaşıtlarından hoşlanıyordur. Seni ne yapsın, yaşlısın sen!"

Yaşlı mı?

Hızla Barlas'ı koltuğa iterken kızın odasının önüne geldim. Yavaşça kapıya vurduğumda incecik sesini duydum.

"Gel."

Sessizce içeriye girerken onu inceledim. Yüzü telaşlı bir hâl alırken telefonu bana uzattı. Kaşlarımı çattım. Benim telefonumun onda ne işi vardı?

"Burada unutmuşsun. Gelince gördüm." Yutkundu. "Sen neden geldin? Ben şimdi uyuyacağım." Neden telaşlıydı bu kız?

Telefonu elime aldığımda gelen bildirimi gördüm.

"Çok acil buluşalım Engin, sana yalvarıyorum..."

-Mine Volkan

Mesajı defalarca okurken sinirle bir küfür savurdum.

Nereden çıkmıştı bu kız?

Liya yatağa uzandığında örtüyü üstüne çekti. Bir şey mi olmuştu? Hızla telefonu cebime attım. Liya'ya yaklaşırken telaşla sordum.

"Bir şey mi oldu güzelim? Korkmuş gibisin... İstersen odalarımızı değişebiliriz ya da yanında yatabilirim. Yani yere yatarım. Senin yanına değil."

Liya yüzüme bakmadan başını hayır anlamında salladı.

"Teşekkür ederim Engin *abi* ama istemiyorum. Yaramı yarın sararsın. Ben çok yoruldum. Uyumak istiyorum."

Donup kaldım...

Engin abi mi demişti o?

Boğazıma bir yumru otururken kanayan elimi daha çok sıktım. Elimi bile sormamıştı! Kanadığını gördüğü halde umursamamıştı! Üstelik ben ona hayatını geri vermişken... Ben ona bu kadar yardım etmişken...

Hızla odasından çıktığımda kapıyı sertçe kapattım.

Bana Engin demişti. Adımla hitap ederken neden abi deme gereği duymuştu bu kız? Benimle alay mı ediyordu?

Kendimi yeniden salona bırakırken kendime yeniden içki doldurdum.

Neden birden tavırları değişmişti? Nasıl çekingen davrandığını anımsadığımda yumruğumu sıktım. Zaten benden çekinse de şimdi çok daha farklı davranmıştı! Ulan bana abi demişti! Neden böyle olmuştu? Aklıma gelen düşünceyle birlikte yutkundum... Yoksa Barlas'ın ve Nida'nın sözlerine mi inanmıştı? Benim niyetimin kötü olduğunu mu düşünüyordu? Benim niyetim kötü değildi ki! Ben sadece masum bir kıza yardım etmek istemiştim... Ben sadece görevimi yapmıştım!

Telefonumu çıkardığımda bu mesajı gördüğünü anımsadım. Mine ismi onu germiş olmalıydı, yüzü kireç gibiydi.

Mine'yi nereden tanıyabilirdi ki?

Öfkeyle elimi masaya vururken başımın zonklamasını umursamadım.

Barlas'la bizi konuşurken duymuştu!

ALİSA

Trabzon...

Memleketim, doğup büyüdüğüm o şehir...

İstanbul'dan Trabzon'a uçakla giderken, memleketime dönmek için saatleri sayarken aniden sevdiğim adamı hayatıma sokan, defalarca birbirimize âşık oluşumuza şahit olan o şehir...

Özlemle elimi cama koyduğumda dizimde bir baskı hissettim. Poyraz'a döndüğümde gülümsedi.

"Çok özlemiş gibisin buraları..."

Hafifçe başımı salladım.

"Trabzon çok güzel..." Dudağımı büktüm. "Tek üzüntüm sensin... Yine eski günlerimize döneceğiz. Düşününce mideme bir bulantı giriyor. Sensiz nasıl yatacağımı bilmiyorum. Aradan geçen onca yıldan sonra..." Poyraz dizindeki elini yavaşça yukarıya doğru hareket ettirdi.

Buruk bir tebessümle onu izlerken eli karnımı buldu. Onun elini karnıma bastırdım. Bebeğimiz babasını yanında hissetmişti...

"Babam..." Karnımı okşadı. "Sen bensiz nasıl duracağını bilmiyor musun?" Sinirle eline vurdum.

"O değil anası bilmiyor! Bari bana söyleseydin birkaç güzel söz!" Diye homurdandım.

Poyraz inanamayarak güldü.

"Sen bebeğimizi mi kıskandın?" Aniden uzanıp yanağımı öptü. "Sen beni çocuğumuzdan da mı kıskanacaksın?" Elimi göğsüne koydum.

"Bana ilgi vermeyeceksen bozuşuruz. Gün boyunca kucağından inmem. Bana ilgi göstermek zorunda kalırsın."

Tehditimle birlikte sırıttı. Karnımdaki eli bacağıma giderken sırıtarak bacağımı okşamaya başladı.

"O zaman sana asla ilgi vermem. Asla kucağımdan inmeyeceksen keyifle sana yüz vermem."

Onun eline vurdum.

"Kötü adamsın!"

Poyraz gülerek beni kolumdan çekip kendine yasladı. Başım göğsüne çarptığında inledim. O ise keyifle saçlarımı öptü.

"Öpeyim o bal dudakları..." Yüzümü ondan sakladım. "Alisa dur yavrum, bir öpücük alıp bırakacağım!"

Poyraz ciddi ciddi beni öpmeye çalışıyordu. Hızla ondan kurtulduğumda nefes nefese kalmıştım.

"Poyraz dikkatin dağılacak! Araba kullanıyorsun sevgilim." Diye onu uyardım.

Poyraz göz devirdi.

"Tamam Alisa! Ne bokuma öpmeye çalışıyorsam! Ne kadar soğuksun! Annem haksız mı Eylül'ü sevmekte!"

Donup kaldım.

Alparslan da böyle söylemişti...

Zerrin annemin en sevdiği gelini Eylül müydü yani? Buna biraz bozulmuştum. Üzgünce Poyraz'a baktım.

Soğuk muydum ben?

Acaba kayınvalidem de böyle mi düşünüyordu? Ara sıra görüşsek bile aramıza on yıl girmişti. Poyraz'ın elini tuttum.

Sevgiyle ona yaklaşırken yanağını öptüm. Boynunu, dudağını, yanaklarını defalarca öptüm. Poyraz bu küçük öpücüklerle birlikte sırıttı.

Dudaklarımızı buluşturduğunda hızla geri çekildim.

"Poyraz kaza yapacağız! Kenara çek istersen." Poyraz sinirle direksiyona vurdu.

"Durursam neden diye sorarlar! Eve de az kaldı. Neyse, evde odaya çekerim seni artık." Kıkırdadım.

Poyraz'ın sabırsız hâllerine bayılıyordum. Ayaklarımı onun üzerine uzattığımda şaşkınca bana baktı.

"Ayaklarım ağrıyor Poyrazcık. Üstüne uzatmamda sakınca yoktur umarım." Alaylı sesimle birlikte kaşlarını çattı.

"Ayakların şişmeye mi başladı? Daha erken değil mi?"

Yeniden kıkırdadım.

"Sana öyle bir şey söylemedim ki! Sadece ağrıyor dedim. Sen iyice telaşa başladın. Baba mı olacaksın sen?" Uzanıp onun yanağını öptüm.

Poyraz bacaklarımı okşuyordu. Elleri ayak bileğimi bulduğunda yavaşça ovmaya başladı. Acımasıyla birlikte inledim.

"Poyraz yavaş ol! Benim gibi narin bir kadın var elinin altında."

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

"Sen hamile olunca bir havalara girdin sanki? Sen bana söz geçirebileceğini mi sanıyorsun?" Bu sefer tek kaşını kaldıran bendim. "Tabii ki geçirebilirsin çocuklarımın anası. İstediğini yap. Sıç ağzıma, hiçbir şey demeyeceğim."

Kahkaha attım.

"Çok hanımcısınız Poyraz Bey."

Poyraz yüzünü buruşturdu.

"Hanımcı değilim, *karımı* seviyorum sadece."

Karımı dediğinde gülümsedim. Gerçekten karısı olmama çok az kalmıştı. Onsuz yatacağım günleri düşününce üzülsem de sonunda ona tamamen kavuşacağımı hatırladım.

"Ev bakmaya başlayalım mı güzelim?"

Sorduğu soruyu daha önceden elbette düşünmüştüm. On yıldır oğlunu göremeyen bir anneyi evladından bir kez daha ayırmak istemiyordum. Kararım kesindi. Poyraz'ın evinde yaşayacaktım. Kendi rızamla kayınvalidemin evinde oturacaktım.

"Senin evinde oturalım Poyraz... Anneni senden ayırmak istemiyorum. Zaten on yıl evlat acısı çekti. En azından hayattayken onun yanında kal. Doğrusu bu. Hem Eylül ve Alparslan da orada, kalabalık bir aile oluruz. Ne dersin?"

Poyraz arabayı durdurduğunda bana baktı. Dudağının sağ tarafı yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bakışlarındaki sevgiyi bütün kalbimde hissettim. Beni belimden tutup kendisine çekti. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sen var ya..." Belime sarıldı. "Sen benim hayatımda verdiğim en doğru kararsın güzelim..." Boynumu öptü. "Sen benim en güzel kalp yaramsın... Sen, sen çok başkasın Alisa!" Dudaklarını çeneme bastırdı. "Seviyorum ulan seni... Çok fazla... Delirircesine... Âşığım sana!"

Utandığımı hissederken gözlerine bakamadım. Böyle pat diye sevdiğini söylerse tabii gözlerine bakamazdım!

Başımı onun boynuna gömdüğümde gülerek beni belimden sıkıca sardı. Saçlarıma kondurduğu öpücüklerle birlikte kıkırdadım.

Elimi onun kalbine koyduğumda hızlanan kalp atışlarını hissettim. Elimin altında atan kalbe binlerce kez şükrettim.

"On yıl önce de böyle hızlı atardı, on yıl sonra da bir şey değişmemiş. Demek ki hâlâ sende aynı etkiyi bırakabiliyorum."

Başımı kaldırmadan önce onun boynuna sıcacık bir öpücük kondurdum. Elimin altında atan kalp çok daha hızlı atıyordu. Ufak bir dokunuşla bu koca adamın kalp ritmini değiştirebilmiştim...

Başımı yavaşça boynundan kaldırdım. Göz göze geldiğimizde gülümseyerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

Dudaklarına uzanacağım sırada onun beni sertçe öpmesi bir oldu. Dudaklarımı emdiğinde usulca sakallarını okşadım.

Hafifçe geri çekildim. Alnımı onun alnına yasladım. Aramızdaki tutkuyu, on yıl geçmesine rağmen geçmeyen o güçlü bağı iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Artık inmemiz lazım." Diye fısıldadım. "Herkes indi, bizi bekliyorlar." Poyraz ofladı.

Ellerimin arasındaki yüze yeniden uzanıp o güzel dudakları öptüm. Poyraz başını boynuma yasladı. Burnunu boynuma sürttü.

"İnmesek olmuyor mu?"

Keşke olsaydı...

Onunla yalnız olmayı, bu huzuru çok seviyordum. Uzun süre böyle yalnız kalamayacaktık...

Elim karnımı bulurken üzgünce iç çektim.

"Babam var daha... Hamileyim diyememekten korkuyorum. O beni senin yanına gönderdi. Seni çok seviyor. On yıl boyunca senin aşkından geberdiğimde hep yanımdaydı biliyorsun... Üçüncü kez intihara kalkıştığım için bir şey demiyor yoksa izin vermezdi. Çok üzüldüğüm için... Tek kızıyım da..."

Poyraz beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Alisa'm..." Kokumu içine çekti. "Bu konuya sen dahil olmayacaksın. Ben babanla konuşacağım. Umarım çok kızmaz. Kızarsa da hakkı... Yeter ki sana kızmasın. Beni dövmesine de izin veririm. Sana bir şey yapmasın da..." Saçlarını okşadım.

"Babam bana kızamaz. Psikolojim iyi olmadığı için... Ben onu üzeceğimi düşününce çok kahroluyorum. Oysaki o hep beni destekledi..."

Poyraz beni rahatlatmak için gülümsedi. Saçındaki elimi yakaladığında hareket etmemi engelledi. Beni sırtımdan tutup kendisine yapıştırdığında ne olduğunu anlayamadan dudaklarımızın birleştiğini anladım.

"Aşkım korkma... Ben konuşacağım diyorum."
Yüzümü avuçladı. "O maviler bana korkuyla değil güvenle baksın." Elini karnıma uzattı. "Babasına güvenmiyor mu?" Göz kırptı.

Hâlâ içimde bir can taşıdığıma inanamıyordum. Bu çok tuhaf bir histi. İçimde bir canlı vardı ve ben onun annesiydim...

"Güveniyoruz tabii ki!" Uzanıp onun yanağını öptüm.

Göz göze geldiğimizde dayanamayıp dudağımı öptü.

"Haydi inelim..." Diye mırıldandı. "Laf edecekler." Sesi bıkkındı. "Sana doyamadım da ama yapacak bir şeyimiz yok." Kıkırdadım.

Tam arabanın kapısını açacaktım ki yeniden beni kendisine doğru çekti.

Yüzümü öpücüklere boğduğunda yeniden kıkırdadım. Ayrılacağımız için o da en az benim kadar üzgündü. Beni ne kadar öpse de ayrılınca yine özleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Çok güzelsin yavrum..." Burnunu boynuma sürttü. Elleri belimi kavradığında hızla arabadan indim. Eğer inmeseydim beni bırakamayacaktı.

Poyraz arabadan indiğinde bana kötü kötü bakıyordu. Sanki yeterince öpmemiş gibiydi! Kimse görmeden kalçamı kıvırarak yürüdüğümde arkamdan bağırdı.

"Alisa!"

Ona döndüğümde hızla etrafına baktığını gördüm. Kimsenin görmediğine emin olduktan sonra yanıma geldi. Kalçamı kimse görmeden gizlice sıktığında inledim.

"Kıskandın mı sen?" Alaycı sesimle birlikte yeniden kalçamı sıktı.

"Bir daha görmeyeyim öyle şeyler... Burada tek miyiz de yapıyorsun? Çıldırtma istersen beni!" Göz devirdim.

Onun inadına önden yürüyüp aynı şeyi yaptığımda arkamdan koşmaya başladı. Küçük bir çığlık atarak evin önüne geldiğimde tüm bakışlar bana dönmüştü.

"Kızım ne oluyor?" Zerrin anneme bakıp gülümsedim.

"Poyraz beni yakalamaya çalışıyordu." Poyraz arkamdan geldiğinde hâlâ bakışları kızgındı.

Zerrin annem bize gülerken Mustafa babam araya girdi.

"Babaannen çay demlemiş *oğlum*. Senin sevdiğinden hamsiköy sütlacı yapmış. Özlemişsindir..."

Oğlum demesine gülümsedim. Demek babası artık daha fazla oğluna dayanamıyordu. Poyraz burukça tebessüm etti.

"Özledim babam..." Bana baktı. "Alisa bana yapmıştı. Çok da güzel yapar miniğim." Saçımı öptü.

Beni övmesi hoşuma giderken yavaşça onun göğsüne sarıldım.

"Yine yaparım canımın içi... Tabii babaannen benden daha iyi yapıyor. Bu bir gerçek. Ben de onun elinden tatlı yemeyi özledim."

Poyraz iç çekti.

Aklına eski günler gelmiş olmalıydı...

Birlikte içeriye geçtiğimizde babaanneyi gördüm.

"Kim bilir nasıl değişti çocuğum... Boyu uzamış mıdır?" Kendi kendine güldü. "Daha nereye kadar uzayacaksa! Küçükken içirdiğim tüm sütler işe yaramıştı kuzumda..." İç çekti. "Aynı Ataman'ım gibi, o kara kaşlar, o kara gözler... Nasıl özledim çocuğumu..."

Bize arkası dönüktü.

Poyraz bu sözler üstüne sertçe yutkundu.

Kadıncağıza önceden anlatmış olmalılardı. Birden karşısında görse onun sağlığı için iyi olmayabilirdi. Sakince anlatmak en mantıklısı olmuştu.

Babaanne arkasına döndüğünde bizi gördü. Bakışları on yıldır görmediği torununu bulurken geriye doğru sendeledi. Dede hızla onu tuttu. Eylül koşarak mutfağa girip babaanneye su getirdi.

Yaşlı kadın elleri titreye titreye suyu içti. Onun geleceğini bilse de gelince de inanamamıştı işte...

"O-Oğlum?"

Kadının sesi titriyordu.

Poyraz hızla ona sarıldığında babaannenin gözünden yaşlar süzüldü...

"Babaannem..." Diye fısıldadı Poyraz.

Babaanne hafifçe geri çekildi. Torununun yüzünü avuçladı.

"Gerçekten buradasın oğlum... Gerçekten yanımdasın Poyraz'ım..." Hıçkırdı. "S-Sen asker olmuşsun... Kim bilir nasıl canını yaktılar senin... Kim bilir kaç kere vuruldun... Gurbette nasıl özledin aileni, evini, memleketini..." Daha fazla konuşmasına gözyaşları izin vermedi.

Poyraz babaannesinin yanağındaki elini öptü.

"Babaannem... Her şey geçti. Görevimi bıraktım. On yıl vatana ve devlete hizmet ettim. Ben görevimi yerine getirdim. Artık ailemle birlikte olacağım."

Babaanne hâlâ gördüğü adama inanamıyor gibiydi. Titreyen elini Poyraz'ın yanağına koydu.

"Gerçekten burada mısın aslan oğlum?"

Bu soruya içim giderken üzgünce onları izledim. İnsan gerçekten de inanamıyordu. Yaşamasını dilesek bile gerçek olma ihtimali çok azdı. O az ihtimal karşımızda canlı canlı durunca inanmamız epey güç oluyordu.

"Buradayım babaannem... Beni affettin mi?" Diye sordu.

Babaanne gözyaşlarını silerken hafifçe başını salladı.

"On yıl boyunca babaanneni hiç düşünmediğin için kızsam da affettim... Annen bana yaşadığını söylediğinde uyuyamadım. Hep seni düşündüm. İnanamadım yaşadığına, benimle alay ediyor sandım... Güzel oğlum benim... Seni karşımda canlı canlı gördüm ya Rabbim'den başka ne isteyebilirim ki?"

Poyraz babaannesinin elini öpüp alnına koydu. Babaannesiyle sıkıca sarıldığında yaşlı kadının gözleri bana döndü.

"On yıl sonra tek gelmemişsin... Alisa hamileymiş. Bir geldin kendi çocuğunla geldin! Sen ne ara baba oldun Poyraz'ım? Sen on yıl önceki o

genç delikanlısın benim gözümde..."

Poyraz tebessüm etti.

"On yıl sonra geldiysek de gitmeyeceğiz ya! Alisa burada yaşamak istediğini söyledi. Gelininiz beni daha fazla sizden ayırmak istemiyormuş. Kaynanasıyla oturmak isteyen bir gelin... Ne şanslısın anne!"

Zerrin annem bana sarılırken mutlulukla gülümsüyordu. Kadının gözlerinin içi gülüyordu. Heyecanla kolumu tuttu.

"Burada mı yaşayacaksınız? Bizimle mi kalacaksınız yani?"

Hafifçe başımı salladım.

"Evet... Öyle olması çok daha doğru olacaktır. Nasıl ki ben on yıl boyunca acı çektiysem siz de acı çektiniz... Herkes bu acıyı yaşadı. Hele sana... Hele sana bu evlat acısını yeniden çektirmek istemiyorum. Aynı evde yaşamamız daha uygun olacaktır."

Zerrin annem gururla bana bakarken aniden başımı tutup alnımı öptü. Şaşkın şaşkın ona bakarken Poyraz'ın güldüğünü duydum.

Eylül'ün dudağını büktüğünü gördüm. Kollarını önünde birleştirdi. Küskünce kaynanasına bakıyordu.

"Ben kaç yıldır seninle yaşıyorum ama bir kez bile gelip alnımı öpmedin nana! Ben buraya ailemi silip geldim. Bir kez bile ayrı eve çıkmayı düşünmedim. Hiç beni böyle tebrik etmemiştin. Küstüm sana şu an..."

Zerrin annem Eylül'ü kollarının arasına alırken gülüyordu.

"Öpeyim annem..." Eylül'ün de alnını öptü. "Tebrik mi bekliyorsun? Benim kızımsın sen... Ben büyüttüm seni..." Gülümsedi. "Barıştık mı?" Diye sordu.

Eylül omuz silkti.

"Bilmem ki... Bana bunca yıl bunları hiç söylemedin. Birazcık küstüm ama barışabiliriz sanırım."

Zerrin annem derin bir iç çekti.

"Benim kızlarım çok kıskanç... Kayınvalidelerini de kıskanıyorlar."

Ona gülümsediğimde Eylül bana göz kırptı. Alparslan sert bakışlarını abisine gönderdi.

"Neden karımı kıskandırıyorsun? Eylül de yıllardır burada yaşıyor! Benim güzelimi üzmene değdi mi?" Karısına sarıldı.

Poyraz bu yalakalık karşısında dehşetle kardeşine bakıyordu. Dayanamayıp güldüğümde Alparslan'ın bakışları bana döndü.

"Senin güzelini hep sen üzerdin Alparslan." Dedi Poyraz. "Eylül benim canım... Onunla evlenmen için birlikte kaçırma planı yaptık. Ulan her şeyi bana yaptırdın! Sizin yuvanızı ben kurdum, gördüğüm muameleye bak!" Sesi alaycıydı.

Eylül kıkırdadı.

"Poyraz seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"Ona sarıldı. "Senin yokluğunda Kurt benimle çok uğraşsa da yine de yokluğunu çok hissettim." Dudağını büktü. "Sana sinir olduğumu söylesem de cenazende kahrolmuştum. Çok ağladım. Meğer seni ne çok seviyormuşum!"

Poyraz'ın gülen yüzü soldu. Kaşları çatılırken dayanamayıp kahkaha attım. Beyefendi cenazende kahrolmuştum deyince bozulmuştu.

"Ne cenazesi lan? Sağlıklıyım ben! Saçma sapan konuşmayın!"'diye homurdandı.

Eylül gülerek ona sarılırken Alparslan karısını kıskanmakla meşguldü. Soğuk bir tavırla karısını kolundan tutup çekti.

"Bırak karımı!" Beline sarıldı. "Ben onu hiç üzmedim. İlk zamanlarda biraz olabilir ama köpek gibi peşinden koştum! Ne kadar üzdüysem Allah'ını yaşattı bana..."

Eylül sırıttığında Zerrin annem iç çekti.

"Çocuk senin yüzünden az hastanelik olmadı. Kara sevdaya tutulmuş garibim... Sen affetmeyince az hastanelere düşmedi."

Alparslan karısının saçını öptü.

"Onun için değer..." Diye mırıldandı.

Eylül gülümserken huzurla başını kocasının göğsüne yasladı.

Babaannenin gözleri doldu.

Bakışları yeniden torununu bulduğunda Poyraz ona sarıldı. Titreyen elleri torunun yüzünü buldu.

"Bütün eksik parçalar tamamlanmış gibi... Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum kuzum, güzel yüzlüm..."

Poyraz onu göğsüne bastırdı.

"Buradayım didnana, artık hiç gitmeyeceğim."

Babaanne on yıl aradan sonra gördüğü torununa sevgiyle bakıyordu. O da on yıl boyunca çok acı çekmişti...

Babaanne titreyen sesiyle sordu.

"Andğaneri tarixi mu ren?"
(Bugünün tarihi ne?)

Poyraz anlamayarak babaannesini izlese de sorusuna cevap verdi.

"Marťişi eçi ren?" Sorarcasına ona bakıyordu.
(Martın yirmisi?)

Neden bugünün tarihini sorduğunu anlayamamış olmalıydı. Ben de anlamamıştım. Sadece onları izliyordum.

Babaanne kıkırdadı.

"Bugün benim en mutlu günüm de ondan sordum... Yılın her günü sana bu tarihte hamsiköy sütlacı yapacağım."

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

"Didnana!" Onun yanaklarını öptü. "Çok seviyorum seni..." Dedi.

Poyraz herkesin onları izlediğini fark ettiğinde başıyla içeriyi gösterdi. Sonunda evine girebilecekti.

Hep birlikte içeriye girdiğimizde karşımızda dimdik duran dedeyi gördük... İnadıyla tüm köyde bilinen Hasan Bey çok sert görünüyordu. İşte buna hiç şaşırmamıştım.

Poyraz ne çok insanla uğraşacaktı böyle... Hangi biri onu affedecekti?

Atabey ailesinin kadınları çoğu zaman çok merhametliydi. Erkekleri ise bir o kadar inatçı. Hepsi birbirinden beterdi.

Dedesinin eline uzandı. Öpüp alnına koyduktan sonra geri çekildi. En azından elini verdi diye geçirdim içimden...

"Dede..." İç çekti. "Biliyorum, Ataman gibi kızgınsın bana... Beni affetmek çok ağır geliyor, bunu da biliyorum." Duruşunu dikleştirdi. "Kendi isteğimle gitmedim dede! Teröristler tarafından kaçırıldım. Hafızamı kaybettim, çok zorluk yaşadım..." Yutkundu. "Ben ailemi isteyerek kaybetmedim... Hafızam yerine geldiğinde de devlete ve vatana çalıştım. O kadar belalı bir adama döndüm ki buraya gelemedim. Gelsem ailem zarar görür diye korktum, öldüğümü sansınlar daha iyi dedim... İşimi bıraksam da evi taradılar. Alparslan vuruldu. Biliyorsun! O zaman gelseydim bundan daha beteri olacaktı. Aileme bir şey olmasından korktum dede! Artık bana kızmayın... Güvende olacağınızı bilsem bir saniye bile bekler miydim sanıyorsunuz?"

Dede torununu öyle dikkatle dinliyordu ki... Her cümlesinde yutkunduğuna şahit olmuştum. Elini Poyraz'ın omzuna koyup sıktı.

"Vatan korumaya gitmesen asla affetmezdim seni..." Yavaşça ona sarıldı. "Evine hoş geldin oğlum." Sırtına vurdu.

Herkes şaşkınca onlara bakarken gülümsememe engel olamadım. Hasan Bey'den bunu kimse beklemiyordu. Doğrusu ben de asla beklemiyordum. Bu kadar inatçı bir adamın ona anlayış göstermesini beklemiyordum.

"Haydi sütlaç yemeye!" Dedi babaanne neşeyle.

Başımı salladım.

Hızla tuvalete girdiğimde elimi ve yüzümü yıkadım. Arkamdan bana sarılan Poyraz'ı hissettiğimde korkuyla ona döndüm.

"Poyraz, ne yapıyorsun sevgilim? Görecekler bizi!" Dedim telaşla.

Poyraz sırıttı.

"Ben seni odaya çekerim demiştim ama kısmet burayaymış..." Saçımı kenera çekti. "Seni eve bırakmadan önce biraz öpüp koklayayım..." Dudaklarını boynuma bastırdı.

Beni yalnız gördüğü ilk an koşa koşa peşimden gelmiş olmalıydı.

Güldüm ve dudaklarına uzandım. Poyraz eğilirken dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktım.

"Beni yalnız bulunca hemen gel tabii... Kötü adam!" Poyraz beni duvara yasladı.

Elleri kalçamı bulduğunda kıkırdadım.

"Sen bugün beni çıldırtmıştın değil mi?" Kalçama şaplak attığında inledim. "Cezanı vereyim mi yavrum?"

Elimi onun göğsüne koydum.

"Poyraz ben sana şaka yapmıştım." Dedim. "Hemen beni bulduğun yerde mıncırman mı gerekiyor? Yakalanacağız!"

Beni duvarla arasına sıkıştırdı.

Elleri belimi okşadığında ona sokuldum. Saçlarım önüme geldiğimde bir şeyler homurdandı. Başını boynuma gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu.

Saçlarımı kenara çektiğimde hoşuna gitmiş olacak ki sırıttı. Aniden sertçe boynumu emdiğinde inledim.

"Yapma, iz bırakırsan bizimkiler görecek!"

Poyraz emdiği noktayı öptü.

"Tamam bebeğim, sert değilim zaten."

Poyraz boynumda sevdiği noktada durduğunda inledim. Oraya zaafım olduğunu bile bile inatla beni inletiyordu! Şimdi zamanı mıydı?

"Aşkım duyacaklar!" Onun yüzünü avuçladım. "Dikkat çekeceğiz! Arabada da iki saat inmedik. Durmak zorundayız."

Poyraz bacaklarımı tuttuğunda ona sarıldım. Beni kucağına aldığında bacaklarımı beline doladım.

İşte şimdi yüzünü net olarak görebiliyordum...

Yavaşça saçlarını okşadım.

"Bana ayıracak on beş dakikan var mı?"

Dehşetle ona baktım.

Sevişmek mi istiyordu gerçekten? Onların evinde, onların banyosunda, onlar bizi beklerken?

"Ne on beş dakikası, on beş dakika yeter mi sana?" Kucağından inmeme izin vermedi. "Poyraz yakalanacağız! Gitmemiz lazım. Ben de seni bırakmak istemiyorum ama gitmeliyiz!"

Poyraz sıkıntıyla beni yere bıraktı. Yine de beni kollarının arasına aldı.

"Bugün geleceğim evine." Çenemi tuttu. "Birlikte uyuruz. Sabaha doğru da kimse uyanmadan giderim."

Kıkırdadım.

"Yalnızca uyuyalım ama sevgilim... Malum, babam seni tüfekle vurabilir."

Poyraz güldü.

"Senin için vurulurum, sorun değil."

Poyraz dudaklarıma yöneldiğinde kısa bir süre öpüştük. Geri çekildiğimde arkamdan bakıyordu. Yavaşça ona döndüm.

"Doyamıyorum sana..." Diye mırıldandı. "Kıyamıyorum sana..." Üzgünce iç çekti. "Bırakamıyorum da..." Çaresiz sesine içim gitti.

Bakışlarımı ondan çekerken hızla kendimi dışarıya attım.

Aşağıya indiğimde Poyraz da gelmişti. Hep birlikte masaya oturduğumuzda babaanne bize döndü.

"Neredeydiniz kızım?" Diye sordu.

Yanaklarımın yandığını hissetsem de tebessüm ettim.

Tam ağzımı açacaktım ki Emre araya girdi.

"Yukarda banyoda öpücük sesleri geliyordu babaanne! Banyoya girecekken duydum. Poyraz amcam dedi ki sana doyamıyorum. Başka da bir şey duymadım."

Sakince yemeğini yemeye devam ediyordu.

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında masada derin bir sessizlik olmuştu. Yanaklarım bu sefer alev aldı! Telaşla önüme döndüğümde utançtan titriyordum.

"Emre, saçmalama istersen aslanım." Dedi Poyraz. "Midesi bulandığı için banyoya gittik. Emre yanlış anlamış." Kimseye bakmadım.

Bu insanlar salak değildi! Elbette bizim yukarıda nasıl öpüştüğümüzü tahmin edebiliyorlardı... Yanaklarımı yellememek için kendimi zor tutuyordum. Her geçen dakika beni daha çok ateş basıyordu.

"Midesi bulandığı için mi öptün?" Emre amcasına bakıyordu.

"Evet, tabii ki öperim! Kız kötüydü, ne yapsaydım aslanım?"

Emre göz devirdi.

"Bir kere öpmedin ki-" Annesi hızla onu susturdu.

"Emre!" Eylül bağırınca Emre şaşkınca ona baktı. "Sus artık! Amcan midesi bulandı diyor. Ben de miden bulanınca seni öpüp daha iyi hissetmeni sağlamıyor muyum? Uzatma! Her duyduğunu da söyleme huyundan vazgeç artık!" Eylül oğluna çok sert bakıyordu.

Emre dudağını büktü.

"Tamam anne."

Önündeki yemeği önünden çekti. Küskünce kollarını önünde birleştirdi. Eylül derin bir iç çekti.

"Allah'ım sen bana sabır ver!" Oğluna kıyamıyordu. "Gel anneciğim kucağıma. Ben yedireyim sana." Emre'nin gözleri doldu.

Alparslan ofladı.

"Aslanım annene trip atma! Koca adam oldun hâlâ küsüyorsun! Sen böyle yaparsan annen üzülür." Alparslan oğlunun sessiz kalışıyla birlikte göz devirdi. "Kızımız nerede? Yemeğini yemedi mi yoksa?"

Eylül başını olumsuz anlamda salladı.

"Odasında aşkım. Çok yorulmuş. Uyumadan önce az bir şey yedirmiştim."

Emre ayağa kalktı.

"Zaten varsa yoksa kızınız! Beni azarlayın onu çok sevin!"

Eylül oğlunun gitmesine izin vermeden onu tuttu. Onu kucağına oturttuğunda yanağını öptü.

"Varsa yoksa siz benim canım oğlum." Ona sarıldı. "Yeni banyo yapınca ne de güzel kokarmış benim bir tanecik oğluşum..." Emre hâlâ annesiyle ilgilenmiyordu.

Alparslan göz devirdi.

"Biz seninle bir konuşma mı yapsak Emre?"

Emre omuz silkti.

"Yapmayalım baba, canım seninle konuşma yapmak istemiyor."

Alparslan hayretle oğluna bakıyordu. Eylül kıkırdadı. Oğlunu öpüp kokluyordu. Zorla yemeklerden yedirmeye çalışıyordu.

"İstemiyorum."

Eylül kaşlarını kaldırdı.

"Sen bunları yemezsen ben sana zorla yediririm Emre Bey. Aç yatmana izin vermem. Ha yemiyor musun?" Düşündü. "Bir hafta kardeşinle yatarım. Seninle yatmam. Nasıl ceza?"

Emre hemen annesinin elindeki yemeği yedi. Gülerek onları izliyorduk. Gerçekten aile huzuru tam olarak buydu...

"Tamam anneceğim, benimle uyu. Kardeşimle uyumak yok." Babasına döndü. "O da gelmesin. Yalnızca biz uyuyalım." Eylül kahkaha attı.

Alparslan'ın yüzü düştü.

"Lan senin bana garezin mi var? Her istediğini yapıyorum, daha ne yapayım?" Başını hayır anlamda salladı. "Ananı benden alamazsın koçum. Ben Eylül'süz yatmam. Git odanda yat velet seni!"

"Hayır baba, ben annemle yatacağım!" Diye itiraz etti Emre.

Alparslan ciddi ciddi oğlunu kıskanıyordu. Bizim de çocuğumuz olduğunda böyle mi olacaktı?

İki metre boylarında bir oğlum mu olacaktı? Karnımdaki küçücük bebek yıllar sonra babası gibi iri yarı bir adam mı olacaktı?

Ben bu düşünceleri içimden düşündüğümü sansam da bir çift gözle karşılaştım. Poyraz ne düşündüğümü çok iyi biliyordu.

Saate baktığımda ayağa kalktım.

"Ben eve gideyim artık. Çok yoruldum, saat de geç oldu." Poyraz ayağa kalktı. "Yemekler şahaneydi. Eline sağlık babaannem. Hamsiköy sütlacı da harikaydı. Bir gün ben de yapmak istiyorum."

Zerrin annem gülümsedi.

"Yapmak için çok zamanın olacak gelin hanım." Dedi.

Onun bu sözleriyle birlikte tebessüm ettim. Poyraz elimi tuttuğunda herkesle vedalaştım.

Artık bu evde yaşayacağım için gerçekten de çok vaktim olacaktı...

***

Poyraz beni eve bırakmadan önce kendine çekip dudaklarımı öptü.

"Oh, bir de şuradan öpeyim..." Boynuma yöneldiğinde kıkırdadım.

Aklıma Emre'nin sözleri gelince yüzüm soldu. Yanaklarım o anı tekrar yaşamış gibi alev aldı. Poyraz ise kahkaha attı.

"Alisa abartma güzelim! Emre bu! Tarihte rezil etmediği kimse yoktur. Tanımıyorsun sanki!" Dudağımı büktüm.

"Ayıp oldu... Arabadan çıkmama nedenimiz de banyodan çıkmama nedenimiz de belli! Keşke böyle olmasaydı... Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Hatırlayınca çok utanıyorum."

Poyraz yanağımı okşadı.

"Çok mu utanıyorsun?" Üzgünce başımı salladım.

Arabanın yanan farlarının önünde annemi görünce gülümsedim. Çok özlemiştim! Hemen aşağıya indim.

"Annem!" Ona sıkıca sarıldığımda o tepkisizdi.

Yüzü kireç gibi olmuştu. Bakışları Poyraz'daydı. Poyraz yavaşça arabadan indi.

"Merhaba müstakbel kayınvalidem." Onun eline uzandığında annem elini vermedi.

Hızla geri çekilirken korkuyla titriyordu.

"T-Tövbe Allah'ım..." Dizine vurdu. "Allah'ım gerçekmiş! Oy nasıl oldu bu da? Aklımı kaçıracağım!" Hızla annemi tuttum.

"Anne sakin ol! Demiştim sana yaşıyor diye! Babam da gördü, konuştu. O yaşıyor!" Heyecanla Poyraz'a döndüm. "Hâlâ çok yakışıklı, çok tatlı, çok-" Annemin sert bakışlarıyla birlikte sustum.

Poyraz bana çapkın bir sırıtış gönderdi. Annem inanamayarak bize bakıyordu.

"Yaşıyor..." Poyraz'ın yanağına, ardından ellerine dokundu. "Poyraz..." Diye fısıldadı dehşetle.

Poyraz tebessüm etti.

"Başıma gelenleri sana da anlatayım mı anneciğim? Umarım biliyorsundur. Herkese anlatmaktan dilimde tüy bitti!" Poyraz isyan etmekte haklıydı.

Herkese defalarca başından geçen olayları anlatmıştı.

"B-Biliyorum, başına gelenleri tek tek dinledim." Annem hâlâ kendine gelememişti. "Oğlum kusura bakma ne olur, ben seni karşımda görünce..." Yutkundu. "Ölenler sadece dizilerde geri geliyor. Böyle gerçek hayatta olunca bir değişik oldu. Ne bileyim çocuğum, çok tuhaf!"

Poyraz annemi anlayışla karşıladı zira bu normal bir durum değildi. Onun elini tutup öptü ardından alnına koydu.

"Hoş geldin oğlum." Annem Poyraz'a sarıldı. "Alisa ile birlikte çok acı çektik. On yıl geçti... Ne sen, ne de benim kızım birbirinizi unutamamışsınız... İkinizde kimseyle evlenmeden birbirinizi beklemişsiniz. Alisa seni ölü sanarken bile sana ihanet etmedi!"

Poyraz kaşlarını kaldırdı.

"Alisa az daha dursa evlenecekti anneciğim!"

Kızgın bakışlarımı Poyraz'a gönderdim. İlker'den bahsediyordu! Şimdi sırası mıydı kıskançlığın?

"Poyraz kızma bana annem... Kendini benim yerime koy. Bu kız senin kanlı gömleğine sarılıp ağlıyordu oğlum. O kanlı gömleği bile yıkattırmadı bana, o kanlarla yıllarca sakladı. Çok acı çekiyordu... Seni unutsun istedim zira başka çarem yoktu. O yüzden başkasıyla evlenmesini istedim. Senin yaşadığını bilsem böyle bir şeyi ister miydim? Alisa hayatını acı çekerek geçirsin istemedim, onun da yuvası olsun istedim..."

Poyraz'ın bakışları beni buldu. O derin bakan gözlerdeki aşkı çok net görebiliyordum. Sevgiyle ona sokulduğumda anneme döndü.

"Kızmıyorum sana... Sen de bir anne olarak haklısın. Ben Alisa'yı kıskandığım için öyle söyledim." Ardından tebessüm etti. "Haftaya kızınızı istemeye geleceğiz. Hazırlıkları yapmaya başlayın isterseniz."

Büyük bir çığlık attığımda annem beni cimcikledi.

"Alisa!" Diye kızdı. "Tamam oğlum, ben babasıyla görüşür size dönerim." Annem ağırdan aldığında kıkırdadım.

Poyraz gülerken başını salladı.

"Peki yarın bu güzel kızınızı kahvaltıya götürsem sizin için sorun olur mu anneciğim?" Annem güldü. "Bizim eve götüreceğim. Akşam size gelmek istiyorum. Konuşmamız gereken konular var."

Elim direkt karnımı bulurken sakin kalmaya çalıştım. Poyraz yarın akşam hamile olduğumu açıklayacaktı.

"Tamam oğlum. Çok geç olmadan dönün olur mu?"

Poyraz elimi tuttu.

"İki dakika Alisa'yla vedalaşabilir miyim peki?"

Annem başını salladı.

"Hava soğuk, hemen içeriye girsin." Elini salladı. "Görüşürüz oğlum." Annem eve girdi.

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"O kanlı gömleği atsaydın ya gzamşine, neden sakladın? O sana çok acı veriyordu... Sen onu on yıl hiç yıkamadın!"

Kendimi onun göğsüne yasladım.

"Ne yapayım? Atmaya kıyamadım! Onda kokun vardı... Ben onda ölüm kokusu değil cennet kokusu aldım Poyraz. O koku bana hep güç verdi, seni hatırlattı..."

Dudaklarını saçıma bastırdı.

"Ulan ben seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum..." Diye mırıldandı.

O beni hak ediyordu...

Asla aksini düşünmeyecektim. O benim on yıllık bekleyişime değecek tek adamdı. Yine olsa yine beklerdim diye geçirdim içimden... Ben onu sevmekten asla uslanmazdım.

***

"Sevgilim!"

Neşeyle Poyraz'ın boynuna sarıldım. Evden biraz uzaklaştığımızda hemen ona yapışmıştım.

"Alt tarafı birkaç saat görmedin. Bu kadar özlemiş olamazsın." Bacağına vurdum.

"Özledim tabii!" Dudağımı büktüm. "Sen gelmedin ama... Uyuyakaldım yatağa uzanır uzanmaz. Seni bekleyemedim. Neden gelmedin? Geleceğim demiştin!" Dedim.

Poyraz elimi tutup dudaklarına götürdü ardından dizine koydu. Elimi hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Gelmediğimi nereden biliyorsun?" Bana göz kırptı. "Geldim, uyuyordun. Biraz seni izledim, sonra da seni öpüp pencereden çıktım."

Gerçekten gelmiş miydi? Bir de beni mi izlemişti? Ah bir de öpmüştü! Neşeyle kıkırdadım.

"Keşke uyandırsaydın, sarılır uyurduk..."

"Çok yorgundun. Uyandırmak istemedim. Söz başka bir gün uyuyacağız. Ben zaten her gece gelirim dayanamayıp..."

Evin önüne geldiğimizde indik.

Heyecanla ona baktığımda güldü. Sonuçta onun ailesinin yanına gelmiştik. Ne zaman gelsek heyecanlanmama engel olamıyordum. Poyraz kapıyı çaldığında Loya açtı.

"Hoş geldiniz." Bize sarıldı.

Birlikte içeriye geçtik.

Poyraz kardeşini ve beni kolunun altına aldığında mutfağa girdi.

Beliz ve Kurt buradaydı!

Demek dün gece yola çıkmışlardı. Bu kadar erken gelmelerini beklemiyordum! Beliz hemen bana sarıldı.

"Ben de sizi bekliyordum. Çok sevindim birlikte kahvaltı yapacağımız için."

Babaannenin malzemelerini çıkardığını gören Poyraz bana göz kırptı. Utanıp bakışlarımı kaçırdım. Yemeği kesin bana yaptıracaktı! Poyraz bana gülüyordu.

"Babaanne bırak kuymağı Beliz yapsın."

Kurt aramızdaki bakışmayı görmüştü. Ona inanamayarak baktığımda Poyraz araya girdi.

"Alisa daha güzel kuymak yapıyor."

Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz'in kuymağı babaanneminkinden bile güzel!"

İki adam da birbirine öldürecek gibi bakıyordu. Beliz'le göz göze geldiğimde bana göz kırptı. Gülerek başımı iki yana salladım. Bu iki koca adamın çocuk gibi atışması hiç bitmeyecek gibi görünüyordu!

"Aşk olsun oğlum. Küçükken dizimden kalkmazdın babaanne kuymak diye!"

Kurt ofladı. Bir de babaanne tribi yemişti!

"Senin gibisi yok zaten babaannem. Beliz senin eline su dökemez, şaka yapmıştım. Neredeyse senin kadar güzel yapabiliyor demek istemiştim."

Babaannem göz devirdi.

"Hiç lafı çevirme Ataman efendi! Babaanne kuymağı yok sana! Ben canım oğluma yapacağım... Aslanım, Poyraz'ım... Güzel yavrum benim... Senin kara kaşına, kara gözüne, o güzel yüzüne kurban olsun babaannen..."

Babaannem Poyraz'ı öyle çok özlemişti ki sürekli onu övüyor, sürekli öpüyordu.

"Yap babaannem, ne de güzel olur senin yaptığın kuymak."

Kurt göz devirdi. Bu sahne onu hiç üzmemiş gibi görünüyordu.

"Adam yıllarca gelmesin, seni ağlatsın sen hâlâ oğlum de!" Diye babaannesine kızdı.

Babaannem Kurt'a döndü.

"Sen de on yıl gelmedin... Gittin İstanbullara, babaannen sensiz kaldı... Kendini hiç görmüyorsun değil mi Ataman?"

Kurt hiçbir şey diyemedi. Sadece susmakla yetindi. Bakışları abisine döndüğünde ona sert bir bakış gönderdi.

"Güzelim sen bize kuymak yapar mısın? Babaanneme hiç yapmadın değil mi? O güzel ellerinden yesin de midesi bayram etsin."

Poyraz benden kuymak yapmamı istiyordu. Elbette seve seve yapardım. Poyraz kuymağı çok severdi.

Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz yapar! Babaannem benim karımın yaptığı her şeye bayılıyor! Kız İstanbullu ama bir Karadeniz yemekleri yapıyor ki sanırsın buralı, burada doğup büyümüş..."

Beliz şaşkınca kocasına baktı. Neden kıyaslamaya girdiğini anlamak güç değildi. Tek amacı Poyraz'la inatlaşmak, kavga çıkarmaktı!

"Ee yeter lan!" Alparslan elini masaya vurduğunda herkes şaşkınca ona dönmüştü. "En güzel kuymağı benim has Trabzonlum yapar... Karımın hakkını yedirmem! Beliz de Alisa da yalnızca onun öğrencisi olabilir! Eylül bambaşka yemek yapar..."

Alparslan karısına olan hayranlığını dile getirmekten çekinmiyordu.

"Ulan ne ilgisi var? Beliz tam bir Laz kızı oldu! Kaç yıldır benim yanımda, o da bir şeyler kaptı artık!"

Kendimi tutamadan güldüm.

"Alisa'yı kıskanmaktan vazgeçin... En iyi kuymağı da, en iyi yemeği de o yapar!"

Poyraz beni savunmakta ısrarcıydı.

"Eylül yapar!"

"Beliz yapar!"

"Alisa yapar!"

Babaannem en sonunda sinirle elini masaya vurdu.

"Yeter da! Yeter!" Bize döndü. "Üçünüz de yapın, en güzelini ben seçeyim! Seçeyim, seçeyim ki şu üç uşağın kavgası bitsin!" Diye homurdandı.

Bu adamlar gerçekten çocuk gibiydi.

Bizi ciddi ciddi yarıştıracaklarına inanamıyordum!

Üç gelin birbirimize inanamayarak bakıyorduk. Ciddi ciddi kuymak yarışması mı yapacaktık?

"Kazanana ödül yok mu babaannem?" Eylül'ün sorduğu soruyla birlikte babaanne bize döndü.

Düşündü, düşündü, düşündü ve ardından sırıttı.

"Birinciye tam altın vereceğim. Haydi bakalım gelinlerim, gösterin hünerlerinizi!"

Beliz'in gözleri ışıldadı. Kurt kahkaha attı. Beliz'in altını çok sevdiğini biliyordum. Ben altından ziyade daha çok pırlanta severdim.

"Beliz altını duydu... Artık hiç şansınız yok kızlar." Sesi alaycıydı.

Kurt'a bakıp göz devirdim.

Cidden kimin kazanacağını çok merak ediyordum!

***

Üçümüzün de kuymağı bittiğinde benimkinin kıvamına baktım. Harika görünüyordu! Gizlice Beliz'e baktığımda kuymağını benden kaçırdı.

"Bakma, nazar değdireceksin!"

Göz devirdim.

"Benimki daha güzel oldu." Dedim.

Loya içeriye girdi.

Tavaların kime ait olduğunu biliyordu.

"Gelebilirsiniz, bitmiş!" Diye seslendi.

Herkes heyecanla içeriye girdiğinde bakışlarım babaanneyi buldu.

Loya üç kuymağı da masaya koydu. Sırasıyla babaanne, Zerrin annem ve Mustafa babam tadına baktı.

"Bunu yapan gelinim kimse alnından öpeceğim." Dedi babaanne.

Ortadaki kuymağı işaret ettiğinde dudağımı büktüm. O Beliz'e aitti! Eylül'le birbirimize baktığımızda Beliz bize hava atarak saçını geriye attı.

Mustafa babam benim kuymağımı seçtiğinde mutlulukla gülümsedim. Zerrin annem ise Eylül'ün kuymağını seçti.

"E ama hepiniz başka seçtiniz!" Dedi Loya.

Babaanne dedeyi çağırdı.

"Hasan, gel!" Hasan dede geldiğinde kuymakları gösterdi. "En lezzetlisi hangisi sence?" Diye sordu.

Dedenin yarışmadan haberi yok gibiydi. Direkt ekmekle kuymaklardan tatmaya başladı. Heyecanla hangisini seçeceğimi beklerken durdu.

"Ortadaki hanım, niye sordun? Niye üç tane kuymak yaptınız?"

Omuzlarım düşerken inanamayarak Poyraz'a baktım.

Beliz kazanmıştı!

Kurt sevinçle bağırırken karısını kucağına aldı. Beliz düşmemek için ona tutundu.

"Ne oldu ulan? Ben benim karım en güzelini yapar demedim mi?" Poyraz'a döndü. "Cezanı almışsındır aslan." Sesi alaycıydı.

Poyraz ise tek kaşını kaldırdı.

"Bana inat ağzını açıp duruyordun zaten! Nereye kadar benimle inatlaşacaksın bakalım! Abin olarak sana karşı bir yarış içinde değilim senin aksine..." Beliz'e döndü. "Eline sağlık Beliz. Babaannem ve dedem beğendiyse demek ki büyüleyici bir tadı var. Merak ettim doğrusu."

Kurt göz devirdi.

"Bir yarış içinde olsan iyi olur Poyraz." Dedi. "Sadece bu basit yarışmayı değil, her şeyi kaybedersin. Buradan gitmen tek isteğim. Bir gün bizde öyle bir iddiaya girelim, ne dersin? Kaybeden her şeyini alıp çekip gitsin!"

Bu ağır sözlerle birlikte yutkundum. Kurt'un öfkesi çok büyüktü. En ufak şeyde Poyraz'a patlamaya yer arıyordu.

Ne güzel eğlenip kendi hâlimizde bir yarışma yapsakta yine sonuç hüsran olmuştu...

"Tamam, yapalım! Eğer kaybedersem çekip gideceğim." Poyraz'ın sesi keskindi. "İçindeki öfkeyi dindirecekse sana bilerek de yenilirim Ataman."

İki koca adamın birbirine diklenmesine dayanamayan Zerrin annem elini kalbine götürdü.

"İstenmediğini bilmen güzel. Geldiğin yere git. Düzenimizi de bozmazsın!"

Zerrin annem nefes nefese kaldığında hızla onu tuttum.

"Anne iyi misin?!"

Kurt telaşla bağırdı.

"Annem!"

Hızla yanımıza geldiğinde Poyraz da geldi. Annesinin yüzünü avuçladı. Poyraz ilk defa korkuyla bakıyordu.

"Anne, anne iyi misin?"

Zerrin annem elini yeniden kalbine götürdü.

"S-Siz..." Nefes alamıyordu! "İkinize de hakkım helal değil!" Konuşmakta zorluk çekiyordu... "İkiniz de bana evlat acısı yaşattınız!"

Loya çığlık attı, delirmiş gibi sayıklıyordu.

"Anne, anne, anne!" Ağlıyordu... "Bir şey olmasın sana... Anne saçmalama ne olur! Numara yaptığını söyle!"

Numara değildi...

Mustafa babam ambulansı aradığında karısının elini asla bırakmıyordu.

"Dayan Zerrin'im, dayan karım ne olur..." Onun alnını öptü.

Gözlerimden korkuyla akan yaşları silerken Poyraz'a baktım.

Poyraz'ın gözleri dolmuştu, annesine olan sevgisini haykırıyordu...

"Annemin bugün ağrıları vardı. Sizi görünce fenalaştı! Hepsi sizin yüzünüzden!" Diye bağırdı Loya.

Zerrin annemin gözleri kapandığında büyük bir çığlık attım.

"Annem ölürse sizi hiç affetmem!" Diye bağırdı Loya. "Kadın sizin yüzünüzden bu hâlde! On yıl gelmediğiniz gibi geldiğinizde de her şeyin içine sıçtınız!" Loya haykırdı. "Abim olmayın benim! İkiniz de bizi düşünmüyorsunuz!" Çıldırmış gibiydi...

Kurt ve Poyraz birbirlerine baktılar ve ardından hemen bakışlarını kaçırdılar. Kurt annesini kucaklayıp dışarıya çıkardı.

Ali karısını göğsüne bastırdı.

"Geçecek Loya, ağlama yalvarırım..."

Loya bağırdı.

"A-Annem ölüyor Ali, annem ölüyor!" Diye haykırdı.

Kalbim korkuyla çarparken hüngür hüngür ağladım...

O gözlerini kapatışı aklımdan çıkmıyordu...

O son sözleri de...

8004 KELİME

SINIR: 2.30K OY 700 YORUM

!! Yazdığım en uzun bölüm oldu. LÜTFEN SINIRI HEMEN GEÇİN. Aklımda ileriki bölümler için harika planlar var. Hızlı bir şekilde bölüm atmak istiyorum.

Sınırı yine azalttım. Umarım bu sefer hemen geçebiliriz.

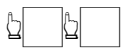
Son olarak; Börü bitmeden Timya'ya başlayamam. Bu yüzden kitabı biraz daha erken bitirmek istiyorum. Sınırı hızlı geçin, bende hızlı bölüm atayım.

Hepinizi çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Ona bakmadığımda zorla önüme geldi. Onu itmeme izin vermedi. İri cüssesini itemedim zira çok ağırdı!

"Beliz'im, affet artık da!"

Hâlâ sarhoştu.

Ona kızgın bir bakış gönderdim.

"Elin dansözleriyle oynaşırken aklına Beliz'in geldi mi acaba Kurt Bey?" Öfkeyle ona vurdum. "Aptal!" Diye bağırdım.

Kurt beni duvara yasladı.

"Yapmadım lan öyle bir şey! Beliz saçmalama güzelim. Haydi barışalım artık!"

Kaşlarımı çattım.

"Ben anlamıyorum ya! Ben de sana oryantal oynuyorum! Beni beğenmiyorsun değil mi? Hâlâ gözün dışarılarda olduğuna göre!"

Kurt hızla etrafına baktı. Diğer sarhoşların duymadığına emin olduktan sonra bana kızgınca bakıyordu.

"Şş, kızım! Milletin içinde oryantal deme!" Aptal konuşamıyordu bile!

"Benim bu kelimeyi kullanmamı da mı kıskanıyorsun? Sen de gidip elin kadınlarıyla oynuyorsun! Bitti Kurt, ayrılacağım senden!"

Hızla onun önünden geçip gittiğimde peşimden geliyordu.

"Eylül imdat!" Diye bağırdım.

Eylül hızla kapıyı açıp beni içeriye aldığında Kurt kapının arasına ayağını soktu.

"Bırakın karımı, karımı istiyorum ben!" Kapıya vurdu. "Gel odamıza gidelim." Omuz silktim. "Ne olur şuri... Ben sensiz yaşayamam!" Gözleri dolmuştu.

Onunla kolay kolay barışacağımı sanıyorsa yanılıyordu! Bütün erkekler yaptıkları pisliğin cezasını çekecekti!

"Eylül!" Alparslan hızla içeriye daldı. "Beyler kapı açık!" Diye bağırdı. "Beni özlediğin için mi açtın?" Neşeyle gözleri parlıyordu.

Eylül göz devirdi.

"Evet seni çok özledim! Dansözle oynamanı özellikle!" Diye tersledi onu.

Alparslan karısının yüzünü avuçladı.

"Sen beni özledin! Beni özledin değil mi? Haydi gidelim o zaman odamıza. Ne güzelsin... Bayılıyorum sana biliyor musun?" Eylül onu itti.

"Defol sarhoş pislik! Kokuyorsun, leş gibi hem de! İçine düşmüşsün alkolün!" Kapıyı gösterdi. "Çık çabuk! Bakma yüzüme, çok sinirliyim sana! Ayrılacağım senden!" Diye bağırdı.

Alparslan dehşetle irkildi.

"Ayrılacak mıyız? Biz mi bir tanem? Sen ve ben mi? İkimiz mi yani?"

Eylül ofladı ve onu dışarıya çıkarmaya çalıştı. Adamlar inat etmişti gitmiyordu!

"Bak açıklayabilirim Alisa! Benim gönlüme senden başka kimse girmedi! Ben o oynayan kadınlara bakmadım vallahi!" Poyraz, Alisa'ya sarılmaya çalışıyordu.

Alisa ona yüz vermedi.

"Defol Poyraz, defol! Sevmiyorum artık seni! Duydun mu beni? Ben de senden ayrılmak istiyorum! Sen bebeğimizi hak etmiyorsun! Konuşmayacağım artık seninle!"

Poyraz Alisa'yı kendine çekti. Saçını öpücüklere boğduğunda kokusunu içine çekiyordu.

"Saçmalama ulan! Evleneceğiz biz! Çocuklarımız olacak!"

Alisa yüzünü buruşturdu.

"İğrenç kokuyorsun! Kokun da karakterin gibi biliyor musun? İğrenç!" Ona vurdu. "Sen elin dansözlerini öpersin öyle mi? Cezanı çekeceksin!" Diye bağırdı.

Poyraz ayakta duramıyordu.

"Dansözü Ali öptü, ben öper miyim hiç?"

Loya'nın gözlerinde şimşek çaktığına yemin edebilirdim... Hızla dışarıya çıkıp yerde baygın baygın bakan kocasını yakalarından tuttu.

"Sen dansözü mü öptün Ali?" Öyle bir gürledi ki...

Ali şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Sevgilim..." Onun yakalarındaki eli öptü. "Şimdi seni öptüm. Affettin mi beni?" Loya da kocasına vurdu.

"Şimdi seni öptüm ne demek ya? Sen benimle nasıl konuşuyorsun? Çocuğumuzdan da mı utanmıyorsun ahlaksız adam!" Abilerini gösterdi. "Haydi bunlar utanmaz, sende mi öylesin?" Diye tısladı.

Ali kaşlarını çattı.

"Ben seni öptüm, dansözü öpmedim ki... Dansözü Mustafa babam öptü." Diye mırıldandı.

Herkes Mustafa babama döndü... Herkesteki şaşkınlık aynıydı. Dansözü gerçekten Mustafa babam mı öpmüştü?

Mustafa babamın bakışları Zerrin annemi bulurken o da şaşkındı.

"Mustafa!"

Zerrin annemin öfkeyle bağırışı kulağımı çınlattı...

SARHOŞ ATABEY'LER...😊😊

Hahahqhwjskwle harika kesit, çok sevdiniz biliyorum.

Bu hafta Serseri'yi, yeni adıyla Feveran'ı son kez düzenlemekle ve ek sahnesiyle uğraştım. Dün de yayınevine teslim ettim.

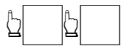
Şimdi Börü'yü yazmaya fırsat bulabildim... Siz sınırı geçin, bölüm bu hafta içinde gelecek.

Öpüyorum sizi!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

25 "Dansöz"

Asya ve Yiğit'in iz bırakan aşkı, Feveran 1 ve Feveran 2 Veda, Mayıs-Haziran ayında tüm cilveli, tatlı ve içinize dokunacak sahneleriyle raflarda!

BELİZ

Zerrin annemi apar topar hastaneye kaldırmıştık...

Loya korkuyordu...

Herkes perişandı...

Kurt kendini duvara yaslamıştı. Dalgın gözleri o kapıdaydı...

Yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

"Keşke böyle olmasaydı... Keşke anneni üzmeseydiniz. Ne olurdu affetseydin? Ona sürekli git dedin! Tam mutluyuz derken yine onu kovdun! O senin abin. Bu bir gerçek! Vatan korumaya giden adama neler yaptın! Affetsen böyle olmayacaktı!"

Kurt elini yere vurdu.

"Beliz sus! Canım yanıyor zaten!" Öfkeyle ayağa kalktı. "Suçlama beni! Annem bana hakkını helal etmedi bildiğin! Etmedi ulan etmedi!"

Onu tuttum.

"Gel şöyle..." Onu koltuğa oturttum.

Onun başını tutup göğüslerime yasladım. Birazcık sakinleşmesini istedim. Kurt hâlâ kendinde değildi.

"Affetmen gerekiyordu." Saçını öptüm. "Annen iyi olacak. Sizi barışmış görünce çok mutlu olacak. Daha fazla kadını üzmezsin değil mi?" Saçlarını okşadım.

Kurt daha sakin görünüyordu. Mantıklı düşünebilmiş olacak ki hafifçe başını salladı.

"O iyi olsun da affederim o adamı! Anneme yeniden bir şey olursa, yeniden bizim yüzümüzden bir şey olursa ben yaşayamam artık!"

Eğilip yanağını öptüm.

"O adam değil, abin! O senin abin!" Diye onu uyardım. "Eğer tavırlı davranacaksan barışmana gerek yok! Kimse yalandan barıştığınızı görmek istemiyor! Siz kardeşsiniz, aynı kanı taşıyorsunuz! Herkes eskiye döndüğünüzü görmek istiyor."

Kurt bir şey söylemedi.

Doktor dışarıya çıktığında hızla yanına gittik. Kötü bir şey olmaması için kaç kere dua ettiğimi sayamadım...

"Zerrin Hanım kalp spazmı geçirmiş. Anjiyo yapacağız." Dedi.

Loya atıldı.

"Yani? Yani ölmeyecek değil mi? Yani hayati tehlikesi yok, öyle değil mi?" Emin olmak istiyordu.

Doktor başını olumlu anlamda salladı.

"Ölüm tehlikesi çok şükür ki yok. Yarın son kez kontrollerini yapıp taburcu ederiz. Bir gün müşahede altında tutmak istiyoruz. Hemen eve dönmesindense en azından birkaç saat gözlem altında olması daha iyi olacaktır."

İçime su serpilirken mutlulukla gülümsedim. Çok şükür ki canım anneme hiçbir şey olmamıştı!

***

Zerrin anneyi eve getirdiğimizde dinleniyordu. Hastane onu epey yormuştu. Yeni yeni kendine geliyordu.

Ona tavuk çorbası yapmıştım.

Loya annesine çorbayı içiriyordu. Zerrin annem sakindi.

"Onlar nerede?" Diye sordu. "Ataman ve Poyraz, neredeler?" Loya annesine yeniden bir şey olmasından korktu.

"Eve gelecekler şimdi. Araları iyi! Derslerini aldılar nana. İnan bana! Sen sakın kötü şeyler düşünme!"

Zerrin annem tek kaşını kaldırdı.

"Beni mi kandırıyorsun, ciddi misin? Barıştılar mı?" Diye sordu.

"Eve geldiklerinde görürsün." Diye yanıtladı Loya.

Kapı çaldığında koşarak açmaya gittim. İkisinin elinde çiçekleri görünce gülümsedim. Birlikte Zerrin annemin odasına geldiler.

Kurt elindeki sarı papatyaları annesine uzattı. Zerrin annem tebessüm etti.

"Annem..."

Kurt ona sarıldı. Yanaklarını öptü. Annesini çok seviyordu, kaybetmekten çok korkmuştu.
Poyraz da elindeki gülleri annesine uzattı. O da diğer yanına geçip kadını öptü.

"Barıştınız mı?" Diye sordu.

Kurt başını olumlu anlamda salladı.

"Barıştık nana." Ardından annesinin elini tuttu. "Sen iyi misin? Hâlâ kızgın mısın bize?"

Zerrin annem ikisine baktı.

"Şöyle bir sarıldığınızı göreyim de ona göre affedeceğim ikinizi de!"

Kurt ve Poyraz ayağa kalktı. Aralarında kısa bir bakışma geçse de Kurt onu kendine çekip sarıldı.

Onları mutlulukla izliyordum.

"Tamam tamam! Affettim." Zerrin annem gülüyordu.

Poyraz annesinin gözlerine baktı.

"Nana... Bir söz söyledin ya! Hakkımı helal etmiyorum diye... Onu bir geri mi çeksen? Onu iptal mi etsek?" Dedi.

Zerrin annem kocaman gülümsedi.

"Gelin bakayım siz benim kollarıma..." İkisi de annesine sarıldığında kadıncağız çok mutlu görünüyordu. "Hâlâ bebek kokuyorsunuz sanki..." Kurt'un saçlarını öptü.

Kurt göz devirdi.

"Otuz yaşını geçtim, nasıl bebek kokabilirim nana?" Diye homurdandı.

Zerrin annem küçük bir kahkaha attı. Poyraz'ın saçlarını okşadı.

"Bebeksiniz hâlâ... Benim gözümde öyle! Hiç isyan etmeyin!"

Mustafa babam içeriye girdiğinde gülümsüyordu.

"Kemal aradı. Eğlence yapacağız! Erkek erkeğe... Tabii hanımlarımız izin verirse!" Zerrin annem güldü.

"Normalde öyle eğlencelere müsaade etmem ama madem oğullarım barışmış, gidin eğlenin. İtirazı olan var mı kızlar?" Diye sordu.

"Gitsinler anne, eğlenmek onlara çok iyi gelir." Dedi Loya.

Hepimiz onayladığımızda araları nihayet düzeldiği için mutluydum. Kurt hâlâ kızgın olsa da zamanla o kızgınlığının geçeceğini biliyordum.

***

"Kim bilir nasıl eğleniyorlardır! Canım oğullarım... İyi ki gönderdik onları, öyle değil mi kızlar?"

Kıkırdadım.

"Katılıyorum. Onca acıdan sonra eğlenmek onların da hakkı."

Saate baktım. Geç olmuştu. En iyisi gidip uyumak olacaktı. Kurt zaten geç dönerdi. Geldiğinde de bana sıkıca sarılır uyurdu. Birkaç saat de olsa kocamı şimdiden çok özlemiştim.

"Bana müsaade. Saat erken ama olsun. Hepinize iyi geceler." Dedim.

Odaya girdiğimde rahatça yatağa uzandım. Bugün annem için de, bizim için de harika bir gündü.

Sonunda küslük bitmişti! Aralarındaki buzlar da yavaş yavaş eriyecekti.

Telefonuma mesaj geldiğinde Selim'den olduğunu gördüm. Demek Selim ve Salih de oradaydı.

Masaya eğilen dansözü ve gülen beş adamı görünce dehşetle doğruldum.

"Bu ne Selim?!"

Çok geçmeden cevap geldi.

"Senin kocan dansözle eğleniyor. Hatta herkes eğleniyor. Kadının içine düşecekler, benden demesi."

Hızla ayağa kalktım.

Koşar adımlarla içeriye girdiğimde herkes şaşkınca bana dönmüştü.

"Anne, anne, anne!" Diye bağırdım. "Dansözlü eğlenceye gitmişler! Kadını çok beğenmişler, herkes nasıl gülüyor! Kadın içlerine girecek neredeyse!"

Zerrin anneme fotoğrafı gösterdiğimde kaşları çatıldı.

"Alçaklar sizi!" Diye homurdandı. "Alçak adamlar! Yanında babaları olsa ne olur! Hepsi çapkın, hepsi!"

Herkes tek tek fotoğrafa baktığında Loya takılı kalmıştı...

"A-Ali... Aliş! Anne Aliş gülüyor, mutlu! Dansöze bakıyor! Ağzı kulaklarında! Anne Ali!" Çığlık attı. "Ulan ben seni yakmaz mıyım? Pislik herif!"

Herkes telefonunu eline aldı.

Asıl kavga şimdi başlıyordu...

***

Beş adam da eve gelmişti.

Utanmadan bize durumu anlatmaya çalışıyorlardı!

Biz arayınca apar topar gelmek zorunda kalmışlardı! O harika eğlenceleri yarıda kesilmişti!

Ona bakmadığımda zorla önüme geldi. Onu itmeme izin vermedi. İri cüssesini itemedim... Çok ağırdı!

"Beliz'im, affet artık da!"

Hâlâ sarhoştu.

Ona kızgın bir bakış gönderdim.

"Elin dansözleriyle oynaşırken aklına Beliz'in geldi mi acaba Kurt Bey?" Öfkeyle ona vurdum. "Aptal!" Diye bağırdım.

Kurt beni duvara yasladı.

"Yapmadım lan öyle bir şey! Beliz saçmalama güzelim. Haydi barışalım artık!"

Kaşlarımı çattım.

"Ben anlamıyorum ya! Ben de sana oryantal oynuyorum! Beni beğenmiyorsun değil mi? Hâlâ gözün dışarılarda olduğuna göre!"

Kurt hızla etrafına baktı. Diğer sarhoşların duymadığına emin olduktan sonra bana kızgınca bakıyordu.

"Şş, kızım! Milletin içinde oryantal deme!" Aptal konuşamıyordu bile!

"Benim bu kelimeyi kullanmamı da mı kıskanıyorsun? Sen de gidip elin kadınlarıyla oynuyorsun! Bitti Kurt, ayrılacağım senden!"

Hızla onun önünden geçip gittiğimde peşimden geliyordu.

"Eylül imdat!" Diye bağırdım.

Eylül hızla kapıyı açıp beni içeriye aldığında Kurt kapının arasına ayağını soktu.

"Bırakın karımı, karımı istiyorum ben!" Kapıya vurdu. "Gel odamıza gidelim." Omuz silktim. "Ne olur şuri... Ben sensiz yaşayamam!" Gözleri dolmuştu.

Onunla kolay kolay barışacağımı sanıyorsa yanılıyordu! Bütün erkekler yaptıkları pisliğin cezasını çekecekti!

"Eylül!" Alparslan hızla içeriye daldı. "Beyler kapı açık!" Diye bağırdı. "Beni özlediğin için mi açtın?" Neşeyle gözleri parlıyordu.

Eylül göz devirdi.

"Evet seni çok özledim! Dansözle oynamanı özellikle!" Diye tersledi onu.

Alparslan karısının yüzünü avuçladı.

"Sen beni özledin! Beni özledin değil mi? Haydi gidelim o zaman odamıza. Ne güzelsin... Bayılıyorum sana biliyor musun?" Eylül onu itti.

"Defol sarhoş pislik! Kokuyorsun, leş gibi hem de! İçine düşmüşsün alkolün!" Kapıyı gösterdi. "Çık çabuk! Bakma yüzüme, çok sinirliyim sana! Ayrılacağım senden!" Diye bağırdı.

Alparslan dehşetle irkildi.

"Ayrılacak mıyız? Biz mi bir tanem? Sen ve ben mi? İkimiz mi yani?"

Eylül ofladı ve onu dışarıya çıkarmaya çalıştı. Adamlar inat etmişti gitmiyordu!

"Bak açıklayabilirim Alisa! Benim gönlüme senden başka kimse girmedi! Ben o oynayan kadına bakmadım vallahi!" Poyraz, Alisa'ya sarılmaya çalışıyordu.

Alisa ona yüz vermedi.

"Defol Poyraz, defol! Sevmiyorum artık seni! Duydun mu beni? Ben de senden ayrılmak istiyorum! Sen bebeğimizi hak etmiyorsun! Konuşmayacağım artık seninle!"

Poyraz Alisa'yı kendine çekti. Saçını öpücüklere boğduğunda kokusunu içine çekiyordu.

"Saçmalama ulan! Evleneceğiz biz! Çocuklarımız olacak!"

Alisa yüzünü buruşturdu.

"İğrenç kokuyorsun! Kokun da karakterin gibi biliyor musun? İğrenç!" Ona vurdu. "Sen elin dansözlerini öpersin öyle mi? Cezanı çekeceksin!" Diye bağırdı.

Poyraz ayakta duramıyordu.

"Dansözü Ali öptü, ben öper miyim hiç?"

Loya'nın gözlerinde şimşek çaktığına yemin edebilirdim... Hıza dışarıya çıkıp yerde baygın baygın bakan kocasını yakalarından tuttu.

"Sen dansözü mü öptün Ali?" Öyle bir gürledi ki...

Ali şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Sevgilim..." Onun yakalarındaki eli öptü. "Şimdi seni öptüm. Affettin mi beni?" Loya da kocasına vurdu.

"Şimdi seni öptüm ne demek ya? Sen benimle nasıl konuşuyorsun? Çocuğumuzdan da mı utanmıyorsun ahlaksız adam!" Abilerini gösterdi. "Haydi bunlar utanmaz, sende mi öylesin?" Diye tısladı.

Ali kaşlarını çattı.

"Ben seni öptüm, dansözü öpmedim ki... Dansözü Mustafa babam öptü." Diye mırıldandı.

Herkes Mustafa babama döndü... Herkesteki şaşkınlık aynıydı. Dansözü gerçekten Mustafa babam mı öpmüştü?

Mustafa babamın bakışları Zerrin annemi bulurken o da şaşkındı.

"Mustafa!"

Zerrin annemin öfkeyle bağırışı kulağımı çınlattı...

Mustafa babam zorlukla duvara tutundu.

"Ben öpmedim! Ben öper miyim canım karım? Ben seni çok seviyorum...Babam öpmüştür herhalde."

Gözlerim şaşkınca büyüdü.

Hasan dede mi dansözü öpmüştü?

Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda bakışlarım babaanneyi buldu. Kadıncağız şok olmuştu.

Dedenin kaşları çatıldı.

"Sen ne diyorsun Mustafa? Tövbe tövbe! Hacıyım ben, ahlaksız adam! Ben sizin yanınızda mıydım?" Diye kızdı.

Babaanne oğluna kızgın bir bakış gönderdi. Kocasına laf atılmasına epey sinirlenmiş görünüyordu.

"Bir de babam öpmüştür diyor! Tövbe Allah'ım! Yetiştirdiğim şu torunlara, şu evladıma bak! Kaç yaşında adamlarsınız, hepinizin çocuğu var! Hiç utanmıyorsunuz değil mi ailenizden, karınızdan, çocuklarınızdan?" Odaya girdi. "Hepiniz çıkın! Derhal, nerede yatıyorsanız yatın! Ne bir yatak yaparım size ne bir şey! Ahlaksızlar sizi!"

Mustafa babam hak verircesine başını salladı. Zerrin annemi belinden kavrayıp kendisine çekti.

"Haydi gidelim odamıza. Bu ahlaksızlar da burada kalsın! Uykum da geldi. Öyle değil mi Zerrin'im?"

Zerrin annem sertçe ona vurdu.

"Ahlaksızın başı sensin be! Bir de odamıza gidelim diyor! Kaç yaşında çocukların var senin! Kaç yaşında! Hiç utanmadan onlarla eğlenceye gittin! Bir de üstüne dansöz çağırdın!" Diye tısladı.

"Aşkım eğlendik geldik işte! Dansözü Ali çağırdı! Çağırma dedik gitmiş çağırmış aptal damat!" Diye homurdandı.

Ali ise ayakta duramıyordu!

Hepsi birbirinden sarhoştu ve hepsi saçmalıyordu!

"Baba ne diyorsun Allah aşkına? Ben dansöz geleceğini bilmiyordum ki! Kurt köçek çağıralım kadınlar döver dediğinde dansöz diye tutturmadın mı?"

Kurt dansöz istememiş miydi? İnanamayarak kocama döndüm. O da beni izliyordu zaten. Neredeyse bayılacaktı ama hâlâ beni izliyordu.

"Sen kadın istemedin mi? Senin gibi bir hovarda kadın istemedi demek! Çok şaşkınım!" Dedim.

Kurt omuz silkti.

"Ben köçek çağıralım demedim ki."

Şaka mı yapıyordu?

Öfkeyle ona arkamı döndüm. Zaten dese şaşardım!

"Ben dedim ben!" Alparslan kendini gösterdi. "Poyraz da kabul etmedi. Zaten son gecem, bırakın son kez tadını çıkarayım dedi. Yalvardı bize şerefsiz! Al, gördün mü dansözü? Karılarımızdan olduk!" Kendini yere bıraktı. "Haydi sizin karılarınız neyse! Ben Eylül'den oldum! Ben Eylül'den olursam yakarım bu gezegeni!" Diye bağırdı.

Eylül göz devirdi.

"Gezegeni yakacakmış! Sen şu Trabzon'u bile yakamazsın!"

Alparslan onun yüzünü avuçladı.

"İste yakayım karım... Nereyi istersen! Güzel yüzlüm..."

Eylül ofladı. Kocasının elini itti. Bu adamlar gerçekten laftan anlamıyordu! O kadar sinirlenmiştim ki! Dansözün dolgun göğüsleri aklıma geldikçe sinirlerim bozuluyordu!

Arkamdan belime sarılan kolları hissettim. Başımı çevirdiğimde Kurt yanağıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Haydi Beliz da! Ayakta duracak hâlim yok, odamıza gidelim de uyuyalım."

Ona dirseğimle vurdum. İstemiyordum! Odaya gitmek falan istemiyordum!

"Sen git o yapma göğüslerde uyu! Sen beni hak etmiyorsun Ataman Atabey!" Sesimi yükselttim. "Çık şimdi şu odadan!" Kapıyı gösterdim.

Kurt tabii ki gitmedi.

"Gitmiyorum ulan! Gitmiyorum! Bugün bir çapkınlık yapıldıysa onu babamla Ali yaptı! Ben yalnızca seni düşünüyordum!"

Sonunda dayanamayıp küçük bir çığlık attım. Hızla yastığı alırken Kurt'un kafasına geçirdim. Beni delirtiyordu!

"Hamile hâlimle beni çıldırtmaya utanmıyor musun? Çık dışarıya, görmek istemiyorum seni! Çık dedim sana!" Dedim.

Babaannenin eline sopayı aldığını gördüm.

Loya yerde bayılacak olan kocasının yakasını bırakmıyordu.

"Ben yapmadım çapkınlık Loya! Herkes niye beni suçluyor? Ben dansöz demedim köçek dedim! Gelsinler adam gibi oynayalım dedim! Ben horon tepmek istedim, ben büyük göğüslü dansözü istemedim! İnan bana hepsini babam istedi! Babamla Alparslan... Ben masumum!" Ellerini kaldırdı.

Loya onu hızla dışarıya attı.

"Bir de kadının göğüslerine baktın öyle mi Ali Bey? Kal burada! Sen bir daha benim yüzümü zor görürsün!"

Babaanne ise elindeki sopayı Ali'ye doğrulttu.

"Sakın içeriye girme!" Ardından Kurt'un sırtına vurdu. "Git sende dışarıya! Pis adam seni!" Onu zorla dışarıya çıkardı. "Git haydi, git!" Poyraz'la Alparslan da dışarıya çıktı.

Mustafa babam çıkmadı. Babaanne elindeki sopayı ona vurdu.

"Anne bıraksana! Benim karım rahatsız! Kalbi var onun! Ben yanında olmazsam hiç iyi şeyler olmaz! Zerrin'le kalacağım ben!"

Zerrin annem ise ona arkasını döndü.

"Sen burada durdukça benim kalbim daha çok çarpıyor Mustafa! Sana verdiğim dört çocuğa acıyorum sadece! Değer bilmez herif seni!"

Mustafa babamın yutkunamadığına şahit oldum. Karısı onun yüzüne bile bakmıyordu. Haklı olarak kızgındı... Mustafa babam ise gerçekten kötü görünüyordu.

Babaanne en sonunda oğlunu da dışarıya attı.

"Gidin nerede yatıyorsanız yatın! Gelinlerim burada yatacak! Sakın bizi rahatsız etmeyin! Ederseniz alırım ayağımın altına ona göre! Eve bile sokmam sizi! Cezanızı çekin şimdi!"

Hepsi yerde yatıyordu...

Ciddi ciddi burada mı uyuyacaklardı? Kapımızda mı yatacaklardı? Gerçi, hak ediyorlardı!

Kurt'la göz göze geldiğimizde hızla bakışlarımı kaçırdım.

Babaanne kapıyı kapattı ve ardından kilitledi.

"Başım ağrıdı da! Affetmeyin bu sarhoşları!" Diye kızdı. "Yatın uyuyun, öyle oyalandığınızı görmeyeceğim. Saat geç oldu."

Hepimiz yatacak yeri seçtiğimizde Loya ile ben yatacaktım. Yatakları hazırladığımızda uzanmıştık.

İçim içimi yiyordu!

Telefonuma gelen mesaja bakınca Kurt'tan geldiğini gördüm. Ne dediğine bakmak istemesem de dayanamayıp girdim.

"Şuri..."

"Çok kızgın mısın bana?"

Göz devirdim.

"Kes sesini! Mesaj atma engellerim. Babaanneye söylersem seni sopasıyla evden atar!"

Gizlice babaanneyi izledim. Umarım uyumuş olurdu zira onunla konuştuğumu görürse bana kızardı.

"Beynim zonkluyor be kızım. Ne olur üstüme gelme. Dansöze bakmadım diyorum!"

Ona hiçbir şey yazmadığımda profil fotoğrafını değiştirdiğini gördüm. Profiline sadece kızımla beni koymuştu. Kendisi yoktu.

Alayla güldüm, buna düşeceğimi mi sanıyordu?

"Benim kalbimde sadece kızım ve sen varsın toliçona..."

O zaman eğlenmeseydin!

"Senin kalbinde binlerce dansöz var Kurt Atabey!"

Ardından onu engelledim.

Ona yetmedi...

Bu sefer kendi numarasından mesaj attı. Bu adam beni böyle bunaltacak mıydı gerçekten? Bu hatayı ilk kez yapmıyordu! Daha önce de üzülmüştüm, daha önce de bu olayı yaşamıştık!

Gelen mesaja girdim.

"Ne çıkar yanımda olmasan,
Kalbim senden ibaret değil mi?
Uzaktan sevmek zor demişsin,
Etme sevdam!

Görmeden sevmek ibadet değil mi?"
(Şiir: Cemal Süreya)

Dudaklarım şaşkınca aralandı. Kurt gerçekten sarhoştu! Kurt gerçekten kendinde değildi! İlk defa bana böyle bir şiir göndermişti!

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Sarhoştu, kesinlikle kendinde değildi. Kurt'un hiç adeti değildi. O hayatımda tanıdığım en öküz adamlardan biriydi.

"Bu ne aşk böyle? Dansözlerle oynadıktan sonra aşka mı geldin Kurt? Beni o kadar üzdükten sonra aşka gelsen ne olur ki? Yazma lütfen, uyuyacağım."

Kurt yine mesaj etti.

"Ben sana âşığım Beliz..."

"Seni üzecek bir şey de yapmadım. O dansözlerden haberim yoktu... Yorgunluktan ölüyorum ama aklımda sen varsın... Ne uyku uyuyabiliyorum ne seni aklımdan atabiliyorum! Yalnızca seni düşünüyorum..."

"Bu adamlar burada sızmışken ben sızamıyorum. Aç kapıyı konuşalım. Böyle küs yatma, aklım sende kalıyor. Kalbini kırmak istemiyorum, buna sebep olmak canımı yakıyor. Seni her şeyden çok seviyorum."

Üst üste gelen mesajlara hayretle baktım. Kurt hayatta bana seni seviyorum demezdi! Adama sarhoş olmak yaramıştı. Tabii dansöz kısmı hariç!

Selim'in attığı fotoğrafı hatırlarken beni kandırmasına izin vermedim.

"İyi geceler Ataman. Daha fazla rahatsız edersen babaanneye bildirmek zorunda kalacağım."

Ardından telefonumu kenara koydum. Zaten o da birazdan sızacaktı.

Yere sızacaktı...

Bu cezayı hak ettiğini bilsem de içim acıdı.

Acımamalıydım!

O dansözle eğlenirken beni düşünmediyse ben de ona acımamalıydım!

Telefonu tamamen kapatıp yattığım yere daha çok yerleştim. Onlara yüz vermemeliydik, onlar bizi asla hak etmiyordu!

***

Sabah uyandığımda aklıma direkt kızım gelmişti. Büyük bir hızla kimseyi uyandırmadan odadan çıktım. Yerde yatan adamların içinden onu seçmeye çalışsam da olmadı. Kurt burada değildi. Demek uyanmıştı.

Alina'nın odasının önüne geldiğimde sesler duydum.

"Babacığım!" Kıkırdıyordu.

Demek Kurt yanındaydı...

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde ikisinin de bakışları bana döndü.

Alina babasının kucağındaydı. Küçük elleriyle babasının başını ovuyordu.

"Anne, babam hasta olmuş. Başı ağrıyormuş." Evet hasta olmuştu!

Dudağımı büktüm.

"Evet baban çok hasta bebeğim, binlerce dansöze hasta." Kurt'un gözleri büyüdü. Bana ters bir bakış attığında kızımı kucağından aldım.

Onun güzel saçlarını okşadım.

"Anlamadım ki ben..." Babasına baktı. "Babam dansöz hastalığına mı yakalanmış?" Kurt kızımızı öptü.

"Yok Alina, ben anana hastayım aslında! Beliz hastalığı bu! Kalbe bir kere girdiğinde bir daha çıkmıyor. Zehir gibi bir şey!"

Evet, zehirdi! Hem de çok tehlikeli bir zehir!

"Anne ben dansöz olmak istiyorum!" Dedi Alina aniden. "Olabilir miyim?" Alayla güldüm.

Kurt'un yüzü düştü. Kızımızı kıskanmıştı tabii! Hemen onu kucağına aldı.

"Yok babam, olamazsın! Dansöz falan yok! Annen gibi hukuk okuyabilirsin, mimar olabilirsin, doktor olabilirsin, ulan istediğin şeyi olabilirsin ama dansözlüğe izin vermem!"

"İzin vermeyeceksen el âlemin kızlarını izlemeseydin Kurt! Onlar da bir babanın kızı değil mi? Sen onları sapıkça izlerken sorun yok, kendi kızın olunca olmaz!"

Ona öfkeyle fısıldamıştım.

Kurt kızımızı öpüp yere bıraktı.

"Alina mutfağa git babam. Biz geleceğiz şimdi. Küçük bir işimiz var. Gelince de sana kahvaltı hazırlarız. Tamam mı kızım?" Alina başını salladı.

Odadan çıktığında hızla kolumu tuttu.

"Kızımızın yanında ne saçmalıyorsun Beliz? Evlendiğimiz süre boyunca hiç demediğim kadar seni sevdiğimi söyledim! İnanmıyor musun bana? Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

Kolumu onun elinden kurtardım.

"Üzüleceğimi biliyordun! Biz bunu daha önce de yaşadık değil mi? Sürekli beni üzüp sonra da seni seviyorum diyorsun! Ne anlamı kalıyor ki?"

Kurt beni kendine çekti. İtiraz etsem de kendimi onun kucağında buldum. Onu itmeme izin vermedi. İri ellerin biri belimde, biri yanağımdaydı.

"Ben mi istedim? Babamın arkadaşının mekânındaydık, o çağırmış! Ben seninle kavga etmek ister miyim? Bilsem yemin ederim giderdim! Sarhoşken getirdiler! Çok içtim, gecenin tadını çıkarmak için... O sırada getirmişler! Beni affedeceksen eğer özür dilerim Beliz..."

Affetmeyecektim!

Kalçamı sertçe ona sürtüp ayağa kalktığımda inlediğini duydum.

"Siktir Beliz! Ne yaptın ulan?" Omuz silktim. "Bana böyle ağır cezalar mı vereceksin? Kendinden mahrum mu bırakacaksın?"

Başımı salladım.

"Aynen öyle yapacağım!" Dedikten sonra odadan çıktım.

Mutfağa geldiğimde kızımın uslu uslu beni beklediğini gördüm. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"Beliz abla?" Liya da uyanmıştı.

Ona kollarımı açtığımda hemen gelip bana sarıldı.

"Ne istersiniz? Size güzel bir omlet yapayım mı?" İkisi de başını salladığında malzemeleri çıkardım.

Eylül içeriye girdi.

"Günaydın kuzum." Hâlâ uykulu görünüyordu.

"Günaydın. Çocuklar yesin önce. Sen de çay demle istersen. Ben onlara omlet yapıyorum."

"O zaman hepsini uyandıralım birlikte yesinler."

Eylül çocukları uyandırmaya gittiğinde birkaç dakika sonra hepsi gelmişti. Onlar için tabakları tatlı tatlı süsledim. Poyraz Ali ve Emre de masaya geçtiğinde onlara portakal suyu sıkıp verdim.

Çocuklar masadan kalktığında Eylül'le birlikte kahvaltı hazırladık. Moralim epey bozuktu. Kurt'un pişkinliği aklıma geldikçe deliriyordum! Aptaldı bu adam!

"Güzel kızlarım..." Babaanne içeriye girdi. "Neler yapmışsınız böyle! Uşaklar yedi mi? Oyun oynuyorlardı küçük odada." Başımı salladım.

"Yedirdik babaanneciğim." Menemeni ortaya koydum.

Babaanne iç çekti.

"Bizim o koca uşakları ne yaptınız peki? Barıştınız mı onlarla? Küs müsünüz hâlâ?" Omuzlarım düşerken dalgınca babaanneyi izledim.

"Hayır, barışmadık." Tek söylediğim şey bu oldu.

Babaanne herkesi masaya çağırdığında masada derin bir sessizlik vardı. Kurt'un beni izlediğini fark etsem de onun suratına bile bakmadım.

"Alisa..." Poyraz sevgilisinin elini tutacaktı ki Alisa elini çekti. "Yapma böyle ama güzelim... Konuştuk bu konuyu!"

Alisa ofladı.

"Yemek masasında bari sus Poyraz! Bir şey konuşmadık. Ben seni dinlemek istemedim."

Poyraz onun omzunu öptü.

"Konuşalım o hâlde..." Alisa yine ona dönmedi. "Of Allah'ım! Hepsi babamın salak arkadaşının yüzünden oldu! Ben bu kızı yarın istemeye gideceğim! Bana küstü. Affetmiyor da!"

Telefonuma gelen görüntülerle birlikte hızla masadan kalktım. Videoyu oynattığım zaman bütün o görüntüleri gördüm.

Kurt'un dansözün alnına para yapıştırıp kahkaha atmasını, Mustafa babanın gerçekten de dansözü yanağından öpmesini, Alparslan'ın kalkıp dansözle oynamasını, Poyraz'ın dansözün göğsüne para sıkıştırıp rakısını kafasına dikmesini...

"Dansözü Mustafa babam öpmüş." Dedim en çok merak edilen sorunun cevabını vererek. "Poyraz abi göğsüne para sıkıştırmış, Alparslan abi kalkıp

oynamış, Kurt da alnına para yapıştırmış..."

Loya'nın gözleri ışıldadı.

"Ali?" Dedi heyecanla. "Ali masum değil mi?" Videonun geri kalanını izlerken dudağımı ısırdım.

"Pek masum değil. Dansözü alnından öpmüş."

Ardından telefonumu ortaya bıraktım. Selim'i zorlayınca, küserim deyince bütün görüntüleri atmıştı.

"Biz ne yaparsak yapalım yetmiyoruz! Birazcık utanılırlar mı?" Alayla güldüm. "Sanmam!" Diye tısladım.

Hızla masayı terk ettiğimde Kurt peşimden geldi.

"Şuri, bekle!" Beklemedim. "Ben bir şey yapmamışım ki! Alnına para yapıştırmışım. Ya Ali gibi alnını öpseydim? Hele Poyraz! Kadının göğüslerine para sıkıştırmış. Ben en masum kişiyim!"

Kadını izlerken çok masum olmalıydı! Ben orada onlar barışacağı için çok mutluyken onlar hepimizi hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Seninle konuşmak istemediğimi ne zaman anlayacaksın?" Diye bağırdım.

Gözlerim dolduğunda Kurt ciddileşti. Hızla beni belimden tutup kendisine çekti. Sıkıca sarıldı bana...

"Özür dilerim Beliz, özür dilerim güzelim..." Yavaşça çenemi tuttu. "Nasıl affettireyim sana kendimi? İstediğin ne varsa yaparım. Altın! Altın alayım? Trabzon seti?" Ona kırgınca baktığımda iç çekti. "Altın da istemiyorsun. Ne istersin? Kızımızla beraber tatile gidelim?" Öfkeyle onu ittim.

"Bana sadık olmanı isterim Kurt! Kadınlarla oynamanı, onlara bakmanı değil!" Kurt beni bırakmadı.

"Zaten sana it gibi sadığım! Ne zaman başka kadına baktım lan ben? Orada sarhoştum! Kafam yerinde değildi! Çok içtim Beliz, çok fazla! Bir daha

bokunu çıkarmayacağım. Senden başkasına baktığım ise doğru değil. Seni istiyorum sadece..."

Onunla daha fazla konuşmadan küçük odaya kızımın yanına gittim. Onunla daha fazla muhattap olmak istemedim.

ALİSA

"Beni istemeye gelme Poyraz!" Diye bağırdım.

Poyraz beni sakinleştirmeye çalışsa da beceremiyordu!

"Geleceğim ulan! Ben kaç yıldır bu anı bekliyorum senin haberin var mı? Senden vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun!"

Öfkeyle yatağa çıkarken elime yastığı aldım. Poyraz'ın kafasına kafasına geçirsem de içim rahat etmiyordu!

Poyraz beni kalçamdan tuttuğunda çığlık attım. Aniden beni kucağına aldı ve bacaklarımı tutup beline sardı.

"Çek elini kalçamdan! Çek çıldırtma beni!" Poyraz direnSem de beni umursamadı.

"Alisa dinle güzelim." Kolumu öptü. "Yarın size geleceğiz. İsteme merasimi gerçekleşecek. Sarhoşken yaptığım saçma bir hareketi bu kadar büyütme!" Bacaklarımı çekmeye çalıştım. "Alisa hatırlamıyorum bile! Yemin ederim hatırlamıyorum! On yıl kadınsız kalıp seni sevdiysem sana kavuşmuşken böyle bir aptallık yapar mıyım?"

Gözlerim dolarken alayla başımı salladım.

"Sarhoşken gidip biriyle sevişirsen ben bunu kabul etmek zorundayım o zaman! Nasıl olsa kendinde değildin ya hani!" Yanağımın ıslandığını hissettim. "Hatta ben de sarhoş olup seni aldatabilirim zira sarhoştum, hatırlamıyorum derim çıkarım işin içinden!" Diye bağırdım.

Poyraz'ın gözlerindeki öfkeyi gördüğümde onu ittim. İtmeyi denedim ancak bunu başaramadan beni duvara yasladı.

"Alisa saçmalama yavrum! Kimse kimseyi aldatamaz, çıldırtma beni!" Göz devirdim. "Ben öyle demek istemedim! Ben bir hata yaptım, dansöz geleceğini bilemeden biz bizeyiz diye içtim! Kadın gelince de para sıkıştırdığımı öğrendim. Hatırlamıyorum bile!" Belime sarıldı. "Özür dilerim canımın en içi... Affet haydi beni. Seni çok seviyorum. Yarın isteme günü var. Küs mü olalım?"

Özür dileyince o görüntüler zihnimden silinmiyordu!

Poyraz gözyaşlarımı sildi. Dudaklarını alnıma bastırdığında onu göğsünden ittim.

"İsteme falan yok Poyraz! Ailene söyle kimse gelmesin! Ben de şimdi evime gideceğim zaten, babam alacak. Evde onlara bu durumu açıklayacağım. Sen de açıklarsın!"

Poyraz öfkeyle elini duvara vurdu.

"Alisa saçmalama güzelim! Kaç yıllık sevdamızı, hasretimizi görmezden mi geleceksin? Yarın geleceğiz dedim!"

Bacaklarımı onun belinden çekebildiğimde yere inmiştim. Gözyaşımı elimin tersiyle sildim.

"Gelseniz de rızam yok, babam vermeyecek."

Poyraz kendi kendine öfkeyle güldü.

"Alisa hamilesin fıstığım, farkında mısın? Bizim bebeğimiz var. Birkaç ay sonra doğacak. Deli gibi sarhoştum diyorum, isteyerek olmadı! Özür dilerim aşkım, bin kere özür dilerim! Sen şu an mantıklı düşünemiyorsun sadece... Hormonlarla alakalı sanırım!"

"O zaman bebeğini düşünen bir adam olsaydın alçak herif!"

Hızla onun kollarından kaçtım.

Poyraz beni yine yakaladı!

Önüme geçtiğinde solundan geçmeye çalışsam da büyük adımlarıyla beni durdurdu.

"Alisa yapma güzelim ne olur..." Çenemi tuttu. "Bak bana..." Onun kahverengi gözlerine baktığımda yavaşça parmakları dudağımı okşadı. "İsteyerek yapmadım... İnanmıyor musun bana? Benden ayrılmak isteme bu yüzden! Hatta hiçbir sebepten dolayı isteme! Ben seni istiyorum gzamşine, senden başka bir yâr düşünmek bile istemiyorum!"

Sessizce onu izlediğimde aniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onun kokusu beni delirtse de ona kapılmak istemedim. Hızla onu ittim.

"İsteme falan yok dedim Poyraz!"

Babaannenin sesini duymamla hızla arkama döndüm.

"Şş, gelin hanım!" Bana doğru bir adım attı. "Biz seni yarın istemeye geleceğiz. Annenle de görüştüm. Herkes kabul etti, herkes mutlu. Annen hazırlıklara başladı. Sen de bu işi bozma. On yıl birbirinizi beklediyseniz böyle ani kararlar vermeyin. Sonra pişman olursunuz, dönüşü olmaz. Bu iş çocuk oyuncağı değil. Siz iki yetişkin insansınız. Biz seni istediğimiz an senin ailenle akraba olacağız kızım. Artık gerçek bir aile olacağız. Evliliğe adım atacaksınız." Hafifçe başımı salladım. "Öyle gelin, gelmeyin demek olmaz. Bu çocuk oyuncağı olan bir şey değil. Ciddi bir iş! Eğer gelmeyin dersen sonra tekrar gelmeyi teklif etmemizi beklememelisin. Ona göre bir karar ver. Karnında çocuğun var, onu da düşün olur mu?"

Babaanneye hiçbir cevap veremediğimde bana tebessüm edip odadan çıktı. Poyraz alayla güldü.

"Ne oldu, niye yüzün düştü senin?" Yanağımı öptü. "Korktun mu bir daha istemeye gelemeyiz diye?" Öfkeyle onun göğsüne vurdum.

"Gelmezsen gelme be! Benim kimseye ihtiyacım yok tamam mı?"

Poyraz eğildi.

Anlamayarak ona baktığımda omzunu gösterdi.

"Giderken bir omuz at da şu atarlı giderli sözlerinin üstüne tam olsun..."

Bir de benim için eğilmişti!

Ona öfkeyle omuz attığımda arkamdan güldüğünü duydum.

Babaanne haklıydı... Bu iş çocuk oyuncağı değildi! Ne yapacaktım şimdi? Aileme ne diyecektim? Nasıl bir karar verecektim? Bir kere reddetmeyi seçsem geri dönüşü yoktu...

Elimi karnıma götürürken titrek bir nefes verdim. Çocuğumu doğurmaya kararlıydım. Babasız büyütmek de istemiyordum.

Çok mu abartıyordum? Sonuçta kendinde değildi! Tamam çok kızmıştım ama öfkem ayrılacak kadar büyük müydü?

Loya beni kolumdan tutup çektiğinde ne olduğunu anlayamadan kendimi salonda buldum.

Bakışlarım iki tane adamı bulurken şaşkın şaşkın Loya'ya döndüm.

Bu adamlar kimdi?

"Cenk ve Carlo. Carlo İtalyan. Cenk benim üniversiteden arkadaşım. Çok başarılı bir dansçı. Carlo da onun arkadaşı. Birlikte güzel Trabzon'a renk katmak için harika bir kurs açmışlar. Bize zumba için ders verecekler."

Ne?!

Poyraz bu iki adamı tekte öldürürdü! Korkuyla Loya'ya baktım.

"Poyraz izin vermez. Bak çok kızacak sonra! Gönder adamları."

Beliz de benden farksızdı.

"Bunlar Kurt'un şeyi kadar da değil!" Anlamayarak ona döndüğümüzde tebessüm etti. "Şeyi, bacağı!" Ardından yüzü yeniden telaşlı bir hâl aldı.

Loya korkmamızla birlikte ofladı.

"Ali de çıldıracak! Delirsinler! Onlar dansözleri öperken, göğüslerini ellerken hiç utanmadılar! Hatırlatayım isterseniz."

Göğüslerini *ellerken* mi demişti?

Ellerken!

Sinirle dişlerimi sıktım.

"Öğretsinler tabii! Diğerleri de iki boylu boslu adam görünce kıskançlıktan kudursun!" Diye homurdandım.

İki adamın arasında konuşması bitince Cenk bize döndü.

"Haydi hanımlar, başlayalım isterseniz." Hepimiz aramızda mesafe bıraktığımızda hepimizin yerini onaylayıp önüne döndü. "Carlo, müziği aç başlayalım." Dedi.

Müziği açtıklarında yavaş hareketlerle bize öğretmeye başladı.

"Tabii ki hızlanacağız. Şimdilik hareketleri öğrenmeniz adına yavaş gösteriyorum."

Onun yaptığı hareketleri tekrar ettik.

Aradan geçen birkaç dakikadan sonra gerçekten eğlenmeye başlamıştık. Carlo aniden beni öne çekip elimi tuttu. Birlikte bir hareket gösterdiğimizde beni elimden tutup çevirdi. Düşmememek için ona tutunduğumda küçük bir çığlık attım.

"Ne oluyor lan burada?!"

Poyraz'ın gürlediğini duydum...

Beni ne ara çektiğini bile anlayamadan kendimi onun kollarında buldum.

"Bu lavuk kim Alisa? Ne işler çeviriyorsunuz lan siz? Sana dokunan o parmaklarını teker teker kırarım!" Bedeni kaskatı kesilmişti.

Öfkeyle öyle bir soluyordu ki ben adamın yerine ürkmüştüm.

"Biz dansçıyız. Zumba öğretiyoruz."

Poyraz yumruğunu sıktı.

"Benim sevgilime bir şey öğretme!" Beni belimden kavradı. "Gel sen de şöyle!" Diye kızdı bana. "Hamile hamile ne saçmalıyorsun sen? Bu zibidilerin burada ne işi var?!"

Poyraz çıldırmıştı!

"Abartma Poyraz, ne var eğleniyoruz işte! İstersen bize katılabilirsin."

Kimse görmeden kulağıma yaklaştı. Kimsenin duymasına izin vermeden fısıldadı.

"Bu adamları öldürürüm Alisa." Sesinin keskinliğiyle birlikte titredim. "Kıskanıyorum, dayanamıyorum, ben buna müsaade edecek bir adam değilim!"

Hızla ondan kaçtım.

"Devam edelim haydi." Dedim aceleyle.

Poyraz'ın sert bakışlarıyla birlikte ürksem de oynamaya devam ettim.

İçeriye giren erkek ordusunun donup kaldığını gördüm...

Kurt direkt Beliz'e bakakaldı...

"Ne oluyor burada? Hayırdır? Bu herifler kim?" Kurt kaşlarını çatmıştı.

Beliz ise onu umursamadan dansına devam etti.

"Dans eğitimi alıyoruz Kurt. Çıkar mısın önümden? Bu gördüğün iki adam da Loya'nın arkadaşları. Hatta biri İtalyan! Hep Laz görüyordum, gözüm gönlüm açıldı."

Kurt kıskançlık krizine girerken hızla karısını çekmeye çalıştı.

"Gel lan şuraya! Başlatma İtalyan'mış, neymiş! Sana ne el âlemin adamından? Senin kocan benim farkındaysan! Eğer gelmezsen şu iki adamı gömerim, bir dakikan var Beliz Atabey!"

Beliz onu itti.

"Bıraksana beni! Kurt bırak! Dans etmek istiyorum. Bebeğimize iyi geldi. Sen geç kenarda bizi izle."

Beni kolumdan tutan da tabii ki Poyraz'dı... Ben itiraz etsem de aniden beni sırtına attı. Büyük bir çığlık attım.

"Bıraksana beni!"

Ali de karısını zorla kucağına almıştı.

"Senin böyle arkadaşların mı var ulan? Ben niye bilmiyorum bu arkadaşları? Ben sana dans edebilirsin diye izin vermedim!"

Loya onun saçını çekti.

"Senden mi izin alacağım Allah'ın Rizelisi? Adam İtalyan, gelmiş burada ders veriyor. Hiç teşekkür etmiyorsunuz!"

Ali karısı bırakmadı.

Eylül ve Alparslan da derin bir tartışmanın içindeydi.

"Eylül seni var ya!" Bağırıyordu. "Beni delirtmek için saçma sapan şeyler yapma kadın! Ne işin var senin bu iki adamla? Sen ders almak için benden izin istedin mi? Kocanım ulan ben senin!"

"Ben de senin karınım ama dansözlerle oynarken benden izin istememiştin!"

Babaanne içeriye girdiğinde hayretle bizi izliyordu. Kimse onun geldiğini fark etmemişti. Kadın bağırış çağırış karşısında neye uğradığını şaşırmıştı.

"Yeter!" Diye gürledi. "Bu ne terbiyesizlik? Ne yapıyorsunuz siz?" Kaşları çatıldı. "Kızları yere bırakın, hemen!" Erkekler birbirine baksa da babaannenin sözünü ikiletmeden bizi yere bırakmak zorunda kaldılar.

Derin bir sessizlik olurken babaanne adamlara yaklaştı.

"Misafire böyle mi davranıyorsunuz? Yabancı uşak ta nerelerden gelmiş! Dönünce Trabzon'da bana düşman muamelesi yaptılar mı diyecek?" Diye kızdı. "Hepiniz kenara geçin, hemen!"

Kurt karısı kolundan tutup çekti.

"Babaannem haklı. Gel biz kenarda izleyelim şuri." Hâlâ kızgın olsa da kendini durdurmaya çalışıyor gibiydi.

Babaanne torunun önünde durdu.

"Ataman!" Diye onu uyardı.

Kurt ofladı ve kenara geçmek zorunda kaldı. Kimse babaanneye saygısızlık yapamıyordu. Kadının sözü herkese geçiyordu. Onlara alayla sırıttım.

Poyraz hâlâ yanımdaydı.

"Babaanne ben kalayım. Malum Alisa hamile, yanlış bir hareket yaparsa düzeltirim."

Babaanne göz devirdi.

"Sanki horondan başka bir şey biliyorsun! Geç kenara!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Didnana, biliyorum herhalde! İyi zeybek oynarım." Adamlara döndü. "Bunlarınki gibi tuhaf şeyler bilmemem normal değil mi? İsterlerse ben onlara öğretirim. Daha adam akıllı olur."

Carlo gerçekten bunalmış görünüyordu.

"Zaten biliyoruz. Zeybek dersleri verdiğimiz de olmuştu. İsterseniz size de gösterelim, daha detaylı öğrenirsiniz."

Poyraz bozulduğunda kahkaha attım. Bana ters ters bakarken eğilip kulağıma fısıldadı.

"Heriflere yaklaştığını görmeyeceğim!" Tısladı. "Fazla kıvırtma! Geç arkalara adam akıllı oyna!" Alayla gülümsedim.

"Ne oldu? Kıskandın mı?" Dudaklarımı hafifçe yanağına bastırdım. "Kıskançlıktan kudur *Börü*!"

Üstüne basa basa *Börü* dediğimde aniden beni belimden kavradı.

"Ben kıskanırsam iyi şeyler olmaz Alisa. Anladın mı beni? Ben kıskanırsam bu herifleri Trabzon'da bile barındırmam! Biliyorsun, şansını zorlama!"

Bir de utanmadan konuşabiliyordu! Sinirle ona arkamı döndüm. Kendi yaptığı çok normaldi sanki!

"Git başımdan Poyraz!"

Poyraz saçımı öptü.

"Çok durma, gel yanıma. Yoruldum de çık. Bence ödeştik, daha fazla sınırı zorlama!"

Babaanneyi dinleyip kenara geçti. İçeriye Mustafa babam girince anlamayarak dansçılara baktı. Alparslan ona durumu anlattığında Zerrin annemle göz göze geldi.

"Zerrin gel bir tanem buraya, senin kalbin var. Yorulursun, kalbine bir şey olmasın."

Zerrin annem ona tiksinir gibi baktığında kıkırdadık.

Beş erkek karşımızdaydı... Suratlı bir karıştı, dövecek gibi adamları izliyorlardı. Hepsi her an saldırmaya müsait gibi görünüyordu.

"Babaannem, canım, çok uzatmasak mı?" Alparslan yalvarırcasına bakıyordu. "Bak sana kıyamıyorum ama birazdan delireceğim! Bari Eylül gelsin yanıma."

Babaanne ona cevap vermedi.

"Haydi uşaklar! Görelim sizin horonu!"

Carlo gülümsedi.

"Aslında hiç benzemiyor ama olsun. Siz horon diyorsanız öyle de diyebiliriz."

Onun tatlılığı karşısında kıkırdadık. Beliz'e yaklaştım.

"Ne tatlı çocuk! Ne sempatik insanlar var."

Beliz beni onayladı.

"Başka çare kalmadı, mecbur İtalya'ya taşınacağız."

İkimiz de güldüğümüzde aniden Poyraz'ın ayağa kalktığını gördüm. Gözleri ateş saçıyordu!

"Gel şuraya artık!" Kaskatı kesildiğini görebiliyordum.

Kurt da dayanmaya çalışıyordu. Ayağını sabırla yere vuruyor, öfkeden saçlarını çekiyordu.

"Çok uzattın Beliz! Kötü tartışacağız seninle! Kıskandırmayı çok abarttın! Sabrımın sınırındayım! Babaanne falan dinlemem anlıyor musun? Beni kendinle sınama! Konu senken bu adam sakin kalamaz delirir anlıyor musun?"

Haklı olabilirdi...

Ali gözlerini karısından çekmiyordu. Herkeste aynı gerginlik vardı.

Ben biraz daha burada durursam Poyraz delirecek gibi görünüyordu. Danstan çıkarken onun yanına oturdum.

"Hamileyim ya, zorlamak istemiyorum." Diye mırıldandım.

Poyraz'ın tırnaklarını geçirmekten kanamış eline şaşkınca baktım. Kendini sıkmaktan rengi kırmızıya dönmüştü!

"Biz gidelim, Alisa'yı eve bırakacağım."

Çekinerek ayağa kalktım. Odadan çıktığımızda direkt dışarıya çıktı.

"Ceket odada kaldı! Üşürüm, bekle alıp geleyim." Dedim.

Kendi kabanını bana verdiğinde giydim. Belli ki yukarıya çıkmaya bile sabrı yoktu. Ayaklarıma kadar uzanan kabana sarılasım geldi... Poyraz kokuyordu!

Birlikte arabaya bindiğimizde hâlâ tek kelime etmemişti.

Telefonumu cebimden çıkarırken bakışları bana döndü.

"Babamı arayacağım." Sesim kısıktı.

Kızmasından, aniden patlamasından korksam da birazdan bunun gerçek olacağını biliyordum.

Babama Poyraz'ın beni bırakacağını söyledikten sonra kapattım. Üşüyen bacaklarımı kabanla örtmeye çalıştım.

Poyraz klimayı açtığında şaşırmıştım. Bana hiç bakmıyor gibi görünüyordu. Üşüdüğümü nasıl fark etmişti?

Poyraz kıskançlığı epey abartmış görünüyordu. Hâlâ öfkeliydi...

Kabana daha çok sarılırken onun kokusu daha çok burnuma doldu. Hem sıcaktan mayışıyor, hem de onun kokusunu içime çekiyordum.

Poyraz direksiyonu sıkıyordu.

Evimin önüne geldiğimizi geç fark ettim. Dalgınca emniyet kemerini açmaya çalışsam da olmadı.

Hızla kendime gelip açmayı denediğimde Poyraz göz devirdi. Üstüme eğildiğinde aynı anda açmaya çalıştığımız için tam elimi çekecektim ki emniyet kemeri aniden açıldı.

Telefonuma gelen mesajı açtım.

"Kızlar, Kurt benimle konuşmuyor! Çok mu abarttık ki?"

Beliz'den gelmişti.

Poyraz da aynı kardeşinin verdiği tepkileri veriyordu!

Poyraz çatık kaşlarla bana bakıyordu. Mesajı merak ettiğini biliyordum.

"Çok mu merak ettin?" Alaycı sesimle birlikte telefonunu eline aldı.

Telefonunu salladı.

"Mesajların bana da geliyor ya hani Alisa Hanım, merak etmeme gerek yok."

Beni tersliyor muydu?

Bir şey demeden başımı salladım. O da bozulmuştu tabii... Adamları o kadar övünce çok kıskanmıştı.

"Tamam kızma. Yarın için hazırlık yapacağım daha. Çok işim var!" Dedim.

Arabanın kapısını açtığımda bana baktı.

"Yarın ne var ki?" Donup kaldım.

Hızla ona döndüm.

"Beni isteyeceksiniz ya..."

Omuz silkti.

"Sen haklıydın Alisa." Gözlerime baktı. "İstemeye gelmememiz en doğrusu olacak. Annene haber verirsin." Şokla gözlerine baktım.

Yutkunamadığımda gözlerim doldu.

"A-Anlamadım?" Dedim sorarcasına. "İstemeye gelmeyecek misiniz? İptal mi edeceğiz?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"En doğrusu bu olacak. Hem zaten bu kararı sen vermiştin. Ben de onaylıyorum."

Gözümden bir damla yaş düşerken başımı salladım ve hızla arabadan indim. Kapıyı sertçe kapatıp koşar adımlarla eve girdim.

Kalbim inanılmaz çarpıyordu...

Poyraz benden vazgeçmişti!

5377 Kelime...

SINIR: 2.30K OY 700 YORUM

Bölüm bu saate anca bitti. Umarım bölümü çok seversiniz. Böyle komik sahnelerden devam edeceğim. Sınırı hemen geçin, yeni bölüm gelsin.

Yine kesit gelecek, endişe etmeyin.

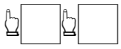
Kesitte ve önceki bölümde yorumlarınız harikaydı! Bu bölüm yorumlarınızı aşırı merak ediyorum... Hepsini okuyacağım.

Yoğun ilginize çok teşekkür ederim kuzular!❤❤

INSTAGRAM:

RUMİSTT

RUMEYSAGULHANHİKAYELERİ

KESİT

Onu arkasından kavradığımda korkup çığlık attı. Onu belinden kavradığımda dirseğini karnıma geçirdi.

"Bırak beni!"

Telefonumu çıkardım.

"Ben bir ihbar yapacaktım. Ne ihbarıydı?" Gözlerimi kıstım. "Ha, burada terörist var diye! Dur arayım komiseri."

Telefonu onun gözüne soktuğumda tam numarayı tuşlayacaktım ki bana döndü. Göz göze geldiğimizde gülümsedim.

"Hep böyle tehdit mi edeceksin beni?"

Onun mavi gözlerine uzun uzun baktığımda bakışlarını kaçırdı. Benden bu kadar çekinmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ne yemek istersin? Hamburger, pizza?" Diye
sordum. "Yemek söyleyelim en iyisi. Hem sen yıllardır yemiyorsun. Bir değişiklik olur sana da ne dersin?" Onun ağzını açmasına izin vermeden telefonumu salladım.

Bu tehdit karşısında üzgünce başını yere eğdi.

"Sana yük olmak istemiyorum ki..." Dedi. "Ben çok yemek yemeyi sevmem zaten. İnan gerek yok." Onun üstüne geldiğimde dudağımı büktü. "Tamam canım! Sen de sürekli tehdit ediyorsun! İyi, söyle!"

Alayla gülümsedim.

"Az önce abindim, şimdi canın mı oldum?"

Anlamayarak bana baksa da az önce dediklerini hatırlayıp küçük bir çığlık attı.

"Hayır, hayır! Ben lafın gelişi söyledim! Canım olduğun için değil!" Telaşla kolumu tuttu. "Yemin ederim ki!" Hemen elini çekti. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Çenesini tuttum.

"Nasıl bakıyorum?"

Yutkundu.

"Ş-Şey, bilmem ki... Bir garip... Sanırım kötü. İyi bakmanı bekleyemezdim zaten."

Benim karşımda titriyordu...

Kesit EnLiy'den geldi...

Çok istediğiniz için size sorarak bu bölüme onları kattım. Bence bayağı iyi oldu. Hele sonu sizi çıldırtabilir...

Sınırı geçmeniz hâlinde <u>bu hafta içinde</u> bölüm gelecek.

Daha Poyraz ve Alisa'yı yazmaya fırsat bulamadım. Bence yeterince hızlı gidiyoruz. Düzenimiz oturdu gibi...

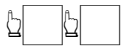
Son olarak açıklama bölümünde kendimi yeterince iyi anlattığımı düşünerek o bölümü kaldırdım zira sürekli yorum geliyordu. Kendimi yeterince iyi anlattım, daha fazla uzatmaya gerek olduğunu düşünmüyorum. Ortada uzayacak bir konu olduğunu da düşünmüyorum.

İlginize, destek mesajlarınıza çook teşekkür ederim.😍❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

26 "İsteme"

SUSKUNUM yayımda! Profilimde bulabilirsiniz.

ENGİN

Kafam o kadar karışıktı ki! Ne düşüneceğimi şaşırmıştım artık. O kızı yanıma alarak başıma bela mı almıştım bilmiyordum bile...

Kapı çaldığında gelenin kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Sakin adımlarla kapıyı açmaya gittiğimde onu gördüm.

Yıllar sonra...

O rüzgârlar yeniden esmedi. O tatlı heyecan bedenimi sarmadı. Sanki bir arkadaşımı görmüş gibi bir hissiyata kapıldım.

Mine'nin gözleri dolu doluydu. Aniden boynuma atlayıp bana sıkıca sarıldı. Göz devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Niye geldin Mine? Acil olan şeyi söyle, fazla vaktim yok!"

Bu kadar sert bir tepki beklemediği âşikardı, epey afallamıştı. Sessizce eve doğru adımını attığında yeri izliyordu.

"Oturmayacak mıyız?"

Geri çekildiğimde içeriye geçti. Ben de sessizce onu takip ettim. Koltuğa oturduğunda yanına oturdum.

Artık söyle dercesine ona baktığımda başını göğsüme yasladı.

"E-Engin..." Elimi tuttu. "Birkaç gündür kötüydüm. Hep kâbuslar gördüm. Hepsinde de sen vardın... Seni merak ettim. Göremesem kafayı yerdim." Elimi çektiğimde hayal kırıklığıyla bana bakıyordu.

"Arasaydın Mine, buraya kadar zahmet etmene gerek yoktu! İyiyim ben, sağlıklıyım, mutluyum!" Tepkili sesime aldırmadı.

Hafifçe doğrulduğunda gözlerime baktı.

"Boşanmak istiyorum." Diye fısıldadı. "Yeniden benim olmanı... Tamam belki çok yüzsüzlük ama istiyorum Engin..."

Ciddi miydi bu kadın?

Hızla onu itip ayağa kalktım.

"Sen buraya saçmalamaya gelmişsin! Çık dışarıya, haydi!" Kapıyı gösterdim. "Boş kalamıyor musun sen? Daha kocanla boşanmamışken beni garantiye almaya mı geldin?"

Mine üzgünce yeri izledi.

"Bana kızgınsın, biliyorum..." Bana sokuldu. "Bizim aşkımız çok büyük Engin... Beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Sen beni unutamazsın ki... Ben de seni unutamam. Hiç unutmadım. Ben evlendiğimde kapıma gelişini unutamazsın... İkimizin de ağladığını, benim için ağladığını unutamazsın Engin..." Yanağımı öptü. "Seni çok seviyorum." Diye mırıldandı.

Onu kendimden uzaklaştırdım. Bana bunları utanmadan söyleyebiliyordu! O aşk eskide kalmıştı.

"Ne yapayım sana Mine? İlla sert bir adam mı olayım? Kolundan tutup canını mı yakayım? Bu klişelere gerek yok bence! Kendi isteğinle bu kapıdan çık yoksa seni ben çıkarmak zorunda kalacağım!"

Mine burukça tebessüm etti.

"Bu sözler gerçek değil... Sen bana küs olduğun için böyle söylüyorsun." Bana yaklaştı. "Tamam bir tanem, istediğin kadar küs kal benimle...

Haklısın, kızgınsın..."

Ofladım.

"Mine o klişeyi gerçekleştirip seni kolundan tutacağım birazdan! Bana adetim olmayan şeyler yaptırma kadın!"

Mine kıkırdadı.

"Bana evin adresini verdiğine göre beni görmek istedin..."

Daha fazla dayanamadan koltuğa oturdum. İçkimden bir yudum aldığımda o da yanıma oturdu.

Şaka yaptığımı mı sanıyordu? Ulan ben gayet ciddiydim! Onu görmek, konuşmak istemiyordum!

"Senin çocuğun yok mu? Utanman olsa ona sahip çıkarsın! Git kocanın yanına! Ben seni istemiyorum. Niye boşandığın da umrumda değil." Sesim netti.

Mine şaşkınca bana baksa da ardından üzgünce elimi tuttu.

"Sorun oğlum mu? O yüzden mi istemiyorsun beni?" Yutkundu. "Engin, şey... Ben bilmiyorum onu bırakmak nasıl olur? Babasında kalsın dersen itiraz edemem ama oğlumla görüşürüm. Sen istersen yanıma da alırım."

Sinirle başımı ellerimin arasına aldım. Sabrımın sınırındaydım!

"Sorun oğlun değil Mine!"

"Sorun ne o zaman Engin?"

"Sorun seni istememem!"

Mine dudağını büktü. Elimi ellerinin içine aldı. Parmaklarımızı kenetleyip başını omzuma yasladı.

"Yeter ama Engin!" Bakışlarım ona döndüğünde yüzüme yaklaştı. "Ben bugünü böyle hayal etmemiştim. Uzun zamandır cesaret edememiştim." Yüzümü avuçladı. "Hayatında çok kadın oldu, biliyorum." Gözleri doldu. "Çok fazla seviştin ama sevmedin... Ben bana ait olan o sevgiyi yeniden istiyorum."

Bu böyle olmayacaktı!

Hızla onun elini yüzümden ittim. Onun kolunu tutup zorla sürüklediğimde çığlık çığlığa bağırdı.

"Buna beni sen mecbur ettin! Seni uyardım değil mi? Anlamıyorsun! Kendi rızanla gitsen canın yanmayacak!"

Kolunu çekti.

"Engin sen bana git demezsin! Sen sırf benim için, beni atlatamadığın için olgun kadınları tercih ettin. Sırf bir kadın yüzünden! Sende öyle bir iz bıraktım ki... Şimdi anlamıyorum böyle davranmanı!" Durdu... Gözleri dehşetle büyüdü. "B-Biri mi var? Yoksa sevgilin mi var?" Diye sordu.

Öfkeyle derin bir nefes aldım.

"Ulan sen kendini ne sanıyorsun? Olgun kadın daha çekici gelmeye başladı senin gibi bir çocuktan sonra! Seni atlatamadığım için değil! Ben o aşkı toprağa gömeli uzun zaman oldu. O aşk çürüdü artık, bitti, yok oldu anlıyor musun? Bir daha bu eve gelmeyeceksin! Gelirsen asıl o zaman canını yakarım! Benim sınırlarımı zorlama!" Diye gürledim.

Bir ses duyduğumda hızla karşıya baktım. Liya gelmişti! Telaşla ona baktım.

"Ne oldu? İyi misin?" Saçma sorularımın üstüne bize baktı.

Mine'yle göz göze geldiler.

Sinirle bir küfür savurdum.

"Bu kız mı?" Bana dehşetle döndü. "Engin bu senden küçük! Sen kendinden küçük biriyle nasıl sevgili olursun?"

Göz devirdim.

"Sana ne ulan sana ne! Tercihlerime de mi karışacaksın? Git artık evden!"

Liya sessiz adımlarla merdivenleri indi.

"Şey, su almaya gelmiştim. Susadım biraz... Senden izin isteyecektim." Diye mırıldandı.

Su içmek için mi izin istiyordu? Su içti diye kızacak hâlim yoktu!

Mine kahkaha attı.

"Su içmek için izin mi istiyormuş? Ne bu kız Engin? Kendini masum, zavallı göstermek için çırpınıyor! Daha ağır bir kadınla olacağını düşünürdüm hep! Bu kız çirkin, varoş, biraz da basit kalmış senin yanında!" Hızla onu kolundan tutup canının acımasını umursamadan evden çıkaracaktım ki bağırdı. "Sen ikinci kadınsın güzelim! Seni asla beni sevdiği gibi sevmeyecek! Ne zaman gözleri uzağa dalsa için kötü olsun olur mu? Yanındaki değil, aklındaki benim. O hep gurur yaptığı için kavuşamadığı aşkını özleyecek... Sen sadece ikinci seçeneksin!"

Hızla onun ağzını kapattım.

Zorla evden dışarıya attığımda onun boğazına yapıştım.

"Bir daha gelmeyeceksin!" Diye gürledim. "Onun tek bir gözyaşına yakarım seni Mine! Onun hakkında ne dediysen hepsi sensin! Defol git, bir daha gelme! Canını yakarım!"

Mine gözyaşlarını sildi.

"Gelmeyeceğim zaten! Allah'ından bul!"

Hızla arabasına bindiğinde içeriye girdim. Liya olduğu yerde durmuş beni bekliyordu. Onun kolunu tuttum.

"Liya yok öyle bir şey! Takıntılı manyak bu kadın! Yıllar sonra çıkıp geldi-"

Liya sözümü kesti.

"Su içebilir miyim Engin abi?"

Sinirle dişlerimi sıktım.

Hem sözümü kesmişti hem de hâlâ abi diyordu!

"İç Liya!" Diye bağırdığımda şaşkın şaşkın bana baktı.

Birlikte mutfağa geldiğimizde ona ters bir hareketle bardağı uzattım. Dolaptaki soğuk suyu alıp doldurdu.

"Sen çok acıktın." Dedim. "İnat ettin yemiyorsun! Gebereceksin açlıktan! Sadece su içerek yaşayamazsın!"

Liya elini karnına koydu.

"Tokum diyorum. Teşekkür ederim ama tokum."

Kaç saattir açtı! Hatta belki de bir gündür bir şey yemiyordu ama aç değilim diyordu!

Elimi onun karnına koydum.

"Burası hiç tok gibi değil." Dedim.

Liya zorlukla yutkundu.

Başını hafifçe kaldırdığında göz göze geldik. Hemen bakışlarını kaçırdı. Geri çekildiğinde elim boşluğa düştü.

"İyi geceler."

Tam arkasını dönüp gidecekti ki onu belinden kavradım. Bir anda bana döndüğünde ne olduğunu anlayamadı.

Elimi onun yanağına koyarken yavaşça okşadım.

"Yemek yemezsen polise ihbar ederim seni. Hiç şakam yok güzelim."

Liya hızla geri çekildi. Elim yine boşluğa düştüğünde bir küfür savurdum. Bu kız niye benden kaçıyordu? Ona ne yapmıştım ki bana böyle davranıyordu?

"Engin abi lütfen!" Onu duvara yasladığımda hayretle bana döndü. "Engin abi ne yapıyorsun? Çık önümden!"

Çenesini tuttum.

Liya beni ilk kez bu kadar sert görüyordu.

"Bir daha Engin abi dersen ne aileni bulurum ne de sana barınacak yer veririm! Seni gidip polise ihbar ederim, duydun mu beni? Hainlikten yıllarca cezaevinde yatarsın! Duydun mu beni lan?"

Liya korkuyla titredi. Gözleri dolduğunda ağlamamak için kendini sıktı.

"N-Ne yapayım? Mecburum buna! Neden beni anlamak istemiyorsun?" Ağlıyordu... "Herkesin bana nasıl bir gözle baktığından haberin var mı senin?" Gözyaşını sildi. "Nida benim hakkımda neler düşünüyor! Benim yanımda kızı elledin mi dedi, benim yanımda! Sanki ben dünden razıymışım gibi..." Hıçkırdı. "Sevgilin gelip bana neler dedi! Görmüyor musun gerçekten? Barlas da aynı şeyi düşünüyor! Böyle sen istesen ben dünden razıymışım gibi... Rahatsız oluyorum ben. Beni böyle basit görmelerinden rahatsız oluyorum!"

Onu kendime çektiğimde yavaşça başını tutup göğsüme yasladım. Zaten göğsüme geliyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti...

"Tamam, ağlama." Diye fısıldadım. "Ben uyarırım Nida'yı da Barlas'ı da..." Kaşlarımı çattım. "Ne sevgilisi kızım, sevgilim falan değil o benim!" Tepkim sertti.

Başını kaldırdı.

"Beni ilgilendirmiyor ki..." Hâlâ sesi titriyordu.

Ofladım.

"Sen niye bu kadar kasıntısın? Ben anlamıyorum seni Liya!"

Liya kaşlarını çattı.

"Ne yani, ilgilendiriyor mu?"

Alayla güldüm.

"İlgilendirsin mi?"

Liya bana cevap vermedi. Ters bir hareketle önümden geçip gittiğinde gülerek başımı iki yana salladım.

Onu arkasından kavradığımda korkup çığlık attı. Onu belinden kavradığımda dirseğini karnıma geçirdi.

"Bırak beni!"

Telefonumu çıkardım.

"Ben bir ihbar yapacaktım. Ne ihbarıydı?" Gözlerimi kıstım. "Ha, burada terörist var diye! Dur arayım komiseri."

Telefonu onun gözüne soktuğumda tam numarayı tuşlayacaktım ki bana döndü. Göz göze geldiğimizde gülümsedim.

"Hep böyle tehdit mi edeceksin beni?"

Onun mavi gözlerine uzun uzun baktığımda bakışlarını kaçırdı. Benden bu kadar çekinmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ne yemek istersin? Hamburger, pizza?" Diye
sordum. "Yemek söyleyelim en iyisi. Hem sen yıllardır yemiyorsun. Bir değişiklik olur sana da ne dersin?" Onun ağzını açmasına izin vermeden telefonumu salladım.

Bu tehdit karşısında üzgünce başını yere eğdi.

"Sana yük olmak istemiyorum ki..." Dedi. "Ben çok yemek yemeyi sevmem zaten. İnan gerek yok." Onun üstüne geldiğimde dudağını büktü. "Tamam canım! Sen de sürekli tehdit ediyorsun! İyi, söyle!"

Alayla gülümsedim.

"Az önce abindim, şimdi canın mı oldum?"

Anlamayarak bana baksa da az önce dediklerini hatırlayıp küçük bir çığlık attı.

"Hayır, hayır! Ben lafın gelişi söyledim! Canım olduğun için değil!" Telaşla kolumu tuttu. "Yemin ederim ki!" Hemen elini çekti. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Çenesini tuttum.

"Nasıl bakıyorum?"

Yutkundu.

"Ş-Şey, bilmem ki... Bir garip... Sanırım kötü. İyi bakmanı bekleyemezdim zaten."

Benim karşımda titriyordu. Duruşumu dikleştirdim. Telefonumu elime aldığımda bana korkuyla baktığını gördüm.

"Kızım yemek söyleyeceğim!"

Rahat bir nefes verdi.

İkimize de hamburger söyledikten sonra telefonu kapattım. Yemiyorsa zorla yedirecektim. Sonuçta karnı açtı, içim rahat etmiyordu.

Mutfaktan çıktığımda orada öylece beklediğini gördüm.

"Gel, gözümün önünde ol."

Yanıma geldiğinde salona geçtik. Kendimi koltuğa bıraktığımda yanıma oturdu. Televizyonu açıp arkama yaslandım.

Yanımda hanım hanımcık oturuyordu. Onu kolundan tutup yanıma çektiğimde başını göğsüme çarptı.

"Arkana yaslansana! Ne emanet gibi duruyorsun!" Diye kızdım.

Liya başını kaldırdığında göz göze geldik.

Aniden aklıma yarası gelirken bacağını dokundum.

"Senin yaranı sarmadım değil mi? Acıdı mı duştan sonra?" Dudaklarını yaladı.

"Biraz yandı ama seni rahatsız etmek istemedim." Ayağa kalktım.

Ona pansuman malzemelerini getirdiğimde bacağını gösterdim.

"Çıkar altındakini." Diye emir verdim.

Liya'nın bakışlarında yine o korkuyu gördüm. Sözümü ikiletmeden altındaki taytı çıkardı. Güzel bacakları gözlerimin önündeydi.

"Liya bak güzelim." Onun elini tuttum. "Ben sapık değilim. Ben vatana ve devlete hizmet eden bir adamım. Sana saldıracak hâlim yok. Bu konuda anlaşalım artık." Dedim.

Liya çekinerek başını salladı.

"Biliyorum bana zarar vermezsin ama bana zarar veren çok oldu. Korkuyorum... Savunmasızım, güçlü değilim..." Gözleri doldu.

Elimi yanağına koydum.

"Güçlüsün!" Sesimi yükselttim. "Sen o hainler gibi değilsin. Sen kendi isteğinle orada bulunmadın! Sen kaçırıldın Liya! Sen güçlü, mücadeleci bir Türk kadınısın. Bunun farkında ol artık! Daha fazla o soysuzlardan korkma!

Ben yanındayım. Ben yanındayken sana kimse zarar veremeyecek. Sen benim yanımda güvendesin!"

Liya'nın gözünden bir damla yaş düştü.

"Nida haklı bana güvenmemekte... Sen nasıl güveniyorsun?" Onu kendime çekip sarıldım. "B-Bilmiyorum Engin... Senin yanında hiç iyi hissetmiyorum. Bana iyi geliyorsun ama senin bu iyiliğini hak etmiyorum. Nida beni yakalamasaydı ben katil olacaktım..."

Hâlâ bunun pişmanlığını mı yaşıyordu? Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sen mi katil olacaktın? Sen bizi hafife alıyorsun güzelim. Nida fark etmese bile sen bizi öldüremezdin. O kadar kolay ölseydik bunca yıl bu devlete hizmet etmek için bizi seçmezlerdi."

Liya bana sokuldu. Elimi beline sardığımda başını göğsüme yasladı. O güzel saçları burnumdayken derin bir nefes çektim içime...

"Bana kızgın değilsin yani?" Hafifçe başını kaldırdı.

İç çektim.

"İlk başlarda kızgındım ama affettim. Senin bir suçun olmadığını biliyorum."

Liya sonunda gülümsedi. O pembe dudakların sola doğru kıvrılması nedense beni mutlu etmişti.

Liya başını göğsümden kaldırdığında bacağını kucağıma çektim.

Yarasına bakarken içimdeki öfkeye hâkim olamıyordum. Gencecik kızı bıçaklamışlardı! Bu güzelliğe nasıl kıymışlardı? Bu masum kıza... Ulan içim acıyordu içim!

"Yarayı hiç saramamış piçler!" Diye homurdandım.

Pansumanı yapmaya başladığım an inledi. Telaşla ona baktım. Canının çok acıdığı belliydi. Aniden uzanıp elimi tuttu.

"Acıyor biliyorum ama yapacak bir şey yok! Yara berbat hâlde! Biraz dişini sıkacaksın."

Başını salladı.

Elimi öyle sıkı tutuyordu ki...

Hafifçe başımı kaldırmamla onun yaşlı gözlerini gördüm.

Dağılmış saçları, titreyen dudaklarıyla tam bir afet gibi görünüyordu... Yüzüne gelen sarı saçlarını hafifçe yana ittiğimde yastığa doğru yayılmıştı.

"Bitti mi?" Sesi çıkmıyordu bile...

Tam elimi çekeceğim sırada daha sıkı tuttu. Parmaklarımızı kenetlediğimde ona daha çok güven vermiştim.

Pansumanı zorlukla bitirdiğimde ona döndüm.

Liya elimi bıraktığında hızla doğruldu. Boynuma sıkıca sarıldı.

"Çok teşekkür ederim..." Ağlıyordu.

Kollarımı tamamen ona sardığımda sessizce ağlamaya devam ediyordu. Hislerime anlam veremezken kollarımda ağlayan kadını izledim.

Güzeldi...

Masumdu...

Küçüktü...

Kapı çaldığında benden ayrıldı. Yavaşça ayağa kalktım.

"Üstünü giy." Dedim.

Külotla kaldığı aklına geldiğinde yanakları kızardı. Utanmasın diye kapıyı açmaya gittim. O hafif kalın, güzel bacaklar aklıma gelince derin bir iç çektim...

Kim bilir o terörist piçler onun hakkında ne düşünmüşlerdi! Tecavüz bile etmeye kalktıklarını hatırladığımda elimi duvara vurdum.

"Sizi öldürmezsem bana da Engin demesinler!"

Kapı yeniden çaldığında açtım. Ödemeyi yapıktan sonra salona geçtim. Liya uslu uslu beni bekliyordu.

Kendime iki tane, ona bir tane söylemiştim.

"Biri daha mı gelecek?" Diye sordu.

Masumluğuyla birlikte sırıttım.

"Yok, ben yiyeceğim."

Paketi açtığında hamburgere şaşkınlıkla baktı.

"Çok büyük değil mi? Doymuyor musun?"

Güldüm ve ben de paketi açtım.

"Bu mide anca doyuyor kızım. Üç tane mi alsam diye düşündüm, yalan yok." Kıkırdadı.

Hamburgerden bir ısırık aldığında kolasını içti. Onu izlemeyi bıraktım.

"Onun hepsini bitirmeden sana rahat yok." Diye onu uyardım.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından bana döndü.

"Benim için çok zahmet ediyorsun, teşekkür ederim. Biraz utanıyorum, biliyorsun..." Tebessüm ettim. "Sen bana harika abilik yapıyorsun. Çok minnettarım inan... Bu iyiliklerini asla unutmayacağım. Hatta yıllar sonra çocuğum olduğunda senin adını vereceğim."

Öylece kalakaldım...

Çocuğuna benim adımı mı verecekti?

Yutkunamadım...

Bunca iyiliğimin karşılığı ilerde evlendiği adamla birlikte çocuklarına benim ismimi koymaktı öyle mi? Bu kız benimle alay mı ediyordu?

Ruhum bir ağırlık çöktü sanki... Hızla ayağa kalktım. Liya da kalktı. Arkama bakmadan ilerlediğimde önüme çıkıp beni durdurdu.

"Yanlış bir şey mi söyledim yoksa? Yüzün bembeyaz oldu! Eğer adını koymam rahatsız ettiyse özür dilerim... Ben mutlu olursun sandım. Vallahi amacım seni kırmak değildi! Adını mı sevmiyorsun anlamadım ki..."

Zorlukla gülümsemeye çalıştım.

"Engin, Türkçe bir isim. Güzeldir, taşımayı da seviyorum. Koyarsın oğlun olunca... Kim bilir belki da senin gibi masum bir kıza yardım eder... Adının, karakterinin yiğitliğini ortaya koyar, o ismi layığıyla taşır."

Onu arkamda bıraktığımda hızlı adımlarla odama girdim.

Barlas ve Nida haklı mıydı?

Âşık mı oluyordum lan ben bu kıza? Yeniden kendimi bir saçmalığın içinde mi bulacaktım? Yeniden mi canım yanacaktı?

"Olur mu lan, daha yirmi yaşında! MİT seni bırakmaz, o seni bıraksa sen onu bırakamazsın... İçindeki vatan aşkı ölmez. Ömrünü bir kadına adayamazsın... Bir varsın, bir yoksun... O kız ömrü boyunca seni mi bekleyecek? Beklemez... Ona bu haksızlığı da yapamam... Zaten çok masum, beni abisi olarak görüyor... Öyle kalmalı! Daha fazla ileriye gitmemeliyim. Bana âşık olmamalı, canı yanar! Onun abisi olarak kalmalıyım..."

Gerçekleri aynada yüzüme bakarak söylemek canımı acıtsa da kendime yalan söyleyemezdim. Olmayacak toz pembe hayallere kapılamazdım.

Telefonuma gelen mesajla birlikte yutkundum. İşte şimdi tam zamanıydı... Ona fazla kapılmamalıydım değil mi?

"Engin aylardır beni ertelemenden yoruldum! Bir hafta önce bana yarın için söz vermiştin. Yazıyorum cevap vermiyorsun! Gelmeyecek misin?"

Sibel...

Birkaç defa birlikte vakit geçirdiğim bir kadındı...

"Geleceğim Sibel. Hatta birazdan yola çıkarım. Sende kalırım bir gece, uyar mı?"

Çok geçmeden cevap geldi.

"Tabii ki olur... Bekliyorum o zaman. Çok heyecanlandım. Hatta şimdi hazırlanacağım."

Bana geceliğini attığında telefonu kenara koydum.

Hazırlandığımda odadan çıktım. Liya'yla göz göze geldik. Yatmamış mıydı bu kız?

"Bir yere mi gideceksin?"

Niye böyle tatlıydı bu kız? Gittikçe sinirimi bozuyordu.

"Arkadaşımda kalacağım Liya. Bir sorun mu var?"

Tebessüm etti.

"Hayır, ben sana iyi geceler demeye gelmiştim." Yanağımı öptü. "İyi geceler dünyanın en iyi adamı..."

Bana minnet duyuyordu, hissettiği tek duygu buydu!

Kız beni abisi olarak öpse de bu masum öpücük içimi titretmişti.

"İyi geceler Liya. Odana git yat hemen. Nida uyanırsa seni ayakta görmesin."

Başını olumlu anlamda salladı.

Onu arkamda bırakıp ilerlediğimde evden çıktım.

Arkamdan bağırdığını duydum.

"Engin!"

Gene ne istiyordu? Yeniden eve girdiğimde bana telefonumu uzattı. Şaşkınca ekrana baktığını gördüm. Anlamayarak ona baktığımda hemen yüzüme baktı.

"O-Odada unutmuşsun..." Telefonu aldım. "İyi geceler yeniden." Hemen gitti...

Evden çıktığımda arabaya bindim. Çok düşünceliydim... Kafam allak bullaktı! Telefonum titrediğinde ekrana baktım.

"Bekliyorum, ekme beni lütfen..."

Sibel'den gelmişti.

Konuşmaların açık kaldığını fark ettiğimde içimden sinirle küfürler savurdum.

Liya mesajları görmüştü!

"Görmemeliydin, nereye gittiğimi bilmemeliydin!"

Direksiyona sert bir yumruk attım. Öfkeyle bağırırken hızla arabayı çalıştırdım.

Liya'yı ailesine teslim ettiğimde her şey bitecekti... Hayatımda yeri olmayan bir kıza daha fazla kendimi kaptıramazdım!

ALİSA

Poyraz'ın beni terk etmesiyle hızla koştum...

Arabadan indiğini duysam da ona dönmedim. Aniden beni kolumdan tuttu ve kendisine çekti. Ona bakmamakta direndim.

"Şaka ulan şaka! Deli misin sen? Ben senden vazgeçer miyim güzel gözlüm? Vallahi şaka, Allah belamı versin ki şaka!"

Şaka mıydı?

Benim kalbimi kırdıktan sonra şaka mı yapmıştı?

"Ben ciddiydim! Gelme istemeye beni, rızam yok! İstemiyorum seni!"

Poyraz hızla kolumu tuttu.

"Alisa'm, ömrüm, saçmalama ne olur!" Elini karnıma bastırdı. "Beni, çocuğumuzu düşün. Ne demek gelme? Ben sadece kıskandığım için aptal bir şaka yaptım! Özür dilerim, ağlayacağını düşünemedim!"

Alayla güldüm.

"Çocuğumuz senin umurunda mı Poyraz? Hamile karın umurunda mı?" Diye bağırdım.

Poyraz ağzımı kapattı.

"Tamam Alisa, sakinleş! Gel götüreyim seni! Sen şu an bana kızgınsın, mantıklı düşünemiyorsun."

Hızla onu ittim. Eve girmeme izin vermeden beni kucağına aldı. Çırpındığımda eli yavaşça karnımı buldu. Tişörtümün içine elini soktuğunda çıplak karnımı okşadı.

"Bırak beni!"

Evin arkasına geldiğimizde beni duvara yasladı.

"Alisa, güzelim... Bak yüzüme!" Çenemi tuttu. "Seni çok seviyorum be kızım. Senin için ölürüm ben, küsme artık bana!"

Bir de utanmadan senin için ölürüm diyordu!

"Kes sesini be! İstemiyorum işte seni!" Karnımdaki elini ittim. "Sakın bebeğimizi öne sürme! O karnımda diye seninle evlenmek zorunda değilim ben! Doğduğunda babalık yaparsın olup biter! Sana muhtaç değilim Poyraz Atabey!"

Poyraz'ın kaşları çatıldı. Bakışlarındaki öfkeye inat karşısında dimdik durdum.

"Ben sana muhtacım Alisa! Sen bana muhtaç olmasan da ben sana muhtacım! Ben seni sevdiğim kadar hiçbir şeyi sevmedim... Kendini de çocuğumuzu da benden uzak tutamazsın! Alacağım ulan seni, senin yerin sevgilinin yanı!"

Göz devirdim.

"Sevgilim değilsin, hiçbir şey değilsin! Sen bir daha beni zor görürsün! Gelme istemeye! Babaanneyi arayıp söyleyeceğim! Hani demişti ya tekrar tekrar gelmeyiz diye..." Gözlerimi kıstım. "Gelmeyin! Siz de kendinizi yormayın. Benim kararım belli!"

Poyraz daha fazla dayanamayıp dudaklarıma yapıştığında hızla ondan kurtulmaya çalıştım. Beni zorlamadan geri çekildi. Yavaşça başımı tutup beni göğsüne çekti.

"Bir daha istemediğin bir yere gitmeyeceğim Alisa... Dansöz falan asla yok! Yanımda sen olmadan içmeyeceğim de... Şaka da yapmayacağım..."

Ofladım.

"Dünyadaki bütün dansözler senin olsun! Umurumda değil! Gerçi dünyadaki biraz fazla oldu! Hangi birinin göğsüne para sıkıştıracaksın?" Güldüm. "Yok ya! Sen hepsine yetersin! Senin nasıl bir hovarda olduğunu unutmuşum!"

Poyraz beni sıkıştırdığında ellerimi göğsüne koydum. Sertçe duvara vurdu.

"Artık saçmalıyorsun kadın!" Göz göze geldik. "Ben on yıldır köpek gibi sana sadığım! Ulan bana hovarda dedin! Bana ulan bana! Ben hiç seni aldatmadım, hiç senden başka birini sevmedim. Hafızamı kaybettim yine kimseyle birlikte olmadım! Senin yaptığın her şeyi ben de yaptım ama sen görmezden geliyorsun Alisa! Bir kere de benim aşkımı gör! Sırf bir dansöz yüzünden bana bu muameleyi yapmana katlanamıyorum. Sarhoştum ulan sarhoş! Kafam yerinde değildi. Hiçbir sikimi hatırlamıyorum bile! Allah belamı verseydi de para koymasaydım! Keşke kendimde olsaydım, keşke seni üzmeseydim!"

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde ağladığımı anladım... Bana biraz daha yaklaştığında yüzümü çevirdim.

"Ben senin öldüğünü sanarken bile canım bu kadar yanmamıştı! Bir geldin, kâğıt üstünde evliliğinle! Onca fotoğrafa rağmen, sırf şehit arkadaşının çocuğu mutlu olsun diye o kadınla defalarca aynı ortamda bulunmana rağmen ben seni affetmiştim..." Hıçkırdım. "Poyraz ben seni niye sürekli affetmek zorundayım? Neden sürekli yeni bir olay çıkarıyorsun? Benim canımı yakmak için mi? Derdin ne senin? Beni yokluğunla öldürdüğün yetmedi mi? Geldiğinde mutlu et bari! Onu da beceremedin! Ben üzülen taraf olmaktan sıkıldım. İstemiyorum artık bu ilişkiyi! Ayrılalım, bitsin gitsin! Çocuk istemiyorsan da aldırırım! Artık senin de bana karşı öne süreceğin bir şey olmaz!"

Öfkeyle sarf ettiğim sözlerle birlikte irkildim.

Elim hemen karnımı bulurken Poyraz'ın bakışları sertti.

"Sakın benim çocuğumu aldırmaya kalkma Alisa!" Diye gürledi. "Bunu unutacaksın! Eğer benden habersiz böyle bir işe kalkışırsan..." Sustu.

Ona yaklaştım.

"Ne yaparsın? Beni üzer misin? Hiç yapmadığın şey sanki! Sen beni defalarca üzdün Poyraz!"

Gözlerimiz buluştuğunda derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştı.

"Benim o kadınla aramda hiçbir şey yaşanmadığını biliyorsun. O çocuğa sahip çıktım evet çünkü daha çok küçüktü! Doğar doğmaz babasız kaldı! Vicdanım el vermedi Alisa, ben yanlış bir şey yapmadım! Eski defterleri açacağız öyle mi? Sen o İlker denen herifle âşık olma umuduyla buluştun! Ben kimseye öyle bir anlam yüklemedim!"

Gözlerim irileşti.

"Bir mi Poyraz? Ben seni unutayım diye yaptım... Sen yoktun çünkü!"

Alayla güldü.

"Şu cümleleri ben kursam ağzıma sıçardın Alisa! Ben seni unutmak için biriyle buluşsaydım kıskançlıktan çıldırırdın!"

Bağırdığı için ağzını kapattım.

Eskileri anmak bize iyi gelmeyecekti. O yüzden konuyu kapatmaya karar verdim.

"Ayrılalım Poyraz, istemiyorum seni! Yarın da buraya kadar zahmet etmeyin. Yanınıza inmem zira istediğim bir evlilik değil."

Poyraz sinirden delirirken öfkeyle bağırdı. Defalarca duvara tekme atsa da sakinleşemedi. Ben korkuyla ona bakarken aniden bana döndü. Yüzümü avuçlarının arasına alırken alnını alnıma yasladı.

"Bak sen bana sinirlisin, her şey üst üste geldi... Seni anlıyorum, hak da veriyorum ama biraz abartıyorsun. Sen sinirlisin, kendinde değilsin."Dudağımı öptü. "Ani karar verme güzelim, ani karar verirsen ikimizin de canı yanar..." Diye fısıldadı.

Benim canım zaten yanmıştı...

Onun gözlerine bakmayı sürdürdüm.

"Benim canım yanıyor zaten Poyraz. Hem de bunu sen yapıyorsun! Tam evlenecekken karşıma nelerle geliyorsun! Yoruldum artık anlıyor musun? On yılın karşılığı bu olmamalıydı!"

Poyraz boynumu öptü. Çenemi, dudağımı, ardından dudağımın kenarını öptü.

"Peşinden koşmamı mı istiyorsun? Hiç yapmadığım şey değil... Yine koşarım. Sen yeter ki iste ama yarın seni ailenden isteyelim. Buna engel olma."

Omuz silktim.

"İstemiyorum! Gelirseniz de yanınıza gelmem. Babaanneye söylerim zahmet edip gelmezler. Sen gelmek istersen gel. Ben kararımı sana söyledim, yanına da gelmeyeceğim."

Poyraz ofladı.

"İnadım inat diyorsun, öyle mi?"

Aynen öyleydi!

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Evet öyle!"

Beni daha çok sıkıştırdığında iyice yakınlaşmamızla birlikte titredim. Kalbimin heyecanla ritmi değişirken o üstümde bıraktığı etkiyi çok iyi biliyordu.

Yavaşça yanağımı okşadı.

"Benim de inadım inat Alisa... Sen istesen de istemesen de Allah'ın her günü seni istemeye geleceğim!" Sesi keskindi.

Her gün istemeye mi gelecekti?

Şaşkın şaşkın ona baktığımda yeniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Sen, benimsin..." Yeniden dudağımı öptü. "Birbirimizi bu kadar çok severken senin inadın yüzünden vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun..." Tekrar dudağımı öptü. "Sen benimsin Alisa..." Belime sarıldı. "İtirazın var mı?" Yeniden dudaklarını boynuma indirdi.

En sevdiği noktayı kolayca bulduğunda orayı sertçe emdi. Kendimi tutamayıp inlediğimde hızla etrafıma baktım.

"Görecekler..." Diye fısıldadım. "Biri görecek! Lütfen git artık!" Onu itmeme izin vermedi.

Bana daha çok sarıldı. Yüzünü hafifçe geri çektiğinde yeniden göz göze geldik.

"Benim olduğuna bir itirazın yok demek..."

Elim istemsizce boynumu bulduğunda morarmasından korktum. Poyraz boynuma baktı. Elimi boynumdan çektiğinde emdiği yeri öptü.

"Acıdı mı?" Diye sordu.

Poyraz'ı ittim.

"Git artık! Öpme beni bir daha! Ayrılalım diyorum anlamıyor musun? Ben senin değilim!"

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

"Benim değilsin, öyle mi?"

Yutkundum.

Poyraz yavaşça dudaklarımı okşadı. Adi adam beni heyecanlandırmaya çalışıyordu! Başarıyordu da... Kalp ritimlerimin her dokunduğunda değiştiğini duyabiliyordu.

"Poyraz ben sana seni sevmediğimi söylemedim, senin olmadığımı söyledim! Seni sevdiğimi zaten biliyorsun! Hâlâ da öyle... Benim içimdeki

o aşk hâlâ orada... Sadece sana kızgın ve kırgınım." Gözlerine baktım. "Kırgın olduğum müddetçe de senin değilim!"

Gerçekler dudağımdan döküldüğünde başını salladı.

"Kırgınsın, biliyorum ama bana benim olmadığını söyleme... Hâlâ öylesin bebeğim, hâlâ benimsin. Kırgın da olsan kızgın da olsan benimsin..."

Israrcı tavrıyla birlikte göz devirdim. Laftan anlamıyordu!

"Keşke sen de benim olsaydın! Bunları yaşamazdık!"

Kollarımı önümde birleştirdim. Ona bakmadığımda bana sarılmasına izin vermeden kollarının arasından kaçtım.

Ona arkamı dönerken ayağımı sabırsızca yere vurdum.

"Git haydi!"

Poyraz bu sefer de arkamdan belime sarıldı. Elleri karnımda durduğunda boynumu öptü. Arkamda onu hissederken ofladım. Başını boynuma gömdü.

"Ben zaten seninim Alisa, senin gibi itiraz etmiyorum. On yıldır olduğu gibi! Hâlâ seninim. Sarhoşken kendimde değildim. Uzatmasan mı artık? Affetsen mi beni? Çok uzadı bu konu! Dayanamam ben sensiz... Bir daha dansöz yok! Haydi affet artık da!"

Sesi boğuk çıkıyordu.

"Ayrıldık dedim sana! Ne laftan anlamazsın! Yapıştın kaldın, sarılmasana bana!"

Daha sıkı sarıldı.

"Ne yapayım kızım? Seviyorum seni!"

Başımı ona çevirdim. Başını boynumdan kaldırdı.

Tam dudağıma yaklaşacağı sırada bir ses duyuldu. Hızla birbirimizden ayrıldığımızda annemin bize doğru geldiğini gördüm.

"Alisa annem ne yapıyorsun evin arkasında? Gelsenize içeriye!" Poyraz'a döndü. "Hoş geldin annem."

Poyraz anneme döndü.

"Hoş buldum. Ben Alisa'yı getirdim. Yarın da istemeye geleceğiz malum." Ona ters ters baksam da beni umursamadı.

Annem gülümsedi.

"Biliyorum oğlum. Tüm hazırlıkları yaptım. Alisa'ya aldığın elbiseyi de çok beğendim."

Bana elbise mi almıştı?

Şaşkınca ona döndüğümde beni kolunun altına alıp kendine çekti.

"Alisa daha görmedi elbiseyi. Bakalım beğenecek mi?"

Göz devirdim.

"Anne biz ayrıl-" Annem sözümü kesti.

"Oğlum yeni ıslak kek yaptım, yer misin? Çay da taze." Poyraz başını olumlu anlamda salladı.

Tabii içeriye girme fırsatını reddetmiyordu! Onun kolunun altından çıktığımda eve girdik. Annem mutfağa geçti.

"Gel annem, sen keki koy." Dediğinde homurdanarak elime bıçağı aldım.

Annem çay koyacaktı ki Poyraz izin vermeden kendisi koydu. Yaptığı yalakalığı hayretle izlerken annemin de hoşuna gitmişti.

"Baban evde ne yok diye soruyordu. Telefon içerde kaldı. Alıp hemen geliyorum."

Annem gittiğinde öfkeyle Poyraz'a vurdum.

"Amacın ne senin? Ayrıldık diyorum anlamıyor musun? Anneme kayınvalidenmiş gibi davranmasana!"

Alayla güldü.

"Kızını alacağım, nasıl davranayım?"

Göğsüne vurduğumda inledi. Anlamayarak ona baktığımda elini kalbine bastırdı.

"Vurulduğum yere ne diye vuruyorsun be kızım?" Nefes alamadığında telaşla elimdeki bıçağı bıraktım.

"Poyraz ciddi misin?" Bağırdım. "Ben yarana mı vurdum? Yemin ederim isteyerek olmadı! Poyraz beni korkutma!"

Elini kalbine bastırıyordu!

Korkuyla elimi yarasına götürdüğümde yavaşça ellerimi avuçlarının içine aldı. Tam kalbinin üstüne bastırdığında hâlâ nefes alamıyor gibiydi.

"Vurulduğum yere vurdun!" İnledi. "Sana vurulduğum yere..." Dedi.

Sinirle onun koluna vurdum. Beni ne kadar korkuttuğundan haberi var mıydı? Beyefendi çok da iyi oyuncuydu! Nefes alamadığına beni ikna etmişti!

Küskünce ona arkamı döndüğümde güldüğünü duydum.

"İki dakika romantik olayım dedim, onda da bana kıçını dönüyorsun!"

Omuz silktim.

"Hak ediyorsun Poyraz! Ben sana gerçekten bir şey oldu sandım! Korktum ya! Sen romantik olma, beceremiyorsun!"

Poyraz ofladı.

"Yine mi hata yaptım? Özür dilerim o zaman, ben mutlu olursun sandım. Şimdi gidip bakacağım nasıl romantik olurum diye..." Durdu. "Çiçek alayım?" Diye sordu.

Onu bir çiçeğe affedeceğimi mi sanıyordu? Zaten ondan romantiklik beklemiyordum ki! Ben bu işi bitirmiştim.

"Alma, çiçeğe yazık olur! Ben ayrıldım Poyraz, romantik olmanı istemiyorum." Sesim netti. "Anneme de açıkla! Keki yer gidersin, lütfen zorlama beni." Dedim.

Poyraz bir şey söylemedi. Moralinin bozulduğunu anladığımda epey şaşırdım zira bu ana kadar söylediğim her şeyi alaya almıştı. Şimdi ise gerçekten üzülmüş görünüyordu.

"Aşkta şansım hiç gülmedi, sikeyim böyle işi!"
Diye homurdandı.

Gözlerim irileşirken bana yalan söylediğini anladım. Demek benden önce de aşkta şansı gülmemişti!

"Benden önce de aşkta şansın gülmedi öyle mi Poyraz? Oysaki ben ilk bana âşık olduğunu sanıyordum!"

Poyraz inanamayarak bana döndü. Kendi kendine sinirlenip gülmeye başladığında kaşlarımı çattım.

"Bu kadın beni çıldırtmak istiyor! Bu kadın sabrımı sınamak istiyor!" Kolumu tuttu. "Aşk derken senden bahsettim! Bir sonuca ulaşamadığımız için şansımın gülmediğini söyledim! Başka birini düşünmedim bile! Ulan sen bana niye hiç güvenmiyorsun?"

Bir de soruyor muydu?

"Keşke o havaalanında yanıma hiç gelmeseydin! Bir geldin hayatımı mahvettin!" Diye tısladım.

Poyraz yumruğunu sıkarken sakin kalmaya çalıştı.

"Ağrıma gidecek şeyler söyleme Alisa! Bana dediğin hiçbir sözü unutmuyorum lan ben! Özellikle beni yaralayan bir sözü..." Yutkunamadım... "Ben her şeye susuyorum diye, ağzıma sıçmana müsaade ediyorum diye bokunu çıkarma! Yeter artık! Benim de canım yanıyor lan!"

Gözlerim dolarken o sözü yeniden hatırladım...

Keşke gerçekten ölseydin...

Bundan bahsediyordu...

"B-Ben o söz için özür diledim! İsteyerek söylemediğimi biliyorsun! Ciddi değildim Poyraz yemin ederim ki!"

Poyraz ellerini başına çıkardı.

"Başım çatlıyor! Eve gidiyorum ben, dinleneceğim. Yarın için yine konuşuruz."

Onun kolunu tuttum.

"Ağrı kesici verebilirim..." Dediğimde sustu.

Ona ağrı kesici bulup uzattım. Poyraz ağrı kesicinin adına bakarken başını kaldırdı.

"Umarım bir yerin ağrıdığında bunu içmiyorsundur! Bebeğimize zararlı, ağır bir ilaç bu! Senin bünyene de fazla!"

Burukça tebessüm ettim.

"İçmiyorum Poyraz. İçtiğim ağrı kesiciyi biliyorsun. Onu da çok gerekmedikçe içmiyorum zaten."

Poyraz elini karnıma koyarken yavaşça alnımı öptü.

"Sen iyisin değil mi?" Diye sordu.

Az önce kendini tutamadığı için pişman olmuştu. Sesi de tavırları da gayet sakindi. Ben de aynı onun gibi sakinlikle cevap verdim.

"İyiyim..." Karnımı okşadığında iç çektim. "İyiyiz..." Başını salladı.

Benden uzaklaştığında evden çıktı. Annem gülümseyerek yanıma geldi. Poyraz'ı göremeyince kaşları çatıldı.

"Poyraz oğlum nerede?"

"Gitti anne."

Annem elindeki telefonu kenara bıraktı. Bir sorun olduğunu anlamış olmalıydı.

"Ne oluyor Alisa? Evin dışından bağırdığınızı duydum. Eve geldiniz yine bağırdınız. Çocuk da hemen gitmiş. Ne oluyor kızım? Kavga etmişsiniz belli. Eve geldiğinden beri gözlerin kıpkırmızı. Anlat bana ne olduğunu!"

Titrek bir nefes verdim.

"Poyraz'dan ayrılmak istediğimi söyledim. O da kabul etmiyor."

Annem kaşlarını çattı.

"Ayrılmak mı istedin? Sen bu adama ölüyordun Alisa! O yokken gömleklerine sarılıp ağlıyordun! Yaşasın diye dualar ediyordun, şimdi ne oldu? Adam sağlıklı, kanlı canlı yanında ama sen ayrılmak istiyorum diyorsun! On yıl bu adam için ağladın sen!"

Sandalyeyi çekip otururken yeniden ağlamaya başladım...

"A-Anne ben..." Hıçkırdım. "Hamileyim!" Dedim.

Annem dehşetle bana bakarken eli hızla ağzına kapandı.

"N-Nesin, anlamadım? Hasta mısın?"

Yanlış anlamak istiyordu...

"Hamileyim diyorum! Daha çok küçük... Poyraz'dan tabii ki..."

Annemin gözlerine bakamazken onun zorlukla sandalyeye oturduğunu anladım. Uzun süre sustu, hiçbir şey söylemedi...

"Artık bilmen gerekiyordu. Bana kızgınsın biliyorum... Birbirimizi on yıl göremeyince hataya düştük... Poyraz bu yüzden hemen evlenmek istiyor. Bil artık ki rahatlayayım! Poyraz babama söyleyecekti ama fırsat bulamadı. Hamileyim işte! Tokat atarsan at, haklısın... Babam bize izin vermişti, benim psikolojim bozuk olduğu için ses edemedi. Kıyamadı bana... Normalde hayatta onunla gitmeme izin vermezdi ama sorunlu kızı yüzünden mecbur kaldı! Daha kötü olmamdan korktu..." İç çektim. "Babama nasıl söylerim bilmiyorum... Onun iyi niyetini suistimal ettim ben... Ben babamı da, seni de çok seviyorum. Size on yıl hayatı zehir etsem de bana hiç kızmadınız. Umarım bu bebekle yine zehir etmem... Umarım bana yine kıyamazsınız..."

Annemin korkmasıyla birlikte başımı kaldırdım.

Babamla göz göze geldiğimizde yutkunamadım...

Annem ne diyeceğini bilemezken hızla ayağa kalktı.

Babamın kırgın bakışlarını gördüğümde hemen ayağa kalktım.

"Baba ben-" Elini kaldırıp beni susturdu.

"Tam da dediğin gibi kızım, on yılımız zehir oldu bize! Sırf senin iyi olman için onunla gitmene izin verdim. Psikolojin bozuktu, iki kere intihara kalkıştın, sürekli intihar eğilimindeydin, sürekli ağlıyordun, sürekli kriz geçiriyordun..." Yutkundu. "Ben on yıl sonra sen iyi ol diye izin verdim... Yüzün biraz gülsün diye! Psikolojin düzelsin diye! Normalde olsa hayatta seni bu evden yollamazdım, orası da doğru." Bana doğru bir adım attı. "Ve sen, benim iyi niyetimi suistimal ettin Alisa! Ben sana kıyamadıkça sen ailene kıydın!" Kızgındı, çok kızgındı... "Seni bu evden en güzel düğünle çıkarmak varken biz aceleye getirmek zorundayız! Neden? Çünkü senin karnında bir bebek var! Bu ayıp bence hepimize yeter!"

Suratıma bile bakmadan odasına gitti...

"Baba!"

Peşinden gidecektim ki annem beni durdurdu.

"Düğününü bekleseydin ölür müydün be kızım? Nasıl böyle bir hataya düşersin? Babanı nasıl üzdün gördün değil mi? O sana hamile kal diye izin vermedi!" Dedi. "Bir de adamdan ayrılmak istiyorum diyorsun! Eğer ona güvenmiyorsan bu çocuğu neden yaptın? Şimdi ne olacak? Babasız çocuk mu büyüteceksin? Poyraz çocuğunu görmeden rahat durur mu sanıyorsun? Onların babalık duygularını bilmiyorsun sanki! Bak abilerine, çocuklarına nasıl düşkünler... Poyraz da öyle olacak. Ne yapacaksın Alisa?"

Biliyordum...

Onların aile bağının nasıl güçlü olduğunu biliyordum. Elbette Poyraz da abileri gibi çocuklarına çok bağlı bir baba olacaktı. Evlenmeden, aynı evin içinde bulunmadan nasıl çocuğumuzla ilgilenecektik biz?

Poyraz'la aynı evde, ayrı odalarda yaşamayı düşünsem de vazgeçtim. Beni rahat bırakmazdı. Bir şekilde gün sonunda beni kollarında uyuturdu...

"Bende kalır..." Sesim titriyordu. "Haftanın üç günü de babasında kalır... Olmaz mı?"

Annem göz devirdi.

"Olmaz Alisa! Poyraz'ın üç günle yetineceğini sanmıyorum!" Ayağa kalktı. "Ne hâlin varsa gör! En mantıklısı evlenip çocuğunu mutlu etmen olacaktır. Adama da âşıksın. Zorla yapılmış bir evlilik de değil. Ha evlenmem diyorsan evinde otursun, Poyraz'ı da anca rüyanda görürsün!"

Annemi durdurdum.

"A-Anne ne olur böyle söyleme! Bana destek ol yalvarırım sana... Poyraz'a neden küstüğümü merak etmiyor musun?"

Annem bana hâlâ kızgındı.

Ona Poyraz'ın beni üzdüğünü anlattığımda tepkisi hiç değişmemişti. Bütün detayları sabırla dinlemişti.

"Dansöz vardı, para koyuyordu! Sonra da beni üzdü, şaka olsa da üzüldüm."

Annem derin bir iç çekti.

"Alisa güzelim adam bile isteye yapmamış... Yaptığı hata ama kendinde değilmiş... Eğlenirken olmuş, özürünü de dilemiş, kapında da yatırmışsın, adamları çağırıp dans da etmişsin, adamın seni çevirmesine de izin verip adama tutunmuşsun... Daha ne istiyorsun çocuktan? Canını mı alacaksın? Herhalde içinin rahatlaması için öldürmen gerekiyor! Kendini hiç görmüyorsun ama sen de elin herifleriyle oynamışsın! Çocuk hayatı boyunca senin peşinden koştu... Şimdi bir de karnında bebeğin var! İnan çıldırmak üzereyim... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sırf bu olay yüzünden yuvanı yıkman, çocuğunu babasız bırakman ne kadar mantıklı onu da bilemiyorum... Kararı sana bırakıyorum Alisa! Bu çocuğu yaptığına göre bir planın mutlaka olmalı, öyle değil mi akıllı kızım?"

Başka bir şey söylemeden o da babamın yanına gitti...

Yıkılarak geri sandalyeye oturdum. Ailem bile beni desteklemiyordu! Ellerimle başımı ovarken annemin sözleri aklımdaydı...

***

"Onuncu kez hoş geldin oğlum."

Poyraz on gündür beni istemeye geliyordu! On gündür her Allah'ın günü elinde çiçek ve çikolatayla gelip ısrarla beni istiyordu!

Her seferinde vazgeçtimi söylemiştim!

Kapıya yaklaştığımda onları dinledim.

"Alisa nerede?" Poyraz beni soruyordu.

Annem mahçup oluyordu... Adam ısrarla onuncu kez gelmişti!

"Odasında oğlum. Çok dil döktüm ama çıkmadı. Pijamalarıyla oturuyor!"

Poyraz aniden kapıya vurduğunda korkuyla geri çekildim.

"Bırak kapı dinlemeyi de gel. Bu sefer seni almadan gitmeyeceğim Alisa'm."

Kapı dinlediğimi nereden biliyordu? Beni bu kadar iyi tanımasıyla birlikte ofladım. Hızla geri çekilsem de yeniden kapıya vurdu.

"Biz içeriye geçiyoruz. On dakikaya hazır olmazsan seni alır zorla buraya getiririm! Ona göre!"

Kapıya vurdum.

"Defol git! Dansözlerle oynaşan adamla evlenemem ben! İstersen yüz kere gel, cevabım hayır! Ben babaanneye gelmeyin demiştim, hani bir kere gelecekti? Seni istemediğimi anlamıyor mu?"

Poyraz söylediklerimi umursamadı.

"On dakika içinde hazır olmazsan oradayım aşkım, haberin olsun."

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken kendi kendime güldüm.

"Salaksın!" Diye mırıldandım.

Kendimi yatağa bıraktığımda gitmemekte kararlıydım. Sarhoş da olsa onu içimde affedemiyordum...

Hazırlanmayacaktım, kararlıydım!

Aradan geçen on dakikanın ardından kapı çaldı. Açmadığımda kapıyı zorladı.

"Alisa zorlama güzelim! Onuncu kez bu insanları yoruyorum! Ailen de benim ailem de mahçup durumda! Gel artık vicdansız kadın gel!"

Ona cevap vermedim.

Doğru mu yapıyordum?

Onunla evlenmeyerek doğru mu yapıyordum?

Onuncu kez insanların karşısına çıkmamam şımarıklık mıydı?

Ben onlara gelmemelerini söylemiştim! Poyraz her seferinde zorluyordu. On gündür gelmesi hiç normal değildi! İstemiyordum işte, anlamak çok mu zordu?

Aniden kapı kırıldığında korkuyla çığlık attım.

"Merhaba Alisa, nasılsın? Biz seni isteyeceğiz de gelmen gerekiyor." Alaycı sesiyle birlikte yatağa daha çok sindim.

"Kapımı kırdın! Defol git, gelmiyorum! Evlenmem ben seninle!"

Poyraz ofladı. Beni dinlemeden yanıma geldiğinde hızla koluna vurdum.

"İstemiyorum! Sana telefonda da söyledim!" Poyraz beni kucağına aldı. "Nereye gidiyoruz?" Diye bağırdım.

"Salona! Seni isteyeceğim Allah'ın emriyle, sonra sen de yeniden benim olacaksın."

Beni odadan çıkarmasına izin vermeden bağırdım.

"Poyraz hâlime bak! Bu hâlde mi isteyeceksin beni?"

Alayla güldü.

"Üstünü giyinseydin! Makyajını yapsaydın! Çok vaktin vardı sevgilim. Sen beni sinirlendirmek için yapmadın!"

Onun sırtına vurdum.

"Yalvarırım dur! Götürme beni böyle! Tamam giyeceğim o elbiseyi! Pijamayla çıkmak istemiyorum."

Poyraz beni yere bıraktı.

"Nerede elbise?" Diye sordu.

Dolaptan çıkardığımda üstümü çıkarmaya başladı. Tişörtü yere attığında sütyen giymediğim göğüslerimle karşılaştı. Gözleri parladığında ofladım.

"Çık dışarıya! Giyeceğim Allah'ın belası, giyip geleceğim!"

Beni dinlemeden dolabımdan sütyen çıkardı.

"Neden sütyen giymedin? Kalbime mi indireceksin?"

"Göğüslerim şişiyor, rahat edemiyorum. Hem sana ne bundan! Oraya herkese açıklama yapmak için geleceğim. Senin için değil!"

Poyraz bana sert bir bakış gönderdiğinde sustum. Sütyeni taktığında altımdaki pijamayı da çıkardı.

Beyaz, uzun ve şık elbiseyi bana giydirdi.

En azından pijamayla çıkmama izin vermemişti. Beni dinleyip elbiseyi giymeme müsaade etmişti.

Uzun topuklu ayakkabıları giydiğimde hemen saçlarımı taradım. Alelacele sade bir makyaj yaptım.

Poyraz beni izliyordu...

İşim bitince ona döndüm. O da takım elbisesiyle çok şık görünüyordu. Çok yakışmıştı... Esmer tenine, kara kaşına, o kara gözlerine yeniden vurulmuştum...

"Beni reddetmek için mi bu kadar hazırlandın?" Gözlerine baktım. "O insanları her gün buraya getirdim ben! Daha fazla utandırma onları! Uzatma artık Alisa, ben özrümü diledim... İkimiz de birbirimizi bu kadar çok seviyorken daha fazla bize haksızlık etme! On gündür gururumu ayaklar altına alıp bu kapıya geliyorum ben! Birazcık insaf eyle be kadın!"

Üzgünce yeri izlediğimde elimi tuttu. Parmaklarımızı kenetlediğimde salona geçtik. On gün olmuştu... Artık sabrı kalmamış olacak ki kapıyı kırmıştı.

İki aileyi de çok yorduğumu biliyordum...

Bakışlarım Poyraz'a dönerken onun güzel yüzünü izledim...

Evet mi demeliydim hayır mı?

Eğer hayır dersem bir daha gelmeyeceklerini çok iyi biliyordum...

Bütün gözler bize döndüğünde Poyraz bana baktı.

"Çok şükür Allah'ım! Hanım kızımızın artık rızası var herhalde? Öyle değil mi?" Babaannenin sorusuyla birlikte yutkundum.

Babam söze girdi.

"Bu son artık... Rızan var mı kızım? Bu insanları da boş yere yorma. Rızan yoksa söyle, tamamen bitirelim bu işi!"

Uzun süre sessiz kaldığımda Poyraz kulağıma yaklaşıp fısıldadı.

"Eğer bugün de istemezsen, et tövbeni Alisa... Bu aşka ben de tövbe edeyim, daha fazla canımız yanmasın... Eğer beni istemiyorsan, eğer beni sevmiyorsan o tövbeyi herkesin içinde et!"

Dehşetle irkildim...

Poyraz tövbe et demişti!

Gözlerim doldu, sadece sevdiğim adamı izledim...

Birazdan hayatımı belirleyecek o kararı vermem gerekiyordu... Ne kadar kaçarsam kaçayım o cevabı vermekten artık bugün kaçamayacaktım...

5948 Kelime...

SINIR: 2.40K OY 750 YORUM

Çok uzun bir bölüm... Ancak bugüne yetişti. Emeğimin karşılığını vermeyi unutmayın lütfen!❤

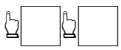
Diğer bölümde sadece Poyraz ve Alisa olacak. Sınırı geçin, bölüm gelsin.😊

Güzel yorumlarınız ve desteğiniz için çok teşekkür ederim... Sizi çok sevdiğimi unutmayın.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

27 "Çapkın"

ALİSA

Ne diyeceğimi bilemedim...

Tövbe et demişti!

Eğer tövbe edersem bir daha onun yüzünü göremeyecektim... Bir daha birbirimizle olamayacaktık...

"Alisa, haydi kızım. Bu insanlar da günlerdir buraya geliyor. Bir karar ver artık. Ona göre bir daha gelmezler." Dedi annem.

Dedenin bakışları üstümdeydi. Çok sert bir insan olduğunu biliyordum. Ona rağmen her gün gelmişti.

Daha fazla şımarıklık yapamadım... On yıldır ona hasretken daha fazla uzatıp ikimizin de canını yakmak istemedim. Ben ondan ayrılmaya dayanamazdım ki... Hem yeterince çektirmiştim. On gündür ailesini kapıma getiriyordu adam... Sarhoştu, pişman da olmuştu. Ona daha fazla kıyamadım...

"Ş-Şey, ben kahveleri yapayım o zaman..." Boğazımı temizledim. "Hoş geldiniz." Geç söylesem de herkesin gergin yüzü nihayet gülmüştü.

Poyraz rahat bir nefes verdi.

Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Yap kahveleri güzelim. Biz zaten on gündür seni beklerken konuşacak konu bırakmadık. Hemen isteyelim de bitsin bu iş." Başımı salladım ve hızla mutfağa girdim.

Eylül, Beliz ve Loya peşimden geldi.

"Çok şükür Allah'ım, her gün ne giyeceğim derdinden kurtuldum!" Dedi Eylül neşeyle.

Hâlâ kendimi iyi hissetmiyordum...

Zorlukla gülümsedim.

"Size de zahmet verdim... Ne yapayım, küstüm Poyraz'a..." Beliz beni rahatlatmak istercesine sarıldı.

"Sorun yok... Sen evet dedin ya, içimiz rahat. Poyraz abi isterse on kere daha geliriz. Hiç mahçup olma, hiç üzme kendini..."

Cezveleri çıkardım. Türk kahvesini de aldığımda Eylül güldü.

"Ellerin titriyor Alisa Hanım. On gündür reddettiğin adam için titriyor... Bir de vazgeçecektin ondan! Sen bu adamı seviyorsun."

Bu doğruydu...

Onu başımla onayladım zira bu açık açık belli olan bir durumdu.

"Sen affettin mi Alparslan'ı?" Diye sordum. "Hepiniz boşanacaktınız güya, yine birliktesiniz." Sesim alaycıydı.

Loya omuz silkti.

"Konuşmuyorum Ali'yle, gittim koltukta yattım. Bu sefer de koltuğa gelip bana yapıştı. Kurtulamıyorum, yapışıyor! Oğlumuzu bahane edip yanıma yatıyor. Odadan atsam Poyraz Ali ağlıyor duymuyorsun diye içeriye giriyor. Adam yapıştı bana! Gece sürekli en sevdiğim şarkıları mırıldanıyor. Affettim mi? Hayır. Biraz daha burnu sürtsün Ali'nin!"

Eylül dudağını büktü.

"Loya çok fena! Ben çok safım. Alparslan kandırıyor beni hep. Kanmamaya çalışıyorum tabii... Kandırıyor yine de! Emre'yi aramıza getirince hiçbir şey

söyleyemiyorum. Tam uyuyorum sonra sarmaş dolaş uyanıyoruz. Çocuğu kullandığı yetmiyormuş gibi bir de ben uyuduktan sonra odasına gönderiyor!" İç çekti. "Eğer Emre gelmek istemese devreye Lina giriyor. Bu sefer de o gelip yatıyor ama o kalkmak istemiyor. Bu yüzden hep Emre'yi kullanıyor adi adam. Ben bu çocukları bu yüzden yapmadım ki! En ufak şeyde onların arkasına sığınıyor... Vicdanımı sömürüyor pis adam..."

Bütün erkekler çocuklarını öne sürüp karısına yaklaşmaya çalışıyordu. Eminim çocuğumuz doğsaydı Poyraz da aynısını yapacaktı. Şimdilik böyle bir şansı yoktu.

Beliz derin bir iç çekti.

"Kurt çok zor bir adam... Çok zor! Çok âşığım ona... Kızamıyorum da..." Gülümsedi. "O kızımızı kullanmıyor. O direkt kendisini ortaya koyuyor. O da benim çocuğum gibi malum... Yine de kuyruğu dik tutuyorum tabii! Ayağını burkmuş, öyle söyledi. İşi de yok beyefendinin. Odada tüm gün yattı. Ayağında hafif bir şişlik vardı. Ağrıyor, acıyor bahanesiyle beni bir şekilde yanında tuttu. Kıyamıyorum serseriye..." Diye mırıldandı.

Loya güldü.

"Sen öyle adamı şımartırsan o da böyle bahanelerle gelir sana... Bak Ali'ye! Anca çocuğumuzu kullanıyor."

Beliz dudağını büktü.

"Kaç gün yatağa bile almadım onu..."

Eylül ise alayla gülen taraf oldu.

"Bir Atabey erkeği ne yapar eder o yatağa girer. Yine geldi değil mi?"

Beliz başını salladı.

"Senden ayrı uyuyamam diye tutturdu. Kovdum ama ayağım acıyor diye inledi inledi yattı yatağa. Canı yanınca kıyamadım. Sarılmasına izin vermedim ama yine sarıldı. Küsüm hâlâ ama!" Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Kurt öküzdür falan ama bana bir şiirler gönderdi görmeniz lazım...

Beni çok sevdiğini söyleyip durdu. Normalde hayatta söylemez ama kalbimi kırdığı için sürekli söyledi. Üstüme zaten çok titriyordu, şimdi iyice abarttı. Yanımdan hiç ayrılmıyor. Benimle romantik dizi bile izledi biliyor musunuz? Yanımdan kalkmadı hem de!"

Üçümüz de kıkırdadık.

Kurt sevince gerçekten değişmişti. Eskiden olsa '*ben kimseyi sevemem, çocukları hiç sevmem, evlenmeyi asla düşünmem'* der dururdu.

Gerçekten değişmişti...

Atabey'ler bazen şımarık olsa da çoğu zaman tatlı ve aşk dolu oluyorlardı. Tabii seni seviyorum demeyi sevmezlerdi. Eğer bir hata yaptıysalar söylerlerdi. Normalde hissettirmeyi seviyorlardı. Tabii biz ısrar edersek mecburen söylüyorlardı, orası ayrı...

Beliz arkasından ona koşarak sarılan Kurt'u hissedince korkuyla yerinden sıçradı. Kurt bizi dinlemiş olmalıydı ki yüzü gülüyordu.

"Bırak Kurt! Bırakmazsan bağırırım bak!"

Beliz onu kalçasıyla itmeye çalışsa da olmadı.
Kurt kollarını karısının beline sardı. Başını boynuna yasladı.

"Bağır ulan bağır, seni bu evde benden almaya cesaret edecek kimse yok şuri!" Bir de neşeyle bağırıyordu...

Beliz gülerek göz devirdi.

"Bırak artık! Konuşmayacağım ben seninle! Affetmedim!"

Kurt onun yanağını öptü.

"Beliz bak-" Birden sustu.

Aniden inlediğinde Beliz hızla kocasına döndü. Kurt zorlukla sandalyeye oturduğunda Beliz telaşla onu izliyordu.

"Kurt!" Ofladı. "Beni gene kandırıyorsun değil mi pislik herif?" Diye homurdandı.

Kurt yeniden inlediğinde Beliz yeniden ofladı.

"Ayağımda bir ağrı var ki sorma toliçona... Gel baksana bir, şişmiş mi iyice?"

Beliz ona yaklaştığında Kurt onu belinden tutup bacağına oturttu. Beliz şaşkın şaşkın ona bakarken hızla bize döndü.

"Ş-Şey..." Kurt'a vurdu. "Ne yapıyorsun? Ayıp değil mi arsız adam?"

Kurt göz devirdi.

"Karımsın karım! Niye ayıp olsun? Ayıp mı hanımlar?" Diye sordu.

Onlara arkamı döndüm. Eylül de onlarla ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu. Zaten kahveler de kaynamıştı. Hepsini fincanlara doldurduk.

"Yok kuzum, ayıp değil." Dedim.

Kurt bana göz kırptı. Ona öpücük attığımda karısına döndü.

"Kurt bırak beni!" Diye homurdandı. "Gene kandırdın beni! Senin ayağında bir şey yok! Artık kanmayacağım."

Öpücük sesi geldiğinde hızla mutfaktan çıktık. Beliz ise Kurt'a kızmaya devam ediyordu. Tabii çok uzun sürmedi. Biz çıkar çıkmaz öpücük sesleri birden artmıştı.

"Beliz de kocasına hiç kıyamıyor."

Eylül'e baktım.

"Sen farklısın sanki! Sen de Alparslan'ın peşinden az koşmadın. Az çorbalar yapmadın adama. Hâlâ üstünü sen giydiriyorsun. Sanki sen kıyabiliyorsun."

Eylül dalga geçmeme aldırmadan omuz silkti.

"Sen de kıyamıyorsun Alisa Hanım. Poyraz tövbe et deyince tutuştun. Adam vazgeçecek diye korktun sanki."

Dudağımı büktüm.

"Birazcık öyle oldu... Loya gibi gaddar değilim ben... O çok fena! Hiçbirimiz öyle değiliz sanırım."

Eylül gülerek sözlerime hak verdi.

Herkese kahveyi dağıttığımda Poyraz merakla bana bakıyordu.

"Attın mı lan tuz?" Diye fısıldadı.

Yine çok kibardı...

"Attım Poyraz. Ne oldu içmeyecek misin?" Ben de fısıldadım.

Kahvesini eline aldı.

"Senin için ölürüm hatun ölür! Bir tuzlu kahvenin lafı mı olur?"

Geri çekildiğimde herkese kahvesini dağıttım. Kenardaki tekli koltuğa oturduğumda dede söze girdi.

"Evet efendim, geliş sebebimiz belli... Hayırlı bir iş için buradayız." Poyraz'a baktı. "Gençler birbirini görmüş, sevmiş-" Poyraz dedenin sözünü kesti.

"Dedem biz Alisa'yla birbirimizi on yıl önce gördük. Buraları aşalım artık. Bir şey çıkacak diye korkuyorum! İste haydi kızı hemen."

Poyraz kahveden bir yudum aldığında yüzünü buruşturdu. Hızla kahvesini içip bitirdiğinde herkes şaşkınca ona bakıyordu. Adam acele etmek için elinden geleni yapıyordu. Büyük bir hızla suyu içip bitirdi.

Dedesi Poyraz'a sert sert baktı. Poyraz ciddi ciddi heyecanlanmıştı. İçimdeki heyecanı bastıramazken onunla göz göze geldim.

Kız evi naz evi diye düşünüp utanmış gibi bakışlarımı kaçırdım. Poyraz'ın kendi kendine güldüğünü gören dede sinirle onun koluna vurdu.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Alisa'yı oğlumuz Poyraz'a istiyoruz."

Rahat bir nefes verdim.

Babam yutkundu. Bakışları bana döndü.

"Rızan var mı kızım?"

Poyraz hemen atıldı.

"Var baba var! Verdin mi kızı?"

Kurt ve Alparslan alayla gülüyordu. Belli ki çok kötü dalga geçeceklerdi.

"Sana sormadım oğlum. Kızıma sordum ben. Onun rızası olmadan olmaz."

Çekinerek başımı salladım.

"Siz büyüklerim de uygun görürseniz benim rızam var babacığım..."

Babam da başını salladı.

"Kızımın da rızası olduğuna göre, verdim gitti!"

Herkes neşeyle alkışladığında babaanne rahat bir nefes verdi.

"Allah'ım sana çok şükür aldık! Çok şükür Rabbim! Artık tekrar gelmeyeceğiz değil mi oğlum?"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Aldık ya babaanne, niye tekrar gelelim?"

Babaanne yeniden rahat bir nefes verdi.

"Çok şükür çok!" Doğruldu. "Tekrar gelmeyeceğiz, eminsin değil mi oğlum?"

Poyraz gözlerini devirdi.

"Ya sabır! Babaannemin de devreleri yandı!Gelmeyeceğiz babaannem. Aldık kızı aldık. Artık sonrası kına, nişan, düğün..."

Babaanne gülerek bana bakıyordu.

Poyraz ayağa kalktığında büyüklerin ellerini öptük. Beni kendine çekip sarıldığında onun kollarının arasına girdim.

"Barıştık değil mi?" Kulağıma fısıldadı.

"Barıştık Poyraz. Beni bir daha üzmeyeceğine söz versen iyi olur."

"Söz bebeğim. Güven bana, bir daha yok. Bir daha çok içmem. Yanımda sen olmadan hiç içmeyi düşünmüyorum. Sen yeter ki bana küsme."

Onun boynuna sarıldım.

"İyi, affettim."

Poyraz erkeksi bir hareketle belimi kavradı.

"On gündür sana hasretim. O dudaklara, o beyaz boynuna, o güzel göğüslere.... Hiç kurtuluşun yok benden..."

Yavaşça geri çekildim zira tüm bakışlar üstümüzdeydi.

Poyraz'la barışmamızın verdiği huzurla birlikte yavaşça yerime oturdum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu! Poyraz az önce gerçekten de beni babamdan istemişti!

***

"Yakalanacağız!"

Boynumu öpücüklere boğduğunda kıkırdadım. Saçlarını yavaşça okşadığımda ona kıyamadım... Yükünü üstüne vermemek için adam resmen havada duruyordu.

"Poyraz, yükünü biraz üstüme ver istersen... Belin kopacak aşkım!"

Poyraz başını boynuma gömmüştü. Sevgiyle o koyu saçları öptüm.

"Kızım yatak kıç kadar! Zaten sığmıyoruz!" Homurdandı. "Bu kıç yatağı ne diye aldın? Benim geleceğimi düşünemiyor musun? Buraya tek başıma bile sığmıyorum!"

Bir de bana kızıyordu...

Boynuma kondurduğu ıslak öpücüklerin ardından başını kaldırdı.

"Senin geleceğini düşünemedim tabii... Bana yetiyor. Sen kocamansan ben ne yapayım?"

Poyraz'ın ayakları yatağın dışında kalıyordu... Hiç rahat değildi küçük bebeğim...

"Benim küçük, tatlı bebeğim rahat değil... Birazdan kalkıp yerimi sana vereceğim."

Poyraz yanaklarımı sıktığında eline vurdum.

"Küçük bebek miyim lan ben? Küçük bebek sensin!"

Yanaklarımı kızarttığında elini ısırdım. Bundan hiç şikâyetçi olmadı. Parmakları dudağımı okşadığında yavaşça dudaklarımı araladım. Parmağını yavaşça dudağıma ittiğinde kıkırdadım ve parmağını emdim.

Poyraz'ın gözleri karardı. Ne olduğunu anlayamadan birden yükünü üstüme verdi. Dudaklarıma yapıştığında telaşla onu itmeye çalışsam da daha fazla dayanamadan karşılık verdim.

On gündür ne sarılmıştık, ne de dudaklarımız buluşmuştu... Poyraz daha fazla dayanamamıştı.

Kendimi durdurmam gerektiğini biliyordum... Zor da olsa konuşmak için dudaklarımı araladım. Derin bir nefes aldığım sırada dilini ağzıma ittiğinde inledim. Anlaşılan konuşmama müsaade etmeyecekti...

Dillerimiz birbirine değdiğinde onun saçlarını çektim. En sonunda nefessiz kalıp ayrıldığımızda ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu. İkimiz de kısa bir süre nefeslerimizin düzelmesini bekledik. Poyraz ise bu sürede durmayıp dudağıma küçük küçük öpücükler bırakıyordu.

"Aşkım..." Ona sarıldım. "Gitmen gerekiyor. Kapımı kırmasaydın kilitlerdim ama gördüğün gibi bir kapım bile yok! Annem gelecek şimdi."

Poyraz ofladı.

Terlemiş saçlarını ellerimle düzelttiğimde sinirle bir küfür savurdu.

"Bize gidelim. Ne dersin? Bu gece bizde kal. Benim yatağımda rahatça uyuruz."

Gülümsedim.

"Sen delirmişsin! Bir de size mi geleyim? Babam izin vermez artık evlenene kadar! Kalamam seninle!"

Poyraz ofladı.

"Yarın kapıyı yaptırın! Hemen yapılsın!" Yavaşça üstümden kalktı.

Ben de doğruldum.

Gidiyor muydu?

"Gidecek misin?" Diye sordum.

Poyraz beni belimden tutup yeniden yatağa yatırdı. Anlamayarak ona baktığımda alnımı öptü.

"Yok lan, ne gitmesi? Buradayım."

Başımda mı bekleyecekti?

"Poyraz sırtın ağrır! Çıldırdın mı sen? Annem gelirse görür! Hiç mantıklı değil bu söylediğin!"

Poyraz dudağını gösterdiğinde uzanıp dudağını öptüm. Bu öpücüğün ardından sırıttı.

"Sen yat, ben seni izler, arada öpüp koklarım. Sabaha doğru da eve giderim."

Sabah mı gidecekti?

Eğer ona izin verirsem gerçekten de orada öylece dikilmeye devam edecekti...

"Gel..." Yanımda yer açtım. "Birlikte bir şekilde uyuruz." Dedim.

Poyraz iç çekti.

"Yatağı kırdırtma hatun!"

Kıkırdadım.

"Kırmayız, bir şey olmaz." Ona kollarımı açtığımda yeniden yatağa uzandı. Kapıdan görünen tarafa ben yattım.

"Sen en ufak bir seste uyanırsın zaten. Baktın annemlerin kapısı açıldı hemen gidersin."

Poyraz hevesle başını salladığında onun boynuna başımı yasladım. Beni belimden sıkıca kavradığında üstümüze örtüyü örttüm.

Dudağımda bir ıslaklık hissettiğimde gülümsedim.

Belimdeki eli yavaşça kalçama doğru indiğinde yeniden kıkırdadım.

"Poyraz, sakın! Annemler gelir. Sakın öyle kötü şeyler geçirme aklından! Düğüne kadar sabret."

Poyraz bana çapkın bir gülüş gönderdi.

"Neden? Dokunsam kızar mısın?"

Kalçamı avuçladığında kıkırdamaya devam ettim. Başımı onun boynuna gömdüm.

"Duyacaklar manyak!"

Saçımı öptü.

"Seni çok özledim." Dedi.

Gülmemi bastırmaya çalışsam da olmadı. Poyraz'ın boynunda boğukça gülmeye devam ettiğimde beni tamamen üstüne çekti.

Poyraz altımda kaldığında elini yavaşça kalçama koydu.

"Bir daha ne zaman güzel güzel şeyler yapacağız merak ediyorum... Sen istesen şu an bile olur, orası ayrı..."

Gözlerim dehşetle açıldı. Poyraz tepkime güldü. Beni sırtımdan tutup üstüne tamamen bastırdığında kalkmama izin vermedi.

"Şu an olmaz! Poyraz kapı yok, delirdin mi sevgilim? Ya yakalanırsak?" Yanağımı öptü.

"Arabaya geçelim?" Sırıttı. "Bize geçelim? Nereye istersen..." Kalçamı avuçladı.

Poyraz elini geceliğimden içeriye soktuğunda çıplak kalçalarıma kavuştu. Gözlerini kapattığında kısıkça inlediğini duydum.

"Of..." Başını geriye atmıştı.

Kalçama sert bir şaplak attığında inleyecektim ki dudağımı öpüp beni susturdu.

"Bırak popomu!" Elini itmeye çalışsam da bırakmadı. "Poyraz yakalanacağız!" Omuz silkti. "Kapımı kırmasaydın o zaman!" Diye homurdandım.

Poyraz yeniden dudağımı öptü. Alnını alnıma yasladığında bana çapkın bir gülüş gönderdi.

"Her gece pijamayla yatıyordun... Bugün gecelik giymişsin... Hem de pencereyi açmışsın... Bunun benim gelmemi istemenle bir alakası var mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde başımı onun göğsüne yasladım. Poyraz saçlarımı öptüğünde kızarmış yüzümü ondan sakladım.

"Şey..." Dudağımı ısırdım. "Ben sıcak diye açmıştım... Senin geleceğini düşünemedim."

Küçük bir kahkaha attı.

"Sıcak diye demek... Ben de beni bekliyorsun sanmıştım."

Hafifçe başımı kaldırdım. Göğsündeki elimi hareket ettirirken daireler çizdim.

"Yok aşkım sıcak diye... Gerçekten bak!"

Poyraz aniden beni ısırdığında inledim. Beni defalarca ısırdığında inlememem için ağzımı kapattı.

Boynumu, yanağımı, her yerimi ısırmıştı! Ona kötü kötü baktığımda sırıtmaya devam ediyordu.

"Ne bakıyorsun kızım? Tatlı geldin ısırdım!" Dedi.

Dudağımı büktüm.

"Canım acıdı..."

Poyraz belime sarıldığında doğruldu. Ben de onun üstünden kalktığımda beni yavaşça kucağına çekti.

"Çok acıtmadım." Gece lambasını açıp ısırdığı yerleri incelediğinde kıkırdadım. "Kızarmış sadece. Acıyor mu?" Diye sordu. Ona hayran hayran baktığımda kaşlarını çattı. "Alisa, cevap versene lan!"

Göz devirdim.

"Acımıyor Poyraz! Nazlanmak için demiştim! Tüm komşu bizi mi izlesin? Lambayı ne diye açtın? Annemler gelse toparlanamayız!"

Poyraz beni kucağından çekti. Yatağa beni öylece bıraktığında hayal kırıklığıyla ona baktım. Gerçekten gidecekti demek... O da haklıydı. Yakalanma riskimiz çok yüksekti. Ne diyebilirdim ki?

Poyraz camı kapatıp perdeyi sonuna kadar çekti.

Gitmiyor muydu?

Kenardaki örtüyü aldığında kırık kapının üstünü örttüğünü gördüm. Ona şaşkın şaşkın bakarken bantlayıp sabitledi.

Artık odamın içi görünmüyordu.

Poyraz yanıma döndüğünde ona yer açtım. Tabii açtığım küçük yere sığmadı. Kıkırdarken o inatla yanıma sığdı.

Yatak onun ağırlığına zor dayanıyordu.

"Poyraz kilo almışsın! Önceden bu kadar zor sığmazdık!"

Alayla güldü.

"Kilo alan ben miyim?"

Kaşlarımı çattım.

Bakışlarım bedenimi bulurken yavaşça doğruldum.

Ben miydim?

"Ne demek istiyorsun? Kilo mu almışım?"

Eli kalçamı kavradı.

"Beş kilo."

Onu nereden biliyordu? Hem beş kilo almış olmam imkânsızdı. En fazla iki kilo almış olmalıydım.

"Nereden biliyorsun? Tartı mısın Poyraz? Aldığım en fazla iki kilo! Sırf beni kıskandığın için böyle söylüyorsun! Çekemiyorsun beni! Pislik adam!" Diye tısladım.

Ona arkamı döndüğümde güldüğünü duydum. Kolunu belime sardı. Kendini bana yasladı.

"Her zerresini ezbere bildiğim kadınsın... Bedenindeki en ufacık değişikliği bile bilirim ben..."

Hâlâ beş kilo diye diretiyordu!

"Beş kilo almadım. Uzatma istersen! Tamam belki iki kilo!" Ona yüzümü döndüm. "Hamileyim ben! Senin çocuğuna! Bilmem farkında mısın? Kilo aldım diye beni eleştiriyorsun!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Ben seni eleştirmedim yavrum. Kilo alman hoşuma gider. Zayıf kadın sevmem. Balık et sevdiğimi biliyorsun." Kalçamı avuçladı. "Burası büyümüş, hoşuma gitti. Umarım daha fazla büyür."

Dalga mı geçiyordu? Daha fazla ne kadar büyüyebilirdi ki?

"Poyraz pantolon bulmakta zaten zorlanıyordum. Bir de iyice büyüsün diyorsun." Ona döndüm. "Hem sana ne benim popomdan? Sen git başka kadınların poposuna bak! Hâlâ küsüm sana!"

Poyraz beni altına çektiğinde onun yüzüne bakmadım.

"Başka kadınlara mı bakayım?" Güldü. "Alisa ölüm fermanımı imzalayamam! Ben uslu uslu senin popona bakmayı tercih ederim."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Ben kızmasam bakacaksın yani?"

Poyraz hayretle bana bakıyordu.

"Gzamşine hamileliğin çekilmiyor! Sen önceden akıllı bir kızdın. Hamilelik hormonları seni böyle çekilmez birine dönüştürdü. İnşallah çocuklar üçüzdür, tekrar doğurmak zorunda kalmazsın." Ellerini açtı. "Allah'ım lütfen üçüz olsun!" Ağzına vurdum.

"Üç tane çok! Aynı anda üç çocuğa nasıl bakayım? Saçmalama lütfen!" Onun boynuna sarıldım. "Hem ben çekilmez miyim? Beni çok üzüyorsun pıtırcığım."

Poyraz *pıtırcık* kelimesini duyunca donup kaldı. Tepkisine kıkırdadım. Demek bu koca adamın sevimli kelimeler ağrına gidiyordu...

"Alisa..." Kaşları çatıktı. "Bana şunu dediğini düşmanlar duysa gülerdi... Bana! Sen gel devlete çalış, vatana çalış, ekibin başına geç ama bir kadın gelip pıtırcık desin!"

Ona küskünce arkamı döndüğümde bana sıkıca sarıldı. Elleri karnımdayken başını boynuma gömdü.

"Ben sana hâlâ kırgınım... Seni çok sevdiğim için affettim ama beni çok üzdün.... Söz verdin ama içim rahat etmedi. Bir daha yapmayacaksın değil mi?"

İçimdeki tedirginliği aşamıyordum... Ona hâlâ kırgındım... Çok sevsem de üzülmüştüm. Ona yeniden güvenmek istiyordum.

"Küs müyüz hâlâ?" Diye sordu. "Ben isteyerek yapmadım ki bebeğim... Eğer ayık olsam hemen orayı terk ederdim. Seninle kavga etmeyi göze

alabilir miyim ben?"

Nefesi boynuma çarptıkça gıdıklandım. Kıkırdayarak onun koluna vurdum.

"Evet, az daha aşkımız bitiyordu! Az daha seni kapının önüne koyuyordum!" Kaşlarımı kaldırdım. "Koydum da! On kez kapıma gelip yalvardın... Babaannen istemezsen gelmeyiz demişti, tam on kere buraya geldi."

Poyraz boynumu öptü.

"Bir kurşunun göğsüme girmesini kaldıracak kadar güçlüyüm, vatan uğruna savaşacak kadar güçlüyüm ama ben seni bırakabilecek kadar güçlü bir adam değilim Alisa..."

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Ona döndüğümde göz göze geldik. Uzanıp dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Sen beni cidden seviyorsun..." Elimi onun göğsüne koydum. "Peki ya o tövbeyi etseydim? O zaman ne yapacaktın?" Diye sordum.

Poyraz sıkıntıyla derin bir nefes verdi.

"Bu beni öldürmek olurdu güzelim... O tövbeyi edemeyeceğini biliyordum. Senin o tövbeyi etmen demek ikimizin bir daha barışamaması demekti... Birbirimizi bir daha görememiz, bir daha dokunamamamız... Anlıyor musun gzamşine? Bu beni öldürmek olurdu! Yapamayacağını biliyordum."

Onun yanağını öptüm.

"Yapamazdım, doğru... On yıl seni beklemişken yapamazdım sevgilim..."

Poyraz beni göğsüne çekti.

"On gün kapına getirdin beni! Ulan Alisa, ulan be kızım!" Kalçama vurdu. "On gün sensiz uyudum, on gün! On gün seni öpemedim! Delirtecektin ulan beni!"

Onun yüzünü avuçladım.

"Tek sen çıldırmadın... Benim için de hiç kolay olmadı. Çok ağladım, seni çok özledim..." Elimi sakallarına çıkardım.

Elimi yakalayıp öptü.

"Bize bunu yapmasaydın keşke..." Ardından gülümsedi. "Neyse lan, aldık mı aldık kızı! Benim karım olacaksın artık benim!" Sıkıca sarıldı. "Bize ev tuttum." Şaşkınca ona baktım.

Ne demişti o?

Ev mi tutmuştu?

İyi de ben zaten onun ailesiyle yaşamak istediğimi söylemiştim. Zerrin annemin de çok hoşuna gitmişti. Eğer ayrı bir eve çıkarsak kadın çok üzülürdü.

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ailenle yaşayacağız! Bana sormadan niye ev tutuyorsun? Ne gerek vardı?" Ona kızdığımda Poyraz sevgiyle yanağımı okşadı.

Ona kızsam da o mutlu görünüyordu.

"Annemin dizinin dibinde yaşamaya ne meraklıymışsın! Tamam en iyi gelin sensin!" Alayla güldü. "Bizimkilerle yaşayacağız zaten. Bu evi kafa dinlememiz için tuttum. Denizin dibinde, mis gibi ev!"

Göz devirdim.

"Kafa dinlemek için ev mi tutulur? Gereksiz yere masrafa girdin."

Elleri çıplak bacaklarımı okşadı.

"Boş yere değil be fıstık, bizim için aldım. Mutfakta, oturma odasında, çalışma odasında, salonda, banyoda, evin ortasında rahatça sevişebilelim diye!"

Gözlerim kocaman açıldı.

Gerçekten sevişmemiz için mi onca masrafa girmişti?

"Poyraz! Kendi evimizde de yapabilirdik! Ne diye yeni ev alıyorsun? Bari yazlık alsaydın, ev Trabzon'da mı?"

Bacaklarımı okşadı.

"Kendi evimizde özgür olamayacaktık güzelim. Evet, burada. Sürekli gideceğimiz bir yer olduğu için bu şehirden aldım. İstersen yazlık da alırız. Ben bunca yıl kazandığım paraya çok dokunmadım. Evliliğimiz için..."

Onun yüzünü avuçladım.

"Ne fenasın Poyraz!" Kıkırdadım. "Yalnız kalmamız için ev tutmuşsun... Bana sormadın bile!" Derin bir iç çektim. "Mesleğine dönecek misin peki? Döneceğim diyordun ama pek istekli değilsin sanki..."

Poyraz başını salladı.

"Yarın başlıyorum güzelim. Yeniden mimar olacağım." Saçımı öptü. "Biliyorsun, ben boş durmayı sevmem. Kazandığım para benim için önemli değil. Çalışmayı seviyorum."

Demek yarın başlıyordu...

Yani yarından itibaren şirkete gidecekti... Poyraz'ın deli gibi çalıştığını çok iyi biliyordum. Ya yine bana vakit ayıramazsa?

İç çektim...

Ayıramayabilirdi. Neticede yoğun olacaktı. Uzun zamandır işini yapmıyordu da... Yeniden odaklanması epey zor olacaktı. Onu bunaltmam saçma olurdu.

Poyraz beni öptüğünde korkuyla ona döndüm. Düşüncelerim zihnimi ele geçirdiği için dalmıştım.

Hafifçe doğrulduğunda kucağını gösterdi. Uslu uslu kucağına oturdum.

"Senin yüzün niye düştü?" Belime sarıldı. "Beni göremeyeceğin için mi?" Sesi alaycıydı. "Kızım bana bağımlı yaşamaktan vazgeç! Benim de özgür bir hayatım var!"

Kaşlarımı çattım.

"Poyraz, beni sinirlendirme istersen!"

Altımdaki sertliği hissederken bu sefer alayla gülen taraf ben oldum. Poyraz'ın elleri bu sefer açılmış olan göğüslerime gitti.

"Yeter ama Poyrazcık!" Elini ittim. "Haydi dön artık evine. Zaten yarın işe gideceksin. Uyanamayacaksın sonra."

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Bu gece seninleyim fıstığım. Kokunu özledim, bu gece senden ayrılamam." Boynumu öptü. "Kimse gelmeden çekip giderim. Merak etme, yakalanmayacağız."

Dudaklarını en sevdiği noktaya bastırdığında inledim.

Poyraz boğukça güldü.

"Ne güzelsin Alisa'm... Çok güzelsin. Baktıkça bu kadın iyi ki benim diyorum." Heyecanla geri çekildim.

"Beni güzel mi buluyorsun?" Poyraz güldü. "Sen beni bayağı seviyorsun..." Kıkırdadım.

Poyraz düşünür gibi yaptı.

"Bilmem, seviyor muyum? Bu kanıya nereden vardın merak ediyorum! Bazen zekana gerçekten hayran kalıyorum." Bana laf mı sokuyordu?

Öfkeyle koluna vurduğumda beni bırakmadı. Beni sıkıca sarmaya devam etti.

"Tamam lan tamam, kızma hemen! Senin zekana gerçekten hayranım, orası doğru. Beni ne yapıp edip karşına çıkardın. Sen fena bir kadınsın!"

Gözlerimi kıstım.

"Fenaysam fenayım! Sen de ona göre ayağını denk al Poyraz Atabey!"

Poyraz tehditime alayla gülecekken gülüşü soldu. Hızla beni kendine çektiğinde alnıma dokundu.

"Buraya ne oldu?" Sesi sertti.

Bu kadar değişmesine şaşırırken yavaşça elimi alnıma götürdüm. Dolabın kapağını açık unutup kafamı vurduğumu anımsadım.

"Dolabı açık unuttum. Kafamı vurdum. Biraz şişmişti, onu mu fark ettin hemen? Küçücük bir yerdi. Nasıl dikkatli bakıyorsan artık..."

Poyraz çenemi tuttu.

"Sen sürekli başını vuruyorsun! Bu kadarı normal değil. Biraz dikkat et! Kafanda neler dönüyor kim bilir!"

Bir de gerçekten kızıyordu.

Tebessüm ettim.

"Sen Börü... Aklımdaki tek düşünce sensin."

Bu sahneyi daha önce yaşamıştık...

Arabada giderken alnımı fark etmişti. O zaman benden saklanıyordu... Tamamen kamufle olmuştu. Yine de ben onu kokusundan tanıyıp ona Poyraz demiştim...

Poyraz beni kucağına sabitlediğinde onun boynuna sarıldım. Saçlarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Biz bu sahneyi daha önce yaşamıştık." Kıkırdadım. "Hani sen mezarlık dönüşünde beni arabaya almıştın ya, o zaman... Yine başımdaki küçücük morluğu görmüştün. Hem de karanlıkta, o simsiyah gözlüklerinle!"

Poyraz o anları anımsarken dudaklarında alaylı bir tebessüm belirdi.

"Görmez miyim yavrum? Seni arkaya çekip sıkıca sarılmamak için kendimi nasıl zor tuttum... Hele arabaya o kokun yayılınca az kalsın aklımı kaybedecektim. Beni zor sakinleştirdiler." Derin bir iç çekti. "Dibimdeydin güzelim... Sana dokunamadım, sana sarılamadım, buradayım diyemedim..." Gözlerim hemen doldu.

Ona sıkıca sarıldım. Onun yeniden gitmesinden öyle çok korkuyordum ki...

"S-Sen bir daha gidersen ben dayanamam Poyraz..." Başımı onun boynuna gömdüm. "Seni çok seviyorum... Çok!" Saçımı öptü. "On yıl önce karşıma çıksaydın ne güzel olurdu... Acı da çekmezdik."

Poyraz beni sakinleştirmek için öpmeye devam etti. Belime sarılan güçlü kollarla birlikte ona daha çok sokuldum.

"Karşına çıkamazdım, anla artık Alisa. Karşına çıksaydım bizim için çok daha zor olacaktı. Bir göreve gittiğimde kim bilir nasıl korkacaktın, bana ulaşamayacaktın, bu sefer kaybetme korkusundan ağlayacaktın... Senin hayatını da tehlikeye atacaktım. Silahlı saldıraya uğrasam, yanımda sen olsan..." Sustu.

Burukça tebessüm ettim.

Bir kere göreve gittiğinde deli gibi korktuğumu anımsadım... Bir kere olan görev bile bana yeterince büyük bir korku yaşatmıştı. Tekrar tekrar aynı şeyi yaşamak benim için de onun için de yorucu olurdu...

"Biliyorum, geçti..." Boynunu öptüm. "Umarım bir daha hiç ayrılmayız." Kulağına yaklaştım. "Öyle dansözlerle bir daha oynadığını görürsem yakarım çıranı! Hiç şakam yok. Küçük olduğuma bakma, yakarım seni!"

Poyraz bu tehdit karşısında sırıttı. Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Yakarsın hatun, yakıyorsun zaten..."

Tehdit edercesine kaldırdığım parmağıma küçük bir öpücük kondurdu. İçin titrerken sevgiyle ona sokuldum.

Yarın gelinlik ve bindallı bakmaya gideceğimizi hatırlayınca heyecanla başımı kaldırdım.

"Poyraz biz yarın alışverişe çıkacağız. Gelinlik ve bindallı alacağım ama sana göstermeyeceğim. Çok güzel olacağım çok!"

Saçlarımı okşadı.

"Peki başka şeyler bakacak mısınız?" Diye sordu. "Benim için giymek isteyeceğin özel şeyler... Bu geceliği çok seksi buldum mesela. İki saattir burada kıvranıyorum." Saçımı yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bundan daha seksi şeyler istesem? Jartiyer, fantezi-" Hızla sözünü kestim.

"Poyraz yeter! Annenler yanımda olacak, hiç öyle seksi şeyler alamam! Ayıp, utanırım bir kere! Bizim özelimiz bunlar! Sabahlık bakabiliriz ama çok ileriye gitmem."

Bir şey demeden başını salladı. Yüzündeki sırıtışa anlam veremesem de düşünmeme izin vermeden beni kendisine çekti.

Yine ne hınzırlık düşündüğünü anlayamasam da bu gülüşün altında bir şeyler olduğunu hissettim zira bu gülüş biraz çapkın bir gülüştü...

***

Babamın yanağını sevgiyle öptüm.

Aramız daha iyiydi. Zaman geçtikçe o da bu durumu kabul etmeye başlamıştı.

"Çok güzel olmuş, eline sağlık kızım." Babam kuymağı açlıkla yiyordu.

Kıkırdadım.

"Afiyet olsun babacığım." Dedim.

Tam gideceğim sırada kolumu tuttu. Şaşkınca ona döndüğümde boğazını temizledi.

"Sen iyisin değil mi?" Diye sordu. "Annen hamileyken çok zorluk çekmişti. Sürekli midesi bulanırdı, bayılırdı, biraz ağırdı yani... Sen iyi gibi görünüyorsun. Bir sorun yok değil mi?"

Bir de beni merak ediyordu...

Sevgiyle onun elini tuttum.

"Yok babam, ben iyiyim."

Babam saçlarımı öptü.

"İyi ol güzel kızım." Canı sıkkın gibi görünüyordu.

Yanındaki sandalyeye oturdum. Hamile olduğum için mi canı sıkılmıştı? Belki de üzülürüm diye belli etmiyordu...

"Bir şey mi oldu?" Diye sordum endişeyle. "Pek iyi görünmüyorsun." Babam burukça tebessüm etti.

Beni yavaşça kendisine çekti.

"Senin evden gitmene alışamıyorum kuzum... Yirmi sekiz yıldır bizimlesin. Şimdi senin burada olmayacağını düşününce üzülmedim desem yalan olur." İç çekti. "Bir gün gidecektin... Bunu bilsem de üzüldüm işte..."

Babama sokulurken burukça gülümsedim. Demek kızından ayrılacağı için üzgündü...

On yıldır onlara gün yüzü göstermemiş olmama rağmen beni hâlâ çok sevmesine minnettardım.

"Ben hep geleceğim ki... Yine başınıza belayım babacığım. Lütfen üzülme, sen böyle yapınca ben de kötü oluyorum." Babam gülümsedi.

Beni daha fazla üzmek istemiyor olmalıydı.

"Tabii geleceksin güzel kızım." Yanağımı öptü. "Bu kokuyu bana çok özletme olur mu? Biliyorsun baban sensiz yapamaz..." Kıkırdadım.

"Hiç özletmem babam!" Sevgiyle ona sımsıkı sarıldım.

Annemin telaşı bitmek bilmemişti. Söylene söylene geldi.

"Alisa haydi kızım! Bizi bekliyorlar! Gelinlik bakacağız, daha çeyizin için almadığımız şeyler de var! Al işte! Hepsini birden halletmeye çalışırsak böyle zorlanırız! Ben sana iki yıldır çeyiz çeyiz diyorum, dinleyen kim? O zaman alsaydık şimdiye yarılamış olurduk!"

Annemi daha fazla dinlemeden ayakkabımı giydim.

İki yıl önce Poyraz'ı öldü sanıyordum. Bir de gidip çeyiz mi alacaktım? Tek düşüncem oydu, nasıl başka bir adamla evleneceğimi düşünerek hazırlık yapabilirdim ki?

"Uğraşma kızımla! Alırız hepsini." Diye homurdandı babam.

Annem göz devirdi.

"Uğraşmayayım mı? Hiçbir şeyi yok! Ben ona birazcık alalım dediğimde hep bana kızdı. Şimdi alsaydık birazcık rahatlardık. Düğünü erken yapacağız diye her şeyi peş peşe halletmeye çalışıyoruz!"

Annemin telaşı gittikçe büyüyordu. Zorlukla tebessüm ettim.

"Olsun, biraz da evlendikten sonra alırız. Kafana takma bu kadar. Her şey hallolur. Öyle değil mi baba?"

Annem bana da göz devirdi.

Bir şey demeden evden çıktığımda telefonuma baktım.

"Önce gecelik mi bakacaksınız?"

Poyraz hâlâ çapkınlık derdindeydi...

Uyanır uyanmaz attığı tek mesaj buydu!

"Sana da günaydın sevgilim. Şimdi annenlerin yanına geçiyoruz. Önce ne bakacağımızı bilmiyorum."

Cevap geldi.

"Günaydın çiçeğim."

"Annemler sana güzel gecelik almaz diye korkmuyor değilim. Sana şöyle bedenini saracak bir şeyler lazım. Kumaşı bile çok önemli!"

Göz devirdim.

"Poyraz, ne anlatıyorsun sen? Ne kumaşı Allah aşkına? Geceliği altından yapılmış almayacağız. Bildiğin normal kumaşlı bir gecelik alacağız! Ne büyüttün böyle! Hem sen bana alırsın zaten. Çok mu önemli sanki? İsterse pijama alırlar, ne önemi var?"

Poyraz'ın bu kadar önemsemesine anlam veremedim. Neden abartıyordu ki? Pijama alsak ne olurdu? Çok seksi olmasına gerek yoktu. Hem büyüklerin yanında hoş olmazdı. Biz ikimiz alışverişe gidince alırdık.

"Pijama mı?"

"Sakın pijama alıp gelmeyin! Delirtmeyin lan beni!"

"Külotlu pijama mı? Altı öyle uzun falan olmayan bir şeyden mi bahsediyorsun? Seni külatla göreceksem sorun yok."

Bu adam ne diyordu?

"Poyraz! Evin içinde külotla mı gezeceğim? Normal uzun, sade bir pijama düşünmüştüm. Neden bu kadar isteklisin sen?"

Başımı kaldırınca annemin ters bakışlarını gördüm. Telefona döndüğümde mesajlaşma işine son vermem gerektiğini biliyordum.

"Bize ev aldım fıstığım. O evde gezebilirsin. Hatta direkt çıplak gez! Hiç kızmam."

Kıkırdadım.

"Sen delirmişsin... Sen gerçek delirmişsin! Her neyse, şimdi arabaya bineceğim. Annem çok telaşlı, onu sakinleştirmem gerekiyor."

Hemen cevap geldi.

"Sen delirttin ulan sen delirttin!"

Dudağımı ısırdım.

"Delirteceğim günler henüz gelmedi Poyrazck."

Birkaç saniye beklediğinde gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım zira annem beni her an azarlayabilirdi!

"Alisa!"

Beni sevdiğini söyleyecekti... Sevgiyle gülümsedim. Tabii son mesajında beni mutlu etmek istiyordu.

"Jartiyer?"

Donup kaldım...

Ciddi miydi?

Tek sorunumuz jartiyer miydi?

"Of tamam! Alırım bir jartiyer, ne meraklıymışsın! Kapatıyorum telefonu artık. Sonra görüşürüz."

Oysaki ben beni sevdiğini söyler sanmıştım...

"Alisa!"

"Çok güzelsin ha! Seni hayal ettiğim seksi şeylerle düşününce biraz kanım kaynamadı desem yalan olur. Özledim seni. Bu gece de geleyim mi?"

Gülümsedim.

"Kapı yapılacakmış bugün. Rahat olabilirsin sevgilim."

Ardından telefonu kapattım.

Bir de çok güzelsin diyordu! Bu adamı ısırıp içime sokasım geliyordu! Bazen çok tatlı oluyordu... Çapkın olduğunda da hoşuma gitmiyor değildi...

***

Loya elindeki kırmızı geceliği bana uzatırken göz kırptı.

"Bir Atabey erkeği bunu gördüğünde heyecandan düşüp bayılabilir."

Telaşla annemlere baktım.

"Annem aldırmaz bunu! Yani ayıp olur. Daha normal şeyler bakalım. Rengi güzel ama arkası açık! Vallahi annem görse bayılır."

Loya kıkırdadı.

Babaannenin bizi dinlediğini gördüğümde utandım. Hızla başka şeylere yönelecekken Loya'nın elindeki geceliği aldı.

"Rengini beğendiysen bunu da kasaya gönderelim kızım."

Ağzımı açmama izin vermeden çalışan kıza uzatıp kimseye göstermeden kasaya gönderdi. Utanmamam için yaptığını anlarken minnetle başımı salladım.

"Teşekkür ederim ama gerek yoktu ona... Biraz açıktı."

Babaanne gülümsedi.

"Kocan görecek. Açık olsa ne olur? Bununla podyuma çıkmayacaksın ya!"

Ardından önümden geçip gitti. Babaannenin arkasından şaşkınca bakakaldım. Loya da bir yandan gülüyordu.

Eylül elindeki geceliği bana uzattı. Bunun da önü açıktı! Gözlerim dehşetle açılırken hızla anneme baktım. Zerrin annemle bir şeyler tartışıyorlardı. Bir yandan da diğer modellere bakıyorlardı.

"Poyraz bunu görmesin! Eğer görürse beni çiğ çiğ yer! Bildiğin yer yani!"

Ensemde hissettiğim nefesle birlikte korkuyla titredim.

"Gördüm bile hatun... Haklısın, çiğ çiğ yiyeceğim seni."

Poyraz'ın sesini duyarken hızla arkama döndüm.

Gelmişti!

Deliydi bu adam, gerçekten gelmişti!

Poyraz kaşlarını kaldırdı. Eylül'ün elindeki geceliği aldığında sırıttı.

"Güzel modelmiş. Beğendim. Eylül zevkli kadın. Canım yengem, bizi de düşünürmüş..."

Eylül kıkırdarken yavaşça Loya'yı kolundan tuttu.

"Biz gidelim yakışıklı, siz de rahat rahat alışveriş yapın."

Eylül ve Poyraz'ın birbirine göz kırpmasına ve alayla gülmesine dehşet içinde bakakaldım... İkisi de hızla yanımızdan geçip gittiğinde Poyraz'la göz göze geldik.

"Poyraz yalvarırım git! Annelerimiz burada, babaanne burada! Çok ayıp senin gelmen... Bir de sen gecelik seçersen olmaz ki! Hem çalışanlar da bizi görüyor, öyle açık şeyler alırsan hoş olmaz ki!"

Poyraz göz devirdi.

"Sen ne kadar masumsun öyle! Yatakta beni çıldırtan sen değilmişsin gibi konuşuyorsun... Sanki saatlerce seviştiğim kadın sen değilsin."

Hızla etrafıma baktım.

"Sus Allah'ın cezası sus! Biri duyacak!" Ona yaklaştım. "Bunlar bizim aramızda olan şeyler! Kimse bilmiyor bunu! Hem beni öyle bir tek sen görüyorsun, burada herkes ne aldığımızı görüyor. Aynı şey mi?"

Kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. Saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni o gecelikle yine tek ben göreceğim. Bu yüzden ikimizin beğenmesi lazım." Sırıttı. "O önü açık olana bittim. Biz o üstündeyken-" Hızla sözünü kestim.

"Aşkım şunlara bak!" Telaşla onu bir reyona sürükledim.

Sürüklediğim reyonun tanga reyonu olması dışında bir sorun yoktu...

Bıkkınca derin bir nefes verdim. Ne olurdu pijama reyonu olsaydı? Bakmadan sürüklersem böyle olurdu!

"Bakalım tabii güzelim. Zevkle bakarız."

Gerçekten de bakıyordu! Bir tanesini eline aldığında çalışan kız yanımıza geldi.

"Özellikle aradığınız bir renk varsa yardımcı olayım?"

Poyraz başını salladı.

"Beyaz, kırmızı, siyah... Bu renkler tercihimiz. Dantel detayı da hoşumuza gider. Böyle ne bulursan kasaya ekle. Biz de sütyenlere bakalım."

Kız şaşkınca başını salladı.

"Tabii." Diye mırıldandı.

Bakışları Poyraz'ın üstünde olan bir kadın gördüğümde onu hemen fark edebilmiştim. Bu sürekli niye benim kocam olacak adama bakıp duruyordu?

İçimdeki kıskançlık kendini belli ederken Poyraz'a sarıldım.

Poyraz güldü ve bir şey demeden sırtımı okşadı.

"Ne oldu? Güldüğüne göre kadının bakışlarını fark ettin! Kadının yüzüne mi baktın? Bir de hoşuna mı gitti?"

Poyraz yavaşça yanağımı okşadı.

"Senin kıskançlıktan beynin mi yandı yine güzelim? Kadın yiyecek gibi bakıyor! Fark etmemem için kör olmam lazım! Oturup uzun uzun yüzüne bakmadım."

Ona sokuldum.

"Biz burada özel gecemiz için gecelik bakalım kadın da gelip benim kocama göz diksin! Vallahi yolarım ben bunu! Tek başıma da değilim. Hep birlikte dövebiliriz."

Poyraz beni sarstığında ona döndüm.

"Sakın Alisa! Sakın döveyim deme! Hamilesin lan sen! Kendine gel. Boş ver, uğraşma. Muhattap olma."

Onun göğsüne sarıldım.

Başımı hafifçe yana çevirdiğimde kadınla göz göze geldik. Onun inadına Poyraz'a daha çok yapıştım.

Kadın şaşkınca bana bakarken yüzü kızardı. Hızla dükkandan çıktı. Sırıtarak Poyraz'a baktım.

"Aşkım bak gitti! Benim olduğunu gördü."

Yüzümü avuçladı.

"Kadına dövecek gibi bakmasan gitmezdi... Saldıracaksın sanmıştır. O bakışlardan ben bile korkardım."

Benimle alay mı ediyordu?

Ona ters ters baktığımda babaannenin sesini duydum.

"Hoş geldin oğlum."

Annemler de Poyraz'ı fark etmişti.

"Kuzum sen ne ara geldin? Hem niye geldin ki?" Zerrin annem de anlamayarak oğlunu izliyordu.

Poyraz omuz silkti.

"Hiç, öyle geçerken bakayım dedim ne yaptığınıza. Alisa'yı da görmüş olurum dedim."

Babaanne sırıttı.

"Gördüm oğlum. Alisa da hiç bırakmıyor seni. Geldiğinden beri sarılıp durdu. On yıldır görmüyor tabii ne yapsın kuzum... Özlemiş, çok seviyor seni... Hiç ayrılmıyor yanından. Vallahi hiç bırakmayacak gibi sarılıverdi... Maşallah size."

Yanaklarım yanarken Poyraz bıyık altından bana gülüyordu. Babaanne bizi mi izlemişti? Ben sadece o kadına gününü göstermek istemiştim!

"Çok sever beni çok..." Belime sarıldı. "Gördüğü her yerde sarılır. Ne yapsın babaannem? Çok seviyor beni..."

Ona dirseğimle vursam da alayla gülmeye devam etti.

"Neyse, biz şu geceliklere bakalım. Beğenirsek çocuklara gösteririz bakarlar."

Babaannenin isteği açıkça belliydi. Kimse onun sözünün üstüne söz söyleyemediği için yanımızdan ayrılmak zorunda kaldılar. Annemin bana

olan ters bakışlarını fark etmiştim.

"Poyraz beni böyle çok ateşli bir kadın sandılar!" Fısıldıyordum. "Böyle çok istekli, arzulu, beni tam bir ateş parçası sanıyorlar! Yani yanlış anlaşıldım! Sanki yedi yirmi dört sana cilve yapıyormuşum gibi..."

Beni belimden tutup kendisine çekti.

"Bu söylediklerinin hepsi doğru gzamşine. Çok ateşlisin, çok isteklisin, çok arzulusun... Sen beni çıldırtan bir ateş parçasısın..." Yanağımı okşadı. "Çok da cilvelisin. Deli gibi hoşuma gidiyorsun."

Kimsenin duymadığına emin olduktan sonra onun karnına vurdum.

"Rezil oldum! Sen de benimle alay ettin! Ben sadece seni kıskandım o kadından... Benim olduğunu göstermek istedim... Seni özlediğim için değildi! Babaanne de bizi izliyormuş! Ne fena bir kadın!"

Poyraz bu sözlerimi alaylı bir gülüşle dinliyordu.

"Beni özlemedin mi?"

Tek takıldığı konu bu muydu?

Ona arkamı dönmek istesem de izin vermedi.

"Şey, daha dün gece gördüm... Çok özlemedim."

Tek kaşını kaldırdı.

"Alisa, çok güzel oyuncusun ama ben yemem. Bir saat benden ayrıldığında ağlardın... Şimdi özlemediğini mi iddia ediyorsun?"

Omuz silktim.

"O zaman çocuktum! Artık büyüdüm, olgunlaştım. Tabii ki seni özlüyorum ama bu kadar kısa sürede değil."

Belime sarıldı.

"Vazgeçtim, kötü bir oyuncusun." Saçımı okşadı. "Beni iki gün göremesen özlemez miydin?"

Özlerdim!

Hem de çok...

Ne diyeceğimi bilemesem de söylediğim sözlerin arkasında durmak istedim.

"Özlemem herhalde. Neden sordun ki?"

Sırıttı.

"O zaman iddiaya girelim. İki gün içinde beni merak edip arama. Ben de seni aramayayım."

Kaşlarımı çattım.

"Poyraz sen beni ararsın ki! Hem sanki sen beni özlemiyorsun... Tek özleyen ben değilim. Sen de hep beni arıyorsun, merak ediyorsun..."

Başını salladı.

"Ben itiraz etmiyorum Alisa. Sana karşı zayıfım. Zaafımsın, biliyorsun... Göremesem özler miyim? Deli gibi..." Yanağımı okşadı. "Birinin arayacağı kesin, birinin dayanamayacağı kesin ama o kişi kim olacak bilemiyorum."

Poyraz cidden benimle iddiaya mı girmek istiyordu?

İki güncük...

Ne olacaktı ki? Onu Eylül'e sorar, bir şekilde ne yaptığını öğrenirdim. İki gün dayanabilirdim değil mi? Hem Poyraz'ın da egosu biraz normale dönerdi.

"Tamam sevgilim. Öyle olsun! İlk arayan, ilk aşkına yenik düşen kaybetsin.."

Poyraz beni göğsüne bastırdı. Onun o güzel kokusu burnuma dolduğunda huzurla gözlerimi kapattım.

"İki günden önce biraz sana doymam lazım ama Alisa Hanım... Benim için de zor bir süreç. Benim de aramamam lazım." Yanağımı öptü. "Yeterince doymadan, öpüp koklamadan bırakmam seni..."

Dudaklarımı yaladım.

"Sanki yetecek... Yine özlemez misin beni? Merak etmez misin?

Aramızdaki yakınlık çok fazla olmadan geri çekilmek zorunda kaldım. Küçük bir mağazaydı sonuçta! Hoş olmazdı.

Annemin ters bakışları yine bizi hedef alıyordu. Poyraz'ın elini tuttuğumda bir şey demeden reyona bakmaya devam ettik.

"Efendim, gösterdiğiniz fantezi gecelik depoda varmış."

Çalışan kız elinde geceliği sallıyordu!

Gözlerim dehşetle açılırken annemin elini ağzına kapatışını, Zerrin annemin bile utanıp başka tarafa dönüşünü izledim...

5689 Kelime...

SINIR: 2.50K OY 700 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle! Söz verdiğim üzere sadece Poyraz ve Alisa var. Lütfen bu büyük emeğimin karşılığını vermeyi unutmayın. ❣

Bölümün geç gelme sebebi sık olan sınavlar. Keyfimden değildi. Bilmeyenleriniz varsa yeniden açıklayayım. Sınav haftam hâlâ bitmedi ama sizlere bu uzun bölümü zor da olsa yetiştirebildim.

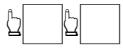
Bölüm sınır geçtiği hafta gelecek inşallah.

Sizi çok sevdiğimi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Ayağa kalkıp önüne geçtim.

"Boştayım yavrum! Sevgilim yok benim, yalnız bir adamım!"

Telaşla ona baktığımda kaşlarını çattı.

"Sen dün bu kadının evine gittin... Gittin ve dönmedin..." Geriye doğru bir adım attı. "Şimdi sevgilim değil diyorsun..."

Gözünde iğrenç bir adama dönüşmekten öyle korkuyordum ki...

Durumu toparlayacak bir cümle seçmeye çalışsam da olmadı.

"Sevgilim değil, arkadaşım o benim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Arkadaşların sana geceliğini mi atıyor?"

Bir de hesap mı soruyordu?

Kıskanmış mıydı ulan yoksa?

"Beni kimseyle paylaşmak istemediğini biliyorum güzelim. Merak etme, sadece seninim." Ona göz kırptım.

O ise yüzünü buruşturdu.

"Kalbinde kaç tane olgun kadın var? Sibel'in yaşı kırk vardı sanki... Böyle seksene kadar gidiyor mu bu olgun merakın?"

Engin & Liya

Henüz bitirmesem de yazdığım yerden küçük bir kesit bırakıyorum size...

INSTAGRAM: rumistt rumeysagulhanhikayeleri 👍👍

KESİT 2

"Pardon, burası boş mu?"

Duyduğum erkek sesiyle başımı kaldırdım. Henüz yirmili yaşlarında görünen adamı incelerken kaşlarım çatıldı.

Cevap vermemi beklemeden karşımdaki koltuğa oturdu.

"Güzel, artık doldu." Elini uzattı. "Ben Yiğit. Umarım tanışmamızda bir sakınca yoktur."

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Burası doluydu!" Telaşla etrafıma baktım. "Bence hemen gitmelisin, iyiliğin için söylüyorum!"

Alayla güldüğünde önümdeki içeceği aldı.

"Meyve suyu mu içiyorsun gerçekten? Senin kadar ağır ve güzel bir kadın için hafif kalmış doğrusu..."

Poyraz eğer gelirse bu adamı öldürürdü!

Korkuyla yutkundum.

"İyiliğin için buradan derhâl git!"

Dediklerimi umursamadan meyve suyumdan bir yudum aldı.

"Fena değilmiş aslında güzellik..." Ardından bacak bacak üstüne attı. "Abinden çok korkuyor olmalısın. Sorun değil! Bana numaranı verirsen sonra da görüşebiliriz. Ben sadece bu güzelliği kaçırmak istemedim." Kartını uzattı. "Kartım burada."

Şaşkın şaşkın ona bakakalırken onun yüzünü gördüm...

Korkuyla hızla ayağa kalktığımda Poyraz'ın kaşları çatılmıştı.

"Lütfen otur. Benim için ayağa kalkmana gerek yok. Seni boydan görmek de güzel ama ben o mavi gözlere vuruldum..."

Poyraz yumruğunu sıktığında korkuyla ona doğru koştum.

"Yalvarırım sakin ol! Yalvarırım sana Poyraz..." Onun yüzünü avuçladım. "Boş ver. Kendini bilmez bir adam işte! Yaşı da küçük." Bakışları bana döndü. "Bırak gitsin!" Poyraz beni arkasında bıraktığında masaya ilerledi.

Adam onu gördüğünde yavaşça ayağa kalktı.

"Kardeşinizi biraz korkutmuşsunuz..." Elini uzattı. "Yiğit ben. İzninizle kardeşinizle tanışmak istiyorum."

Poyraz ona doğru bir adım attı.

"Mekânı boşaltın!" Diye gürledi.

Herkesin bakışları ona dönerken sertçe elini masaya vurdu.

"Mekânı boşaltın!" Diye tekrar etti.

Belinden silahı çıkarıp hava sıktığında herkesin çığlıklarla mekândan çıkışını izledim.

Korkuyla Poyraz'ın koluna dokunsam da beni umursamadı.

"Dinime imanıma, öldürürüm seni çocuk!" Sertçe boğazını sıktı. "O mavi gözlere benden başkası vurulursa ben o adamı yakarım lan yakarım!"

Adamın başını sertçe masaya bastırdı.

Benim bardağımı avuçlarının içine aldığında sıkıp kırması bir oldu.

Telaşla onun kan fışkıran eline baktım. Hızla elini tuttuğum sırada Poyraz başıyla dışarıyı gösterdi.

"Gitmem!" Diye haykırdım. "Yapma ne olur!"

Poyraz çocuğun başını sertçe bastırmaya devam etti.

"Benden başka kimse onun dudaklarından bir şey içemez! İçerse ne yaparım biliyor musun?" Elindeki cam kırıklarını yere atarken iri olanı eline aldı. "Keserim, o adamı doğrarım!" Onun başını hafifçe kaldırıp yeniden masaya vurdu. "Peki biri benim karıma güzellik derse ne yaparım biliyor musun?" Ona yaklaştı. "Onun yedi ceddini sikerim!" Diye gürledi.

Poyraz Atabey bu bölüm epey öfkeli olacak gibi.

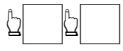
Normalde iki kesit paylaşma taraftarı değilim ancak asıl çiftimizden de hazır sınır geçmemişken bir kesit gelsin istedim. Bölüm sandıysanız üzgünüm. Az bir kısmı kaldı, bitecek inşallah.

Çok kalp!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

28 "Kıskançlık"

ENGİN

Elimdeki dosyaları uzun süre inceledim. Canım oldukça sıkkındı. Gördüğüm bilgilerle birlikte sessizce arkama yaslandım.

Bilgisayarı elime aldım. Dosyadaki bilgileri bir de buradan incelesem iyi olacaktı. Yanılmış olmayı, dosyaların karışmasını diledim.

"Engin?" Azra'nın sesini duydum.

Dün Kağan'la birlikte eve dönmüşlerdi. Nida'yla arası hiç iyi değildi. Onun yüzünü görmemek için elinden geleni yapmıştı. Sürekli gözü Kağan'ın üstündeydi.

"Söyle Azra!"

Ona bakmadım.

Azra yanıma oturdu.

"Bunlar ne? Ne peşindesin yine?" Omuz silktim.

"Şu benim kızı araştırıyorum.." Dedim.

Azra göz devirdi.

"Senin kız mı oldu?" Ayağa kalktı. "Sizi patlatmaya gelmiş bir terörist için fazla iddialı sözler... Nasıl güvenebiliyorsun aklım almıyor! Üstelik burada bizimle yaşıyor! Aşk gözünü kör etmese bari... Yavaştan kıza yol ver istersen. Git ailesine ver, sonra da yine evi değiştirir izimizi kaybettiririz." Kolumu tuttu. "Engin ben senin iyiliğini düşünüyorum. Lütfen artık kendine gel." Bana sarıldı.

Ona cevap vermediğimde bir şey söylemeden yanağımı öptü. Yanımdan ayrıldığında yüzümü ellerimin arasına alıp yalnızca düşündüm.

Belki çok yanlış bir zamanda, yanlış bir şekilde tanışmıştık ama ben onun masum olduğuna emindim... Öyle hissediyordum. Hislerim beni yanıltabilir miydi?

Ayağa kalkıp hızla onun odasının önüne geldim. Kilitli kapıyı açtığımda bakışları hemen bana döndü.

"Liya?"

Onun elini tuttum.

Liya elimi hemen bırakırken ayağa kalktı. Bu tavrına göz devirmemek için kendimi zor tutsam da yine de gülümsedim.

"Nereye gidiyoruz?" Diye sordu.

"Gel benimle..." Dedim.

Liya'yı salona çıkardığımda merakla bana bakıyordu. Kendimi koltuğa bıraktığımda o da mesafeli bir şekilde karşıma oturdu.

Derdi neydi ulan bu kızın? Yanımı gösterdiğimde ofladı.

"Gerek yok!"

Komiserin numarasını açıp gösterdiğimde oflasa da yanıma oturdu. Bilgisayardaki dosyayı açtım.

"Hangisi?" Sesim sertti. "Sana dokunan piç hangisi?" Liya şaşkınca başını kaldırdı.

O aralanan pembe dudakları öpmemek için kendimi zor tuttum... Umarım dudaklarımın arasında o güzel pembeleri uzunca emdiğim günler de gelirdi...

Ne diyordum ulan ben?

Liya'nın sakin olması için elini tuttum.

"Göster bana, hangisi sana dokunmaya kalkan?"

Bilgisayarı onun kucağına bıraktım. Liya gördüğü yüzlerle birlikte sertçe yutkundu. Kim bilir ona yıllarca neler yaşatmışlardı...

"Bu!" Bana baktı. "Bana dokunan buydu! Arevşad! Ermenistan'dan geldiğini söylüyorlardı. Ermeni ajanı!"

Yumruğumu sıktım.

"Hain piç!" Diye homurdandım.

Liya bana sokulurken gözleri dolmuştu.

"B-Biri daha var..."

Kaç kişiydi ulan bunlar? Gencecik bir kıza yaşattıkları yetmemiş miydi?

"Kim o? Burada fotoğrafı yok mu?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Azad..." Titredi. "Ben uyurken gece geldi... Ona izin vermedim. Bağırdım, çağırdım, sonunda gönderdim. Bacaklarıma ve göğüslerime dokundu, elimden geleni yapsam da engelleyemedim..."

Sabrım gittikçe taşıyordu!

Liya boynuma sarıldığında yavaşça onu kucağıma çektim. Hiç itiraz etmeden başını boynuma gömüp ağlamaya devam etti...

Kollarımı beline sardığımda yavaşça saçını öptüm.

"Geçti güzelim..." Sırtımı okşadım. "Artık o hainler yok..." Yeniden saçını öptüm. "Ben buradayım... Ben her zaman buradayım."

Liya yavaşça geri çekildi. Yaşlı gözlerini parmaklarımla okşarcasına sildim. Uzun süre göz göze geldik... O güzel mavileri gözlerimden çekmedi.

Titreyen, ıslanan o kirpikleri öpmek istedim... Onun canını yakan herkesi tek kurşunla öldürmek istedim...

"Çok mu canını yaktı?" Sesim kısıktı. "Sen bu küçücük bedeninle, bu küçük ellerinle bu şerefsizlere nasıl engel oldun Liya? Senin yanında seni koruyacak kimse yokken sen nasıl kendini savundun?"

Liya hıçkırdı.

"Ben kendimi korumaktan yoruldum Engin... Ben kimsesiz olmaktan çok yoruldum..."

Kimsesiz değildi...

Ben vardım...

Dudaklarımı onun omzuna bastırdığımda titredi. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Hemen kendine gelirken kucağımdan kalktı.

"Kimsesiz değilsin!"

Sesim sıkıntılıydı.

Bilgisayarı kapattığımda çekinerek bana baktı.

"Ailemden bir haber var mı?" Elleriyle oynadı. "Seni çok sıkmak istemiyorum... Biliyorum işlerin var... Sizin çok yoğun çalıştığınızı da biliyorum... Hep konuşuyorlardı Börü'yü... Büyük adam derlerdi Arapça... Onun çok çalıştığından herkes haberdardı. En gözde bilinen oydu. Sanırım sizin başınızda o var."

Kaşlarımı çattım.

Demek Börü'yü övüyorlardı... Demek herkes Börü'nün kim olduğunu çok iyi biliyordu... Ulan bizden bahseden niye yoktu?

"Engin Tüfekçioğlu'ndan hiç bahsetmediler mi? Ben güçsüz müyüm amına koyayım!" Diye homurdandım.

Liya bana kötü kötü bakıyordu.

"Engin düzgün konuş lütfen! Hem neden bozuluyorsun ki? O senin arkadaşın değil mi? En çok o dillerdeydi... Hele Arap kadınlar ona bayılırdı. Çok güçlü, yakışıklı bulurlardı. Ne yazık ki düşmanlarıydı..." Kıkırdadı.

Liya'da mı Börü'yü beğeniyordu yani? Benden haberi bile yoktu hanımefendinin! Kaç yıllık kardeşimi kıskanmam hiç hoş olmasa da kıskanmıştım sanki...

Otuz yaşını aşmış bir adamın kıskanması da epey saçmaydı. Âşık olunca ergen triplerine girmekten vazgeçmeliydim...

Olmuyordu!

Sinirle dişlerimi sıktım.

"Sen de beğeniyordun demek... O evlenecek gülüm, sevdiceği de hamile! Hiç Börü de gözün olmasın!"

Liya dudağını büktü. Bakışları neden kırgındı? Başını yere eğerken derin bir iç çekti.

"Yanlış anladın... Benim öyle bir niyetim yok. Sadece duyduğumu söyledim. Onu görmedim daha önce. Şanını çok duydum."

Elimi onun dizine koydum.

"Bir daha benden başka bir adamı övdüğünü duyarsam ararım komiseri, ona göre!"

Liya şaşkın şaşkın bana baksa da hemen korkuyla başını salladı.

Alayla sırıtırken arkama yaslandım. Liya benden uzakta öylece halıyı izliyordu. Bana bakmaya çekiniyordu.

"Çay getir." Anlamayarak bana döndü. "İkimize diyorum, çay getir. Azra bir şeyle uğraşıyordu. Ne yaptıysa bize tabağa koy."

Liya hâlâ aptal aptal bana bakıyordu. Demek ben ne dersem diyeyim anlamakta zorlanacaktı... Her defasında şaşırıyordu. Tabii beni tanımıyordu... Olsun dedim içimden, bir gün beni çok iyi tanıyacaktı.

Liya'ya telefonumu gösterdiğimde ofladı ve ayağa kalktı. Her defasında tehdit etmem gerekiyordu.

Çok geçmeden elinde tepsiyle geldi. Çaylarımızı sehpaya bıraktığında kurabiyeleri de ortaya bıraktı.

Sırıttım.

Demek kalpli kurabiye getirmişti...

"Bu kalpler benim için mi?" Dedim.

Cevap vermesine izin vermeden onu yanıma çektim.

"Yok! Hem ben yapmadım ki! Ben yapsam kalpli yapmazdım!"

Kendini savunmasına güldüm. Kurabiyelerden bir tane aldım. Onun ağzına uzattığımda yemedi.

"Azra bunları kalpli yaptıysa hayatında biri olabilir diye düşündüm. Ya sevgilisine yaptıysa? Böyle habersiz yememiz ayıp olmaz mı?"

Çok düşünceliydi...

Benim aksime!

"Ulan pastaneden alırım ben ona kalpli kurabiye! Kağan yemezse bir yeri şişmez! Onlar bir aydır aynı evde kalıyor. Azra ona tatlı yapmıştır. Biraz da biz nasiplenelim." Yeniden dudaklarına uzattım. "Ye haydi." Sözümü ikiletmeden kalbin yarısını ısırdı.

Ben de diğer yarısını ısırdığımda yine bana şaşkınca bakıyordu. Başımla çayı gösterdiğimde bir şey demeden içti.

Yeniden arkama yaslandığımda o emanet gibi duruyordu. Ofladım ve yavaşça dizine vurdum. İrkilerek bana döndü.

Göğsümü gösterdiğimde gelmedi.

Onu kolundan tutup zorla kendime çektiğimde ellerini göğsüme koydu.

"Kalkarsan komiseri ararım."

Keskin sesimle birlikte göz devirdi.

"Blöf yapmaya başladığını düşünüyorum."

Alayla güldüm.

Telefonumu çıkardım ve onun gözlerinin önünde komiserin numarasını açtım. Onu aradığımda bana dehşetle bakıyordu.

"E-Engin!"

Yavaşça onun saçlarını okşadım.

"Alo, Engin?"

Göz kırptım.

"Alo, Sedat?"

Komiser durdu.

"Sedat değilim ben. Komiser Semih, yanlış mı aradın yoksa?"

Sırıttım.

"Ah be abi, yanlış aramışım kusura bakma. Bu ara işler çok yoğun. Uğraşıp duruyoruz biliyorsun..." İç çektim. "Neyse, ben Sedat'ı arayım. İşim

başımdan aşkın zaten. Sen de dikkat et kendine, sonra görüşürüz." Telefonu kapattım.

Liya öfkeyle kollarını önünde birleştirdi. Ona göğsümü gösterdiğimde kendi isteğiyle başını göğsüme yasladı.

Hâlâ benden uzaktı...

Bacaklarını da tutup kendime yakınlaştırdım.

Ona izah etmekte epey güçlük çekeceğim konular vardı... Üzülmesini istemesem de söylemek zorundaydım. Üzülecekti, kimsesiz hissedecekti ama ben yanında olacaktım...

Liya en sonunda sessizliğini bozdu... Aklına takılan konular olduğunu biliyordum. En sonunda konuyu açmaya karar vermişti.

"Ne yapacaksın onlara?" Korkuyor muydu? "Onlar sana zarar verebilir. Bulaşma istersen hiç... Hem ben artık iyiyim. Bana dokunamadılar ki..." Kaşlarımı çattım.

"Bana zarar vermelerinden mi korkuyorsun?" Başını hafifçe salladı. "Bir sikimi yapamazlar, rahat ol. Basit bir plan ve bitiş! Onların gücü bize yetmez."

Benden uzaklaşmak için can atsa da onu kollarımın arasına aldığımda daha fazla hareket edemedi.

"Ya yeterse? Onlar çok kötüler! Benim için değmez!"

Daha fazla konuşmasına izin vermeden kalpli kurabiyeyi ağzına soktum. Mecburen yediğinde sırıttım.

"Çay iç çay!" Diye homurdandım.

Liya bana kötü kötü bakıyordu. Başımla çayı gösterdiğimde dediğimi yapıp çayı içti.

"Engin..."

Tatlı tatlı adımı zikretti...

İyice arkama yaslandığımda o kollarımın arasından çıktı.

"Ben sana git dedim mi Liya?" Göğsümü gösterdim. "Gel haydi..." Kollarımı açtım.

Liya hareketlerime bir anlam veremiyor olmalıydı. Bana yaklaşırken tereddütlü görünüyordu.

"Engin beni bir abi gibi korumaya çalıştığının farkındayım ama sence de bu fazla olmuyor mu?" Etrafına baktı. "Biri gelecek ve görecek diye ödüm kopuyor! Biraz mesafeli mi olsak?"

Kendi kendime güldüm.

Kıza yürümüyordum, koşuyordum!

Aptal hâlâ abi abi deyip duruyordu! Sinirlerim gittikçe bozulurken Liya kendisi gelip kollarımın arasına girdi.

"Tamam, kızma..." Diye fısıldadı.

Polise ihbar edeceğim için yapıyordu!

"Kızdım Liya! Git odana, görmek istemiyorum seni!" Sesimi yükselttim. "Bundan sonra seninle Nida uğraşır. Ben aradan çekiliyorum!"

Liya telaşla bana sokuldu. Elimi tuttuğunda gözlerime bakıyordu.

"Lütfen saçmalama! Olmaz, o beni öldürür! Beni onun eline mi bırakacaksın? Ondan korktuğumu biliyorsun!"

Gözleri hemen dolmuştu...

"Bırakırım, benlik ne var ki? Nida olmasın dersen Barlas'a bırakırım. O sana abilik eder, ne dersin?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben senin kalbini mi kırdım?" Sesi titriyordu. "Ben seni üzdüm mü? Anlamıyorum ki... Neden böyle yapıyorsun?"

Hâlâ anlamamakta ısrar ediyordu!

Yavaşça onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Liya..."

Gözyaşlarını sildim.

"E-Engin..."

Adımı onun dudaklarından duymak beni çıldırtıyordu!

"Güzelim..."

Yutkundu.

Gözlerime baktığında onun yanağını okşadım. Ben onun gözlerinin içine baktıkça utandı. Utanması hoşuma giderken onu erkeksi bir hareketle belinden çekip kavradım.

Liya'nın kısa bir an titrediğini gördüğümde sırıttım. Demek üstünde güçlü bir etkim vardı... O da benden hoşlanmaya başlamış olmalıydı. Zaten Engin Tüfekçioğlu'na kim karşı koyabilirdi ki? İşim kolay olacak gibi görünüyordu.

"Ben senin abin değilim Liya, burada anlaşalım. Ben senin abin değilim. Ben seni kardeş olarak da görmüyorum. Nida da Azra da benim kardeşim ama sen değilsin."

Liya neyi kastettiğimi biliyor olmalıydı zira o yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu... Neden böyle üzgündü? İlla abisi mi olmam gerekiyordu?

Onun ellerini tuttuğumda başını omzuma yasladı.

"Bana bu yüzden mi yardım ediyorsun?"

Bu ne demekti lan?

Kaşlarımı çattım.

Beni nasıl adi bir adam sanıyordu? Ben onun gözünde bu kadar şerefsiz bir adam mıydım?

"Ne ilgisi var Liya? Sana yardım etmek benim görevim! Askerim ben! Vatanı koruyorum... Vatanımdaki kaçırılmış genç bir kızı da korumak benim görevim! Bunun için senden bir şey istemiyorum!"

Liya yutkundu.

"Ş-Şey, peki ailem?" Bana sokuldu. "Bulacaksın değil mi? Söz verdin! Bir şey istemezsin değil mi?"

Yeniden yüzünü avuçladım.

"Liya, sinirlendirme istersen beni! Ben sinirlendiğimde pek iyi bir adam olmuyorum. Sınırını zorlama!"

Yeniden ağlamaya başladı...

Sıkıntıyla derin bir nefes verdim. Olgun kadın tercih etmemin bir nedeni daha buydu... Küçük bir kızla uğraşmak yeterince zordu...

Bırakıp gidebilirdim, öyle değil mi?

Bırakamıyordum...

Bırakamayacağım kadar güzeldi.

"Tamam, kızma..." Sesi titriyordu. "Ailem... Bulamaz mıyız? Hemen... Kendi evimde yaşamak istiyorum artık."

Ona burukça tebessüm ettim.

Ailesine kavuşmak için çok hevesliydi... Keşke elinden tutup götürebilseydim... Keşke onu mutlu edebilseydim...

Onun elini tutup dudaklarıma götürdüm.

"Ben hep buradayım güzelim... Biraz daha beklesen olmaz mı?"

Başını salladı.

"Tamam, bekleyelim madem... Sana güveniyorum ben. Sen bulursun, sen iyi birisin..."

Sadece iyi biri miydim? Onun için eşsiz biri olmayı tercih ederdim!

Telefonum çaldığında Sibel yazısını gördüm. Yüzüm kireç gibi olurken lanet olsun ki o da gördü...

"K-Kız arkadaşın arıyor... Ben gideyim en iyisi."
Hızla yanımdan kalktı.

Ayağa kalkıp önüne geçtim.

"Boştayım yavrum! Sevgilim yok benim! Yalnız bir adamım!"

Telaşla ona baktığımda kaşlarını çattı.

"Sen dün bu kadının evine gittin... Gittin ve dönmedin..." Geriye doğru bir adım attı. "Şimdi sevgilim değil diyorsun..."

Gözünde iğrenç bir adama dönüşmekten öyle korkuyordum ki...

Durumu toparlayacak bir cümle seçmeye çalışsam da olmadı.

"Sevgilim değil, arkadaşım o benim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Arkadaşların sana geceliğini mi atıyor?"

Bir de hesap mı soruyordu?

Kıskanmış mıydı ulan yoksa?

"Beni kimseyle paylaşmak istemediğini biliyorum güzelim. Merak etme, sadece seninim." Ona göz kırptım.

O ise yüzünü buruşturdu.

"Kalbinde kaç tane olgun kadın var? Sibel'in yaşı kırk vardı sanki... Böyle seksene kadar gidiyor mu bu olgun merakın?"

Onun beline sarıldım.

"Kalbimde kimse yok..." Diye mırıldandım. "Olgun kadınları konuşmayı bırakalım istersen?"

Göz devirdi.

"Sevmiyorsun onu öyle değil mi? Kimseyi sevmiyorsun ama herkese dokunuyorsun... Sevmediğin bir kadına dokunmayı miden nasıl alıyor anlamıyorum! Sevmiyorsan o kadınlara neden umut veriyorsun?"

Ona yaklaştım.

"Umut vermiyorum." Alayla gülümsedim. "Sen niye bana kızıyorsun ki? Benim hayatımda kimse olmayalı çok uzun bir zaman oldu. Otuz yaşını geçmiş bir adamım."

Omuz silkti.

"Böyle yaparsan uzun bir süre daha hayatında kimse olmaz. Bence bir de yaşıtlarını dene. Belki birini sevebilirsin."

Sürekli anlamamazlıktan gelmesi canımı sıkarken ona yaklaştım. Yavaşça öndeki saçı arkaya atarken ona çapkın bir gülüş gönderdim.

"On yaştan küçük olsa olmaz mı?"

Liya bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

Açık sözlerimle birlikte hızla geri çekildi.

"Yaşıtlarını sev Engin! Ben de yaşıtlarımdan hoşlanıyorum. Belki sen de mutluluğu otuz yaşlarında bir kadında bulabilirsin. Belki de olgun kadınlar sana göre değildir."

Onun gitmesine izin vermeden kolunu tuttum.

"Yaşıtlarımdan hoşlanıyorum?" Dedim sorarcasına. "Kimmiş bu yaşıtın olan lavuk?" Sesim sertti.

Hızla kolunu kurtardı.

"Seni ilgilendirmiyor. Yardımın için teşekkür ederim. Belki hakkını ödeyemem ama çocuğum olduğunda senin adını verebilirim. Senin için yapabileceğim en büyük şey bu."

Hâlâ çocuğuma adını vereceğim diyordu!

Sinirle yumruğumu sıkarken o hemen boşluğumdan faydalanıp benden kaçtı. Hızlı adımlarla odasına gidiyordu.

"Haklısın tabii! Çocuğa babasının adı konabilir."

Öylece durdu...

Merdivene sıkıca tutuğunda bu sözlerimin onda deprem etkisi yarattığını biliyordum. Sinirlerime hâkim olamamıştım, ne söylediğimi, nasıl söylediğimi kendim bile bilememiştim...

Başka bir adamı arzulaması canımı sıkmıştı. Yaşıtım dediğine göre biri mi vardı? O yüzden mi istemiyordu beni?

Liya hafifçe başını çevirdiğinde göz göze geldik. Bakışları dehşet içindeydi. Hiçbir şey söylemeden sertçe yutkunduğunu gördüm.

Daha fazla burada kalmayıp aşağıya odasına indiğinde peşinden gittim. Odasına girdiğinde beni fark ettiğinde korktu.

İrkilerek geri çekildi.

"E-Engin ben..."

Onu dinlemeden kapıyı yüzüne kapatıp kilitledim.

Onun yanında kendimi kaybetmemeliydim... Kendime hâkim olmalıydım...

Ne yapacaktım ulan ben bu kızla? Nereye bırakacaktım?

ALİSA

Yanaklarımın sıcaklığını artık bütün bedenimde hissedebiliyordum...

Bu...

Bu çok fazlaydı!

Poyraz sertçe boğazını temizledi.

"Kasaya gönderin."

Kadın elinde sallamayı bıraktığı geceliği nihayet kasaya götürdü. Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Poyraz'la göz göze geldiğimizde sinirle bir küfür savurdu.

"Ben gizlice sordum Alisa! Yemin ederim gizlice sordum! Ulan elinde herkese gösterdi, gel de delirme!"

Bakışlarım Zerrin annemi bulurken onun başka şeylerle ilgilendiğini gördüm. Annemin de bakışları kızgındı. Bana ters ters baktıktan sonra pijamalara döndü.

Kırgın bakışlarım Poyraz'ın üstündeydi.

"Rezil oldum, mutlu musun? O çok sevdiğin geceliğe yalnızken de bakabilirdik! İlla şimdi almamıza gerek yoktu. Rezil olduğumuzla kaldık!"

Poyraz yüzümü avuçladı.

"Bakma bana öyle da!" Diye homurdandı. "Ben bilseydim böyle olacağını istemezdim! Kahretsin ulan!" Poyraz ofladı. "E hâlâ üzgün bakıyorsun! Mutlu mutlu bak bana kızım!"

Onu elimle iteceğim sırada elimi tutup dudaklarına götürdü.

"İstediğini yap Poyraz, bu kadar rezil olduktan sonra seninle konuşmasam yeridir! O güzel yüze, o iki çapkın bakışa kanacağımı sanmıyorum. Evlenme teklifi etsen bile konuşmam. Rezil ettin bizi!" Etrafıma baktım. "Kim bilir neler düşündüler hakkımızda..."

Poyraz beni belimden tutup kendisine çekti.

"Alisa'm... Kokusuna kurban olduğum..." Saçımı öptü. "Herkes bizim seviştiğimizi biliyor. Kimse de ne sana ne bana kötü bir imada dahi bulunamaz! On seneden fazla geçmişimiz var bizim. Özledik ulan birbirimizi, dayanamadık. Dile kolay on senelik bir acı... Oldu, dayanamadık. Ne var bunda? Sevdiğim, âşık olduğum kadına dokundum ben. Bir pişmanlığım yok. Zerre utanmıyorum."

Ona sokuldum.

"Biliyorlar ama yine de ayıp oldu sanki... Onlar benim öyle geceliklerimin olduğunu bilmemeliydi. Annem de çok kötü baktı zaten!"

Poyraz belimi okşadı.

"Güzelim haydi ama! Takma bu kadar. Ne olmuş şu adam böyle tatlı bir gecelik istediyse? Kaç yıldır görmüyorum, özlemişim, hakkımdır!" Diye homurdandı.

Onun karnına vurduğumda sırıttı.

"Hiç tatlı değildi!" Kaşlarımı çattım. "Ayrıca sen beni görüyordun! Gece gelip az öpmedin! Ben rüya sanıp mutlu oluyordum... Bilseydim gerçek olduğunu yapışır bırakmazdım..."

Poyraz üzgün sesimle birlikte saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Yapışıp bırakmasaydın ben gidemezdim... Bazen gerçek olduğumu anlaman için çok dua ederdim. Eğer anlarsa gidemem diye... Bir yandan da ikimiz için de zor olacağı için anlamanı istemezdim."

Bu konuları yeniden açmak yalnızca bana acı veriyordu...

Geri çekilirken tebessüm ettim.

"Güzel şeylerden bahsedelim. Artık yanındayım. Seninleyim, seninim... Bu daha önemli."

Poyraz minnetle belime sarıldı. Bakışlarını yüzümden çektiğinde eline siyah bir tanga aldı.

"İstiyorum."

Çocuksu tavırlarına kızarken hızla elindekini kasaya gönderdim.

"Poyraz yeter! Biz yalnız geldiğimizde de alırız. Doy artık!"

Sırıttı.

"Ben çoktan birkaç sipariş verdim. Bize bir ay yeter gibi görünüyor. Malum, yırtma huyum var. Biliyorsun, dayanamıyorum sana yavrum..."

Poyraz gittikçe niyeti bozuyordu!

"Sen burada durdukça beynin sulandı! Yeter artık, git! Rezil de olduk zaten. Çok şey aldım. Bir de sipariş vermişsin. Daha gelinlik bakacağız."

Poyraz yanağımdan makas aldı.

"İyi fıstığım, gidiyorum." Güneş gözlüğüni taktı. "Yok mu kocana bir öpücük?" Uzanıp yanağını öptüm.

"Sana tavırlıydım ama olsun..." Dudağımı ısırdım. "Akşam yemeğe çıkalım mı?" Diye sordum.

Onunla baş başa romantik bir yemek yemek istiyordum.

"Olur Alisa gideriz." Telefonunu çıkardı. "Arayım da Kurt'a haber vereyim."

Anlamayarak ona baktım.

Neden Kurt'a haber veriyorduk ki?

"Neden ona haber veriyorsun? Çok geç kalmayız zaten. Merak etmezler seni."

Kaşlarını çattı.

"Birlikte gitmeyecek miyiz?"

Suratım düşerken ondan uzaklaştım.

Ben baş başa yemek yemekten bahsediyordum! Romantik bir yemekten... Kurt'un bizimle ne işi vardı?

"O zaman onunla yemeğe git Poyraz!" Diye kızdım. "Ben yalnız kalalım istemiştim. Romantik bir yemek istemiştim anlıyor musun? Sen gelmiş bana Kurt diyorsun!"

Poyraz ani öfkem karşısında şaşırdı. Benden bu tepkiyi beklemediği aşikârdı.

"Alisa tamam da kızım! Sakin ol az!"

Ona arkamı döndüm.

"Git Poyraz! Git tamam mı?" Güldü. "Git kardeşlerinle yemek ye. Alisa kim ki zaten? Hiç romantik bir şey yapmak aklının ucundan geçmiyor! Bu kadın çocuğumun annesi demiyorsun."

Annemlere küçük bir açıklama yaptıktan sonra Poyraz elimi tutup beni mağazadan çıkardı.

"Tamam kızım tamam! Sen, ben ve Loya gider yeriz. Al sana romantiklik!"

Sinirle dişlerimi sıkarken Poyraz benimle dalga geçtiği için mutluydu.

"Kurt'u tercih ederim."

Poyraz benim üzgün olmama daha fazla dayanamadı. Beni kendine çekerken yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

"Sekiz gibi gidelim olur mu?"

O kadar ısrar ettikten sonra nihayet kabul etmişti!

Burukça başımı salladığımda omzumu öptü.

"Alisa ben romantik bir adam değilim ama senin tek sözüne öyle bir adam da olurum." Belime sarıldı. "Senin için ölürüm... Biliyorsun değil mi?"

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Evet, kalbimi çalmayı başarmıştı.

"Biliyorum." Geri çekildim. "Şey, akşam beni alacaksın değil mi? Kesin gideceğiz yani?" Heyecanla ellerimi çırptım. "Oradan çıkınca da sahile iner miyiz?" Durdum. "Şimdi çok yorulacağım. Hâlim kalır mı ki?"

"Çok yoramam seni. Yemeği yedikten sonra evine bırakırım. Zaten gelinlik bakacaksınız daha." Dedi.

Haklıydı zira gerçekten de çok yorulacaktım. Sessizce ona sokulduğumda eli karnımı buldu.

Baba olmak hep hayaliydi. Hep çok istediğini söylerdi. İkimiz de çok isteyip hayaller kurardık... Şimdi o hayaller gerçek olmuştu. Bebeğim karnımda, Poyraz da yanımdaydı...

Sevgiyle karnımı okşadı. O karnımı okşadıkça içimdeki mutluluk veren o tuhaf duygu büyüyordu.

"Oğlum, aslanım..."

Ona sokuldum.

"Atabey'lere bir erkek de ben mi vereceğim?" Uzanıp onun yanağını öptüm. "Tahminlerinde umarım yanılmazsın Poyraz... Biliyorsun ilk çocuğumuzu erkek istiyorum. Eğer öyle olursa kızlarımızın abisi olmuş olacak!"

Tek kaşını kaldırdı.

"Kızlarımız..." Başını salladı. "Sevdim bunu. Şöyle on çocuk! Hem yapması hem sevmesi güzel!"

Göz devirdim.

"O kadar da demedim. Üç çocuk! İki kız, bir erkek."

Öyle olmasını ne çok isterdim...

Poyraz beni erkeksi bir hareketle kendine çekti. Yüzlerimiz çok yakınlaştığında dudağımın kenarına sıcacık bir öpücük kondurdu.

"İstersen şimdiden denemelere başlayabiliriz. Antrenman olur, o bakımdan." Güldüm.

"Ya tamam! İstediğin kadar dokunacaksın bana. Evlendiğimizde yani... Zaman kısıtlamamız da olmayacak."

Poyraz boynumu öptüğünde titredim.

"Özledim kızım! Çok özledim hem de..." En sevdiği noktaya dudağını bastırdı. "Sen özlemedin mi?" Tam o noktada dilini hissettiğimde hızla geri çekildim.

O sıcacık dokunuşu içimi titretmişti...

"P-Poyraz git haydi! Aklıma kötü kötü şeyler sokma!"

Beni ısırdığında hızla geri çekildim.

Ona kızgın gibi görünsem de o gayet tatlı bir edayla yanağımı öpüp geri çekildi.

"Ben şirkete kaçayım. Akşam seni alırım fıstığım."

Mağazaya geri dönerken ellerim istemsizce boynumu buldu. Dayanamayıp gülümserken mutlulukla içeriye girdim.

Adam kaç kere dokunursa dokunsun her defasında ona âşık olduğumu yeniden hissediyordum. Geçmişte de böyleydi... Çok öperdi, çok sarılırdı, rahat bırakmazdı ama ben yine de her defasında heyecandan titrerdim...

"Burada işimiz bitti." Annemin ters ters bakmasını izledim. "Yeterince uzun sürdü zaten!" Bana laf sokmayı da ihmal etmedi.

Yeniden yüzüm düşerken babaanne beni kendine çekip sarıldı. Onun desteğine minnetle gülümsedim.

***

Poyraz elini dizime koydu.

Saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Özlemişim kokunu, meleğim benim..."

Hafifçe başımı sallamakla yetindim.

Poyraz'ın durduğunu hissettim. Aptal gibi davrandığımı fark ederken ofladım. Tabii ki bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Gülüm, bak bana..."

Onun yüzüne baktım.

"Hm?"

Yüzümü avuçladı.

"Ne oldu ulan? Bir şey olmuş belli!" Gözlerime baktı. "Alisa, hay sikeyim! Ağlaman beni çıldırtıyor bilmiyor musun?" Arabayı çalıştırdı.

Anlamayarak ona bakarken uzaklaştığımızı fark ettim. Çok uzaklaşmadan durdu. Belli ki annemler neden gitmediğimizi merak etmesin diye uzaklaşmıştı.

"Alisa!"

Sert sesiyle birlikte ofladım.

"Poyraz..." Yutkundum. "Şey, çok saçma gelecek sana... Kızarsın diye korkuyorum."

Göz devirdi.

"Ne lan ne? Kızmayacağım! Kızar mıyım ben sana? Sen söyle ne olduğunu! Hem hamilesin sen. İstediğin kadar saçmalayabilirsin."

Dudağımı büktüm.

"Gelinlik bulamadık... Doğrusu bana yakışmadı sanki. Hiçbiri güzel olmadı. Böyle kuğu gibi olmadım. Zayıflamam gerekiyor ama sana söylesem buna asla izin vermezsin. Biliyorum hamileyim ama böyle de hiçbir şey yakışmıyor."

Poyraz yeniden göz devirdi.

İçim çok huzursuzdu. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bugün gerçekten de hiçbir şey yakışmamıştı.

"Alisa zayıflamak falan yok! Öyle bir şeyi sakın denemeye kalkma! Sen tek kişi değilsin, bunu unutma. Beslemen gereken biri daha var. Çocuğumuz için yemen gerekiyor." Beni belimden tuttu. "Sen gel bakayım kucağıma..." Poyraz itiraz edemeden beni tutup kaldırdı.

Beni kalçamdan tuttuğunda tabii ki avuçlamayı da ihmal etmemişti!

"Poyraz!" Diye kızdım.

Beni kucağına çekti. Adam o kadar kuvvetliydi ki ne ara beni kaldırdığını bile anlayamadan kendimi kucağında bulmuştum.

Göz göze geldiğimizde uzanıp sakallarını öptüm.

"Moralim bozuk. Canım sıkkın." Başımı onun omzuna yasladım. "Belim mi kalınlaşmış sence? Bir baksana, en iyi sen anlarsın."

Kaşlarını çattı.

"En iyi ben anlarım tabii kızım! Benden başka kim bilecek? Ben senin her yerini ezbere biliyorum!"

Sinirlenmesine gülerken ona sokuldum.

"Tamam işte, o yüzden soruyorum. Belim kalınlaşmış mı? Doğru söyle, kızmayacağım."

Onun ellerini alıp belime koydum.

Poyraz'ın yüzünde güller açtı. İnanamayarak ona baksam da gerçekten de çok mutlu oldu. Sanki ilk defa bana dokunuyordu!

Poyraz kemiklerimi kırarcasına bana sarıldığında dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamadım.

Başımı omzundan kaldırdığımda hâlâ sırıtıyordu.

Onunla yapışmış bir hâlde olsak da o bunu sorun etmiyor gibiydi.

Elbisemin fermuarını açarak çıplak belime değdiğinde inledim. Soğuk eller sıcak bedenimi sarıyordu.

"İncecik hâlâ Alisa, çok güzel. Her yerini beğeniyorum, hastayım sana."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Sevgi dolu öpücüğüme doyması mümkün değildi. Poyraz uzaklaşmama izin vermeden dudaklarımı yeniden öptü.

Onun nefesini dudaklarımda hissettikçe kalbim hızlanıyordu... Varlığına öyle minnettardım ki...

"Peki bacaklarım? Çok mu kalın? Doğru söyle! Kandırmıyorsun beni değil mi?" Elimi karnıma koydum. "Ah güzel bebeğim... Annene kilo aldırmasaydın ne güzel olurdu öyle değil mi? Sen kilo aldırmayı seçip anneni üzdün."

Poyraz alayla güldü.

"Kilo aldıkça güzelleştin. Sen kilo aldıkça ben mutlu oluyorum. O bacaklar ne güzel kalınlaşıyor, o kalça nasıl da büyüyor... Of!"

Poyraz zevkle gözlerini kapatıp beni hayal ediyordu.

Kilo almam onun için güzeldi, benim için değildi.

Sıkıntıyla iç çekerken başımı onun göğsüne yasladım.

"Poyraz acaba düğün yapmasak mı? Sade bir nikâhla evlenebiliriz. Hem gereksiz masrafımız da olmaz. Ben de gelinlik giymek zorunda kalmam. Ne diyorsun? Hem de daha hızlı evleniriz."

Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Biliyordum ki asla bunu kabul etmezdi. Beklediğimize değecek bir düğün istiyordu.

"Sen o gelinliği giyeceksin Alisa!" Sesi sertti. "Ben senin kaç yıldır o gelinlikle benim olmanı hayal ettim! On yıl bekledik birbirimizi, sade bir nikâh bize yakışmaz!"

Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. Sessizce başımı salladım.

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alnını alnıma yasladı.

"Üzme kendini... Ben gelinliği halledeceğim, anlaştık mı? Sen bana bırak. Daha fazla bu gelinlik meselesini de kafana takma."

Dudağımı büktüm.

"Çok az kaldı!"

Dudağımı öptü.

"Halledeceğim dedim! Sen bana güvenmiyor musun? Ben alacağım gelinliği!"

Yine de emin değildim...

"Ya beğenmezsem? Ya düğüne yetişmezse? Bu riski almayalım. Biraz daha bakalım en iyisi. Belki de içime sinen olmamıştır. Hiçbirinde kendimi iyi hissetmedim."

Poyraz ofladı.

"Kızım yeter da! Bana güven diyorum sana. Bana bırak ulan bana bırak! Sana söz veriyorum, her şey harika olacak."

Burukça tebessüm ettim.

"Tamam, peki. Sen nasılsa benim ölçülerimi biliyorsun. Eminim ki kısa zamanda harika bir şeyle geleceksin." Uzanıp dudağımı öptüm. "Seni seviyorum." Diye fısıldadım.

Varlığına binlerce kez şükrettiğim adamın kollarına bıraktım kendimi...

Poyraz'ın yutkunamadığına şahit oldum. Burnunu saçlarımın arasına gömüp derin bir nefes çekti içine...

"Kadınım..."

Elleri çıplak belime sarılmaya devam ediyordu. Dudağına sıcacık bir öpücük kondurdum. O kahverengi gözleri nasıl da parlıyordu... Tekrar tekrar âşık oluyordum...

Poyraz bana doyamayıp boynuma yöneldiğinde durmamız gerektiğinin farkındaydım.

Onun kucağında kalkmak için hareket ettiğimde hissettiğim büyüklükle birlikte dudağımı ısırdım.

Poyraz'ın gözleri kararmıştı.

Kalkmak için büyük bir çaba sarf ederken defalarca ona temas etmiş bulundum... Poyraz büyük sabır gösteriyordu.

Yerime geçtiğimde ona masum masum gülümsesem de o sertti. Beni istediğini biliyordum... Ben de onu istiyordum ama şu an burada olmazdı ki...

İri elleri direksiyonu bulduğunda uzanıp onun yanağına ıslak bir öpücük kondurdum. Ona kedi gibi sokulsam da bana yüz vermedi.

"Sinirlerim tepemde Alisa! Çok özledim zaten!" Arabayı çalıştırdı.

Gülümsedim.

"Şimdi romantik bir yemek yeriz, senin o sinirin geçer."

Poyraz bana cevap vermedi.

Bedeninin gerildiğini anlarken uzanıp onun elini tuttum. Sevgiyle elini dudaklarıma götürdüm. Bakışları bana dönerken derin bir iç çekti.

"Tamam yavrum, sakinim. Nasıl olsa düğün günü benim olacaksın. O düğün gecesi seni odadan çıkarmayacağım. O gün hiçbir güç seni elimden alamaz!"

Şaşkınca güldüm.

"Alt tarafı iki hafta! Gören de yıllardır sevişmedik sanacak!"

Birazcık abartıyordu...

Tamam, ben de onu çok özlüyordum ama Poyraz delirmiş gibi davranıyordu.

İki hafta bana dokunamamak onu çıldırtmıştı. Çaresizce dudağımı dişledim... Nerede sevişecektik ki? Aslında fena fikir değildi... Belki olabilirdi...

"O on gün seni hiç öpemedim bile, onu da işin içine kat istersen!" Kaşları çatıldı. "O kırmızı dudaklardan mahrum bıraktın beni... En sevdiğim noktayı bile öptürmedin, birazcık boynunu öpmeme bile izin vermedin!"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

"Ayrılmıştık sevgilim, nasıl izin verecektim? Ayrıldık ama boynumu öpebilirsin dememi mi bekliyordun? Öpememen normal! Sen de üzmeseydin beni!"

Poyraz başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben senden ayrılmadım Alisa."

Elimi onun bacağına koydum.

Poyraz ise sabırsızdı. Ona kıyamazken uzanıp boynunu öptüm.

"Yeni ev aldım demiştin ya, orada kalınır mı? Yani her şeyi hazır mı yoksa henüz eşyasız bir ev mi?"

Bana döndü.

"Eşyaları aldım, her şeyi hazır. Seni evlendikten sonra götürecektim."

Demek her şeyi ayarlamıştı.

Gülerek ona sokuldum.

"Gidelim o zaman." Elimi göğsüne koydum. "Romantik yemekten sonra baş başa kalalım. Seni çok özledim." Dedim.

Poyraz sırıttı.

Nihayet yüzünü güldürmeyi başarabilmiştim!

"Off!"

Gaza yüklendiğinde kahkaha attım.

Yeniden onun olacağım için şimdiden bedenimi ateşler basmıştı... Poyraz elini bacağıma koyduğunda uzun uzun okşadı.

Adam mutluydu...

Hem de fazlasıyla!

***

"Ne zaman bitecek şu yemek? Hızlı yesene kızım!" Poyraz geldiğimizden beri homurdanıyordu. "Hem yavaş yiyorsun hem çok yiyorsun! Çatlayacağım burada!"

Ona ters ters baktım.

"Poyraz bana ilk defa dokunmayacaksın! Hem hamileyim ben. Her şeyden canım çekiyor, ne yapayım?"

Hemen kendini savundu.

"Dokunmakla ne alakası var güzelim? Ben yeni evimizi, yeni aşk yuvamızı gör diye acele ediyorum."

Kahkaha attım.

Kesinlikle doğru söylüyordu!

Poyraz'ın telefonu çaldığında merakla ona baktım.

"Kim arıyor?"

Bakışları bana dönerken alayla gülümsedi.

"Korkma, kadın değil." Arayanı gösterdi. "Hasan. Şirkette çalışan. Bir dosya göndermiştik." Ayağa kalktı. "Burada çok ses var. Ben dışarı çıkıp

geliyorum. Hem de sigara içerim. Sen burada beni bekle."

Dudağımı büktüm.

"Acele et aşkım..."

Poyraz başını salladı.

"Zaten ayrı kalamam senden fıstığım."

Poyraz dışarıya çıktığında arkasından onu izledim.

Heybetine içim gitti...

Çok yakışıklı adamdı...

Gerilmiş kasları gömleğinden ne de güzel belli oluyordu böyle...

"Pardon, burası boş mu?"

Duyduğum erkek sesiyle başımı kaldırdım. Henüz yirmili yaşlarında görünen adamı incelerken kaşlarım çatıldı.

Cevap vermemi beklemeden karşımdaki koltuğa oturdu.

"Güzel, artık doldu." Elini uzattı. "Ben Yiğit. Umarım tanışmamızda bir sakınca yoktur."

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Burası doluydu!" Telaşla etrafıma baktım. "Bence hemen gitmelisin, iyiliğin için söylüyorum!"

Alayla güldüğünde önümdeki içeceği aldı.

"Meyve suyu mu içiyorsun gerçekten? Senin kadar ağır ve güzel bir kadın için hafif kalmış doğrusu..."

Poyraz eğer gelirse bu adamı öldürürdü!

Korkuyla yutkundum.

"İyiliğin için buradan derhâl git!"

Dediklerimi umursamadan meyve suyumdan bir yudum aldı.

"Fena değilmiş aslında güzellik..." Ardından bacak bacak üstüne attı. "Abinden çok korkuyor olmalısın. Sorun değil! Bana numaranı verirsen sonra da görüşebiliriz. Ben sadece bu güzelliği kaçırmak istemedim." Kartını uzattı. "Kartım burada."

Şaşkın şaşkın ona bakakalırken onun yüzünü gördüm...

Korkuyla hızla ayağa kalktığımda Poyraz'ın kaşları çatılmıştı.

"Lütfen otur. Benim için ayağa kalkmana gerek yok. Seni boydan görmek de güzel ama ben o mavi gözlere vuruldum..."

Poyraz yumruğunu sıktığında korkuyla ona doğru koştum.

"Yalvarırım sakin ol! Yalvarırım sana Poyraz..." Onun yüzünü avuçladım. "Boş ver. Kendini bilmez bir adam işte! Yaşı da küçük." Bakışları bana döndü. "Bırak gitsin!" Poyraz beni arkasında bıraktığında masaya ilerledi.

Adam onu gördüğünde yavaşça ayağa kalktı.

"Kardeşinizi biraz korkutmuşsunuz..." Elini uzattı. "Yiğit ben. İzninizle kardeşinizle tanışmak istiyorum."

Poyraz ona doğru bir adım attı.

"Mekânı boşaltın!" Diye gürledi.

Herkesin bakışları ona dönerken sertçe elini masaya vurdu.

"Mekânı boşaltın!" Diye tekrar etti.

Belinden silahı çıkarıp havaya sıktığında herkesin çığlıklarla mekândan çıkışını izledim.

Korkuyla Poyraz'ın koluna dokunsam da beni umursamadı.

"Dinime imanıma, öldürürüm seni çocuk!" Sertçe boğazını sıktı. "O mavi gözlere benden başkası vurulursa ben o adamı yakarım lan yakarım!"

Adamın başını sertçe masaya bastırdı.

Benim bardağımı avuçlarının içine aldığında sıkıp kırması bir oldu.

Telaşla onun kan fışkıran eline baktım. Hızla elini tuttuğum sırada Poyraz başıyla dışarıyı gösterdi.

"Gitmem!" Diye haykırdım. "Yapma ne olur!"

Poyraz çocuğun başını sertçe bastırmaya devam etti.

"Benden başka kimse onun dudaklarından bir şey içemez! İçerse ne yaparım biliyor musun?" Elindeki cam kırıklarını yere atarken iri olanı eline aldı. "Keserim, o adamı doğrarım!" Onun başını hafifçe kaldırıp yeniden masaya vurdu. "Peki biri benim karıma güzellik derse ne yaparım biliyor musun?" Ona yaklaştı. "Onun yedi ceddini sikerim!" Diye gürledi.

Poyraz delirmişti!

O bakışlarındaki karanlıktan ürktüm... Ben bile onu ikna edemeyecek gibiydim... Gözü dönmüştü! Poyraz birinin bana bu sözleri söylemesine asla dayanamazdı...

Oysaki bu adamı gitmesi için defalarca uyarmıştım!

"B-Ben seni abisi sandım! Bilmiyordum, bilsem kimsenin karısına böyle sözler söylemezdim! Özür dilerim."

Poyraz sertçe onun kafasını masaya vurdu.

"Bekârsa istediğin kadar rahatsız edebilirsin yani öyle mi?" Sertçe bacağına vurduğunda inledi. "Sen akıllanmayacak mısın lan? Sen kimseyi rahatsız edemezsin!" Diye bağırdı.

Poyraz'a dokunmaya korkarken duyduğum sesten polislerin geldiğini anladım...

Korkuyla Poyraz'a baktığımda polisler içeriye girdi.

Tabii ki haber vermişlerdi!

"Ne oluyor burada?"

Polisin sesiyle birlikte acı içindeki adam konuştu.

"Şikâyetçiyim bu adamdan! Birden bana saldırdı. Her şeyi yanlış anladı!"

Polis Poyraz'a yaklaştıkça içimdeki korku büyüyordu.

Poyraz adamın kafasını tutmaya devam ederken cebinden cüzdanını ardından kimliğini çıkarıp gösterdi.

Polis eline aldığı kimliği incelerken Poyraz söze girdi.

"Börü Atabey." Diye kendini tanıttı. "Bu herif sevgilimi rahatsız etti. Belli ki bunu sürekli yapıyor. Ben elimden geleni yaptım." Yeniden adamın kafasını masaya vurdu. "Gerisi sizde... Şikâyetçi olan biziz."

Polislerin adama kelepçe takmasını izlerken Poyraz'ın gerçekten de etkili biri olduğunu bir kez daha gördüm.

Tek bir kimlikle ona inanmışlardı... O yıllarca devlete hizmet etmiş bir adamdı. Bunu görmeleri yetmişti.

"Size hayırlı işler."

Poyraz elimden tuttuğu gibi beni mekândan çıkardı.

Arabaya doğru gittiğimizde hâlâ öfkesini içinden atamamıştı. Gergin bedenine arkasından sarıldım.

"Bana kızdın mı?" Masumca ona sokuldum. "Birden geldi, ben ona defalarca git dedim-" Sözüm yarıda kesildi.

Poyraz beni arabaya yaslarken yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Sen bana kendini mi anlatıyorsun Alisa? Ben seni tanımıyor muyum? Ne dediğini duymasam bile bunları söyleyeceğini tahmin edemiyor muyum?"

Dudaklarımda büyük bir tebessüm belirdi.

Birbirimize güvenmemiz hoşuma gitti. Yavaşça dudağımı onun sakallarına sürttüm.

"Hoşuma gitmeyen tek bir şey var!" Sesi sıkıntılıydı. "Bu kadar güzel olman... Haddinden fazla güzelleştin. Canımı sıkıyor bu durum! Bir tek ben beğeneyim istiyorum seni... Başka gözlerin üzerinde olmasına tahammülüm yok!"

Poyraz boynumu öptü.

"Aynı şekilde benim de..." Boynuna sarıldım. "Evlenelim artık..." Poyraz daha sakinleşmiş görünüyordu.

Ben göğsüne yaslandığımda bana sarıldı. Burnunu saçlarıma gömdü.

"Çok az kaldı... Her gün benim yanımda uyuyup benim yanımda uyanacaksın. Çok istiyorum bunu..."

Poyraz'ın telefonu çaldığında merakla ona baktım.

"Kim?"

Göz devirdi.

"Çok sevdiğin kankan Engin."

Bana laf sokmayı da ihmal etmemişti. Engin'i kıskanıyordu... En yakını bile olsa kıskanıyordu.

Poyraz telefonu açtı.

"Yengenleyim Engin. Umarım ciddi bir şey yoktur çünkü telefonu kapatmak ve onunla evimize gitmek istiyorum."

Ah, bir de ev sözüm vardı!

"Liya vuruldu Börü!" Diye bağırdı. "Liya vuruldu... Çok kötü yerden... Çok kanadı! Ne yapacağız? Ne yapacağız lan ne yapacağız? Hastaneye getirdim, durumu iyi değil! Ölecek Börü, ölecek lan ölecek!"

Engin'in sesi çok kötü geliyordu...

SINIR: 2.30K OY 700 YORUM

Sınırı fazlasıyla azalttım. Hızlı bir şekilde geçin ki ben de elimden geldiğince hızlı bölümler atabileyim. İlerki bölümler için düşündüğüm komik sahneler var. Emeğime saygı duyup daha hızlı bir şekilde sınırı geçmenizi rica ediyorum.✨

Yorumlarınızı okuyor olacağım...

Tüm güzel yorumlarınız için teşekkür ederim. Seviliyorsunuz...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👍👍

29 "Emre"

ENGİN

İşte şimdi her şey kesinleşmişti...

Liya'nın annesi ve babası hayatta değildi.

Kızı yıllarca köle gibi kullanmışlardı! Ailesini öldürmekle tehdit etmişlerdi. Bu nasıl bir acımasızlıktı böyle?

Kalbim sıkışırken onun nasıl üzüleceğini düşündüm...

Daha fazla oturduğum yerde duramazken kendimi onun odasının önünde buldum. Sanki nefesim daralmıştı, burada kendime gelebilmiştim.

Kapının kilitini açtığımda onu öylece yatağında uzanırken gördüm.

Çok güzeldi...

Onun yanına gittiğimde yüzüme bakmadı.

Küs müydü bana?

"Özür dilerim Liya..." Yutkundum. "Sibel'in yanına gittiğim için..." Bana arkasını döndü.

Cevap vermeyeceğini sansam da tahmin ettiğim gibi olmadı.

"Dileme Engin. Senin hayatın, senin kararın. Senin tercihlerine karışmak haddim değil. Benim öyle bir yetkim yok."

Onun yanına uzandığımda şaşkınca başını bana çevirişini izledim. Göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırdı.

"Kızgınsın biliyorum ama anlatmadığım şeyler var!"

Liya ofladı.

"Yeter artık Engin! Yeter! Sadece ailemi bul. Sen de senin ilişkilerin de benim umurumda değil!"

Kaşlarımı çattım.

Ne demek umurumda değil?

"Umurunda değil öyle mi?" Doğrulduğumda hemen o da doğruldu.

Söylediği sözlere pişman olmuş olacak ki beni durdurdu.

"Ben seni kırmak istemedim. Sadece bir an önce kurtulmak istiyorum. Anla beni ne olur..."

İçim acırken yavaşça onun yüzünü avuçladım.

"Senin kurtuluşun ben olsam? Hiç mi istemiyorsun beni? Bizden olmaz mı diyorsun? Hiç mi hoşlanmadın benden?"

Açık açık sorduğum sorularla birlikte utanıp başını eğdi.

"Engin şey..." Net bir cevap istesem de o benden çekiniyordu. "Olmaz ki... Ben senin ilişkilerin gibi bir ilişki istemiyorum. Bana dokunmanı istemiyorum. Sen buna fazla dayanmazsın. Bizden olmaz."

Sorun bu muydu?

Hızla onu belinden tutup kendime çektim.

"Dokunmam! Söz! Asla elimi sürmem sana! Öpme dersen öpmem, sarılmam ulan hatta! Hiç teklif bile etmem." Durdum. "Şimdi benim olacak mısın?" Ofladı.

Yeniden yatağa uzandığında bana arkasını döndü.

"Hayır."

Ulan ne kadar istekli olduğumu görmüyor muydu?

Ona arkasından sarılırken hemen pes etmeyeceğimi bilmesini istedim.

Derdim dokunmak değildi... Sevişmesek de ben bu güzel kadını istiyordum. Dokunmadan da sevebilirdim.

"Sen hâlâ Sibel'i düşünüyorsun!" Diye homurdandım. "O benim kız arkadaşım değil-" Sözümü kesti.

"Yeter Engin, lütfen yeter artık!" Doğruldu. "Ben o kadını düşünmüyorum, ben o kadını tanımıyorum bile! Senin kız arkadaşın olması gerçekten beni ilgilendirmiyor. Kendi yaşıtın birini bulmaya ne dersin zira bu kız seni hiç istemeyecek!"

Bu kız seni hiç istemeyecek...

Yüreğimde hissettiğim ince sızı bütün bedenime usulca yayıldı...

Neden?

Ben ona iyilikten başka ne yapmıştım? Ona kıyamadığım için mi beni istemiyordu? Onu sahiplenip herkesten koruduğum için mi istemiyordu yoksa?

Benim yerimde başka bir adam olsaydı, ona sert davransaydı o zaman mı âşık olacaktı? Onun acılarını bildiğim için ona kıyamamıştım ben! İşimin gücümün arasında onu hayatımın merkezine koymuştum!

"Anladım Liya." Yataktan kalktım.

Hızlı adımlarla kapıya yürüdüğümde aklımdaki tek düşünce buradan derhâl gitmekti...

"Engin!"

Liya koşarak yataktan kalktı.

"Dinliyorum."

Önüme geçtiğinde ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Şey, ben..." Yutkundu. "Şey, seni üzdüysem özür dilerim. Sen çok iyisin, seni asla kırmak istemem. Benim için önemli birisin. Teşekkür ederim her şey için..."

Hep aynı sözler!

İşte bu yüzden kendimden küçük bir kadını asla istememiştim.

"Rica ederim Liya. Kim olsa aynı şeyi yapardım. Görevim bu!"

Liya gitmeme müsaade etmeden bana sokuldu.

Gözleri dolmuştu...

"B-Ben korkuyorum Engin!" Gözlerime baktı. "Senin kalbindeki kişi ben değilim, o kadın... Senin ona olan bakışlarını gördüm ben! İçindeki sevgi ölmemişti senin... Hâlâ ona duyduğun bir hayranlık var..."

Duyduğum sözlerle birlikte büyük bir şaşkınlık yaşadım.

Liya, Mine'yi kıskanıyordu!

Sibel'i değil, Mine'yi kıskandığı için beni istemiyordu!

Onun ellerini avuçlarımın içine aldım.

"Hayatında hiç ilişkisi olmamış birini bulman çok zor... İnsanların önceden ilişkileri olabilir. Senden öncesini mi sorun ediyorsun gerçekten? Seninle bir bağı olmayan geçmişi mi kafana takıyorsun?"

Liya yutkundu.

"A-Anlamıyorsun..." Bana yaklaştı. "O geçmiş eğer geçmemişse ben nasıl kafama takmam?" Bakışlarını kaçırdı. "Sizinki öyle basit, sıradan bir ilişki

değildi. Bilmiyor muyum sanıyorsun? Aranızdaki aşkın büyüklüğü beni ürkütüyor!"

Ne kadar yanlış düşüncelerle kafasını doldurmuştu böyle...

Onun yüzünü avuçladım.

"Liya, bak güzelim..." Yanağını okşadım. "Ben geçmişte bir şeyler yaşadım, doğru. Basit bir ilişki olmadığı da doğru ama aşkın büyüklüğü kısmı yanlış..." Ona doğru bir adım attım. "Eğer o aşk o kadar büyük olsaydı onu kabul ederdim... Aşk falan yok, hiç olmadı!"

Liya alayla güldü.

"Olmadı mı? Olmadıysa neden ağladın? O evlendiğinde bile, seni aldattığında bile onun kapısına gittin sen! Ağladın, seni aldatan kadın için ağladın! Şimdi gelmiş aşk yoktu diyorsun! Aşk vardı Engin!"

Mine'nin geçmişten bahsettiğini duymuştu tabii...

Derin bir iç çektim.

"Ne yapayım? Geçmişte yaşadığım ilişki için senden özür mü dileyeceğim? Bunlar seni ilgilendirmeyen konular. Senden öncesi için elimden bir şey gelmez! Benim geçmişe dönüp onunla hiç karşılaşmamayı sağlamak gibi bir yeteneğim yok!"

Liya dudağını büktü.

Gitmesine izin vermeden onun yaşlı gözlerini sildim.

"Engin ben..." Derin bir nefes aldı. "Ben hiç sevildiğimi hatırlamıyorum... Annemi ve babamı hatırlamıyorum, kimseyi hatırlamıyorum..." Gözünden bir damla yaş düştü. "Eğer ben birine güvenip şans verirsem ona gerçekten inanmak istiyorum... Onun hayatındaki tek kadın olmak istiyorum. Eğer daha önce başkasını sevdiyse ben onun için hep ikinci kadın olarak kalacağım... Uzaklara daldığında, her iç çektiğinde aklındaki kişi ben olmayacağım... Bu yüzden daha önce kimseye âşık olmamış bir adamı sevmek istiyorum. İlk aşkını benimle tatsın istiyorum..."

Onu yavaşça göğsüme bastırdım.

Sevilmeme korkusunu çok iyi anlıyordum...

Düşüncelerini doğru bulmasam da onu anlayabiliyordum...

"Sen Mine'yi kıskanıyorsun... Sırf bu yüzden beni istemiyorsun." Diye mırıldandım. "Nereden biliyorsun ona çok âşık olduğumu? Ne kadar eminsin kendinden... Belki de sana karşı hissettiğim duygular çok daha yoğundur, olamaz mı?"

Kollarımın arasından sıyrılmak istese de buna müsaade etmedim.

"Ben bir adamın en kıymetlisi, vazgeçemeyeceği o kişi olmak istiyorum... Aşk deyince aklına ben gelmeyeceksem o adamla ne işim var ki?"

Göz devirdim.

"Benim de en kıymetlim olacaksın. Aşk deyince aklıma tek sen geleceksin. Neden böyle saçma şeyler düşünüyorsun anlamıyorum!"

Sesim sertti.

"S-Sen beni anlamıyorsun ki..." Kaşlarımı çattım. "Kendini benim yerime koymuyorsun... Aşk deyince aklıma senden başka bir adam gelseydi eminim ki bu seni çıldırtırdı!"

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi...

Demek aşk deyince aklına ben geliyordum...

"Ha, demek aklına aşk deyince bu adam geliyor..."

Onu duvara sıkıştırdım.

Liya hızla kollarımdan kurtulmaya çalıştı.

"Ö-Öyle bir şey demedim! Bırak beni Engin, lütfen bırak!"

Onun beline sarıldım.

Yüzüme bakamıyordu...

"Âşık mı oldun bana?"

Liya kaşlarını çattı.

"Yeter Engin, âşık falan değilim sana! Sana hiçbir şey değilim. Bana güven vermiyorsun! Telefondaki kişi sayısının yüzde doksanının kadın olduğuna eminim!"

Sorun kadınlarla olan ilişkilerimdi...

Bu küçük kız çok fazla kıskançtı. Başa çıkmam zor olacaktı ama şimdiden bunun için çok keyifliydim.

"Saçmalama kızım! Ne yüzde doksanı? Yok artık!" Ona yaklaştım. "Yüzde doksan az olur. Biz ona yüzde doksan beş diyelim..."

Liya'nın dudakları şaşkınca aralandı. Tepkisine gülerken telefonumu uzatıp ona verdim.

Bana inanamayarak bakıyordu.

"G-Gerçekten o kadar çok mu?" Diye sordu. "O kadar fazla kişiyle nasıl beraber oldun?"

Güldüm.

"Bebeğim bak tamamen senin olabilirim... Ben sadık bir adamım. İstersen hemen evlenebiliriz. Böyle sadık bir adamım işte... Sileriz onları, yeni numara alırım."

Göz devirdi.

"Ben gördüm senin nasıl sadık bir adam olduğunu!"

Yine Sibel'den bahsediyordu!

"Kızım taktın o kadına! Ben sana o gün yaklaşmak istesem de yüz vermedin, abi dedin! Senin yüzünden oldu. Sinirlendirdin beni!"

Bana küskün bir bakış gönderdi.

Onu kollarımın arasına aldım.

"Engin bırak!"

Başını tutup göğsüme yasladım.

"Özür dilerim Liya... Bir daha tekrarı olacak bir şey değil."

Telefona gelen mesaj sesiyle Liya mesajı okudu. Şaşkınca dudakları aralandığında telefonu elinden aldım.

"*Hiç gelmeyecek misin İzmir'e?"*

"Özlettin kendini Tüfekçioğlu... Bir ara uğra istersen."

Liya kollarımın arasından çıktı. Hemen onu belinden yakalarken durdurdum.

"Vallahi tanımıyorum! Hatırlamıyorum bile!"

Liya göğsüme vurdu.

"Bir de bana sadık olacağını söylüyorsun! Onları da mı böyle kandırdın? Yazık, inanıyorlar mı bir de sana?"

Hızla mesajı açarken aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

"Yazma bana, evliyim."

Gönderdiğim mesajlı ona gösterdim.

"Bak, uslu bir adamım ben. Söz senden başka kadına bakmayacağım! Sadık, tatlı, çekici bir adamım ben Liya..."

Liya yüzünü buruşturdu.

"Bakacağın kadar bakmışsın zaten! Doy artık Engin, doy! Senin evlenip çoluğa çocuğa karışma yaşın gelmiş hâlâ çapkınlık peşindesin!"

Liya çok öfkeliydi...

Yavaşça önüne gelen saçı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Evlenip çoluğa çocuğa karışalım o zaman."

Liya alayla güldü.

"Bana nasıl güveniyorsun sen? Seni öldürecektim! Hepinizi öldürecektim! Belki de o terörist dediklerinle iş birliği yapıyorum. Senin sevgilin olup her şeyi onlara anlatacağım. Yine sonunuzu getirmiş olacağım... Benim bunları yapmayacağımı nereden biliyorsun?"

Alayla gülen taraf ben oldum.

"Ben salak bir adama mı benziyorum Liya? Öyle olsa anlamayacak kadar acemi bir adam mıyım?" Çenesini tuttum. "Ben sana yakınlaştığımda nasıl titrediğini görebiliyorum. Gözlerime bakamayışını görebiliyorum. Sen bana ihanet edemezsin, sen o pisliklerin ajanı olamazsın."

Liya benden kaçmak istese de yine kendini kollarımda buldu.

"Engin bak ben bir adamın en sevdiği olmak istiyorum! Daha önce bana değer veren biri olmadı. Ailemi bile hatırlamıyorum ben! Yaşadığım acıyı biliyorsun... Ne olur üstüme gelme. Ailemi bul gideyim. Seninle olamayız! Ben daha önce kimseye âşık olmadım, kimseye güvenemedim, kimseyi sevemedim..." Bana doğru bir adım attı. "Karşımdaki kişinin de benim gibi yarım kalmış olmasını istiyorum. O da öyle olsun ki birbirimizi tamamlayalım... İlk defa aşkı, güveni birbirimizde yaşayalım. Anlıyor musun beni?"

Kaşlarımı çattım.

"Ben seni mutlu ederim. Daha ne kadar kabul etmeyeceksin? Beni istediğini biliyorum. Böyle yaparak ikimize de acı çektireceksin!"

Artık birbirimizle her şeyi açık açık konuşabiliyorduk...

O cevap veremeden Barlas'ın sesi duyuldu.

"Kızın ailesi ölmüş, nereye bırakacağız biz bunu? Engin'e kalsa bizimle yaşasın diyecek!"

Liya dehşetle kalakaldı...

Siktir!

Hızla onu sarstım.

Hareket dahi edemiyordu!

"B-Benim ailem mi? Benden bahsetmiyorlar değil mi?" Hiçbir şey söyleyemedim. "B-Benden bahsediyorlar..."

Gözlerinin doluşunu, aniden hüngür hüngür ağlayışını izledim...

Bok vardı da Barlas bağırarak konuşuyordu!

"Ben sana bakarım! Ben seni severim, sahip çıkarım! Ben buradayım Liya!"

Hıçkırdı.

"K-Kandırmışlar beni... Yıllarca ailemin ölümüyle boşuna tehdit etmişler! Boşuna işkence görmüşüm, boşuna yaşamışım! Keşke öldürselerdi beni..."

Ona sımsıkı sarıldım.

Saçını öptüğümde bakışları yeniden yüzüme döndü.

"Sa-Sakladın benden... Sakladın!"

Konuşmama müsaade etmeden odadan çıktı.

Peşinden koştuğumda üst kata çıktı. Masada oturan Azra'nın yanına gitti.

"Sizi ben öldürmek istedim!" Diye gürledi. "Teröristim ben! Bilerek yaptım! Ölün istedim, içimdeki öfke dinmedi! Öldüremedim sizi, kahretsin ki öldüremedim!"

Azra'nın gözleri büyürken hızla Liya'nın saçını çektiği gibi yüzünü sertçe masaya vurdu.

Benim canım acıdı...

"Azra bırak!" Diye gürledim. "Seni sinirlendirmek için yapıyor! Eğer ona bir daha dokunursan seni mahvederim!" Sert sesimle birlikte bana döndü.

Liya'nın saçını bırakırken onu yavaşça kaldırdı. Yüzünün kanadığını görürken ona elimi uzattım.

"Gel haydi, konuşalım biraz."

Liya, Azra'ya döndü.

"Seni geberteceğim! Duydun mu beni? Hepinizi geberteceğim! Benim hiçbir şeyden korkum yok!"

Ulan ne yapıyordu bu kız?

"Azra yalan söylüyor, sakın bir şey yapma!" Diye bağırdım.

Azra bana bakıp gülümsedi.

"Tabii ki yapmam Engin." Ardından belindeki silahı çıkarıp Liya'ya iki el ateş etti. "Bizi öldürmek isteyen bir terörist dışında kimseye bir şey yapmam!"

Gözlerim dehşetle açılırken yere düşen küçücük bedene baktım...

"Seni kandırdı bu pislik! Ölümü benim ellerimden oldu! O kadar mutluyum ki seni kandırmasını engellediğim için! Haber veremeyecek şerefsizlere!"

Yerde yatıyordu...

Kanlar içindeydi...

Azra hırsını alamayıp bir el daha sıktı yerdeki bedenine...

Bütün bedenim titrerken sonunda titreyen dizlerimi hareket ettirdim ve sevdiğim kadına koştum...

"Liya, sakın lan! Sakın bırakma beni! Liya sakın!"

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

Kısık bakan gözleri gözlerimdeydi.

Hiçbir şey söylemedi...

Sadece gücü yettiğince minnetle gözünü açıp kapattı. Bu ona yaptığım her şey için kuru bir teşekkürdü sadece...

"Ambulansı arayın!" Diye gürledim. "Kan kaybediyor, hastaneye yetiştirelim!" Onu kucakladım.

Dudaklarından küçük bir inleme döküldü. O kadar sessizdi ki sadece ben duydum. Gözleri kapanırken bağırdım.

"Liya aç gözünü!"

Kağan'ın Liya'yı benden almasını izlerken yutkunamadım.

"Haydi hastaneye yetiştirelim! Yakında bir hastane vardı! Ambulansı bekleyecek vakit yok!"

Kağan odadan çıktığında Azra'ya döndüm.

"Masum bir cana kıyarak bu gruptaki görevini sonlardın Azra!" Diye gürledim.

Hızla evden çıktığımda herkesin peşimden geldiğini gördüm.

Arabaya bindiğimizde Barlas gaza yüklendi.

Gözlerim doldu...

Küçücük bedeni solgun görünüyordu.

"Ölme Liya, yalvarırım ölme!"

Onun küçük ellerini dudaklarıma götürdüm. O bile buna inanmıyor gibiydi.

Çok ciddi yaralar almıştı...

Kan kaybediyordu...

***

Hemen Börü'yü arayıp durumu haber verdim. O da çok geçmeden gelmişti. Alisa'yı üzülür diye getiremediğini söylese de benim aklımdaki tek düşünce Liya'nın sağlığıydı...

Doktor Liya'nın eski sağlığına dönmesinin zor bir ihtimal olduğunu söylemişti. Yaşasa bile çok acı çekeceğinden bahsetmişti. Yaşamasına razıydım ama o yaşamamak için direniyordu...

"N-Neden yaptın güzelim? Neden yaptın bunu kendine? İstemeseydin bırakırdım seni... Başka bir adamla olmana da izin verirdim. Sen yeter ki yaşayıp mutlu olsaydın... Ben acı çekmeyi kabul ederdim ki..."

Azra uzaktan beni izliyordu. Yanıma yaklaşmaya korkuyordu. Ona bakmadan yeniden öylece melekler gibi uyuyan kadını izledim.

Bu hayat elimden her şeyi aldığı gibi Liya'yı da alacaktı...

İçeriden çıkan doktoru görmemle yanına koştum.

"Durumunda bir değişiklik var mı?" Diye sordum yorgunca. "Kaç yıl yaşayacağı önemli değil. Yaşasın yeter. Var mı bir değişiklik doktor?"

Adam sıkıntıyla bana baktı.

"Hayati tehlikesi devam ediyor. İyileşmesi, hayati tehlikeyi atlatması şu an için zor..." Geri çekildi. "Elimizden geleni yapacağız. Geçmiş olsun." Yanımdan ayrıldı.

Öylece yere çökerken başımı duvara yasladım.

Gözümden düşen yaşı silerken acıyla fısıldadım.

"Gideceksin kadın, beni bırakacaksın..."

Mücadele etmekten yorgun düşmüştü. Ben de çok yorulmuştum. Her şeyden, herkesten nefret etmiştim...

ALİSA

İçimdeki huzursuzluk geçmek bilmedi...

Sanki yarın düğünü olan ben değildim... İçimdeki huzursuzluk geçmiyordu!

Çöpte kanlı gömleği gördüğümden beri kendimi iyi hissetmiyordum...

Yıllarca sarıldığım o gömleği annem çöpe atmıştı. Benden bunu saklamak istese de başaramamıştı...

Telefonumu elime alırken sevdiğim adama mesaj attım.

"Sevgilim..."

"Seni çok özledim."

Cevap gelmesini beklerken yatağıma uzandım. Uyumam, dinlenmem gerekiyordu. Yarın benim için çok uzun bir gün olacaktı.

Onunla evlenecektim...

On yıldır gelmesini beklediğim adamın karısı olacaktım...

Başımı yastığa gömsem de dayanamayıp telefonumu elime aldım. Hiçbir cevap yoktu. Kaşlarım çatılırken onu aradım.

Açmadı!

Hızla ayağa kalkarken telaşla yeniden onu aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı...

Açmadı!

Uyuyor olabilir miydi?

Belki de uyuyordu. Yarın düğünümüz vardı. Dinlenmesi gerekiyordu.

"Sanırım uyuyorsun. Tabii dinlenmemiz gerekiyor."

"Yine de uyanırsan beni ara lütfen."

Dayanamayıp onu yeniden aradım.

Yine açan olmadı...

Aklıma kanlı gömleği gelirken nefes alamadım... Yine ona bir şey mi olmuştu? Yine mi kaçırılmıştı? Şu an tehlikede miydi?

En ufak sese uyanan adam nasıl telefonlarımı duymazdı?

Hele ki beni asla merakta bırakmazdı...

"Poyraz..."

Mezarının başında hüngür hüngür ağladığım günler aklıma gelirken kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Kanayan yaram hiç iyileşmemişti. On yıllık acı hiç geçmemişti. O yara şimdi yine kanıyordu... İçimdeki korku ve telaşı asla yenemeyecek gibiydim.

Hâlâ bir mesaj bile yoktu!

Yataktan kalkarken üstümü alelacele giyindim ve odamdan çıktım.

Arabamın anahtarını alırken dışarıya çıktım. Ona gidecektim...

İçim rahat etmiyordu!

Poyraz'ın evinin önüne gelene kadar içim içimi yemişti.

Evin ışıkları yanmıyordu, tabii herkes uyuyordu.

Kapıyı nasıl çalacaktım?

Arabadan inerken ne yapacağımı düşünüyordum ki kapı açıldı.

Babaanneyle göz göze geldiğimizde utancımdan ne diyeceğimi bilemedim...

"Alisa, hayırdır kızım? Bir şey mi oldu?"

Yutkundum.

"Ş-Şey... Aslında olmadı. Ben şey için geldim..." Dudağımı ısırdım. "Poyraz'a ulaşamadım. Merak ettim. Evde mi acaba?"

Babaanne gülerken hafifçe başını salladı.

"Evdeydi kızım. Odasındadır. Çok mu merak ettin oğlumu?"

Benimle alay etmesine aldırmadan tebessüm ettim.

"Birazcık merak ettim tabii... Uyuyor mu?"

Babaanne geri çekilirken içeriyi gösterdi.

"Geç bakalım ama sessiz ol. Hasan uyanmasın. Ben de araba sesini duyup geldim."

İçeriye girerken minnetle ona baktım.

"Teşekkür ederim babaanneciğim."

Sessiz adımlarla Poyraz'ın odasının önüne geldiğimde kapısı kapalıydı.

Kapının kulpunu indirdiğimde odaya girdim.

Odada yoktu!

Telaşla balkona çıktığımda burada da olmadığını gördüm.

Yeniden içeriye girerken onu odanın her köşesinde aramaya başladım.

"Poyraz!"

Aniden ensemde hissettiğim nefesle birlikte korkuyla küçük bir çığlık attım.

Arkamdan belime sarılan kalın kollarla birlikte rahat bir nefes verdim.

"Neredesin sen?" Dedim isyan edercesine. "Beni bu kadar telaşlandırmaya hakkın var mı?" Diye sızlandım.

Poyraz ise oralı olmadı.

Dudaklarını boynuma bastırdı.

"Bu ne güzel bir geliş... Hiç söylemedin geleceğini. Bilsem evinden alırdım."

Başımı ona çevirmemle bornozlu olduğunu gördüm.

Demek duşa girmişti.

Ona döndüm. Uzanıp onu öpmek istediğimde eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Gece gece niye geldin? Bu saatte beni aradığına göre bir şey olmuş."

Poyraz telefonunu eline aldığında önce kaşları çatıldı, sonra ise yüzünde alaylı bir tebessüm belirdi.

"Ne gülüyorsun? Seni kaç kere aradım açmadın! Bir de gülüyor musun?"

Poyraz bana sarıldı.

"Duştaydım, duymadım. Duysam cevapsız bırakır mıyım?" Belimi okşadı. "Buraya kadar gelmişsin... Çok mu merak ettin beni?"

Bir de sırıtıyordu!

Ona vururken küskün bir bakış gönderdim.

"Ederim tabii! Düğünümüze bir gün kala sana ulaşamadım! Tam evlenme teklifi edeceğinde gitmiştin... Yine korktum aynı şeyi yaşarız diye..."

Poyraz kederle derin bir iç çekti.

Benden hiç çekinmeden bornozunu çıkardığında bu sefer iç çeken taraf ben oldum... Üstüne gri bir eşofman alıp hızlıca giyindi.

Gözüm karın kaslarına kayarken yutkundum. Çok özlemiştim.

Poyraz birden elimden tuttu. Ne olduğunu anlayamadan kendimi ormana bakan balkonunda buldum.

Hafif serin hava yüzüme eserken merakla onu izliyordum.

Tekrar içeriye gidip geldi.

Bana arkamdan sarıldığında huzurla ona sokuldum.

"Ne yapıyorsun sen yine?"

Boynumu öptü.

En sevdiği o noktaya uzunca dudaklarını bastırdı.

Elleri karnımı bulurken hafifçe okşadı. Kalbim deli gibi atarken gülerek ona sokuldum. Yüzüne bakmama izin vermiyordu.

"Alisa..." Üşüdüğümü anlamış olacak ki ısıtmak istercesine kollarımı okşadı. "Sen olmasan bunca acıya nasıl katlanırdım bilmiyorum..."

Burukça tebessüm ettim.

"Katlanamazdım sensizliğe Poyraz... İyi ki sen varsın..."

Poyraz belime daha sıkı sarıldığında kendimi ona daha çok yasladım.

Ben karşımızdaki ıssız ormanı izlerken da beni izliyordu..

Başımı hafifçe ona çevirdiğimde tutkulu bakışlarıyla karşılaştım.

Omzumda hissettiğim sıcacık baskıyla birlikte kısıkça inledim.

Poyraz şaşkınca başını kaldırıp bana baktığında dudağımı ısırdım. En ufak şeyden de etkilenirsem böyle ona rezil olurdum...

"Şey..."

Bir şey diyemediğimde küçük bir kahkaha attı.

"Buna bile inliyorsan yarın gece..." Sustu.

Gözlerini kapattığında derin bir iç çektim. Yaşayacağımız şeyleri düşünüyor olmalıydı. İkimiz de özlemiştik.

Uzanıp onun sakallarını öptüğümde gözlerini araladı. Kararan sert kahveler arzuyla yanıp tutuşuyordu.

"Evlen lan benimle!"

Anlamayarak ona baktım.

Zaten evlenmeyecek miydik?

Poyraz kendi kendine başını sallarken cebinden bir kutu çıkardı.

Gözlerim irileşirken diz çökmesini izledim.

"Yani evlenir misin diyecektim..."

Kendimi tutamadan kahkaha attım.

Ciddi miydi?

Böyle romantik bir evlenme teklifi alacağımı hiç düşünmezdim...

Birazcık geç de kalmıştı ama şartlar bunu gerektirmişti. Ben unuttuğunu sanıp bunu sorun etmemiştim. Demek gidip yüzük bile almıştı...

Gözlerime baktığında kıkırdadım.

"Şey, düşüneyim..." Gözlerimi kıstım. "Çok romantik bir teklif oldu... Duygulanmadım desem yalan olur. Bu kadar yaratıcı bir adamla evlendiğim için çok şanslıyım."

Poyraz hafif alaylı sesime aldırmadan tek kaşını kaldırdı.

"Çiçek de aldım."

Yeniden kıkırdadım.

Tabii vermeyi unutmuştu...

Poyraz elimi avuçlarının içine aldı. Dudaklarını parmaklarıma bastırırken derin bir iç çektim... Yine de bedenim heyecandan ve mutluluktan deli gibi titriyordu!

"Alayım seni..." Elimi kalbine bastırdı. "Hem kalbime, hem evime... Aldığım her nefeste yanımda ol." Elimi öptü. "Güzelim..." Gözlerime baktı. "Benden hiç gitme... Benim karım ol, evlen benimle..."

Dudaklarımı ısırırken dayanamayıp başımı salladım.

"Evet..."

Poyraz parmağıma yüzüğü taktıktan sonra ayağa kalktı.

Beni kendine çekerken sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne yasladım. Erkeksi kokusunu içime çektim. Çok güzel kokuyordu.

"Poyraz..." Başımı kaldırdım. "Eğer ben gelmeseydim yarın mı teklif edecektin?" Saçımı öptü.

"Akşam yemeğinde edecektim. O lavuk sinirimi bozunca yapamadım." Beni izledi. "Çok mu kötü oldu? Becerebildim mi? Aslında kafamda birkaç cümle kurmuştum ama aklıma gelmedi."

Sesi sıkıntılıydı.

Onun masum hâline gülerken yanağını öptüm.

"Çok güzeldi! Çok mutlu oldum. Unutmadığın için de öyle... Benim için çok özel oldu." Üstümüze baktım. "İkimiz de böyle... Bilseydim elbise giyerdim. Eşofmanla evlenme teklifi almak pek hoşuma gitmedi." Dudağımı büktüm.

Poyraz beni kucağına aldığında içeriye soktu. Kendimi yatakta bulduğumda üstüme uzandı.

"Biraz hazırlıksız yakalandık ama sen daima güzelsin karım..."

Kıkırdadığımda ayağa kalktı.

Eline çiçekleri alıp geldiğinde doğruldum.

Kırmızı güller almıştı...

"Çok güzel sevgilim!" Aşkla ona baktım. "Teşekkür ederim. Bu romantiklik bünyene fazla olmadı mı?"

Poyraz sırıttı.

Beni altına çekerken elimdeki gülleri kenara koydu.

"Bir geceyi hak etmedim mi?" Kendini gösterdi. "Şu adamın canı çok pis seni çekiyor... Tadını özledim. O mis gibi kokunu özledim."

Ona sokuldum.

Poyraz üstümdeki tişörtü çıkardığında gülümsedim.

"Yarını bekleyelim... Bu odanın bizim için bir anlamı olmalı. Zaten yarın geceye ne kaldı ki?"

Ofladı.

"Yirmi üç saat!" Diye homurdandı. "Tadını özledim. Seni öpmeyi, koklamayı, gözlerimin içine bakarak inlemeni özledim."

Utanarak başımı onun boynuna gömdüğümde güldü. Elleri belimi sararken kendini yanıma bıraktı. Hemen onun göğsüne sığındım.

Poyraz'ın eli göğsümü kavradı.

"Çıkarayım mı?"

Sorusuna kıkırdadım.

Başımı olumlu anlamda salladığımda sütyeni çıkardı.

Hemen başını göğüslerime gömdü. Küçük bir çığlık atacağım sırada dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Sus güzelim, herkesi başımıza toplayacaksın!"

Kıkırdadım.

"Poyraz uslu dur o zaman!" Diye fısıldadım.

Poyraz ise hiç oralı olmadan sırıttı. Göğüslerimi kavradığında derin bir iç çektim. Özlemle dudaklarını göğüslerimin ucunda gezdirdi.

"Özlemişim, çok..." Diye mırıldandı. "Büyümüşler sanki... Çok pis özledim Alisa, süründürmeye devam ediyorsun beni... Yarın da stresli olacağım senin yüzünden! Oysaki şimdi izin versen yarına pamuk gibi bir adam olurum..."

Güldüm ve başımı olumsuz anlamda salladım.

"Dayanacağız yakışıklı, yarına kadar hiçbir şey yapmak yok!"

Poyraz sinirle bir küfür savurdu.

Bana arkasını dönüp yattığında şaşkın şaşkın ona bakakaldım.

"Poyraz?"

Bana dönmedi.

"Şimdiden gerginim. Senin yüzünden kadın! Eğer beni kendime getirmek istersen..." Sustu.

Ona arkasından sarılırken göğüslerimi sırtına yasladım. Dudaklarımı geniş omuzlarına bastırdım.

"Yarın!"

Poyraz yine bir küfür savurdu.

Gerçekten gergin olduğunu biliyordum.

Küçük ellerimi onun göğsüne koydum. Başımı sessizce onun boynuna gömdüm. Bacağımı yavaşça bacağının üstüne attığımda ofladı.

"Yapış Alisa, yapış kızım! Ev zaten sıcak, bir de sen iyice yaslan bana! Zaten soğuk terler döküyorum!"

Dudağımı büktüm.

Poyraz başını hafifçe bana çevirdiğinde göz göze geldik.

"Ben sadece sana sarılmak istemiştim... Uzakta mı uyuyayım yani?"

Dişlerini sıktı.

"Şu memişlerin bana değdikçe ben uyuyamıyorum! Sırtıma yaslanan iki tane hava yastığı varken uyumam mümkün değil!"

O bunları kızgınca söylese de ben gülümsedim. Demek sorun buydu... Göğüslerimi onun üstünden çektim.

Örtüyü de tamamen üstüme çektim. Masumca ona baktım.

"Oldu mu aşkım?"

Aniden örtüyü üzerimden açtı. Ayağa kalktığında başka odaya gideceğini sanıp korksam da yalnızca kapıyı kilitlemeye gittiğini gördüm.

"Yarın erkenden seni evine bırakırım. Kimse uyanmadan gideriz."

Yatağa uzandı.

Ona hayal kırıklığıyla bakıyordum.

"Ben buraya sana sarılmak için gelmiştim..."

Poyraz derin bir nefes aldı.

Kollarını açtığında gülerek kollarının arasına girdim.

Saçımı defalarca öptüğünde elimi göğsüne koyup ona sıkıca sarıldım.

Bu sefer bacaklarımızı birbirine dolayan Poyraz oldu. Hiç şikâyet etmeden ona sıkıca sarılmaya devam ettim.

"Alisa'm..." Kokumu içine çekti. "Âşığım sana, biliyorsun değil mi?" Tebessüm ettim.

Başımı kaldırıp dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Ben de sana çok âşığım Poyraz Atabey."

Ardından yeniden başımı göğsüne yasladım. Göğsünde küçük küçük daireler çizdiğimde kalçama vurdu.

Ona kızgın bir bakış attığımda sırıttı.

"Yarın için heyecanlı mısın?" Diye sordum. "Ben çok heyecanlıyım! Böyle seninle evleneceğimi düşündükçe kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor."

Poyraz yeniden saçımı öptü.

"Heyecanlıyım güzelim. Özellikle yarın gece için!"

Ofladım.

Tek derdi buydu!

"Poyraz!"

Güldü.

"Tabii ki heyecanlıyım Alisa. Mutluyum da... Sonunda benim olacaksın. On yılın ardından nihayet kavuşacağım kadınıma... Karım sıfatıyla..." Yanağımı öptü. "Çocuğumun anası olacaksın, karım olacaksın, evim olacaksın... Senden daha ne isteyebilirim bebeğim?"

Kıkırdadım.

"Poyraz şey..." Ona sokuldum. "Ben Trabzon seti isteyebilirim."

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

"Adettendir, zaten aldık."

Bana göz kırptı.

Güldüm ve ona sokulmaya devam ettim.

Gözlerim kapanırken mayışmıştım. Hem odanın sıcaklığı hem yanımdaki adamın sıcaklığı bedenimi sıcacık yapmıştı...

***

Hafifçe gözlerimi araladım.

Göğüslerimde uyuyan adama baktım.

Saçları dağılmış bir hâlde göğsümde uyuyordu... Onu uyandırmamak için dikkatle telefonuma uzandım. Saat sabahın altısıydı. Hemen eve gitmem gerekiyordu!

Poyraz'ı dürttüm.

"Aşkım kalk! Hemen kalk! Geç kaldık bile!"

Telaşla onu sarssam da uyanmadı.

Normalde hemen uyanırdı! Belli ki göğüslerimde yatmak çok huzurlu gelmişti. Bir türlü kalkmıyordu!

"Poyraz!"

Tek gözünü açıp hemen ardından kapattı.

Başını daha çok göğüslerime gömdü.

"Dünyanın en rahat yastığı..."

Uyku mahmurluğuyla mırıldanıyordu.

Güldüm.

"Onlar yastık değil, göğüslerim!"

Poyraz yeniden tek gözünü açtı. Hafifçe sırıtıp daha çok göğüslerime gömüldü. Burnunu göğüslerimin arasına soktu.

"Burada nefessiz kalmak istiyorum... Boğ beni Alisa, öldür memelerinde..."

Ne saçmalıyordu bu adam?

Onu üstümden kaldırmak istediğimde başaramadım.

"Geç kalacağız, ne olur kalk. Söz bu gece istediğin kadar senin olacağım. Ne olur kalk! Ben hemen evime gitmeliyim. Annem uyanacak şimdi!"

Poyraz göğsümü avuçladı.

"Keşke bunları bende bırakabilsen..."

Ciddi miydi?

"Poyraz geç kaldık! Daha duş alacağım. Düğünümüz var!"

Poyraz belime sarıldı.

Güzel gözleri iyice kısılmıştı.

"Dur güzelim... Şöyle biraz seveyim de seni öyle gideriz."

Poyraz eğer bana dokunursa beni hayatta bırakmazdı!

Onun boşluğundan faydalanıp hemen ayağa kalktım. Yerdeki sütyeni alelacele giydiğimde üstüme tişörtümü geçirdim.

"Hemen tuvalete girsem biri görür mü?"

Poyraz da ayağa kalktı.

"Erken uyanırlar. Kimse uyanmadan hemen git gel. Bekliyorum burada seni." Durdu. "İstersen ben de geleyim?" Gözlerimi devirdim ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktım.

Alelacele tuvalete girip işlerimi hallettim ardından yüzümü yıkadım.

Kapıyı açtığımda rahat bir nefes verdim.

Neyse ki yakalanmamıştım!

"Alisa abla?"

Duyduğum sesle birlikte dondum kaldım.

Emre!

Sertçe yutkunurken bunun olmamasını diledim.

Bütün çocuklar arasından gerçekten Emre mi gelip beni görmüştü?

"E-Emre..." Zorlukla gülümsedim. "Bence bir anlaşma yapabiliriz. Beni burada gördüğünü kimseye söylemezsen sana istediğin kadar dondurma alırım. Hatta çikolatalar da alırım. İstediğin her şeyi alırım! İstediğin kadar yersin. Ne dersin? Bence harika bir teklif!"

Bu teklifimi kesinlikle kabul edecekti!

Yalvarırcasına ona baktığımda Emre başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben dondurma ve çikolata istediğimde babam zaten bir sürü alıyor. Beni kandıramazsın Alisa abla! Bunlar çok basit şeyler! Ben bunlara kanmam!"

Hızla onun elini tuttum ve yere eğildim.

"Ne istersin o zaman? Daha pahalı bir şey mi?"

Emre bana alayla baktı ve küçük ellerini ellerimden çekti.

Öylece donup kalırken bir ses duydum.

"Dede Alisa abla eve gelmiş! Amcamın odasından çıktı. Size söylemeyeyim diye de dondurma teklif etti!"

Emre'nin heyecanla anlattığı şeyler karşısında ağzım hayretle açıldı.

Bana doğru gelen adımları duyduğumda korkarak başımı kaldırdım.

Herkesi karşımda görmeyi elbette bekleniyordum... Hepsi karşımda öylece dikildi. Herkesin şaşkın bakışları benim üstümdeydi.

Düğün günümde yaşadığım rezaletle birlikte yanaklarım kıpkırmızı olurken hiçbir tepki veremedim. Tepki vermekten ziyade ayağa bile kalkamadım. Öylece oturduğum yerden onları izledim.

Ağzım açık, yere çökmüş bir hâlde öylece onlara bakıyordum...

Emre beni yakmıştı!

SINIR: 2.10K OY 700 YORUM

Sonraki bölümler için aklımda birkaç eğlenceli sahne var. Sonraki bölümde Beliz ve Kurt olacak.

Sınavım olduğu için bir gecikme yaşadık. Toparlanmaya çalışıyorum. Yine sınırı azalttım. Hemen atmaya çalışacağım. Her şey yerine oturacak inşallah. Daha hızlı olmaya çalışacağım.

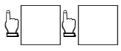
Desteğiniz ve güzel mesajlarınız için çok teşekkür ederim.

Sizi seviyorum.

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Onun sıcacık kollarından çıkmak istemedim... Mayışmış bir hâlde elimi göğsüne koydum.

"Kalkmak istemiyorum."

Poyraz saçımı öptü.

"Başkan arıyor, görüşmek zorundayım. Bekletmek saygısızlık olur."

Oflayarak kollarının arasından çıktım.

"Sanki yanımda niye konuşmuyorsan! Telefonda sana gizli devlet sırrı mı verecekler? Ayrıca ben devlet sırrını bilsem ne olur? Gidip düşmanlara anlatacak hâlim yok ya!"

Poyraz isyan etmeme güldü.

Yanağımdan makas aldığında eline vurdum.

"Hemen geliyorum yavrum." Uzanıp yanağımı öptü. Ona kırgın bir bakış gönderdim. Bu sefer dayanamayıp dudağımı öptü. "Tamam ulan tamam! Ne kıskanç hatunsun! Geleceğim iki dakikaya."

Kıkırdadım.

"Acele et. Saymaya başlıyorum."

Poyraz yataktan kalktığında çıplak bedenime bakıp derin bir iç çekti.

Üstüme örtüyü örterken onun yokluğunda ısınmaya çalıştım.

Yastığına başımı gömdüm.

"Poyraz kokuyor..."

Güzel teninin kokusu yatağa sinmişti...

Burnumu yastığına yaslarken sıkıca sarıldım.

Çok güzel kokuyordu...

Onun kokusuyla adeta sarhoş oldum... Sanki mutluluktan başım dönüyordu... En azından böyle hissediyordum.

Onun kokusunun bana bu kadar yakın olması beni çıldırtıyordu...

Aradan beş dakika geçtiğinde ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Kapı hışımla açıldığında neye uğradığımı şaşırdım.

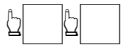
"İki gün!" Sesini yükseltti. "İki gün Irak'a gitmem gerekiyor! Sadece iki gün... İnan daha uzun sürmeyecek!"

Çok kalp!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

30 "Risk"

ALİSA

Gelinliğini gördüğüm an moralim düzelmişti. Emre'nin beni rezil etmesini unutup yalnızca ışıl ışıl parlayan bu gelinliği izledim...

"Yapmış yapacağını!" Kendi kendime güldüm.

Ne zevkli adamdı böyle!

Yanımdaki kadınların yardımıyla gelinliği giydim.

Göğsümdeki dantel kısmına dokunduğumda tebessüm ettim. Gelinlikte yalnızca sırt dekoltesi vardı. Her ne kadar göğüs dekoltesini beğensem de bu gelinliği görünce adeta kalbim durmuştu...

Dantel işlemeli gelinliğime hayranlıkla baktım. Bedenime tam olmuştu. Ellerim ince belimi bulurken hamile olmama rağmen beni çok da kilolu göstermeyen gelinliğimi aynadan izlemeye devam ettim.

Arkaya doğru uzanan gelinlik adeta yeri kaplıyordu... Bu da onu daha zarafetli gösteriyordu. Heyecanla telefonu elime aldım. Tam onu arayacakken kapı açıldı.

Bana doğru sırıtarak gelen adamı görünce hemen ona doğru koştum.

"Sen harikasın! Poyraz bunu nasıl buldun? Bedenim de tam oldu! Kilolu da durmadım, bildiğin içinde kuğu gibiyim."

Poyraz elini yavaşça yanağıma çıkardı.

"Senin her zerreni en iyi ben tanırım güzelim. İkimizin de zevkine göre buldum. Kolay olmadı ama görüyorum ki uğraştığımıza değmiş... Çok güzelsin Alisa'm."

Yanımdaki kızlar odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Poyraz beni erkeksi bir hareketle belimden kavrayıp kendine çekti. Dudaklarını önce alnıma, sonra dudağıma bastırdı.

"Si şk'imi ore beari toloni, ç'umanepeti juriti-şk'unişi on." Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Demek benimle yaşlanmak istiyordu...

Ona doğru bir adım attım.

"Beni tavlamak için çıldırdığın günlerden bugünlere geldik... Bayağı evleniyoruz biz! Karın olacağım."

Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum...

Poyraz gülerek başını salladı.

"Ne uğraştırmıştın beni be kızım... Ne büyük çabalar gösterdim senin yanına yaklaşabilmek uğruna!"

O günleri anımsarken derin bir iç çektim.

Sonraki gün olacak matematik sınavım için deli gibi çalışsam da anlamıyordum.

Matematik beni yoruyordu...

Sıkıntıyla önümdeki test kitabının sayfalarını çevirip durdum.

Sessiz bir ortam olsun diye geldiğim kütüphaneden çabucak sıkılmıştım. Hiçbir yerde bu dersten verim alamıyordum.

Öylece elimde kalemle oynarken bir ses duymamla ürkerek başımı kaldırdım.

Poyraz buradaydı!

Şaşkınca ona bakakaldım.

Bizim okulun kütüphanesine ne diye girmişti ki?

"Selam Alisa." Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Ne yapıyorsun? Özledin mi beni?" Yanağımı okşadı.

Bu ne hadsiz bir adamdı böyle!

Havaalanında beni gördüğü andan beri yakamdan düşmemişti.

Elini yanağımdan ittim.

"Burası kütüphane! Sessiz ol!"

Güldü ve etrafına baktı.

"Ben burada senden başka birini görmüyorum." Durdu. "Ya da burası çok kalabalıkta ben sana olan aşkımdan yalnızca seni mi görüyorum?"

Gülmemek için kendimi zor tutarken yeniden kitaba döndüm.

"Gördüğün üzere işim var! Hem de yarın sınavım var!"

Poyraz kitaba bakarken güldü.

"En basit seviyede matematik mi çözüyorsun? Bu ne işe yaracak ki? Bilseydim sana çalıştırırdım."

Göz devirdim.

"Ne münasebet! Hem senin çok zeki olduğun ne malum? Gereksiz bir egon var!"

Durdu ve düşündü.

"Dış mimarlık okudum. Bölümü ikincilikle bitirdim. Sence aptal bir adam mıyım?"

Bir de zeki olmasıyla övünüyordu!

"Birinci olamamışsın!"

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

"Doğru söylüyorsun. Senin gibi toplamalı çıkarmalı testler çözmüyordum hiç. Oradan kaybettim demek."

Bana laf mı sokmuştu?

Ona kötü kötü bakarken hemen ayağa kalktım. Kitabı çantama sokacağım sırada beni durdurdu.

"Şş, şaka yaptım! Gel buraya..."

Bana sarılmasına izin vermedim.

"Sen benimle alay edemezsin!" Kaşlarımı çattım. "Hem sen nasıl girdin okula? Yine beni nasıl buldun?"

Okulda bile rahat bırakmıyordu!

Kim bilir buraya nasıl girmişti?

"Alisa'nın ilaçlarını getirdim dedim. Kuzeniyim demek zorunda kaldım. Kocası olacağım diyemedim."

Yüzümü buruşturdum.

"Asla o dediğin olmayacak!" Ona baktım. "Sen benden büyüksün bir kere, olmaz ki! Anlamıyorsun laftan sözden!"

Poyraz elimi tuttu.

"Sen bu sözlerinde ciddi olsan anlardım. Bu kadar nazlı olmasan keşke... Çok seviyorum güzelim seni..."

Kalbim heyecanla çarparken hızla ondan uzaklaştım.

"Haydi git artık!"

Elimi dudaklarına götürdü.

"Özlemişim seni... Bana gidelim istersen. Sana biraz ders çalıştırayım." Ona öldürecek gibi baktığımda güldü. "Yanlış anlaşıldım galiba. O zaman bir kafeye gidelim. Ne dersin? Sana kahve de ısmarlarım."

Cevabımı beklemeden elimi tutup beni kütüphaneden çıkardı.

"Bıraksana beni, istemiyorum bırak!"

Poyraz beni ısrarla bırakmadığında ofladım.

Beni zorla götürüyordu!

Belki de ben onunla çalışmak istemiyordum. Derdi neydi bu adamın? Zorla mı çalıştıracaktı?

"Geldi yine bizimki."

"Çok yakışıklı adam."

Duyduğum fısıltılarla birlikte dondum kaldım.

İki kız kıkırdayarak Poyraz'a bakıyordu!

Poyraz'ın onlara dönmesine izin vermeden elini sıkıca tuttum. Parmaklarımızı kenetlediğimde gülümsedim.

"Beni nereye götüreceksin?"

Poyraz şaşkınca bana baksa da ardından hemen sırıtmaya başladı.

"Geçen gittiğimiz yere güzelim."

Kızların önünden geçip gittiğimizde onun elini bıraktım.

"Sen beni kıskandın!" Ona döndüm. "Bayağı kıskandın lan!"

Utanıp bakışlarımı kaçırdım.

"O kızları sevmiyorum sadece!"

Poyraz buna inanmadı.

Elini belime yerleştirdiğinde gülüyordu. Aptal çok mutluydu! Hâlâ sırıtmaya devam ediyordu...

Geçmişi anımsarken kıkırdadım.

"Okula geldiğinde kızları kıskanmıştım... İlk kıskançlığım! Sen de çok mutlu olmuştun. Ben de utanmıştım tabii..."

Eski günler gerçekten de güzeldi...

Beni tavlarken tam bir şapşal oluyordu. O sert adam benim için bambaşka bir adama dönüşüyordu sanki...

"Çok güzeldin... Çok tatlı bir kızdın... Beni de çok uğraştırdın ama değdi. En azından seni tavlamayı başarabildim."

Gülümsedim.

"Sana âşık olmamama imkân yoktu. Sen ortada seçenek mi bıraktın? O kadar fenasın ki... Beni kendine deli gibi âşık ettin..."'

Poyraz dudağımın kenarını öptü.

"Beni sevmesen ne yapardım bilmiyorum... Sanırım senin peşinden koşmaya devam ederdim. Gururusuz herifin teki olurdum." Belimi okşadı. "İyi ki çok uğraşmışım. İstediğin hâlde naza çekip duruyordun! Az delirtmedin beni."

Kahkaha attım.

"Ne yapsaydım? Nazlı olmam gerekiyordu. Senin için basit bir heves olurum diye korktum."

Kaşları çatıldı.

"Benim için öyle olmazdın karım... Ben seni hiç geçici bir aşk olarak düşünmedim. Gördüğüm an vuruldum ve yanına gelip söyledim."

Başımı göğsüne yasladım.

"Evet, gerçekten de öyle oldu... Hemen gelip açıldın. Âşık olalı bir saat geçmemişken... Ah o kendine güvenin, sempatikliğin, güzel yüzün bitirmişti beni... Herkese böyledir diye çok korkmuştum."

Poyraz'ın herkese aynı davrandığını düşünüp küçük bir kıskançlık krizi yaşamıştım. Bana böyle yapıyorsa herkese yapıyordur diye ağlamıştım...

"Her önüme gelene açılmıyorum herhalde kızım! Gördüm, sevdim, söyledim. Sırf bu yüzden bile ağlıyordun!"

Kıkırdadım.

"Ne yapayım? Kıskanıyordum aşkım. İlk defa birini sevmiştim..." Poyraz yeniden yüzümü avuçladı.

Ellerimi sakallarına götürdüm. Yavaşça yüzünü okşadım. Ellerim papyona giderken onu düzelttim.

Yeniden göz göze geldiğimizde dudağıma sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Çok yakışıklısın yine..."

Poyraz'ın dudağıma kondurduğu öpücük sayısını sayamazken durması için geri çekildim.

"Haydi sen git artık. Biz de son hazırlıkları yapalım. Sonra aşağıya inip evleneceğiz!" Neşeyle ellerimi çırptığımda güldü.

"Tamam güzelim." Boynumu öptü. "Gece görüşürüz..." Göz kırpıp odadan çıktı.

Gülerek gidişini izledim.

Aptal adam!

Kızlar yeniden yanıma geldiğinde son hazırlıklar da tamamdı.

Herkesin katıldığı düğünde az kalsın heyecandan bayılacaktım!

Poyraz ve kardeşleri deli gibi horon teperken ben ise bebeğimden ötürü çok oynamamayı tercih ettim.

Ve gün sonunda o imzayı attık...

Ben Alisa Atabey oldum...

Alisa Atabey...

Elimdeki evlilik cüzdanını sıkıca tutarken gözlerimi kapatmıştım.

On yıl beklesem de sonunda onun olmuştum...

Sonunda *Atabey* olmuştum...

***

Poyraz'ın telefonu çaldı.

Göğsünden kalkmamak için ısrar etsem de inatla açmak istiyordu.

Düğünümüzün ardından geceye güzel bir veda etmiştik...

Sonunda!

İkimizin de arzuları dinmişti. Ona doymuş olsam da bu hissin hemen geçeceğini biliyordum.

Onun sıcacık kollarından çıkmak istemedim... Mayışmış bir hâlde elimi göğsüne koydum.

"Kalkmak istemiyorum."

Poyraz saçımı öptü.

"Başkan arıyor, görüşmek zorundayım. Bekletmek saygısızlık olur."

Oflayarak kollarının arasından çıktım.

"Sanki yanımda niye konuşmuyorsan! Telefonda sana gizli devlet sırrı mı verecekler? Ayrıca ben devlet sırrını bilsem ne olur? Gidip düşmanlara anlatacak hâlim yok ya!"

Poyraz isyan etmeme güldü.

Yanağımdan makas aldığında eline vurdum.

"Hemen geliyorum yavrum." Uzanıp yanağımı öptü. Ona kırgın bir bakış gönderdim. Bu sefer dayanamayıp dudağımı öptü. "Tamam ulan tamam! Ne kıskanç hatunsun! Geleceğim iki dakikaya."

Kıkırdadım.

"Acele et. Saymaya başlıyorum."

Poyraz yataktan kalktığında çıplak bedenime bakıp derin bir iç çekti.

Üstüme örtüyü örterken onun yokluğunda ısınmaya çalıştım.

Yastığına başımı gömdüm.

"Poyraz kokuyor..."

Güzel teninin kokusu yatağa sinmişti...

Burnumu yastığına yaslarken sıkıca sarıldım.

Çok güzel kokuyordu...

Onun kokusuyla adeta sarhoş oldum... Sanki mutluluktan başım dönüyordu... En azından böyle hissediyordum.

Onun kokusunun bana bu kadar yakın olması beni çıldırtıyordu...

Aradan beş dakika geçtiğinde ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Kapı hışımla açıldığında neye uğradığımı şaşırdım.

"İki gün!" Sesini yükseltti. "İki gün Irak'a gitmem gerekiyor! Sadece iki gün... İnan daha uzun sürmeyecek!"

Duyduğum şeyle birlikte dehşetle irkildim.

Poyraz görevini bırakmamış mıydı? Neden arayıp onu yeniden çağırıyorlardı?

"Sana bir sözüm var, biliyorum." Alnımı öptü. "Sadece iki gün." Yutkundum.

Gözlerim doldu.

"S-Sen çok yara aldın..." Gözümden düşen bir damla yaş usulca yanağıma doğru süzüldü... "İzin vermem. Bana söz verdin! Bana artık bizim için yaşayacağını söyledin!"

Poyraz gözyaşımı yakalayıp sildi.

"Haklısın gzamşine... Ben savaşmayacağım. Ortada bir savaş veya çatışma yok. Sadece plan yapmak üzere çağırılıyorum. Bu kadar. Geri döneceğim." Dudağımın kenarını öptü. "Başka bir şey çıkmayacak, sana söz veriyorum kadınım."

Ayağa kalktığımda yerde iç çamaşırlarımı bulup giydim.

"Hı hı!" Ona inanmadığımı açıkça belli ettim.

Üstümü giymeme müsaade etmeden arkamdan bana sarıldı.

"Alisa, yeter güzelim. Kocanım ben senin! On yıl önceki biz değiliz, sen artık büyüdün. Daha anlayışlı bir kadın olmalısın."

Başımı ona çevirdim.

"B-Ben seni çatışmanın ortasına gönderdim Poyraz... Sana on yılın ardından ilk kez dokunmuştum... Ben seni gönderdim, ölme ihtimalin olduğu hâlde kabul ettim! Bana son olacak demiştin... Daha ne yapayım Poyraz?" Gözyaşlarımı sildim. "Bana son olacak diye söz veren sendin! Tamam biliyorum bu senin için önemli ama korkuyorum! Ben artık tek kişi değilim, bebeğimiz de var!"

Poyraz okşayarak gözyaşlarımı sildi. Beni göğsüne bastırdı.

"Ben zaten istifa ettim. Bu sadece bir ricaydı. Reddetmem Alisa, benden başka plan yapacak insan yok! Engin veya ben yapardım bu planları. Onun da şimdi derdi var, odaklanamaz, yapamaz! Ben yapmalıyım güzelim. Çatışmayacağım, savaşmayacağım, sadece nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini bulacağım."

Göz devirdim.

"Engin'in derdi var ama senin derdin yok! On yıl sonra dokundun bana... Bunun senin için hiç mi önemi yok? Hiç mi acımıyorsun bana?"

Poyraz aniden beni duvara yasladı.

Bakışları sertleşirken elini sertçe duvara vurmasını izledim.

"Sana olan aşkımla vurma beni Alisa!"

Yanan gözlerini izledim...

Titreyen ellerimi sakallarına çıkarırken yeniden gözümden bir damla yaş süzüldü.

"P-Poyraz yalvarırım..." Ona sokuldum. "Gitmeni istemiyorum." Hıçkırdım. "Ben böyle hayal etmemiştim!" Yüzümü avuçladı. "Ben evliliğimizin ilk gününde balayına gideriz diye düşünürdüm hep... Balayını bırak sen beni bırakıp gidiyorsun! Hem de Irak'a... Ne düşünmeliyim sence Poyraz?"

Poyraz'ın serçe yutkunduğuna şahit oldum.

Dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekilmeden sessizce onun kollarında bekledim.

"Ben aptal bir adamım Alisa!" Düşünceli görünüyordu. "Ben balayı istediğini düşünemedim! Nasıl unuturum bunu? Onca işin arasında aklıma gelmedi! Bazen seni düşünmeyi fazla abartıyorum. Aklımda sen oldukça hiçbir şeyi mantıklı düşünemiyorum!"

Kendiyle konuşuyor gibiydi...

Beni düşünmeyi fazla abartıyordu demek...

Aklında hep ben vardım...

"Şey, o kadar önemli değil benim için. Ben sadece seni göndermek istemediğimi söylemek istedim. Sen benimle kal yeter ki inan tatil hiç önemli değil."

Evlendiğimiz günün ertesi günü mutlu bir tatile gittiğimizi düşünüp mutlu olurdum. Onu toprağa gömdüğümde bile hep bu hayali kurardım...

O uzaklarda bir yerde yaşıyordu ve bu hayaller bir gün gerçek olacaktı...

Öyle de olmuştu...

"Gidelim balayına." Bana baktı. "Ben geldikten hemen sonra gidelim. İstediğin ülkeye, şehire gideriz. Hatırlayamamak benim aptallığım!"

Hâlâ kendine kızıyordu.

"Poyraz yeter! Tek sorun balayı mı sanıyorsun? Ben sevdiğim adamla evlendikten sonra onu yeniden ölüme göndermeyi de hayal etmemiştim!"

Poyraz göz devirdi.

Şaşkın şaşkın ona bakarken sanki boş bir şey söylüyormuşum gibi tepki vermesine deli olmuştum!

"Savaşmayacağım karım. Anladın mı? Savaşa girmeyeceğim, silah sadece belimde olacak! Yemin ederim sana! Sadece bir odada kalıp iki gün düşüneceğim. Ölmemi gerektirecek bir durum yok!"

Bu sefer göz deviren taraf ben oldum.

"Geç çalışma odasına yap planını! İki gün çıkma oradan ama gözümün önünde ol!"

Poyraz ofladı.

"Çocuk değilim ben Alisa! Bunu kavra artık! Çalışma odasında ekipmanım yok! Sinyal almam gerekecek! Her an canlı olarak sınırı izlemek zorunda kalacağım! Odada nasıl yapabilirim? Hem de sen varken..."

Hem de ben varken...

"Ne oluyormuş ben olunca? Rahatsız mı ediyorum seni? Dikkatini mi dağıtıyorum?"

Poyraz bileğimi tuttu.

"Dağıtıyorsun!" Dişlerinin arasından tısladı. "Senin olduğun ortamda bütün dikkatim dağılır benim! Aklıma gelirsin! Odaya girersin ve kokun gelirse ben zaten bir bok yapamam! Seni görmemem lazım... Görürsem aklımı başımdan alırsın!"

Ondan uzaklaştım.

"İyi, görmemeye devam et o zaman. On yıldır görmediğin iyi olmuş. Dikkatin hiç dağılmamıştır."

Odadan çıktığımda arkamdan geldi.

Beni sertçe belimden tutup yeniden odaya çekti. Ayağıyla kapıyı kapattığında elini ağzıma bastırıp beni susturdu.

"Tek kelime daha edeyim deme! Sen böyle üzülürsen ben yine seni aklımdan çıkaramam! Veda edeceksek güzel şeyler söyle..."

Veda edeceksek...

Kırgın bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

Poyraz elini saçıma çıkarmıştı. Onun kokusunu son kez içime çekerken acıyla gülümsedim.

"Doğuma yetişebilir misin?" Gözyaşımı elimin tersiyle sildim. "Bence yetişemezsin... O iki gün olacak sana iki ay... Belki de beş ay... Daha da fazlası..."

Poyraz bıkkınca derin bir nefes verdi. Elini karnıma koyduğunda bana yaklaştı.

"Sana sadece iki gün dedim... Neye inanmıyorsun? İki gün! Ben savaşmayacağım diyorum!"

Ofladım.

"Eminim savaşmazsın Poyraz... Eminim savaşmanı istemezler... Tekrar bir kurşun yarasıyla dönmezsin bana... Tekrar canımı acıtmazsın..."

Poyraz yüzümü avuçladı. Sert kahverengiler daha yumuşak bakıyordu. Gözlerinde gördüğüm üzüntü hemen yok olsa da o duyguyu yakalayabilmeyi başarmıştım. O da gitmek istemiyordu... O da bizi bırakmak istemiyordu...

"Kurşun yarasıyla dönmeyeceğim." Ellerimi öptü. "Son olacak Alisa'm. Ben isteyerek bir şeyler çıkarmıyorum! Engin'in eksikliğinden dolayı oraya gidiyorum. Söz veriyorum sağlıklı olarak döneceğim. Döner dönmez de güzel bir balayına çıkacağız."

Başımı sessizce göğsüne yasladığımda belime sarılan kolları hissettim. Saçıma küçük küçük öpücükler konduruyordu.

"Alisa yapma güzelim... Ben on yıl boyunca yanında olamadığım için böylesin. En ufak gidişimde bir daha gelmem sanıyorsun..."

Acıyla hıçkırdım.

"A-Ama gelmedin..." Diye fısıldadım. "Ben o masada seni beklerken... Evlenme teklifi edeceğin gün... Gittin ve gelmedin..."

Poyraz çenemi tutup ona bakmamı sağladı. Yaşlı gözlerimden öptü.

"Gelmedim çünkü gelsem yine böyle olacaktık... Ben her göreve gittiğimde bana şimdi yaşattığın acıyı yaşatacaktın... Sen her gitme diye ağladığında ben nasıl dayanacaktım? Bu yüzden sana gelemedim Alisa..."

Üzgünce başımı salladım.

Haklıydı, biliyordum...

"Ben gitmeni istemiyorum... Hamileyim de zaten, ya çok strese girersem?"

Poyraz derin bir nefes verdi.

"Sanki ben seni bırakmayı çok istiyorum!" Diye homurdandı. "Ne yapayım? Gelemem mi diyeyim? Devlet görevi Alisa... Ne olur iki gün dişimizi sıksak? Ben elime silah almayacağım dedim sana!"

Gitmekte ısrarcıydı...

Dudağımdan küçük bir hıçkırık kaçarken başımı salladım.

Poyraz beni kandırmazdı...

Bana yalan söylemezdi...

Eline silah almayacağına söz vermişti. Sadece göreve gidiyordu...

"Bu son olsun artık..."

Poyraz bana sarıldı.

"Son zaten aşkım." Dudağımı öptü.

Ona inanmak istedim...

Poyraz benden uzaklaşıp küçük valizi çıkardı. Dolaptan aldığı ince kıyafetleri görünce içim kötü oldu. Onu kalçamla itip kalın bir eşofman takımı koydum.

"Üşürsen giyersin..." Dudağımı büktüm. "Üşür müsün? Orada havalar nasıl oluyor ki?" Poyraz gülümsedi.

"Kışın soğuk oluyor. Sınır akşamları soğuk olabilir. Yazın da çok sıcak. Eğer o eşofmanı koymasaydın için rahat etmeyecekti biliyorum ama üşüyeceğimi sanmıyorum."

Göz devirdim.

"Üşüyebilirsin! Bu kalın kollarla zor ama üşürsün işte! Havalar soğudu, benim minik bebeğim oralarda üşürse yanında da olamam..."

Güldü.

"Çocuğun olmadığımı kabullenmen gerekiyor."

Alaylı sesine aldırmadım.

"Üzgünüm sevgilim... Bebeğim gibi bakıyorum sana..." Göz kırptım.

Poyraz arkamdan belime sarıldı.

Başını omzuma yasladığında valizi ben hazırladım.

"İki günden fazla kalırsan odaya almam seni!"

Tehditimle birlikte gülümsedi.

"Bu büyük bir tehdit!" Yanağımı öptü. "Endişelenme, iki güne geleceğim." Dedi.

Merakla ona baktım.

"Ne zaman gideceksin?"

"Şimdi."

Şaşkın şaşkın ona bakarken benden uzaklaştı. Valizini eline aldığında bana döndü.

Hemen mi gidecekti?

Kimseyle vedalaşmayacak mıydı?

"Vedalaşma faslı uzun sürer. Annem ve Loya beni göndermemek için elinden geleni yapar. Gidince haber veririm."

Hemen gitmesi moralimi bozmuştu...

Sessizce başımı salladım.

Poyraz kollarını açtığında ona doğru koştum.

O sıcacık kaslı kolların arasına girdiğimde beni hemen sımsıkı sardı. Başımı hafifçe kaldırdığımda dudağını dudağıma bastırıp yumuşakça küçük bir öpücük kondurdu.

"Sen şimdi böyle uysalsın... Ulan anamı ağlatacağını bilmiyorum sanki!" Gözlerime baktı. "Ben gelince anamı ağlat olur mu? Sakın ben senden uzaktayken trip atayım deme... Her mesajıma, her aramama dön. Beni merak içinde bırakma. Aklım sizde kalacak! Anlaştık mı güzelim? Dönünce belamı seversin..."

Kıkırdadım.

"Tamam kocam. Gelince trip atacağım. Her telefonunu açacağım."

Poyraz rahat bir nefes verdi.

Göz göze geldiğimizde yeniden dudaklarımda baskısını hissettim.

O da bırakmak istemiyordu...

Alt dudağımı yavaşça dişlediğinde dudaklarına doğru inledim. Poyraz daha sert olurken alt dudağımı dudaklarının arasına alıp uzunca emdi.

Açlıkla ona sokulduğumda bacağımı tutup kaldırdı. Bacağımı okşadığında yeniden inledim.

Nefes nefese ayrıldığımızda kapalı gözlerimi açtım.

Poyraz yüzümün her karesini inceliyordu...

Eli yanağımı bulurken yavaşça okşadı. Alnını alnıma yaslayıp sessizce fısıldadı.

"Alisa Atabey..."

Bu onu mutlu etmiş olacak ki gülümsedi.

Kıkırdadım ve dudaklarımı ıslattım.

"Sanki bana ait gibi değil mi?"

Gözlerinin koyulaştığına şahit olurken bakışlarının sertleştiğini gördüm.

"Zaten sana ait kadınım."

Bakışları dudaklarıma kaydığında dayanamayıp yeniden öptü. Bu kez daha ihtiraslıydı...

Bacaklarımı tutup beline sardığında beni duvara yasladı.

Onun sert öpüşüne açlıkla karşılık veriyordum.

Bacaklarımı okşarken dayanamayıp hırladı.

"İstiyorum," Sesi arzu doluydu. "Seni istiyorum." Şaşkınca ona baktım.

Daha sevişeli kaç dakika olmuştu ki?

"Ama daha yeni-" Dudaklarıma kapanan dudaklarla birlikte sözüm yarıda kesildi.

Hissettiğim sertlikle birlikte bedenim güçlükle titredi. Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı.

Arzuyla dolan bedenim daha fazla dayanamazken beni yatağa yatırdığını hissettim.

Üstüme uzandığında dayanamayıp tişörtünü hışımla çıkarıp yere attım.

"Ma si maoropen..." Dudağımı öptü. "Oroperi..."
(Seni seviyorum, sevgili) Dudağıma kondurduğu küçük küçük öpücüklerle birlikte içim titredi. Onun kokusu burnuma dolarken sevgiyle burnumu burnuna sürttüm.

Poyraz sütyeni ortadan ikiye ayırdığında küçük bir çığlık attım.

"Poyraz!" Sesimi yükselttim. "Bu çok güzeldi. Nasıl kıydın?" Güldü.

Göğüslerimi avuçladı.

Dudaklarını göğüslerimde gezdirirken çok aç görünüyordu.

"Yenisini alırım."

Göz devirdim.

"Onu yırtmayacaksın sanki!"

Poyraz'ın kaslı göğsünde ellerimi gezdirdim. Aşağılara doğru inerken baklavalarını okşadım.

Ne güzel bir adamdı böyle...

Ona dokunmak tüm benliğimi adeta harekete geçiriyordu.

Elim daha da aşağıya inerken erkekliğini kavradım.

Poyraz inlediğinde aniden üstüne çıktım.

"Döndüğünde seni geberteceğim Poyraz!"

Başını geriye attı.

"Ölümüm senin ellerinden olsun gülüm..."

Kıkırdadım ve yaklaşıp dudağını öptüm.

Benim son iyi hâlimi gördüğünü çok iyi biliyordu...

***

"Nereye gider bu uşak? Ah oğlum benim... Gitti çocuğum! Haber de etmedi. Karnını doyursaydım bari..." Babaanne sızlanıyordu.

Poyraz gideli birkaç saat olmuştu.

O gittiğinden beri yalnızca ağlıyordum. Oysaki onun kollarında ne kadar mutluydum....

"Ben doyurdum karnını." Diye mırıldandım.

Dalgınca sarf ettiğim sözlerle birlikte hızla kendime geldim.

Babaanne yemekten bahsediyordu!

"Doyurdun mu?" Şaşkınca bana baktı. "E mutfakta hiç kirli tabak yoktu. Makine de temizdi."

Zorlukla gülümsedim.

"Öyle hazır sandviç verip gönderdim. Bulaşık yoktu o yüzden."

Ne yalan söyleyeceğimi şaşırırken Poyraz'ı gerçekten de aç gönderdiğimi fark ettim. Hemen telefonumu elime aldım.

"Aç mıydın küçük bebeğim? Doyuramadım seni... Acelemiz var diye aklıma gelmedi."

Çok geçmeden cevap geldi.

"*Aç değilim. Doyurdun beni."*

O da hemen yanlış anlıyordu...

"Karnından bahsediyorum. Karnın aç mı?"

Cevap geldi.

"Deniz kenarında hamsi ekmek yedim bebeğim. Aç değilim, korkma. Acıkırsam yerim bir yerde. Aklın kalmasın."

Dudağımı ısırdım.

"Tamam, dikkat et kendine sevgilim."

Telefonu kenara koyacaktım ki mesaj geldi.

"Yine de beni doyurmak için bana fotoğraf atabilirsin... Göğüslerini göndersene. Çok iyi gider."

Dudaklarım şaşkınca aralandı. Kimseye belli etmeden yazdığını sildim.

"Daha yeni dokundun! Fotoğrafını ne yapacaksın? Saçma sapan konuşma. İki güne eve gelirsen görürsün."

Nasıl arsız bir adamdı böyle?

Asla doymak bilmiyordu...

"Özlemiştim oysaki..."

"Hiç mi şansım yok?"

Serseri diye mırıldandım içimden...

"*Kendine dikkat et. Seni seviyorum. Burada herkes seni bekliyor. Özledik şimdiden... Çabucak gelirsin umarım.*"

Cevap yazdı.

"Birlikte duş da almadık. Tek başıma aldığım duşun ne anlamı var?"

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Poyraz yeter!"

Ne aç bir adamdı böyle!

"Tamam ulan tamam!"

"Sen de dikkat et kendine ve bebeğimize. Karnını güzelce doyur."

Gülümsedim.

"Tamam canımın içi. Merak etme bizi, iyiyiz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattım.

Bütün bakışlar üstümdeydi.

"Poyraz iyiymiş. Acıkırsam yemek yerim endişelenme dedi."

Annem ise kırgın görünüyordu.

"Gitmeden sarılsaydı bari! Kime çekti anlamıyorum ki... İçime bir endişe düştü, iki gün boyunca uyku uyumam ben." Bana baktı. "Sadece iki gün değil mi? Daha fazla olmaz?"

Ah bir bilseydim...

"Umarım öyle olur anneciğim." Sesimdeki üzüntüyü gizleyemedim.

Annem rahatsızca arkasına yaslanırken Kurt kızıyla içeriye girdi.

Eğilip annesinin yanağını öptü.

"Bir şey olmaz nana, oğlun hemen gelir. Takma kafana."

Zerrin annem Kurt'un elini öptü.

"İnşallah annem." Diye mırıldandı.

Kurt kendini koltuğa bıraktığında Alina hemen kucağına geçmişti.

"Baba oyun oynayalım mı?" Heyecanla ellerini çırptı. "Ben kuaför olayım sen müşteri ol. Ne dersin?"

Kurt göz devirdi.

"Annenle aynı renge boya saçımızı hatta. Ne dersin? Sarı pipi olur gezerim etrafta!" Diye homurdandı.

Alina'nın gözleri heyecanla açılmıştı. Babasını ciddi sanıyordu.

"Tamam boyayalım! Annemle aynı renk çok güzel olur!"

Kurt ofladı ve kızını kucağına aldı.

"Sana oyuncak kuaför seti bulup alayım sen de oyuncak bebeklerinin saçlarıyla oyna. Ne dersin güzelim?"

Bu fikir Alina'nın hoşuna gitmiş olacak ki heyecanla başını salladı.

"Ben çok güzel saçlar yaparım! Daha çok Barbie alsak? Olur mu babacığım?"

Kurt başını salladı.

"Zaten tüm savcı maaşımı senin bebeklerine veriyorum. Bir gün geliyorsun mutfak, bir gün ev, bir gün karavan! Almadığımız oyuncak kalmadı. Oynamıyorsun da, sıkılıyorsun."

Alina üzgünce yeri izledi.

"Evde çok sıkılıyorum. Ne yapayım? Hep aynı şeyle oynayamam ki... Zaten ben çok uzun oynuyorum."

Kurt ona sarıldı.

"Sana bütün mal varlığım feda olsun güzelim."

Alina kıkırdadı.

Babasının ona güzelim demesi hoşuna gitmiş olmalıydı.

Kurt kızını öptüğünde Alina babasına sokuldu.

"Babacığım..." Gülümsedi. "Yine saklambaç oynayalım mı? Amcam da geldiğinde! Annemler de oynar. Hepimiz saklanır kocaman saklambaç oynarız. Olur değil mi?"

Öyle tatlı soruyordu ki...

"Oynayalım fıstığım."

Alina neşeyle ellerini çırptı.

Onları izlerken derin bir iç çektim...

Bir şey yemediğimi hatırlarken hemen ayağa kalktım. Poyraz'a söz vermiştim. Bebeğimizi de kendimi de aç bırakamazdım.

"Nereye gelinim?"

Babaanneye döndüm.

"Acıktım biraz. Yemek yiyeceğim."

Loya ayağa kalktı.

"Ben de yiyeceğim. Poyraz Ali anca uyudu, açlıktan ölüyorum."

Birlikte mutfağa geldiğimizde buzdolabının kapağını açtım.

Ne yiyeceğime bakarken midemde büyük bir bulantı hissettim. Açlıktan midem bulanıyordu. Keşke bir şeyler yeseydim! Poyraz beni yormakla meşguldü. Yemek yemeyi bile unutmuştum.

"Alisa, iyisin değil mi?"

Loya bir terslik olduğunu sezmişti.

"Midem bulandı biraz. İyiyim, sağ ol."

Koluma girdi ve beni mutfaktan çıkardı.

"Mideni boşalt istersen, rahatlarsın. Sonra da yüzünü yıkarız soğuk bir suyla. Hava almaya da çıkınca bir şeyin kalmaz."

Loya'nın beni düşünmesi hoşuma giderken başımı salladım.

Tuvalete girer girmez klozete doğru eğildim ve öğürdüm. Tüm midemi boşaltmam dakikalar sürmüştü.

Yorgunca kendimi yere bıraktığımda Loya beni kaldırdı ve yüzümü defalarca soğuk suyla yıkadı.

"Ben de hamileyken kusuyordum. Sakın endişe etme. Eğer kötü olursan doktora gideriz."

Ona minnetle bakarken hemen tuvaletten çıkmak istedim.

"Bir soğuk hava alsak harika olur..."

Loya beni dışarıya çıkardı.

Derin bir nefes aldım.

Bir anda midem bulanmıştı. Hamileydim, normal olmalıydı.

Sadece midem bulanmakla kalmamıştı. Tüm bedenim sanki ateşler içinde kalmıştı. Bir anda üstüme büyük bir hâlsizlik çökmüştü.

"Ben dinleneceğim." Diye mırıldandım. "Sağ ol Loya. Biraz uzansam iyi olur." Dedim.

Kaşları çatıldı.

"Sen uzun zamandır kontrole gitmiyorsun sanki. Kontrolleri aksatmaman gerekir! Her ay gitmelisin. Bebeğinin sağlığı için!"

Düğün, kına derken gerçekten de kontrolleri aksattığımı fark ettim. Hâlsizliğim içime bir kuşku düşürürken Loya telefonunu eline aldı.

"Hazırlan Alisa, çıkıyoruz. Benim doktoruma gidiyoruz."

Loya'nın bu sözlerinden sonra gitmesem içim rahat etmezdi...

Hemen odama çıkıp hazırlandım.

Belki de abartıyorduk... Yine de kontrole gitmek iyi olacaktı.

"Hazırım Loya."

Loya arabasının anahtarını aldığında kimseye söylemeden dışarıya çıktık.

Elim karnımı bulurken derin bir nefes verdim.

Telefon titrediğinde Poyraz'ın aradığını gördüm. Eğer açarsam bir şeyler olduğunu hemen sezerdi. Bu yüzden açmadım.

Poyraz iki kere aradı. Açmamakta ısrar edince mesaj atmaya başladı.

"Sana ne dedim? Dönünce anamı ağlat dedim! Şimdi böyle açmamazlık yaparsan bu adam çıldırır!"

"Trip atıyorsun öyle mi? At bakalım! Alışkınım ben zaten!"

"Alisa bana cevap ver!"

Ofladım.

"Sakin ol Poyraz. Sadece uzanıyordum. Uykumdan uyandırdın!"

Tek aklıma gelen yalan bu olmuştu.

"Ne bileyim güzelim, küstün sandım. Zaten giderken çok ağladın, aklım hep sende."

"Sen uyumaya devam et o zaman. Ben seni ararım yine. Bölme uykunu."

"Şimdi çok güzel uyuyorsundur sen... Ne yapalım, izlemek nasip değilmiş. İki gün sonra izlerim artık."

Bir şey yazmadan telefonu kapattım.

Hastaneye geldiğimizde arabadan indik. Loya beni oldukça telaşlandırmıştı. Doktorun odasına girdiğimde iyice içime kurt düşmüştü.

"Bir şey yoktur değil mi?" Fısıldadım. "Ne olabilir ki? Poyraz gittiği için üzüntüden olmuştur. Hem her hamile kadın kusabiliyor."

İçimi rahatlatmak istedim.

"Hoş geldiniz." Doktor gülümseyerek elimi sıktı.

Başka bir şey demesine müsaade etmeden söze atıldım.

"Şey, hemen baksak olur mu?" Diye sordum. "Ben biraz kendimi kötü hissediyorum da..." Kadın başını salladı.

"Tabii, gelin lütfen." Beni yönlendirdi.

Sedyeye uzandığımda karnıma jeli sürdü. Bakışları karşısındaki ekranı bulduğunda sessizce doktorun ne diyeceğini bekledim.

Kaşları çatıldığında korkuyla yutkundum.

Kötü bir şey mi vardı?

"Ben sadece kustum. Her hamile kadın gibi. Bu kötü bir şey mi?"

Doktor birkaç saniye bekledikten sonra bana döndü.

"Cinsiyeti erkek."

Dudaklarım şaşkınca aralanırken ekrana baktım.

Erkek miydi?

Dayanamayıp gülerken neşeyle ellerimi çırptım.

Tam da istediğim gibi...

Poyraz buna çok sevinecekti!

Sonra da bir kız çocuğumuz olacaktı... Abisi onu hep koruyacaktı, daima yol gösterecekti... Öyle güzel hayallerim vardı ki...

"Şey, erken değil mi anlamak için? Henüz o kadar büyümemişti ama bunu duyduğuma çok sevindim! Çok mutlu oldum. İki yıl sonra da inşallah Allah bir kız çocuğu nasip eder... Hep hayalimdi benim. Sevdiğim adamla böyle çocuklarımızın olması..."

Kadın bana bir tuhaf bakıyordu...

Nedenini anlamasam da ayağa kalktığını gördüm.

"Ben içeriye geçiyorum. Hazırlanınca gelin, konuşalım."

Neler olduğunu anlayamazken hemen üstümü giyindim.

Loya oturmuş beni bekliyordu.

"Ne oldu kuzum? Her şey normal değil mi?"

Gülümsedim.

"Sanırım öyle. Bu arada cinsiyeti belli oldu. Bebeğim erkekmiş!"

Loya neşeyle bağırdı.

"Ciddi misin? Atabey'lere bir erkek daha mı katılıyor? Ah ne olacak bu kızların hâli... Tüm Trabzon'u kendine âşık edecekler!"

İkimiz de kıkırdarken doktorun ciddiyetiyle birlikte susmak zorunda kaldık. Koltuğa oturduğumda erkek annesi olacağım için deli gibi heyecanlıydım.

"Bazı bebekler cinsiyetini daha erken belli eder. Sizin de öyle oldu. Bebeğiniz erkek olduğunu belli etti." Yutkundu. "Alisa Hanım, söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama sizin tekrar hamile kalma ihtimaliniz çok düşük görünüyor... Ne yazık ki size sorun yok diyemeyeceğim..."

Sizin tekrar hamile kalma ihtimaliniz çok düşük görünüyor...

Bu da ne demekti?

"A-Anlamıyorum ben inanın..."

İç çekti.

"Riskli bir hamilelik geçiriyorsunuz... Her hamile kadın kendine dikkat etmeli ama siz iki kat dikkat etmelisiniz. Eğer bu çocuk düşerse tekrar hamile kalma şansınızı kaybedebilirsiniz..."

Gözlerim doldu...

Loya elimi tuttuğunda ne diyeceğini bilemiyor gibiydi...

"Bunların sebebi yumurtalıklarınızın çok sağlıklı olmaması... Kendinize çok dikkat etmeniz gerekiyor. Hatta sadece dinlenmeniz, kendinizi hiç yormamanız gerekiyor. Doğuma uzun bir süre olsa da buna dayanmalısınız. Aksi takdirde bir daha anne olamayabilirsiniz..."

Oturduğum yerden hızla kalkarken kendimi dışarıya attım.

Eğer oğlum giderse ben bir daha anne olamayacaktım...

Yumurtalıklarım sağlıklı olmadığı için oğlumu bile doğurup doğuramayacağım belli değildi...

Kalbime büyük bir hançer saplanırken ellerim karnımı buldu.

Son şansımdı...

Başka bir şansım olmayacaktı...

Loya hemen koluma girip beni durdurdu.

"Alisa sakin ol ne olur..."

Elimi kaldırıp onu susturdum.

"P-Poyraz bilmesin şimdilik. Uzakta, çok uzakta... Aklı kalmasın bizde."

Loya bana sıkıca sarıldı. Gözyaşlarım usulca yanağımdan süzülürken acıyla hıçkırdım.

Benim oğluma bile kavuşacağım kesin değildi...

"Alisa abim seni sever... Hep sevecek. Ne olursa olsun sevecek. Bunu biliyorsun değil mi?"

Acıyla gülümsedim.

Yani bebeğiniz hiç olmasa da kabullenir diyordu...

"Eve gidelim." Hıçkırdım. "Uyuyacağım." Gözyaşlarımı sildim. "Kimseyle konuşmak istemiyorum." Loya bir şey demeden başını salladı.

Arabaya binene kadar başka bir şey söylemedim. Loya da beni zorlamadı. Eve geldiğimizde yine sessizliğimi koruyarak arabadan indim.

"Anneciğim, iyi misin?"

Zerrin anneme cevap vermeden sessizce başımı salladım.

Kimseyle konuşmadan yukarıya çıktım. Odama girdiğimde telefonumun çaldığını duydum.

Poyraz arıyordu.

Hissetmiş gibi hemen arıyordu.

Yatağa uzanırken onu daha fazla bekletmeden telefonunu açtım.

"Alo, Alisa?"

Kalın sesini duymak beni biraz da olsa mutlu etmişti.

Kesinlikle ona sarılmaya ihtiyacım vardı... Onun desteğine ihtiyacım vardı.

"Se-Seni çok özledim..."

Sesim titriyordu.

Poyraz'ın durduğunu hissettim. Birkaç saniye sustu.

"Ben telefonu daha cilveli açarsın diye düşünmüştüm. Böyle ağlayan bir kadın beklemiyordum." Dedi. "Ben de özledim karım... Neyse ki dönüyorum. Bu özleme artık bir on çocuk sığdırırız." Güldü. "Ne dersin? Kendi evimize gidip diğer çocuklarımız için antrenman yapalım mı?"

Yüzüm düştü...

Diğer çocuklarımız...

Poyraz birden fazla çocuk istiyordu! Ben oğlumuzu bile doğuracağımdan emin değilken o bir sürü çocuk istiyordu...

"Yok çocuk falan! Diğer çocuklarmış! Kaç tane doğurmamı bekliyorsun? Sana köle olacak değilim! Kapat telefonu Poyraz, arama beni!"

Öfkeyle sarf ettiğim sözlerle birlikte dudağımı dişledim.

Ben ne yapıyordum böyle?

"Alisa sen iyi misin yoksa bu bir şaka mıydı? Sen ben güleyim diye şaka mı yaptın? Ulan ben seni anlamıyorum. Ben seni özlediğim için-" Sözünü kestim.

Yorgun bir nefes verdim.

"Sadece gerginim. Sevişmek de istemiyorum. Beni biraz rahat bıraksan olmaz mı?"

Poyraz yeniden durdu.

"Alisa!" Tısladı. "Ne bokum dönüyor anlamadım ama oraya gelirsem hiç iyi şeyler olmaz! Ne saçmalıyorsun sen? Ne demek rahat bırak? Kocanım lan ben senin! Delirtme beni!"

Göz devirdim.

"Yalnız kalmak istiyorum. Sadece dinlenmek istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum, midem bulanıyor. Oldu mu? Rahatladın mı? İyi değilim ben!"

Gözyaşlarıma hâkim olmakta zorlanırken dudaklarımı dişliyordum. Ağlamak, hıçkırmak istemiyordum.

"Sen..." Bağırdı. "Ne demek iyi değilim? Geleyim mi oraya? Çok mu miden bulanıyor? Bir şeyler yedin mi?"

Poyraz'ın telaşlandığını anlarken aptal gibi ona bunu söylediğim için pişman oldum. Şimdi gün boyunca beni düşünecekti...

"Gelmene gerek yok. Yemedim, belki de ondandır. Ben kapatayım en iyisi."

Poyraz bağırdı.

"Kapatma, kapatma sakın! Yüzünü görmem lazım. Bekle!"

Poyraz beni görüntülü aradığında açtım.

Göz göze geldiğimizde kaşları çatıldı.

"Bak gördün. Yorgun, hormonların etkisiyle mutsuz bir Alisa... Şimdi kapatabilir miyim?"

Poyraz elini kaldırarak beni durdurdu.

"Başka bir şey olmuş!" Gözlerime baktı. "Sen beni mi kandıracaksın? Birlikte kaç yılımız geçmiş... Ben o gözlerden yalan söylediğini anlamayacak kadar aptal mıyım? Sen durduk yere böyle şeyler söylemezsin! Ne olduysa anlat."

Yorgunca derin bir nefes verdim.

Beni bu kadar tanıması hiç iyi değildi...

"Zorlayacak mısın beni? Sadece uyumak istiyorum..."

Poyraz kaşlarını çattı.

"Beni delirtme de anlat da artık!"

Göz göze geldiğimizde ona bakmamak için yeri izledim. O ise inatla bakışlarını yüzümde gezdiriyordu.

"Hatun, bak da yüzüme!"

Poyraz'ın sert sesiyle birlikte başımı kaldırdım.

Onun kahveleriyle benim mavilerim yeniden buluştu...

Dudağımı büktüm.

"Poyraz..."

Çocuksu çıkan sesimle birlikte kaşlarını kaldırdı.

"Anlat karım, dinliyorum."

İçimdeki ona sarılma isteğini bastıramazken gözlerim doldu.

"Aşkım, şey..." Dudaklarımı yaladım. "Benim sana sarılmaya çok ihtiyacım var." Diye mırıldandım.

Poyraz buruk bir tebessümle baktı bana...

"Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim. İçim hiç rahat değildi. Bana sarılmaya ihtiyacın olduğuna göre kendini güvende hissetmek istiyorsun. Sana iyi hissettirmemi istiyorsun..." Doğruydu. "Bir şey olmuş, canın yanmış senin! Söyle haydi gzamşine, ne oldu?"

Poyraz'ın beni bu kadar iyi tanıması moralimi bozdu...

Adam kaç kilometre uzaktaydı, nasıl söyleyecektim? Aklı bende olunca nasıl işine odaklanacaktı?

"Poyraz, şey..."

Kapı açıldığında Loya geldi.

"Sana yemek getirdim. Üzme artık kendini! Hem eminim ki oğluşun sen üzülünce senden daha fazla üzülüyor."

Ona sus işareti yapacaktım ki Poyraz beni izliyordu.

"Loya, sonra gel istersen. Abinle-" Sözümü kesti.

Yemeği kucağıma bıraktı.

"Doktorun söylediklerini dikkate alırız, risksiz bir doğum yaparsın. Biz çok iyi bakarız sana. Hem abim de öğrenince üstüne titrer. Sen üzülme lütfen, biz yanındayız."

Şokla Loya'ya bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum...

Poyraz'ın donup kaldığını görünce hiçbir şey söyleyemedim...

Eğer oğlumuz da giderse bir daha hamile kalmamın düşük bir ihtimal olduğunu bilmiyordu...

Allah'ım, bunu nasıl söyleyecektim ben?

Ona yeniden bakmaya çekindim...

Tek duam oğlumun bizi bırakıp gitmemesiydi...

SINIR: 2.10K OY 600 YORUM

Finale yaklaşıyoruz...❤

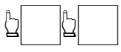
Bölümde Beliz ve Kurt da olacak demiştim ama bu bölüm o kadar uzun sürdü ki onları ekleyemedim. Sonraki bölümde söz olacaklar. Bu bölüm ekleyemedim ne yazık ki...

Güzel yorumlarınız için teşekkür ederim.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

31 "Saklamak"

ALİSA

Poyraz'ın sertçe yutkunduğuna şahit oldum.

Dolan gözlerimi ondan saklamak isterken Loya'nın şaşkınca ekrana baktığını gördüm.

"Alisa ben bilmiyordum!" Telaşla yanıma oturdu. "Abimden saklamak istiyordun. Özür dilerim, çok özür dilerim! Görsem söylemezdim. Ben yanında olduğumuzu bilmeni istemiştim."

Derin bir iç çektim.

"Z-Zaten öğrenecekti... Anlamıştı bir şeyler olduğunu..." Diye mırıldandım.

Poyraz sessizliğini bozdu.

"Loya, bize izin ver güzelim."

Loya sessizce başını sallarken odadan çıktı.

Dudaklarımı ısırdım.

Ne konuşacaktık?

"Anlat." Ona bakmadığımda iç çekti. "Miden mi bulandı? Kaç gündür var bunlar? Hep benden saklamış olamazın. Ben fark ederdim! Ne oldu da doktora gittin? Çok mu ağırdı, çok mu acı çektin-" Sözünü kestim.

"Midem bulandı... Biz de kontrolleri aksatınca Loya beni doktora götürdü. Doktor da bebeğimizi ultrasonla inceledi ve riskli bir hamileliğim olduğunu söyledi. Korktum, bebeğimizin ölme ihtimali..." Ardından sustum.

Poyraz'ın elindeki kalemi sertçe bırakışını izledim.

"Bana söylemek istemedin öyle mi?" Sesi kızgındı. "Benden saklamayı nasıl düşünürsün? Benim anlamayacağımı mı düşündün? Ben senin ses tonundan anlarım kötü olduğunu! Beni kandıramazdın..."

Yutkundum.

"Kızma ne olur... Sen uzakta olduğun için bilmeni istemedim. Üzülmeni, beni düşünmeni istemedim."

Tam da bu yüzden saklamıştım...

Ta ki Poyraz anlayana kadar...

"Benim seni düşünmediğim tek bir an bile yok ki Alisa'm..."

Burukça ona baktığımda yumruğunu sıktığını gördüm. Sertçe arkasına yaslandığında ağladığım için delirdiğini biliyordum...

"Poyraz ben sana o sözleri isteyerek söylemedim! O kadar gerginim ki..." Başımı ovdum. "Başım da ağrıyor. Ben biraz uyusam sorun olur mu?"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Dur bakalım Alisa Hanım, elbette merak ettiğim şeyler var!" Beni durdurdu. "Nasıl bir yol izleyeceğiz? Nasıl bir risk yani? Hem sen ne sikime kesin gibi korkmaya başladın!"

Her şeyi detaylı öğrenmek istiyordu...

Hakkıydı, bebeğimin babası olarak onu merak etmesi en büyük hakkıydı...

"Yumurtalıklarım sağlıklı olmadığı için bebeğimizi kaybetme riskimiz var... Çok dikkatli olmalıyım. Her şeye dikkat etmek zorundayım. Sadece dinlenerek hamileliğimi geçireceğim. Oğlumuz için her şeye katlanırım..."

Gözümden düşen yaşı sildim.

Poyraz'ın yoğun bakışlarından çekinirken bakışlarımı yeniden kaçırdım.

"Oğlumuz..." Diye tekrarladı beni. "Bebeğimiz erkek mi?" Dalgınca yeniden ona baktım.

Cinsiyetini söylemeyi bile unutmuştum...

O kadar hevesim kırılmıştı ki ona bunu söylemeyi unutmuştum...

"Şey, evet... Cinsiyetini erken belli etmiş. Oğlumuz olacak."

Olacak...

Olacak mıydı?

Ellerim karnımı bulurken ona veda etmekten deli gibi korkuyordum...

Ben tekrar anne olamayacaktım...

Ben anne olmayı çok istiyordum...

Ona on yıl sonra kavuşmuştum... On yıl acı çeken bir kadına bu kadar acı yetmez miydi?
On yıl Poyraz'la çocuklarımızın olduğunu hayal edip uykuya dalmıştım ben... Ben bu bebeği hak ediyordum.

Poyraz'ın burukça gülümsediğini gördüm.

Mutluluktan ırak, içinde acılar saklı bir gülüştü bu...

"İstediğimiz gibi... Çok şükür. İnşallah sağlıkla kucağımıza alırız..." Derin bir nefes aldı. "Oğlum olacak... Ciddi ciddi baba olacağım. Oğlum bir doğsun onunla harika şeyler yapacağız... Büyüyecek, âşık olacak, evlenmek isteyecek... Bir baba olarak bütün taktiklerimi onunla paylaşacağım. O kızı kendine âşık edecek! Zoru sever eminim ki benim oğlum... Babasına çeker kesin... Senin gibi bir güzellik bulup getirecek karşıma... İstemeye gideceğiz, evlendireceğiz, onun da çocukları olacak..."

Poyraz'ın bu sözleriyle birlikte tebessüm ettim.

Gerçekleşir miydi bütün bunlar?

"Oğlumu pis işlere bulaştırırsan seni vururum Poyraz... Taktik vermek yok! Sakın verme! Oğluma âşık olacak sonra bütün kızlar. Umarım sana benzemez."

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

"Bana benzesin diye ağlıyordun oysaki... Şimdi benim gibi yakışıklı olacak diye mi korkuyorsun?"

Alaylı sesiyle birlikte kıkırdadım.

"Olmasın... Olursa herkes ona âşık olur. Ben de sana âşık olmuştum ilk gördüğümde! Oğluma da herkes ilk görüşte vurulur..."

Poyraz bir sigara yaktı.

"Herkes ona vurulur, o da tek bir kadına vurulur..."

Gözlerime baktığında gülümsedim.

Onunla konuşmak bana çok iyi geliyordu. Moralimi az da olsa düzeltmeyi, beni güldürmeyi başarmıştı.

"Poyraz, şey..." Dudaklarımı yaladım. "Ben seni çok seviyorum... Biliyorsun değil mi?"

Poyraz'ın keyfi yerinde değildi. Bana belli etmemek için direndiğini görebiliyordum. Yine de hissediyordum. Mutlu değildi, aklı oğlumuzdaydı.

"Biliyorum fıstığım. Ben seni daha çok seviyorum." Dedi. "Kızmadım söylediklerine... Eve geleceğim iki güne... Sık dişini karım. Dayan, yemeğini ye, uyu."

Yatağa uzandım.

"Aslında şimdi uyuyacaktım. Yorgunum biraz. İzninle kapatayım."

Poyraz başını olumsuz anlamda salladı.

"Telefonu şarja tak ve yanına koy. İzleyeceğim seni."

Şaşkınca ona baktım.

"İyi de orada operasyonu planlayacaksın. Beni izlersen yapamazsın ki!" Beni izleyip dikkatini nasıl oraya verebilirdi ki? "Bu doğru olmaz. İşine odaklan sen. İstersen Loya yanımda beklesin."

Poyraz'ın bakışları sertti.

"Telefonunu yanına koy dedim! Ben izleyeceğim. Her dakika seni merak etmemden daha iyidir. Yemek yemedin değil mi?" Cevap vermemi beklemeden başını salladı. "Sana çorba yapıp getirsin Beliz. Onu iç öyle yat. İtiraz istemiyorum! Oğlumuza iyi bakmak zorundayız."

Dudağımı büktüm.

"Doğacak diyorsun yani..."

Poyraz kaşlarını çattı.

"Doğacak Alisa! Bu kadar üzülme güzelim. Olmazsa Allah bir tane daha verir. Sıkma canını... Ben kötü hissetmiyorum."

Sertçe yutkundum.

Poyraz bir daha hamile kalamayacağımı bilmiyordu... Ona bunu söyleyip moralini bozmak istemediğim için gülümsedim.

Yavaşça karnımı açıp ona gösterdim.

"Birazcık büyüdü sanki... Eskisi gibi dümdüz değil. Ne dersin babası?"

Poyraz gülümsedi.

"Pek değil... Düz hâlâ. Kocaman olduğu günler de gelecek."

Aniden kapı açıldığında Zerrin annemi gördüm. Bana doğru geldiğinde elindeki tepsiyi kucağıma bıraktı.

"İtiraz istemiyorum gelinim! Sana mercimek çorbası yaptım. Bol limonu sık iç. Anlaştık mı?"

Midemdeki ağrı kendini belli ederken burukça gülümsedim.

"Teşekkür ederim anneciğim."

Zerrin annem saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Afiyet olsun güzelim."

Oğluyla göz göze geldiğinde Poyraz sırıtıyordu.

"Yokluğumda gelinine iyi bakıyorsun demek... İyi bari, gözüm arkada kalmaz."

Zerrin annem yalandan göz devirdi.

"Sen sarılmadan gitmenin cezasını dönünce çekeceksin oğlum... Annene veda etmeden öylece gittin!"

Zerrin annem kırgınlığını dile getirdi.

"Mecburdum nana... Zaten yarın gece geleceğim. Çok ayrı kalmayacağız. Beni merak etmeyin, gayet iyiyim."

Annem derin bir nefes verdi.

"Sağlıcakla gel oğlum..."

Annem son kez bana bakıp odadan çıktığında çorbadan bir kaşık aldım. Poyraz beni izliyordu. Çorbayı üstüme döktüğümde güldü.

"Hepsi senin yüzünden! Ne diye yiyecek gibi bakıyorsan!" Diye kızdım. "Hep böyle yapıyorsun!"

Poyraz bu ani çıkışlarıma alışkın olduğu için önemsemedi. Aksine alaylı bir tavırla beni izledi.

"Güzele bakıyorum karım..."

Dayanamayıp kıkırdadım. Adam mutlaka kalbimi kazanmayı başarıyordu...

"İşinin gücünün arasında beni izliyorsun!" Gülümsedim. "İlk sevgili olduğumuz zamanlarda da hep pencereme gelir izlerdin... Yakalanacağız diye ödüm kopardı!"

Bu kez gülen taraf o oldu.

"Hatta bana âşık olduğun için deli gibi ağlamıştın..."

Yanaklarımın yandığını hissettim.

Utanç içinde büyük bir çığlık attım.

"Sus! Sakın bir daha bundan bahsetme!" Hâlâ gülüyordu! "Aşkım korkmuştum! Tanımadığım etmediğim bir adama âşık olmuştum. Ne yapayım? Beni aldatırsın, bırakıp gidersin diye korktum! Trabzon'un en iyi şirketlerinden biri de senin olunca kesin gider dedim..."

Tek kaşını kaldırdı.

"Güya korkuyordun... Yanına geldiğimde de üstüme atlıyordun. Korkan kadına bak! Ulan beni gördüğün yerde yiyordun!"

İçimdeki panik geçmek bilmedi...

O adam sevgili olmamız için bana yalvarıyordu. Kapımdan gitmiyordu!

Reddetmemiştim...

Arabada dudağımın kenarını öpmesine izin bile vermiştim!

Ben onun yüzüne nasıl bakacaktım? O kadar zengin ve yakışıklı bir adam beni aldatmaz mıydı?

Her istediğini mutlaka bir şekilde elde ediyordu...

Odamın kapısı açıldığında annem içeriye girdi.

Odada volta attığımı görünce kaşları çatıldı. Karşımda öylece dikildi.

"Ne oluyor Alisa? Ne bu hâl? Nefessiz kalmış gibisin. Bir sorun mu var?"

Annemin gelmesiyle birlikte donup kaldım.

Şaşkın bakışlarını üstümde hissederken dayanamayıp ona sıkıca sarıldım.

"Ben kendimi iyi hissetmiyorum!" Kalbim çarpıyordu... "Hiç iyi hissetmiyorum! Nefessiz kalıyorum sanki... Böyle kalbim ağrıyor. İyi değilim ben anne..."

Annem yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Alisa'm, ne oldu kuzum? Hemen doktora gidelim istersen? Ne dersin kuzum? Sen hiç iyi görünmüyorsun..."

Annem beni gerçekten hasta sanmıştı...

Ben hasta değildim ki...

Ben âşık olmuştum...

Daha fazla dayanamadım...

Aniden deli gibi ağlamaya başladığımda annemin telaşlı hâli gittikçe artmıştı. Beni göğsüne bastırırken saçlarımı öptü.

"Alisa anlat annem! Ne oldu? Kalbin çok mu acıyor?"

Hıçkırdım.

"Âşık oldum anne..." Acıyla fısıldadım. "Ben hiç iyi değilim!" Ellerimle yüzümü kapattım. "Ben ciddi ciddi birini seviyorum!"

Annemin telaşlı hâli hemencik gitti...

Yüzünde güller açarken heyecanla elimi tuttu.

"Poyraz mı?" Diye sordu direkt. "Birkaç gündür pek samimisin onunla... Hep evden alıyor seni. O mu kalbini çalan?"

Annemin mutlu ses tonuna anlam veremedim.

Ben korkarken o çok mutlu görünüyordu!

"Anne korkuyorum ben! İyi değilim... Anne ne olur âşık olmayayım..."

Annem yanaklarımı okşarken gülümsüyordu.

"Ne var bunda ağlayacak? Ben de âşık oldum, evlendim, sen oldun... Mutluyum, yuvam var, kocamı da seviyorum..."

Poyraz babam kadar sadık olmayabilirdi! Babam gibi eve erkenden gelmeyebilirdi... Zengin bir adam beni üzebilirdi! İzlediğim dizilerin etkisinde kaldığımı biliyordum ama elimde değildi. Sanki o kadar yakışıklı bir adamı herkes arzularmış gibi geliyordu...

"O babam gibi değilse ya? Beni aldatabilir! Beni bırakıp psikolojimi bozabilir! Ben daha önce âşık olmadım!"

Annem gözyaşlarımı silerken bana buruk bir tebessümle baktı.

"Aşktan korkma Alisa... Aşktan korkarsan sen kaybedersin." Diye fısıldadı. "Her aşk güzel bitmez kızım... Her aşk kitaplardaki gibi kusursuz olmaz... Sana bunun garantisini veremem ama aşkın dünyadaki en güzel his olduğunu söyleyebilirim... Aşk kusurlarıyla da güzeldir, kusurlarıyla da yaşanmaya değer... Aşkı yaşayınca ne demek istediğimi anlayacaksın. Korksan da, kaçsan da içinden söküp atamayacaksın... Bu yüzden yaşa anneciğim, korkma, yaşa..."

Gerçekten dünyadaki en güzel his miydi?

Korksan da, kaçsan da içinden söküp atamayacaksın...

Kalbimdeki ağırlık arttı. Elimi kalbime götürdüğümde annem saçımı öpüp odamdan çıktı.

Beni yalnız bırakmak istiyor olmalıydı...

Başımı ellerimin arasına aldım.

Bu adama nasıl güvenecektim?

Başımı sessizce ovarken belimde hissettiğim ellerle birlikte çığlık atacaktım ki elini ağzıma bastırdı.

Arkama dönmeye korkarken bir anda ne olduğunu idrak edememiştim. Korkuyla çırpınacaktım ki saçımda hissettiğim baskıyla birlikte onun geldiğini anladım.

"Benim güzelim. Sakin ol! Poyraz, sevgilin, âşık olduğun adam."

Öfkeyle bir küfür savurdum.

Yastoğımı hemen onun koluna vururken susmasını diledim.

Beni duymuştu!

Ağladığımı görmüştü!

"Ben sana sürekli gelme demedim mi? Babama yakalanacağız en sonunda! Hem sen beni mi dinliyorsun? Ayıp değil mi?"

Kaşlarım çatılmıştı.

Kollarımı önümde birleştirip küskünce ona arkamı döndüm.

"Babanla konuşacağım zaten. Öyle gizli saklı iş yapmam ben kızım! Kızını kime emanet ettiğini bilmesi lazım!"

Göz devirdim.

"Babam seni sevdiği için çok rahatsın! Zaten birkaç ay önce adını anıp duruyordu. Sen de gelip beni buldun!"

Karnımdaki iri elle birlikte irkildim.

Dudaklarını omzuma bastırıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Baban beni sever, doğru. Ben de onu severim. Hele kızına bayılırım! Bir güzel ki görmen lazım... Of, o ne hatun öyle!"

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken yavaşça başımı ona doğru çevirdim.

"Dikkat et o hatun seni çarpmasın Poyraz!"

Poyraz yatağıma uzandı.

Anlamayarak ona bakarken kollarını açtı. Hızla başımı olumsuz anlamda sallamıştım ki beni belimden tutup bacaklarının arasına çekmesi bir oldu.

"O hatun bana kıyamaz zira az önce bana olan aşkından hüngür hüngür ağlıyordu."

Yanaklarım kızardı...

Utançla bakışlarımı halıya çevirdim.

Dalga geçmese olmazdı!

Poyraz utanmama güldü. Yüzümü avuçladığında ıslanmış kirpiklerimi öptü. Ona sokuldum.

"Dalga geçme... Utanıyorum ben!" Sesim fısıltıdan farksızdı.

Elimi göğsüne koydum.

Poyraz defalarca saçımı öptü. Başımı hafifçe kaldırdığında bu sefer burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Alisa sen benimsin... Her zerrenle, bütün varlığınla bana aitsin..." Yanağımı okşadı. "Biliyorsun değil mi?" Çekinerek gülümsedim.

Poyraz hiç pes etmemişti...

"En başından beri... Havaalanında karşılaştığımızdan beri..."

Poyraz küçük bir şaşkınlık yaşadı zira ona hep naz yaptığım için hiç gerçekleri dile getirememiştim...

"Allah Allah? O zaman niye beni uğraştırdın kızım?"

Güldüm.

"Hemen kollarına mı gelecektim? Ben her yanıma gelip galiba size âşık oldum diyen adama güvenebilir miyim sence?"

Kaşları çatıldı.

"Öyle bir adam yok Alisa!" Sesi sertti. "O kadar cesaretli bir adam yok! Benim olanı benden başkası sevemez!"

Poyraz'a daha çok sokuldum.

"Söylemek istediğim bu değildi. Güvenemem demek istemiştim ama sen adam kelimesine takılıyorsun." Onun sakallarını okşadım. "Poyraz ben senden altı yaş küçüğüm. Daha on sekiz yaşındayım. Senden başka birini sevmedim. İlk defa böyle şeyler hissediyorum... Seni tanımam, güvenmem gerekiyordu. Karşıma çıktığın ilk anı düşün... Gelip bana âşık olduğunu söyledin! Normal mi sence? Kim olsa korkar... Bir de o zaman senin kim olduğunu da bilmiyordum. Babama yardım edip kalbini çalan adamın sen olduğunu da..." Burukça gülümsedim. "Sana güvenmek istedim. Herkese bana davrandığın gibi davranmandan korktum. Beni aldatmandan, bırakıp gitmenden korktum. Bu yüzden de âşık olmaktan korktum..."

Poyraz'a içimdeki her şeyi anlattım...

Bütün korkularımı, neden ondan kaçtığımı, neler hissettiğimi bilsin istedim...

Belime daha sıkı sarıldı iri kolları...

Beni tamamen kucağına çektiğinde buna itiraz etmedim.

"Daha önce kimseye âşık olduğumu söylemedim. Hiç böyle güçlü duygular hissetmedim. Belki direkt yanına gelip sana açıkça söylemem seni korkutmuş olabilir ama ben korkak olmayı asla sevmem güzelim. Sevgisini saklayacak bir adam değilim. Söylemeye çekinmem. Duygularımı da sevdiğim kadından saklamam."

Duygularımı da sevdiğim kadından saklamam...

Sevdiğim kadın kısmına takılıp kalmıştım...

Mutlulukla ona sarıldığımda o da yavaşça belimi okşadı.

Boynumu öptüğünde yavaşça geri çekildim. Hayranlıkla onun yüzünü izledim... Elimi sakallarına koydum.

"Çok yakışıklısın... Bu kadar yakışıklı olmasan kalbimi biraz zor çalardın!"

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

Utançla dudağımı dişlediğimde gülen yüzü soldu. Anında dudaklarıma kitlendi. Utanıp geri çekilecektim ki buna izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ateşler içinde yandım... Bütün bedenimde bir ateş yayılırken ne hissedeceğimi bile bilmeden yalnızca titriyordum...

Poyraz alnını alnıma yasladı.

"Utanma artık benden... Ben seni her öptüğümde böyle mi tepki vereceksin?"

Poyraz'ın da bunu anlaması çok kötü oluyordu!

"Sen de birazcık anlayış göster... Her gün gelip beni öpüyorsun! Daha ilişkimizin başlarındayız demiyorsun!"

Tek kaşını kaldırdı.

"E ben gideyim o zaman. Madem öyle, her gün gelmem."

Poyraz'ın kalkmasına izin vermeden kucağına daha çok yerleştim.

Bu kokudan mahrum kalmak istemiyordum...

"Olmaz, gidemezsin! Hem daha yeni geldin."

Poyraz çok mutlu görünüyordu. Hiç itiraz etmeden yatağıma daha çok yayıldı. Gülerek kollarının arasına girdim.

O kadar fenaydı ki... Gitmesine izin vermeyeceğimi nasıl da biliyordu...

Dudaklarımı onun yanağına bastırdım. Onu, varlığını, kokusunu, bedenini, her şeyini çok seviyordum...

"Utanan kıza bak... Gitmeme izin vermiyor, bana yapışıyor! Ulan bir de arkamdan ağlıyorsun, gelince yine-" Ağzını kapatıp onu susturdum.

Ağladığımı ömrü boyunca asla unutmayıp sürekli söyleyecek gibiydi!

"Beni bir kez daha utandırırsan gerçekten küserim Poyraz Atabey! Ona göre!"

Yalandan gözlerini devirdi.

"Tamam lan tamam!" Beni göğsüne bastırdı. "Bir daha benim aşkımdan ağladığını yüzüne vurmayacağım. Benden utanıp bana yapıştığını da öyle! Ben o kadar vicdansız bir adam mıyım?"

Daha fazla dayanamadan kıkırdadım.

"Aptal!" Diye söylendim.

Bunu bir kırk yıl daha duyacak gibiydim... Benimle alay etmeye, beni utandırıp yanaklarımı kızartmaya bayılıyordu!

Geçmişi anımsarken ne kadar küçük ve masum olduğumuzu fark ettim... İkimizin de ilk aşkıydı, deneyimsizdik, aşkın ne olduğunu birbirimizde öğrenmiştik...

Çorbayı onun zoruyla içtikten sonra yavaşça yatağıma uzandım. Dediği her şeyi yaptım. Telefonu beni görecek şekilde karşıma koydum ve şarja taktım.

"İyi çalışmalar canımın içi." Durdum ve gülümsedim. "Benim için o kadar kötü bir gündü ki... Hiç iyi olmayacağım, hiç gülmeyeceğim diye derin bir endişe içindeydim. Ta ki seninle konuşana kadar... Nasıl da başarıyorsun tüm yaralarına merhem olmayı, nasıl da iyileştiriyorsun beni Poyraz..."

Neredeyse bana bu acı günü bile unutturacaktı...

"Senin merhemin benim karım... Yaşadığım müddetçe seni iyileştirmeye devam edeceğim." Dedi.

Ona minnetle baktım...

Yatağıma uzandığımda o kadar yorgun düşmüştüm ki uyumamak için direnSem de başaramadım.

Ben uyudum, o beni izledi...

***

Boynumdaki sıcacık nefesi hissettim.

Başım zonkluyordu...

Gözlerimi açmakta zorlansam da en sonunda bunu başardım.

"Günaydın karım."

Poyraz'ı karşımda silik bir şekilde görebiliyordum...

Gözlerimi ovuşturup kendime gelmeye çalıştım.

Poyraz burada değildi... Yine rüya görüyor olmalıydım.

Elimi dudaklarına götürüp avuç içimi öptü. Sert yüz hatları gözüme daha güzel gelirken gülümsedim. Esmer teni hafif ışıkta bile çok güzel görünüyordu. Simsiyah saçları, koyu kahverengi gözleri, güzel dudaklarıyla beni izliyordu...

"Rüyalarımda daha yakışıklısın." Uyku mahmurluğuyla mırıldandım.

Onun güldüğünü duydum.

"Normalde beğenmiyordun yani..."

Rüyamda bile saçmalamayı başarıyordu...

"Yok beğeniyordum da bu kadar değil. Böyle ayrı bir çekici geldin gözüme..." Elimi onun yanağına koydum.

Poyraz başını iki yana salladı.

"Çok yorgunum, uykusuzum, bitmiş hâldeyim... Nasıl beğendin anlamadım."

Onun sakallarını okşadım.

Dayanamayıp onu gömleğinin yakalarından tutup kendime çektim.

"Neden bana sarılmadın?"

Çocuksu sesimle birlikte gülümsedi.

"Sarıldım, sen uyuyordun..."

Onun yanağını öptüm.

"Peki saat kaç?"

Saate bakmadı. Demek ki biliyordu. Acaba kaç dakikadır beni izliyordu? Ne zaman gelmişti?

"Gece dört buçuk. On saatten fazladır uyuyorsun."

Poyraz yükünü vermemeye dikkat ederek üstüme uzanmıştı.

Gözündeki şişlik dikkatimi çekerken elimi oraya götürdüm.

"Ne oldu buraya?"

Poyraz yeniden elimi öptü.

"Gittiğimden beri hiç uyumadım. Haritada konum bulmaktan, teröristlerin yerlerini tek tek tespit etmekten, sağlam plan kurmaktan beynim patladı."

Bir dakika!

Bu rüya değildi ki!

Hızla doğrulup gece lambasını yaktım. Gerçekten buradaydı! Gözündeki şiş çok daha büyük görünüyordu!

"Gerçekmiş!" İnanamayarak ona bakıyordum.

Poyraz'ın bir şey demesine müsaade etmeden dudağını öptüm.

Gerçekti!

Emin olmak için boynunu ısırdım.

Poyraz inlediğinde yeniden gerçek olduğuna emin oldum.

"Ben rüya gördüğümü sanmıştım! Gerçekten buradasın!" Boynuna sarıldım. "Hoş geldin bir tanem, iyi ki geldin..."

Poyraz beni kucağına çekti.

"Gerçek değilim ben, rüyayım. Birazdan yok olacağım." Kaşlarını kaldırdı. "İstersen ben yok olana kadar denemeye devam et."

Kahkaha attım.

Gerçek olup olmadığını anlamam için onu öpüp ısırmamdan bahsediyordu...

Tam bir aptaldı!

"Hayır rüya değilsin." Yeniden onun dudağını öptüm. "Gerçeksin!" Kıkırdadım.

Poyraz başını olumsuz anlamda salladı.

"Rüyayım diyorum kızım! Çıldırtma da beni! Rüyadasın diyorum!"

Göz devirdim.

"Rüyadayım, öyle mi?"

Alayla gülümsedim ve pantolonun üstünden yavaşça erkekliğini kavradım. Poyraz boğukça inlediğinde hemen elimi çektim.

"Ay, çok pardon! Yanlışlıkla elim değdi!"

Poyraz aniden beni altına çektiğinde kıkırdadım.

Gözleri hemen koyulaşmıştı. İhtirasla bacaklarımın arasına girdiğinde ben de inledim.

"Sen ne şımarık bir kadın oldun böyle... Yorgun hâlimle delirttin beni..." Kalçamı avuçladı. "Bence vakit kaybediyoruz. Doyur beni... Sonra uyuyalım."

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Doktor bana dinlen dedi. Hamilelik boyunca hem de! Sevişmeyi sormak aklıma gelmedi ama yarın arar sorarım. Ya doğru değilse? Ya zararlı olursa bebeğimize?"

Poyraz ofladı.

"Hay sikeyim!" Diye homurdandı. "Oğlum sen benim başıma bela mısın lan? Ne bu ilk dakikadan anneni benden almak? Doğduğunda buna izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun!" Karnıma eğilip konuşuyordu.

"Annenin göğüslerini kimseyle paylaşmam, burada anlaşalım koçum. Öyle ağlayıp sızlayıp ananı benden alamazsın!"

Ağzım açık şaşkınlıkla bakakalmıştım.

Ciddi miydi?

Elimi karnıma götürdüm.

"Göğüslerim senin değil, onun. İstediği kadar içecek annesinin sütünü canım oğlum... Sen bir süre uzak kalsan da olur."

Poyraz kaşlarını çattı.

"Neden ben uzak kalıyorum da o kalmıyor? Bana ne ulan, o kalsın! Ben göğüslerini ona vermem! Benim olan benimdir!"

Kahkaha attım.

Onun yüzünü avuçlarken o yanaklarını ısırdım.

"Daha doğmamış bebeğimizi mi kıskanıyorsun sen?" Kıkırdadım. "Sana ilgi göstermem diye mi korkuyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Delisin... Merak etme, sana da ilgi göstereceğim. Seni hiç ilgisiz bırakır mıyım ben?"

Uzanıp onun dudağını öptüm.

"Ben ilgisiz kalacak bir adama benziyor muyum güzelim? Ben hiçbir şey yapmasam da sen yine benimle ilgilenirsin."

Gerçekleri de biliyordu tabii..

Ona sokulduğumda yavaşça ayağa kalktı. Beni kucağına aldığında boynuna sarıldım. Nereye gittiğimizi anlamadan onu izledim.

"Poyraz sen şimdi biraz erken geldin ya..." Dudağımı ıslattım. "Kaçmadın değil mi? Bir günün daha vardı. Hiç uyumamışsın da..."

Bana inanamayarak baktı.

"Ulan delirdin mi? Ben kaçar mıyım hiç? İki günlük çalışmayı bir günde bitirdim ve onay aldıktan sonra döndüm. Hiç uyumadan çalıştım ve bitti."

Bir de beni izlemişti... Aklı hem bende, hem planındaydı... Hiç uyumayarak o planı bir günde bitirmişti.

Çok yorgundu...

"Gözlerin nasıl şişmiş... Uyumalısın hemen. Bence odamıza geri dönelim ve uyuyalım."

Ona kıyamıyordum ki...

"Uyuruz gülüm, benim karnım aç. Bir şeyler yedikten sonra direkt odamıza çıkar yatarız."

Bir şey demeden başımı salladım.

Birlikte mutfağa geldiğimizde beni indirmeden dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. Onun boynuna daha sıkı sarıldım.

"Güzel karım benim..." Diye mırıldandı.

Sürekli karısı olduğumu kendine hatırlatıp mutlu oluyordu. Bunu ben de çok sık yapıyordum. On yılın ardından ona kavuşmuştum... Sürekli kocam olduğunu düşünüp mutlu oluyordum.

Hayranlıkla onu izledim.

Gerçekten de dediğim kadar vardı... Hatta çok daha fazlasıydı...

"Acaba Alisa her şeyi anlattı mı Poyraz'a?" Eylül'ü duydum. "Sadece bebeklerinin düşme riskini mi biliyor?"

Onlar uyumamış mıydı?

Tedirgince Poyraz'a döndüğümde kaşları çatıktı.

"Başka bir şey daha mı var?"

Sesi kızgındı.

"Ş-Şey, yok... Yani bir şey yok."

Terlemeye ve kızarmaya başladığımda Poyraz'ın bana inanmadığını biliyordum. Çok sinirli görünüyordu. Bedeni kasıldığında sertçe yutkundum.

Poyraz ondan bir şey saklamamdan nefret ederdi...

Ben ise ona oğlumuzdan başka bir çocuğumuzun olamayacağını hâlâ söylememiştim...

SINIR: 2K OY 500 YORUM

Beliz ve Kurt'tan bahsetmedim. Finale yaklaştığımız için birçok kişi sadece baş karakterlerden bahsetmemi istemişti. Bu yüzden sadece Alisa ve Poyraz var.

Birkaç aksaklıktan dolayı bölüm biraz geç geldi. Bu yüzden sınırı azalttım.

32 "Gökbörü"

ALİSA

Poyraz'ın kızgın bakışlarından utanıp başımı yere eğdim.

Dakikalardır tek kelime etmiyordu zira duyacaklarından korkar gibi bir hâli vardı...

Apar topar beni odaya getirmişti. O kahverengiler bana o kadar sert bakıyordu ki canım yanıyordu. Poyraz bana hiç böyle sert bakmazdı ki...

"Bak yüzüme Alisa!"

Hafifçe başımı kaldırdım.

Yeniden öfkeyle yanan gözlerini gördüğümde zorlukla tebessüm ettim.

"Şey, Poyraz..." Dudağımı ısırdım. "Yanına gelebilir miyim?" Masum masum onu izledim.

Poyraz elindeki sigarayı söndürüp balkondan çıktı. Henüz sigarsının bitmesine daha vardı ancak beni kırmak istememişti.

Ona doğru birkaç adım attığımda keskin bakışları yüzümdeydi. En sonunda derin bir nefes alıp koltuğu gösterdim.

"Oturalım, konuşalım."

Başını salladı.

Birlikte koltuğa oturduğumuzda yavaşça onun elini tuttum.

"Şey..." Derin bir nefes aldım. "Ben senden bir şey saklamak istemedim. Beni yanlış anlıyorsun. Sen buraya hiç uyumadan geldin, gözlerin şişmiş,

bir de böyle kötü bir haber vermek istemedim."

Poyraz sertçe yutkundu.

"Sus Alisa!" Sesi sertti. "Ulan neyi saklıyorsun? Benden sağlık sorununu saklayamazsın! Beni düşünmeyi bırak! Benden sağlığınla ilgili hiçbir şeyi gizleyemezsin!"

Poyraz bana bağırıyordu...

Gözlerim dolarken ağlamamak için kendimi sıktım.

Poyraz bana hiç kıyamazdı ki... Öfkesi o kadar büyüktü ki beni üzdüğünü bile göremiyordu...

"Gizlemedim..." Diye fısıldadım. "Yarın söyleyecektim. Sen dinlen istedim. Yemin ederim ki!"

Poyraz kaşlarını çattı.

"Neyin var?" Sesi sıkıntılıydı. "Bebeğimizle mi ilgili? Düşme tehlikesini biliyorum... Başka ne olabilir aklım almıyor!"

Gözümden yaşlar usulca akarken acıyla fısıldadım.

"H-Her ne olursa olsun, beni yine sever misin Poyraz?"

Korkuyordum...

Beni sevmemesinden, beni bırakıp gitmesinden korkuyordum. Bir süre sonra çocuk istemesinden korkuyordum...

O yapmazdı, biliyordum ama kardeşlerine özenebilirdi. Evde herkesin çocuğu varken bir tek onun olmazsa bir süre sonra canına tak edebilirdi...

Poyraz kaşlarını çattı.

"Alisa sen ne söylediğinin farkında mısın?"

Kendimi onun kollarına bırakmak istedim. Onun kucağına oturduğumda derin bir iç çektiğini duydum.

"S-Sen bana hiç sarılmadın... Normalde yapmayacağın şeyler... Ne bileyim, kötü hissediyorum kendimi..."

Poyraz beni göğsüne bastırdı ve saçıma küçük bir öpücük kondurdu. Kollarını bedenime sardığında hafifçe başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum güzelim."

Dudağımı büktüm.

"Ya beni sevmezsen? Ya benden bıkarsan?"

Poyraz dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Ben ne yaptım da böyle bir kuşkuya düştün Alisa? Kaç yıldır benimsin, ne zaman böyle bir şey hissettirdim sana? Anlamıyorum, seni sevmeyeceğimi nasıl düşünürsün?"

O bana böyle bir şeyi hiçbir zaman hissettirmemişti...

Dudaklarımı ıslatırken söze nasıl gireceğimi bilmiyordum.

"Ben, şey..." Yutkundum. "Eğer bebeğimize bir şey olursa..." Elim karnımı buldu. "Yani o düşerse..." Poyraz gözümden düşen yaşları yakalayıp sildi. "Tekrar anne olamazmışım... Yumurtalıklarım sağlıklı değil, tekrar anne olma ihtimalim çok düşükmüş..." Boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu. "Y-Yani bir daha baba olamayabilirsin... Benim yüzümden... Evde herkesin çocuğu varken senin olmayabilir... Ne kadar dayanabilirsin ki buna?"

Poyraz birkaç saniye öylece durdu...

Yüzünden ne düşündüğünü çıkaramazken vereceği cevaptan korktum.

Her şeyi tek seferde söylemek istemiştim... Zaten benden vazgeçmek istiyorsa her şekilde bu gerçekleşecekti. Nereye kadar oyalayabilirdim ki?

Yüzümde hissettiğim ellerle birlikte başımı kaldırdım. Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Böyle mi düşünüyorsun Alisa?" Sesi acı çekiyormuş gibiydi... "Seni bırakacağımı, senden vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun? Bu kadar mı inanmıyorsun benim aşkıma?"

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır, hayır tabii ki! Sadece benden sıkılmandan korktum. Eğer bir çocuğumuz olmazsa bir süre sonra bundan bıkarsın diye korktum!"

Poyraz beni kucağında sabitledi.

Elleri bacaklarımı bulduğunda yavaşça ona sokuldum.

"Bu yüzden bana söylemedin..." Boynumu öptü. "Ben sana âşığım kadın, âşık! Anlıyor musun beni? On yılı aşkın süredir senden başka bir şey düşünemez oldum ben! Tek derdim sensin... Rüyalarımda sen, savaşırken fotoğrafını taşıdığım sen..." Gözlerini kıstı. "Nasıl böyle bir şeye ihtimal verebilirsin? Çocuğumuz olmasa seni sevmeyeceğimi mi sanıyorsun? Ben seni bana çocuk doğur diye mi sevdim? Olmamasını sorun etmezdim! Senden bıkmazdım da... Seni bana verdiği için Allah'a şükrederdim... Sen beni nasıl yanlış tanımışsın böyle!"

Düşüncelerimden utanırken sessizce ona sokulmaya devam ettim. Poyraz'ın bana olan kızgınlığının büyüdüğünü anlarken çareyi kendimi sevdirmekte buldum.

Yavaşça başımı onun boynuna gömdüm. Boynuna küçük bir öpücük bıraktım. Poyraz göz devirdi.

"Kendini öptüreceksin, bana kedi gibi sokulacaksın, sonra da seni affedeceğim öyle mi?"

Poyraz'a bakıp hafifçe başımı salladım.

"Ne yapayım? Başka türlü affetmezsin." Ona daha çok sokuldum. "Affedersin değil mi? Özür dilerim sevgilim... Tabii ki beni çok sevdiğini

biliyorum. Ben sadece bir an korktum..."

Poyraz yüzümü avuçladığında gözlerime baktı.

"Alisa sen zaten hamilesin güzelim... Farkında mısın bilmiyorum ama bizim bir çocuğumuz zaten var." Elimi karnına götürdü. "Burada, sen onun annesisin... Sanki hamile değilmişsin gibi konuşuyorsun, anne olamam diye korkuyorsun. O burada, farkında ol artık."

Benim de elim karnımı bulurken hüzünle tebessüm ettim.

Oradaydı...

Ben de bir anne sayılırdım...

Oğlum...

Gözlerim doldu.

"İ-İçimde bir korku var... Çok riskli bir hamilelik ya... Korkuyorum biraz."

Poyraz ofladı.

"Alisa yeter güzelim! En kötüsünü düşünmekten vazgeç! Bir şey olmayacak inşallah. Oğlumuzu sağlıkla kucağımıza alacağız."

İç çektim.

"Oğlumuz..." Diye tekrar ettim. "İsmi aynı değil mi? On yıl önce düşündüğümü gibi... Babasıyla çok uyumlu."

Poyraz saçımı öptü.

"Oğlumuzun adı on yıl önce karar verdiğimiz o isim olacak."

Mutlulukla ona daha çok sokuldum.

"Tıpatıp sana benzese..." Elimi onun yanağına koydum. "Bu gözler, bu kaşlar, bu burun, bu dudaklar, ah bu yüz hatları..." Derin bir iç çektim.

"Umarım sana benzer..." Diye mırıldandım.

Poyraz yüzündeki elimi alıp öptüğünde kıkırdadım.

"Oğlum bana benzerse senin için çok iyi olacağını sanmıyorum."

Poyraz'ın egosuyla birlikte göz devirdim.

"Babası yakışıklı, amcaları yakışıklı... Oğlum da çirkin olmaz herhalde."

Poyraz güldü.

"Tabii bir de babasının bu üç adam arasından en yakışıklısı olduğunu düşünürsek haklısın."

Kahkaha attım.

"Doğru... Gerçekten yakışıklısın. Çok hem de!" Yanağını öptüm. "Çok da karizmatik... Ben seni hâlâ kıskanıyorum." Diye itiraf ettim. "Acaba eskisi gibi kadınların dikkatini çekiyor musun?"

Poyraz alaycı bir ifadeyle bana baktı.

"Ne zaman çekmedim ki? Bir keresinde bir teröristi esir aldım... O da esir almamı bekliyormuş. Namımı çok duyduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım.

Teröristler aralarında Poyraz'ı mı konuşuyorlardı?

"Seni nereden tanıyorlar? Bir de seni aralarında mı konuşmuşlar?"

Poyraz kahkaha attı.

"Güzelim tabii... Böylesine yakışılı bir Türk erkeği dikkat çekmez mi..."

Öfkeyle Poyraz'a vurdum.

Hain oldukları yetmezmiş gibi bir de askerele mi göz koyuyorlardı? Hem de Poyraz'a!

"Ne yaptın ona? Umarım insaf etmemişsindir!"

Kaşlarını çattı.

"Nida gerekeni yaptı. Teröriste insaf edecek değilim. İçinde hainlik olanın gözünün yaşına bakmam!"

Poyraz dudağıma küçük bir öpücük kondurduğunda boynuna sarıldım.

Artık uyuması gerekiyordu zira çok yorulmuştu. Görevine hiç uyumadan devam etmesi yetmezmiş gibi onca yolu gelip hâlâ hiç uyumamıştı.

Yavaşça ayağa kalktığımda onun elini tuttum. Birlikte yatağa uzandığımızda hemen ona sokuldum. Poyraz üstümüze örtüyü örttü ve ardından doğrulup her yerimi kapattığına emin oldu.

"Bebeklerim üşümesin." Diye mırıldandı.

Başımı onun boynuna gömdüm. Poyraz saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Poyraz âşığım sana..." Boynunu öptüm. "Çok âşığım..." Diye fısıldadım.

Onun iri elleri ince belimi kavrarken ben de ona sokuldum.

"Alisa'm... Hayatımın en güzel mucizesi..." Saçımı öptü. "Varlığın bana mucize... İyi ki sen güzel gözlü karım..."

Burukça tebessüm ettim.

Hafifçe başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

"Bana kızgın mısın hâlâ?" Diye sordum. "Sevgilim yemin ederim ki yarın duyacaktın... Kıyamadım sana, çok da yorgundun. Küsmedik değil mi?"

Poyraz güldü.

"Ben sana hiç küser miyim? Sen beni çıldırtsan bile ağzımı açar mıyım? Bilmiyorsun sanki..."

Kıkırdadım.

"Hanımcı olduğunu zaten biliyorum. Bana çok iyi katlanmıştın... Ah eski güzel günler, çok özlüyorum o günleri..."

Poyraz benim her kıskançlığıma katlanmış ve peşimden koşmuştu. Geçmişi anımsarken tebessüm ettim ve ona sokuldum.

"Merak etme, Poyraz olmayacak. Kız kıza eğleneceğiz biz."

Eylül'e baktım ve minnetle başımı salladım.

Loya'nın doğum günü için kiraladıkları evi şöyle bir süzsem de keyfim hiç yoktu. Evin kahverengi tonlarda olduğunu gördüm. Gayet şık ve modern duruyordu.

Yanan şöminenin yanına gittiğimde önüne oturdum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Çok özlüyordum...

Poyraz'ı çok özlüyordum...

Ona kızıp ayrılmak istediğimden beri içimdeki pişmanlığımı bir türlü yenemiyordum. Suçluydu, benden habersiz eski sevgilisiyle görüşmüştü. Onu çok kıskandığımı biliyordu!

Dizlerimi kendime çekerken sıkıntıyla derin bir nefes verdim.

"Güzellik, ne yapıyorsun burada?"

Şeyma'ya baktım.

"Üşümüştüm biraz. Hava çok soğuk."

Loya bize doğru geldi. Bensu elinde tuttuğu kurabiyeleri masaya götürüyordu. Eylül de ona yardım ediyordu.

"Abimden ayrıldığın için mi bu kadar üzgünsün?" Diye sordu. "Bugün benim doğum günüm... Bugün burada benim için toplandık. Ne olur biraz gülümsesen?"

Zorlukla tebessüm ettim.

"Poyraz'la ilişkimiz bitti. Onun kız kardeşinin doğum gününe gelmem doğru mu bilmiyorum. Burada kendimi fazlalık gibi hissediyorum."

Düşüncelerimi dürüstçe itiraf ettim.

Tam olarak böyle hissediyordum... Poyraz'ın kardeşi, onun yengesi, kardeşinin arkadaşı, kuzeni...

Buradaki herkesin onunla bir bağı vardı. Bu da canımı sıkıyordu. Muhtemelen burada olduğumu da biliyordu.

"Buraya seni ben çağırdım." Loya eğildi ve elimi tuttu. "Ben bazen katlanılmaz bir görümce olabiliyorum, biliyorum. Abim benim her şeyim... En büyük abim bir de... En çok o ilgi gösterirdi bana, yaş olarak da yapı olarak da daha olgundu. Hep bende yeri özel o yüzden. Bu yüzden seninle birazcık zıtlaşıyor olabiliriz ama her ne olursa olsun ben de abim gibi sana değer veriyorum Alisa. Olman gereken yer tam olarak burası. İyi ki geldin."

Bana sarıldığında bu sözlerin nasıl bu sarı cadıdan çıktığına anlam veremedim... Bu yüzden ona gerçek bir gülümseme yolladım.

"Sarı cadısın sen... Bu sözlerine kanmıyorum. Cadı!"

Loya güldü.

Abisinin de ona söylediği gibi... Gerçekten tam bir cadıydı! Bazen tatlı, bazen inatçı bir cadı...

"Öyleyimdir, doğru."

Şeyma da bize katılırken güldü.

"Öyle deme güzelliğe... Doğum gününde övelim bari. Baksana ne güzel kız... Erkek olsam kesinlikle sana âşık olurdum."

Şeyma, Loya'nın en yakın arkadaşıydı. Birbirlerine olan sevgilerini gördükçe gerçekten kıskanıyordum. Hiç ayrılmazlardı. Benim hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı.

"Canımsın Şeyma... Doğru söylüyorsun, fıstık gibi kızım."

İkisi kıkırdaştığında Şeyma ayağa kalktı. Bakışları gel dercesine bana döndü. Birazdan pasta kesecektik.

"Geliyorum hemen."

İkisi de başını sallayıp benden uzaklaştı. Telefonumu elime aldığımda Poyraz'ın beni hiç aramadığını gördüm.

Dün attığı mesajlara girdim ve belki on bininci kez tekrar okudum.

"Güzelim, güzel sevgilim."

"İnat etme da... Seviyorum seni, it gibi..."

"Aç şu telefonlarımı dinime imanıma çıldırttın ulan beni!"

"Demek cevap atmıyorsun... Peki, karşında beni gördüğün zaman zaten barışacağız. Bana dayanamayacağını biliyorum."

Ve birkaç saat sonra gelen mesajlar...

"Şş fıstık, uyudun mu?"

"Kızım ne çabuk uyudun! Bu saatte beni özlüyorsundur sen. Ağlıyorsundur, Poyraz diye kendini yırtıyorsundur..."

Poyraz beni kışkırtmayı denese de beceremezmişti. İnadımdan ona cevap vermemiştim. Attığı her mesajı saniyesinde okusam da ona asla bir şey

yazmamıştım.

"Senden ayrı dördüncü günüm..."

"Özlüyorum be güzelim, yapma bana bunu... Bari konuşalım, bir şans ver bana..."

Vermeyecektim!

Benimle birlikteyken geçmişte aşk yaşadığı o kadınla konuşamazdı!

Aşk yaşadığı...

Gözlerim anında doldu.

Aşk mı yaşamıştı gerçekten?

Eylül'ün belime dokunmasıyla birlikte irkildim.

Göz göze geldiğimizde dudağını büktü.

"Ağlıyor musun elticiğim? Özledin mi Poyraz'ı?"

Hemen ıslak gözlerimi sildim.

"Özlemedim! Ayrıldık biz, barışmayacağız bir daha!"

Eylül'ün bakışları alaycıydı.

"Eminim öyle olur... Atabey erkeklerini tanımıyorsun sanki!" Ardından sırıttı. "Poyraz da Alisa diyip duruyor... Evden çıkmıyor koca adam! İşe bile gitmiyor! Yemeden içmeden kesildi garibim..."

Hızla ayağa kalktım.

"Ciddi misin? Poyraz gerçekten acı mı çekiyor? Hem de işe gitmiyor! Poyraz işkoliktir, çalışmadan yapamaz!"

Eylül şaşkın sorularım karşısında gülümsedi.

"Düşün artık eltim... Adamı affet de barışın. O senin üzüleceğini bile bile sevgilisiyle görüşecek değil ya!"

Kaşlarımı çattım.

"Eski sevgilisi!" Diye düzelttim onu. "Poyraz'ın sevgilisi benim."

Küçük bir kahkaha attı.

"Hâlâ kıskanıyorsun adamı!"

Göz devirdim.

Beni oyuna getirmişti!

Eylül koluma girdiğinde beni mutfağa götürdü. Herkes telaşla yetiştirmeye çalışıyordu. Benim de bir işin ucundan tutmam gerekiyordu.

Masayı kurmaya yardım ettim. Yapılan tüm yemekleri masaya bıraktık. Pastayı tam ortaya bıraktığımızda Loya sevimli pastasına heyecanla bakıyordu.

Her yerde pembe, gri ve beyaz renkte balonlar vardı. Her şeyi Loya için hazırlamıştık.

"Dilek tut!" Dedi Bensu.

Loya gözlerini sıkıca kapatıp dileğini tutarken aniden bir ses duyuldu.

Kapının kırılırcasına açılmaya çalıştığını fark ettiğimizde Loya hızla içeriye gitti. Korkuyla onu beklerken çantamdan alelacele tabancayı çıkardım.

Çok uzağa gittiğimiz için ne olur olmaz almak istemiştim. Dağ başında olduğumuzu düşünürsek almazsam içim rahat etmezdi.

Loya içerden elinde kocaman tüfekle geldiğinde hepimiz dehşetle ona baktık.

"Loya yanına tüfek mi aldın?"

Eylül şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

"Aldım tabii! Aldığım da iyi olmuş! Sapığın biri kapımıza dayanmış zorla açmaya çalışıyor! Onu kıçından vurduğumda ne yapacak bakalım!"

Eylül göz devirdi.

"Koca tüfeği almışsın! Gerçekten bir tane normali bizi bulmaz!" Bakışları bana döndüğünde korkuyla çığlık attı. "Alisa!" Diye bağırdı. "Sen manyak mısın? Onu nereden buldun? Doğrultma üstüme, şeytan doldurur! Çek şunu!"

Silahı Eylül'e doğrulttuğumu fark edince hemen indirdim.

"Farkında değildim, kusura bakma. Ben de başımıza bir şey gelirse diye yanıma almıştım."

Bensu inanamayarak bizi izliyordu.

"Siz cidden delirmişsiniz!"

Umursamadan omuz silktim.

Kapıdan yeniden sesler geldiğinde Loya'yla birlikte açmaya gittik. Silahı kapıya doğrulttuğumda Loya da elindeki tüfeği sıkıca tutmuştu.

Eylül korkuyla kapıyı açıp çığlık atarak evin içine kaçtı.

Bakışlarım kapıya döndüğünde şaşkınca karşımdaki iki adama baktım.

Poyraz ve Alparslan...

Dayanamayıp gelmişlerdi!

"Tövbe estağfurullah!" Alparslan kaşlarını çattı. "Ne güzel bir karşılama bu böyle! Bayıldım doğrusu kızlar! Bizi mermi manyağı mı yapacaksınız?"

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

Bakışları beni bulurken silahı ona doğrulttuğumu fark ettim.

"Neden geldin?" Sesim kızgındı. "Şurada bir gün kalıp döneceğiz! Keyfimizi kaçırmaya hakkınız yok!" Mermiyi namluya sürdüğümde çıkan sesle birlikte gülümsedi. "Hiç şakam yok vururum Poyraz! Kızın doğum gününü mahvetme! Geldiğin gibi git!"

Poyraz bana yaklaşırken gülümseye devam ediyordu.

"Hoş buldum kadınım."

Göz göze geldiğimizde onun karşısında dimdik durdum.

Aniden elimdeki silahı almasıyla birlikte ne olduğunu anlayamadan arkamı ona dönmüştüm.

Poyraz arkamdan bana yaslanırken tek eliyle kollarımı arkamda sabitledi. Diğer eliyle de silahı elinde tutuyordu.

"Bunun adı silah güzelim." Kulağıma yaklaştı. "Bununla şaka olmaz. Bir daha yanında taşıdığını görmek istemiyorum."

Beni bıraktığında öfkeyle ona döndüm.

Silahın mermilerini çıkarmasının ardından bana uzattı.

O kadar hızlıydı ki ona engel olamamıştım. Sanki karşımda silahı çok iyi kullanabilen bir asker varmış gibi hissetmiştim!

"Ulan ne sahneydi be! Bunu filmlerde görmüştüm ben..."

Alparslan'ın bizle dalga geçmesiyle gözlerimi devirdim.

Poyraz sayesinde her şey mümkün olabiliyordu!

Poyraz yanağımı hafifçe okşadıktan sonra Loya'ya döndü.

"O tüfeği elinden hemen bırakıyorsun abiciğim yoksa dedeme çaldığını söylerim. Adamın en değerlisini almışsın bir de!"

Loya elindeki tüfeği kenara bırakırken zorlukla tebessüm etti.

"Şey, içini boşaltmamı istersen..."

Poyraz başıyla içeriyi gösterdi.

"Ben yaparım, sen kızların yanına dön."

Yalnız kalmak istiyordu!

Telaşla ne yapacağımı bilemezken elimdeki silahla öylece bekledim. Poyraz elimden silahı alıp beline yerleştirdi.

Alparslan'ın sesini duydum.

"Loya pastayı üfledi mi?"

"Tam üfleyecekti ki geldiniz."

"Harika zamanlama! Haydi Börü, kaçırmayalım."

Alparslan içeriye geçtiğinde hızlı adımlarla onunla gidecektim ki Poyraz beni belimden yakalayıp kendine çekti.

Arkamdan bana sıkıca sarıldığında başını boynuma gömdü.

"Çok özledim..." Diye mırıldandı.

Dudaklarını boynuma bastırdığında titredim. Hızla onun bende yarattığı etkiden kurtulmak isterken başımı ona çevirdim.

"Özleme beni! Sen her ayrıldığın kadına böyle mi yapıyorsun? O kıza da yaptın mı?"

Poyraz göz devirdi.

"Birincisi ayrılmadık Alisa. Saçma sapan konuşup benim tepemi attırma!" Kaşlarımı çattım. "İkincisi kimseye bir şey yaptığım yok! Kıskançlığın yüzünden saçmalıyorsun."

Onu itmeye çalışsam da olmadı.

"Ayrıldık, bitti!" Bakışlarımı kaçırdım. "Loya bekliyor, kız pastasını üfleyecek. Haydi uzatma!"

Poyraz dudaklarını saçıma bastırdı. Kokumu içine çektiğini hissederken gözlerimi sıkıca kapattım.

Kendini bana yasladığında belimdeki ellerini sıkılaştırdı.

"Poyraz..." Diye fısıldadım.

Titreyen dudaklarımı hissedebiliyordum.

Poyraz burnunu boynuma sürttü ve ardından en sevdiği noktaya sıcacık bir öpücük bıraktı.

"Ayrılmadık gzamşine."

Başımı hafifçe ona çevirdiğimde gözlerimi aralamıştım. Yoğun, bir o kadar da koyu bakışlarla beni izliyordu.

Yaprak gibi titriyordum. Bu adamın üstümde bu kadar büyük bir etki bırakması hiç iyi değildi. Telefonda bile içim gidiyordu, yanımda bana dokunuyordu...

"Sıcaksın ama titriyorsun... Belli birileri beni çok özlemiş..."

Poyraz'a ters bir bakış attım.

"Ne ilgisi var? Sen gelmeden önce şöminenin karşısında oturuyordum. Şimdi kalkınca yine üşüdüm. Her şeyi de üstüne alınma!"

Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi.

"Benim öpmem o şömineden daha çok ısıtmıştır zaten seni... Her yerin yanıyor zaten. Çok mu ateşliyim bugün?"

Dehşet içinde ona bakarken hızla onu kalçamla itmeye çalıştım.

"Sen sadece aptalsın Poyraz!" Diye kızdım.

Poyraz güldü ve omzuma küçük bir öpücük bıraktı.

"Kendini benden dört gün mahrum etmeni sonra konuşacağız bebeğim..."

Hiçbir şey konuşmayacaktık!

Poyraz nihayet beni bıraktığında koşar adımlarla Loya'nın yanına geldim. Sönmüş pasta mumlarını tekrar yakıyordu.

Yeniden ışığı kapattıklarında Loya yeniden dilek diledi.

"Beni çok sevecek ve dertlerime katlanacak bir koca diliyorum!"

Kendimi tutamadan gülerken neyse ki herkes gülmüştü.

Poyraz ve Alparslan hariç...

Poyraz bir şeyler homurdandı.

"Yeryüzündeki en imkânsız dilek... Kızım seni kim ne yapsın?"

Tabii kıskanıyordu...

Loya ona baktı.

"Sen beni çok mu kıskanıyorsun abi? Bir gün ben de uçup gideceğim yuvadan..." Sesi alaycıydı.

Poyraz kaşlarını çattı.

"İnşallah evde kalırsın."

Loya abisine kötü kötü bakarken Alparslan da içtenlikle dua etti.

"Amin."

Loya inanamayarak ona döndü.

"Siz benim düşmanım mısınız? Siz evde kalmadınız ama! Kötü abilersiniz siz! Kıskançlıktan delirirsiniz umarım!"

Loya mumları üflediğinde hepimiz alkışladık. Poyraz kardeşine sıkıca sarıldı.

"İyi ki doğdun güzelim."

Kardeşinin alnını öptü.

Loya başını onun göğsüne yasladı.

Poyraz cebinden çıkardığı kutuyu ona uzatırken Loya heyecanla almıştı.

Kutuyu açtığında pırlanta kolyeyi gördü. Loya yazan pırlanta kolye parlıyordu, taşları çok büyük görünüyordu.

"Bu harika... Abiciğim, teşekkür ederim. İyi ki varsın."

Loya ona sımsıkı sarıldı ve geri çekildi.

Alparslan da kardeşini kollarının arasına aldı.

"Mutlu ve sağlıklı yılların olsun güzelim. Güzel cadım..."

O da bir kutu çıkardı.

Loya kutuyu açtığında inanamayarak abisine döndü.

"Çok güzel... Buna bayıldım! Teşekkür ederim abim, harika bir şey bu!"

Kaç karat olduğunu seçemesem de oldukça büyük taşları olduğunu görebiliyordum. Pırlantalı safir kolye almıştı kardeşine... Çok asil ve güzel görünüyordu.

Loya kutuyu kenara bırakırken yeniden abisine sarıldı.

"İyi ki varsınız canlarım..." Durdu. "Ataman abim neden gelmedi?" Diye sordu.

"Ataman'ın şirkette işi çoktu. Eve geç dönecekti, buraya da gelemedi. Sana evde bir sürprizi varmış. Hediyeni de hazırlamış."

Loya gülümsedi.

"Peki, öyle olsun."

Herkes hediyesini verirken ben de beyaz ve kahverengi tonlarda olan çantayı ona verdim. Geçen gün alışverişte beğendiği çantayı almak istemiştim.

Yemeklerin yenmesinin ardından pastayı da kesmiştik. En sonunda herkes yorgunca büyük salonda oturmaya karar vermişti.

Poyraz'ın peşimden geldiğini fark ederken kendimi tekli koltuğa bıraktım. Yanıma oturamasın diye yapmıştım.

Poyraz göz devirdi ve karşımdaki tekli koltuğa kendini bıraktı. O yoğun bakışlar bir saniye olsun üstümden gitmiyordu.

"Hani gelmeyecekti?" Diye fısıldadım Eylül'e. "Hani kız kıza eğlenecektik? Neden çağırdınız?" Eylül kocasına bakıp gülümsüyordu.

"Ben çağırmadım, kendileri gelmiş. Burada eşleri olmasa gelmezlerdi zaten. Ne yapacaklar kızların arasında? Adamlar özlemiş gelmiş! Bak Kurt gelmedi, neden çünkü burada âşık olduğu bir kadın yok. Olsaydı o da işini gücünü bırakıp gelirdi. Bu adamlar bize âşık..."

Eşleri...

Burada takıldığım tek konu bu olmuştu.

Poyraz'ın eşi...

Sertçe yutkunurken başımı kaldırdım. Onunla göz göze geldiğimizde telefonunu eline aldı. Çok geçmeden bana bir mesaj geldi.

"Benden kaçtığını mı sanıyorsun?"

"O tekli koltuktan hiç kalkmayacaksın sanki!"

Göz devirdim.

"Kalkmayacağım Poyraz!"

Bana baktı.

"Göreceğiz güzelim, sen bir kalk bak bakalım ben sana neler yapacağım..."

Dehşet içinde mesajına bakarken bana sırıttığını gördüm. Bu koltuktan o gidene kadar asla kalkmayacaktım!

***

Üç saat...

Artık kendimi sıkmanın son aşamasındaydım. Gelmek üzere olan idrar beni çok zorluyordu. Karnıma neredeyse ağrılar girecekti ve ben kalkamıyordum!

Poyraz'la göz göze geldiğimizde kararlılıkla bana bakıyordu.

Çatlamamak için kendimi zor tutarken güçlükle derin bir nefes verdim.

Bu adamın gideceği yoktu!

Hızla ayağa kalktığımda koşar adımlarla salondan çıktım.

Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde adımlarımı hızlandırdım. Koşarak tuvaleti bulmaya çalışırken arkamda onu hissettim.

Bulduğum kapıyı açarken o geri kapattı.

"Ben sana ne demiştim fıstığım?"

Poyraz'ı iterken çaresizce dudağımı dişledim.

"Poyraz!" İnledim. "Çatlayacağım! Çık önümden! Çişim geldi!"

Poyraz kahkaha attığında ona kötü kötü baktım.

Önümden çekildiğinde hızla içeriye girdim ve kapıyı kilitledim.

İşlerimi halletmemin ardından rahat bir nefes verdim. Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra çaresizce kapıya baktım.

Oradaydı, bekliyordu...

"Alisa, haydi güzelim!"

Ofladım.

Kapıyı açtığımda göz göze geldik.

Ondan kaçmak istesem de buna müsaade etmedi.

"Ayrıldık biz Poyraz!"

Beni belimden yakaladı.

"Ben ayrılmadım, sen kendi kendine ayrıldın."

Poyraz benim elimi tuttuğunda ona itiraz etmedim zira biliyordum ki konuşmadan gitmeyecekti. Asla pes etmeyecekti.

Onu benim kalacağım odaya getirdiğimde kapıyı kapattım.

Poyraz yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Hayatımda senden başka bir şey düşünmedim... Sadece seni istedim, sadece seni sevdim..." Alnımı öptü. "Sen yanlış anladın. Evet, doğru eskiden ilişkiyi yaşadığım biriyle konuştum ama isteyerek değildi. Babası hastaydı, benden doktor olan arkadaşımın numarasını istedi. Ben de verdim ve konu kapandı. Sanki seni aldatmışım gibi davranma bana..."

Göz devirdim.

"Yeter! Ben sana söyleyeceğimi söyledim! Barışmak istemiyorum!"

Poyraz çenemi tuttu.

"Alisa konu sağlıktı! Yaşlı bir adama iyilik yaptım sadece! Kız da bana yürümedi, neyin kafasındasın anlamıyorum!"

Ona küskün bir bakış gönderdim.

Poyraz çenemi bıraktığında pencereye doğru yanaştım. Pencereyi açar açmaz içeriye soğk hava girmişti.

Hava her kış dağda olduğu gibi sisliydi. Soğuk kendini daha çok belli ediyordu. Keskin ve kuru soğuğun beni hasta etmesini umursamadan başımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"İstemiyorum seni!"

Başka bir şey söylemedim.

Arkamdan bana sıkıca sarılan kolları hissettiğimde yutkundum. Poyraz başını boynuma yasladı.

"Özür dilerim konuştuğum için." Boynumu öptü. "Herkes bizi biliyor... Herkes yakında evleneceğimizi söylüyor. Ne köy halkı, ne şehir halkı... Bizi bilmeyen mi var Alisa'm? Ben sadece yardımcı olmak istedim. Kimseyle görüştüğüm de yok. Herkes seni biliyor, herkes seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor."

Sakallarını boynuma sürttüğünde içim bir hoş olmuştu.

Poyraz üşüdüğümü fark edince pencereyi kapattı. Kollarımı okşamaya başladığında üşüdüğüm için ona sokuldum. Yavaş yavaş soğuk bedenimdeki etkisini kaybediyordu.

"Herkes bizi biliyor." Diye onu doğruladım. "Tamam, belki sağlık için yardımcı oldun ama onunla konuştuğun için içimde bir şeyler koptu. Ne bileyim, eskiden aşk yaşadığın biriyle-" Sözümü devam ettiremedim.

Poyraz sertçe sözümü kesti.

"Aşk yaşamadım!" Diye itiraz etti. "Senin canını sıkan da bu zaten değil mi? Başka birine âşık olduğumu düşünüp korkuyorsun. Sana söyledim! İlk kez bu duyguyu seninle yaşadığımı söyledim."

Ona omzumun üstünden bir bakış attım.

"Benden öncekileri ne diye kandırıyordun?" Diye sordum. "Beni kendine âşık etmiştin... Yanıma geldin, tanımadığım bir yabancıyken yanıma gelip bana âşık olduğunu söyledin... Çok etkileyici! Onlara da mı böyle yapıyordun?"

Poyraz göz devirdi.

"Sen iyice saçmalamaya başladın ama Alisa! Ben kimseye âşık olduğumu söylemedim! Neden güvenmiyorsun bana? Seni görür görmez yanına geldiğim için mi? Bu mu beni güvenilmez bir adam yapan?"

Ona döndüm.

İçimdeki kıskançlığa engel olamıyordum ki...

"Sadece diğerlerine uyguladığın taktikleri merak ediyorum. Malum sende taktik bitmez!"

Poyraz şaşkınlıkla bana bakıyordu. Şaşkın bakışlarının yerini kızgınlık aldığında korkuyla dudağımı dişledim.

"Bende taktik bitmez öyle mi?" Kendi kendine güldü. "Sanki ben çok çapkın bir adammışım gibi... Her gece yatağına başka kadın alan, ağzı iyi laf yapan gevşeğin tekiymişim gibi..." Başını iki yana salladı. "Daha ne kadar saçmalayıp bana böyle iftira atacaksın bilmiyorum ama ben senin bu saçmalıklarını daha fazla duymak istemiyorum. Burada sorun çıkarmayacağım! Eve dönüyorum. Yarın konuşmak istersen sakin bir kafayla konuşuruz."

Poyraz odadan çıktığında arkasından şaşkınca bakakalmıştım...

Adam gidiyordu!

Eğer Poyraz bana inanmasaydı ben de çok üzülürdüm... Adam inatla benden başka kimseye âşık olmadığını söylüyordu, ben ise asla kabul etmiyordum. Kendini bana kanıtlamaya çalışmaktan yorulmuştu.

Ayrıca başka bir kadına taktik yaptığını da daha önce duymamıştım. Bu da benim yorumumdu. Sadece kıskançlıktan içim içimi yiyordu.

Poyraz aşağıya indiğinde kabanını giydiğini gördüm.

Sessizce üstüme montumu geçirdiğimde bakışları bana döndü.

"Nereye?"

Sert sorusuyla birlikte dudağımı ısırdım.

"Şey, seninle gelecektim. Tabii istersen."

"İstemem. Loya'ya ayıp olur, bugün burada kal. Yarın almaya gelirim."

İstemem demesine bozulurken dudağımı büktüm.

"Şey, istersen bu gece burada kal..." Ardından gülümsedim. "Benim odamda kalabilirsin. Yatak iki kişilik, sığarız yani. Hava da soğuk. Sen de çok sıcak oluyorsun. Üşümem de geçer."

Poyraz saçmalamamla birlikte bana doğru birkaç adım attı.

"Beni kullanmak için odaya çağırıyorsun yani?"

Kaşlarımı çattım.

"Ne ilgisi var? O zaman koltukta yat! Sanki sana muhtacım!"

Poyraz tek kaşını kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde yavaşça kollarını açtı. Tereddüt etsem de daha fazla dayanamadan kollarının arasına girdim...

Poyraz yüzümü avuçladığında dudaklarıma ıslak bir öpücük bıraktı.

"Bu yaşadığımız ilk ve son ayrılık olacak Alisa Hanım... Bir daha saçma kıskançlıklar için aşkımızı feda etmeyeceksin!"

Kahveleri aşk dolu baksa da bir o kadar da sertti.

Dudaklarımı yaladım.

"Tamam, yapmam."

Bakışları dudaklarıma kayarken yeniden uzun bie öpücük kondurdu.

"Sen de bir daha beni kızdıracak bir şey yapmayacaksın! Burada ben varım. Eski sevgili istemiyorum. Ona göre! Ayağını denk alacaksın!"

Belime sarıldı.

Beni duvara yasladığında bakışlarını gözlerimden çekmemişti.

"Of, bitiyorum senin şu hallerine kadınım... Kapıyı da elinde silahla açtın ya... Aşırı etkilendim. Çok seksiydin, neredeyse beni öldürmeni isteyecektim."

Şaşkınca ona bakarken hızla biri var mı diye etrafı kontrol ettim.

"Saçmalama istersen sevgilim, ne öldürmesi?" Diye kızdım.

Yavaşça belimi okşadığında ona sokuldum.

"Çok seksiydi, çok manyak bir şeydin... O bakışların, eline silahın yakışması... Sık diyecektim kalbime... Dur, sen zaten çoktan kalbimden vurmuştun beni."

Kendimi tutamadan kahkaha attım.

Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda sakallarını öptüm.

"Seni seviyorum Poyraz..."

Poyraz biraz daha eğildiğinde kıkırdadım ve uzanıp dudaklarını öptüm.

Eğer hemen buradan gitmezsek biri bizi burada bu hâlde yakalayabilirdi... Odaya çıkmak için Poyraz'ın elini tuttuğumda o da bunu bekliyor olacaktı ki sırıttı ve elimi sıkıca tuttu.

Geçmişte benim yüzünden biraz sorunlu bir ilişkimiz olsa da Poyraz hep üstesinden gelmişti. Tabii benim yaşım da henüz küçüktü. Poyraz o yüzden de hep alttan almak zorunda kalmıştı.

Poyraz'ın acıktığını unuttuğumda geri çekildim. Merakla bana bakıyordu.

"Sen açsın!" Dedim endişeyle. "Unuttum ben onu. Yemek yiyelim, sonra uyuruz." Ofladı.

"Yat uyu Alisa! Yarın yeriz, acelesi yok." Durdu. "Sen aç mısın?" Diye sordu.

Ellerimi karnıma götürdüm.

Poyraz da elini karnıma götürdüğünde hafifçe başımı salladım.

"Biraz acıktık babası."

Poyraz başını salladı ve ayağa kalktı. Ben de kalkacaktım ki beni durdurdu.

"Güzeller güzeli karıma ve oğlum *Gökbörü*'ye tüm hünerlerimi göstereceğim."

Poyraz mı yemek yapacaktı?

Şaşkın şaşkın ona baktığımda uyarırcasına elini kaldırdı.

"Ayağa kalktığını görmeyeceğim güzelim. Bir şey sormak istersem ben seni ararım."

Dudağımı büktüm.

"Çabuk yap ve gel o zaman. Çok uykusuzsun. Birlikte şöyle saatlerce uyuyalım. Ben de çok yatamadım sensiz."

Poyraz başını salladı ve odadan çıktı.

Onun geri gelmesini beklerken derin bir iç çektim ve elimi karnıma götürdüm.

Gökbörü...

Börü'nün asil oğlu...

Poyraz doğru söylüyordu. Bir bebeğimiz olduğu için şükretmem gerekiyordu. Ona en iyi şekilde bakacaktım ve nasipse kucağıma alacaktım... Bir daha anne olamayacak olsam da oğlum Gökbörü bana yeterdi... Ben anneliği onunla tadacaktım.

"Sağlıkla gel anneciğim..." Diye mırıldandım.

Aniden karnıma giren sancıyla birlikte korkuyla üstümdeki örtüyü attım.

"Poyraz!" Var gücümle bağırdım.

Oğluma bir zarar gelmesinden delicesine korkarken bu sancı da nereden gelmişti böyle? Sancının geçtiğini hissetsem de beş saniye sonra yeniden kendini belli etti.

Poyraz'ın koşarak odaya girişini izledim.

"Alisa!"

Sesi tüm evde yankılandı...

SINIR: 2K OY 400 YORUM

Bölümün çok geciktiğinin farkındayım. Ameliyat ve toparlanma süreci derken biraz gecikti, ben de bu süreçte dinlenmeden sizler için başka bir işi bitirdim. Uzun süredir üstünde çalıştığım bir iş. İçime de sindi, ne zaman duyururum bilmiyorum.

Final de çok yakın zaten. Eylül ve Alparslan'ın komedi/dram türündeki hikâyesini okuyacağız inşallah. Börü bitince ona başlayacağım.

Saygıyla destekleyen ve bekleyen herkese minnettarım.❤

KESİT

"Ben seni korumaktan karşılık beklemiyorum. Böyle bir adam değilim. Sadece beni sevmeni istiyorum. Tabii ki istemeyebilirsin. Sana zorla kendimi sevdiremem. O zaman saygı duyarım ve konuyu kapatırım."

Liya dudaklarını yanağıma bastırdığında şaşkınca ona baktım.

Kız beni ciddi ciddi öpmüştü ulan!

Yavaş yavaş bana açılacağını düşündüm. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Sadece benden cesaret almak istiyordu.

"Konuyu kapat Engin..." Diye fısıldadı. "Sana hayranım, sana minnet doluyum, seni seviyorum..." Gözleri doldu. "Bu kadar... Elimden sana teşekkür etmek dışında bir şey gelmiyor. Ben seninle birlikte olmak istemiyorum. Bana saygı duy ve konuyu kapat. Ben sana her konuda destek olurum ki... Birlikte değiliz diye aramız kötü olacak diye bir şey yok..."

Yanılmıştım...

Hızla ayağa kalkarken Liya da kucağımdan inmek zorunda kalmıştı.

"Seni seviyorum..." Diye tekrar ettim onu. "Arkadaşça mı?" Diye sordum.

Liya sertçe yutkundu. Elindeki çarşafı sıktığını gördüm.

"Evet..." Diye mırıldandı.

Başımı olumlu anlamda salladım ve onun odasından çıktım. Liya hızla yatağından kalktı ve peşimden geldi.

"Engin, kırdım mı seni? Özür dilerim, yemin ederim amacım seni üzmek değildi-" Onu dinlemeden elimi kaldırdım.

"Hayatımda ilk defa bir kadın tarafından reddediliyorum." Alayla gülümsedim. "İlk olduğu için biraz acıttı ama alışırım elbet. Bu da gelir geçer... Öyle değil mi?"

Liya sadece sustu.

Kapıyı kapatıp üstüne kilitledim.

"Acil bir şey olursa seslenirsin." Dedim.

Liya cevap vermedi.

Sinirden delirmek üzereydim! Uzun yıllar sonra ilk kez âşık olduğumu hissetmiştim!

Acıyla güldüm kendime... Teröriste âşık olmak da neydi! Belki de ona kapılmadan Nida'nın cezasını vermesine izin vermeliydim... Sonuçta bizi öldürmek istemişti...

Bir de yalvarmıştım...

Bana âşık olmak yaramıyordu! Ben aşk adamı değildim... Aşk beni istemiyordu. Ben aşkta hep kaybediyordum.

Telefonum çaldığında arayana baktım. *Nefes Ceren Kömürcü...* Lise yıllarında benden hoşlandığını söyleyen o kız olmalıydı. Onu kırmamak için kısa bir süre flört edip olmayacağını anlayınca ilişkimize son vermiştim.

"Alo, Engin..." Durdu. "Şey ben Samsun'dayım... Sen de buradaysan görüşelim demek için aramıştım. Tabii senin gibi rütbeli bir askerin işi vardır, tahmin edebiliyorum-" Sözünü kestim.

"Görüşelim Ceren." Dedim direkt. "Neredeysen konum at, geliyorum." Ardından telefonu kapattım.

Ceren'in şaşırdığını bilsem de umurumda olmadı.

Bakışlarımı kapalı olan kapıya çevirdim. Beni duyduğunu biliyordum... Duysun istedim. Onun da canı yansın istedim...

Çok özlediğiniz için bu bölümde Engin ve Liya olacak.

FEVERAN

"Gözünden akan tek bir damla yaşa
kıyamadığım kadın bana ihanet etti..."

Yaşanan tüm acılar ve mutluluklar
tek kalemde silinebilir miydi?

Yiğit Arslanoğlu, acı çekiyordu...

Asya ise bir girdabın içinde savruluyordu. Bir yanda sevdiği adam bir yanda kardeş bildiği kadın vardı. Birbirine gönülden bağlı iki insanın aşkı uğruna savaşmıştı. Ancak Yiğit, bu savaşta karşısındaydı.
Yiğit ve Asya arasındaki koşulsuz aşk bu yalanı
unutturabilir miydi?

Asya Arslanoğlu...
Masum, güzel ve bir o kadar da tutkulu bir kadın...
Yiğit Arslanoğlu gururuna ve o derin feveranına rağmen bu küçük kadının aşkına bir kez daha yenilecek miydi?

Feveran 2 Arka Kapak Yazısı

***

Çok sevdiğim, çok sevdiğiniz kitabım Feveran artık raflarda...

Biliyorum bölüm bekliyorsunuz ancak henüz bitmedi. Zaten sınır geçmemişti ama yine de yazmakta olduğum bölümü paylaşacağım. O yüzden beni mutlu eden konuya odaklanalım lütfen.

Eveeet gelelim beni heyecanlandıran konumuza...

Asya ve Yiğit iki yılın ardından tamamlanan serisiyle birlikte raflarda...

Seri toplamda iki kitap. İki kitapta aynı anda çıktı ve seriyi bitirdik.

Bol cilveli, tatlı, komedi/dram türünde iki kitap... Şimdi iki kitabı da uygun bir fiyata satın alabilirsiniz. Birçok sitede satışı mevcut ancak çok yeni olduğu için bazı sitelere gitmedi. Onlara da bu hafta gidecek. Mağaza satışları da birkaç güne başlayacak.

İkinci Kitap:

İlk Kitap:

Kitap hâlleri:

Ayraç:

Kapakları ben istedim, benim içime sindi, tam olarak Yiğit ve Asya'yı anlatıyordu. Dilerim okuyunca sizler de çok seversiniz.

İlginize teşekkür ederim.

Bölüm çok yakında merak etmeyin.

Öpüyorum.❣

33 "Gece"

ENGİN

Odasının önünde kaçıncı günümdü bilmiyordum...

Ailesinin öldüğünü öğrenince canına kıymak istemişti. Hem beni hem kendini yakmıştı. Zaten bana zerre inanmamıştı. Onu sevebileceğime inanmamıştı...

Hayatımdaki kadınlar yetmiyormuş gibi o Mine'yi kıskanıyordu. Mine'nin varlığını kabul edemiyordu.

Böyle olmasını istemezdim...

Daha önce birini sevmeyi istemezdim...

Öylece yoğun bakımda yatan güzelliği izledim. Hareketsiz yatıyordu. Günlerdir sağlığı iyiye gitmemişti. Hep aynıydı.

Silahla oynayan Liya'yı gördüğümde tam arkasında durdum.

Dalgınca silahla oynamaya devam ediyordu. Onu belinden sıkıca sardığımda irkildi. Dudaklarının arasından çıkan küçük çığlığı öperek susturmak istesem de yapamadım.

"Engin abi?"

Kaşlarımı çattım.

"Abi demek!"

Liya korkuyla bana döndüğünde onu duvarla arama sıkıştırdım.

"Şey, Engin diyecektim..."

Elimi onun yanağına koydum.

"Silahla niye oynuyorsun? Beni vurmayı mı düşündün?"

Liya'nın gözleri korkuyla açıldı. Hızla başını olumsuz anlamda salladı.

"Y-Yok Engin! Yemin ederim öyle bir şey aklıma bile gelmedi! Sadece daha önce görmediğim bir silahtı, öyle baktım. Vallahi vurmak istemedim."

Alayla güldüm.

"Vuramazsın zaten. Eline aldığın an onu senden alabilecek kadar iyi bir askerim." Ardından silahı elime aldım. "Farklı olduğunu anladın demek... Özel üretim bu. Türk yapımı. Bir mermi atışı vardır ki of görmen lazım."

Silahı Liya'nın eline bıraktım. Bana şaşkınca bakıyordu. Başımla çerçeveyi gösterdim.

"İndir haydi onu."

Onun beline sıkıca sarıldım.

Arkasından ona sarılmamdan memnun olacak ki kendini bana yasladı. Ellerimi sıkılaştırdığımda titrek bir nefes verdiğini duydum.

Üstünde bıraktığım etki çok güçlü görünüyordu. Tabii Engin bununla asla durmazdı. Başımı onun omzuna yasladığımda Liya ofladı.

"Vurmayacağım! Dikkatimi dağıtıyorsun!"

Çocuk gibi mızmızlanmasına alayla güldüm.

"Sana o piçler silah kullanmayı öğretmediler mi?"

Liya yutkundu ve hafifçe başını salladı.

"Öğrettiler... Küçücük yaşımda oyun oynamam gerekirken silah kullanmayı öğrendim. Dağda, soğukta, tir tir titrerken..."

Gözleri hemen doldu.

Kendimi ona yasladığımda irkildi.

"Alacağımız bir intikam var güzelim."

Hızla bana döndü.

"Ben sana intikam al demedim! Deneme Engin! Seni öldürebilirler. Farkında mısın? İstihbarat'tan habersiz böyle bir işe kalkışamayacağını biliyorum."

Onunla bu konuyu konuşmak istemediğim için başımla çerçeveyi gösterdim.

"Bir kurşunla inecek çerçeve. Bunu da beceremez misin?"

Kaşları hafifçe çatıldı.

Bana yeniden arkasını döndü. Mermiyi namluya sürdü ve çerçeveye ateş etti. Tam çivili olduğu yere ateş ettiğini anladım. Çerçeve kendisi yere düşüp parçalara ayrıldı.

"Güzel, çok konuşmayı becerdiğin kadar silah kullanmayı da beceriyorsun."

Onu kollarımın arasından bıraktım ve silahı elime aldım. Mermilerini boşaltıp belime yerleştirdim.

"Bir daha da eline bir silah alma. Özel üretim silah. Nida elinde görürse seni parçalar, ona göre."

Liya dudağını büktü. Onu elinden tutup odasına götürdüm. Neyse ki evde kimse yoktu. Yoksa bir de açıklamak zorunda kalacaktım.

Odaya geldiğimizde bana döndü.

"Engin..." Bana doğru bir adım attı. "Beni yanlış anladın..."

Yanlış anlamamıştım.

"Yanlışlıkla mı abi dedin?"

Liya kıkırdadı.

"Hayır, onu bilerek söyledim. Öyle olmasını istediğim için..."

Demek öyle olmasını istiyordu. Liya'yı hemen yakaladığımda ofladı. Ellerini göğsüme koyup beni itmeye çalıştı. Ellerini tutup boynuma sardığımda utanıp hemen bakışlarını kaçırmıştı.

"Öyle olmasını istiyorsan ben de seni polisin ellerine vermeyi zevkle isterim..."

Liya hemen bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Öyle olmasını istemiyorum tabii ki..."

Alayla güldüm ve onu belinden yakalayıp kendime doğru çektim.

"Bana hayatım de, Engin'im de, erkeğim de..."

Liya'nın dudakları şaşkınca aralandığında yanakları hemen kızarmıştı. Hızla ellerini çektiğinde kızgınca kaşları çatılmıştı.

"Sana erkeğimi Sibel desin, ben niye diyorum? Sapık mısın nesin? Ne sanıyorsun beni? Erkeğim diyecekmişim! Adi herif! Engin dediğime dua et!"

Kahkaha attım.

Ciddiye almıştı...

Onu göğsüme bastırdım. Saçlarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Bebeğim şaka yaptım. Engin desen de olur. Tabii böyle sahiplenici şeyler de kullanabilirsin. Hiç kızmam."

Liya göz devirdi.

"Öküzüm gibi mi?"

Yüzümü buruşturdum.

"Ne kabasın Liya! Bu yakışıklı, bu karizmatik adama bunu mu layık gördün?"

Liya ofladı.

"Engin diyeceğim! Zorlama beni! Sana o tatlı sözleri başkaları zaten söylüyordur. Telefon rehberindeki bin kadından bahsediyorum."

Telefonumu çıkardım ve ona uzattım.

"Çok abartıyorsun. Bak bakalım kaç kadın var!"

Telefonumu geri almak isterken Liya bana arkasını döndü. Oysaki ben sadece kendimi masum göstermek istemiştim.

Liya kişilerimi gördükçe ağzı şaşkınlıkla açılıyordu.

"Sinem 1, Sinem 2, Sinem 3..." Durdu ve Sibel'e geldi. "Sibel 5, Sibel 6..." Dehşetle bana bakıyordu. "Her isimden kaç kadın var... Sana inanamıyorum. Çocuğuna isim koymak isteyen birini görürsem senin kişilerine bakmasını önereceğim. Bu kadar kadın ismini internette arasa bulamaz."

Bana soktuğu lafla birlikte güldüm.

"Liya yapma böyle güzelim... Silerim hepsini, engellerim. Yeni numara alırım. Her şeyin bir çözümü var."

Liya telefonuma bana uzattı.

"En aşağıya inmeye ömrüm yetmeyecek gibiydi."

Ulan bu da bana laf sokmaya çok alışmıştı!

"Sen beni neden bu kadar çok kıskanıyorsun? Hoşlanıyorsan söyle bileyim! Benden korkmana gerek yok."

Liya yüzünü buruşturdu.

"Bu kadar kadın meraklısı bir adamla asla birlikte olmam Engin. Benden binlerce var senin için, bir de beni istiyorsun..."

İstemek ne kelime, ölüyordum ama bu kadın görmüyordu!

Liya'nın elini tuttum. Parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Liya güzelim ben boşluktaydım... Tamam hataydı ama yaptım. Birçok kadın oldu hayatımda, doğru. Senden önce olduklarını unutuyorsun. Senden sonrası olmayacak, söz veriyorum."

Liya benden gözlerini kaçırdı.

"Boşlukta kalmana sebep olacak bir kadın vardı. Sen zaten âşık oldun. Ben senin hayatında geçici olmak istemiyorum. Senin yara bandında olmak istemiyorum. Ben kimseyi sevmemiş bir adam istiyorum."

Ne kadar zor bir kadındı böyle...

Derin bir nefes verdim. Geçmişimi yaşanmamış kılabilseydim kesinlikle bunu hemen yapardım. Liya'yı mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Liya ben seni seviyorum kızım..." Yüzünü avuçladım. "Bak yüzüme..." Hafifçe yanağını okşadım. "Geçmişi bırakalım artık. Mine sadece toyluğuma gelen bir ilişkiydi. Benim için bir önemi yok. Neden bana inanmıyorsun?"

Liya o güzel mavilerini yüzümden çekti.

"Bu kadar kısa sürede beni sevmiş olamazsın... Duygularımla oynamana izin vermem. Benim hayatım yeterince zor. Bir de sen çıkma başıma..."

Kollarımdan çıktı. Yatağına uzandığında üstünü örttü ve ardından bana arkasını döndü.

Duygularıyla oynamamdan çok korkuyordu. Zaten bana güvenmiyordu. Sibel'in mesajını görmesi, ona gittiğimi bilmesi, Mine'nin bunca yıl gelmeyip tam o yanımdayken gelmesi... Evren birlikte olmamızı istemiyor gibiydi. Zaten Liya da bana zerre güvenmiyordu.

"Yemek yedin mi?" Diye sordum. "Sabah neredeyse hiç yemedin."

Bana dönmedi.

"Buna dikkat etmene gerek yok. Bana sadece ailemi bul yeter Engin. Yemek yemek derdinde değilim. Sadece aileme kavuşmak istiyorum."

Ailesi yoktu...

Çaresizce yatağın kenarına oturduğumda bana döndü.

"Hep böyle mi davranacaksın? Seni sevdiğimi bile bile hep böyle kaçacak mısın benden?"

Liya doğruldu.

Göz göze geldiğimizde bana yakınlaştı. Onun güzel gözlerini izlemenin zevkini bile çıkaramadım...

"Hep derken..." Dudağını ısırdı. "Bence fazla takılma buna. Zaten gideceğim. Eminim ki ailem de beni bekliyor. Onlara gideceğim, seni bir daha görmeyeceğim..."

Acıyla tebessüm ettim bu sözlerine.

Gidemezsin küçüğüm... Benden başka gidecek yerin yok...

Dudaklarımı alnına bastırmama itiraz etmedi. Onu göğsüme çekmeme izin verdi. Başını göğsüme uslu uslu yaslayıverdi.

"Benim yaptıklarımın hiç kıymeti yok sanırım gözünde... Bu adam ne yaparsa yapsın yaranamaz sana. Nida seni öldürecekti bıraksaydım, masum olduğuna kimse inanmadı. Seni bu eve almasaydım o piçler seni yeniden yanına alacaktı. Bizi öldürmeyi başaramadığında yiyeceğin dayağı biliyorsun değil mi? Eğer ben seni yanıma almasaydım, seni korumasaydım ya ölecektin ya da canın çok yanacaktı..."

Liya korkuyla başını salladı.

Bana daha çok sokuldu.

"Biliyorum, biliyorum tabii ki... Ben senin yaptığın her şeye borçluyum. Özür dilerim seni kırdıysam." Başını kaldırdı. "Kahramanım..." Ardından gülümsedi. "Sahiplenilmek istiyordun ya hani... Sanırım sana en uygun kelime bu olurdu. Kahramanımsın Engin..."

Onu belinden tuttum ve yavaşça kucağıma çektim. Liya kucağımda huzursuz oldu. Onu yeniden belinden tutup kendime yasladım.

"Bir gün benim olacaksın..." Diye fısıldadım. "Senin tek yolun benim Liya... İlla bunu anlaman mı gerekiyor? Seni koruyup kollayacak tek kişi benim..."

Liya konu aşka gelince hep tedirgin oluyordu. Kucağımdan kalkmasına izin vermeden onu sabitledim. Mecburen bakışları bana döndü.

"Beni karşılıksız koruyup kollamazsın yani."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Böyle bir şey mümkün değildi. Benim olmasa da koruyacaktım. Çıkarlarım uğruna beni istemeyen bir kızı kullanacak bir adam değildim. Biliyordum, o da beni seviyordu. Sadece geçmişim yüzünden bana güvenmiyordu. O güveni zamanla kazanacaktım.

"Ben seni korumaktan karşılık beklemiyorum. Böyle bir adam değilim. Sadece beni sevmeni istiyorum. Tabii ki istemeyebilirsin. Sana zorla kendimi sevdiremem. O zaman saygı duyarım ve konuyu kapatırım."

Liya dudaklarını yanağıma bastırdığında şaşkınca ona baktım.

Kız beni ciddi ciddi öpmüştü ulan!

Yavaş yavaş bana açılacağını düşündüm. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Sadece benden cesaret almak istiyordu.

"Konuyu kapat Engin..." Diye fısıldadı. "Sana hayranım, sana minnet doluyum, seni seviyorum..." Gözleri doldu. "Bu kadar... Elimden sana teşekkür etmek dışında bir şey gelmiyor. Ben seninle birlikte olmak istemiyorum. Bana saygı duy ve konuyu kapat. Ben sana her konuda destek olurum ki... Birlikte değiliz diye aramız kötü olacak diye bir şey yok..."

Yanılmıştım...

Hızla ayağa kalkarken Liya da kucağımdan inmek zorunda kalmıştı.

"Seni seviyorum..." Diye tekrar ettim onu. "Arkdaşça mı?" Diye sordum.

Liya sertçe yutkundu. Elindeki çarşafı sıktığını gördüm.

"Evet..." Diye mırıldandı.

Başımı olumlu anlamda salladım ve onun odasından çıktım. Liya hızla yatağından kalktı ve peşimden geldi.

"Engin, kırdım mı seni? Özür dilerim, yemin ederim amacım seni üzmek değildi-" Onu dinlemeden elimi kaldırdım.

"Hayatımda ilk defa bir kadın tarafından reddediliyorum." Alayla gülümsedim. "İlk olduğu için biraz acıttı ama alışırım elbet. Bu da gelir geçer... Öyle değil mi?"

Liya sadece sustu.

Kapıyı kapatıp üstüne kilitledim.

"Acil bir şey olursa seslenirsin." Dedim.

Liya cevap vermedi.

Sinirden delirmek üzereydim! Uzun yıllar sonra ilk kez âşık olduğumu hissetmiştim!

Acıyla güldüm kendime... Teröriste âşık olmak da neydi! Belki de ona kapılmadan Nida'nın cezasını vermesine izin vermeliydim... Sonuçta bizi öldürmek istemişti...

Bir de yalvarmıştım...

Bana âşık olmak yaramıyordu! Ben aşk adamı değildim... Aşk beni istemiyordu. Ben aşkta hep kaybediyordum.

Telefonum çaldığında arayana baktım. Ceren Kömürcü... Lise yıllarında benden hoşlandığını söyleyen o kız olmalıydı. Onu kırmamak için kısa bir süre flört edip olmayacağını anlayınca ilişkimize son vermiştim.

"Alo, Engin..." Durdu. "Şey ben Samsun'dayım... Sen de buradaysan görüşelim demek için aramıştım. Tabii senin gibi rütbeli bir askerin işi vardır, tahmin edebiliyorum-" Sözünü kestim.

"Görüşelim Ceren." Dedim direkt. "Neredeysen konum at, geliyorum." Ardından telefonu kapattım.

Ceren'in şaşırdığını bilsem de umurumda olmadı.

Bakışlarımı kapalı olan kapıya çevirdim. Beni duyduğunu biliyordum... Duysun istedim. Onun da canı yansın istedim...

Tabii kadın beni sevmiyordu bile! Bana abi diyen kadının mı canı yanacaktı? Eminim ki başkalarının kollarına atılmam için dua bile ediyordu! Sırf benden kurtulmak için her şeyi yapardı...

Kaç dakika öylece ayakta dikildim bilmiyordum...

En sonunda ayaklarımı hareket ettirirken kendimi onun kapısının önünde buldum. Duyduğum hıçkırıklarla birlikte büyük bir küfür savurdum.

Neye ağlıyordu bu kız?

Ailesine kavuşmak istediği için mi? Benim için mi? Ne için ağlıyordu?

Elim kapının kulpuna gitse de indirmedim. Hızla merdivenlerden çıktım. Salona gelir gelmez kendime bir viski doldurdum.

Belki de unutmak en iyisiydi... Zaten çok yeni bir sevgiydi, unutmak çok da zaman almayacaktı...

Liya'nın elini tutup dudaklarıma götürdüm. Gözlerim dolarken acıyla iç çektim.

"Neden ağladın o gün?" Diye sordum. "Başka bir kadınla konuştuğum için mi? Yine güvenini sarstığım için mi?" Yutkundum. "Yatmadım o kızla. Aramızda bir şey geçmedi. Ben o gün sana çok kızgındım. Beni istemediğin için..."

Onun yüzüne eğilip alnını öptüm. Bebek gibi kokan o mis kokulu saçlarını da sevgiyle öptüm.

Ellerini hafifçe okşadım.

"Ben seni kırdığımı göremeyecek kadar kör bir adamdım... O gün beni sevmediğine o kadar çok inandırdım ki kendimi... Sen bana güvenmemekte haklıydın... Ben senin bildiğini bilerek başka kadınlara gittim... Sen bu adama nasıl güvenecektin ki?"

O burada hareketsizce yattığından beri aklım başıma gelmeye başlamıştı.

O buradan çıkar çıkmaz ona bebek gibi bakacaktım. Ailesinin yokluğunu kendi varlığımla bastıracaktım. Zamanla bana güvenecekti.

"Bu kadar kısa bir sürede kalbime girmeyi nasıl başardın küçüğüm..." Diye fısıldadım.

Uzun kirpikleri, hokka burnu, küçük ağzı... Ne güzel bir detaydı bu kadın... Yorgun hâli bile ayrı bir güzeldi.

Bakışlarım dudaklarını bulurken hep yapmak istediğim şeyi yaptım.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım...

Dudaklarına kondurduğum uzun öpücüğün ardından geri çekildim.

Çok solgun görünüyordu...

"Engin Bey." Odaya giren hemşireye döndüm. "Çok kalmanız yasak. Bugünlük bu kadar yeter. Hasta zaten sizi duymuyor, bilinci kapalı."

Acıyla sevdiğim kadına döndüm.

"Hissediyor hemşire hanım... Biliyorum, yanında olduğumu hissediyor."

Hemşire bir şey söylemedi.

Son kez Liya'ya bakacaktım ki duyduğum kalp ritimleriyle birlikte hızla ekrana baktım.

Hemşirenin de bakışları oraya dönerken telaşla bağırdı.

"Engin Bey hemen odadan çıkın!"

Kadın hızla odadan çıkarken bir dakika geçmeden yanında doktorlarla geldi.

Dehşet içinde öylece ekrana bakakaldım...

Liya'nın kalp atışları durmuştu!

"L-Liya..."

Şokun etkisiyle başka bir şey söyleyemezken beni odadan çıkardıklarını bile sonradan idrak ettim.

Etrafımdaki sesler bir uğultuya dönüşürken zorlukla duvara tutundum.

Liya'nın kalbi durmuştu...

Gözümden düşen bir damla yaşa engel olamamıştım...

Liya ölüyordu!

ALİSA

Zerrin annem beni göğsüne bastırdı. Gözyaşlarımı son kez sildi. Elinden geldiğince bana destek olmak istiyordu.

"Olur böyle şeyler kuzum. Hamilelikte çoğu kadın sancılanır böyle ara ara. Ben de Kurt'a hamileyken çok sancılanmıştım. Loya daha zordu... Korkma hemen."

Dudağımı büktüm.

"T-Tekrar anne olamamaktan korkuyorum."

Annem beni daha çok göğsüne bastırdı. Saçımı öptüğünde kapıda Poyraz'ı gördüm. Ellerini cebine sokmuş bizi izliyordu.

"Torunum sağlıkla gelecek kuzum. Sen üzme kendini. Sana çorba yaptım. Onu iç sonra da uyu, dinlen biraz. Yorma kendini güzel kızım."

Hafifçe başımı salladım.

Zerrin annem ve diğerleri odadan çıktığında Poyraz hemen yanıma geldi. Başımı göğsüne yasladım.

"Poyraz bana kızıyorsun biliyorum ama çok korkuyorum..." İç çektim. "Hamileliğim riskli. Tekrar anne olmam da zor. İçimde bir tedirginlik var."

Poyraz beni göğsüne bastırdı.

"Anlıyorum aşkım. Kızmıyorum sana, korktuğunu biliyorum. Seni hiç yalnız bırakmak istemiyorum. Sana gelmek için hiç uyumadım bile... Her şey sana değer."

Ona sokuldum.

"Yalvarırım gitme artık... Benim de sana ihtiyacım var. Sensiz zorlanıyorum. Zaten on yıl acı çektim, daha fazla üzülmek istemiyorum."

Poyraz kucağımdaki tepsiyi kendi kucağına aldı. Bana çorbayı içirdiğinde geri çekildim.

"Sen aç yatacaksın."

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Bir şey olmaz. Yarın kahvaltıda yerim." Beni doyurmaya devam etti.

Ekmekleri küçük küçük bölüp yediriyordu. En sonunda çorba bittiğinde bana su içirdi. Yeniden uzandığımızda elimi sakallarına götürdüm.

"Seni seviyorum." Diye fısıldadım.

Dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Çok âşığım." Dedi.

Bu sefer dudağını öpen taraf ben oldum. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda Poyraz aniden beni altına çekti.

Elimi saçlarına götürdüğümde beni kendine bastırdı. Kontrolü hemen eline aldı. Sertçe dudaklarımı araladığında inledim. Dilini ağzımdan içeriye itmesiyle neredeyse bayılacaktım.

Güçlükle saçlarını çektiğimde aynı anda inledik. Poyraz yüzümü avuçlarının arasına alıp beni ihtirasla öpmeye devam etti.

Nefes nefese ayrıldığımızda kıkırdadım.

"Ne güzel öpüyorsun... Bayılacağım gerçekten." Ona sokuldum. "Keşke saatlerce öpüşebilsek..."

Poyraz kahkaha attı.

"Dünyanın en güzel isteği... Yirmi dört saat aralıksız öpsem de morartsam güzel dudaklarını."

Başımı omzuna yasladım. Poyraz alnımı öptü.

"Oğluşumuz hem yemeğe hem babasına doydu. Ben öpüşünce mutlu oluyorsam o da oluyordur herhalde."

Güldü.

"Mutlu olmaya devam etsin. Büyüdüğünde bizi kıskanırsa büyük olay çıkar." Karnıma eğildi. "Annen benimdir oğlum. Sakın benden kıskanma! Ben zaten kıskanç bir adamım. Yarı yarıya paylaşamayız. Annen benim olur sen uzaktan izlersin. Arada seni sever ama en çok ilgiyi bana verir. Anlaştık mı?"

Kahkaha attım.

Deliydi bu adam!

"Manyak Poyraz!" Ona sarıldım. "Çocuğumu üzme. Annesi en çok onu sevecek."

Poyraz'ın yüzü asıldı.

"Severim ama öyle işi! Ben üstümdeki ilginin düşmesinden hiç hazzetmem!"

Gerçekten doğmadan oğlunu kıskandığına inanamıyordum...

"Aşkım bebek daha o... Sana da ilgi var koca adam! Geceleri seninle, gündüzleri onunla." Göz kırptım.

İçten bir kahkaha attı.

"Güzel anlaşmaymış Alisa Hanım. Zevkle kabul ediyorum. Bütün gece ilgi istesem olur mu?"

Cilveyle ona sokuldum. Kollarımı boynuna sardım ve neşeyle kıkırdadım.

"Sen iste her gece kocacığım..."

Elimi yanlışlıkla değmiş gibi erkekliğine götürüp geri çektim. Poyraz titrek bir nefes verdi.

"Hay seveyim böyle işi!" Kıkırdadım. "Rahat dur be kadın... Gece gece mahvoldum yine..." Ona yavaşça arkamı döndüm.

"Işığı kapat sevgilim." Dedim.

Poyraz sinirle bir küfür savurup ışığı kapattı.

"İşkence bu resmen! Zalim kadın!" Kahkaha attım.

Poyraz kendini bana yaslayıp arkamdan sımsıkı sarıldı.

Gözüme ilişen kazakla birlikte yavaşça doğruldum.

"Bu senin mi?" Diye sordum.

Poyraz kazağa baktı.

"Ah, evet. Babaannem örmüş. Yıllar önce, sürpriz yapacakmış ama ben gidince nasip olmamış vermek. Annem de gelince giyerim diye kenara koymuş."

Hüzünle komidindeki kazağı elime aldım.

"Sen ölünce nasip olmadı demek vermek..."

Poyraz kaşlarını çattı.

"Alisa, ölmedim lan buradayım! Saçma sapan konuşma. Kanlı canlıyım. Hiç ölmedim ben!"

Kendimi tutamadan güldüm.

"Sakin ol aşkım. Özür dilerim, yanlış söyledim."
Durdum. "Şeyi hatırlıyor musun? Sana kazak ören kızı... Bunu görünce aklıma geldi ve yeniden sinirlendim! Babaannen örmeseydi gerçekten dolaba bile koymayabilirdim. O kızla hemen hemen aynı renk örmüş bir de!"

Poyraz hatırladığında iç çekti.

"O kazağı başkasına vermiştim. Giymediğim hâlde kıskançlıktan çıldırmıştın. Gerçekten beni yoruyorsun sevgilim."

Yavaşça ona döndüm.

"Ne yapayım? İlk aşkımsın, kıskanıyorum."

Gerçekten çok kıskanıyordum...

"Havaalanında çok güzeldin biliyor musun?"

Duyduğum sesle birlikte şaşkınca yanıma baktım.

Poyraz yanımdaydı!

Benim Samsun'a gideceğimi nereden öğrenmişti? Ondan kurtulmak için halama gitmeye karar vermiştim. Sadece beş gün kalıp dönecektim.

"Burada ne işin var?" Diye kızdım. "Git yanımdan! Senden kurtulmak için gidiyordum ben!"

Poyraz güldü.

Otobüs hareket ettiğinde ona kızgınca sırtımı döndüm.

Beni rahat bırakmamakta ısrarcıydı anlaşılan! Bir şekilde ne yaptığımdan haberdar oluyordu ve ben artık bu durumdan rahatsız oluyordum.

"Duydum ki benim güzeller güzelim Samsun'a gezmeye gidiyormuş. Ben de geleyim dedim. Orada tek başına korkarsın diye..."

Bir de alay ediyordu!

"Tek başıma değilim. Halama gidiyorum. Sen hep böyle beni merak edecek misin?"

Elimi ellerinin arasına aldı.

"Elimde değil ki güzelim. Yanında olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Seni hiç bırakmak istemiyorum. Bir de beş gün çok. Benden o kadar fazla ayrı kalamazsın. Çok özlerim seni yavrum."

Beş gün çok muydu?

Bu sözleri hoşuma gitse de ona belli etmedim.

Etrafımı incelerken tüm koltukların dolu olduğunu gördüm. İnternet üzerinden yerimi seçerken de yanımdaki koltuğun satın alındığını hatırladım.

Benden önce almasına imkân yoktu! Yine bir şeyler karıştırmıştı!

"Bana baksana sen..." Ona yaklaştım. "Bu koltuk doluydu ben aldığımda. Sen ne yaptın yine? Belli ki burayı almak sana pahalıya patlamış!"

Poyraz küçük bir kahkaha attı.

"Doğru bebeğim. Doluydu ama aldım." Bana yaklaştı. "Ne dedim biliyor musun?" Çenemi tuttu. "Ben yanınızda oturacak olan kadına çok pis âşık oldum hanımefendi... Siz başka bir otobüsle gidin, ben aldığınız paranın beş katını vereyim..." Bana göz kırptı.

Ben yanınızda oturacak olan kadına çok pis âşık oldum hanımefendi...

Havaalanında yanıma gelmesi aklıma gelirken dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

"Ne kadar fenasın!" Yanaklarım yanıyordu. "Söyleme şöyle, utanıyorum! Kızardığımı hissedebiliyorum."

Poyraz yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

"Kıpkırmızı oldun yine." Elimi tutmaya devam ediyordu. "Ne var kızım? Gördük, sevdik, söylüyoruz! Ben hayatımda hiç âşık olmamışım, olduğumda da haykırmayacak mıyım?"

Göz devirdim.

"Ben daha kabul etmedim ama!"

Poyraz düşünüyormuş gibi yaptı. Telefonunu çıkardığında mesajlarımıza girdi.

"Poyraz uyudun mu?"

"Bu saatte uyumayacağını biliyorum. Neden bana cevap vermiyorsun?"

"Anlaşılan başka kızlarla konuşuyorsun. Tamam! Konuşmaya devam et. Bir daha zor görürsün sen benim yüzümü!"

Ona ellerime tırnaklarımı geçirerek öfkeyle attığım mesajları yeniden okudum.

"Kızım duştaydım!"

"Yemin ederim duştaydım. İstersen fotoğraf atabilirim. Sonra sen de bana atarsın."

Bunu okuyunca çıldırdığımı hatırladım.

"Sapık mısın nesin be sen? Ne fotoğrafı atacağım sana?"

Ve yine sempatikliği üstünde olan Poyraz...

"Güzel yüzünün fotoğrafı sevdiğim kadın."

Ondan sonra hiçbir şey yazmamıştım. Poyraz telefonunu cebine koydu.

"İyi ki beni istemiyorsun. Başka kızlarla konuşacağım diye korkuyorsun. Gece gece bana trip atıyorsun."

Dudağımı büktüm.

"Bana cevap vermemiştin."

Elini yanağıma koydu.

"Duştaydım güzelim. İki elim kanda olsa yine cevap veririm sana." Saçımı öptü. "Seninle beş gün geçireceğiz. İşi de beş günlüğüne bıraktım. Özledim güzelimi."

Anlamayarak ona baktım.

Benimle nasıl beş gün geçirecekti ki?

"Halam izin vermez seninle gelmeme. Hiç hayal kurma Poyraz. Boşuna geliyorsun."

Burnunu boynuma sürttü.

"Ben diyorum ki halana hiç gitme..." Yanağımı okşadı. "Benim yanıma gel. Birlikte bir evde kalırız." Ona şokla baktığımda güldü. "Sevişmek için demiyorum be yavrum! Neden hemen öyle anlıyorsun? Ayrı odalarda yatarız."

Sevişmek kelimesi zihnimde birkaç kez yankılandı.

Ne kadar arsız bir adamdı bu böyle?

"Tabii ki ayrı odalarda yatarız! Aynı odaya gelemezsin, dokunamazsın bana!" Diye kızdım. "Sen iyice arsızlaştın! Hem aynı evde kalacakmışız! Halam öldürür seni!"

Poyra sırıttı.

"Halan beni sever, bir şey yapmaz. Oğluna burs veriyorum. Sıkça arar hâlimi hatırımı sorar."

Şaşkınca onu izledim.

Bu adamın sülalemde yardım etmediği kimse kalmamıştı anlaşılan. Herkes onu çok seviyordu. Özellikle de babam... Onu batmaktan kurtaran Poyraz'a bayılıyordu.

"Ailemin gözüne girmişsin Poyraz Bey..." Ona yaklaştım. "Madem öyle, ben de ailenin gözüne gireyim... Annene yemek mi yapsam acaba?"

Poyraz beni göğsüne çektiğinde keyifle gülüyordu.

"Beni istemeyen kadına bak..." Saçımı öptü. "Tamam sevgilim, tanıştırayım sizi. Sen de hemen annemin en sevdiği gelin ol. Eylül var şimdilik tek gelini, kardeşimin sevgilisi. Annem ona bayılır. Eylül sürekli bize geliyor. Anneme nasıl yemekler yapıyor görmen lazım."

Sevgilim demesi hoşuma giderken kıkırdadım.

"Rakiplerin var diyorsun yani?" Gülümsedim. "Olsun, ben rakibimi yenerim. Annenin en sevdiği gelini ben olacağım."

Poyraz içten bir kahkaha attı.

"Şş öyle deme hatun, yarın gidip nikâh günü aldıracaksın bana!"

Tebessüm ettim ve onun elini tuttum.

"Acelemiz yok. Önümüzde uzun yıllar var. Vaktimiz çok olacak."

Elini yanağıma koydu. Dudaklarıma uzanmak istediğinde ona kızgın bir bakış gönderdim. Böyle her fırsatta beni öpemezdi.

"Bir kere öpeyim..."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Olmaz! Sonra birle sınırlı kalmayıp yolculuk boyunca beni öpeceksin. Ben seni tanımıyor muyum?"

Belime sarıldığında titredim.

Aşkla koyu kahverengi gözlerine baktığımda yavaşça çenemi tuttu.

"Benim arabamla devam etseydik yola... Hem daha rahat olurdu hem sana dokunabilirdim..."

Dokunabilirdim...

Ne diyeceğimi bilemediğimde duyduğum sert bir sesle birbirimizden ayrıldık.

"Yok artık! Dakikalardır izliyorum hâlâ utanmadan oynaşıyorlar! Hiç terbiyeniz kalmadı mı sizin?"

Karşımızdaki yaşlı kadın sert bir sesle bizi azarlıyordu.

Yanaklarım kızardığında Poyraz kadını umursamadı.

"Bir de cevap vermiyorlar!"

Kadının öfkesini Poyraz'ı sinirlendirirken bakışlarını ona çevirdi.

"Ben Poyraz Atabey!" Sesi sertti. "Adımı duymuş olmalısınız!"

Kadının yüzü anında değişirken zoraki başını salladı.

"Poyraz oğlum..." Güçlükle tebessüm etti. "En son küçüktün gördüğümde. Tanıyamadım. Eşime de çok yardımın dokunmuştu, çok destek olmuştun. Sağ olasın." Bizi izledi. "Demek evleneceksin. Çok sevindim! Yanındaki kız kim?"

Kadının ani değişimine şok oldum. Poyraz demek onlara da yardım etmişti. Babama da ettiğini hatırlarken sevgiyle ona sokuldum. Tüm köy halkına elinden gelen yardımı yapıyordu.

"Sevgilim teyzeciğim. Yakın bir zamanda düğün düşünüyoruz. İsteyeceğim babasından."

Teyze heyecanla koltuğa oturdu.

"Kim bu kız? Kimlerden? Adın ne yavrum senin?"

Panikle Poyraz'a baktım. Adımızın çıkmasını istemiyordum. Daha ortada hiçbir şey yoktu. Tabii Poyraz evleneceğimizi söylüyordu!

"Şey, Alisa ben."

Kadın durdu ve düşündü.

"Alisa kim da? Sana neden şöyle güzel bir isim koymamışlar? Bu isim hiç Türkçe gibi değil. Rus musun kızım sen? Rusya'dan mı buldun getirdin bu kızı?"

Kadının şaşkınlığı karşısında güldüm.

"Rus değilim. İsmim de Rusça değil." İç çektim. "Yunanca benim adım. Asil, soylu demek. Annemin anneannesi yaşarken bu ismi çok sevdiği için annemin aklında kalmış. Bu yüzden Alisa."

Bunu neden uzunca açıkladığımı bilmiyordum. Kadın öyle heyecanlıydı ki her sözümde beni dinlemişti.

"Yunan kökenli misiniz? Poyraz oğlum Yunan kız mı aldın?"

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum ve tatlı tatlı tebessüm ettim.

"Hayır teyzeciğim. Ben Türk'üm." Poyraz'a döndüm. "İkimiz de Yunan kökenli değiliz."

Kadın başını salladı.

"İyi iyi, pek güzel! Buralı mısın peki?" Başımı salladığımda güldü. "Hemşerini alacaksın yani oğlum, çok çok iyi!" Beni süzdü. "Biraz etli kalmış bu kız sana göre. Senin namını çok duyduk biz. Sen daha zayıf seviyordun sanki."

Poyraz'ın gülen yüzü anında düştü.

Kadının beni etli bulmasına bozuldum. Sadece buna da değil, Poyraz Bey'in çapkın olmasına da oldukça sinirlendim.

"Teyze olur mu öyle şey? Kiminle adımı duydunuz? Lütfen yerinize geçin Allah aşkına yuvamı yıkacaksınız!" Dedi Poyraz.

Kollarımı önümde birleştirdim.

"O yuva biraz zor olur şu saatten sonra!"

Teyze panikle bize baktı.

"Şey, kusura bakma oğlum. Hanife'nin kızıyla adın çıkmamış mıydı senin? Sana kazak örüyordu kışın üşüme diye, yanlış mı hatırlıyorum?"

Poyraz elini saçlarının arasından geçirdi. Sakin kalmaya çalışırken derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum ben Hanife'yi de kızını da! Yanımda sözlüm var! Lütfen yerinize geçin. Sizden başka bir şey istemiyorum!"

Sabrı sınanıyordu...

"Peki. Düğüne çağırın ama olur mu? Bir çeyrek takarım size." Teyze elini salladı. "Görüşürüz oğlum. Annene çok selam söyle. Adım Ayşe."

Kadın yerine geçtiğinde bakışlarım Poyraz'ı buldu.

"Demek sen üşüme diye kazaklar ördürdün elin kızlarına, öyle mi Poyraz?"

Poyraz ofladı.

"Yuvamı yıktı kadın iki dakikada! Olmamış yuvam parçalara ayrıldı! Ulan daha çocuk yapmadık biz! En zevkli aşamaya gelmeden yuvam dağıldı!"

Karnına sertçe vurduğumda yeniden ofladı.

Utanmadan hâlâ zevkli aşama diyordu!

"Sus, konuşma! Hani tek aşkın bendim? Hani beni düşünmekten uyuyamıyordun? Hani ilk görüşte bana âşık olmuştun? Kızlara ne yapıyorsan artık kazaklar örüyorlar aşkından! Aman üşümesin ayı Poyraz!"

Poyraz yüzüme baktı ve ardından kahkaha attı.

"Ayı Poyraz mı?"

Göz devirdim.

"Ayı! Sen kocaman bir ayısın Poyraz! Bir de üşüyecekmişsin, hah!" Kollarımı önümde birleştirdim. "Sendeki bu yağlarla üşümen imkânsız. Yüz kiloluk adamsın! Bir de bana etli diyor. Senin yanında hamsi kalırım."

Poyraz kendi kendine gülmeye devam ediyordu.

"Alisa kıskançlıktan saçmaladığının farkında mısın güzelim?" Yanağımı öptü. "Bahsettiği kızın adı Leyla. Aynı liseye gidiyorduk, karşı sınıftaydı. Bana açıldı bir gün, uzaktan uzağa sevdiğini söyledi. Ben de kabul ettim. Kız teklif etmişken kırılmasını istemedim, içimde bir sevgi yoktu, yalnızca onu mutlu etmek istedim. Ve evet, kış günüydü. Kar çok yağdığı için bana sürpriz yapıp kazak örmüştü. Kazak da nasıl sıcak tutuyor anlatamam, hâlâ giyerim."

Dehşet içinde ona döndüğümde gülüyordu. Sinirle onu yumrukladım.

"Sus yoksa döveceğim seni! Pislik adam!" Hızla geri çekildim. "Ben sana daha güzelini örerdim! Elin kızının ördüğü şeye ne gerek var? Gerçekten saklıyor musun onu?"

Poyraz beni göğsüne çekti.

"Dolabımda duruyor mu bilmiyorum. Uzun süredir giymedim. Annem birine verdi mi bilmiyorum."

Öfkeyle onu ittim.

"Kıza neler yapıyorsan artık aşkından üşüme diye kazak örüyor! Onu hemen atacaksın!" Diye kızdım.

Poyraz beni belimden kavradı. Koyu renk gözleri öyle parlıyordu ki bakmaya kıyamıyordum...

"Alisa yeter sevgilim. Ben bir şey yapmadım. Zaten bir ay bile sürmüş bir ilişki değil. Hatta ilişki bile değil, çocukçaydı! Ergendim, kızı üzmek istemedim. O da masum bir duyguyla hediye vermek istedi. Çok abartmıyor musun? Kalbime senden başkası girmedi. İlk defa iliklerime kadar âşık

olduğumu hissettim. Seni gördüğüm o ilk an bedenim zangır zangır titredi benim... Kimseyle kıyaslama kendini yalvarırım... Sen benim için çok özelsin." Saçımı öptü. "Sk'ani şeni bğurur ma." Diye fısıldadı.

Senin için ölürüm ben...

Utançla dudağımı ısırdım. Poyraz o kadar net bir adamdı ki buna bayılıyordum. Direkt duygularını söylüyor ve çekinmiyordu. Bu huyunu çok seviyordum. Korkak değildi aksine çok cesurdu. Beni oyalamıyor ve yormuyordu.

"Birazcık kıskandım sanırım." Ona sokuldum. "Seni seviyorum manyak Poyraz." Poyraz içten bir kahkaha attı.

Beni kendine çektiğinde dudağımın kenarını öptü. Telaşla etrafıma baktığımda kimsenin bakmadığına emin oldum.

O anları anımsarken tebessüm ettim. Başımıza gelecek iyi ve kötü şeylerden habersiz masum bir duyguyla birbirimizi seviyorduk...

Tamamen ona dönerken dudaklarına yeniden küçük bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum..." Durdum ve ekledim. "Ayı Poyraz." Poyraz küçük bir kahkaha attı.

Beni kendine çektiğinde ona sımsıkı sarıldım.

"Şu güzel Karadeniz'in güzel kızı... İyi ki sana rastladım. İyi ki kadınım oldun. Senin gibi seven birini bulamayacağımı biliyorum. Bu yüzden hep şükrediyorum. Varlığına da aşkına da... İyi ki benimsin."

Ben de onun gibi seven birini bulamazdım...

Ona sokuldum ve kokusunu içime çektim. Yoğun erkeksi kokusunu çok özlemiştim.

"Yarın sana ellerimle güzel bir kahvaltı hazırlayacağım. Kavuşmamıza özel..." Yanağını öptüm. "Uyuyalım olur mu? Sen çok yoruldun. Kıyamıyorum sana, biliyorsun."

Zaten gözleri yorgun bakıyordu. Elimi yanağına götürdüğümde parmaklarımı öptü. Neredeyse yirmi dört saattir uyuyamamanın etkisiyle hemen gözlerini kapattı. Bir de gidip plan yapmış ve gelmişti. Poyraz gerçekten harika bir adamdı.

***

Kahvaltıda Alina inatla Emre'ye sataşıyordu. Loya da oğlunu kucağına almış ağlamasının durması için çabalıyordu.

"Loya belli ki oğlum gezmek istiyor. Kalk da gezdiriver, susar öyle." Dedi Ali.

Loya ona ters ters baktı.

"Annesinden iyi tanıyorsun Aliş bravo!"

Ali keyifle güldü.

"Oh, özlemişim! İyice azarla beni ne olur. Eski Loya'yı bazen çok pis özlüyorum."

Loya kıkırdadığında babaanne söze girdi.

"Neyi özlüyorsun oğlum? Delinin biriydi! Ben bile uğraşmak istemiyordum. İyi sabrettin şu kıza!"

Loya dudağını büktü.

Gerçekten de duyduklarım çok ağır şeylerdi. Ali bunlara aldanmadan o günler üstünden espiri yapabiliyordu. Herkes gururunu onun kadar ayaklar altına alamazdı. Loya inatçı bir kızdı,
Ali de bir o kadar sabırlı.

Loya oğlunu kucakladı ve salondan çıktı. Dede keyifle kahvaltısını yapıyordu.

"Ne güzel tüm aile bir arada... Çok hayalini kurdum bu manzaranın. Çok imkânsızdı ama Allah büyük... İmkânsız diye bir şey yok gerçekten."

Poyraz'a döndü. "İyi ki geldin oğlum."

Poyraz tebessüm etti.

"Sağ ol dedem. İnşallah uzun yıllar hep bir arada olacağız."

Babaanne Poyraz'a baktı.

"İsim düşündünüz mü bebeğinize? Erkek ya... Sen küçükken bir şeyler diyordun sanki."

Poyraz başını salladı.

"Gökbörü koyacağız babaanne."

Zaten yıllar öncesinde belliydi. Poyraz yıllar önce gitmeden biz bu isme karar vermiştik.

Gökbörü'nün bizim için anlamı oldukça güzeldi. Gökbörü Türk mitolojisinde yol gösterici kurt olarak görülmekteydi. Destanlarda da sıkça yer verilirdi. Türkler için gök ifadesi de büyük bir önem taşıyordu. Göktanrı inancı da inanılması ise göğe verilmiş olan önemi gözler önüne seriyordu. Ayrıca tüyleri gök renginde olan kurtların da Türk kültüründe büyük bir önemi bulunmaktaydı. Bu sebeple Gökbörü kelimesi nadir bulunan bu özel kurtlar için seçilmişti. Biz de bu yüzden oğlumuza bu ismi koymaya karar vermiştik.

"Börü'nün oğlu Gökbörü..." Dedi babaanne.

Babasının hem adı hem de eskiden beri lakabı olması sebebiyle de bu ismi seçmiştik. Elimi karnıma götürürken tebessüm ettim.

"Güzelliklerle gel Gökbörü..." Diye fısıldadım.

Poyraz elimi sımsıkı tutup dudaklarına götürdü.

"Alisa ek bir isim isterse onu da koyabiliriz. Bu ismi birlikte yıllar önce seçsek de belki aklına yeni gelen bir şey vardır."

Durdum ve düşündüm.

"Gökbörü Atabey bence çok güzel. Şimdilik başka bir şey düşünmüyorum."

Poyraz başını salladı ve kahvaltıya döndü.

"Bu krepleri sana yaptım aşkım. Beğendin mi?"

Sorumla birlikte gülümsedi.

"Her zamanki gibi harika yavrum. Eline sağlık."

Ben de kahvaltıya döndüm.

Emre kuzeninin saçını çektiğinde Kurt hemen kızını kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun oğlum? Anası gibidir, nazlanmaya yer arar! Ağlatırsan susmaz. Allah aşkına dokunma kızıma."

Alina da tabii hemen ağlamaya başladı...

Kurt ona sarıldığında hemen tatlı tatlı sokuldu babasına...

Beliz kızını kucağına almak istedi.

"Gel annem... Üzdü mü Emre abin seni?"

Alina annesine gitmek istemedi ve kollarını babasının boynuna sardı. Masadaki herkes gülerken Beliz birazcık bozulmuştu.

"Sanki babası doğurdu!" Diye kızdı.

Kurt kızının saçını öptü.

"Ne yapalım? Beni seviyor kızım, beni istiyor."

Kurt Beliz'e hava atıyordu. Beliz küskün bir tavırla tabağındakileri yedi.

"Kardeşi bir doğsun görür o! Az kaldı zaten, bakalım annesinin kucağından inmeyince nasıl oluyormuş... Hiç gelmek istemediğin anne kucağı belki kardeşin gelince çekici gelir."

Alina hızla geri çekildi.

Annesine doğru gittiğinde Kurt güldü. Beliz'in kucağına oturdu ve annesinin yanaklarını öptü.

"Şakaydı anneciğim... Kardeş kucakta olmasın." Beliz kızına sarıldı.

Alina annesinin göğsüne başını yasladı.

"Öyle söylememiştin ama fıstık.'"

Beliz'in göğsünün üstünü öptü.

"Özür dilerim anneciğim... Söz gece korktum numarasıyla babamı senden ayırmayacağım bir daha."

Beliz dehşetle kızına baktı.

"Numara mıydı onlar Alina? Tamam bazen biliyordum ama hepsi mi yalandı kızım?"

Alina kıkırdadı.

"Babam yap diyordu. Sen beni kıskanınca hoşuna gidiyormuş."

Beliz kocasına ters ters baktığında hepimiz güldük.

Kurt masummuş gibi ellerini kaldırdı.

"Biz şakacıktan yaptık. Değil mi kızım?" Alina cevap vermediğinde yeniden kızını kucağına aldı. "Sabah şekeri misin sen? Kahvaltı yerine seni yiyeceğim şimdi. Lokum musun nesin?" Kurt kızını öpücüklere boğduğunda Alina kıkır kıkır gülüyordu.

Beliz onlara bakıp gülümsedi.

Derin bir iç çektim ve elimi karnıma götürdüm.

Ben de artık bu manzarayı görmek istiyordum...

"Kurt beni annemden çok seviyor!" Dedi neşeyle Alina.

Kurt göz devirdi.

"Sanırım biz hanımefendiyle arkadaşız." Ona sarıldı. "Baba diyeceksin güzelim, baba! Babanım ben senin."

Arada babasına ismiyle hitap ediyordu. Belli ki hoşuna gidiyordu.

"Babiş adını çok seviyorum. Arkadaşlarım şaşırıyor biliyor musun adını söyleyince..." Babasının boynuna sarıldı. "Tek Kurt benim babam... Bir tek o Kurt!" Yanağını öptü. "Zaten bu isim başka birine yakışmazdı. Babam kocaman, gerçek bir kurt gibi!"

Hepimiz güldüğümüzde Kurt dayanamayıp kızını ısırmıştı. Alina kıkırdadıkça babası ısırıyordu.

"Sen yine de baba de, sonra alışırsın adımla seslenirsin. Baba demeye devam, anlaştık mı?"

Alina gülümsedi.

"Tamam Kurt babacığım."

Yeniden hepimiz güldük. Alina gerçekten çok fenaydı ve içimdeki kız çocuğu aşkını arttıyordu.

Yeniden anne olabilme şansım olsaydı kesinlikle bir de kız çocuğum olsun isterdim. Tabii her şey kaderdi. Olmasa da sorun değildi.

Emre'yle göz göze geldiğimizde gülümsedim. Bakışlarında yakaladığım ufak sinsilik beni korkuttu.

Poyraz'a yaklaşırken kulağına fısıldadım.

"Çok pis bakıyor bu! Yine bizi yakalamamıştır umarım." Hâlâ bakıyordu! "Hâlâ bakıyor, sıçtık!"

Poyraz da Emre'ye bakıyordu.

Bu çocuk yine bizi dinlemiş olamazdı değil mi?

Eylül araya girerken hızla oğluna yemek yedirdi.

"Ye annem, acıkmışsındır."

Emre'nin kahvaltı bitmeden son dakika golü atmaması için Allah'a içimden yalvarıyordum... Bu küçük ayaklı gazete yine bizi rezil etmezdi umarım.

"Alisa abla?"

Siktir!

Korktuğum şey başıma geliyordu...

"E-Efendim Emre?"

Emre krepten büyük bir ısırık aldı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nedensizce masada bir gerginlik oluştu. Bu ayaklı gazete herkesi geriyordu.

"Sormasan daha iyi..." Diye mırıldandım korkuyla.

Alparslan oğlunun çatalını eline aldı. Dikkatini dağıtmak için ona yedirmeye çalıştı.

"Oğlum, haydi ye. Sonra seninle gezmeye gidelim. Ne dersin yakışıklım?" Dedi.

Emre babasının yanağını öptü.

"Aslan babam! Tamam, nereye gidiyoruz?"

Neyse ki dikkati dağılmıştı!

Masada herkes rahat bir nefes verdi. Hepimizin içinden çok şükür dediğine yemin edebilirdim.

"Neyse ki kurtulduk terminatörden." Diye fısıldadı Poyraz.

Neşeyle kıkırdadım.

Bu sefer rezil olmamıştım!

"Alisa abla Poyraz amcama dün bebek doğumca geceleri seninle gündüzleri onunla ilgilenirim derken ne demek istedin? Düşündüm ama bulamadım! Gündüzleri ve geceleri ne yapacaksın?"

İçtiğim çay boğazımda kaldı.

Öksürük krizi beni tutarken Poyraz hemen bana su içirdi.

Bu çocuk neden benim kapımı dinliyordu? Tüm yatak muhabbetlerimizi herkes duyuyordu! Yakında kapıya Emre giremez diye kocaman bir tabela asmak zorunda kalacaktım!

Yanaklarım yanıyordu!

Poyraz sinirle bir küfür savurduğunda Kurt kendini tutamadan gülüyordu. Beliz de ona katıldığında masadaki herkes gülmeye başladı!

"Kurt amca neye gülüyor?" Gözlerini kıstı. "Peki sen neden dün gece ağlama numarası yapıyordun?"

Kurt'un yüzü aniden düştü.

"Emre Allah kitap aşkına sus! Emre sus devamını getirme!" Diye resmen yalvardı.

Alparslan oğlunun ağzını kapattı.

"Sus ulan terminatör sus! Söyleme, bilmek istemiyoruz. Sus ne olur!"

Emre babasını ısırdığında küfür edip elini geri çekmek zorunda kaldı.

"Kurt amca gece iki kere yetmiyor diye ağlama numarası yaptı, duydum! Allah aşkına geceyle sorununuz ne sizin? Merak ediyorum çünkü ben geceleri hep uyuyorum! Siz neden hep gece bir şeyler istiyorsunuz?"

Beliz çığlık atıp yüzünü kapattığında bu sefer sinirden gülen taraf ben oldum.

"Ay ne olur kusura bakmayın. Ben anlamıyorum gece uyutuyorum, uyanıp kontrol ediyorum hep uyuyor oluyor! Süper güçleri mi var anlayamadım." Dedi Eylül.

Alparslan derin bir iç çekti.

"Ne çektik be senden Emre!" Diye homurdandı.

Alina ise anlamaya çalışarak babasına baktı.

"Gerçekten gece neler oluyor baba? Bazen gece geldiğimde kızıyorsun, neden? Emre doğru söylüyor! İki kere yetmeyen ne onu da anlamadım, aklım karıştı."

Beliz ikinci golü de kızından yemişti...

Dayanamayıp acınacak hâlimize kahkaha attım.

Gerçekten Emre bizi delirtiyordu... Bir de üstüne Alina çıkmıştı!

Beliz'in ve benim yanaklarımız çoktan kırmızıya dönmüştü. Hatta morarmaya bile başlamıştı! İçimden ettiğim tek dua oğlumun da Emre gibi ayaklı gazete olmaması oldu...

5478 Kelime...

SINIR: 2K VOTE 400 YORUM

Finale son iki bölüm...

Bölüm çook geç geldi farkındayım. Odaklanma sorunu yaşadım ne yazık ki. Böyle olsun istemezdim fakat maalesef oldu. Gecikme için gerçekten üzgünüm. Uzun bir bölüm yazarak telafi etmeye çalıştım. Umarım diğer bölümler daha hızlı gelir.

Tüm güzel yorumlarınız için teşekkür ederim.❤✨

34 "Bebek"

NİDA

Onun kollarında uyandım...

Barlas elini karnıma götürmüş uyuyordu. Yavaşça göğsünden kalktım. Hızla beni göğsüne tekrar çekti. Uyanmasa da gitmemi bir şekilde engelliyordu.

Kapı çaldığında yavaşça onun yanağını okşadım.

"Barlas?" Gözlerini araladı. "Kapı çalıyor. Beni bırak da açayım."

Hızla doğrulduğunda çekmeceden silahı aldı. O öyle yaptığı için ben de panik oldum ve kendi silahımı aldım.

"Kim geldi?" Ayağa kalktı.

Durdum ve düşündüm.

"Baskın yeseydik evi tararlardı. Kapıya gelip çalacak halleri yok. Demek ki normal biri geldi."

Barlas düşündü ve başını salladı.

"Doğru."

Elindeki silahı bana attığında pijamanın arkasına gizledim. Üstüme sabahlığımı geçirdiğimde beni inceledi.

"Çok seksisin. Böyle açma."

Kıkırdadım.

"Kıskandın mı?"

Ona yaklaştığımda birazcık uzanıp dudaklarını öpmeyi başardım.

"Çok..." Belime sarıldı. "Çok güzelsin karım." Gülümsedim.

Barlas'la dün akşam evlenmiştik. Nikâh kıymıştık. Bunu kendi istemişti. Aniden nikâh tarihi almak istediğini söylemişti. Alelacele gidip testler yaptırdıktan sonra tarih almıştık.

Evli bir kadın olduğuma inanamıyordum!

Bunu henüz kimse bilmiyordu...

Aşağıya ineceğim esnada beni izliyordu.

"Kapıyı aralık bırakacağım. Eğer tanımadığımız biriyse rehin alırım. Eve silahla giremeden indiririm kafasına bir tane. Rahat ol kocacığım. Beni böyle seksi de görmeyecek."

Barlas güldü.

"Kapıyı ben açayım-" Elimi kaldırıp sözünü kestim.

"Git banyoya gir! Döndüğünde kahvaltı hazırlayacaksın. Çok açım!"

Ben kahvaltıyı onun kadar iyi hazırlayamıyordum.

Barlas başını salladığında aşağıya indim.

Kapının hemen arkasında durup yavaşça açtım. Silahı doğrulttuğumda bir kadın ayakkabısı gördüm.

"Merhaba."

Duyduğum sesle kaskatı kesildim.

Tuğçe...

Neden gelmişti? Eski sevgilisini bir türlü unutamıyordu! Barlas beni seçmişti işte! Ben onları ayırmamıştım. Benim hiçbir suçum yoktu.

Silahı kafasına doğrulttuğumu görünce irkildi.

"Devletin özel askerinin evine bu şekilde elini kolunu sallayarak giremezsin."

Sert sesimle birlikte yutkundu.

"Konuşmak için geldim."

Neyi konuşacaktık?

Beni mi vazgeçirecekti? Yukarıdaki adam dün kocam olmuştu! Mutlu bir aileydik biz!

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok. Barlas'ın ise zaten olamaz. Git evimizden!"

Tuğçe kaşlarını çattı.

"Ben senin kadar gursuzunu görmedim! O seni kullanıyor görmüyor musun? Senden sıkılıp bana dönecek! Bana attığı barışma mesajlarını unuttun mu? Seni sevseydi benimle barışmak istemezdi!"

Barışma mesajlarını unutmaya çalışıyordum. Barlas onu sevmediğim için çareyi bu kadına gitmekte bulmuştu!

"Bak, zaten sinirliyim. Dün gece çok yorgun olduğum için kocamla sevişemedim. Bu gerginliğin üstüne bir de sen gelirsen seni çeker vururum!"

Tuğçe'nin ağzı kocaman açıldığında alayla gülümsedim.

"S-Sevişiyor musunuz?" Gözleri kısıldı. "Kocan?" Dedi sorarcasına.

Kahkaha attım.

"Çok seviştik kocamla. Önden dini nikâh kıymıştık, korkma bu yüzden. Kötü bir şey yapmadık yani. Endişelenme bizim adımıza." Alaylı sesimle birlikte gözleri doldu.

Bunu isteyen kendisiydi! Sürekli kapıma gelip beni aşağılamaya çalışamazdı! Sabah sabah evimize gelmeye cesaret etmişti!

"Barlas sana nasıl dokunuyor? İğrenç bir kadınsın!"

Kıkırdadım.

"Bir de ona sor..."

Öfkeyle elini kaldırdığında bileğinden tutup sertçe ellerini arkasında birleştirdim. Acıyla inlediğinde kulağına yaklaştım.

"Nereden buldun evimizi? Kim söylüyor sana bu adresleri? Kim veriyor?"

Tuğçe acıyla inlemeye devam etti.

"Ben buluyorum bir şekilde!"

Ona yaklaştım.

"Bulmayacaksın! Belki de göreve gittiğimizde geleceksin. Sonra kendini düşmana öldürteceksin. Askerin işine karışılmaz!" Diye tısladım. "Bir daha evime gelirsen..." Kulağına fısıldadım. "Bir daha bana veya Barlas'a yaklaşırsan o zaman bu silahı sadece kafana doğrultmakla kalmam!"

Ellerimi üstünden çektim.

Tuğçe acıyla bileğini ovuştururken bizi izleyen Barlas'ı gördüm.

Merdivenlerden indiğinde yanıma geldi. Kaşları çatıktı.

"Tuğçe... Uzak dur bizden kadın. Uzak dur! Evlendik!" Yüzüğünü gösterdi. "Onu sevdim, geç olmadan istediğimi aldım. Bundan sonra sadece Nida var benim için. Seni daha fazla kırmak istemiyorum. Çık git o yüzden!"

Tuğçe yaşlı gözlerle başını iki yana salladı.

"Beni seviyordun!" İsyan etti. "Bu kızı sevmiyordun! Ne oldu bir anda? Nasıl onu istersin? Onu seviyorsan neden beni kandırdın?"

Konuşmalarını bile istemiyordum... Barlas bu kızla seviştiyse ki büyük ihtimalle seviştiğine emindim... Sinirlerim zıplarken ona döndüm.

"Fazla bakma gözlerini oyarım!" Diye kulağına fısıldadım.

Barlas gözlerini kaçırdı.

"Konuştuğu için yüzüne bakıyorum. Göğüslerine bakmadım ya!"

Ona döndüm.

"Bakmışsın zamanında bakacağın kadar! Bir zahmet artık bakma!"

Ondan uzaklaşıp mutfağa yöneldiğimde şaşkın bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Tuğçe ben sana kalbimde biri olduğunu en başından söylemiştim. Kandırmış sayılmam. Ha barışmak istedim çünkü aklımda Nida olunca hiçbir şeye odaklanamıyordum ve canım yanıyordu."

Barlas başından beri beni istiyordu... Buna inanamıyordum... Neden her şeyi çok geç itiraf etmişti ki?

"Beni kullandın!" Diye soludu. "Beni yara bandı olarak kullandın."

Barlas ofladı.

"Biliyordun kalbimde biri olduğunu! Unutmaya çalışmama yardım edecektin! Zaten başından beri belli her şey! Kimseyi kandırmadım." Dedi. "Seni üzdüysem özür dilerim. Kalbimden çıkaramadım onu! Yapamadım... Onunla birlikteyken çok mutluyum. Sen de daha fazla peşimizden gelip kendine yazık etme. Bizi rahat bırak. Emin ol sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

Tuğçe hırsla kapıyı çarpıp gittiğinde ona kötü kötü baktım.

"Geri zekalı!" Diye bağırdım. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Özür dilerim seni üzdüysem..." Diye onu taklit ettim.

Barlas yanıma geldiğinde ona arkamı döndüm. Dolaptan birkaç domates aldım. Arkamdan belime sarıldı.

"Kıskandın mı?"

Başını boynuma gömdü.

"Kıskandın mı?" Diye onu yeniden taklit ettim. "Aptal! Senin yüzünden çocuğumu düşüreceğim sonunda! Bitmiyor eski sevgilinin manyaklıkları!"

Barlas güldüğünde aniden gülen yüzü soldu. Anlamayarak ona baktığımda kaşlarını çattı.

"Çocuğunu?" Dedi sorarcasına. "Lafın gelişi mi söyledin?" Durdu. "Senin yüzünden falan dedin ciddi gibiydi... Anlamadım. Çocuğun mu var?"

Siktir!

Hamile olduğumu ona sürpriz yaparak söyleyecekken ağzımdan kaçırmıştım! Hepsi Tuğçe yüzündendi! Sinirimi bozmuştu işte!

"Hı aynen." Diye mırıldandım.

Barlas elimdekileri bıraktırdı. Önüme geçtiğinde başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Bu ne demek oluyor? Hamile misin?" Diye sordu.

Dudağımı ısırdım.

"Hı aynen. Kalmışım öyle ya." Diye mırıldandım. "Hamile yani... Kalmışım öyle!"

Barlas anlamayarak beni izliyordu.

"Kalmışsın öyle?" Dedi sorarcasına. "Hamilesin yani?" Dudağımı yeniden ısırdım.

"Hamileyim." Dedim.

Barlas'ın gözleri irileşti. Elini hayretle karnıma götürdü.

"Hiç şiş değil... Dümdüz karın bu. Emin misin?"

Güldüm.

"Sen yine şapşallaştın. Karın hemen şişmiyor ya! Hem küçük daha babası. Gittim doktorda baktık. Üç haftalık falanmış. Düşün yani! Üç haftalık insan. Elleri bile yoktu. Nokta kadar bir şey."

Barlas hayretle beni dinliyordu. Aniden pijamamdaki silahların bir tanesini aldı. Panikle onu tuttuğumda beni geçti ve silahı karşıdaki vazoya doğrulttu. Bir el ateş etmesiyle vazo parçalara ayrıldı.

"Manyak ne yapıyorsun?" Diye bağırdım.

Yukarda asılı olan çerçeveyi de yere indirdi.

Diğer silahı elime aldığımda ben de koltukların yanındaki vazoya sıktım.

Biz neden eşyalara sıkıyorduk onu da anlamış değildim.

Barlas tüm eşyaları yere indirdiğinde ben de diğerlerine sıktım. Etraf camlarla dolduğunda aniden elindeki silahı yere fırlatıp beni kucağına aldı.

"Sen hamile misin?"

Kahkaha attım.

"Hamileyim aşkım hamileyim!"

Yutkundu.

"Yemin et?"

Yeniden kahkaha attım.

"Hamileyim, yemin ederim. Seninle ilk seviştiğimizde olmuş sanırım. Tabii o kadar doluydun ki o gün hamile kalmamam imkânsızdı."

Barlas elimdeki silahı alıp arkasına yerleştirdi.

"Sen bayağı bayağı benim çocuğumu doğuracaksın yani? Öyle mi?"

Göz devirdim.

"Senin çocuğun tabii. Kimin olacak?" Diye kızdım.

Barlas öyle bir gürledi ki ne olduğunu anlayamadan kendimi ona sokulmuş bir hâlde buldum.

"Gol Allah'ım gol!" Diye bağırdı. "İlk maçımızda doksana atmışım golü!" Sırıtıyordu. "Baba oluyorum!" Odamıza çıktığında kucağında korkuyla ona tutunmuştum.

"Evet çok iyi gol kocacığım da beni bıraksan mı acaba? Manyaklaştın iyice! Evi kurşuna dizdin!"

Barlas odamıza geldiğimizde beni yatağımıza bıraktı.

Yavaşça sabahlığımı üstümden çıkardım. Bilseydim daha seksi bir şey giyerdim. Gerçi içimi belli eden incecik kumaşlı şort ve üstündeki kısa bluz da fena durmuyordu.

"Sen niye sıktın? Haydi ben sıktım, manyağım..." Kıkırdadım.

"Kocama eşlik edeyim dedim. Tek başına kurşunun tadı olmaz."

Barlas kahkaha attı ve aniden üstüme çıktı. Baba olduğuna hâlâ inanamıyordu. Neyse ki baba olmak gerçekten istiyordu. İçim rahatlamıştı.

"Nida..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni çok seviyorum güzelim. Çok seviyorum. Özür dilerim sana geç geldiğim için..." Dudağımı büktüm.

"Bana en başından gelmeni isterdim... Eğer en başından gelseydin karnımdaki ilk değil ikinci çocuğumuz olurdu."

Barlas buruk bir tebessümle bana baktı.

"Beni sevseydin gelirdim. Sen başkasını sevince cesaret edemedim."

Kağan'a olan hislerimin hepsi çocukçaydı! Çok pişmandım... Barlas varken onu sevdiğimi sandığım için...

"Sevmemişim aslında... Gerçek aşkı sende yaşadım Barlas. İnsan gerçeği yaşamayınca nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyormuş." Dudağını öptüm. "Seni çok seviyorum kocacığım... Çok!" Boynunu da öptüm. "Beni hiç bırakma ne olur... Sensiz yaşamam artık mümkün değil."

Askerdik...

MİT'e çalışıyorduk...

Türlü görevlere gidiyorduk...

Bizim her zaman ölüm riskimiz fazlaydı. Kendimizi aniden görevde buluyorduk. Vurulma ihtimalimiz, rehin alınma ihtimalimiz, işkence görme ihtimalimiz o kadar yüksekti ki...

Bu yüzden bizim görevimizde aşkın olmaması gerekiyordu. Aşk olunca insan perişan oluyordu. Kaybetme korkusunu yaşarsak görevimize nasıl odaklanabilirdik ki? Çok zordu asker olmak...

Barlas yaşlı gözlerimi sildi.

"Seni hiç bırakmayacağım bebeğim. Seni de bebeğimizi de..." Yavaşça karnımı okşadı. "Çok mutluyum güzel karım. İyi ki varsın... Seni çok seviyorum." Dedi.

Dudaklarımızı buluşturduğunda açlıkla onu kendime çektim. Barlas alt dudağımı dişlediğinde inledim.

Geri çekildiğinde hayal kırıklığıyla ona baktım.

"Ne dedin az önce?" Yavaşça dudağımı okşadı. Anlamadığımda gülümsedi. "Kocamla dün sevişemedim, yorgundum, sinirliyim..." Tüm bunları duymuş muydu?

Utançla başımı göğsüne bastırdığımda sırıtıyordu. Ben onları o kız kıskansın diye söylemiştim! Tabii ki doğruluk payı da yüksekti.

"Şakacıktan söyledim Barlas."

Şakacık neydi ya? Ne saçma kelimeler üretiyordum!

Barlas çenemi tutup ona bakmamı sağladı.

"Dün çok yorgundun, kıyamadım sana. Şimdi dinlenmiş görünüyorsun." Yavaşça kalçamı okşadı. "Bebeğimiz kulaklarını kapatsın..." Karnma eğildi. "Kulaklarını kapatsan sorun olmaz değil mi babacığım?" Kıkırdadım.

Bir de babacığım diyordu!

"Tamam babası, kapattı kulaklarını."

Barlas karnımı öptü ve dudaklarıma yöneldi. Yeniden dudaklarımızı buluşturduğunda bacaklarımı beline sardım.

Ellerimi karın kaslarında gezdirdim. Alt dudağımı emdiğinde inledim. Beni imkânı varmış gibi daha çok kendine çekti.

"Seni seviyorum..." Diye fısıldadı yeniden.

Dudaklarımızı ara vermeden tekrar buluşturdu.

Çok âşıktım...

Ona da bana gösterdiği ilgiye de âşıktım. Kendimi yıllar sonra ilk defa bir eve ait hissetmiştim. Ailemden sonra ilk defa birinin beni sevdiğini hissetmiştim...

Anne olacaktım...

Görevimden bir yıllık bir izin istemeyi düşünüyordum. Çatışmaları kaldıramayabilirdim. Bebeğim için olumsuz olacak, onun zarar görmesine neden olacak bir şeyi yapmak istemiyordum. Bir yıllık izin hakkımı başkandan talep edecektim.

Belki bizim gibi görevde olan insanların çocuğu olması çok zor ve riskli olabilirdi ama elimde değildi... Ben de annemin bana verdiği ilgiyi ve şefkati çocuğuma vermek istiyordum. Onu her şeyden koruyacaktım. Tüm kötülüklerden koruyacaktım.

Sadece ben değildim elbet... Barlas da bir baba olarak bebeğimizi tüm kötülüklerden koruyacaktı. O harika bir baba olacaktı.

Bunu çok iyi biliyordum...

İyi ki kader onu karşıma çıkarmıştı. İyi ki hiç bekmediğim bir anda beni öpmüştü. İyi ki kocam olmuştu...

Her şey için Allah'a ne kadar şükretsem az kalırdı... Sonunda kader benim de yüzüme gülmüştü. Sonunda biri de beni sevmişti.

Gözlerim hissettiğim yoğun duygulardan dolayı dolduğunda Barlas da benden farksızdı.

Yavaşça dudaklarını alnıma bastırdı.

Bu sahiplenişlerin en güzeliydi...

Barlas iyi ki benimdi...

ALİSA

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ulan canım çok yanıyordu! Sanki biri sırtıma bir bıçak sokmuştu! Karnımı da arada deşmiş gibiydi. Öyle keskin bir sancı hissediyordum.

"Poyraz!" Bağırdım.

Poyraz hızla ellerimi tuttu.

"Sakin ol! Derin derin nefes al ver!"

Aniden gelen sancıyla çok kötü olmuştum. Şimdi beni hastaneye götürüyorlardı. Kurt bir küfür savurdu.

"Trafiğinize sıçayım!"

Trafik mi vardı bir de?

"Ay ben vallahi bu acıya dayanamadan ölüp gideceğim!" Diye bağırdım.

Poyraz panikle beni öptü.

"Saçmalama! İyi olacaksınız ikiniz de!"

Elimi karnıma bile götüremiyordum...

"Poyraz!" Nefes nefese karnıma baktım. "Çıkıyor olabilir mi alttan? Vallahi bu sancıya çıkması lazım! Başını yakalarsan çıkar!"

Poyraz dehşetle karnıma bakıyordu.

Şortu açıp baktığında bana baktı.

"Kızım saçmalama! Kafa falan yok burada! Hem ben seni nasıl doğurtayım? Düşüp bayılırım!"

Acıyla inledim.

"Ah, az mı kan gördün? Ne var bunda? O senin çocuğun!"

Saçımı öptü.

"İşte bu yüzden düşüp bayılırım! Kendi canımdansınız sonuçta!"

Ofladım.

"Of bu nasıl bir acı?" Diye gürledim. "Buna sebep olanlar var ya!" Kaşları çatıldı.

"Kızım şimdi doğuma gideceksin beddua etme sakın! Kabul olur falan! Ben sebep oldum sonuçta!"

Şu an ne söylediğimi bilmiyordum. Öyle bir sancı girdi ki hızla doğrulup çığlık attım.

"Ulan bu ne? Sırtım ortadan ikiye mi ayrıldı ne oldu?"

Ağlıyordum...

Poyraz panikle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Beyefendinin elleri titriyordu korkudan. Asıl titremesi gereken bendim.

Dokuz ay boyunca riskli bir hamileliğim olduğu için her şeye dikkat etmiştim. Gerçekten ayakta bile durmamaya çalışmıştım.

Dokuz ay sonunda inşallah Allah onu bana verecekti...

"Bu acıdan sonra gidip de istemediğim bir kıza âşık olursan yemin ederim seni bu gelen suyumda boğarım Gökbörü!" Diye oğluma kızdım.

Poyraz şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Küçücük çocuğa ne diyorsun?"

İnledim.

"Sana ne be? Hesap mı vereceğim? Zaten canım yanıyor!"

Çığlık çığlığa bağırdığımda Poyraz dudağımı öptü.

"İyi olacaksınız... Korkma bebeğim. Çok az kaldı. Bebeğimizi kucağımıza alacağız inşallah."

Başımı geriye atıp inledim.

"Konuşma! Sinirliyim sana! Ben bir daha bu acıyı çekmek istemiyorum! Bir çocukla yetin!"

Poyraz ellerimi öptü.

"Kızımız da olsaydı..."

Benim canım yanıyordu bu adam hâlâ ne diyordu!

"Kızı da git kendin doğur! Belim koptu sırtımı zaten hissetmiyorum ben!" Kurt önden gülmeye başladığında uzanıp saçını çektim. "Sen neye gülüyorsun be! Bas gaza sür şunu!"

Kurt bana baktı.

"Tamam yengelerin en güzeli. Basıyorum! Az kaldı."

Çığlıklar atsam da acım geçmiyordu. Poyraz gözlerimdeki yaşları sildi. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Gzamşine..." Ofladım. "Şş, dayan. Geldik."

Beni kucağına aldığında arabadan indi. Soğuk hava bedenime çarptı. Hemen beni içeriye soktu.

"Karım doğuruyor! Acil yardım edin!" Diye seslendi.

Hemen beni sedyeye yatırdılar.

"Poyraz..." Yaşlı gözlerle ona baktım. "Çok yakışıklısın. Oğlum sana benzer inşallah. Aynı sen olsun..."

Acı yeniden kasıklarıma vurduğunda çığlık attım.

Yemin ederim çok beter bir acıydı bu!

"Amin inşallah." Alnımı öptü. "Alllah'a emanetsin... Sağlıkla gelin inşallah güzel karım. Seni de oğlumu da çok seviyorum."

Burukça gülümsedim.

"Biz de seni çok seviyoruz..."

İçimden bildiğim duaları okudum.

Başım korkuyla dönüyordu... Tek isteğim sağlıkla onu kucağıma almaktı...

***

Gözlerimi şiddetli bir ağrıyla araladım.

Alnımda hissettiğim baskıyla onu gördüm...

Poyraz yanımdaydı...

Gözlerimiz buluştuğunda burukça gülümsüyordu.

"Poyraz..." Diye fısıldadım.

Gözümdeki yaşları sildi.

"Aşkım..." Gülümsüyordu. "Gökbörü sağlıkla doğdu. Gözümüz aydın kadınım."

Gökbörü doğmuş muydu?

Şaşkınca ona bakarken elimi karnıma götürdüm.

"Çıkardılar mı içimden?" Diye sordum.

Poyraz güldü.

"Çıktı çıktı. Yeni kendine geldin. Bayılmışsın."

Hafifçe doğrulmak istediğimde bana yardım etti. Yastığı sırtıma koydu. Oğlum doğmuş muydu gerçekten?

"Nerede?" Diye sordum. "Burada değil ki..." Saçımı öptü.

"Getirecekler, korkma. Ben de henüz yüzünü göremedim. Bekliyorum. Manyak heyecanlıyım! Çok değişik bir şeymiş baba olmak!"

Artık bir çocuğum vardı...

Bu o kadar değişik ve tatlı geliyordu ki...

Riskli bir hamileliğin ardından ona kavuşmuştum. Oğlumun sağlığı gayet iyiydi. En önemlisi ben artık bir anneydim...

On yıl beklediğim adamdan bir çocuğum vardı.

Kapı açıldığında Zerrin annem, Eylül, Alparslan, Beliz, Kurt, annem, babam ve Mustafa babam içeriye girdi.

"Ay eltim!" Eylül yanıma geldi. "Ay sen anne mi oldun?" Bana sarıldı. "Allah uzun sağlıklı ömürler verir inşallah."

Tebessüm ettim.

"Amin inşallah."

Zerrin annem saçlarımı okşadı.

"Kuzum benim... Allah torunumu da seni de korusun inşallah. Ne güzel geldi... Babasının mucizesi... Oğluma kavuşmam bile imkânsızken Allah bana hem onu hem torunumu verdi. Çok şükür."

Poyraz burukça tebessüm etti.

"Bin şükür annem..."

Poyraz elimi sıktı.

Kurt'la, Alparslan'la ve Beliz'le de sarıldım.

Mustafa babam yanıma geldiğinde beni alnımdan öptü.

"Hoş geldin yeniden ailemize kızım..."

Bu ailede herkes beni seviyordu. Sevilmek o kadar kıymetliydi ki...

"Çok teşekkür ederim babacığım."

Annemle göz göze geldiğimizde ağladığını gördüm. Benim de gözlerim hemen doldu. Babamla ikisi yanıma geldiğinde bana sımsıkı sarıldılar.

"Doğdu sonunda güzel torunum... Çok acılar çektik. Allah'ım çok şükür."

Aileme çok acı çektirmiştim ben... Poyraz'ın acısını onlar da benimle çekmişti. Bana öyle bir sabır göstermişlerdi ki haklarını asla ödeyemezdim.

Babam beni göğsüne bastırdı.

"Poyraz oğluma hep çok güveniyordum. İyi ki sağlıkla aramıza döndü. Torunuma da sana da çok iyi bakacağını biliyorum. Aklım asla sende kalmayacak."

Poyraz babama dostça sarıldı.

"Çok iyi bakacağım babacığım. Aklın hiç onlarda kalmasın."

Gözlerim dolu dolu bebeğimi bekliyordum... Bir an önce gelsin istiyordum.

"Biz artık gidelim. Yeni doğum yaptın, yormayalım seni." Zerrin annem gülümsedi. "Babaannen evde sizi bekliyor. Çok yemek yapıyor. Sizi iyi besleyecek."

Kıkırdadım.

"Çok teşekkür ettiğimi söyle annem. Öp onu benim için..."

Yanımda sadece Poyraz kaldı. Dudaklarımı öpmesine izin verdim. O kadar yorgundum ki... Alt dudağımı emdiğinde hafifçe inledim.

"Kırk gün sevişmek yok." Dedim. "Nasıl dayanacaksın?" Güldü.

"Zor dayanacağım ama sen bana biraz destek olursun diye düşünüyorum..." Kıkırdadım.

"Tamam aşkım." Dedim. "Doyuracağım bir şekilde seni." Diye mırıldandım.

Poyraz yeniden dudağımı öptü.

Kapı açıldığında hemşire elinde küçücük bir şeyle içeriye girdi. O benim oğlumdu... Çok küçüktü! Minicikti.. Allah'ım içimden onu çıkardığıma inanamıyordum...

"Oğluşumuz geldi!" Dedim heyecanla.

Hemşire bebeğimi kucağıma vermek istediğinde ellerim titriyordu. Bebeğimi kucağıma bıraktı.

Daha gözleri bile açık değildi...

"Oha..." Hayranlıkla ona baktım. "Çok güzel bir şey bu! İçimden ne güzel çıkarmışım! Poyraz bebeğimize bir bak..."

Küçücük burun, kısık gözleri... Tam da dua ettiğim gibi babasına benziyordu. Sanırım büyüyünce kopyası olacaktı. Şimdiden onu andırıyordu.

"Oğlum..." Poyraz oğlumuzun elini öptü. "Hoş geldin hayatımıza Gökbörü..." Oğlumun diğer elini de ben öptüm.

Küçük burnunu da öptüm.

Mis gibi kokuyordu...

Huysuzca ağlama sesleri çıkardığında hemşire gülümsedi.

"Nasıl emzireceğinizi göstereceğim."

Poyraz oğlumun yanağını öptü.

"Oh, mis gibi de kokuyor." Oğlumu sımsıkı tuttum. "Siz gösterin, ben de annemleri yeniden arayıp bana benzediğini söyleyeyim." Dedi neşeyle.

Kıkırdadım ve başımı salladım.

O odadan çıktığında hâlâ bu küçücük bebeğin bana ait olduğuna inanamıyordum.

Çok şükür ki sağlıkla dünyaya gelmişti.

***

Bebeğim iki haftalık olmuştu bile.

Yavaş yavaş büyüyordu. O kadar tatlıydı ki... Her gece ağlaması ve uyumaması dışında bir sorunumuz yoktu. Gündüzleri uyuyup annesini uykusuz bırakmayı tercih ediyordu.

Odaya girdiğimde Poyraz'ın onu öpücüklere boğduğunu gördüm.

Babası onu öptükçe kıkırdıyordu.

"Ne yapıyormuş benim erkeklerim?" Dedim neşeyle.

Poyraz oğlumuzu güldürüyordu. Zaten işe bile gitmiyordu. Sürekli bebeğimizin ve benim yanımdaydı.

"Ne güzel doğurmuş annen seni..." Sırıtıyordu. "Oh, yakışıklım benim." Dedi.

Bebeğimiz küçük ellerini babasının yüzünde gezdiriyordu. Poyraz o elleri yakalayıp öptükçe hoşuna gidiyordu.

"Poyraz gazını çıkardın mı?" Diye sordum.

"Yaptım yaptım merak etme." Rahat bir nefes aldım.

Yavaşça yanlarına uzandığımda bebeğimin ilgisi babasından ayrılıp direkt bana geldi. Kıkırdadım ve onu öptüm.

"Anneciğim, kuzum, yakışıklı oğlum..."

Misler gibi kokuyordu yakışıklım benim...

"Gökbörü Alp Atabey..." Kıkırdadım. "Sen seviyor musun ismini? Hı? Söyle bakalım anneciğim."

Son dakika Alp koymaya karar vermiştik. Telefonla kocamı arayıp Alp de koyalım dediğimde nüfus kimliğini Gökbörü Alp olarak çıkarmıştı. Gördüğüm bir dizi karakterinden aklıma gelmişti. Ek bir isim daha koymak istemiştim.

"O da sana sevdim anneciğim diyecek."

Benimle alay etmesine aldırmadan çocuğumla oynamaya devam ettim.

Telefonum çaldığında Poyraz arayana baktı.

"Annen arıyor."

Oğlumu son kez öpüp babasına bıraktım. Ayağa kalktığımda annemin telefonunu açacaktım ki şarjım bitti.

"Şarj neredeydi?"

Çekmeceyi gösterdiğinde gördüğüm yüzüklerle birlikte şaşkınca durdum.

On yıl önceki yüzüklerimiz...

Poyraz öldüğünde ortadan kaybolmuştu. Biz de yeniden birlikteyken yeni bir yüzük almıştık. Şaşkınca ona döndüm.

"Bunların burada ne işi var?" Sorumla birlikte gülümsedi.

"Annem saklamış. Sen de yüzüğünü anneme vermişsin. İkisini de bana verdi geçen gün. Ben de oraya koydum."

Burukça gülümsedim.

Ben daha on sekiz yaşındayken sözlendiğimiz yüzüklerdi bunlar...

Poyraz'dan bir ay ayrıldığımda yere fırlattığım yüzüktü...

Babamın arabasını almıştım...

Onu takip ediyordum.

Bana şirketteyim diye yalan söylemişti! Soracaktım bu yalanın hesabını... O bana asla yalan söylemezdi ki!

Poyraz Trabzon dışına çıkıyordu!

Kaşlarımı çattım.

Ne yapacaktı şehir dışında? Başka bir şehre mi gidiyordu? Bana neden söylememişti ki? Kızacak değildim!

Arabanın benzini de azalıyordu! Of, benziliğe gitsem izini kaybedecektim!

Yolun ortasında dursam da şansıma lanet edecektim!

Acaba geri mi dönseydim?

Poyraz bana yalan söylemezdi ki. Belki de bilmemem gereken bir şey vardı. O da söylemek istememişti.

Merakıma yenik düşüp takibe devam ettiğimde bir yola girdi.

Ben de peşinden girdiğimde dağın tepesine doğru çıktı. Panik atağım ve yükseklik korkumla sakin kalmaya çalışıp onu takip ettim.

Yanan ateş ve çadırla kaşlarımı çattım. Ne işi vardı bu adamın burada?

Kocaman bir çadırdan iki tane sakallı adam çıktı. Esmer tenleri ve upuzun sakallarıyla beni ürküttüler.

Hızla arabayı gizleyip arabadan indim. Bir kayanın arkasına saklandım.

Adamlar aralarında başka bir dil konuşuyordu.

"Oo, selamın aleyküm Poyraz!"

Aksanlarından Arap olduklarını anladım.

Poyraz'ın bu adamlarla ne gibi bir işi olabilirdi Allah aşkına?

"Aleyküm selam." Poyraz'ın sesi sertti.

Poyraz da onlarla Arapça konuşuyordu. Bu dili bildiğini bile bilmiyordum! Bakışlarından adamları sevmediğini anlayabiliyordum.

"Ne işler karıştırıyorsun sen?"

Aniden koluma dokunan biriyle çığlık atacaktım ki eliyle ağzımı kapattı.

Gördüğüm renkli gözlü kadına korkuyla baktım. Kalbim öyle bir çarpıyordu ki... Burası hiç tekin bir yer değildi.

"Sus!" Dedi. "Sakın ağzını açıp konuşma! Bağırma! Sakın dedim sana!" Öfkeyle elini saçına götürdü. "Börü seni burada görmesin!"

Börü Poyraz'ın lakabıydı... Onu nereden tanıyordu?

"Onun sözlüsüyüm ben!" Yüzüğümü gösterdim. "Sen kimsin?" Korkudan fısıldıyordum.

Ağzımı yeniden kapattı.

"Börü anlatmıştı çok konuştuğunu... Maalesef seninle konuşamam Alisa. Şu anda bu yasak. Seni evine bırakacağım. Haydi!"

Ne oluyordu?

"Poyraz'ı çağır!" Dedim panikle. "O bırakır beni evime!"

Burada sanki bir film çekiliyordu! Dağda bir çadırın ne işi vardı? Poyraz neden buraya gelmişti? Bu kız onu nereden tanıyordu? Neden burada Arapça konuşuyorlardı?

Bir de benden bu kadına bahsetmişti... Çok konuştuğumu söylemişti!

"Poyraz gelirse senin için iyi olmaz. Kimse görmeden buradan gideceksin! Haydi! Burada zaten işler karışık!"

Arabamın anahtarını elimden aldı.

Poyraz'ın gürlediğini duymamla korkuyla ona baktım. Karşısındaki adama bağırıyordu ama ne söylediğini anlamıyordum.

"Kavga ediyorlar. Adamlar tekin birine benzemiyor!"

Kadın ağzımı kapattı.

"Alisa sana söylediğimi yap! Buraya gelmemeliydin! Bir daha onu takip etme!"

Adımı da biliyordu!

"Beni nereden tanıyorsun? Hem benim sözlümün böyle pis yerlerde ne işi var? Bir açıklama bekliyorum!"

Kadın elini alnına götürdü.

"Allah'ım sen sabır ver!" Bana baktı. "Kızım haydi! Poyraz sana anlatır. Şimdi gitmen gerekiyor."

Of!

Yavaşça ayağa kalktığımda tam beni arabaya bindirecekti ki bir ses duyuldu.

"Azra?"

Demek adı Azra'ydı.

"Börü?"

Azra panikle ona seslendi.

Yanımıza geliyordu!

"Ben sana gidelim dedim değil mi? Al işte! Aferin sana Alisa! Laftan sözden anlamıyorsun!" Dedi öfkeyle.

Beni arkasına gizlemek istedi.

Poyraz'dan beni mi saklıyordu? İyi de Poyraz'la ben her gün görüşüyordum ki... Aramız kötü değildi. Beni de çok seviyordu.

"Şu Roşan'ın dosyası derhal bana teslim edilsin. Bildir hemen!"

Azra başını salladı.

"Tamam, tamam halledeceğim hemen!"

Roşan kimdi be?

Yanımıza geldiğinde kızın arkasına saklandım. Beni saklamakta ısrarcı olmuştu. Ayakkabıları görüş alanıma girdi. Bu ayakkabıları ona ben hediye etmiştim. Dudaklarımda tatlı bir tebessüm belirdi.

"Şaka yapıyorsun!" Diye bağırdı. "Şaka değil mi bu?" Anlamış mıydı?

"Börü seni takip etmiş. Sakladım burada onu. Git dedim gitmedi. Laftan anlamıyor! Sus diyorum susmuyor."

Beni ispitlemişti!

Azra arkamdan çekildiğinde Poyraz hızla yere eğildi.

"Alisa!" Dişlerini sıktı. "Alisa ne yapıyorsun sen burada? Aklını mı kaçırdın?" Çok kızgın görünüyordu.

"Poyraz ben-" Etrafına baktı.

"Gördüler mi?" Diye sordu. "Gördüler mi onu? Allah'ım delireceğim!"

Görseler ne olurdu ki?

Azra ofladı.

"Görmediler. Gelmesin diye yanında durdum. Seninle birlikte gelen biri sanmışlardır arabayı görünce. Kimse şüphelenmedi. Rahat ol lütfen."

Poyraz etrafına baktı ve hızla beni kucağına alıp arka koltuğa resmen fırlattı.

Şaşkın şaşkın ona bakarken Azra'dan anahtarı aldı.

"İyice aşağıya doğru eğil! Sakın kafanı çıkarayım deme! Gözükmemeye çalış!"

Sert sesine uydum ve iyice eğildim.

Poyraz gaza yüklendiğimde çok geçmeden dağdan indi.

"Çıkabilir miyim?"

Direksiyona vurdu.

"Hayır! Bekle biraz daha!"

Öyle bir hızla gidiyordu ki... Belli ki bu adamlar tehlikeliydi. Onun adına korktum... Onu öldürmek mi istiyorlardı?

"Kalkabilirsin."

Doğrulduğumda aynadan beni izliyordu.

"Ne sikime beni takip ettin? Sana bir yalan söylediysem kendi çıkarıma değil senin iyiliğin içindir! Ne karışıyorsun kızım? Onlar seni görse, benim olduğunu bilse seni rehin alsalar öldürseler rahat mı edeceksin? Bir kere beni dinle kadın bir kere!"

O adamlar beni rehin alıp öldürecek miydi?

Gözlerim dolu dolu onu izledim.

"Gitme o adamların yanına Poyraz! Güvenilir olmadıkları belliydi! Polise gidelim! Şikâyetçi ol! Çok çözüm yolu var!"

Poyraz direksiyona vurdu.

"Kes sesini Alisa! Bunu ben düşünemedim mi?" Bana döndü. "Bunları ne aileme ne de ailene anlatırsan kötü bozuşuruz ona göre!"

Başı beladaydı!

O çadırda ne işi vardı bu adamın? O adamları, o kızı nereden tanıyordu?

"Başın belada! Belki seni öldürmek isteyecekler!"

Yola döndü.

"Başım belada falan değil! Ota boka karışmana gerek yok. Böyle yaparak beni korumuyorsun, ölüme itiyorsun. Sen karışma! Her konu senin haddin değil!"

Bana çok kötü bağırıyordu.

Kırıldığımı hissederken sustum.

Poyraz bana daha önce hiç böyle kötü davranmamıştı...

Parmağında yüzüğün olmadığını fark ettim. Neden yoktu? Çıkarmıştı! Gözlerim daha çok doldu.

"Bir daha beni takip etmeyeceksin!" Dedi. "Bir daha oraya gidersen... Özellikle tek başına! Benim haberim olmadan..." Aynadan bana baktı. "Onlar seni öldürürler Alisa! Duydun mu beni? Sakın oraya bir daha gitmeye kalkma!"

Beni öldüreceklerine göre bunlar gerçekten tehlikeli insanlardı! Yaşlı gözlerimi sildim. Poyraz bir benzinliğe girdi.

"Arabada benzin bile yok bir de beni takip ediyorsun! Seni aldatacağım ya! Ondan şüphelenmişsindir kesin! Gördün pavyondaydım! Bin tane seksi

kadının içindeydim! Rahata erdin mi?"

Burnumu çektim.

"P-Poyraz ne diyorsun Allah aşkına?"

Arabadan indiğinde sertçe kapıyı kapattı.

Poyraz'ın başının belada olmasından korkuyordum! Adamın umurunda değildi!

Yeniden arabaya bindiğinde gaza yüklendi.

"Allah'ım sen sabır ver! Bazen diyorum ikimizin de canı yanmasın ayrılayım şu kızdan ama kıyamıyorum işte!"

Ne?

Duyduklarımı algılamakta güçlük çektim...

Ayrılayım şu kızdan...

Benden ayrılmak mı istiyordu?

İyi de evlenmek isteyen oydu! On sekiz yaşımda benimle sözlenmek için yalvaran oydu! Peşimden koşan, beni bırakmayan oydu!

Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp avuçlarımın içine bastırdım.

Gözyaşlarım şiddetlendi...

Poyraz aynadan beni izliyordu.

"Ağlama! Ağlaman beni şu an delirtiyor! Sana bin kere bir şeyi anlatmaya çalışmaktan yoruldum. İyiliğin için diyorum anlamıyorsun! Hep bir sorgulama peşindesin!"

Ben sustukça üstüme geliyordu...

"B-Bırak peşimi o zaman! İstemiyorsan, benim geri zekalı olduğumu düşünüyorsan bıraksaydın peşimi!"

Alayla güldü.

"Sana âşık olmasam peşinden asla koşmazdım. Ne laftan anlıyorsun ne sözden! Susmuyorsun, otu boku sorgulamaya çalışıyorsun! Bıktım ulan bıktım! Karışma işime! Karışma anladın mı? Yeter!"

Gürlüyordu...

Ona çok kırgındım...

Başımı cama yaslayıp bakışlarımı ondan kaçırdım...

Benden bıkmıştı demek...

Kendi kendine benden ayrılmak istediğini söylüyordu demek... Ben onunla evlenme hayalleri kurarken o böyle düşünüyordu...

Evimin önüne geldiğimizde yüzüğü avuçlarımda sıktım. Hızla aşağıya indiğimde o da indi.

Beni kolumdan tutup kendine çekti.

"Ne bu tripler? Bir de trip mi atacaksın bana?"

Elimdeki yüzüğü avuçlarına bıraktım.

"Al, artık şu kızdan ayrılayım diye kara kara düşünmezsin! Ben bitiriyorum. Söz de yok sevgililik de! Git ne bok yiyorsan ye!"

Poyraz şokla önce bana sonra yüzüğe baktı.

"Ne?" Kolumu tuttu. "Anlamadım? Benden ayrılıyor musun?" Göz devirdim.

"Aynen öyle yapıyorum! Git o dağlarda ne bok yiyorsan ye! Seni düşünen de senin için endişelenen de suç! Git daha akıllı senin sözünden çıkmayan

bir kız bul kendine! Ben artık yokum!"

Hızla onu arkamda bıraktım.

Beni belimden yakaladığında onu itmeye çalıştım.

"Saçma sapan konuşma! Tak şu yüzüğü! Zaten canım sıkkın!" Ayrılmak da istemiyordu!

"İstemiyorum diyorum anlamıyor musun? Ayrılalım, bitti! İstemiyorum seni artık!"

Poyraz öfkeyle güldü.

"Allah'ım sen sabır ver!" Yüzüğü takmak istediğinde buna izin vermedim. "Benimsin sen! Ayrılık falan yok!" Yüzümü avuçladı. "Ben çok sinirlendim, sana bir şey olacak diye! Ciddi değildim-" Ellerini yüzümden ittim.

"Ben ciddiyim. İstemiyorum. Bitti! Evlenmem artık seninle!"

Poyraz kolumdan tuttuğunda çığlık attım. Hafifçe morarmış kolumu okşarken kaşları çatıktı.

"Buraya ne oldu?" Diye sordu.

Elini üstümden ittim.

"Arabaya hayvan gibi fırlattığında olmuştur belki!"

Dehşetle irkildi.

"B-Bu kadar sert miydi?" Ofladı. "Yemin ederim delireceğim! Ben seni görecekler diye korktum! Acele etmek istedim. Özür dilerim Alisa." Belime sarıldı. "Seni çok seviyorum. Canını yakmak ister miyim hiç..." Boynumu öptü. "Özür dilerim... Telafi edeceğim. Tak şu yüzüğü haydi."

Göz göze geldiğimizde belimdeki ellerini ittim.

"İstemiyorum! Bana ulaşmaya çalışırsan adam değilsin! Anladın mı? Bitti dedim! Sevme beni de! Sevsen zaten ayrılayım diye düşünmezdin! Koşma peşimden! Trip atmıyorum. Gerçekten ayrılmak istiyorum."

Poyraz gitmeme izin vermedi.

"Gidemezsin saçmalama! Benden ayrılmazsın! Alisa sen benimsin." Yüzümü avuçladı. "Seni çok seviyorum... Sana zarar gelecek diye sinirlendim!" Yanağımı okşadı. "Hem o söylediğim de ciddi değildi. Kızgındım! Ayrılmayı senin iyiliğin için, sana zarar veririm diye düşünsem de hemen vazgeçtim. En kısa sürede evlenmek istiyorum biliyorsun..."

Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarıma yaklaşmıştı ki başımı çevirdim.

"Düşünmüşsün işte! Çocuk oyuncağı değil. Peşindeki adamların da ne olduğu belli değil! Örgüte mi üye oldun ne yaptın anlamadım. Hiç güven vermiyorsun. Ben böyle bir evlilik istemiyorum."

Gözleri doldu.

"Alisa'm yok örgüt falan... Anlatacağım her şeyi. Öyle bir şey yok! Bu adamlar Ermenistan'dan geldi. Tehlikeliler! Seni görmelerinden korktum. Sana zarar verirler diye yemin ederim..."

Omuz silktim.

"Umurumda değil. Bitti! Git şimdi özgür olarak istediğin kadar o terörist tipli adamlarla tartış, kavga et! Karışmıyorum da umurumda da değilsin. Kimseye de söylemeyeceğim. Bırak peşimi!"

Poyraz arkamdan belime sarılıp gitmemi engelledi.

"Alisa saçmalama! Tak şu yüzüğü. Akşam seni alayım gidelim yalnız kalalım."

Ona döndüm.

"Beni eskisi kadar sevdiğini düşünmüyorum. Davranışların korkunçtu. Ayrıca senin de parmağında yüzük yok. Bence bir daha takmaya gerek de

yok."

Poyraz burnunu saçlarımın arasına gömdü.

"Eskisi kadar sevmiyor muyum?" Sesi titriyordu. "Alisa saçmalama güzelim ne olur... Sözlendiğimi o heriflerin bilmemesi gerekiyordu. Cebimde yüzük. Takacağım zaten. Davranışlarım da öfkelendiğim için-" Ona döndüm.

"Boşuna çeneni yorma. Yolun açık olsun Poyraz. Bir daha evinin önünden bile geçmem."

Poyraz yaşlı gözlerimi sildi.

"Alisa istemiyorsun bunu... Bize acı çektirmeye mi çalışıyorsun? Tamam telafi edeceğim her şeyi! Şimdi oraya dönmem lazım. Akşam seni alayım..." Yüzümü yeniden avuçladı.

Gözlerimizi birbirinden ayırdım.

"Ben ayrılmak istiyorum. Saygı duy! Yüzük de sende zaten. Ailene söylersin yüzüğü attığımı... Ben de söyleyeceğim. Bitti her şey. Devam etmek istemiyorum."

Poyraz yüzüğü zorla bana verdi.

"Birkaç gün dayanabilirim sanırım ayrılığa. Sonra barışırız zaten. Bir-iki gün... Çok sürmez inşallah. Allah'ım ne olur daha fazla sürmesin..."

Yaşlarla dolan gözleri içimi yaktı.

Ondan ayrıldığım için ağlayacak kadar beni çok seviyordu... Neden bana tüm bunları yapmıştı ki?

Ondan uzaklaşacağım esnada önüme geçti.

"Kolun acıyor mu? Bacağın, bir yerin? İsteyerek olmadı! O korkuyla..." Ofladı. "Özür dilerim Alisa. Bebeğim ne olur affet beni... Bağırdığım için, saçmamadığım için, canını yaktığım için..."

Hiçbir şey söylemeden onu arkamda bıraktım. Avuçlarımdaki yüzüğü yere atıp koşarak evin kapısını çaldım.

"Alisa!"

Annem neyse ki hemen kapıyı açmıştı.

İçeriye girip kapıyı kapattığımda bir gürleme sesi duydum.

"Alisa iyi misin kızım? Ne oluyor?"

Hıçkıra hıçkıra ağladım...

"B-Bitti anne..."

Bakışlarım aralık pencereden onu buldu. Yerdeki yüzüğümü aldığında içim daha çok acıdı.

Ben en doğrusunu yapmıştım... Kalbimi çok kırmıştı...

***

"İyi ki doğdun mutlu yıllar sana!"

Eylül'ün doğum gününde herkes alkışlarken Alparslan uzanıp sevgilisini öptü.

"Aşkım, iyi ki doğdun. Seni çok seviyorum."

Eylül kıkırdadı.

"Ben de seni çok seviyorum canımın en içi."

Alparslan onun beline sarıldı. Poyraz'la göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım.

Tam bir ay olmuştu.

Her gün bana mesaj atınca numarasını engellemiştim. Loya'dan, annesinden, yeni aldığı numaradan ve bulduğu diğer telefonlardan mesaj atmaya devam etmişti.

"İyi ki doğdun kuzum." Hediyesini uzattım. "Umarım beğenirsin." Dedim.

Eylül heyecanla elimden aldı.

"Hiç zahmet etmeseydin. Çok sağ ol! Eminim çok güzeldir eltim."

Artık eltisi değildim.

Yine de bir şey demeden gülümsedim. Poyraz sadece beni izliyordu.

Koltuğa oturduğumda Loya ışık hızında yanımdan kalktı. Anlamayarak ona bakarken Poyraz yanıma geçmişti.

Tabii! Loya beni kıskansa da abisi derbeder olduğu için her şeyi yapıyordu.

Yanıma oturduğunda elindeki yüzük gözüme çarptı.

"Nişanlandın mı?"

Alaylı sorumla yavaşça elimi tuttu.

"Nişanlıyım zaten."

Elimi ellerinden çektim.

Bacak bacak üstüne attığımda siyah puantiyeli çoraplarıma bakıyordu.

"Giyme demiştim. Kıskandığımı biliyordun! İnadıma yapıyorsun değil mi?"

Evet inadına giymiştim. Ofladım ve ayağa kalktım.

"Rahat bırak beni!"

Aniden beni kucağına çekti. Panikle etrafıma bakarken kulağıma fısıldadı.

"Yukarıya çık yoksa bırakmam."

Biri bizi görecek korkusuyla hemen ondan kurtulmaya çalıştım.

"Ya bırak beni!" Belimi tuttu. "Çıkacağım bırak!"

Ellerini üstümden çekti. Hemen elbisemi düzelttim. Ayağa kalktığında elimi tuttu. Ben izin vermeden beni zorla sürükleyecekti ki ilerlemedim.

"Ben barışmak istemiyorum!"

Aniden beni kucağına aldığında bağıracaktım ki ağzımı kapattı. Beni yukarıya çıkardığında kendi odasına götürüp kapıyı kilitledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Beni indirdi.

"Dayanamıyorum artık! Bir ay! Dört hafta! Kafama sıkacağım en sonunda!"

Dudağımı büktüm.

"Kıyamam ben sana..." Dedim alayla. "Onu beni üzmeden önce düşünecektin!" Gitmeme izin vermedi.

"Mecbur kalmıştım. Ne olur dinle beni Alisa." Ellerimi tuttu. "Bak sen oraya geldiğinde onlar seni görseydi beni senin varlığınla tehdit edeceklerdi. Ben her an sana bir şey olacak korkusuyla yaşamak istemedim. Bu yüzden sana çok kızdım. Onlar kötü adamlardı. Anla artık şunu."

Omuz silktim.

"Senin o kötü adamlarla ne işin vardı?"

Derin bir iç çekti.

"Ermenistan'dan geldiler. Orada bir şirketle kötü olduk. Neredeyse mesele kan davasına dönecekti! Onlar da o şirketi temsilen gelmişlerdi. O şirketin

Arap ortakları. Meseleyi çok büyüttüler. Bana da bir buluşma yeri verdiler. Ben de korkarsın diye sana yalan söyleyip şirketteyim dedim."

Onlar çok paspal görünüyordu. Nasıl şirketin ortağıydılar anlamış değildim.

"Çok paspallardı! Onların nasıl şirketi olabilir?"

Güldü.

"Çok tekin değiller. Terörist olduklarından şüphelendik zaten."

Kaşlarımı çattım.

"Teröristlerle ne işin var senin?" Diye kızdım. "Belliydi! Of!" Durdum. "O kız kimdi? Bayağı seni tanıyor gibiydi."

İç çekti.

"Azra mı? O eski asistanım. İyi dövüş eğitimleri almıştı. Onu da çağırdım ne olur olmaz diye."

İnandırıcı gelmiyordu. Sanki bir şey saklıyordu...

"Ne kadar eski?" Diye sordum. "Kız beni tanıyor! Görünce delirdi beni göreceğin için. Biz tanışalı yıllar olmadı. Ben senin şu anki asistanını da tanıyorum. Bu kıza beni ne ara anlattın?"

Belime sarıldı.

"Birkaç yıl oldu. Tanır tabii. O günün planını yaparken bahsetmiştim senden. Anlattım, oradan biliyor. Fotoğrafını da gösterdim ne olur olmaz diye."

Gözlerimi kıstım.

"Çok konuştuğuma, laftan anlamadığıma kadar her şeyi mi anlattın?"

Poyraz en sonunda ofladı.

"Ne demek istiyorsun kızım? Yalan mı söylüyorum? Her sorunun bir cevabı var işte! Anlattım seni herkese! Seviyorum işte kötü mü?"

Yatağa oturduğumda yanıma oturdu.

"Her gün çiçek gönderme. Gerek yok. Seni affetmemi sağlamayacak o çiçekler."

Her gün kapıma bir çiçek bırakıyordu. Hepsini çöpe atmaktan bıkmıştım. Poyraz asla pes etmiyordu.

"Alisa sen benim her şeyimsin." Ellerimi tuttu. "Seni çok seviyorum. Çok istiyorum. Senden ayrı kalmak beni öldürüyor! Yeter artık, barışalım..."

Kollarını belime sardı.

O kadar çok özlemiştim ki... Bir aydır sürekli ağlıyordum. Annem barışmamı söylese de reddetmiştim.

"Benden ayrılmayı düşünen sendin. Al işte! Ayrıldık. Görmüş oldun nasıl olduğunu. Hoşuna gitmiştir umarım!"

Poyraz aniden beni kucağına çektiğinde çığlık attım.

"Sen lafları kıçından mı anlıyorsun? Öyle bir şey yok! Ben o adamlar seni öğrenirse sana zarar verir diye bunu düşündüm! Keyfimden seni bırakacak adam mıyım lan ben?"

Ofladım.

"Çek ellerini üstümden!"

O adamlar bana zarar verecek diye benden ayrılmayı düşünmüştü. Ben ne olursa olsun onu asla bırakamazdım. Gerçekten ayrılmasa da ona çok iyi olmuştu. Bir ay burnu sürtmüştü. Bana o kadar çok bağırmıştı ki! Bir de beni arabaya ittiğinde canım yanmıştı. Onun da bedelini ödemişti.

"Yapma ama Alisa?" Beni kendine daha çok çekti. "Seni bırakamayacağımı biliyorsun. Onu senden sıkıldığım için söylemedim ya! Sana zarar gelecek

diye korktuğumdan söyledim!"

Belimdeki ellerini itmeye çalıştığımda beni bırakmadı. Dudaklarını boynuma bastırdı. En sevdiği noktayı kolayca bulup orayı öptü.

"Biliyorum ama canımı yaktın." Sesim titriyordu.

Poyraz yavaşça çenemi tuttu.

"Şu hayatta senden önemli bir şey yok benim için." Dudağıma uzun bir öpücük kondurdu. "Barışalım artık. Sensizliğe dayanamıyorum."

Ona baktım.

"Canımı çok yaktın. Küsüm hâlâ! Barışmayacağım."

Yüzümü avuçladı.

"Mecbur kaldım diyorum! Seni göreceklerdi! Ya bana neden inanmıyorsun? Seni görmeden neyse ki kaçtık oradan! Kızarım tabii sana! Ya senin canına bir zarar gelseydi? Benim senden başka yaşam sebebim mi var kadın?"

Belki de oraya gerçekten gitmemem gerekiyordu... Bilememiştim işte! Ben sadece onun bir şeyler çevirdiği hissedip peşine takılmıştım.

"Özür dilerim aşkım. Ne olur affet beni. Öyle sert attım arabaya seni. Görecekler diye ödüm koptu! Ondan yaptım. İsteyerek canını yakar mıyım hiç? Sana kıyamayacağımı biliyorsun." Poyraz dolmuş gözleriyle bana bakıyordu.

İsteyerek yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden sessizce başımı salladım.

"Tamam, affediyorum. Bir daha takip etmeyeceğim seni." Rahat bir nefes verdi. "Sen de bana bağırmayacaksın. Eğer bir daha bağırırsan-" Masumca ellerini kaldırdı.

"Bağırmam! Bağırırsam sikersin belamı kabul."

Elimi tutup öptü. Cebinden yüzüğümü çıkarıp parmağıma taktı. Küskün bir tavırla kucağından kalkacaktım ki buna izin vermedi.

"Bir ay belamı sevdin çok güzel... Tamam, kazandın. Daha fazla trip atma da gzamşine..." Dudağımı öptü.

Bir şey söylemediğimde yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İçim bir hoş oldu. Özlemiştim bu adamı...

Biliyordum, beni korumak istediği için yapmıştı her şeyi. Eğer beni sevmese her Allah'ın günü kapıma çiçek bırakıp yalvarır mıydı? Sadece ona kırılmıştım.

O işte hâlâ bir iş olduğunu hissetsem de onun anlattıklarına inanmayı seçtim. O bana yalan söyleyemezdi. Eğer bilmemem gerekiyorsa da iyiliğim için olurdu.

İşte şimdi her şeyi hatırlıyordum...

Hızla Poyraz'a döndüm.

"Azra!" Dedim şaşkınca. "Sen gitmeden önce biz ayrılmıştık. Yüzük atmıştım! Azra karşıma çıkıp beni korumuştu." İnanamayarak ona baktım. "Teröristlerin yanındaydın ama bana yalan söylemiştin! Beni yine kandırmıştın, onlara şirketin ortakları dedin. Asker olduğunu söylemedin bana!"

O söylediği büyük yalanı şimdi çok iyi anlıyordum...

Benden asker olduğunu saklamıştı!

Azra da asistanım demişti. Azra sonradan karşıma çıktığında tanımamıştım çünkü aradan on yıl geçmişti. On yıl! Başından beri herkes beni tanıyordu. İlk sevgili olduğumuz anları tüm ekip arkadaşları biliyordu.

"Mecbur kalmıştım. Beni çıldırtmıştın! Teröristlerin içine gelmişsin! Seni tehdit için kaçırmalarından korktum. Sana söylersem daha çok korkacaktın. Bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldım."

Alayla gözlerimi kıstım.

"Azra güya eski asistandı! Hayatın yalandı! Bana gerçekleri söylememek için her şeyi söyledin."

Poyraz iç çekti.

"Ne yapsaydım Alisa? Seni korumak isterken yüzüğü attın. Bir ay anam ağlamıştı. Çok iyi hatırlıyorum o günleri. Barışmak için her gün çiçek alıyordum."

Ona yaklaştım.

Yüzüğü avucumda tutarken burukça gülümsedim.

"Ne yapayım? Çok bağırıyordun. Bir de beni itince çok üzülmüştüm."

Ofladı.

"Hatırlatma yavrum ne olur. O korkuyla ellerim titriyordu benim. Senin yüzünü görecekler diye aklım çıkmıştı. Daha küçücük yaşında benim peşime düşüp takip etmiştin beni... Ne deli kadındın."

Yanına oturdum.

"Bu yüzüğün parmağımızdan hiç çıkmamasını isterdim..." Ona sokuldum. "Seni çok seviyorum Poyraz." Sakallarını okşadım.

Poyraz beni kendine çekti.

"Bir daha çıkmayacak." Dudağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben de seni çok seviyorum karım."

Kahverengileri öyle güzeldi ki...

Bebeğim babasının aksine mavi gözlüydü. Bana çektiğini düşünüyordum ancak göz rengi halasına ve Alparslan amcasına da benziyordu.

Gözlerinin çekikliği aynı babasıydı... Yüz yapısı olarak babaya ve Kurt amcasına benziyordu. Sadece göz rengi bana benziyordu.

Bacakları şimdiden uzundu... Belli ki bu minicik şey büyüyünce amcalarına ve babasına çekerek iki metreyi geçecekti.

Gülümseyerek oğlumu izlerken aniden dudaklarımda onun baskısını hissettim. Birden beni kucağına aldı.

"Poyraz oğlumuz görecek!" Dediğimde güldü.

"Uyudu bile o. Bakmıyor bize. Bir şey olmaz. O içindeyken de çok seviştik."

Kahkaha atacaktım ki elini ağzıma bastırdı. Dudaklarımızı buluşturduğunda yavaşça alt dudağını emdim.

Çıkan öpücük sesleri odada duyulurken ona daha çok sokuldum. Elini bacağıma koyduğunda yavaşça saçlarını okşadım.

"Güzelim..." Dudaklarını boynuma bastırdığında inledim.

Panikle oğluma bakarken duymadığından emin oldum. Poyraz yeniden dudaklarımızı buluşturduğunda öpüşünü sertleştirmişti.

Kendimi ona sürttüğümde kalçamı avuçlamıştı. Gözlerimiz kapalıydı, sadece biz vardık... Kalbim onu ilk öptüğüm heyecanla çarpıyordu. Hissettirdikleri on yıl önceyle tamamen aynıydı.

Bir ağlama sesi bizi birbirimizden ayırdı.

Oğlum ağlıyordu!

Onun kucağından kalktım.

"Ulan hemen uyanıp ayırdı bizi! Yemin ederim kıskanıyor!" Kıkırdadım. "Ne yaparsan yap kırk gün biter bitmez annenle sevişeceğim. Benim o! Delir kıskançlıktan!" Diye homurdandı.

Kahkaha attım.

Oğlumu kucağıma alıp odada gezdirdiğimde hemen susup bana sokuldu.

"Günahını alma oğlumun! Sen kıskançsın o değil!" Başını öptüm. "Öyle değil mi annem?"

Kucağımda onu gezdiriyordum.

Gözleri yavaşça kapandığında gülümsedim.

Poyraz haklıydı. Gerçekten bizi ayırmak için uyanıp geri uyumuştu.

Kıskanç bir adam olacağı kesindi...

6094 Kelime...

SINIR: 1.60K OY 350 YORUM

Yaşanan uzun gecikme için çook üzgünüm. Gerçekten çok uzun bir zaman geçti ancak bu kitabım için kendimi ancak toparlayabildim. Bir motivasyon kaybı yaşadım. Bunun için gerçekten çok üzgünüm.

Nida ve Barlas'ı da son kez okumanızı istedim. Bir sonraki bölümde Azra ve Kağan'a da yer vereceğim.

Tabii bir sonraki bölümün final olduğunu biliyorsunuz. Aslında bu bölüm bitirmek istedim ama kitapta çok çift olduğu için ve uzun zamandır bölüm gelmediği için bir bölüm daha yazmaya karar verdim.

35.Bölüm final olacak inşallah.

Ben de bu arada boş durmadım. Eylül ve Alparslan'ın kitabını yayımladım bildiğiniz üzere. O da yaklaşık on bölüm olmak üzere. Eğer kütüphanenize eklemediyseniz Karadeniz Serisi'nin dördüncü kitabını ekleyebilirsiniz.

Son olarak sınırı hayli azalttım. Geçmese de zaten final bölümünü mutlaka yayımlayacağım. Henüz bitmedi ama yine de sınır bu kadar

azken geçerseniz çok sevinirim.❣

Kitabımı gerçekten seven, saygı duyan, oy veren ve yorum yapan tüm okuyucularıma teşekkürlerimle...

Sevgiler...

35 FİNAL

Mavi Dolunay isimli hikâyem Eylül ve Alparslan'ın kitabıdır. Profilimde mevcut. Karadeniz Serisi'nin dördüncü kitabı ve yeni bölümleri geliyor.!

Sevmek Bana Yasak tüm kurgularımdan farklı yeni kitabım. Profilimde mevcut. Onu da kütüphanenize ekleyebilirsiniz. Yaralı bir erkek karakter, aşkın yasak olduğu bir hikâye. Konuyu sevenler okuyabilir.!

İyi okumalar dilerim!❤

ENGİN

"Başardık Engin Bey, onu hayata döndürdük."

Doktorun söylediği o cümle beni dünyanın en mutlu insanı yapmıştı.

Onun kalp atışlarını dinlediğimde rahat bir nefes verdim.

"Küçük bedeninle katlanıyorsun bunca acıya." Alnını öptüm. "Sen bir uyan ben sana bir daha acı çektirmeyeceğim. Söz bak!"

Liya'nın saçlarını okşadım.

Henüz kendine gelmemişti.

Kalbi dursa da son dakika doktorlar o minicik kalbini yeniden çalıştırmayı başarmıştı. Allah'a çok şükrettim. Çok dua etmiş ve gözyaşı dökmüştüm.

"Engin Bey, çıkın isterseniz artık. Çok kalmanız yasak biliyorsunuz."

Liya'yı son kez öptüm.

"Yanındayım güzelim, seni çok seviyorum. Umarım duyuyorsundur... Hep burada olduğumu bil olur mu?"

Sarı saçlarını okşadım. Yanından ayrılmak bile çok güç geliyordu.

Odadan çıktığımda camdan onu izledim.

Kaç gündür yaşama tutunmaya çalışıyordu...

***

"Kötü ne olabilir doktor bey? Hafıza kaybı mı?" Diye sordum. "Hallederiz. Börü de hafızasını kaybetmişti. Şimdi her şeyi hatırlıyor."

Doktor derin bir nefes verdi.

"O da bir ihtimal. Bunu ancak uyanınca anlayabiliriz ancak bahsettiğim ihtimal değil. Kesin bir etki."

Kaşlarımı çattım.

"Hafıza kaybı kalıcı mı?"

Doktor gözlerime baktı. Belli ki kötü bir şey vardı! Üzgün görünüyordu. Yemin ederim delirecektim!

"Hafıza kaybından bahsetmiyorum Engin Bey. Liya Hanım'ın artık yürümesi çok zor. Büyük bir ihtimal felç kalacak."

Duyduklarıma inanmamak için her şeyi denedim. Bunun bir rüya olduğuna kendimi inandırmak istedim ama olmuyordu.

"L-Liya felç mi?"

Tek söyleyebildiğim bu oldu.

Doktor yutkundu.

"Çok büyük bir ihtimalle... Düzelmesi için elimizden gelen desteği veririz. Fizik tedaviler sonuç verir mi bilemiyorum. Kesin konuşmak için çok erken. Fizik tedaviler sonucunda eğer düzelmezse ameliyat düşünebiliriz. Bazı durumlarda ameliyat da işe yaramayabiliyor. Bu yüzden kesin konuşmak için erken." İç çekti. "Düzelmeme ihtimali de söz konusu Engin Bey. Kritik yerden vurulmuş. Benim ön görülerim yürümesinin çok zor olduğunu söylese de biz elimizden geleni yapacağız."

Siktir....

Siktir....

Liya bu kadar acıyı nasıl kaldıracaktı? Nasıl yürüyemeyecekti? Gelip bana sımsıkı sarılmayacak mıydı?

Gözlerim dolarken sakin kalmaya çalıştım. Yürümesi zor diyordu...

Her şeyi yapacaktım onun için.

Onu yeniden yürütmeyi başaracaktım. O da çabalayacaktı. İnşallah hemen iyileşecekti. O güçlü bir kızdı.

Hızla doktorun odasından çıkıp yoğun bakımın önüne geldim.

Bebekler gibi uyuyordu...

"Ne zaman uyanacak?" Hemşireye döndüm. "Günlerdir kendine gelemedi!" Kadın iç çekti.

"Yaşaması bile mucize. Çok kurşun çıkardık bedeninden..." Liya'ya döndü. "Bence nefes aldığı her ana şükretmelisiniz."

Şükrediyordum zaten...

Sadece uyanmasını istiyordum.

Odaya girmek istediğimde beni tuttular.

"Bir dakika bir şey söyleyip çıkacağım."

Hemşire yenilmişlikle başını salladı.

"Çok acı çektiğiniz için izin veriyorum. Lütfen bir dakikayı geçmesin. Bugün zaten onu gördünüz."

Onun yanına geldiğimde kapıyı kapattım.

Ellerini sımsıkı tuttum.

"Uyan artık ne olur... Seni çok seviyorum." Diye fısıldadım. "Hep yanında olacağım. Ne kadar zorlanırsan zorlan hep arkanda dağ gibi duracağım."

Saçına küçük bir öpücük kondurdum.

Yaşlı gözlerimi ondan saklamak istesem de olmuyordu...

Ulan bu kız küçücük yaşında çok acı çekmişti... Ailesini heyecanla beklerken öldüklerini öğrenmişti... Şimdi bir de yürüyemezse, tamamen felç kalırsa bunu nasıl kaldıracaktı?

"Hh..."

Duyduğum küçücük sesle hızla ona döndüm.

Gözlerini hafifçe aralamıştı.

Uyanmıştı!

"Sonunda be güzelim!" Gözyaşlarımı sildim. "Sonunda kendine geldin..." Gülümsedim. "Beni duyuyorsun değil mi? Şey, hatırlıyorsun da... Engin ben."

Bir de hafıza kaybı yaşarsa o zaman her şey çok daha karışacaktı!

Liya o güzel gözlerini kısıp yüzümü inceledi.

Siktir, beni tanımıyor muydu?

"Engin ben! Askerim hani! Sen de benim sevgili adayımsın!" Buz gibi bir ifadeyle beni dinliyordu. "Yani tam sevgili olamamıştık... Seni teröristlerden kurtardım ben. Bizi bombalamaya geldiğinde yakalandın, ben de seni öldürmelerine izin vermedim..."

Bakışlarından ürktüğünü anlamamla hızla bir küfür savurdum.

Kalbi yeni durmuş kıza neler anlatıyordum!

Sırf beni hatırlasın diye uğraşırken daha çok batırmıştım! Hemen onun alnını öptüm.

"Korkma, peşimizde kimse yok. Benim yanımda güvendesin." Elimi yanağına götürdüm. "Beni duyuyor musun?" Diye sordum. "Beni algılayabiliyor musun? Sesimi duyuyor musun?" O kadar tepkisizdi ki emin olamamıştım.

Az önce ürkse de şimdi çok tepkisizdi.

Dur bir dakika...

Konuşamıyor olabilir miydi?

Eski ekip arkadaşlarımdan Behzat'ın kız arkadaşını getirdiğini anımsadım. O kız travma sebebiyle konuşamıyordu!

Liya da mı konuşamayacaktı?

Panikle koluna dokundum.

"Liya beni duymuyor musun?" Sesimi yükselttim. "Konuşamıyorsan gözlerini kapat aç! Bir şey yap beni delirtme ne olur!" Hâlâ tepkisizdi.

Gözlerim daha çok yaşlarla dolarken tam doktoru çağıracaktım ki yanağındaki elimi tuttu.

"E-Engin..."

Konuşuyordu!

Çok şükür ki konuşuyordu!

Uzanıp dudağının kenarını öptüm.

"Oh, özlemişim sesini." Yüzünü avuçladım. "Tanıyorsun beni değil mi?" Diye sordum.

Liya iğneli elini elimin üstüne koydu.

Gözlerinin dolması hiç hoşuma gitmedi.

Sessizce başını salladığında içim daha çok rahatladı. Hızla ayağa kalktım. Demek mecali yoktu. Olsun, ben ona bebekler gibi baktığımda çok daha iyi olacaktı.

Liya korkuyla bileğimi tuttuğunda gülümsedim.

"Doktor çağırıp geleceğim. Bırakmıyorum seni, korkma." Gözlerindeki korkuya kıyamadım. "Neden burada olduğunu bilmiyorsun. Ondan dolayı da korkuyorsun." Başını salladı. "Korkacak bir şey yok bebeğim. Bak, uyandın. Kendine geldin. Ben hemen döneceğim."

Liya kıpırdandığında kaşlarını çattı.

Siktir, işte şimdi her şeyi anlayacaktı! Henüz çok erkendi.

"Kalkamıyorum..." Şaşkınca bana baktı. "Bacaklarım..." Bacaklarına döndü. "Hareket etmiyor sanki!"

Allah'ım...

Gözlerim daha çok dolarken onun saçını öptüm.

"Sen uzan. Hareket edip ne yapacaksın? Kaç gündür uyuyorsun biliyor musun? Hemen dinç olacağını mı sandın?"

Ona bunu söyleyemezdim...

Liya durdu ve rahat bir nefes verdi.

"Geçici yani... Kalıcı sandım."

Ona güçlükle gülümseyip odadan çıktım.

Daha fazla tutamadım gözyaşlarımı...

Çocuk gibi hüngür hüngür ağladım...

Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken güçlükle doktorun kapısına geldim. Kapı aniden açıldı. Doktor şaşkınca bana bakıyordu.

"Uyandı!" Sesim titriyordu. "Bacakları hareket etmiyor! Ettiremedi! Korktu, gözlerindeki o bakış o kadar ürkekti ki..."

Doktor beni tuttu.

"Engin Bey sakin olun! Asıl sizin sakin olmanız gerekiyor! Siz panik yaparsanız o da yapar! Sizin onu sakinleştirmeniz gerekiyor."

Benim sevdiğim kadın artık yürümeyecekti! Bunca acının üstüne bir de bu gelmişti... O çok küçüktü, nasıl bunca acıya göğüs gerecekti?

"Hemen fizik tedaviye başlayalım. Hemen! Olmazsa ben onu en iyi doktor neredeyse oraya götürürüm. Amerika, Avustralya fark etmez! Yeter ki o ayağa kalksın..."

Doktor güçlükle derin bir nefes aldı.

"Hemen başlayamayız. Ağrıları olacaktır! Bir hafta bekleyelim en azından. Daha sağlıklı olur."

Doktor cevabımı beklemeden yanımdan geçip gitti.

"Söylemeyin yürüyemediğini!" Arkasını döndü. "Bilirse daha çok korkar. Şimdilik geçici deyin lütfen. Biraz kendine geldiğinde ben ona söylerim."

Nasıl söyleyeceksem...

Adam başını onaylamaz anlamda salladı.

"Öyle daha çok yıkılır. Başından bilmesi ve kabullenmesi daha iyi olur."

Şimdi söylerse onu nasıl sakinleştirecektim?

Doktor odaya girdiğinde ben de peşinden girdim.

Liya'nın yaşlarla dolmuş gözlerini gördüğümde hemen yanına gittim.

"Ne oldu?"

Yüzünü avuçladım.

"H-Hatırladım." Diye fısıldadı. "Ailemi, Azra'yı... Tek başıma olduğumu..."

Yanaklarını okşadım.

"Tek başına değilsin. Ben varım yanında. Sana çok âşık olduğumu biliyorsun."

Liya yavaşça elimi okşadı. Bana buruk bir tebessüm gönderdiğinde içim daha çok acıdı.

Yavaşça dudaklarımı onun saçına bastırdım.

"Liya Hanım, geçmiş olsun." Doktor gülümsedi. "Engin Bey isterseniz siz çıkın. Zaten yeni kendine geldi. Biraz dinlensin."

Liya elimi tuttu. Yavaşça küçük ellerini dudaklarıma götürdüm.

"Sen dinlen. Ben buradayım. Gider miyim hiç? Sen uyu istersen."

Liya yutkundu.

"Engin..." İç çekti. "Ailem kesin öldü mü?" Diye sordu çaresizce.

Hafifçe başımı salladım.

"Öldüler Liya."

Liya üzgünce başını salladı.

"Liya Hanım'ı normal odaya alacağız. Orada yanında kalabilirsiniz. Yine de sürekli konuşturmamanız daha iyi olur."

Liya'nın alnını öptüğümde başını hafifçe kaldırdı.

"Hiç gitmedin mi?" Diye sordu. "Günlerdir buradaymışım ya..." Gülümsedim.

"Sevdiğim kadını nasıl bırakacaktım?" Liya gözlerime uzun bir süre baktı.

"Teşekkür ederim Engin." Uzanıp yeniden dudağının kenarını öptüm.

Minik elleri avuçlarımdayken parmaklarını okşadım.

"Yeniden gözlerini açman benim yaşadığım en büyük mucize. Güçlü kadınım benim, sana çok âşığım." Diye fısıldadım.

Liya gözlerini gözlerimden çekti. Yanakları hafifçe kızardığında gülümsedim. Ne güzel bir şeydi bu kız...

"Ben çıkayım. Normal odaya aldığınızda yanında olacağım zaten." Doktor başını salladı. "Teşekkürler her şey için." Odadan çıktım.

Hâlâ yürüyemeceğini bilmiyordu...

İçerde tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Telefonum çaldığında Azra yazısını gördüm. Azra'dan artık nefret ediyordum!

Aramasını reddettiğimde tekrar tekrar aradı.

"Ne istiyorsun?"

Soğuk sesimle birlikte duraksadı.

"Engin... Yapma böyle ne olur... Dinlemen lazım beni!"

Vicdan azabı mı çekiyordu? Yirmi yaşında küçücük kızı felç bırakmıştı! Bir zahmet vicdanı sızlasa iyi olurdu.

"Ne dinleyeceğim lan? Profesyonel değilsin, asker bile değilsin sen! Gerçi Nida haklı. Bir yıllık eğitimle asker olursan böyle olursun!"

Azra'ya öfkem çok büyüktü.

"Engin lütfen... Askerliğimi de sorgulama istersen. Ben sadece senin için üzülüyorum. Biliyorum o kıza âşıksın..." İç çekti. "İsteyerek yapmadım! Teröristim dedi, sizi öldürmek istedim dedi! Gözüm döndü sıktım ona! Engin o kız terörist! Kabul et bunu artık!"

Yumruğumu sıktım.

"Liya terör örgütü tarafından çocuk yaşta kaçırılmış bir genç kız! Terörist falan değil! O kız senin yüzünden yürüyemiyor senin haberin var mı? Sen insan öldürmeye teşebbüs ettin! Terörist öldürmek değil bu! Sivil masum bir insanın canına kastettin!"

Bana yaptığı şeyi asla savunamazdı!

"Engin çok özür dilerim... Anla beni ne olur. O kız sonuçta dağdan gelmişti! Onların içinden bizi öldürmek üzere geldiğinde yakalandı. Herkes ölebilirdi! O çok masum değil. Engin tamam kaçırıldı, başta suçu yoktu ama sonradan onlara katıldı! Bırak artık o kızı ne olur. Belki de planlarımızı öğrenmek için gönderdikleri bir ajan bu! Nasıl güvenirsin aklım almıyor!"

Telefonu kapattım.

Bakışlarım beni izleyen Liya'yı bulduğunda yaşlı gözlerimi sildim.

Liya terörist değildi.

Beni kandırmıyordu da...

O benim her şeyimdi.

***

"Rahat mısın?" Diye sordum.

Yatağın kenarına oturduğumda başını göğsüme yasladı.

"Bacaklarım hâlâ aynı. Çok kötü uyuşmuş gibi."

Onu normal odaya almışlardı. Yavaşça beline sarıldım. Liya bana sokulduğunda derin bir nefes verdim.

"Hepsi senin yüzünden!" Diye kızdım. "Gittin kendini vurdurdun! Ben sana yapma dedim! Neden yapıyorsun bunu bana ve kendine? Ya ölseydin?"

Liya yutkundu.

"Yalnız kalmıştım... Aileme giderim diyordum. Onlar bana bakar, kızım derler, yeniden aile oluruz diye düşündüm." Bana baktı. "Gidecek bir yerim kalmayınca mezar daha mantıklı gelmişti."

Ya küçücük kız ne saçmalıyordu böyle? Çenesini tuttum.

"Gidecek tek yerin benim kollarım. Mezar falan yok! Küçücüksün daha. Sinirlendirme beni!"

Liya hafifçe kıkırdadı.

"Nereye kadar bana bakacaksın bilmiyorum. Şey, aslında ben iyileşene kadar baksan güzel olurdu. Sonra ben bir şekilde kendime yeni bir hayat kurmaya çalışacağım. Başka bir şehire gideceğim. Küçük pahalı olmayan bir yer... Orada işe gireceğim, evleneceğim, çocuklarım olacak..."

Kaşlarımı çattım.

"Evlenmek istiyorsan evleniriz. Taşınma konusuna söz veremiyorum. Ben sürekli görevdeyim ya güzelim. Ekip arkadaşlarından çok ayrılmam mümkün olmuyor."

Liya gülümsedi.

"Seninle evlenmekten bahsetmemiştim."

Kiminle evlenecekti hanımefendi? Öfkeyle ona baktığımda kıkırdadı. Yumuşakça çenesini tuttum.

"Başkasıyla evlenmene izin vermem."

Liya dudağını büktü.

"Engin ben seni abi olarak görüyorum."

"Liya!"

"Tamam şaka yaptım."

Yavaşça saçlarını okşadım. Yemin ederim bu kız beni delirtiyordu! Liya elini göğsüme koydu. Yavaşça elini dudaklarıma götürdüm.

Başı göğsümdeyken gülümsüyordu. En azından mutluydu. Onu hiç yalnız bırakmayacaktım.

Yeniden saçlarını öptüğümde başını kaldırdı.

"Ne zaman kabul edeceksin?" Diye sordum.

Anlamayarak beni izledi.

"Neyi?"

Yavaşça yüzünü okşadım.

"Bizi..."

Ben artık gerçekten *biz* olmak istiyordum. Liya burukça bakışlarını benden kaçırdı.

"Sana güvendiğimde..."

Tabii kız bana güvenmemekte haklıydı. Yavaşça omzunu öptüm. En azından git demiyordu...

Ona sarılmama izin verdi.

"Kokunu bile o kadar çok özledim ki..." Diye mırıldandım. "Çok güzelsin." Bana inanmıyormuş gibi baktı.

"Hiç güzel olmadığıma eminim." Dedi.

Benim gözümde dünyanın en güzel kadını oydu... Şu yorgun hâliyle bile parlayan mavilerine âşıktım.

Liya elini sakallarıma götürdü.

Siktir, çok güzel bakıyordu...

"Güzelliğinin farkında değilsin. Nasıl beğeniyorum seni bilmiyorsun. Dünyanın en güzel kadını sensin."

Liya gülümsedi.

"Senin gibi bir kadın uzmanından bunları duyuyorsam belki de haklısındır."

Kadın uzmanı mı?

Elimi belinde gezdirdim. Gerçekten beni delirtiyordu. Bu yüzden hep olgun kadınları sevmiştim. Küçük kadınlardan uzak duracağıma yeminliyken gidip yirmi yaşındaki kızı bulmuştum.

"Kadın uzmanı?" Dedim sorarcasına. "Senden başka kimse yok hayatımda." Omuz silkti.

"Ben seni yine reddetsem başka bir kadının evine gideceğini biliyorum. Bu yüzden reddetmiyorum, yanımda olmanı istiyorum."

Durdum.

Ne?

Başka bir kadına gitmemden korkuyor muydu?

Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Seni tanıdığım andan itibaren kimseyle yatmadım. Yemin ederim Liya! Allah belamı versin ki!" Gözlerine baktım. "Tamam eve gitmiş olabilirim ama yanında bile yatmadım."

Liya gözlerini kıstı.

"Sadece o değil. Yine birine gitmiştin."

Gitmemiştim!

Telefonda onu kıskandırmak için konuştuğum günden bahsediyordu.

"Sadece seni kıskandırmak istedim! Gitmedim eve falan! Liya seni aldatmıyorum. Benimsin sen..."

Liya iç çekti.

"Çok üzülmüştüm... Başardın yani üzmeyi."

Üzülmüş müydü?

Ulan bu kız beni seviyordu galiba...

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Sakallarımdaki elini hareket ettirdi. Dudaklarına uzandığımda beni reddetmedi.

Dudaklarımız buluştu.

Onun tadının dudaklarımda olduğuna inanamıyordum...

Kalbim öyle heyecanla çarptı ki ben bu aşkı ondan başka kimsede yaşayamadığımı fark ettim. Aramızdaki yaş farkı da onun küçük olması da umurumda değildi.

Onun kalbinin atışlarını duymamla geri çekildim.

Kalbi daha yeni durmuştu. Ona zarar gelmesinden, heyecanlanmasının kötü etkilemesinden korktum.

"Ne oldu?" Şaşkın sorusuyla birlikte gülümsedim.

"Çok heyecan yapmandan korktum. Kalbine bir zarar gelmesin şimdi... Ben seni tamamen iyileştiğinde bolca öperim."

Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Aniden dudaklarıma yapıştığında şok içinde durdum. Siktir, çok seksiydi!

Yavaşça dudağımı emdiğinde onu kendime daha çok çektim.
Sakallarımdaki eli saçlarıma çıktığında heyecandan kalbi duracak olan taraf bendim.

Onun dudaklarını emerken, öperken bulutların üstünde gibi hissediyordum.
Yine de ona kıyamayıp dudaklarımızı ayırdım.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnımı alnına yasladım.

"Liya'm..."

Liya utanıp bakışlarını kaçırdı.

Telefonum çaldığında arayana baktım.

Emel 2

Emel 2 kimdi lan?

Liya arayanı görünce kaşlarını çattı.

"Bu kim?"

Siktir, hatırlamıyordum.

"Bebeğim okuldan bir arkadaştı."

Yüzünü ekşitti.

"İğrenç bir yalancısın!"

Hemen aramayı reddettim. Liya bana zaten güvenmiyordu bir de özellikle kadınımın yanındayken beni arıyorlardı!

"Liya hatırlamıyorum kimdi. Beni neden arıyorsa!" Diye homurdandım. "Görüşmem etmem! Kim bilir kim! Her neyse, onu bırakalım en iyisi."

Başını göğsümden çekti.

"Kim bilir hangi ellilik.."

Ellilik neydi lan?

"O ne demek?"

Bana baktı.

"Hangi elli yaşında koca kadın arıyor diyorum. Sen olgun seviyorsun ya!"

Kahkaha attım.

"Elli yaşında kadınlarla çıkmıyorum. Hem o eskindendi. Artık sevgilisi ne derse desin yapacak olan hanımcı bir erkeğim."

Liya gözlerini kıstı.

"Sevgilin de mi var? Kim? Ben tanımıyorum çünkü!"

Bana kızmıştı tabii...

Ne diyeceğimi bilemezken bana döndü.

"Hemen numaranı değiştir! Hemen! Bir gün süren var. Bir daha konuşmam seninle yoksa!"

Kendimi tutamadan sırıttım.

"Sen beni kıskanıyor musun?" Boynunu öptüğümde kıpırdandı.

Ellerini yatağa dayarken yeniden kaşları çatıldı.

"Engin kalkamıyorum! Kaç saat geçti. Böyle bir etki normal gelmiyor bana." Gözlerime baktı. "Doktoru çağırır mısın? Korkmaya başladım!"

Tüm neşem uçup gitti.

Güçlükle dudaklarımı araladım.

"Şey..." Başımı salladım. "Tamam." Söylemiyordum!

Kapı açıldığında hemşire içeriye girdi.

"Daha iyi misiniz Liya Hanım?" Gülümsüyordu. "Sizin için tekerlekli sandalye getirdim. Biliyorum yürüyememek çok zor olacak ama artık bu sandalye size yardımcı olacak. O yüzden hemen alışmanızı diliyorum. Çok geçmiş olsun yeniden."

Liya kaşlarını çattı.

Gözleri kocaman aralanırken bana baktı.

"N-Ne?" Dedi. "Anlamadım? Neden yürüyemiyormuşum ben? Geçici bir şey bu! Neden alışacakmışım?"

Hemen elini tuttum.

Gözlerim dolarken onun yürümesi için içimden dualar ediyordum...

"Geçici bir durum olmadığından sanırım haberiniz yok." Hemşire bana mahçup bir bakış gönderdi. "Bacaklarınızı kullanamayacaksınız Liya Hanım. Korkmayın lütfen! Fizik tedaviyle düzelme şansınız var. Eğer düzelmezse ameliyat olabiliyorsunuz. Lütfen umutsuzluğa kapılmayın. Bu durumda olup iyileşen, yürüyen çok insan var. Siz de başaracaksınız inşallah. Çok geçmiş olsun."

Liya şok içinde bana bakakaldı.

"E-Engin?"

Yaklaşıp dudaklarını öptüm.

"Şş, sakin ol..." Diye fısıldadım. "Ben hep yanında olacağım."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Engin ben yürüyemeyecek miyim?" Diye bağırdı.

Hızla onu göğsüme çektim.

"Haftaya tedavine başlayacağız. Bu tedavi sonuç vermezse ameliyat olacaksın." Saçını öptüm. "Geçecek her şey! Geçecek! İkimize bir ev tutacağım. Orada bakacağım sana. İyileşeceksin, ayağa kalkacaksın."

Liya'nın gözlerinden damlayan yaşlara kıyamadım. Hızla göğsümden kalktı. Nefes nefese kalana kadar hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Liya ne olur yapma!"

Bana döndü.

"E-Engin ben sana yük olmak istemiyorum... Bacaklarım tutmuyor diye görevini bırakıp bana bakamazsın! Ben asla sana yük olmam! Asla! İstemiyorum ev falan! Rahat bırak beni!"

Gözyaşlarını okşayarak sildim.

"Yapma böyle ne olur... Sen bana yük değilsin. Seve seve bakarım sana."

Beni itti.

"Bakmayacaksın bana! Kimseye muhtaç olmam! Tek başımayım artık, kabullendim!" Diye bağırdı.

Onu göğsüme çekecektim ki çığlık çığlığa bağırıp ağlamaya başladı.

"Liya Hanım-" Liya sesi kısılana kadar çığlık attı.

Panikle hemşireye döndüm.

"Sakinleştirici! Acil!"

Hemen başını sallayıp odadan çıktı.

"Y-Yürüyemeyeceğim!" Başını iki yana salladı. "Yürüyemeyeceğim..." Elleri titriyordu.

Hızla onu göğsüme çektim.

"Yürüyeceksin! Ben yanındayım! Kadınımın elini asla bırakmayacağım."

Beni itti.

"Senin kadının olmak istemiyorum! Bırak peşimi! Bana bakmanı istemiyorum!" Durdu. "Ö-Öldürsene beni..." Hıçkırdı. "Öldür! Öldür beni ne olur... Kimseye muhtaç olmadan gideyim bu dünyadan..."

Kalbime büyük bir hançer saplandı.

Gözümden akan bir damla yaşı hemen sildim.

"Kimseye muhtaç değilsin! Senin saçının teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Bakacağım sana."

Başını iki yana salladı.

"Öleyim..." Hıçkırdı. "Kimseye muhtaç olmadan öleyim Engin... Yalvarırım öldür beni! Ben seni öldürmek istemedim mi? Acıma bana! Sık kafama!"

Hızla çenesini tutup başını kaldırdım.

"Sen kimseye muhtaç değilsin! Ölmeyeceksin, savaşacaksın ve kazanacaksın!"

Liya hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"G-Gücüm yok..." Diye fısıldadı. "Engin ne olur yap söylediğimi... Kızmayacağım sana. Ne olur öldür..." Bana öyle acıyla sokuldu ki...

Tutamadığım gözyaşlarımı serbest bıraktım...

Ben de onunla ağladım...

Benden nasıl bunu isterdi? Beni hiç mi düşünmüyordu?

Sevdiğim kadının saçının teline zarar gelmesine izin vermeyecektim. Arkasında dağ gibi duracaktım.

Bundan sonra benim hayatımın merkezinde yalnızca Liya olacaktı.

Tüm kötü günleri aşacaktık...

ALİSA

Poyraz oğlumuzla oyun oynuyordu. Onu gezdiriyordu ve öpücüklere boğuyordu. Gökbörü de keyifle gülüyordu.

"Poyraz dikkat et! Düşer oğlumuz, aman sıkı tut!" Dedim.

"El kadar bebeği tutarım yavrum merak etme." Bebeğimizi öptü."Bak, o mutlu. Sen karışma bizim oyunumuza. Değil mi babacığım?"

Elimde değildi. Sürekli oğlumu kontrol ediyordum. Doktor bir daha anne olmamın çok zor olduğunu söylemişti. Oğlum benim tek şansımdı. Göz bebeğimdi, her şeyimdi...

Poyraz onu öptüğünde babasına sokuldu.

Ta ki beni görene kadar...

Babasının kucağında ağlamaya başladığında sırıttım. Poyraz bozularak oğlumuzun yüzünü tuttu.

"Bak bana aslanım! Bak bana! Yarın sevgilin olduğunda bu anan seni destekleyecek mi sanıyorsun? Ay o kızın şuyu var, ay buyu var diye kıskançlık krizlerine girecek. Peki ben ne yapacağım? Aslan oğlum deyip sırtına bir tane yapıştıracağım." Gerçekten de yapıştırdı.

Tabii ki yumuşak bir dokunuşla...

Hızla oğlumu ellerinden aldım. Bana sokulmasıyla ağlaması kesildi. Poyraz'ın kıskanç bakışlarını umursamadan yatağa uzandım. Oğlumu da dikkatle yatağa bıraktım.

"Baban seni içinden çıkarmadı oğlum ama bu anacığın seni sancılarla içinden çıkardı. Tarafını buna göre seç."

Poyraz yatağa geldiğinde oğlumuzun diğer tarafına yattı.

"Baban yanında dursun da kayıp düşme. Beni aşıp geçme ihtimalin yok ama anan küçücük bir şey seni mi tutacak kendini mi?"

Ne?

Poyraz'ın saçını çektim.

"Bir zahmet tut o iki metrelik boyunla! Kocamansın çocuğun önünde! Ayrıca çocuğumu tutarım. Hem senin yanında küçük kalıyorum ben..."

Poyraz güldü ve yüzüme yaklaştı. Dudaklarımız buluştuğunda Gökbörü ağlamaya başladı. Mecburen onu bırakıp oğlumla ilgilendim.

Onu sakinleştirmek için göğsüme bastırdım.

"Şş anneciğim tamam... Bir daha öpmesine izin vermem olur biter." Gökbörü ne söylediğimi anlamış gibi birden güldü.

Kıkırdadığımda Poyraz kaşlarını çatmış bizi izliyordu.

Gerçekten beni kıskandığına inanamasam da arada kıskanıyordu. Ona döndüm.

"Teselli öpücüğü de veremiyorum oğlum kızıyor."

Kucağını gösterdi.

"Gel sen şöyle..."

İtiraz etmeden kucağına oturdum. Poyraz beni göğsüne çektiğinde oğlumuz sakince bizi izliyordu.

Poyraz oğlumuzu öptü.

"Sen benim başıma fena bela olacaksın oğlum." Güldüm. "Emre'ye benzeme Allah kitap aşkına. Başka bir şey istemiyorum."

Korkuyla göğsüne vurdum.

"Tövbe de! Eylül'e Allah sabır versin."

Poyraz saçımı öptü.

"Eylül hiç öyle düşünmüyor. Oğluna çok düşkün. Bazen kızıyor ama çocuğu sonuçta... Kızdıktan bir dakika sonra annem, kurban olurum sana diye ağlıyor. Eskiden hiç anlayamazdım ama şimdi çok iyi anlıyorum."

Ben de çok iyi anlıyordum.

Oğlumun mavi gözleri bana döndü. O kısık gözler babasının kopyasıydı... Amcasına da çok benziyordu. Kurt'un küçüklüğüyle aynıydı.

Bu küçücük şey aradan yirmi yıl geçtikten sonra babası kadar mı olacaktı gerçekten? Sırıttım.

"Düşündüm de oğluma çok iyi gen seçmişim." Poyraz'a baktım. "Senin gibi iki metrelik bir delikanlı olacak gibi geliyor. Muhtemelen size çeker. Halası kadar bile olsa kâr."

Bu ailede kısa boylu kimse yoktu sanırım. Babaannenin ve dedenin de uzun olduğunu düşünürsek harika bir aileye gelin gitmiştim.

"Halasından daha uzun olur. En kötü bir doksan olman lazım. Ha iki metreyi aşarım dersen seni de aramıza alırız." Kıkırdadım.

Poyraz oğlumuzu öptükçe Gökbörü gülümsüyordu.

"Bana dua et oğluşum. Bu adamdan çocuk yapmasaydım bu kadar sağlam geni nerede bulacaktın?" Poyraz'ın yüzünü avuçladım. "Şu yakışıklılık, şu boy bos..." Dudağını öptüm. "Oh, canım kocam benim..."

Poyraz sırıttığında tabii ki aramızdan biri bu durumdan hoşlanmadı. Hemen kocamı bırakmak zorunda kaldım.

"Oğluşum yeter da ne olur... Bak ben bu adamı on yıl bekledim. On yıl! Bırak da iki öpücük vereyim... Baksana çok tatlı, çok pıtı pıtı bir şey."

Poyraz kaşlarını çattı.

"Pıtı pıtı ne lan?"

Kahkaha attım.

"Bilmem. Şu an ürettim. Sevgi sözcüğü."

Poyraz göz devirdiğinde yanağından yakalayıp çektim. Tabii elime yağlı bir surat gelmediği için çok çekemedim.

Gökbörü'nün yaşlı gözlerini sildim. Yeni karnı doymuştu. O kadar naz da yapmıştı. Şimdi ise gözleri kapanmaya başlamıştı. Poyraz onu kucağına alıp beşiğine bıraktığında sevgiyle onları izledim.

"Bu gece bu velet annemlerin odasında olacak."

Neden?

"Hayır! Olmaz öyle şey! Ben gece bakıyorum sürekli ona! İçim rahat etmez."

Poyraz beni yatağa ittiğinde kalbim heyecanla çarptı. Dudaklarını boynuma bastırdı.

"Biraz da bana bakarsın gzamşine..." Diye fısıldadı. "Kırık gün doldu. Sabrım kalmadı artık! En az yetmiş gündür içine giremiyorum. Sevişeceğiz bu gece!"

Siktir...

Kasıklarıma bir sıcaklık yayılırken yutkunamadım.

Ben de çok özlemiştim...

"Tamam bırakalım onu annenlere. Ağlarsa alırız."

Poyraz sırıttı.

"Annem susturamazsa getirir. Ben o esnada en az iki kere boşalmış olurum." Ağzım dehşetle açıldı.

"Sus! Emre dinliyordur belki! Sonra sofrada anne boşalmak ne demek diye soracak!"

Poyraz kahkaha atacağı sırada ağzını kapattım. Oğlumuzun uyanmasını istemiyordum.

"Gel küçük odaya geçelim."

"Sevişecek miyiz? Oranın kapısı bozuk!"

Poyraz güldü.

"Kızım ne hayal gücü var sende. Hayır. Ben biraz dokunurum orası ayrı da normal oturmaya gidelim. Sen bize bir kahve yap. Bu velet uyanacak yoksa."

Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Oğlumuzu izlerken gülümsedim. Mışıl mışıl uyuyordu. Bebek telsizini kontrol ettim ve açık olduğundan emin oldum. Ağlarsa hemen duyup odaya gelecektim.

Birlikte odadan çıktığımızda kapıyı sessizce kapattım.

Neyse ki telefonumdan onu kamerayla izleyebiliyordum. O yüzden içim rahattı.

Poyraz odaya geçtiğinde beni aniden kendine çekip sertçe duvara yasladı. Ne olduğunu anlayamadan kendimi onun kucağında buldum. Bacaklarımı tutup beline sardığında kıkırdadım.

Poyraz dudaklarıma yapışmadan önce telefonunu çıkardı. Oğlumuzu izlediğinde güldüm.

"Uyuyor. Henüz hissetmedi." Dudağımı öptü. "Hâlâ hissetmedi." Yeniden öptü. "Oh iyi hissetmiyor." Kahkaha attım.

Telefonu kenara koyduğunda dudaklarıma sertçe yapıştı. Birinin görmesinden korksam da o an sadece bizim var olduğumuzu hissettim.

Poyraz dudaklarımızın arasında çok az bir mesafe bıraktı.

"Sana çok âşığım."

Bunu söylemek için çekilmesi ve yeniden dudaklarıma yapışması hoşuma gitmişti. İçim sıcacık olurken yavaşça onun alt dudağını emdim.

Dillerimiz buluştuğunda sertleşen erkekliğini kavradım. Poyraz hırsla inleyip elimi erkekliğine bastırdı.

Nefes nefese ayrıldığımızda başımı boynuna gömdüm. Nefeslerim boynuna çarparken erkekliğini okşamaya devam ettim. Poyraz kısıkça inliyordu.

"Çok özledim seni..." Diye fısıldadım. "Bu gece beni hiçbir güç durduramaz. Kocamla çok işim var."

Poyraz nefes nefese güldü.

"Bambaşka bir meselesin hatun." Diye mırıldandı.

Sertliğini kendi kavradığında elimi çektim. Onun gidişini izlerken ben de kahveleri yapmaya karar verdim.

Kasıklarımdaki sıcaklık beni öldürse de sakin kalmaya çalıştım.

Bu gece sevişecektik...

***

Oğlumu emzirirken babası da açlıkla beni izliyordu. Kıkırdadım ve ona hafifçe sırtımı döndüm.

"Ay ne dikizliyorsun be! Ayıp, utandım."

Poyraz'ı arkamda hissettim. Yatağa gelir gelmez arkamdan bana sarıldı.

"Ne zaman doyacak?"

Masum sorusuyla birlikte güldüm.

"Yeni emmeye başladı. Bekle biraz."

"Tüm sütü emdi vicdansız! Beni düşünen yok tabii! Oğlum bak tamam annenin memeleri şekil olarak çok güzel, emmek de güzel biliyorum. Zamanında beni de çok emzirdi-" Hızla ona döndüm.

"Poyraz!" Diye kızdım. "Çok ayıp! Biri duyacak! Ay sen iyice delirmeye başladın. Tamam dedim sana. Bu gece tamam! Birazcık sık dişini."

Poyraz çenesini omzuma yasladı. Yavaşça sakallarını öptüm. Oğlum annesinin göğüslerini sömürmekle meşguldü.

Her onu doyurduğumda gerçek bir anneymişim gibi hissettiriyordu. Çok güzel bir histi... Onun sağlığını düşünmek, bazen kalkıp nefeslerini kontrol etmek, ağladığında ağlamak... Sanırım bir daha anne olma imkânım olmadığı için ona çok daha fazla bağlanmıştım.

Poyraz masumca göğüslerimi izliyordu. Sanki daha önce hiç görmemiş gibiydi. Bu hâline güldüm.

"Kıyamam ben sana kocam benim."

Oğlum doyduğunda hemen uyku moduna geçmişti.

Poyraz onu kucağına aldığında durdum ve ona döndüm.

"Annenlere bırakınca seviştiğimizi anlayacaklar... Tam kırk gün de bitti."

Poyraz çenemi öptü.

"Bir bahane buluruz." Belime sarıldı. "Dayanacak gücüm kalmadı. Gökbörü bu anı bozarsa gerçekten artık oturup ağlamaya başlayabilirim."

Ona kıyamadığım için sessizce başımı salladım. Poyraz beni kendine çekip uzunca öptü.

En sonunda birbirimize sıkıca sarıldık. Nefeslerimin düzene girmesini göğsünde bekledim. Başım göğsündeyken saçımı öptü.

"Alisa ben seni sadece sevmiyorum..." Başımı kaldırdım. "Ben sana ölüyorum ölüyorum!" Kıkırdadım. "İnsan şirkette bile karısını özler mi ya? Süründürüyorsun beni... Toplantılarda bile sana gelebilmek için dakikaları hesaplıyorum! Kafayı yedirteceksin bana..."

Ben de ondan farksız değildim. Poyraz her gittiğinde bu ev bana ruhsuz geliyordu.

"Hım, dayanamıyorsun yani..."

Boynumu öptü.

"Dayanmak ne kelime karım kafayı yiyorum!" Belime sarıldı. "On yıl önce de böyleydim! Seni o havaalanında gördüğümden beri kendime gelemiyorum."

Beni gördüğü ilk günden beri kendine gelemiyordu demek...

"Seni çok seviyorum sevgilim." Diye fısıldadım. "Poyraz'ım... Sen benim her şeyimsin." Bana sokuldu.

"Değil on yıl otuz yıl da olsa tek kadına bakmadan beklerdim seni... Şu mavileri başka kimde bulabilirim? Bebeğim benim..."

Poyraz Atabey kesinlikle aşka gelmişti. Bana öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki kendimi özel işlenmiş bir mücevher gibi hissetmiştim.

Koltuğa oturduğumuzda beni kendine çekti. Sırtımı göğsüne yasladım. Kahvesini ona uzattığımda sırıttı.

"Tuzlu mu?"

Kıkırdadım.

"Onu yapmıştım zaten. Artık şekerli içebilirsin."

Omzumu öptü.

"Senin için her kahvemi tuzlu içerim kadınım."

Dudaklarına uzanıp küçük bir öpücük kondurdum.

Kimsenin gelmemesini fırsat bilirken yaklaşıp kulağına fısıldadım.

"Geçen gün çarşıdayken çok güzel bir şey aldım. Senin için... Bu gece kullanacağım."

Gözleri anında parladı.

"Ne aldın yavrum? Gecelik mi?" Bacağımı okşadı. "Rengi ne? Of çok zor dayanmak..." Kıkırdadım.

"Kırmızı ve siyah. Bu gece iki kere net sevişiriz diye iki tane aldım."

Poyraz başını geriye atıp inledi.

"Öldüreceksin beni Alisa!" Neşeyle kıkırdadım. "Ne aldın? Tangalı bir şeye çok ihtiyacım var şu an."

Beyefendi susmayacaktı anlaşılan. Uzanıp dudaklarını öptüm.

"Çok küçük bir ip, tanga bile sayılmaz. Zaten ön kısmı açık. Sen hiç yırtmakta zorlanma diye orayı direkt açık alayım dedim."

Poyraz yeniden inledi.

"Bana bunu yapmaya hakkın yok senin! Acımasız kadın! Geceyi nasıl bekleyeceğim? Gökbörü ağlarsa annemler bize getirecek... Sevişemezsek ne olacak? Öleceğim ben!"

Hızla göğsüne vurdum.

"Tamam sevişeceğiz dedim!" Kucağına oturdum. "Seni aç bırakmam ben." Belime sarıldı.

"Çok ihtiyacım var sana..." Diye mırıldandı.

Poyraz da tam on yıl beni beklemişti. İstediği kadar sevişmeyi hak ediyordu. Adam yıllardır kimseye bakmamıştı bile. Birlikteyken de sevişmemiştik.

Kalçamı avuçladığında başımı omzuna yasladım.

"Aşkım benim..." Saçımı öptü. "Bu kadar güzel olman beni delirtiyor... Keşke güzel olmasaydın."

Poyraz boynumu öptü. Gülümsedim ve sakallarını okşadım.

"Sanırım sevişeceğiz diye sana ayrı bir güzel geliyorum bugün."

Poyraz burnumun ucunu öptü.

"Sen bana her gün güzel geliyorsun. Anne olduktan sonra iyice güzelleştin. Seni daha çok kıskanmak beni yoruyor."

Gece tüm planım hazırdı...

Ben de kocamı çok özlemiştim. Sevişmeyeli uzun bir zaman olmuştu.

Geceliği hatırlayınca haince sırıttım.

Poyraz bayılacaktı!

***

"Son on saniye..."

Korkuyla kocamı izliyordum.

Ondan geriye saymaya başladı. Giydiğim kırmızı geceliği gördüğü anda zaten delirmişti.

"Beş..."

"Dört..."

Bana açlıkla bakıyordu.

"Üç..."

"İki..."

"Bir..."

Telefonuna baktı ve aniden telefonu yere fırlatıp üstüme atladı.

Korkuyla çığlık attığımda boynumu öpücüklere boğdu.

"Kırk birinci gün..." Boynumu emdiğinde inledim. "Çok şükür geçti o günler... Artık dokunacağım sana. Zonkluyordu artık!"

Kıkırdadım ve yavaşça saçlarını okşadım.

Geceliğimden taşan göğüslerimi elleriyle kavrayıp sıktığında inledim.

Ben de onu çok özlemiştim... Oğlumun uyanmamasını diliyordum. Babaannesinin odasındaydı. Aklım ona gitse de düşünmemeye çalışıyordum.

Poyraz hırsla inleyip göğüslerimi ısırdığında çığlık attım.

Elleri kadınlığımı bulduğunda gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Sonunda kavuşuyorum sana güzelim benim! Güzel karım, gzamşine..."

Dudaklarımızı buluşturduğunda özlemle ona sokuldum.

Şimdiden heyecandan ve zevkten titriyordum.

Onu çok istiyordum...

Poyraz iki geceliğimi de yırtmayı başardı. Onu içime almakta zorlandığımda daha yavaş oldu ve beni hemen zevke yeniden alıştırdı.

Harika geçen bir sevişmenin ardından ikimiz de yorgun düşmüştük. Poyraz çoktan gözlerini kapatıp uyumuştu bile...

Gözlerim bileğindeki siyah tokaya takılırken kaşlarımı çattım.

Şaşkın şaşkın tokaya bakarken hayretle gülümsedim.

Demek hâlâ bu tokayı saklıyordu...

Mezarlıktan döndüğümde her zamanki gibi başım çatlıyordu. Eve gelmemle annem telaşla bağırdı.

"Neredesin sen bu saate kadar?" Durdu. "Yine mezarlığa gittin değil mi? Kızım ölen geri gelmiyor sen her gün gittiğinde! Cuma günleri git duanı oku gel bari! Her gün her gün de olmaz ki! Adam gitti gitti! On yıl oldu! Aş artık!"

Her gün alışık olduğum azarlar...

Annemi umursamadan içeriye geçtim.

"Yaşıyor," Dedim yorgunca. "Ölmedi. Ben öyle hissetmiyorum. O mezar ruhsuz gibi... Her gün gidiyorum ama hep sorguluyorum. Sanki orada kimse yokmuş gibi geliyor. O ölmemiş gibi..."

Annem çığlık attı.

"İyice delirdi bu kız iyice! Ne yapsak? Psikiyatriye de göründün! Bunun bir sonraki seviyesi tımarhane!"

Tımarhane...

Belki de haklıydı.

Gerçekten deliriyor olmalıydım. Belki de delirmiştim bile... Ölmüş adamın yaşadığına bir tek ben inanıyordum.

"Yeter!" Babam gürledi. "Git odana! Kızımı rahat bırak! Acı çekiyor çocuk görmüyor musun? Deli değil benim kızım! Bırak acısını yaşasın!"

Annem oflayarak odasına gittiğinde babama minnetle gülümsedim.

"Yaşıyor diyelim... Bir gün çıkıp gelse ne yaparsın?"

Babam iç çekti.

"Keşke Poyraz oğlum gelse... Keşke! Keşke bu imkânlı olsa... Önce ona kızardım, sonra hemen sizi evlendirirdim."

Gelseydi ben de ona sağlam bir tokat atardım! Sonra öpüp koklayacaktım tabii... Beni nasıl bırakıp gittiğinin hesabını da soracaktım ama sımsıkı sarılacaktım...

"Umarım bir yerlerde beni duyuyordur ve özlüyordur. Hâlâ bana âşıktır."

Babam ağlamaktan kızarmış gözlerimi öptü.

"Haydi odana git yat fıstığım. Uyuyamazsan beni çağır. Baban sana sımsıkı sarılıp uyur."

Uzanıp yanağını öptüm.

"Teşekkür ederim. İyi geceler babacığım."

Odama girdim ve kapıyı kapattım.

Tam on yıl olmuştu.

Onsuz geçen her gün kalbimi daha çok kırıyordu. İki gün göremeyip ağladığım günler için o kadar pişman olmuştum ki... Keşke Allah onu benden almasaydı da varsın birkaç ay görmeseydim...

Elimize başucumdaki fotoğrafı aldım. Çerçevenin içinden bana gülümseyen yüzünü sevgiyle okşadım.

"Özledim, gel artık ne olur..."

Gözlerimde biriken yaşlar çerçevenin camını ıslattı.

Artık sesini unutmaktan korkuyordum... Sürekli aklıma getirmeye çalışıyordum. Bir tane videomuz vardı neyse ki... Oradaki sesi unutmamak için her gün dinliyordum.

"Dayanamıyorum..."

Elimdeki çerçeveyi kenara bıraktım.

Bu acı bedenime çok fazla geliyordu...

Ruhsuzdum, suratsızdım, çekilmeyecek bir insandım artık... Aileme de yük oluyordum. Benim gibi bir deliyle uğraşıp duruyorlardı.

Yüzümü yastığa gömerken bir çığlık attım.

Dayanmak çok zor geliyordu...

***

Saçımdaki acıyla birlikte hızla gözlerimi araladım.

Poyraz gözlerime bakıyordu.

Siktir!

Hızla doğrulduğumda sıkıntıyla beni izliyordu.

Bu rüya olmamalıydı!

Gözlerim pencereye takılırken kapalı olduğunu gördüm. Ben kapatmıştım işte! Kapıdan giremeyeceğine göre hayal görüyordum.

"Poyraz..." Diye fısıldadım çaresizce.

Sıkıntıyla derin bir nefes verdi.

"Aşkım..." Diye mırıldandı.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

Bir hayal nasıl bu kadar sıcak olabilirdi aklım almıyordu! Öptüğüm dudaklar gerçek gibiydi... Sıcacıktı. Sakalları elime batıyordu.

Gerçekten çok daha fazlası gibiydi...

Belki de ben kafayı yemiştim.

"Seni çok seviyorum." Yeniden dudağını öptüm. "Sen de beni özledin mi? Ben çok özlüyorum...Dayanamıyorum Poyraz..."

Yaşlı gözlerimi sildi.

"Ben de seni çok seviyorum, çok özlüyorum, sensizliğe dayanamıyorum."

O da benim hissettiklerimi hissediyordu... Özlemle göğsüne sokulduğumda saçımdaki acıyla yeniden inledim.

Saçımdaki tokayı çıkarıp bileğine taktı.

"Gerçek misin?" Diye sordum çaresizce. "Annem bana deli diyor. Beni tımarhaneye kapatacakmış. Delirdim mi gerçekten?"

Bunu o kadar çok sorguluyordum ki...

"Delirmedin. Hayal görüyorsun sadece."

Hayal mi görüyordum?

Bu kadar gerçek hayal mi olurdu?

Adamın kokusu bile ciğerlerimdeydi!

"Yalan... Kokun bile benimle. Tanımıyor muyum sanıyorsun sevdiğim adamı? Herkesten iyi tanırım! O mezarlık ruhsuz gibi! Sen orada yatmıyorsun! Ya hissediyorum diyorum! Sen orada olsan ben hissetmez miyim?"

Ellerimi kollarındaki kıllarda gezdirdim. Kılları bile dokununca hissediyordum. Nasıl gerçek olmazdı?

"Sen çok akıllı bir kadınsın. Seni boşuna sevmedim ben."

Elleri yanağımı okşuyordu.

Yemin ederim yaşıyordu...

Karşımdaki oydu...

Bu hayal falan değildi. Adam yaşıyordu işte! Belli ki gizlenmesi gerekiyordu.

O yaşarken gizlice onu takip ettiğim anlar aklıma geldi. Bir örgüte karıştığını düşünmüştüm. Onunla tartışmıştık, ayrılmıştım. Oraya gittiğimde tehlikede olduğum için delirmişti. Beni hemen evime bırakmıştı.

Acaba gerçekten bir örgüte mi karışmıştı? Bana zarar gelecek diye korktuğu için mi gizleniyordu?

Umarım kafayı yemiyorumdur diye dualar ettim. Bu yanımdaki adam da sıcaklığı da çok gerçekti.

"Neden hayallerime girdin?"

Burukça gülümsedi.

"Özledim kızım! Ölmüş olabilirim ama ölen insanlar da özleyebiliyor!"

Kaşlarımı çattım.

"Her ölmüş insan sürekli sevdiği insanların yanına böyle gidip öpüp kokluyor mu?"

Yemin ederim gerçekti...

Bir şekilde benim bu adamı ortaya çıkarmam gerekiyordu!

Eğer bir kez daha böyle gelirse buna emin olacaktım ve bir plan için harekete geçecektim.

"Evet."

Adam benimle konuşuyordu...

Bileğindeki tokama bakarken kaşlarımı çattım. Ölmüş insanlar böyle tokaları alıp götürüyor muydu?

Poyraz yerdeki sütyenime baktı. Başımı yeniden göğsüne yasladığımda belime sarıldı. Elleri hafifçe göğüslerime gittiğinde sütyeni çıkardığımdan emin oldu.

Ölü adam göğüslerimi elleyip emin de oluyordu! Kesinlikle hayal falan değildi! Hepimizi kandırıyordu!

Başımı bilerek hızlı kaldırdım ve çenesine sertçe çarptım. Acıyla inlediğimde hemen çenemi tuttu.

"Acıdı mı canın?" Canı sıkılmış gibiydi. "Kurban olurum ben sana..." Gözlerim doldu.

Ondan bunu duymayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki...

Başımı yeniden göğsüne yasladım ve çocuk gibi ağladım. Poyraz saçımı öptüğünde ona daha çok sokuldum.

Kokusunu gizlice içime çekerken huzurla gözlerimi kapattım.

Gerçekti...

"Poyraz çok acıyor." Dudağımı büktüm. "Çok..." Poyraz canımın yanmasına asla katlanamazdı.

Yavaşça vurduğum yeri öptü.

"Tamam ağlama gzamşine. Geçer birazdan. Ufak bir acı sadece." Saçlarımı okşadı. "Hâlâ çok mu acıyor?"

Başımı kalbine yasladığımda gülümsedim. Hızlı atıyordu. Kalp atışlarını duyduğum bir hayal olamazdı değil mi?

"Seni çok seviyorum... Artık mezarlığa gidip senin için ağlamak istemiyorum. Dön işte! Dön ne olur dön..."

Gözlerimden birkaç damla yaş düştü. Poyraz beni kendine çekerken sımsıkı sarıldı.

"Gitme mezarlığa." Dedi net bir sesle. "O mezarlığa gidip gözyaşı dökmeni istemiyorum! Duydun mu beni? Suçluluk hissetme! Gitmeyeceksin dediysem gitme."

Bir nedeni elbette vardı... O mezarlıkta değildi, yanımdaydı. Boşuna gidip gözyaşı dökmemi istemiyordu.

Biliyordum...

Yaşıyordu...

"S-Sen istemiyorsan gitmem." Boynunu öptüm.

Poyraz beni yatağa yatırmak istediğinde hızla boynuna sarıldım.

"Hayır!" Yüzünü avuçladım. "Hayır gitme ne olur gitme..." Acıyla hıçkırdım.

Poyraz önce dudağımı sonra da vurduğum yeri öptü.

"Uzun bir süre hayallerinde olmayacağım. Seni çok sevdiğimi bil olur mu? Sen benim her şeyimsin kadınım."

Uzun süre gelmeyecekti!

Korkuyla başımı iki yana salladım.

"Sevmiyorsun beni... Sevsen kandırmazdın! Ben senin yokluğunda ölüyorum be ölüyorum görmüyor musun? Gitme yalvarırım gitme..."

Ona sımsıkı sarıldım.

Camdan yansıyan ışık hafifçe gözlerine vurdu.

Gözleri kızarmıştı!

O da ağlamıştı...

Buraya gelirken ağlamıştı! Gerçek olmasaydı gözleri kızarır mıydı?

"Zorlaştırma işleri, gideceğim."

Yüzünü avuçladım.

"Gitme..." Boynuna sarıldım ve onu kendime çektim. "Poyraz ne olur..." Hıçkırdım.

Poyraz üzerimden kalkmak istediğinde gitmesine izin vermedim.

Yaşlı gözlerimi sildi.

"Gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Mecburum Alisa! Seni çok seviyorum ama gitmem gerekiyor!"

Sesindeki çaresizlik canımı yaktı.

Belli ki gerçekten mecburdu..

"Poyraz..."

Elime düşen yaşla birlikte ağladığını anladım. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Poyraz yüzündeki ellerimi öptü.

"Şş yapma böyle..."

Benim için ağlıyordu...

Beni çok sevdiğini o an o kadar iyi hissettim ki... Hiçbir kadın ona benim hissettirdiğim duyguları hissettirmeyi başaramazdı zira biz farklıydık.

"Gitme Poyraz..." Hıçkırdım.

Saçlarını okşadım ve onu kendime bastırdım.

Boynumdaki sevdiği noktayı kolayca bulup oraya uzun bir öpücük bıraktı. İçim anında gıdıklandı. Bu hissi çok özlemiştim.

Kokumu uzunca içine çekti.

"Alisa'm..." Sesi titriyordu.

Başını boynumdan kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde yutkunamadım.

İkimizin de gözleri yaşlarla doluydu...

Buraya gelmeden önce de ağlamıştı. Ben de onun için ağlamıştım... Aramızdaki duygu aşktan bile öteydi. O kadar büyük bir sevgi vardı ki aramızda on yıl da geçse bitmiyordu.

Poyraz dudaklarıma uzanıp sıcak bir öpücük kondurdu. Gözlerindeki yaşları sildiğimde yeniden elimi öptü.

"Hâlâ benimsin sen..." Diye fısıldadı.

Hıçkırdım.

"H-Hep senindim, hâlâ seninim..." Çenesini öptüm. "Sen de benimsin." Hafifçe başını salladı.

"Hep senindim, hâlâ seninim." Söylediklerimi tekrar etti.

Üstümden kalkacağı esnada boynuna sarılıp buna izin vermemeye devam ettim.

"Poyraz gitme lütfen... Aşkım yalvarırım gitme... Çok özlüyorum gitme..."

Poyraz yaşlı gözlerimi son kez sildi.

Tam doğrulacağım sırada aldığım tuhaf bir kokuyla çok geçmeden kendimi yeniden yatakta buldum...

Gözlerim kapanmıştı...

***

Uyandığımda başım çok ağrıyordu. Etrafıma kısaca göz gezdirdim.

Dün olanlar aklıma gelirken hızla doğruldum.

Poyraz gelmişti!

Elimi saçıma götürdüğümde toka olduğunu anladım.

Tokamı bileğine takmıştı!

Yani hayal görmüştüm öyle mi? O gözyaşları da hayaldi!

Ayağa kalktığımda pencerenin tamamen kapalı olduğunu gördüm.

Yenilmişlikle yatağa oturduğumda tek bir şeyin eksikliğini fark ettim.

Sütyenim yoktu!

Hızla dolapta sütyenimi ararken bulamadım. Aynadan kendime baktığımda alnımdaki küçük morluğu gördüm.

Gerçekten gelmiş miydi?

Koşarak annenin yanına gittim.

"Anne sütyenim yok! Yerdeydi, odamdaydı. Sen mi aldın?"

Annem delirmişim gibi bana baktı.

"Ne yapacağım senin sütyenini? Odana girmedim bugün hiç."

Yüzümde kocaman bir tebessüm belirdi.

"Almadın yani öyle mi? Kirlilerin arasına atmışsındır belki."

Annem delirmişim gibi bana baktı.

"Alisa beni korkutuyorsun anneciğim. Yerden almadım sütyen falan! Kirlileri daha almadım ayrıca."

Mutlulukla anneme sarıldığımda bana daha da tuhaf baktı.

Hızla geri çekildim.

"Bugün mutlu olmak istedim sadece."

Kaşları çatıldı.

Akıl sağlığımdan endişe ediyordu tabii...

"Peki anneciğim. Sen böyle gül mutlu ol da ben senin sütyenlerine hiç dokunmam vallahi."

Kıkırdadım ve annemin yanağını öptüm. Odama geçtiğimde saçımdaki tokayı çıkardım.

Benim kullandığım toka genişlemişti. Sürekli kullandığım için ilk alındığı gibi değildi. Bu toka yeni alınmış gibiydi.

Demek ki Poyraz hazırlıklı gelmişti!

Kocaman gülümsedim ve yatağıma uzandım.

Yastığım bile Poyraz kokuyordu...

O adam dün buraya gerçekten gelmişti!

Yaşıyordu...

O mezarın altında değildi.

Yaşıyordu!

Beni de dün bir şekilde bayıltıp gitmişti zira onu bırakamayacağımı biliyordu.

"Seni çok seviyorum..." Diye fısıldadım.

Yerdeki sütyene bakışını hatırlarken gülümsedim. Giderken sütyenimi de götürmüştü demek...

Poyraz'ın yaşadığına emindim!

Hem yaşıyordu hem de hâlâ beni çok seviyordu...

Gözlerim dolu dolu Poyraz'ı izledim. Bir tanem uyuyordu... Başımı göğsüne yaslarken kalp atışlarını dinledim.

Ben her gece korkuyla kalbini kontrol etmekten çok yorulmuştum...

Bir daha mezarlığa gidip ağlarsam diye düşünmek beni delirtiyordu...

Aniden saçımda hissettiğim baskıyla irkildim. Hafifçe başımı kaldırdığımda Poyraz kaşlarını çattı.

Ne ara uyanmıştı?

Dudağımda baskısını hissettiğimde kalbim on yıl önceki gibi çarptı.

"Ne oldu?" Diye homurdandı. "İki dakika içim geçti, neye ağladın? Hayır sürekli uyanık olup seni sakinleştirmem mi gerekiyor benim?" Kaşlarımı çattığımda masumca başımı salladı. "Tabii ki sakinleştiririm güzeller güzeli karım benim." Belime sarıldı. "Ne oldu?" Kıkırdadım.

Ağlarken bile güldürmeyi başarabiliyordu.

"Hiç..." Dudaklarımı yaladım. "Tokayı hâlâ saklıyorsun demek..."

"Ne tokası?" Diye sordu.

"Hani gece yanıma gelip tokamı almıştın ya... Uzun süre gelmeyeceğini söylediğin zaman. Ağlamıştık, hayal olduğunu söyledin, ben de yaşıyorsun dedim..." Gülümsedim. "Bileğinde şu an." Dedim.

Poyraz bileğine baktı ve başını salladı.

"Toka bende hâlâ." Dedi. "Göreve giderken bileğimde duruyordu. Senin saçlarına değdiği için aldım. Aslında gizlice alıp gidecektim sonra sen uyandın. Toka saçına takıldı."

Bu çok tatlıydı.

Hâlâ da takıyordu.

Gülümsedim ve ellerimi göğsünde gezdirdim.

"Sütyeni neden aldın?"

Durdu ve kahkaha attı.

"Fark edeceğini biliyordum ama dayanamadım. Senin göğüslerini sarmıştı o, dayanamadım aldım giderken. Kokun da sinmişti..."

Kıkırdadım ve boynunu öptüm. Parmaklarım arsızca karnından aşağıya kaydığında gözleri koyulaştı.

"Bu kadar masum muydu gerçekten? Sadece kokum için mi almıştın?"

Poyraz beni göğsüne çekti.

"Ne duymak istiyorsun?" Gülümsedi. "Başka işime de yaradı tabii. Hâlâ saklıyorum. Karıma ait olan şey bana da ait sayılır."

"Çok fenasın! Ben senin için ağlarken sen beni düşünüp kendini tatmin ediyordun! Pis hain!"

Ona arkamı döndüğümde Poyraz belime sarıldı. Amacım birazcık naz yapmaktı. Poyraz her zaman benim nazımı çekmişti.

"Kızım seni düşündüm, başkasını mı düşünseydim?" Ona ters bir bakış gönderdiğimde sustu. "Aşkım ben ağlamadım mı sanıyorsun? Her günüm seni düşünmekle geçiyordu. İşimizin gücümüzün arasında bir de düzenli olarak seni takip ettiriyordum. Başına bir şey gelecek korkusuyla ölüyordum..."

Poyraz'a döndüm.

"Başkasını düşünsen o kafanı kırardım senin!" Diye homurdandım. "Hem gitmeseydin beni bırakıp... Hafızan yerine geldiğinde bana gelseydin... Senin için deliriyordum ben!"

Poyraz yavaşça doğruldu. Beni kucağına çekmek istediğinde omuz silktim. Yine de beni kucağına çekmeyi başardı.

"Ne oldu sana gece gece? Biz bu konuları konuşmadık mı? Göreve gidiyordum! Senin yanında gittiğim görevlere nasıl ağladığını çok iyi biliyoruz değil mi? Odaklanamazdım Alisa'm. Özür dilerim. İsteyerek de gitmedim. Planlarımda seni terk etmek yoktu. Kaçırıldım işte! Sonradan da gelemedim..." İç çektim. "Seni yanıma alacaktım... Ekiptekiler izin vermedi. Zor olur dediler, Alisa yapamaz dediler... Mecbur kaldım bebeğim. Hep aklımda sen vardın..."

Evet, yapamazdım. Poyraz her an ölüm tehlikesiyle savaşırken ben sürekli onun sesini duymak için çabalardım.

Sessizce göğsüne sokuldum.

"Neyse ki artık yanımdasın... Artık benimsin." Dudağını öptüm. "Bu sefer asla bırakmam seni... Yine kaçıp gitsen seni bulurum! Ona göre!" Güldü.

"Kaçıp gitmeyeceğim, görevimi bıraktım." Saçımı öptü. "Artık ailem için yaşayacağım. Sen ve oğlum için..."

Poyraz gözlerimdeki yaşları sildi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ona sokuldum. Poyraz belimdeki elini yavaşça kalçama doğru hareket ettirdi.

"Harika bir kadınsın Alisa." Beni öptü. "Ulan gidip havaalanındaki en güzel kızı bulmayı nasıl başardım... Hayret!" Üstüne çıktığımda beni izliyordu.

"Belki de o güzel gözler benden başkasını görememiştir..."

Başını boynuma gömdü.

"Seni gördüğüm andan beri öyle be yavrum. Çok seviyorum seni..." Kıkırdadım.

"Ben de seni çok seviyorum." Dudağımı öptü.

"Barıştık mı?" Her zaman nazımı çekmesi hoşuma gidiyordu.

"Barıştık." Boynuna sarıldım.

Poyraz beni yatırdığında üstüme çıktı. Elleri göğüslerimi kavradığında gülümsedim.

"Benim..." Göğüslerimi izledi. "Benim..." Saçlarını okşadım.

"Senin ve oğlumun." Durdu.

"Hayır benim! O sonradan gelme bu memelere sahip olamaz!"

Kahkaha attım.

"Tamam senin! Sakin ol Poyraz Atabey."

Poyraz başını göğüslerimin üstüne yasladı. Yavaşça saçlarını okşadığımda göğüslerimin arasına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Çok güzelsin..." Diye fısıldadı.

Poyraz'ın bana olan hayranlığı hoşuma gidiyordu. Beni gerçekten güzel bulması güçlü hissettiriyordu. Kendime daha çok güveniyordum.

"Bence abartıyorsun. Yani sana güzel geliyorum herhalde."

Poyraz alayla güldü.

"Tabii bana güzel geleceksin! Başka herife güzel gelecek değilsin. Benim karımsın sonuçta. Ben beğendim seni." Sırıttı. "Of, çok güzeldin. Havaalanında oturuyordun fıstık gibiydin. İyi ki peşini bırakmamışım."

Kıkırdadım.

"Âşık ettin kendine. Tanışmamızda tuhaftı. Yanıma geldin sana âşık oldum diye." Düşününce çok çılgınca geliyordu. "Hem de tanımadan!" Sırıttı.

"O mavileri gördüm işimi gücümü iptal ettim. Yavrum benim... Çok güzelsin. Binlerce kez şükürler olsun."

Başımı boynuna gömdüm.

"Seni çok seviyorum Poyraz Atabey..." Diye fısıldadım.

Gözlerim yorgunluktan kapanırken yavaşça saçımı öptü.

"On yıl değil elli yıl beklerim seni kadınım." Diye mırıldandığını duydum.

Kıkırdadım ve sessizce kokusunu içime çektim.

Çok yorgun düşmüştüm.

Neyse ki oğlum bir sorun çıkarmamıştı. Babasına ilk defa anlayış gösteriyordu.

***

İçimdeki onu görme isteğine karşı koyamıyordum...

Herkes okul gezisiyle alakalı bir şeyler söylerken onlardan uzaklaştım ve telefonumu elime aldım.

Onu aradığımda hemen açtı.

"Alisa'm?"

İçim sıcacık oldu...

"Poyraz..." Derin bir nefes aldım. "Şey, acaba beni almaya gelebilir misin?" Diye sordum.

Adamla konuştukça yanaklarım yanıyordu! Telefonda bile utanıyordum.

"Geleyim ömrüm, geleyim kadınım..." Gülümsedim. "Neredesin? Okulda olman gerekiyordu ama?" Hafiften hesap da soruyordu.

"Okuldayım zaten. Geziye gideceklermiş. Canım istemiyor, ben de seninle buluşayım dedim."

Poyraz'ın gülüşünden hoşuna gittiği belli oluyordu...

"Tamam yavrum geliyorum hemen. Okulun önünde bekle."

Telefonu kapatır kapatmaz koşarak tuvalete girip makyajımı tazeledim. Saçımı düzeltmeye çalıştım.

Hiç güzel görünmüyordum...

Of!

Hiç güzel değildim! Okul çıkışında ne kadar güzel olabilirdim ki? Keşke eve gidip onu arasaydım.

Onu yeniden aradım.

"Bebeğim daha gelmedim. Bu kadar özleme beni. Dayan iki dakika!"

Yanaklarım yeniden yandı.

"Poyraz gelmesen olmaz mı? Ben eve geçeyim akşam buluşalım!"

Durdu.

"Olmaz." Cevabı netti. "Evden bir şey alacaksan ben seni bırakırım. Sonra da bir yere geçeriz."

Adam hayatta beni bırakmıyordu ki!

"Imm, şey..." Derin bir nefes verdim. "Poyraz hiç güzel görünmüyorum! Sevmedim görüntümü! Akşam buluşalım işte!"

Poyraz kahkaha attı.

"Derdin bu muydu? Saçmalama güzelim. Ben seni çok beğeniyorum. Havaalanında gözlerin şiş yeri izlerken sana âşık oldum. İstersen daha fazla zorlama."

Kaşlarımı çattım.

"O an çirkin miydim yani? Yanıma geldiğinde dünyanın en güzel kadını olduğumu söylüyordun?"

"Çok doğru söylemişim. Senin çirkin olman mümkün mü? Geldim sayılır, sen yola çık. Haydi, gelince tartışırız."

Çantamı koluma takıp tuvaletten çıktım. Alelacele yola çıktığımda önümde duran siyah arabaya bindim.

Poyraz esmer teniyle öyle seksi görünüyordu ki... Uzanıp yanağını öptüm.

Henüz bir haftadır birlikteydik...

Poyraz beni ikna etmeyi başarmıştı. Ondan uzak durmak için her şeyi yapmıştım ama olmamıştı... Sonunda beni de kendine âşık etmişti.

"Çok güzelsin." Hayranlıkla gözlerime bakıyordu. "Gzamşine... Birazdan bayılacağım güzelliğinden."

Kıkırdadım.

"Ben beğenmedim bugün kendimi."

Poyraz dudaklarıma uzandığında beni öpmesine izin verdim. Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Senin kendinden haberin yok."

Gülümseyerek onu izlerken elime gelen ıslaklıkla kaşlarımı çattım. Saçlarınım arasında elimi gezdirdim.

"Neden ıslaksın?"

Sorumla birlikte arabayı çalıştırdı.

"Havuzdaydım."

Havuzda mıydı?

Kiminle havuzdaydı?

Aklıma kocaman kalçası olan tangalı bikinili kızlar gelirken dehşetle ağzım açıldı. Filmlerdeki gibi kadınlar ve Poyraz birlikte yüzmüş müydü?

"Kiminleydin?" Bağırmamla şaşkınca bana döndü. "Söyle, kiminleydin? Bana neden haber vermiyorsun?"

Poyraz sırıtmaya başladı. Neye gülüyordu, çok mu komikti?

"Kurt'la yüzdük biraz. Sen arayınca hemen geldim. Neyse ki kurumuştum."

Gözkerimi kıstım.

"Sadece Kurt mu?"

Poyraz elini bacağıma götürdü.

"Sadece o vardı. Başka biri yoktu havuzda. Bu saatlerde boş oluyor. Merak ettiğin buysa."

İyi bari. Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyordum. İçim rahatlarken uzanıp onu bir kez daha öptüm.

"Yokluğumda başka kızlarla birliktesin diye birazcık endişelenmiştim."

Poyraz bacağımı sıktığında inledim. Ona kötü kötü baktığımda bacağımı sıkmaya devam ediyordu.

"Saçmalama! Ne işim olur başka kızlarla?" Diye kızdı. "Ben çok mu güvenilmezim anlamıyorum!" Dudağımı büktüm.

"Fazla yakışıklısın. Birazcık kıskanıyorum."

Poyraz bana çapkın bir gülüş gönderdi. Elini bacaklarımda gezdirdi. Siyah puantiyeli çorapta uzun süre elini gezdirdi. İçim bir hoş olurken yavaşça elini tuttum.

"Şu güzel bacaklarını daha güzel gösteriyor bu çorap. Sevmedim, daha seksi oluyorsun. Okulda bakan lavuk vardır! Giymesen daha iyi. Benim yanımda giy."

Elini puantiyelerin üstünde gezdirdiğinde yutkundum.

"Bakacaklarını sanmıyorum. Okula çok da seksi gitmiyorum."

Başını iki yana salladı.

"O sana göre, bana göre değil." Yavaşça bacaklarımı okşadı.

Bacaklarımda elini gezdirmesine izin verdim.

Poyraz kırmızı ışıkta durdurduğunda bana döndü.

Dudaklarıma uzanıp uzun bir öpücük kondurdu.

"Çok özledim seni..." Diye mırıldandı.

Kıkırdadım.

"Daha dün gördün!"

Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Yine de özledim... Çok uzatmadan evlenelim diyorum." Dehşetle ona baktım. "Böylece benden hiç ayrılmazsın. Yakında teklif ederim belki."

Şaka mı yapıyordu?

Başımı olumsuz anlamda salladım. Henüz evlenmek için hazır değildim. Yaşım küçüktü. Birkaç sene beklemesi gerekiyordu.

"Etme sakın! Reddetmeye de kıyamam! Daha okulum var benim. Üniversite falan derken-" Dudaklarımı öperek sözümü kesti.

"Ben okuturum seni. Tabii ki okuman için seni destekleyeceğim. Sadece evli olacaksın. Okulun bitene kadar çocuk yapmayız."

Yalan söylüyordu. Çocuk isteyecekti! Göz devirdim.

"Eminim evlenince çocuk istemeyeceksin!"

Poyraz güldü.

"O zaman on yıl daha evlenmeyiz. Sen iyice büyü, o zaman evlenir çocuk yaparız. Nasıl olur?"

Hızla kolunu tuttum.

"Saçmalama! On yıl çok! Dayanamam ben sensiz!" Sırıttı. "Ben on yıla beş tane çocuk doğurmuş olurum..."

Ağzımdan kaçan şeyle birlikte kahkaha attı. Uzanıp yanağımı öptü.

"Yapacağız merak etme. Güzelliğim benim."

Beni gerçekten seviyordu...

İlk defa birinin beni bu kadar çok sevdiğini hissediyordum... İlk defa birine böylesine tutulmuştum...

Poyraz elimi tuttuğunda parmaklarımızı kenetledi.

Kısa bir süre içinde evlenmek istiyordu.

İlişkimiz henüz yeni olsa da beni o kadar ikna etmişti ki... Ona büyük bir güven duyuyordum. Gözlerimizi ayıran şey yeşil ışığın yandığını fark etmemiz oldu.

Poyraz yeniden gaza yüklendi.

Ellerimizi hiç ayırmadan dizime koydu.

Peşimden koşması, bana değer vermesi beni o kadar çok mutlu ediyordu ki... Sevgiyle gür siyah saçlarını, küçük burnunu, yeni kestiği o muhteşem sakallarını izledim.

Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum.

Poyraz yaklaşık on beş dakika sonra bir ormana girdi. Çok geçmeden küçük kulübenin önünde durdu.

Anlamayarak tahtadan yapılmış kulübeyi izledim.

"Hava soğuk! Bizi buraya neden getirdin? Buralar daha da soğuk sanki."

Poyraz arabadan indi. Benim kapımın yanına geldiğinde kapıyı açtım. Üzerime eğilip önce kemeri çıkardı sonra beni kucakladı.

"Çok üşütmem seni, merak etme gzamşine."

Başımı göğsüne yasladım.

Hava gerçekten buz kesiyordu. Ona iyice sokuldum.

Bir sevgilim olduğuna inanamıyordum!

Hele de o erkeğin çok yakışıklı olduğuna... Merhametli, iyi kalpli, tatlı, sempatik, karizmatik... Allah'ım ben ne sevap işlemiştim?

Poyraz beni kulübenin içine soktu. Titreyen bedenime sarıldı.

"Poyraz?"

Gelen yaşlı amcaya başıyla selam verdi.

"Geldik Metin abi." Beni gösterdi. "Sevgilim Alisa. Yakında karım inşallah."

Adam oldukça yaşlı ve çok tatlı görünüyordu. İnmek istediğimde Poyraz bana izin verdi. Adama elimi uzattığımda elimi sıktı.

"Metin ben. Çok memnun oldum kızım."

Gülümsedim.

"Ben de memnun oldum."

Adam kulübeyi gösterdi.

"Biraz eski ama Poyraz oğlum sağ olsun yenilememe yardımcı oldu. Güzeldir burası. Sessizdir, kafa dinlersin. Benim çocuklar kitap okumaya, ders çalışmaya gelir hep. Ben çoğu zaman burada kalıyorum. Ormanın içinde, bir başıma..." Derin bir iç çekti. "İnsanların kötülüğünden ırak, kimsenin olmadığı bir yer."

Gerçekten de öyleydi.

Ormanda kimin ne işi olabilirdi ki?

Poyraz beni kendine çekip sarıldı.

"Biz biraz yalnız kalalım dedik. Her şey için sağ ol abi."

Adam gülümsedi.

"Sen sağ ol desteklerin için oğlum. Her zaman sana kapım açık." Bana döndü. "Ben gideyim. Bir şey olursa aramaktan çekinmeyin."

Adamın gidişini izledim. Kapı kapandığında Poyraz'a döndüm.

"Neden buraya geldik?"

Aniden beni kendine çekip belime sarıldı.

"Uzun uzun seninle yalnız kalalım istedim." Saçımı öptü. "Burada telefonda çekmiyor. Kimse de arayamaz. Benimsin yani."

Kaşlarımı çattım.

"Burada telefonun çekmediğini nereden biliyorsun? Daha önce de mi geldin?"

Başka bir kızla?

Burada yatak, televizyon ve diğer tüm romantik şeyler bulunuyordu. Yatağa doğru ilerlediğimde aniden arkamdan belime sarıldı.

"Ne ima ediyorsun?" Boynumu öptü. "Senden başka bir kadın getirmedim. Ayrıca burası benim değil. Orman yangınında yanmıştı kulübe. Amca da burayı çok seviyordu. Bizim şirkette çaycılık yapıyordu, oradan biliyorum. Anlatıyordu burayı. Ben de yandığını duyunca yenilettim."

Dudaklarımda sıcacık bir tebessüm belirdi. Onu da merhametini de çok seviyordum. Başka biri olsa belki de umursamayacaktı ama onun o güzel kalbi sadece iyiliğe çalışıyordu.

Dudaklarına uzandığımda eğildi. Kıkırdadım ve onun dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum.

"Çok merhametli, çok tatlı, çok harika bir adamsın Poyraz Atabey." Ona sokuldum. "Ömrümün sonuna kadar beklerim senin gibi güzel bir adamı..." Diye fısıldadım.

Poyraz beni öptü.

"Ben de seni beklerim güzel kadınım. Hep şükrediyorum varlığına. İyi ki havaalanında görmüşüm seni."

Belime daha sıkı sarıldı.

"Eğer beni orada görmeseydin birbirimizi tanımayacaktık..."

Bu ihtimal düşününce bile beni çok üzüyordu. Onu hiç tanımamak belki onu hiç görmediğim için etkilemezdi ancak onu tanıyarak düşündüğüm zaman kalbimi adeta eziyordu. İyi ki tanımıştım... İyi ki peşimden koşmuştu.

"Bu felaketim olurdu. Seni tanımamak, seni bilmemek yediğim kurşunların acısının yanında bir hiç olurdu..."

Yediğim kurşunların?

Anlamayarak ona döndüm.

"Kurşun derken? Bildiğin silahtaki?" Dedim. "Pat pat! Bu sesle vuran?" Poyraz burukça gülümsedi.

"Daha önce vuruldum. Düşman şirketler tarafından işte! Onu dedim. Omuzdandı, sıyırdı geçti."

Vurulmuş muydu?

Hangi cani böyle bir şey yapardı? Şirketin kinini ondan nasıl çıkarabilmişti? Bacaklarım öfkeyle titredi.

Sevdiğim adamın yüzünü avuçladım.

"V-Vurdular mı seni gerçekten?" Dehşetle fısıldadım. "Öldürmek istediler..." Gözlerim anında doldu.

Poyraz ofladı ve aniden beni kucağına aldı. Hiç beklemediğim için çığlık attım. Beni kucağında yatağa getirdi.

"Kızım tehdit amaçlı işte! Öldürmek istemediler. Bak hayattayım. Bayağı da oldu. Korkma artık." Dudağımı öptü. "Seni bırakmaya hiç niyetim yok

benim."

Böyle tehdit mi olurdu? Adam kan kaybından ölse ne olacaktı? Bunlar ne şerefsiz insanlardı böyle!

"Şerefsizler! Onlara ne oldu peki? Polise şikayet ettin-" Sözüm yarıda kesildi.

"Ben buraya yalnız kalalım, romantik anlar geçirelim diye geldim. Lütfen kötü şeylerden bahsetme. Geçti gitti. Unutup anın tadını çıkarmaya ne dersin?"

Sessizce başımı salladım.

Sanırım bu konu onun moralini bozuyordu ve konuşmak istemiyordu. Başka bir zaman mutlaka konuşacaktım. Şimdilik susuyordum. İçimden bir ses onun bir şey sakladığını söylese de bunu reddettim. O benden bir şey saklamazdı. İçim her zaman rahat olmalıydı. Ona sonsuz bir güven duyuyordum.

Poyraz elinde şaraplarla geldiğinde birini bana uzattı. Aldığımda geri dönüp geldi. Elindeki donutları ve frambuazlı pastayı görünce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ya Poyraz... Bunları benim için mi aldın? Ne ara burayı ayarladın? Seni arayacağımı hissettin sanırım."

Güldü.

"Bu akşam plan yapacaktım ama sen erken gelmek istedin." Kadehi uzattığında yavaşça kadehimi kaldırdım. "Sevgimize diyelim mi o zaman?" Başımı salladım.

"Aşkımıza canım sevgilim..." Dedim.

Utandığım için böyle kelimeler pek sık kullanmazdım.

Poyraz kendini yanıma bıraktığında kenardaki kırmızı güller dikkatimi çekti.

"Gülleri bana mı aldın?" Bana baktı. "Şey yani orada var ya... Benim için mi?" Ayağa kalktı.

"Vermeyi unuttum!" Diye homurdandı. "Keşke daha romantik olabilsem! Atabey olmak kanıma işlemiş."

Kıkırdadığımda gülleri bana uzattı.

Gülleri alıp kokladım.

Ne güzel kokuyordu...

Üstündeki notu okudum.

İlk haftamızın şerefine canım kadınım. Sonunda bana yüz verip manitan olmama izin verdiğin için çok mutluyum. Her hafta çiçek yollayacağım. Bu güzelliğe az bile... Büyülüyorsun beni gzamşine.

Poyraz Atabey

İlk hafta için çiçek de almıştı. Çiçeği kenara bıraktım ve boynuna sarıldım.

"Senden başkasını düşünemiyorum bile... Tabii şans verecektim." Sakallarını öptüm. "Sana karşı hislerim çok hızlı alevleniyor. Bu normal mi bilmiyorum... Başımı döndürüyorsun Poyraz."

Poyraz yavaşça çenemi okşadı.

"Daha çok başını döndüreceğim gzamşine. Ma si maoropen..."

O kadar tatlıydı ki...

Gözlerim dolarken boynuna sımsıkı sarıldım. Şu kısacık zamanda hayatıma girmiş en güzel şey Poyraz Atabey'di...

Geçmişte her anımızı hatırlarken burukça gülümsüyordum. Çoğu zaman gözlerim doluyordu. Benim peşimden çok koşmuştu. İyi ki ona evet demiştim...

Hızla silkelendim ve kendime geldim. Dolmuş gözlerimi sildim. En ufak bir aksilik çıksın istemiyordum. Bugün kocamın günüydü. Mutlu olmalıydım.

Azra bana yardım ederken balonların hepsini yerleştirmiştik. *İyi ki doğdun Börü* yazan yazıyı da balonların arasına asmıştık.

Her şey kusursuz görünüyordu.

Her şeyin hazır olup olmadığını son kez kontrol ettim.

Azra, Kağan'la fısıldaşıyordu. Yüzünde oluşan sıcak tebessümle nişanlısını ne kadar çok sevdiğini tekrar anlamış oldum.

Karşıma ilk çıktığında sevgilisini aldattığını söyleyip ağlamıştı. Oysaki Nida o zamanlar Kağan'ı sevdiği için onları ayırma planı yapmıştı. Başarmıştı da... Kağan yıllar sonra pişman olmuştu ve özür dilemişti. Göreve gelmeden önce nişanlanan Azra ne yazık ki ayrılamamıştı. Zorla olan bir nişandı zaten. O adamla isteyerek nişanlanmamıştı. Kağan da bunu aldatma sayıp delirmişti.

Şimdi mutlu olduklarını görmek beni de mutlu etmişti.

Azra elindeki yüzüğe mutlulukla bakıyordu. Kağan onun bu bakışlarını yakalayıp kıkırdadı.

"Peşimden daha koşman gerekiyordu ama kıyamadım sana."

Kağan saçlarını okşadı.

"Kaybettiğimiz iki yıl var, bence de kıymamalısın."

Azra ona sokuldu.

"Seni çok seviyorum sevgilim."

Kağan boynunu öptü.

"Ben daha çok..."

Zil çaldığında koşarak açmaya gittim.

Engin ve Liya gelmişti!

"Biz geldik!" Engin neşeyle gülümsedi. "Benim kız da evde sıkılmasın diye getirdim." Benim için elbette bir sorun yoktu.

Liya bakışlarını benden kaçırdı.

"Şey, arabada bekleyebilirim. Aslında Engin diretti. Ben gelmek istemedim. Kucağına alınca itiraz edemiyorum tabii. Zorla götürüyor."

Mahçuptu...

Buradaki herkesi öldürmeye çalışmıştı. Bombayla onların evlerine girdiği için doğal olarak çekiniyordu. Son anda vazgeçtiğini, kendini öldürmek istediğini söylese de Azra ve Nida ona inanmakta güçlük çekiyordu.

"Saçmalama! Gel lütfen. Sen Engin'in sevgilisi olarak ailemizin bir parçasısın."

Liya şaşırsa da ardından burukça gülümsedi.

Engin tekerlekli sandalyeyi sürdü ve içeriye girdi.

Bir kadın için bu kadar savaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. O sandalyede ona bebek gibi bakıyordu.

Liya birkaç haftadır bu duruma alışmış görünüyordu. İlk başta çok zorluk çıkarsa da Engin onu bırakmamıştı.

Engin onu kenara bıraktığında içecek alacaktı ki koluna girdim.

"Sevgilin olmayı kabul etti mi?"

Ofladı.

"Etmedi. Kendini fazlalık hissediyor. Ona baktığım için rahatsız oluyor. Onu bırakıp gitmemi istedi kaç kere. Ben bu kıza âşık oldum,

bırakamıyorum! Bırakmak istemiyorum. Anlamıyor hanımefendi. Küsüyor benimle sürekli."

Burukça gülümsedim.

"Neden küsüyor?"

İç çekti.

"Yok yere küsüyor işte! Onu öldürmemi bile istedi! Bakmamdan rahatsız. Kadın sığınma evine bırakmamı teklif etti en son. Bırakmayacağım bir yere!" Liya ona baktı. "Yakında göreve gideceğim. Kendine bir zarar verir diye korkuyorum. Yanında olamam ki ben onun sürekli... Asker olmak kolay mı?"

Engin üzgün görünüyordu.

Yakında bir göreve gideceklerini bilmiyordum. Bu Liya için kötü olacaktı.

"Ne kadar sürecek?"

"Üç ay... Üç ay Liya bensiz ne yapacak?" Ardından bana döndü. "Söyledim gideceğimi. Gözleri doldu. İstemiyor da gitmemi..." İç çekti. "Eve bir yardımcı aldım. Onunla ilgileniyor. Birini daha alacağım. Kapıya da korumalar dikeceğim."

Engin onu korumak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu.

"Bize bırakabilirsin. Ev kocaman! Bir odayı ona veririz. O yardımcın da gelir yardımcılarla kalır. Zaten yardımcımız var. Tek senin kıza bakar. Ne dersin? Hem için rahat eder."

Engin gülümsedi.

"Benim kızın içi öyle hiç rahat etmez ki. Tek bana bile mahçup oluyor, üzülüyor. Koca bir ailenin ona bakmasından rahatsız olur. Yine de teşekkür ederim. Söyleyeceğim ona bunu. Kabul etmez ama olsun. Bizim için ev kiraladım, orada kalıyoruz. Yine evi biraz kendine ait hissediyor. Sizinle yaşar mı bilmiyorum."

Liya düşüncelerinde haklıydı. Psikolojisini biraz anlamaya çalışıyordum.

"Yine de söyle. Ona kimse fazlalık gibi hissettirmez. Çok iyi bakar herkes. İstediği zaman gelebilir, kalabilir, bizimle yaşayabilir."

Engin kolumu sıvazladı.

"Söylerim. Teşekkürler güzelim. Düşünmen yeter."

Liya sessizce etrafını izliyordu. En sonunda önüne dönüp elleriyle oynamaya başladı. Bu manzara beni üzmüştü.

Azra çekinerek Engin'in yanına geldi. Engin soğuk bir tavırla geri çekildi.

"Engin..."

"Fazla etrafında dolaşma. Kıza kötü kötü bakma! Zaten senden de Nida'dan da korkuyor! Zor ikna ettim getirmeye."

Azra ona döndü. Liya da başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Liya hemen sandalyesiyle uzaklaştı.

"Kendi istedi! Kızı vurmayacaktım! Kendisi öldürmemi istedi! Görmedin mi Engin? Onu öldürmem için inadıma teröristleri savundu! Ben de sıktım! Sinirlerimi bozmuştu. Ona zarar vermek istemedim."

Engin öfkeyle ona döndü.

"Psikolojisi iyi değildi! Ailesinin ölüm haberiyle sarsılmıştı! Onlara kavuşacağını düşünüyordu, yıllarca bunu hayal etti bu kız! Adam akıllı dinlemedin kızı! Tam bir acemi gibi davranıp onu öldürmek istedin!" Ona doğru bir adım attı. "Sen askersin, katil değil! Masum birini öldürürsen katil olursun, asker değil!"

Sözleri ağırdı...

Azra'nın gözleri doldu.

"Güvenemedi kimse bu kıza Engin... Onların ajanı da olabilirdi! İçimize soktun haftalarca! Ne olur bizi de anla... Özür dilerim binlerce kez." Liya'yı izledi. "Ömrümü bu vatana adadım. Asla katil olmam, tek leşim teröristlerdir. Beni bilmiyor musun? Liya teröristti..."

Engin öfkeyle elini saçlarının arasından geçirdi.

"Bu kızın babası askermiş lan! Ne teröristi? Kaçırdılar diye onların mı oldu? Yıllarca işkence gördü! Tecavüz etmek istediler! Yıkanacak bir duş bile yoktu! Toprağın içinde mağaralarda yattı! Sıcacık bir evi olmadı!" Alayla başını salladı. "Ben kime ne anlatıyorum? Bırak! Biz erken ayrılırız. Sizin teröristlerle tadınız kaçmasın!"

Engin çok bozulmuştu.

Azra şaşkınca bakakaldı.

"Babası asker miymiş?" Diye fısıldadı dehşetle.

Engin onun yanına döndü. Elindeki içeceği uzattığında Liya kabul etmedi. Gerçekten her şey o kadar karışık ve üzücüydü ki kız nasıl bu acıyla bugünlere gelmişti anlamıyordum...

"Azra kıza öyle söyleme istersen. Yanına gidip özür dile diyeceğim ama saçma olacak. O sandalye onunla ömür boyu kalabilir. Seni affedeceğini sanmıyorum." Yutkundum. "O ölmek istemişti. Ona istediğini veremedin. Şimdi daha çok acı çekiyor olmalı."

Azra bana cevap vermeden Liya'nın yanına gitti. Engin'in sert bakışları onu buldu. Gözleri dolu dolu Liya'nın elini tuttu.

"Ö-Özür dilerim çok..." Gözünden bir damla yaş düştü. "Yapmamam gerekirdi, kendime hâkim olmam gerekirdi..."

Liya yutkundu.

"Ben istedim. Kendini kötü hissetme. Benim yüzümden oldu. Ben sana kızgın değilim. Özür dilerim suçlu hissettirdiysem..."

Engin öfkeyle güldü.

"Özür dile tabii! Suçlusun ya!"

Liya ona sertçe baktı.

"Benim hakkım helal! Sen karışma! Bir vicdan azabı yaşamasını istemiyorum. Hayırlısı böyleymiş demek ki... Hem tedavi de alıyorum. Çok ufak bir gelişme olduğunu söyledi doktor. Ufak da olsa var. Belki de ayağa kalkacağım! Boşuna ona kızma! Hem kalkamasam da sorun değil. Bu duruma da aşabilecek bir güce sahibim."

Kızın sözleri karşısında şaşkınlığa uğradım. Yaşına rağmen ne kadar olgundu böyle... Engin gülümsedi ve eğilip dudağının kenarını öptü.

"Ufak gelişme olduğunu bana şimdi mi söylüyorsun? Hemen tedaviye cevap vermişsin." Kıkırdadı. "Ameliyata bile gerek kalmaz umarım. Kalırsa da eminim sen yine ayağa kalkmayı başarırsın."

Azra yavaşça Liya'nın elini sıktı.

"Ayağa kalkıp yürümeye başladığında sana büyük bir hediyem olacak. Söz veriyorum. Yeter ki iyileş."

Liya yavaşça onun elini okşadı.

"İyileşeceğim, güçlü döneceğim." Engin'e baktı. "Engin çok destek oluyor. Onu bıktırmama rağmen... Teşekkürler herkese her şey için."

Engin eğilip onun boynunu öptü.

"Ne demek aşkların en güzeli... Ölene kadar yanındayım."

Burukça onları izledim. En azından Azra'yla araları az da olsa düzelmişti.

Kapı çaldığında açmaya gittim.

Nida ve Barlas gelmişti.

"Hoş geldiniz."

Barlas karısını tutuyordu.

"Dikkatli geç."

Nida göz devirdi.

"Kapıdan geçtim diye bebeğim düşmez Barlas. Sakin ol." Bana döndü. "Hoş bulduk canım Alisa!" Dedi neşeyle.

Nida da hamileydi. Gizlice evlenmişlerdi ve Nida hamile kalmıştı.

Onları içeriye geçirdikten sonra kapı yeniden çaldı.

İşte şimdi herkes buradaydı!

Poyraz'a özel kapattırdığım iki katlı kafeye tüm sevdiklerimizi çağırmıştım.

Zerrin annem, Mustafa babam, Kurt, Beliz, Alina, Eylül, Alparslan ve çocukları, Loya, Ali ve Poyraz Ali de gelmişti.

Arkadan gelen babaanne ve dedeyi görünce gülümsedim. Onlar genelde evde oturmayı tercih ederdi. Poyraz'a dayanamadıkları için onlar bile gelmişti. Heyecanla içeriyi gösterdim.

"Poyraz'ın işleri birazcık uzamış. Buraya çağırdım. On dakika oradayım yazdı. Hemen son hazırlıkları yapalım." Dedim.

Beliz kıkırdadı.

"Poyraz görünce çok şaşıracak. Eminim doğum gününü hatırlamıyordur bile."

Poyraz benim ve ailesinin dışında doğum günlerine çok önem vermezdi. Hatırlamama ihtimali yüksekti.

"Büyük ihtimalle."

Tüm herkes çok şık görünüyordu.

Annemin elinde bana gelmek için çırpınan oğlumu kucağıma aldım.

Hazırlıkları yaptığım için birkaç saatliğine babaannesine bırakmıştım. Neyse ki çok huysuzluk yapmadan gün boyunca uyumuştu. Annem her şeyi haber vermişti.

"Annem, birazdan baba gelecek. Sürpriz yapacağız."

Beni anlıyormuş gibi gülmeye başladığında yanağını öptüm.

Oğlumla uyumlu olmak için mavi bir elbise giymiştim. Ona da mavi takım elbise giydirmiştim. Babasının en özel gününde şık olmalıydı.

Çok tatlı görünüyordu.

Emre bana baktı.

"Çok güzel olmuşsun."

Saçlarını okşadım.

"Teşekkür ederim bebeğim. Sen de çok şıksın. Senin yaşında kızlar olsa sana âşık olurdu."

Ofladı.

"Benim yaşımda hiç kız yok!"

Eylül oğlunun elini tuttu.

"Ben varım ya annem! Anne varken başka kıza ne gerek var?" Alparslan güldü.

Kucağında ağlayan kızına dönerken yavaşça onu öptü.

"Şş, ağlamak yok babacığım. Birazdan amca gelecek. Seni duymasın."

Tatlı tatlı babasına sokuldu.

Eylül oğlunun yanağına uzun bir öpücük kondurup doğruldu. Emre annesinin elini hiç bırakmıyordu.

"Baba biraz da beni sev!"

Emre homurdandığında Alparslan gülümsedi. Kızlarını Eylül'ün kucağına bıraktı ve oğlunu kucağına aldı.

"Of, taşıyamıyorum artık aslanımı! Kocaman oldun."

Emre babasının boynuna sarıldı. Alparslan onun saçlarını öptü.

"Keşke kardeşim kız olmasaydı! Kız olunca daha çok nazlanıyor! Annem de öyleymiş ya! Sen geçen gün bana çok çektirdi demiştin, seni çok iyi anladım."

Alparslan korkuyla Eylül'e baktı.

"Baban öyle şeyler mi söylüyor?"

Güçlükle güldü.

"Çok çektirdi ama hak etmiştim. Rezil bir adamdım. Anacığın beni adam etti. Hem dua edelim kardeşin annesine benzesin. Öyle eşsiz, mükemmel bir şey olup çıksın."

Durumu kurtarmak istiyordu ve yalakalık da yapıyordu. Bu hâllerine güldüm. Eylül göz devirdi.

"Az bile yaptım sana! Düğünden kız kaçırdın be! Manyak..."

Emre şaşkınca babasına döndü.

"Annemi düğünden mi kaçırdın? Kimin düğünüydü?"

"Benim düğünüm." Eylül boş bulundu.

Hızla eli ağzına giderken Alparslan kaşlarını çattı.

"Ne? Annem başkasıyla mı evliydi baba? Bir babam daha mı var?"

Eyvah...

Alparslan kaşlarını daha çok çattı.

"Kimseyle evli değildi annen! Başka bir baban yok! Annen beni korumak için ve bana kızgın olduğu için yanlış bir karar vermişti. Ben de onu bu yanlıştan döndürdüm! Bak, şimdi çok mutluyuz. Annenin tek kocası benim."

Sesini sonlara doğru yumuşattı. Oğlu çok küçüktü ve kalbini kırmak istemiyordu. Henüz olayları algılayabilecek kadar büyük değildi.

Alparslan oğlunun yanağını öptü. Ona karşı sert bir baba olmak istemiyordu. Karısını kıskansa da sakinleşmeyi başarmıştı.

"Annem sana kızgın mıydı? Hiç kızmıyor ki! Bana bile daha fazla kızıyor!"

Alparslan gülümsedi.

Karısıyla göz göze geldiler.

"Benim yanlışlarım, hatalarım oldu annene karşı. Haklıydı. En sonunda affettirdim kendimi. Geçmişte çok kızdı, o yüzden artık hiç kızmıyor."

Eylül burukça iç çekti.

"O zaman da kıyamıyordum ama baban beni çok üzmüştü. Yine de verdiğim en doğru karar babandı... Ailemle görüşmememe rağmen... Bana çok daha iyi bir aile oldu. Zerrin annem, Mustafa babam, babaanne, dede, herkes... Herkes bana gerçek bir aile nasıl olunurmuş onu gösterdi."

O anları çok iyi hatırlıyordum...

Eylül'in şirkete girdiği masum halleri dün gibi aklımdaydı. Alparslan'ın kızgın halleri, kıskançlık krizleri, Eylül'ün hep ağlaması... Neler

yaşamıştık...

Alparslan'a olan aşkından bir holdingin vârisiyken asistan olarak Atabey Holding'e işe girmişti. Alparslan kim olduğunu bilmiyordu, Eylül ona yalan söylemişti. Tabii kendi holdingiyle düşman holdingler olduğundan haberi yoktu. Her şey ortaya çıkınca işler çok karışmıştı. Zor günler yaşamıştık.

Babaanne onların aşkını *timya* olarak adlandırıyordu. Ne zaman geçmişten bahsedilse hep onlar için bu kelimeyi kullanıyordu.

Laz kökenli bir aileydik ve timya Lazca'da az bulunan demekti. Babaanne de onların aşkının az bulunan, bulunması zor olan bir aşk olduğunu söylüyordu.

Alparslan da aşklarını mavi dolunaya benzetiyordu. Mavi dolunay kadar az görülen bir aşkları olduğunu düşünüyordu.

Herkes bu aşk için bir isim bulsa da bana göre hepsi haklıydı zira gerçekten farklı bir tanışma hikâyeleri vardı ve Eylül deli dolu bambaşka bir kadındı.

"Öz kızım..." Zerrin annem burukça gülümsedi. "Canımın içi..." Eylül'e sarıldı. "Güzel gelinim benim." Dedi.

Eylül kendi ailesini değil kocasının ailesini seçip onları ailesi olarak kabul etmişti. Bu karardan pişmanlık duymasa da bazen derin bir iç çekiyordu tabii...

"Ya aşk olsun! Ben neyim?" Diye tatlı tatlı homurdandım.

Zerrin annem beni ve Beliz'i de göğsüne çekti.

"Hepiniz benim öz kızımsınız! Ayrım olur mu hiç? Güzel gelinlerim benim... İyi ki benim kızım oldunuz."

Beliz'le Zerrin annemin arası başlarda çok iyi olmasa da şimdi iyi anlaşıyorlardı. Beliz'e sık sık yardım ediyordu. Beliz de ona yemekler yapıyordu.

Kurt güldü.

"Çok duygusal bir manzara. En çok benim karımı benimsediğin için teşekkür ederim. Aralarında en nahif, en güzel o. Tabii yeri ayrı. Maşallah karıma."

Beliz ona bakıp kıkırdadı.

"Şş, kavga çıkarma! Bozma aramızı! Kıskanç kurtçuk."

Kurt güldü ve onun saçını öptü.

Onların bu hâline güldüm.

"Maşallah karına ama hepsinin yeri bende ayrı. Hepsi birbirinden güzel. Dünya güzeli gibiler, maşallah." Dedi Zerrin annem.

Herkes içeriye geçtiğinde Poyraz'a mesaj attım.

"Neredesin? Kıvranıyorum burada! Yerimden kalkamıyorum."

"Geldim aşkım geldim. Sakin ol ne olur. Hemen götüreceğim hastaneye."

Poyraz'a yalan söylemiştim.

Beliz ve Eylül'le kafeye geldiğimizi söylemiştim. Taksiyle geldik demiştim ve çok kötü karnıma ağrılar girdiğini de eklemiştim.

Beni almaya geliyordu.

Doğum günü olduğunu bilmiyordu tabii...

"Işıkları kapatın! Geliyor!"

Oğlumu babaannesine verdim.

Pastayı elime aldığımda ışıklar kapandı.

Poyraz'ın arabadan indiğini gördüm. Telaşla kafeye girdiğinde durdu.

"Işıklar niye kapalı lan?"

Hep bir ağızdan bağırdık.

"İyi ki doğdun Poyraz!"

Işıklar açıldı.

Poyraz şaşkın şaşkın pastasına bakakalırken neşeyle kıkırdadım.

"İyi ki doğdun, iyi ki doğdun... Mutlu yıllar sana!"

Alkışlar kafeyi inletirken Poyraz şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Doğum günüm mü?"

Gülümsedim.

"Yeni yaşın kutlu olsun kocacığım! Hep sağlıkla, huzurla birlikte olalım inşallah... Doğum günün kutlu olsun. İyi ki varsın."

Poyraz gülümsedi ve etrafına baktı. Herkesi görünce gülümsemesi genişledi.

"Dilek tut!" Dedim panikle.

Bakışları gözlerimi buldu.

"Benim en büyük dileğim zaten yanımda. Daha fazlasını istemiyorum hayattan."

Yanaklarım kızardı. Poyraz oğlumuzu kucağına aldı ve pastaya yaklaştı. Mumları söndürdüğünde herkes yeniden alkışladı.

"Hepinize teşekkür ederim. Hepiniz hoş geldiniz. Buradaki herkesin yeri bende ayrı. Silah arkadaşlarım." Ekibini gösterdi. "Vatan size minnettar. Siz benim canımsınız." Ailesini gösterdi. "Siz zaten her şeyimsiniz... Beni büyüten, acımı ve kahrımı çeken canım ailem... İyi ki varsınız." Bakışları bana döndü. "Hele sen kadın... Sen benim için ayrı bir dünyasın. On yılını beni beklemekle geçiren kadının önünde ne kadar diz çökersem çökeyim hakkını ödeyemem biliyorum." Yavaşça önümde eğildi. "İyi ki seni sevdim

kadınım, karım, nefesim... Bana bir can veren güzeller güzelim... İyi ki varsın. Seni çok seviyorum."

Gözlerim doldu.

Poyraz'ın bu sözleri büyük bir alkış alırken o yavaşça elimi tutup dudaklarına götürdü. Ayağa kalktığında boynuna sımsıkı sarıldım.

"Ben de seni çok seviyorum Börü..." Diye fısıldadım. "On yıl vatana hizmet eden, bizden bile ayrılmayı göze alan fedakâr adam... İyi ki varsın, iyi ki doğdun. İyi ki benim oğlumun babasısın... Ben seni ömrüm boyunca beklerim. Sen yeter ki bana gel... Ben senin yokluğunu da severim, varlığını da..." Diye fısıldadım.

Poyraz alnıma uzun bir öpücük kondurdu.

Gözlerim dolu dolu güzel yüzünü izledim.

Gökbörü babasına sokulduğunda ikisine de sımsıkı sarıldım.

İyi ki ikimiz de bu büyük aşk için mücadele etmiştik. İkimiz de birbirimizi beklemiştik, sabretmiştik, çok acı çeksek de dayanmayı başarabilmiştik...

Poyraz Atabey'i çok seviyordum...

Bu sevgi her geçen gün çok daha büyüyordu.

İyi ki o benim adamımdı... İyi ki birbirimizi hiç bırakmamıştık. Her şeye binlerce kez şükrediyordum. İyi ki Allah dualarımı kabul etmişti.

Onun da dolan kahveleri gözlerimdeydi. Uzun uzun bakıştık... Tek bir kelime daha söylemeden birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi bakışlarımızla birbirimize anlattık.

İyi ki onu yıllarca beklemiştim...

İyi ki ondan hiç vazgeçmemiştim...

İyi ki ona kavuşmuştum...

S O N

10702 Kelime!

Upuzun bir Börü finali sizlerle!

Engin ve Liya için ayrı bir kitap gelirse Karadeniz Serisi'nin beşinci kitabı olacak. Emin değilim, söz vermiyorum. Böyle bir karar alırsam zaten duyururum. Tüm kitaplarım final vermeden zaten başlamaz. Ya özel bölümde onları okuyacağız ya da yeni bir kitapları olacak. Yeni bir kitap yazmak da hâliyle çok zor, sıfırdan başlamak çok yorucu oluyor. O sebeple emin değilim. Kitaba verilen ilgi ve desteğe göre böyle bir karar alabilirim. Yoğun bir ilgi olması gerekiyor. Zaten şimdilik erken. Hangi kararı verdiğimi sizlere duyuracağım. Engin ve Liya çok sorulduğu için en baştan belirtmek istedim.⚠

Final bölümünde herkese tek tek yer vermek istedim. Çok emek verdiğim, içime sinen bir final oldu. Lütfen yorumlarınızı ve oylarınızı eksik etmeyin. Satır aralarında ve bölüm sonunda güzel yorumlarınızı okumak çok isterim.

Börü'nün, Alisa'nın, Gökbörü'nün yanında olduğunuz için sonsuz teşekkürler.❤

On yıl gibi büyük bir süreyle birbirine kavuşmayı bekleyen Alisa ve Poyraz'ın hikâyesini bu bölüm noktalıyoruz.

Elbette tüm çiftlerim elimde büyüdü. Mavi gözlü güzel Alisa'ya ve o kısık gözlü esmer Poyraz'a çok teşekkür ederim... Karadeniz'i hissettiren, fırtınalı aşklarıyla bizi büyüleyen sevgili çiftim iyi ki var oldunuz.

***Şimdi yolumuza diğer göz bebeklerimizle devam ediyoruz. Tabii ki Eylül ve Alparslan ile devam edeceğiz... Eylül deli dolu bir kadın. Ansızın bir adamı gözüne kestirmesiyle şirkete girer ve tüm dengeleri değiştirir... Bu kadının ve adamın hikâyesini okumak isteyenler**

profilime girip *Mavi Dolunay'ı* kütüphanesine ekleyebilir. Karadeniz Serisi'nin dördüncü kitabıdır. Poyraz'ın kardeşi Alparslan'ın hikâyesidir.!

***Ekstra olarak bir kurgu daha başlayacak. Karadeniz Serisi ile alakası yok. Tek başına bir kitap, daha önce okumadınız. Yazdığım en farklı erkek karakter olduğunu daha önce söylesem de yine belirtmeliyim. Gerçekten de sevmenin yasak olacağı farklı bir kitap... *Sevmek Bana Yasak* isimli kurgumu kütüphanenize ekleyebilirsiniz.!**

Tabii ki son olarak kitabımı gerçekten seven herkese yeniden teşekkür etmek istiyorum. Yorumlarıyla, oylarıyla kitabımı destekleyen herkese kocaman teşekkürler...

Yeni yolculuklarda görüşmek dileğiyle...

Sevgilerimle...